

TIẾU LYLY

KÊNH
TRUYỆN

kenhtruyen.com

NHỎ ĐÁNG GHÉT...

Em Đã cướp
Trái Tim Anh Rồi

*Nhỏ Đáng Ghét!
Em đã cướp trái
tim Anh rồi.*

Tác Giả: **TieuLyLy**

**Thể Loại: Hiện đại, Ngôn tình, Văn
học phương Đông**

Nguồn: sstruyen.com

**Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -
<http://www.dtv-ebook.com>**

Nhỏ Đáng Ghét... Em Đã Cướp Trái Tim Anh Rồi!

Tiểuuly

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: Tiêulyly

Thể loại: Truyện Teen

Nguồn: Sưu tầm

Tình trạng: Hoàn Thành

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

TÓM TẮT NỘI DUNG TRUYỆN

*Bạn đang đọc truyện Nhỏ đáng ghét...
Em đã cướp trái tim anh rồi! của tác
giả Tiều Ly Ly trên website đọc truyện
online. Có phải người tốt sau khi chết
đều được đặt chân đến thiên đường
hay chỉ được một vài người ? Dũng
cảm đối diện với sự thật phũ phàng
phải chăng là vô nghĩa ? Tại sao lại có*

một tổ chức khát máu đến độ đặt ra một quy luật phải giết người có danh hiệu “chìa khóa vàng” để được làm chủ tổ chức ? Gia đình , bạn bè , cuộc sống , sự thật , dối trá , sự kiên trì , niềm đam mê , tình yêu ...như đã được định sẵn từ rất lâu trước đó – tất cả , như một vòng xoay lớn . Định mệnh ! _ Cuối cùng ta cũng đã tìm được “chìa khóa vàng” . Nhưngtại sao ta lại không nỡ ra tay cướp đi sinh mạng bé bỏng ấy ? – by Demonwhite _ Nếu người không làm , ta sẽ tự tay làm lấy . Vì đây là luật , một khi đã là người của tổ chức thì không bao giờ được yếu lòng dù người đó có là người thân của mình đi chăng nữa . _ Không được làm hại người này vì đây là người của bọn tôi .

Triết Minh , con đừng tưởng là ta không dám . _ Thử xem ! _ Các người ...các người có điên không vậy ? Mau dừng cái chuyện quái quỷ này lại đi . _ Con quên là đã hứa gì với ta rồi sao ? Bách Nhật . _ Ông _ Ha ha , nực cười . Quy luật này đã có từ lâu rồi . Không bao giờ thay đổi được đâu . _ Chính tôi sẽ thay đổi nó ! _ Người nghĩ , không ra tay kết thúc sinh mạng “chìa khóa vàng” , người có thể làm chủ tổ chức ư ? Không đời nào ! _ Thiên Di , tránh ra mau đi . Đoàn _ Nhỏ đáng ghét , em đã cướp trái tim anh rồi ! Nên anh sẽ không bao giờ bỏ mặt em đâu , đồ ngốc ! Phát súng ấykết thúc một câu chuyệnhay sẽ bắt đầu một câu chuyện khác .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

Nhỏ Đáng Ghét... Em Đã Cướp Trái Tim Anh Rồi! (phần 1)

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81: Ngoại Truyện

Nhỏ Đáng Ghét... Em Đã Cướp Trái Tim Anh Rồi! (Phần 2)

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35: Ngoại Truyện :
Valentine

Chương 1

Casting :

-Lữ Thiên Di : một cô học sinh trung học bình thường .

-Lập Hân : tiểu thư họ Lập , thích Triết Minh

-Du Tiểu Na : em họ của Bách Nhật , thích Bách Nhật

-Hàn Triết Minh : thiếu gia biệt thự Hàn , bạn thân Bách Nhật

-Vương Bách Nhật : thiếu gia biệt thự Vương , bạn thân Triết Minh

- Dương Chính An : du học sinh mới về
- Ngô Hải Nhân : hàng xóm của Thiên Di
- Trương Vĩnh Khoa : đứng đầu tổ chức Demonwhite , chồng chưa cưới của Thiên Di .Và 1 số nhân vật khác

Mở đầu cho một câu chuyện

Áng mây đầu tiên : Quá khứ

Bầu trời trong xanh đến khó tả, gió thổi từng đợt mát lạnh. Ở một khoảng sân nhỏ ven đường, chốc chốc lại vang lên tiếng cười đùa tinh nghịch của hai đứa trẻ

trong sáng, ngây thơ...

_ Hi hi, lêu lêu anh Nhân, anh không bắt được Di đâu, hi hi !!!

_ Ha ha, cứ đợi đấy, anh tới đây yaaaaa ...!!

Hi hi ha ha ...

Trên chiếc ghế đá nhỏ ở gần đó có một người đàn ông đang nhìn hai đứa trẻ. Ông bất giác nở một nụ cười – hạnh phúc.

_ Thiên Di, em đừng chạy qua đó, nguy hiểm lắm ! – Đứa bé trai thắng thốt hét lên khi nhìn thấy ở đằng sau, một chiếc

xe chở hàng đang lao về phía bé gái với một tốc độ kinh hoàng.

“Bin ... bin ... bin ...”

_ Hai đứa, cẩn thận !! – người đàn ông trung niên lao ra và ôm chầm đứa bé gái vào lòng.

Két....t....t....

Rầm !! Kịch ...

Tít ...tít ...tít ...

Ông ta nằm đó – nằm bất động trên vũng máu đỏ. Không gian lúc bấy giờ yên tĩnh đến sợ hãi. Đứa bé gái lồm cồm ngồi dậy

ngây thơ lay lay tay ông.

_ Ba ... ba ời !!

_ Thiên Di ngoan, ba thương con nhiều lắm ... phải luôn ...thật vui vẻ ...con nhé ! ... Hải Nhân ... con ... hãy nhớ ... chăm ... sóc và bảo vệ cho ... Thiên Di ... hộ ta !!!

Bàn tay ông buông lơi một cách vô thức, gương mặt tái nhợt nở một nụ cười. Phải chăng đó là nụ cười hạnh phúc ?

_ Ba ời ... ba ...

_ Bác ời ...

Bầu trời buổi chiều tĩnh mịch đến lạ thường, nó mang một màu cam sẫm như chứa đựng một nỗi buồn man mác. Điều đó ... làm sao hai đứa trẻ ngây thơ hiểu được !

Một tuần sau.

_ Mẹ ơi ! Ba đi đâu lâu quá vậy ?? -
Đứa trẻ nhỏ kéo vạt áo của mẹ nó hỏi với chất giọng ngây thơ .

Bà ngồi xuống ôm chầm lấy con mình, cố kìm nén nỗi đau :

_ Thiên Di ngoan, ba con ...đang ở

..thiên đường con ạ ! Ở đó ... có rất nhiều người tốt, ba con chắc chắn sẽ rất vui !

_ Ba có ghét Thiên Di không mẹ ?? –
đưa bé gái lại tiếp tục hỏi. Cái chất giọng ngây ngô, trong vắt vang lên.

Bà âu yếm nhìn con mình

_ Không đâu, ba thương Thiên Di nhất mà ... vì thế, Thiên Di phải luôn vui vẻ để ba vui theo, biết không ?

_ Dạ , Thiên Di biết rồi !

Một cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua, gió mang tình yêu của một người cha gửi đến con

gái mình, gió mang tình yêu của một người chồng gửi đến người vợ thân yêu. Nhưng, có ai biết được ? Vì nó chỉ là gió mà thôi !!

Một tháng sau tang lễ của ông, mọi việc vẫn như thường ngày. Nhưng có điều đứa trẻ ấy, đã thiếu vắng tình thương của cha

_ Anh phải đi rồi !! - Đứa bé trai đưa đôi mắt buồn bã nhìn đứa bé gái – Gia đình anh phải chuyển đi vì chuyện làm ăn của ba mẹ !

_ Thiên Di sẽ nhớ anh lắm ! – đứa bé gái giọng nghẹn ngào, chực khóc.

_ Anh cũng vậy ! Sau này, dù Thiên Di có ở đâu, nhất định anh sẽ tìm được em mà. Thiên Di ngoan, đừng khóc, anh hứa đấy !

_ Vậy thì anh ngoác tay đi !

_ Ừ , ngoác tay !

Trong hoàng hôn, có hai đứa trẻ ngoác tay nhau. Một lời hứa bắt đầu !!!

Áng mây thứ 2 : Niềm mơ ước bấy lâu

The forst piece of musid walk !

Mười bốn năm sau.

Ánh nắng chói chang soi rọi vào bên trong căn phòng nhỏ. Bên ngoài người đi lại ngày càng đông , không khí ồn ào nơi phố thị chính thức bắt đầu . Những chuyện mà thường ngày những người trên phố phải làm , thật đều đặn , họ không bao giờ cho phép mình dừng lại dù có mệt mỏi hay tuyệt vọng ...

Phía xa , gần một khoảnh sân nhỏ , từng cây hoa dại rung rinh trong nắng , trên lá vẫn còn vương lại vài hạt sương ban tối . Một căn nhà nhỏ cạnh khoảnh sân

_Thiên Di, con có chịu dậy chưa hả ?
Con quên hôm nay là ngày gì rồi à ? Dậy mau đi !!!

Với tay lấy cái gối , Thiên Di bịt tai lại
và nói giọng ngáy ngủ

_ Một chút nữa thôi mà mẹ !

_ Con định không đi thi à ?

Giọng nói “ ngọt ngào ” của mẹ Thiên Di
cứ vang âm ã làm nó không sao nường
được .

Khoan đã !Thi ?Thi ?Thi ư ? Chết rồi !
Hôm nay là ngày mình thi vào lớp 10 mà.

Tung cái mền êm ái ra, Thiên Di “phi”
ngay vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân
chỉ với vận tốc ánh sáng. Thay “xiêm y”
xong, nó chào mẹ một tiếng rồi leo vọt

lên chiếc xe đạp yêu dấu và “tăng tốc” tới trường THPT Quang Tuyến – ngôi trường mà Thiên Di muốn vào nhất vì đó là nơi có một phòng tranh trên cả tuyệt vời – điều mà nó thích nhất – xem tranh và vẽ !!

Kết ...

Tiếng thắng xe chói tai vang lên. Thiên Di đem xe gửi vào bãi rồi chạy ra xem sơ đồ phòng thi.

À...ừm...Để coi mình thi phòng mấy nhỉ ?

Đúng rồi, phòng 10. Nhìn qua 1 lượt phòng thi, cuối cùng cũng nhìn thấy số 10

“to đùng” mà mình tìm muôn lòi con mắt trên tấm sơ đồ. Nó lằm nhằm trong miệng : Từ đâyđi tới đó ...lên cầu thangrồi đi ...

_ Ui da ...

Vì cái tội vừa đi vừa nhìn trên ‘trời’ nên Thiên Di đã va phải một người “nhà trời”

_ Em không sao chứ ?

Một giọng trầm trầm vang lên. Cái giọng đó nỡ lòng nào mà lại đi thu hút sự tò mò của Thiên Di chứ. Nó ngược đầu lên nhìn, trước mặt là một người lịch lãm, trang nhã, mái tóc màu nâu ...đẹp trai thì

khỏi phải nói rồi !

Người này là học sinh à ?

_ Chào thầy Vinh ạ !

Àm ! Nghe như sét đánh bên tai. Là thầy giáo sao ? Còn trẻ vậy mà ...

Thiên Di “thất vọng” đứng lên phúi bụi trên áo. Thầy ấy mỉm cười chào cái bạn khi nãy rồi quay sang nó , hỏi bằng giọng ần cần :

_ Em không sao chứ ?

_ Dạ, không sao ạ ! – Thiên Di mím môi, cố bật ra từng chữ cái sao cho khỏi lắp

bấp.

_ Em đang tìm phòng thi à ? Tôi giúp được gì không ? – thầy mỉm cười hỏi Thiên Di.

_ Dạ, không ... à, mà thật ra là có, phòng 10 nằm ở đâu vậy thầy ?

_ Phòng 10 ? Ở đằng kia !

Thầy Vinh chỉ tay về hướng ngược lại với hướng nó đi. Đưa mắt nhìn theo tay thầy ấy , Thiên Di đau khổ biết nhưồn nào khi biết : Nãy giờ mình đi nhầm hướng.

_ Cảm ơn thầy nhiều lắm ! – Làm bộ mặt

vui vẻ , Thiên Di nói với thầy ấy xong rồi bước đi .

Nét mặt và cử chỉ của nó đã làm cho thầy y tế – Đơn Diệu Vinh nhoẻn miệng cười . Nhìn theo bóng nó , không hiểu sao thầy Vinh lại nhớ đến một chuyện . Anh ta khẽ lắc đầu xua đi câu chuyện ấy và bước thẳng tới phòng Hiệu trưởng Lâm – Người chủ của trường Quang Tuyến .

Cạch !

_ Chào Hiệu trưởng !

Một người trung niên đang cặm cụi viết liền dừng hẳn lại khi nghe tiếng thầy Vinh . Ông ta nhoẻn miệng cười

_ Lại một năm học mới nữa . Cậu vẫn khỏe chứ ?

_ Tôi vẫn vậy . Còn thầy . Việc của tổ chức sao rồi .

_ Hô hô , tổ chức ? Đối với ta bây giờ , cái tổ chức ấy ta không quan tâm . Nghe nói có một người đang tạm thời đảm nhiệm chức vụ chủ cho tới khi tìm và giết được

Bỗng nhiên ông im lặng , trong lòng ánh lên một nỗi sợ vô hình . Thấy được điều đó , thầy Vinh bèn lên tiếng :

_ Tôi hiểu thầy mà , bao nhiêu năm làm

việc trong tổ chức cùng thầy với nhiệm vụ hậu duệ , cận kề bên thầy , dư sức để tôi biết thầy đang nghĩ gì ?

Ông ngược lên , mặt dần ra , nét lo sợ ban nãy dần nặng nề hơn . Ông cười chua xót :

_ Ta đã làm trái với quy luật của tổ chức . Nhưng ...cũng đáng , vì bảo vệ đứa con gái yêu quý ấy . Không biết bây giờ nó đang ở đâu ? Ta thật sự rất nhớ nó .

_ Ông an tâm . Năm đó , ông đã tạo hồ sơ giả cho cô ấy . Tôi nghĩ chắc giờ mẹ con họ đang rất an toàn .

Thu gom lại đóng giấy trên bàn , Hiệu

trưởng Lâm thở phào một cái rồi miên man nhìn ra khung cửa sổ .

_Mong là vậy .

Leo từng bước nặng nề lên thang lầu mà trong đầu Thiên Di sôi sục cái ý định ...phá hủy ngôi trường . Nó sẽ khuân nguyên tấn bom nguyên tử (trong mơ) để xóa sổ ngôi trường . Cái trường chết bầm này, ỷ giàu có rồi xây cho cao vào, báo hại học sinh như tụi nó phải “tập thể dục” .

_ Lữ Thiên Di !

Xì xầm ... xì xầm

_ Lữ Thiên Di !

_ TÔI NHẮC LẠI: LỮ THIÊN DI CÓ MẶT KHÔNG ??

Ha ... học học học !!

_ Dạ, em đây ạ !

Thiên Di thở hồn hển nói với bà la sát mới kêu tên mình . Bà ta nhìn nó với cặp mắt “rục lửa” :

_ Đi thi mà còn tới trễ, em vào chỗ mau

lên !!

Thiên Di lê bước chân nặng trĩu ngồi vào chỗ của mình . Một ngôi trường sang trọng thế này , Thiên Di không mong có được nhiều bạn , sở dĩ , nó quyết định thi vào trường này là do nó thích phòng tranh trong trường . Tuy chưa đặt chân đến đó nhưng Thiên Di có nghe qua một vài người nhắc đến rồi tấm tắc ngợi khen .

Buổi thi kết thúc , Thiên Di về nhà với tâm trạng hưng phấn mặc dù làm bài chưa tốt cho lắm . Vài ngày sau , có giấy báo nhập học . Nó mừng khôn nguôi khi biết mình đậu , nó cứ tủm tỉm cười suốt làm mẹ cũng vui lây

]Áng mây thứ 3 : Ngày đầu bước vào cuộc sống trong trường

Heaven is gradually opens

Cái váy màu xanh dương không quá ngắn , chiếc áo trắng được viền xanh ở tay áo và cái nơ cũng màu xanh nốt , nhìn bộ đồ đáng yêu vô cùng !!! Chiếc ba-lô hồng nhạt được khoác lên vai Thiên Di...Hôm nay là ngày đầu nó nhận lớp !!

Soi lại mình trong gương lần cuối ! Cũng tạm được Nhưng mặc váy ...thấy sao sao ấy nó không wen tí nào !!!

Bước ra khỏi phòng với gương mặt hớn

hở , Thiên Di chào mẹ và dắt xe ra cổng .. Gió miên man luồn vào kẽ tóc , cảm giác thật dễ chịu !

Tại sân bay quốc tế :

_ Chào mừng cậu trở về , cậu Dương .
Lão gia đã cho chuẩn bị mọi thứ . Cậu có thể nhập học ngay hôm nay .

_ Tôi biết rồi !

Trong khung cảnh chật nức người , nổi bật lên hình ảnh một con người lịch lãm , gương mặt của người bước vào xe cuốn hút mọi ánh nhìn .

Đứng trước cổng trường THPT Quang
Tuyến – dù là lần thứ 2 – nhưng Thiên Di
vẫn thấy rất hồi hộp . Dắt xe vào bãi gửi
, nó (lại) phải ra xem sơ đồ ... Mình học
lớp 10A1 !! Đi theo hướng mà mình nghĩ
là đúng , Thiên Di đưa mắt tìm chữ
10A1 nhưng vẫn chưa thấy !

_ Ui ...

Lại cái tội đi mà lo “ngó trời ngó đất”
nên nó (lại) đâm sầm vào một người ...

_ Em không sao chứ ?

Sao giọng nói quen thế nhỉ ? Theo sự mách bảo của trực giác Thiên Di ngược đầu lên nhìn .

_ Là em à ? Hai chúng ta có duyên nhỉ ?
Em học lớp nào thế ?

_ Dạ , 10A1 .

Là người hôm đi thi mình tông phải đây
mà , tưởng ai ...

_ 10A1 ? Hướng kia kìa . Sao em cứ hay
đi nhầm hướng thế nhỉ ?

_ Dạ ... hướng kia ạ ? – Nó mở to mắt
hết sức có thể

Ôi trời ! Mình không có khiếu xác định phương hướng hay sao ấy !!

_ Em dễ thương thật ! Nếu có rảnh , em ghé vào phòng y tế chơi nhé ! – Thầy Vĩnh nhoẻn miệng cười

_ Dạ ? Thầy làm ở phòng y tế sao ?

_ Ừ , thầy là giáo viên y tế của trường . Cũng trễ rồi đó , em tới lớp mau đi !

_ Dạ , cảm ơn thầy ạ ! Nếu rảnh , em sẽ đến !!

Chào thầy ấy xong , Thiên Di lại chạy “maratong” tới lớp 10A1 .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2

 Lữ Thiên Di !!

....

_ LỮ THIÊN DI CÓ MẶT KHÔNG ??

Hộc hộc hộc

_ Dạ , e...e.m...đ..đây....ạ ...!!

Nó vừa thở hồn hển vừa nói

_ Lại là em à ? Lúc nào cũng tới trễ !!

May cho em vì còn là học sinh mới nên
tôi bỏ qua cho đấy ! Lần sau , không dễ
dàng vậy đâu !! Vào hàng đi !

Không ngờ đây lại là giáo viên chủ
nhiệm của mình . Thiên Di ngao ngán
nhìn bà la sát , bà ta tuôn nguyên một
tràng làm nó muốn ná thở , lại còn bị mọi
người xầm xì to nhỏ nữa chứ ? Haizz ...

_ Chào tất cả các em , tôi là Linh – giáo
viên chủ nhiệm học kỳ này . Rất vui vì sự
có mặt của 25 em học sinh đang ngồi đây
, chắc hẳn các em cũng đã cố gắng rất
nhiều

_ Cô ơi , lớp có 22 bạn thôi mà . – Một
cậu học sinh đứng lên góp ý trong khi bà

la sát đang nói làm bà ta khựng lại .

Liếc nhìn cậu ấy , bà la sát cười ngượng ngạo :

_ Không được chen ngang lúc giáo viên đang nói . Tôi sẽ giải thích sau . Ngồi xuống đi .

Cậu học sinh ấy giật mình trước thái độ của bà la sát – thay đổi nhanh như chớp .

Và đây là bằng chứng : Bà ta đẩy gọng kính lên , với chất giọng dịu dàng ban đầu , bà ta nói tiếp :

_ Nhờ sự cố gắng ấy nên các em mới có mặt ở đây . Nhà trường rất mừng vì thành

tích của các em . Thay mặt hiệu trưởng , cô chúc các em học tập thật tốt trong năm nay và các năm sắp tới . Về số lượng học sinh , hiện giờ lớp các em có 22 bạn , sẽ còn 3 bạn nữa đến lớp chúng ta nay mai . Hôm nay đến đây thôi . Mai các em sẽ bắt đầu học luôn . À , về chuyện chỗ ngồi thì các em sẽ được tự do lựa chọn . Vì nhà trường muốn tạo cho các em một không gian học tập thoải mái . Các em có thể về .

Bà la sát vừa dứt lời , cả lớp liền nhao nhao lên

_ Ê , có khi nào là Hàn Triết Minh và Vương Bách Nhật không ?

_ Hi hi , nếu phải thì tốt quá .

_ Ôi , mấy cậu ấy đẹp phải biết .

_ Hi hi ...

Bỏ ngoài tai những lời đó , Thiên Di mang ba lô vào rồi đi thẳng ra bãi xe .

Biệt thự Hàn :

_ Hey !

Đóng sầm cửa lại , người con trai vừa bước vào nhảy phóc lên ghế và ngồi nhìn tên đang ngồi trước mặt mình

_ Đến rồi à ! Làm ơn lúc đến nhà tao đừng có làm om sòm như vậy được không , Bách Nhật ?

Người đang ngồi trong phòng vò đầu tỏ vẻ khó chịu ra mặt nói với tên loi nhoi vừa mới vào .

_ Muốn kiếm chuyện hả thiếu gia Hàn Triết Minh ?

_ Thiệt tình . Cậu Vương đây lẽ độ từ khi nào thế ?

Hai người nhìn nhau “tóe lửa” . Một lúc sau , người tên Triết Minh phì cười

_ Giỡn vậy đủ rồi , cậu Vương nhỉ ?

Lấy lại vẻ nghiêm nghị , Bách Nhật ngồi xỏm dậy nhìn Triết Minh .

_ Tao sẽ vào trường Quang Tuyền . Nghe nói cái đứa tên Hàn Triết Minh nào đó cũng vào trường Quang Tuyền thì phải .

Không khí im lặng . Cả 2 nhìn nhau rồi bật cười . Căn biệt thự rộng lớn chứa đựng một sự lạnh lùng vô tận . Nói cách khác , chủ và nhà có một khối thống nhất nào đó . Chỉ khi hai người thiếu chủ của hai gia tộc gặp nhau , mới bắt gặp những cuộc nói chuyện không đầu đuôi và những tiếng cười phẩn khởi vô tận .

Áng mây thứ 4 : Idol của lớp !

Cứ ngỡ thời gian là vô tận ... Thiên sứ cứ mãi rong chơi

Thấy Thiên Di vừa về tới nhà , mẹ nó ân cần hỏi han :

_ Sao rồi con , hôm nay thế nào ? Tốt chứ ?

_ Dạ , tốt ạ !

Thiên Di cười tươi nhìn mẹ , ánh mắt bà lộ rõ phần lo âu , nó biết , nụ cười của mình có thể trấn an tinh thần cho mẹ .

Buổi tối diễn ra vui vẻ , Thiên Di và mẹ

nó cùng nhau ngồi bên mâm cơm , ẩm cúng vô cùng Trong tận sâu suy nghĩ của Thiên Di , nó luôn vững tin : Trên thiên đường , chắc chắn ba sẽ rất hạnh phúc ! Đúng không ba ?

Dọn dẹp xong , Thiên Di đưa mẹ vào phòng rồi cũng về phòng mình luôn !

Bất chợt điện thoại Thiên Di reo lên . 20 cuộc gọi nhớ ! Số lạ !?

_ Alo , ai thế ? – Nó thận trọng nghe máy .

_ Chào em , Thiên Di ! Sao lâu bắt máy vậy ? Có biết anh gọi mấy lần rồi không ?

Giọng.... Giọng nói này Mắt Thiên Di bừng sáng , miệng nở nụ cười

_ Anh Nhân – Nó mừng rỡ reo lên !
Đúng thật là anh ấy , anh ấy đã biệt tâm mấy năm nay ...

_ Anh nhớ em lắm . Em vẫn khỏe chứ ? –
Đầu dây bên kia phấn khích khi có người bắt máy sau 20 cuộc gọi nhớ

_ Dạ ! Sao lâu thế anh Nhân mới gọi cho em ?

_ Tại anh bận . À , em còn nhớ ...cái
ngoác tay ấy chứ ??

_ Dạ ! – Thiên Di vui vẻ nói

_ Anh đã tìm được em rồi ! – Hải Nhân
nói với chất giọng bí ẩn

_ Hỳ ...ủa , nhưng mà...

Rụp ! Tít ...tít...tít !

Tắt...tắt máy rồi ư ? Nó còn chưa kịp
hỏi tại sao anh ấy lại biết số di động của
mình nữa .

Mặc kệ vậy , dù sao , liên lạc được với

anh ấy là vui rồi !

Hôm sau , Thiên Di đến trường “thật sớm” để không phải nghe bà la sát tụng “chú đại bi” nữa .

_ Các em vào chỗ mau lên . Hôm nay lớp ta có thêm bạn mới .

Bà la sát mỉm cười với lớp rồi quay sang cửa :

_ Các em vào đây !

“Khẩu lệnh” vừa dứt , từ ngoài cửa , ba tên con trai cao ráo , vẻ mặt đẹp như

điều khắc cùng bước vào lớp

_ Wao , đúng thật là mấy anh ấy ..

_ Ui chao , còn cái anh kia là ai nhỉ ?
Cũng đẹp trai quá chời .

_ Oa , I love you ...

Đám con gái phía trên Thiên Di nhìn mấy tên con trai ra vẻ suýt xoa , đấm đuổi . Nó nghe mà nổi gai ốc cả người , rùng mình liên tục nhưng đâu biết là đã nhận được sự chú ý của cả 3 người đang đứng trên bục .

_ Ê , thấy nhỏ đó không Triết Minh . Thái độ của cô ta vậy là ý gì đây ?

Bách Nhật vừa nhoẻn miệng cười với đám con gái bên dưới và mở miệng hỏi Triết Minh . Nghe được lời Bách Nhật , Triết Minh cười rồi đáp nhỏ :

_ Tao cũng đang “lia” cô ta . Cái đócái thái độ của cô ta , theo tao suy đoán , đó là ...khinh bỉ .

_ Are you sure ?

Tiếng của cậu bạn bên cạnh làm Triết Minh lẫn Bách Nhật nhạc nhiên quay sang . Với vẻ mặt điềm nhiên , cậu bạn ấy đưa ánh mắt kiên nghị dò xét cả 2 . Bách Nhật chau mày khó chịu :

_ Sao đây ? Muốn kiếm chuyện hả ?

_ No , I don't think so . – Vẫn nét mặt đó , cậu bạn ấy thản nhiên đáp

_ Mặc kệ tên đó . – Nói đoạn , Triết Minh quay sang cô Linh (bà la sát) – Chào cô , em xuống chỗ của mình

Rồi cả 2 kéo nhau xuống bàn chót – nơi Thiên Di đang “thống lĩnh” . Nó ngo ngác nhìn hai tên “lạ mặt” . À không là 3 tên mới đúng , vì phía sau Triết Minh và Bách Nhật còn có một tên nữa .

_ Máy người làm gì đứng đây ?

Triết Minh đặt cặp táp xuống bàn , thản

nhiên ngồi xuống trước rồi nói :

_ Tôi muốn ngồi đây .

_ Cả tôi nữa – Bách Nhật tiến đến , ngồi bên trái Thiên Di rất ư là tự nhiên đến độvô duyên .

Thiên Di tức lộn ruột lộn timí quên , lộn ruột lộn gan . Nó trừng mắt nhìn 2 kẻ tự tiện chiếm “địa bàn” của mình :

_ Không được !

Chưa dừng lại ở đó , Thiên Di tưởng mình đã chiếm lấy phần thắng , nó thách thức nhìn 2 tên kia . Họ đột nhiên đứng bật dậy làm nó đặc chí cười thầm : Sợ

rồi chứ gì . He he .

_ Cô ơi , bạn này không cho em ngồi. –
Triết Minh “cầu cứu” viện binh là cô
Linh đang đứng trên bục giảng làm cô
quay xuống .

_ Cô ơi , bạn này đuổi em đi. – Nhân cơ
hội đó , Bách Nhật cũng “hưởng ứng”
theo . Thu hút mọi ánh nhìn trong lớp .

Từng ánh mắt , thái độ của cô giáo lẫn
các học sinh (nữ) trong lớp đều nhìn về
phía bàn cuối – nơi “tụ tập” đông người
nhất .

Mất mấy giây sau , bà la sát nghiêm
giọng nhìn nó :

_ Thiên Di ? Em phải biết đối xử tốt với bạn chứ ? Đừng có ích kỷ chiếm một mình một chỗ như vậy . Các em ngồi vào chỗ mau đi .

Thiên Di đưa đôi mắt long lanh nhìn cô Linh và cặp mắt rực lửa nhìn 2 tên “cà chớn” . Chắc sáng nay bị sao quả tạ chiếu trúng rồi .

_ Gian xảo !

Nó phán một câu xanh rờn làm 2 tên đó trố mắt nhìn nhau rồi cười thâm : Thú vị thật .

Dù không mấy “ưng ý” nhưng Thiên Di

vẫn “thuận theo ý cô” mặc dù mình không ích kỷ chiếm riêng chỗ như cô đã nói và tất cả là do 2 tên “cùng bàn” bịa chuyện . Lúc này , cậu bạn kia mới đưa mắt nhìn Thiên Di :

_ Hi , you . I can sit there ?

Cung cách nói chuyện của cậu bạn khiến Thiên Di ngược nhìn . Thật sự rất lịch sự . Mọi buồn bực trong lòng – đáng ra định tìm người để “xả” vào – nhưng với gương mặt và ánh mắt kia thì nó không nở nào làm thế . Nó định ngồi xích qua cho cậu bạn ấy ngồi cùng nhưng2 cái tên chết bầm kia ngồi chật cả chỗ . Đã thế , 1 trong 2 tên đó còn nói :

_ Chỗ chật rồi !

Không còn cách nào khác , Thiên Di mỉm cười nhìn cậu bạn ấy rồi nói :

_ Bạn ngồi bần trên đi , dù sao bần đó cũng còn chỗ ngồi . Và ...bạn đừng có học theo cái thói hư tật xấu của bọn không ra gì nói oan cho người khác rồi kiếm chuyện , vô duyên ời là vô duyên . Cái bọn người đó không có não đâu . Mình nên thông cảm với họ .

Thiên Di nói mà không thèm nhìn “bị cáo” lấy một cái . Nó còn cố ý kéo dài từng chữ một ý “ám chỉ” . Câu nói của nó làm cậu bạn ấy bật cười . Và làm cho 2 “đương sự” tức trào máu vì “hiếu

được ý ngầm” – còn được gọi là có tật giật mình í .

— Oh ! Of course I know . I’m Dương Chính An . Nice to meet you , Thiên Di .

Chính An nhìn Thiên Di cười tươi rói rồi vào chỗ của mình .

Bên dưới , có hai tâm trạng đang rất căm phẫn trong lòng . Một tên liếc sang Thiên Di rồi nghĩ thầm : Con nhỏ đáng ghét . Được lắm . Còn một bên hậm hực nhìn như muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống Chính An và Thiên Di : Cái thằng vô duyên . Và cả con nhỏ khó ưa này nữa .

Cùng thời điểm đó , tại một nơicó thể nói là lạnh lẽo âm u . Bên trong căn phòng rộng lớn , một người con trai anh tuấn đang ngồi bên chiếc bàn lớn có đề chữ : Chủ tịch .

Từng cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua , người ngồi trong phòng đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài , các ngón tay nhịp nhẹ trên mặt bàn theo một giai điệu nào đó ...

Cạch !

Cánh cửa phòng được đẩy nhẹ ra , một người bước vào . Người con trai ngồi bên bàn – vẫn đưa ánh mắt nhìn vào không trung – cất giọng hỏi :

_ Có chuyện gì không , hậu duệ Kan ?

Người mang tên hậu duệ Kan (ông Kan)
nhếch mép cười rồi trả lời :

_ Chủ tịch Trương . Nếu cậu không mau
chống tìm và giết “chìa khóa vàng” đã
thất lạc mười mấy năm trước thì cậu sẽ
không còn được tiếp tục ngồi ở vị trí này
đâu .

Lúc này , người con trai kia mới hướng
ánh mắt mình về phía người đối diện ,
cười khẩy một cái :

_ Thừa hậu duệ Kan , tôi biết , ông rất
muốn điều hành tổ chức . Nhưng xin nói

luôn cho ông biết điều này : Tôi có tư cách ngồi ở đây . Mọi thứ điều đã được ông tôi sắp đặt từ trước . “Chìa khóa vàng” sớm muộn gì cũng sẽ chết . Nên ông đừng lo và đừng mơ tưởng sẽ được ngồi vào chiếc ghế này .

Ha ha ha , chắc cậu cũng biết luật của tổ chức , Vĩnh Khoa nhỉ ? Nếu trong thời hạn bắt buộc , người chủ tạm thời không tìm và kết thúc sinh mạng của “chìa khóa vàng” thì sẽ bị khước chức vàtự kết thúc chính sinh mạng của mình .

Rầm !

Nói xong , không đợi Vĩnh Khoa trả lời , ông Kan đã bước ra cửa và đóng sầm nó

lại . Tiếng cười của ông còn vang vọng lại từ xa .

Vĩnh Khoa nhếch mép cười , đôi mắt tinh anh , gương mặt mang đầy vẻ bí ẩn . Cậu cũng rất mệt mỗi khi đảm nhận chức vụ lớn lao này . Nhưng vì ông mình (ngài Trương Tề) đang có chuyển công tác dài hạn ở tổ chức nước ngoài , cậu phải thay ông quản lí tổ chức cho đến khi ... mà cậu cũng không biết cho đến khi nào nữa . Ngồi vào chỗ , cậu lật lại sấp hồ sơ trên bàn , không có lấy một tin tức của “chìa khóa vàng” , khê thờ dài , cậu đóng sấp giấy ấy lại :

_ Rốt cuộc , “chìa khóa vàng” là cái quái gì chứ ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3

 Hello my angle , long time no see you !

Mấy tiết học kết thúc , Thiên Di mau chóng về nhà . Vừa đóng cánh cửa lại , nó đã nghe một giọng nói quen thuộc vang lên trong nhà . Quay vội sang hướng đó , mắt nó long lanh nhìn người trước mặt , nói không nên lời ...

Người trước mặt bước chậm đến chỗ Thiên Di , đưa tay ôm chầm lấy nó :

_ Anh rất nhớ em !

Lúc này , nó mới bừng tỉnh , miệng nở một nụ cười :

_ Anh Nhân

Suốt buổi tối hôm đó , nó và Hải Nhân “hàn uyên” cả mấy tiếng đồng hồ . Thiên Di không hề phủ nhận , anh Nhân của nó đẹp hơn trước rất nhiều vànó rất quý anh .

Áng mây thứ 5 : Lần chạm mặt đầu tiên

Em...người trao cho anh với trái tim này

Đã biết yêu những nụ cười

Từ khi em đến mang theo tình yêu

Với bao nhiêu ánh nắng , sưởi ấm tâm
hồn trái tim ...

Em người cho anh tiếng nói dịu dàng

Trong sáng như những thiên thần

Từ đây trái tim anh thầm mong , sẽ bên
em mãi mãi

Tình yêu dành riêng trao em...

Người yên ỏi có biết con tim anh

Nguyện xin trao riêng em riêng em mãi

thôi

Đếm mong chờ

Phút giây tình yêu đến cùng sánh đôi ...

Dù cho em đi xa xa nơi đâu

Lòng anh xin mãi mãi nguyện cùng với
em

Đến chân trời chấp cánh cho tình yêu
chúng ta

Và sẽ bên nhau trọn đời

Tại biệt thự Vương :

_ A lô , Tao nè.

Bách Nhật ngồi chễm chệ trước màn hình máy tính , một tay nghe điện thoại , một tay mân mê rê chuột trên màn hình máy tính

_ Chắc tao die quá mày ơi . Con nhỏ Lập Hân trong lớp cứ tìm tao hoài . – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói đang đau khổ tột đỉnh

_ Ha ha ha , nhỏ đó là con của tập đoàn lớn đó , đại tiểu thư chứ không đùa . Tao thấy tụi bây cũng hợp gơ mà .

_ Vương Bách Nhật ! Mày tin là tao giết mày không ? – Lần này , giọng nói có phần thách thức hơn .

Bách Nhật nào hay ...người đứng trước cửa phòng mình là Triết Minh . Vẫn với chất giọng đùa cợt , Bách Nhật nói vào điện thoại :

_ I don't fear .

Rầm !

Triết Minh đưa chân đá vào cửa không do dự . Bách Nhật vẫn hướng mắt vào màn hình máy tính , không nghĩ đó là Triết Minh .

_ Đã bảo đừng có tự tiện vào phòng tôi như thế mà , Tiểu Na .

_ Tiểu Na ư ? Là ai thế cậu Vương ?

Bách Nhật dừng hẳn việc nhìn vào máy tính , quay cả người sang nơi phát ra tiếng nói , ngạc nhiên :

_ Sao lại là mày ?

_ Thì tao đến để giết mày ! – Triết Minh ngã người trên chiếc giường êm ái , nói nửa thật nửa đùa .

_ Mày và tao có chung số phận rồi . Mày thì bị Lập Hân bám , còn tao thì tự nhiên khi không lại có một con nhỏ là em họ ,

đã vậy , còn ở trong lớp mình nữa chứ .

_ Ha ha , khở nhỉ . Mặc kệ đi . Còn con nhỏ ban sáng , mày nghĩ sao ? – Triết
Minh nhòm người dậy , mắt đầy vẻ tinh nghịch .

_ Nhỏ đórất thú vị . – Bách Nhật
nhếch mép , gương mặt như người thợ săn đã bắt được con mồi nhỏ .

_ Tao cũng nghĩ thế .

Sáng hôm sau :

_ Thừa mẹ con đi học !

Vẫn như thường ngày , Thiên Di dắt “bầy bi” ra cổng , chào mẹ rồi leo lên xe chạy đi . Hôm nay , nó đã chuẩn bị tinh thần thật tốt để học tập . Vừa đạp xe nó vừa “nhâm nhi” bài hát quen thuộc . Lo mẩn mê hát theo , Thiên Di không để ý trước mặt mình có một chiếc BMW màu đen bóng loáng trước mặt . Và thế là ...chiếc xe đạp “bầy bi” của Thiên Di đã làm cho chiếc xe bóng loáng ấymất một bên kín chiếu hậu .

Kết ...

Thiên Di thẳng gấp xe lại , gạt chân chống xe xuống . Nó tò mò tiến quay người lại nhìn “vật chứng”

_ Ôi , thảm rồi .

Vừa lúc đó , từ trong công ty đối diện , một cậu thanh niên bước ra . Thêm một điều nữa , cậu ta chưa nhìn thấy “thảm cảnh” .

Thấy Thiên Di cứ dừng xe và đứng yên bên cạnh xe mình , cậu ta ngạc nhiên hỏi :

_ Này , cô làm thế hả ?

Giật mình , Thiên Di quay lại , nó đã nhận ra đây là “khổ chủ” của chiếc xe đáng yêu này . Nó lắp bắp :

_ Tôi ...tôi

Thấy Thiên Di nói với vẻ mờ mờ ám ám , người thanh niên trước mặt hơi nghi ngờ , tưởng rằng “kẻ bất lương” , liền giở giọng :

_ Có tin là tôi báo cảnh sát không ?

Cậu hỏi có tính chất “mờ ám” này khiến Thiên Di hiểu nhầm . Nó cứ ngỡ người này đã biết “chân tướng sự việc” , leo xuống xe , nó đến trước mặt người đó , thành khẩn :

_ Xin lỗi anh , tôi không cố ý đâu . Anh muốn tôi làm gì cũng được nhưng đừng báo cảnh sát . Chỉ là gây mất cái kín

chiếu hậu thôi mà , có gì to tát lắm đâu .
Tôi xin lỗi mà ...

Thiên Di cứ cuối đầu và nói một hơi dài
hay gương mặt người trước mặt chuyển
từ buồn cười – vì khi không tự nhiên có
người xin lỗi mình vì mình hù báo cảnh
sát – sang ngạc nhiên – vì người này thật
dễ giải , muốn mình làm gì cũng – cuối
cùng là tức giận – vì (chắc các bạn
cũng biết vì lý do gì rồi nhớ ^^)

— Cô nói sao ? Kín chiếu hậu xe tôi bị
làm sao ?

Lúc bấy giờ , Thiên Di mới ngẩng đầu lên
, hỏi với giọng ngạc nhiên :

_ Anh không biết gì ư ? Vậy này giờ ...

_ Này giờ thế nào ?

Thiên Di cười thâm trong bụng : tam thập lục kế , tẩu vi thượng sách .

_ A , hi hi , xin lỗi tôi nhầm người .
Không có chuyện gì đâu . Tạm biệt .

_ Cô đứng lại đó cho tôi . – Người con trai đó ra lệnh cho Thiên Di dừng bước rồi xem xét “bé yêu” của mình . – Như thế này mà không có gì ư ?

Thiên Di quay người lại cười trù chú biết nói gì bây giờ . “Kế sách” không thành , nó đành “thuận theo ý trời”

_ Anh muốn sao ?

_ Tôi mới là người cần hỏi cô câu đó đây . Cô muốn sao ? – Người đó nghiêm giọng nhìn Thiên Di

Thiên Di nhìn “thành quả” mình gây ra , ân hận cũng đã muộn rồi . Nó đành đưa ra “quyết định cuối cùng”

_ Tùy anh !

Người trước mặt muốn té xỉu khi nghe câu nói dửng dưng của Thiên Di .

_ Chủ tịch Trương . Anh còn không mau về tổ chức mà còn đứng đó ?

Hậu duệ Kan không biết xuất hiện từ bao giờ , ông ta nhìn Vĩnh Khoa rồi lại nhìn sang Thiên Dimắt ông đột nhiên dừng lại ở gương mặt Thiên Di , ông bất ngờ tốt độ nhưng không chắc là mình đúng . Dù vậy , ông vẫn hưng phấn trước “phát hiện mới” của mình .

_ Cô này là

Thiên Di nghĩ có thể người này là vị cứu tinh của mình , nó mỉm cười cuối đầu chào ông :

_ Con là Lữ Thiên Di !

_ Thiên ..Di ? – Ông Kan bất ngờ lắp

bấp , trong trí nhớ hiện ra câu nói của ngài Trương Tế

Ta đã cho người tìm kiếm tung tích của ông ta . Thật hay khi ông ta đã đổi họ lẫn tên đưa con gái thân yêu , nhưng ...điều đó không qua nổi mắt ta . Hiện giờ , ta được biết ông ta đang làm Hiệu trưởng ở một ngôi trường cấp 3 , còn về trường nào thì ta chưa điều tra ra . Nhưng ta đã biết được vị trí của “con át chủ bài” . Nó tên Lữ Thiên Di .

Thiên Di vẫn không hề biết điều mình nói là một tai hại về sau , nó vẫn nhoẻn miệng cười với ông Kan .

Bất chợt , ông Kan quay sang Vĩnh Khoa

：

_ Mật !

Nghe được điều đó , Vĩnh Khoa hơi ngạc nhiên không hiểu sao ông Kan lại nói vậy vì từ “Mật” là từ dùng trong tổ chức , khi có điều muốn nói riêng với nhau và điều đó khá là quan trọng .

_ Coi như hôm nay là ngày may mắn của cô vậy !

Nói rồi , Vĩnh Khoa mở cửa xe bước vào trong , ông Kan cũng vào theo . Chiếc BMW được khởi động một cách nhanh chóng và chạy mất hút sau làn khói nghi ngút . Thiên Di đứng đó , nó ngo

ngác nhìn theo mà tức muốn xì khói theo chiếc xe . Khi không khi không bỏ đi không nói một câu .

Mấy giây sau , nó ngó ra :

— Phải rồi ! Hắc đầu có truy cứu nữa .
Đúng là may mắn của mình . Hí hí

Leo lên xe và nhớn nhợ chạy tiếp mà nó không hề hay biết rằng : Đã muộn học !

Đến cổng trường , Thiên Di khao khát cho cái tên chết bầm khi nãy chết đi . Vì hắc kỳ cà mà nó quên bém mất giờ học . Đứng nhìn cái cổng đóng lại mà nó đau khổ tột cùng .

_ “Đồng minh” đi trể à ?

Triết Minh và Bách Nhật ngạo ngễ đứng phía sau thốt lên một câu làm nó muốn phang nguyên chiếc giày vào mặt 2 tên đó ghê .

Nó thản nhiên quay sang “đớp chát” :

_ Máy người thì khác gì tôi !

_ Khác ! – Bách Nhật nhanh chóng khẳng định rồi tiếp – Đương nhiên là khác , bọn tôi có thể vào , còn cô thì không thể .

Thiên Di không hiểu 2 tên này nói gì , nó gông cổ lên cãi :

_ Làm sao mà vào được chứ . Trường này có lệnh giới nghiêm mà . Đi trễ đồng nghĩa với nghỉ một ngày còn gì .

Triết Minh bước tới trước cái cổng đang đóng sầm lại , nhìn Thiên Di với vẻ mặt đáng ghét :

_ Bây giờ còn kịp để năn nỉ bọn tôi đây .

_ Năn nỉ ? – Thiên Di nhắc lại lời Triết Minh mà bật cười – Năn nỉ để làm gì chứ ?

Cười khẩy một cái , Triết Minh nhìn sang Bách Nhật , hiểu ý , Bách Nhật cất giọng gọi vào bên trong :

_ Chú bảo vệ ơi !

Chưa đầy 5 phút sau , chú bảo vệ của trường đã cho mở cổng và cười tươi rói :

_ Chào cậu Hàn , cậu Vương .

Thiên Di mắt chữ A mồm chữ O nhìn khung cảnh trước mặt . Nó còn ra sức dụi mắt mình mấy lần .

_ Không phải chứ ? Có đặt ân này sao ?
Mình kêu khan cả cổ mà có được đâu .

Bách Nhật và Triết Minh nhìn Thiên Di ngạc nhiên mà cười thầm trong bụng . Không còn cách nào khác , Thiên Di

đành “hạ mặt năn nỉ” để được vào trường :

_ Khoan đã , Bách Nhật , Triết Minh . –
Vừa gọi với theo Thiên Di vừa chạy lại chỗ bọn họ .

Làm đôi mắt “hối lỗi” , Thiên Di nhìn Bách Nhật mà nói :

_ Triết Minh , tại mình hông biết bạn oai đến thế , cho mình vào với , nha , nha .

Nhìn người này mà nói tên người kia ai mà không tức chứ . Và Bách Nhật cũng không ngoại lệ , đang định “dạy” Thiên Di một trận thì Thiên Di đã “chuyển đối tượng” sang Triết Minh :

_ Bách Nhật , mình không biết bạn oai vậy , cho mình xin lỗi vì đã đắc tội , hi hi ...

Và lần này thì ...”núi lửa phun trào” thật sự . Triết Minh đưa ánh mắt đáng sợ nhìn Thiên Di :

_ Gọi nhầm tên rồi chị hai !

Thiên Di sững sờ , ngó ra , nhìn lại bảng tên trên đồng phục . Thiên Di nhăn mặt , gãi tai , vò đầu rồi nói :

_ Hơ , sorry sorry , mình nhầm thật , hi hi , mình biết hai bạn tốt lắm mà , cho mình vào với , nha , nha

Bách Nhật và Triết Minh giành phần thắng , đặc chí cười thầm và trong đầu đang vạch ra một kế hoạch mà họ cho là “rất thích hợp để hành hạ đối phương”

Cả hai nhìn nhau hồi nhau rồi quay sang Thiên Di nãy giờ đang : Hừ , các người tưởng ngon lắm à , đợi khi ta vào trường được , ta sẽ cho các người biết tay ta . Đồ gian manh , gian trá , gian xảo , gian lận ,...

_ Ánh mắt đó là sao ?

Thấy ánh nhìn khó coi của Thiên Di , Triết Minh nhột người thốt lên . Thiên Di vội phân bua :

_ Hi hi , đâu có , đâu có , không có gì đâu .

_ Được rồi ! Bọn tôi đồng ý cho cô vào chung ...

_ Hi hi cảm ơn nhiều nha ! – Nói rồi Thiên Di định chạy vọt vào trong nhưng bị hai tên kia đưa tay ra chặn lại :

_ Khoan đã . Tôi chưa nói xong . Bọn tôi cho cô vào chung với một điều kiện .

Ta biết ngay mà . Mấy người bọn người làm gì tốt đến vậy . Thiên Di nghĩ thầm rồi nói :

_ Điều kiện gì ?

_ Làmthư kí riêng cho bọn tôi .

Trên chiếc xe BMW bóng loáng , không khí căng thẳng bao trùm lấy cả hai người ngồi trong xe . Một lúc sau , Vĩnh Khoa lên tiếng trước :

_ Chuyện gì ?

_ Ha ha , trời không phụ lòng người .
Cuối cùng cũng tìm được .

Reng reng reng ..

Vĩnh Khoa móc điện thoại ra , là ông mình . Cậu thận trọng nghe máy :

_ Ông ..

_ Chào cháu , Vĩnh Khoa . Ta gọi để nói một chuyện quan trọng . Vợ chưa cưới của cháu tên Lữ Thiên Di . Chuyện hứa hôn này là do ta và cha con bé đồng ý với nhau . Con hãy tìm con bé vì bọn ta đã thất lạc đã lâu . À , chuyện của tổ chức bên đây đã ổn thỏa rồi . Thôi , ta không phiền con nữa ...

Vĩnh Khoa đờ người trước cái tin đột ngột của ông mình . Cậu không nghĩ mình đã có vợ chưa cưới .

_ Thiên Di sao ? Cái ...cái cô gái khi này ...chính là ...nhưng chưa chắc . Trên đời này thiếu gì người tên Thiên Di nhưng ...lại cùng là họ Lữ ...

_ Ngay cả chủ tịch Tề cũng đã gọi về .
Cậu phải mau chóng tìm vợ mình thôi ! – Ông Kan khoái chí cười .

Vĩnh Khoa không để tâm , cậu ngã người ra ghế rồi nghĩ : Đương nhiên là phải tìm . Nhưng cô gái ấy là vợ mình sao ...
Cung cách nói chuyện cũng hơi dễ thương , tính tình thì lúc này lúc khác .
Khó bảo , kiêu luôn khó ưaỪ nhỉ !
Cô tacòn nợ mình cái kén chiếu hậu!

Tải eBook tại: www.dtv-

Ang mây thứ 6 : Bản hợp đồng quái quỷ

[Quy định] :

Thư ký riêng sẽ hầu hạ 2 “ông chủ” của mình . Bất cứ lúc nào “ông chủ” cần phải có mặt ngay lập tức . Nếu không sẽ bồi thường thiệt hại . Không được “hỗn” với “ông chủ” , không được “nói xấu” “ông chủ” . “Ông chủ” phải là trên hết

Về phía “ông chủ” , không chịu trách nhiệm các việc làm không đâu của thư ký

. Có tất cả mọi quyền hành trong tay

_ Cái quái gì đây ? – Cầm cái “hợp đồng phi pháp” trong tay , Thiên Di hết sức ngạc nhiên . Nó gằng từng chữ – Nếu không sẽ bồi thường thiệt hại ? Luật rừng à ?

Bách Nhật đáp lại bằng cái gật đầu làm Thiên Di sôi máu sùng sục : Ta biết ngay mà . Cái bọn các người là đồ đầu heo , óc bã đậu , người rừng , người nhái ... nếu các người không dẫn ta vào trường vì “uy hiếp” chú bảo vệ thì có nằm mơ ta cũng không đụng vào cái hợp đồng quái quỷ dữ này đâu...

_ Còn một điều nữa bọn tôi không ghi

trong hợp đồng . Việc cô có thể bồi thường vì “trái lệnh” đương nhiên là thật . Thêm vào đó , bọn tôi vẫn sẽ trả lương theo tháng cho cô . Vậy mới công bằng . Nếu không , có người nói bọn tôi “lợi dụng sức lao động” người khác thì nguy .

Triết Minh khoanh tay trước ngực , mắt nhìn sang Bách Nhật mà không thèm nhìn Thiên Di . Nó không để tâm , chỉ lắng tai nghe cho kỹ lời Triết Minh vừa nói , đến phần Thiên Di cho là “quan trọng” , mắt nó sáng bừng lên :

_ Có lương sao ? Bao nhiêu ?

Ngõ ngàng trước thái độ tươi tỉnh của Thiên Di , cả 2 tên đó quay sang nhìn

nhau : Mê tiền đến vậy hả trời ? (=.= bó tay)

_ Hừm , lương tháng của cô là ...5 triệu ..

_ 55 triệu sao ? – Thiên Di mở to mắt

_ Tôi chưa nói hết . Mỗi tháng , cô sẽ nhận tổng cộng 10 triệu từ 2 người bạn tôi vàbạn tôi có cách để mình “đầu tư đúng với số tiền đó” . À , thêm một điều nữa vào hợp đồng . Thư ký không được chen ngang lúc chủ đang nói chuyện , nếu không sẽtrừ lương .

Triết Minh nói rồi ký tên vào bản hợp

đồng , đưa sang Bách Nhật rồi tới lượt Thiên Di . Nó cần rằng vì số tiền đó mà ký tên vào . Cũng chẳng Thiên Di mê tiền cho lắm , chỉ qua là nhà cũng hơi ...khó khăn nên số tiền này nó sẽ để dành cho mẹ hoặc khi nào cần thì

_ Chết ! Có khi nào cái tên đó cho người tìm mình rồi đòi tiền không ? Hoặc lỡ như đang đi ngoài đường gặp lại thì sao ? Hắn có đòi mình đền không trời !

Khi không Thiên Di lại nhớ đến hình ảnh ban sáng rồi tự dọa mình rồi tự thấp thỏm lo sợ (== bạn này rảnh ghê)

_ Hi , Triết Minh / Hi , Bách Nhật !

Giọng nói thanh thoát của hai bạn nữ đang đứng trước mặt làm Thiên Di thoát khỏi dòng suy nghĩ . Nó đưa mắt nhìn , là Lập Hân và Tiểu Na . Hai cô bạn xinh nhất lớp ..có lẽ cũng nhất trường .

Thiên Di nghĩ thầm : Ha ha , 2 người cũng “đào bông” dữ . Toàn gái đẹp tìm đến . Chắc các người cũng khổ lắm nhỉ ? Cứ từ từ gặm nhấm đi . Ta đi đây !

Thiên Di cười đắc chí rồi toan đứng lên định bỏ đi “chơi” thì ...

_ Thư ký”đẹp loạn”

Bách Nhật ngang nhiên đặt chân lên bàn rồi ra hiệu cho Thiên Di . Ánh mắt Thiên

Di phùng phục lửa giận nhưng nó kiềm chế . Quay sang hai cô bạn kia , nó cười gượng :

_ Hi , hai bạn thông cảm , ông chủ (đầu heo) đang mệt (sắp chết luôn cũng được) . Hai bạn đợi khi khác (khỏi đợi , cứ đứng đây đi) rồi đến tìm (2 tên khùng) nha ! – Thiên Di vừa nói vừa nghĩ trong đầu rồi tự cười .

Lúc này , Lập Hân mới để ý , cô quay sang Thiên Di :

_ Bạn là ai mà mình phải nghe lời bạn !

_ Thư ký – Thiên Di đáp gọn

Không hiểu sao , Tiểu Na kéo tay Lập Hân đi , cả hai nở nụ cười tựa thiên thần rồi quay người bước đi .

Thiên Di thở phào rồi ngồi xuống chỗ mình . Triết Minh đặc ý cười rồi bảo :

_ Ứng xử khá lắm !

_ Hi !

Chính An vừa vào đã nhoẻn miệng cười chào Thiên Di , nó cũng cười đáp . Nhìn thấy cảnh trước mắt mà mặt hai “ông chủ” cứ chau mày khó chịu .

Tại khuôn viên của trường :

_ Con nhỏ đáng ghét đó ...- Tiểu Na tức tối

_ Phải dạy cho nó ...mấy bài học mới được . Dám đeo bám anh ấy .

Lập Hân mặt đầy bí hiểm nói với Tiểu Na đang đi cùng mình , nhỏ ta cũng hưởng ứng lại :

_ Nó còn dám cả gan lại gần anh Bách Nhật của em nữa . Mình dạy ...nó từ từ thôi , chị Hân nhỉ ?

_ Đúng . Như vậy mới thú vị !

_ Sao ? Mẹ nói gì chứ ? Con vừa mới về đây chưa được một tuần mà .

Hải Nhân nói với vẻ mặt ngạc nhiên cùng cực . Mẹ Hải Nhân gọi về gấp vì chuyện làm ăn của công ty . Khi cậu vừa đi sang Việt Nam thì công ty gặp chuyện .

_ Con mau về đi . Công ty không có con thì không được . Mẹ đang lo lắng.

_ Con biết rồi !

Hải Nhân tắt máy trong nỗi buồn vô hình . Mới gặp lại Thiên Di , chưa kịp để cậu nói nhiều chuyện , chưa kịp để cậu nói

....

Bỏ điện thoại vào túi quần . Hải Nhân ung dung bước đi . Cậu về nhà chuẩn bị hành lý rồi phóng thẳng xe đến trường Thiên Di .

“ Mời Lữ Thiên Di lên phòng Hiệu trưởng , có người cần gặp ... Xin nhắc lại , mời ..”

Tiếng loa phát thanh của trường không thôi thúc bước chân Thiên Di , nó không biết ai là người cần gặp nó nữa .

Đến phòng Hiệu trưởng , Thiên Di thờ

hất một cái rồi đưa tay gõ cửa

Cạch !

Tay Thiên Di chưa chạm đến cánh cửa thì cửa đã tự mở ra , nó ngo ngác nhìn người trước mặt ...

— Chào vợ thân yêu ! – Vĩnh Khoa nói rồi đưa tay kéo Thiên Di vào trong

Thiên Di tối sầm mặt lại : Cái tên này , sao tìm ra trường mình được nhỉ , mà mình làm hư cái kín chiếu hậu của hần mà hần kêu mình là vợ ư ? Không lẽ bắt mình đền ..bằng thân thể ...Never..

Thiên Di lăm le nhìn Vĩnh Khoa rồi quay

sang cái bàn trước mặt :

_ Chào Hiệu trưởng ạ !

Hiệu trưởng Lâm bất giác quay người lại , gương mặt nàymới đầu nghe tên , ông cứ ngờ ngợ , nghĩ rằng làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ , mắt ông ánh lên tia vui mừng , một phần trong đó còn có nỗi sợ vô hình xen lẫn . Đứa con gái mà ông yêu quý , nó học ngay tại trường – nơi ông làm Hiệu trưởng , nó đang hiện diện ngay đây mà ông không tài nào gọi tên được . Người vợ yêu quý của ông đã và đang ở gần đây làm ông đã lo nay càng lo hơn . Không ngờ sao bao năm xa cách , con ông đã lớn và xinh thế này , điều đó đồng nghĩa với ...

Ông không cho phép mình mềm lòng mà gọi Thiên Di 2 tiếng : Con gái . Vì sinh mạng bé bỏng ấy mà ông đã từ bỏ con đường tàn ác , ông đã phản bội tổ chức để giấu đi “chìa khóa vàng” .

Ông đưa mắt nhìn người chủ trẻ của tổ chức , ông chắc rằng người con trai này ...không hề biết Thiên Di chính là “chìa khóa vàng” , cậu ta chỉ đến theo lệnh của ông Trương Tề – theo ông là một lão già mưu mô , xảo nguyệt , độc ác , tàn bạo . Và vì khi xưa , trong lúc ông không ổn , lão Trương Tề đã cận kề bên ông và hai người đã hứa hôn cho Thiên Di và Vĩnh Khoa – tức con và cháu của mình . Ông thật ân hận vì điều đó .

Nhưng giờ đây , nhìn vào Vĩnh Khoa , ông thấy mình có thể tin tưởng giao con gái mình cho cậu ấy . Thậm chí , Vĩnh Khoa còn không hề biết , ông đã từng là người của tổ chức . Nhưng ...nếu có bất kỳ nguy hiểm nào , ông sẽ liều cả mạng của mình để cứu đứa con gái thân yêu .

Thấy Hiệu trưởng không trả lời mình , Thiên Di cứ nhìn ông suốt rồi thốt lên :

_ Hiệu trưởng , Hiệu trưởng ơi ...

Lúc này , ông mới bừng tỉnh , đưa mắt nhìn Thiên Di và nói :

_ Àngười này nói là có chuyện muốn

đưa con đi và đã xin phép nhà trường .

Vừa nghe đến mấy chữ có-chuyện-muốn-đưa-con-đi là Thiên Di bất giác nhớ lại vụ kín chiếu hậu ... Nó nhìn Vĩnh Khoa đang tươi cười rồi lại nhìn sang Hiệu trưởng . Thiên Di lại dùng chiêu cũ : tam thập lục kế , tẩu vi thượng sách .

_ A , ra là vậy , hi hi , ... vậy chào Hiệu trưởng con về lớp ạ !

Lần này thành công tuyệt đối . Thiên Di đang co chân chạy ra khỏi phòng Hiệu trưởng và về lớp .

Đã vào tiết học đầu , thấy Thiên Di hốt hãi chạy về lớp (giống như đi trễ) cô

Linh bực bội trách :

_ Sao lại vào trễ ?

_ Ha , học ..học ...dạ , tại ...tại , mà cô cho em vào lớp cái đã – Chạy nhanh xuống chỗ mình , Thiên Di thở như ..trâu ..

Thiên Di sợ đứng ngoài cửa lớp sẽ đề tên kia – tức Vĩnh Khoa trông thấy thì tiêu . Thiên Di nghĩ Vĩnh Khoa chưa biết lớp mình nên mới đến phòng Hiệu trưởng tìm , và điều đó hoàn toàn đúng .

_ Em xin lỗi vì vào lớp trễ , vì em có việc ở phòng Hiệu trưởng ạ !

Nói một hơi với bà la sát và Thiên Di lại thành công khi nhận được cái gật đầu của cô. Nó vui vẻ ngồi xuống .

_ Cô đi ăn trộm bị phát hiện à ? Làm gì chạy như ma đuổi vậy ? – Triết Minh cất giọng trêu Thiên Di

_ Còn hơn thế nữa . – Thiên Di ngao ngán trả lời rồi gục xuống bàn không thèm quan tâm có cô bị mắg vì tội không chú ý nghe giảng bài hay không .

Cùng lúc đó ,

_ Cho hỏi lớp này có ai tên Lữ Thiên Di không ?

Vĩnh Khoa và 2 tên vệ sĩ đang đi “lùng sục” khối lớp 10 . Theo Vĩnh Khoa được biết , trường có 12 lớp 10 nên cậu quyết định sẽ bắt đầu tìm từ lớp 10A12 .

Đi đến đâu , gương mặt anh tuấn của Vĩnh Khoa cũng hợp hồn mấy đứa con gái “mai trê” đến đó , làm cả khối 10 ồn ào hẳn lên , đến cả giáo viên cũng ...

Đến lớp 10A2 , Vĩnh Khoa cười hé lộ hàm răng trắng đều , cậu đã biết Thiên Di ở “cái xó xỉnh” nào rồi ! Chỉ còn duy nhất 1 lớp (== khổ chưa , sao không chịu tìm lớp đầu tiên trước nhỉ ?)

Phòng học lớp 10A1 đang chìm đắm trong tiếng giảng bài của bà la sát , Vĩnh

Khoa và 2 tên vệ sĩ bước đến

_ Chào cô . Tôi muốn tìm Thiên Di .

Vĩnh Khoa nói với bà la sát nhưng mắt thì đảo quanh lớp tìm Thiên Di , mắt cậu dừng lại ngay cái người đang gục đầu xuống bàn . Thiên Di vẫn nhờn nhơ , đầu nhận ra sự có mặt của Vĩnh Khoa .

Vẻ đẹp anh tuấn ấy đã làm siu lòng cả khối con gái trong lớp kể cả ...cô Linh , bà ta gật đầu cái rụp . Vĩnh Khoa ra lệnh cho hai tên vệ sĩ theo mình , cậu bước xuống bàn Thiên Di ...

_ Tiểu Thiên Di ...- Vĩnh Khoa dùng cái giọng ngọt như mía để gọi nó .

Gương mặt dưới bàn chuyển từ bức bối sang ngạc nhiên vì giọng nói rất ư là quen thuộc . Thiên Di từ từ ngồi dậy và như không tin vào mắt mình :

— Sao ...anh ...Anhsao....- Thiên Di lắp bắp không nói được cái gì cho ra hồn .

Vĩnh Khoa nhếch môi cười rồi thì thầm vào tai Thiên Di :

— Nếu không muốn mọi người trong lớp biết chuyện . Em nên ngoan ngoãn đi , vợ à !

Câu nói ấy như nhát dao cứa vào lòng

cầm phần của Thiên Di , nó nhìn Vĩnh Khoa bằng nửa con mắt nhưng đâu dám làm gì . Bỏ tập sách vào ba lô , Thiên Di dùng dằng toan bước đi ...

_ Không được đi ! – Bách Nhật nói kèm theo cái nhìn răng đe .

Vĩnh Khoa ngạc nhiên cực độ , nhìn sang Bách Nhật . Thiên Di không muốn xảy ra thêm rắc rối , nó vội giải thích với “ông chủ “

_ Nhà tôi có chuyện , người này là ...là anh họ của tôi . Nếu cần gì , hai người cứ gọi cho tôi là được .

Nói rồi Thiên Di đi cùng 2 tên vệ sĩ và

...anh họ mình . Để lại trong lớp vở mặt
“khó coi” của 3 người con trai bàn cuối

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 5

 Cảm ơn thầy !

Từ trong văn phòng bước ra , Hải Nhân thất vọng khi không gặp được Thiên Di vì cậu đã tới trễ một bước . Ra xe , Hải Nhân buồn bã khởi động máy rồi phóng đi , hòa vào dòng xe cộ tấp nập ...

Tại nhà Vĩnh Khoa ,

_ Anh họ sao ?

Vĩnh Khoa đưa mắt nhìn Thiên Di rồi thốt ra một câu thừa biết câu trả lời. Thiên Di nhìn người trước mặt thản nhiên đáp :

_ Không phải anh họ chứ là gì ? Anh tìm tôi là để đòi tiền cái kín xe chứ gì !

Vĩnh Khoa tròn mắt , mục đích cậu tìm Thiên Di đâu phải vậy , nhưng nhờ Thiên Di “nhắc nhở” cậu mới nhớ ra . Vĩnh Khoa nhìn Thiên Di bằng gương mặt “nham nhỡ” :

_ Em sẽ đền à ?

_ Tôitôi ...- Thiên Di lấp bắp không thành lời , cái miệng hại cái thân rồi.

Vĩnh Khoa cười rồi đứng dậy bước lại chỗ Thiên Di đang ngồi làm nó hơi sợ cũng đứng dậy theo :

_ Nè , cái anh kia , anhanh ...làmgì..... vậy ...hả ?

Vĩnh Khoa tiến một bước thì Thiên Di lùi một bước , đến khi không còn đường nào để lùi nữa . Thiên Di đã bị đẩy đến “đường cùng” là bức tường đáng ghét . Nó quay mặt sang hướng khác định bước ra nhưng Vĩnh Khoa đã nhanh chóng lấy

tay mình chặn ngang .

Hết đường . Thiên Di lúng túng nhìn
Vĩnh Khoa :

_ Anh ...anh.....định.....giở.....trò ...
biến...thái ...à..

Lúc này , bị nói làbiến thái , Vĩnh
Khoa không nhân nhượng , nói luôn :

_ Anh không phải tên “cái anh kia” , anh
là Trương Vĩnh Khoa và là chồng chưa
cưới của em . Việc vợ chồng làm với
nhau được coi là biến thái à ?

_ Hả ? Chồng gì chứ ? Anh điên à ! –
Thiên Di trố mắt nhìn Vĩnh Khoa

Bị nói là điên ...Vĩnh Khoa đưa tay véo mũi Thiên Di một cái rõ đau :

_ Vợ mà dám nói chồng mình thế hả ?
Em hư quá đó .

_ Đau . Anh điê....anh quá đáng vừa thôi . Tôi là vợ anh khi nào chứ , chỉ vì cái kín chiếu hậu thôi mà bắt tôi trở thành vợ đê đên cho anh à ?— Vì lý do sợ “đau” nên Thiên Di đành né chữ đó .

_ Hôm nay anh phải phạt em mới được . Chuyện hứa hôn của người lớn , cha em đã hứa hôn với ông của anh . Hiểu chưa , đồ ngốc !

_ Sao cơ ? Nhưng màtôi không lấy người biến thái ...Á , đau mà ..

Nghe đến hai chữ “biến thái” Vĩnh Khoa liền đưa tay véo mũi Thiên Di cái nữa làm nó nhăn nhó hét lên .

Vĩnh Khoa cảm nhận được sự thay đổi rõ rệt này . Chưa bao giờ anh cười nhiều như thế , nhất là từ khi Thiên Di xuất hiện trong cuộc sống đơn độc lạnh nhạt của anh .

Đột nhiên , Vĩnh Khoa cuối thấp đầu xuống làm Thiên Di giật bản mình :

_ Nè ...nèanh
.....làm....gì....thế....hả....?

_ Anh dạy em cách làm vợ . – Vĩnh Khoa cười rồi cúi đầu thấp hơn nữa.

_ Anh ...anh mà làm vậy ...là tôi...tôi la lên bây giờ .. – Thiên Di lấp bắp nhìn Vĩnh Khoa làm anh càng thích thú hơn với việc chọc ghẹo này .

_ Chúng ta đã là vợ chồng , em la lên thì đã sao ? Vả lại , đây là “lãnh địa” của chồng em , ai mà dám vào để cứu em . Ngoan ngoan chút đi .

_ Anhanhanh.....

Thiên Di lấp ba lấp bắp rồi cúi mặt xuống , tim nó đập liên hồi trước người

“lạ mặt” tự xưng là chồng mình . Vĩnh Khoa thích thú cuối mặt sát mặt nó và thấp hơn nữa :

_ Nếu không muốn bị phạt ...Em phải làm một việc .

Không cần biết là việc gì , Thiên Di vẫn mừng quỳnh và lập tức ngược mặt lên.

...

Một chuyện “ngoài ý muốn” xảy ra , vì Vĩnh Khoa đang cuối người thấp quá và vì Thiên Di ngược lên quá bất ngờ nên môi của cả hai đã chạm nhẹ vào nhau .

Thiên Di mở to mắt rồi vội cuối đầu

xuống . Vĩnh Khoa vẫn còn ngơ ngác .
Cậu đâu nghĩ là sẽ hôn Thiên Di thật ,
ban đầu cậu chỉ muốn trêu Thiên Di một
lúc thôi , ai ngờ Tim Vĩnh Khoa đập
liên hồi , cái chạm môi nhẹ ấy đã làm tim
cậu thành ra thế này đây .

Cố giữ bình tĩnh , Vĩnh Khoa hắng giọng
rồi nói :

_ Tại em chứ không phải tại anh nhé vợ .

_ Anhanh ...đồ biến thái ... Á , đau ,
đau ..

Lại một lần nữa , mũi Thiên Di đỏ chót
lên , nó đưa tay xoa xoa mũi mình rồi
liếc Vĩnh Khoa làm cậu phì cười :

_ Nếu không muốn anh phạt em , hãy gọi anh là chồng yêu đi . Anh sẽ tha cho em .

_ Không bao giờ . – Thiên Di đáp nhanh , đời nào nó nói mấy chữ đó chứ .

_ Vậy thì ...anhtiếp tục việc khi nãy à !

Nghe đến từ “việc khi nãy” , tim Thiên Di lại “đánh trống” , nhưng nó vẫn chưa chịu nói .

Vĩnh Khoa vừa cúi người vừa “hâm dọa” :

_ Anh làm thật đấy ...

1s

2s

3s

....

_ CHÔNG YÊU !Áng mây thứ 7 :
Chuyển nhà

Thiên Di nhắm mắt và hét lên làm Vĩnh Khoa suýt “điếc tai” . Vĩnh Khoa khẽ cười rồi quay đi :

_ Tạm tha cho em vậy .

Thiên Di lấy điện thoại ra . Là Hải Nhân đang gọi . Nó vui vẻ nghe máy :

_ Em nghe nè anh Nhân ! Dạ ...Sao ạ ?
Phải đi liền sao . Buồn thật . Dạ . Tạm biệt anh .

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi . Tắt máy rồi mà trong Thiên Di vẫn buồn . Hải Nhân gọi điện báo tin phải về Mỹ gấp vì công ty có chuyện . Mới gặp lại mà bây giờ Hải Nhân lại đi nữa .

Thấy Thiên Di như người mất hồn sau cú điện thoại . Vĩnh Khoa tò mò hỏi :

_ Ai thế ?

_ Anh Nhân – Thiên Di đáp mà quên là Vĩnh Khoa không hề biết “anh Nhân” là ai cả .

_ Ai ? – Vĩnh Khoa chau mày hỏi lại làm Thiên Di bưng tỉnh

_ Là một người hàng xóm của tôi . Mà anh là con trai hay con gái thế hả , nhiều chuyện quá đi !

_ Nói gì đấy ? – Vĩnh Khoa nhìn Thiên Di bằng ánh mắt hình viên...kẹo .

Thiên Di không dám nói về chuyện đó nữa , nó tiến đến trước mặt Vĩnh Khoa

nhăn nhó :

_ Tôi muốn về .

Vĩnh Khoa đưa tay nhìn đồng hồ . Mặt cậu trở về với vẻ lạnh lùng thường thấy trong tổ chức , cậu đưa tay ngoắc cô người hầu lại rồi nói :

_ Chuẩn bị phòng cho cô chủ . Bắt đầu từ bây giờ , cô chủ sẽ ở đây cùng tôi.

Nhận lệnh , cô người hầu nhanh chóng thực hiện . Thiên Di ngơ ngác nhìn theo rồi quay sang tên chồng khó ưa :

_ Ê , tôi nói tôi muốn về chứ tôi có nói tôi muốn ở nhà anh đâu tên kia ?

_ Lên phòng mau .

_ Anh điên hả ? Tôi – muốn – về – nhà .
Mẹ tôi ...

_ LÊN PHÒNG .

Vĩnh Khoa tức giận gắt lên làm Thiên Di giật bản mình . Ánh mắt Vĩnh Khoa đáng sợ hơn bao giờ hết . Thiên Di không nói gì nữa , nó ngoan ngoãn bước lên phòng mà cô người hầu chỉ .

Đóng sầm cửa lại , nó tức tối quăng cái ba lô xuống đất :

_ Cái nhà này có tới hai người tên Vĩnh

Khoa à ? Lúc này nét mặt rất dịu dàng ,
tự nhiên bây giờ nạt người ta hết hồn . Ya
, cái tên đáng ghét . Ai cũng đáng ghét
hết . Á ...bực bội quá đi .

Một mình trong phòng , Thiên Di la hét
om sòm cũng chẳng ai nghe , nó cứ thỏa
thích la hét và tung hoành trên đó .

Bên dưới nhà , một tốp người kéo đến ,
gương mặt người nào cũng toát ra nét
đáng sợ . Không khí lạnh toát bao trùm
lấy căn nhà .

Hôm nay , xem chút Vĩnh Khoa quên mất
một việc quan trọng . Người trong tổ

chức sẽ mang tên “phản” tổ chức đến và cùng xử lí nội bộ . Nếu không nhìn đồng hồ , Vĩnh Khoa cũng chẳng nhớ .

Đó là lý do vì sao cậu đuổi Thiên Di lên phòng . Khi người trong tổ chức làm việc , không được để bất cứ người nào “cản trở” hoặc trông thấy , nếu có , chắc chắn sẽ bị thủ tiêu ngay lập tức . Vì vậy , trong nhà Vĩnh Khoa chỉ có duy nhất một cô hầu để tránh những việc “ngoài ý muốn” xảy ra trong nhà . Và hơn nữa , không hiểu sao Vĩnh Khoa không muốn Thiên Di nhìn thấy bộ mặt khác của mình .

_ Tên này chính là kẻ phản . – Một người trong tổ chức lên tiếng nhắc nhở

Vĩnh Khoa đưa mắt nhìn tên đang nằm trên sàn , mặt cậu toát ra vẻ lạnh lùng đáng sợ :

_ Đúng chứ ?

Người đó không cự quậy , khẽ khàng gật đầu . Vĩnh Khoa đưa mắt nhìn ông Kan :

_ Tùy các người xử lý .

“Khẩu lệnh” vừa dứt , một tiếng súng vang lên . Một người trong tổ chức đưa khẩu súng còn vương khói lên , thổi phù một tiếng rồi cho khẩu súng vào trong túi .

_ Bọn tôi cáo lui thừa chủ tịch .

“Hiện trường” được dọn dẹp một cách thuần thực , nhanh gọn , như thể việc này xảy ra như cơm bữa . Đám người trong tổ chức cuối chào Vĩnh Khoa rồi ra về . Căn nhà trở về với trạng thái cũ .

Khẽ thở dài , Vĩnh Khoa bước lên lầu , dừng chân trước cửa phòng Thiên Di .

Cạch !

Cậu bước lại giường . Thiên Di đang ngủ ngon lành (chắc do nói nhiều quá nên thiếp đi luôn) . Ngồi xuống giường , Vĩnh Khoa đưa tay vuốt lọn tóc trên trán

Thiên Di , cậu lại cười .

_ Em là một con nhỏ đáng ghét . Tại sao lại xuất hiện trước mặt anh lúc này chứ ? Và còn là vợ của anh nữa Bước xuống nhà , Vĩnh Khoa cho người chuẩn bị xe và đến nhà Thiên Di . Mẹ nó kinh ngạc khi thấy Vĩnh Khoa . Nghe Vĩnh Khoa tường thuật lại mọi chuyện , một lúc lâu , bà cất giọng :

_ Bác đã được biết mọi chuyện . Nhờ con chăm sóc tốt cho Thiên Di nhé . Đợi bác vào thu dọn đồ cho nó .

Đến khi Vĩnh Khoa tạm biệt mẹ Thiên Di để về . Một chiếc xe đồ gàn đó bắt đầu chuyển bánh tới gần ngôi nhà . Hiệu

trưởng Lâm bước xuống xe , nhìn người vợ thân yêu mà ông ghen ngào :

_ Bà ...

Mẹ Thiên Di chực khóc , mắt bà long lanh hai hàng lệ . Người đàn ông đang đứng trước mặt bà , đã già hơn trước , tiêu tụy hơn trước . Mọi việc quay về vị trí cũ . Hiệu trưởng Lâm được biết , vì cứu Thiên Di mà một người cận vệ của mình đã bỏ mạng trên con đường này . Nhìn lên bầu trời xa xăm , ông thầm cảm ơn người đó .

Hiệu trưởng Lâm đón bà về ở chung , dù sao Thiên Di cũng đã có chỗ nương tựa an toàn nên bà cũng an tâm theo ông về.

Đôi vợ chồng già lại hạnh phúc như xưa
.

Tại nhà Vĩnh Khoa :

Thiên Di mơ màng tỉnh dậy , nó đảo mắt
quanh căn phòng rồi nói bằng giọng ngáy
ngủ :

_ Mẹ ơi , con đói bụng

Vừa lúc đó , Vĩnh Khoa mở cửa bước
vào , gương mặt hiện lên nét vui vẻ và lộ
ra hàm răng trắng tinh khôi khi nghe
Thiên Di nói thế . Cậu tiến lại bên
giường , ngồi xuống :

_ Vợ à , dậy đi .

_ Uhm , mẹ ...mẹ nói gì kỳ vậy ... , mẹ ..bị nhiễm cái tật khùng khùng của cái tên cà chớn đáng ghét , biến thái mà con mới gặp hả ...

Thiên Di cứ mè nheo nói trong mơ màng mà không nhìn mặt “mẹ mình” lấy một lần để biết rằng , đó –không –phải –mẹ –mình .

Vĩnh Khoa được dịp chứng kiến nó “khai quật” về mình mà méo mặt . Cậu không ngờ nó nghĩ về mình như thế mặc dù mình đã “đỉnh chính” đàng hoàng . Nhân dịp này , Vĩnh Khoa đã biết được một

điều – khi mớ , Thiên Di sẽ trở thành ...”bà tám” , ai hỏi gì cũng khai tất tần tât . Vĩnh Khoa sẽthu âm tất cả để làm “bằng chứng” sau này .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6

 Còn gì nữa không ?

Thiên Di vẫn vô tư ngáy ngủ mà nói :

_ Còn mẹ ơ ,cái ..tên đó ..tự xưng nhận là chồng ...của con ..., hấn ...đáng ghét lắm ..tự nhiên nạt con , mẹ không biết đâu ..., con lên phòng ngồi chửi hấn quá trời luôn ...Còn mấy cái tên trong

trường con nữabọn họ cũng đáng ghét lắm mẹAi cũng đáng ghét hếtcon ghét tất cả bọn họ, mấy người đó là đồ biến thái , đồ dê xồm , đồ hung dữ , đồ đầu heo , óc heo , cả người toàn là mùi heo

Mặt Vĩnh Khoa từ hồng hào sang biến sắc , cậu tự nhủ : Mình tệ tới vậy hả trời . Để xem anh xử em ra sao .

Tắt ghi âm , Vĩnh Khoa cho điện thoại vào túi . Đứng thẳng dậy , Vĩnh Khoa cầm nguyên cái gối , không nể nang nhân nhượng , cậu quăng ngay cái gối lên đầu Thiên Di rồi gắt :

_ Dậy , dậy mau lên . Dậy đi .

Bị vật “lạ” ném trúng , Thiên Di lò mò mở mắt ra nhăn nhó :

_ A , gì thế hả . Người ta đang ngủ mà . Vô duyên quá .

Lại thêm “vô duyên” , Vĩnh Khoa tức tối :

_ Được . Anh sẽ “xử” em . Cách này không được thì dùng cách khác .

Vĩnh Khoa cười cười rồi leo thẳng lên giường , nằm xuống cạnh nó , áp mặt mình sát mặt nó – cách nhau 2 mm . Vĩnh Khoa đưa tay ôm lấy nó , tim cậu đột nhiên đập nhanh , vì “công cuộc” trả thù

, cậu cố không-cho-tim-đập-nhanh nữa.

_ Bình tĩnh nào Trương Vĩnh Khoa .

Tự trấn an mình xong , Vĩnh Khoa lấy lại vẻ mặt trước đó . Thì thầm vào tai nó :

_ Vợ yêu của chồng , em còn không chịu dậy à !

Bên tai Thiên Di nghe miên man điều gì đó nhưng nó vẫn chẳng buồn mở mắt , định quay người sang chỗ khác ngủ tiếp nhưngkhông quay được , Vĩnh Khoa đã ôm chặt nó .

_ Dậy đi vợ à . Nếu khônganh không “khách sáo” đâu à !

Nhận được ”tín hiệu” nguy hiểm , Thiên Di lập tức tỉnh hẳn , nó mở mắt ra .

1s

2s

3s

....

_ Á Á Á ÁTÊN BIÊN THÁI..I...
I.I.I.I.I.I...

Thuận chân , Thiên Di “tung chuông”
đập Vĩnh Khoa lọt giường ngay lập tức.
Vĩnh Khoa nhú mày xoa cái mông ê ẩm

của mình – đây là lần đầu cậu bị “phụ nữ” – chính là Thiên Di – đá không thương tiếc . Với ánh mắt náy lửa , Vĩnh Khoa gắng từng tiếng :

_ Làm cái gì thế hả nhỏ kia ? Có biết là đau lắm không .

_ Anh còn nói ... chính tôi mới là người hỏi đây . Anh làm gì mà vào phòng tôi rồi còn “lợi dụng” .. – Thiên Di biểu môi .

_ Còn nói ngang . Tại ai lo ngủ để người ta vào kêu trên 10 lần mà không chịu mở mắt ? .. – Nói đến đây , mắt Vĩnh Khoa đột nhiên lóe lên một tia sáng nhỏ nhưng không mong manh.

Nghĩ thầm rồi Vĩnh Khoa đưa tay móc điện thoại ra và nói bằng giọng gian manh nhất :

_ Anh đã có “bằng chứng” để “tố cáo” em ra tòa vì tội “nhạo báng” người khác.

_ Sao Anh nói sao cơ ? Cái gì mà bằng chứng , tố cáo , ra tòa , nhạo báng ?? Anh làm nhầm cái quái gì thế.

Vĩnh Khoa nhếch môi , đưa tay nhấn vào phím điện thoại , đưa cho Thiên Di xem rồi ngạo nghễ cười . _ Vợ à , dậy đi .

_ Uhm , mẹ ... mẹ nói gì kỳ vậy ... , mẹ ..bị nhiễm cái tật khùng khùng của cái tên

cà chớn đáng ghét , biến thái mà con mới gặp hả ...

_ Còn gì nữa không ?

_ Còn mẹ ơ ,cái ..tên đó ..tự xưng nhận là chồng ...của con ..., hấn ...đáng ghét lắm ..tự nhiên nạt con , mẹ không biết đâu ..., con lên phòng ngồi chửi hấn quá trời luôn ...Còn mấy cái tên trong trường con nữabọn họ cũng đáng ghét lắm mẹAi cũng đáng ghét hếtcon ghét tất cả bọn họ, mấy người đó là đồ biến thái , đồ dê xồm , đồ hung dữ , đồ đầu heo , óc heo , cả người toàn là mùi heo

Thiên Di không tin vào những gì mình

nghe thấy nhưng ...giọng nói quen thuộc của Thiên đang vang trong điện thoại làm nó buộc phải tin . Không biết vì Thiên Di ngốc hay vì Vĩnh Khoa quá ư là nghiêm túc trong “vai diễn” , Thiên Di tin rằng Vĩnh Khoa có thể kiện mình ra tòa với tội “nhạo báng” như Vĩnh Khoa đã nói .

Đưa mắt nhìn điện thoại rồi nhìn Vĩnh Khoa , Thiên Di làm bộ mặt đáng thương:

_ Xin lỗi vì đã làm anh té xuống giường .
Đừng có kiện tôi mà ...

Vĩnh Khoa cất điện thoại vào túi , nghĩ thầm : Dễ dụ vậy ư ? Em đúng là ngốc mà. Được , vậy thì

_ Không ai cho không ai bất cứ thứ gì đâu . Phải có “hồi lộ” chứ !

_ Được , được , tôi sẽ “hồi lộ” anh .
Đừng có kiện tôi nha . – Thiên Di rung rung nhìn Vĩnh Khoa và không hề biết mình đã bị ...xí gạt .

Vĩnh Khoa thầm mừng trong bụng , cậu nhìn Thiên Di rồi gãi đầu suy nghĩ :

_ Nhưngphải chọn điều kiện gì đây nhỉ ?

_ Tôi sẽ làm những gì anh sai bảo ! –
Không nghĩ ngợi nhiều , Thiên Di nhanh miệng nói luôn mà không hề nghĩ đến

nghĩa sâu xa của câu nói của mình.

Không gian im ắng , trong căn phòng im lặng đến đáng sợ . Vĩnh Khoa bất ngờ trước câu nói “thiếu suy nghĩ” của Thiên Di . Cậu cứ trơ mặt ra cho đến khi tự mình bừng tỉnh .

Quay ra cửa , Vĩnh Khoa thong dong bước đi , trước khi đóng cửa lại , cậu không quên một lời “nhắc nhở” dành cho Thiên Di :

_ Nhất ngôn cửu đỉnh , tứ mã nan truy . Anh sẽ giữ cái này làm “bằng chứng” để em không có dịp “phủ nhận” . Còn nữa , chút nhớ xuống nhà ăn cơm .

Thiên Di ngồi đó , mặt thộn ra , đưa tay ôm cái gối vào lòng .

Tại biệt thự Hàn :

_ Cậu chủ . Có người tìm cậu .

Triết Minh cho người quản gia lui ra rồi ung dung bước xuống lầu xem ai tìm mình . Và ...cậu đang hồi hận vì điều đó . Người tìm cậu là Lập Hân .

_ Anh Triết Minh .

_ Cô tới nhà tôi làm gì giờ này ?

_ Là ta mời Lập Hân tới .

Một giọng nói vang lên , từ trên lầu , một người trung niên , gương mặt hằn lên nhiều nếp nhăn , ông bước xuống lầu , khoan khoái nhìn Triết Minh .

Triết Minh cuối đầu , lễ phép chào rồi nói :

_ Chào ông . Không biết ông mời cô ta tới đây để làm gì ạ !

Ông Hàn mỉm cười , cơ mặt giãn ra , ông nhìn Lập Hân rồi thốt lên :

_ Ta muốn 2 con tìm hiểu nhau . Con cũng đã lớn rồi , Triết minh nhĩ ? Rồi

con sẽ vào tổ chức , không lâu nữa đâu .

Triết Minh không hiểu ý ông mình cho lắm , cậu nhú mày nhìn người ông với gương mặt đầy bí ẩn . Cậu đã nghe nhiều về cái tổ chức Demonwhite ấy và cậu không hề muốn bước chân vào một nơi đầy máu như thế . Nhưng vì gia tộc Hàn đã bao năm gắn với tổ chức nên nhất thiết phải có người kế tục để giữ một chức vụ trong tổ chức . Cả Bách Nhật – con trai của gia tộc Vương cũng thế .

_ Con có thể tự quyết định mọi chuyện , ông à ! – Triết Minh cuối đầu chào ông lần nữa rồi bước đi .

_ Đứng lại đó cho ta . – Ông Hàn giận

dữ quát rồi quay sang Lập hân – Con về trước đi Lập Hân , hôm nay ta có chuyện muốn nói với nó . Mong con thứ lỗi cho ông già này .

_ Dạ , không sao đâu ạ ! Chào ông con về !

Lập Hân cuối đầu chào ông Hàn rồi cất bước . Căn nhà rộng lớn yên tĩnh hẳn . Ngồi xuống ghế , ông Hàn nhấp một ngụm trà nóng rồi nói :

_ Triết Minh , con là người nổi nghiệp duy nhất . Hiện giờ , gia tộc ta và các nhà khác đang rất có lợi , lý do rất dễ hiểu , đó là vì “chìa khóa vàng” vẫn chưa chết. Nếu giết được kẻ đó trước

người chủ đương thời , ta có thể dễ dàng đoạt lấy chức vụ chủ tịch và đứng đầu tổ chức .

_ Con không thích ! – Triết Minh kiên quyết đáp

_ Vậy thì cưới Lập Hân đi . Con sẽ không phải vào tổ chức .

Triết Minh ngơ ngác nhìn ông mình . Đó là điều kiện sao ? Cậu không hề thích hay có cảm giác đặc biệt gì với Lập Hân cả . Trong đầu cậu , không hề có hình ảnh của Lập Hân hiện diện dù chỉ là một góc vách nhỏ . Người mà lúc này cậu đang nghĩ tới ...là ...con nhỏ “thư ký” theo hợp đồng .

Triết Minh lắc đầu thật mạnh : Sao lại có thể là nhỏ đó chứ ?

— Sao ? Con chọn cách nào ? — Ông Hàn hỏi thúc , chờ mong câu trả lời .

Ngẫm nghĩ hồi lâu , Triết Minh quay lưng đi , cậu bước lên bậc thang và không quên bỏ lại một câu nói :

— Con sẽ vào tổ chức !

Áng mây thứ 8 : Vòng xoay

Ngồi trên phòng ngẫm nghĩ lúc lâu , Thiên Di chợt nhớ ra một chuyện vô cùng vô cùng quan trọng là : Phải về nhà .

Nó nhanh chóng leo xuống giường và chạy xuống lầu . Vừa nhìn thấy Thiên Di , Vĩnh Khoa đã đặt tờ báo trên tay xuống và nói như ra lệnh :

_ Ngồi xuống bàn đi !

Thiên Di không để tâm câu nói ấy , nó bước đến trước mặt Vĩnh Khoa :

_ Tôi về đây !

_ Đứng lại đó ! Về đâu mà về hả ?

Thiên Di quay lại , nó trở mặt ra nhìn Vĩnh Khoa :

_ Ô ? Đầu óc anh có vấn đề à ? Về nhà
tôi chứ đâu .

Đặt tờ báo lên bàn , Vĩnh Khoa đứng dậy
rồi bước tới chỗ Thiên Di :

_ Bắt đầu từ bây giờ . Đây , là nhà em .
Anh đã đem đồ của em về rồi kia kìa .

_ Gì cơ ? Sao anh biết nhà tôi mà đến ?
Anh điên à ?

Vĩnh Khoa thở dài , cậu thật sự không thể
nào nhịn nổi nữa . Từ khi bước vào nhà
..À , phải nói là từ khi gặp Thiên Di đến
giờ , cậu cứ bị “chửi” suốt . Ngay cả
những cô gái trong tổ chức , dù có lạnh
nhạt , hung hăng đến mức nào đi nữa thì

họ cũng chẳng bao giờ dám “đá động” đến cậu . Họ thường dịu dàng , kính nể , lễ phép khi nhìn và trò chuyện với cậu . Duy chỉ có “con nhỏ này” mới dám dùng cái giọng điệu đó ...

Nhân lúc Vĩnh Khoa không để ý , Thiên Di nhanh chóng “chuồn” nhưng ...

_ Hai người bắt cô chủ lại cho tôi .

Vĩnh Khoa ra lệnh cho hai tên vệ sĩ đang đứng trước cửa . Họ đã chặn Thiên Di lại kịp thời . Thiên Di nhăn nhó hét lên :

_ Á , làm gì vậy . Bỏ tôi ra coi ...

_ IM LẶNG CHÚT ĐI . EM ÒN ÀO

QUÁ ĐÓ .

Dùng ánh mắt đe dọa , Vĩnh Khoa đã làm cho Thiên Di im bật . Không khí trở nên căng thẳng . Căn nhà đột nhiên trở nên đáng sợ .

...

_ Điện ...thoại...tôi ..

Thiên Di rụt rè nhìn Vĩnh Khoa , nãy giờ

điện thoại reo liên hồi mà nó không dám
nghe máyvì sợ....

Vĩnh Khoa khẽ vẫy tay , hai người vệ sĩ
buông Thiên Di ra , nó vội bắt máy mà
không thèm nhìn tên người gọi :

_ LÀM GÌ MÀ LÂU BẮT MÁY THẾ
HẢ ?

Đầu dây bên kia gắt lên làm Thiên Di
phải đưa điện thoại xa ra và nhăn mặt :

_ Thì tôi nghe máy rồi còn gì ? Mà ai
vậy ?

_ Tôi là Triết Minh chứ ai !

_ Ra là cậu ? Mà gọi cho tôi làm gì chứ ?

_ Cô đùa à . Ngay bây giờ , lập tức đến nhà tôi . Công việc của “thư ký” . Cho cô 5 phút.

Rụp

Lại cái gì nữa đây ? Đùa chắc . Mình có biết nhà hắn đâu chứ .

Thiên Di bực tức cho điện thoại vào túi , mặt cứ nhăn nhăn nhó nhó . Lúc này , Vĩnh Khoa mới lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó :

_ Em quen Triết Minh à ?

_ Là bạn cùng lớp . Tôi phải đến nhà Triết Minh gấp – Với cái mặt méo xẹo , Thiên Di trả lời.

_ Anh biết nhà cậu ta .

_ Thật hả ? Vậy dẫn tôi tới đó đi . Mau lên . – Nó mừng rỡ kéo tay Vĩnh Khoa

_ Khoan . Kèm theo đó , em phải ngoan ngoãn sống ở đây . Còn nhớ lời hứa chứ ?

Cái câu : Tôi sẽ làm những gì anh sai bảo ...đang lẩn quẩn trong đầu Thiên Di

. Bây giờ nó mới biết cái câu nói trời ơi đất hỡi ấy tai họa biết nhường nào . Lại một lần nữa cái miệng hại cái thân .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trước cổng biệt thự họ Hàn :

_ Được rồi . Anh ở đây chờ ... hay là anh về trước đi . Tôi vào một mình.

Trên suốt chặn đường đến nhà Triết Minh . Thiên Di cứ tìm mọi cách “đuổi” Vĩnh Khoa về nhà trước . Tới giờ , đang đứng trước cửa nhà họ Hàn cũng vậy.

_ Anh quen với người chủ của nhà này !

Sau câu nói “khẳng định” ấy , Thiên Di im lặng đi theo “người dẫn đường” . Nó không ngờ cái tên ngồi cạnh nó trong lớp lại ở trong căn nhà thế này . Nhà đẹp , sang , rộng và uy nghi vô cùng. Nó há hốc nhìn quanh nhìn quất khiến “người dẫn đường” phì cười :

_ Đừng có đưa cái bộ mặt ấy ra . Nhà mình còn to hơn nhà này gấp đôi mà.

Nói thật , Thiên Di ở trong nhà “chồng” và đi ra cũng từ nhà “chồng” nhưng nó không có để ý xem căn nhà ra sao . Cười trừ . Thiên Di tiếp tục nhìn ngó xung

quanh với cái điệu bộ y như “ăn trộm” .

_ Trễ 1 phút 38 giây .

Triết Minh ngạo ngễ đứng trước cửa nhìn Thiên Di và ngạc nhiên khi nhìn thấy Vĩnh Khoa – người mà lúc trước được Thiên Di gọi là anh họ.

_ Chẳng phải Vĩnh Khoa đây sao ? Vĩnh hạnh quá . Hô hô hô ...

Tiếng nói vọng lại từ phía sau lưng Triết Minh . Là ông Hàn . Ông khẽ gật đầu rồi mời cả hai vào nhà .

_ Cô gái này là

Ông Hàn đưa mắt nhìn Thiên Di , ánh mắt sẫm soi ấy khiến nó khó chịu..

_ Là vợ chưa cưới của tôi / Là “thư ký” của con .

Ông Hàn ngạc nhiên nhìn cả hai cậu trai . Ngọt ngọt . Là hai từ có thể diễn tả khung cảnh lúc này .

Triết Minh có cảm giác gì đó ...mà cậu cũng không rõ . Đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa , cậu nghĩ thầm : Chẳng phải là anh họ ư ? Sao lại là chồng ?

_ Theo tôi .

Đưa tay kéo Thiên Di , Triết Minh gật đầu chào ông mình rồi đi thẳng lên lầu . Cũng nhờ vậy mà không khí dịu đi phần nào .

_ Côcó chồng chưa cưới sao?

_ Cũng không hẳn .

_ Cô có thích tên đó không ?

_ Đương nhiên là không rồi – Thiên Di nghĩ đến cái cảnh Vĩnh Khoa trêu mình , cái cảnh cậu ta hăm dọa mình rồi quả quyết nói một câu.

_ Vậy à ! À , mà cô nói chuyện nhiều quá đó . Mau dọn dẹp căn phòng bừa bãi này lại đi . 5 phút .

Triết Minh cảm thấy hơi vui vui khi biết Thiên Di không thích người dưới nhà, cậu giả vờ gắt lên và ra lệnh cho “thư ký” làm việc . Thiên Di cau gắt nhìn “tên chủ” hắc dịch :

_ Cậu hỏi thì tôi mới trả lời . Vô duyên vừa thôi . Mà cậu ở bản thế , cái phòng này 10 năm chưa dọn à .

_ Còn 4 phút .

Hừ . Thiên Di ngậm cục tức mà đi dọn phòng . Còn Triết Minh , cậu nhìn nó mà

cứ cười tủm tỉm . Thật ra , chính cậu đã ra lệnh cho người hầu không được dọn dẹp phòng mình . Chỉ vìcậu muốn gặp Thiên Di . Cậu cũng chẳng hiểu nổi hành động kỳ quặc của mình nữa .

Bên dưới nhà :

Ông Hàn kêu người quản gia mang trà ra , thông thả nhắm nháp hương vị tuyệt vời ông yêu thích nhất . Đặt cốc trà xuống bàn , ông đi thẳng luôn vào vấn đề chính :

_ Con bé đó là vợ cậu à ?

Vĩnh Khoa gật đầu , tâm trí cậu bây giờ đang hướng lên trên lầu . Ông Hàn cười khẩy một cái rồi nói :

_ Chủ tịch Trương , cậuđã tìm được “chìa khóa vàng” chưa ?

Câu hỏi ấy mang Vĩnh Khoa trở lại với vẻ lạnh lùng , cao ngạo thường ngày . Ánh mắt cậu sắc bén hơn bao giờ hết . Đây là cung cách lúc cậu ở tổ chức .

_ Không cần xung hô như vậy đâu , thưa ông Hàn . Còn về chuyện đó thì ...tôi sẽ có cách giải quyết của riêng mình . Ông không cần bận tâm .

_ Đương nhiên . Nhưng cậu hãy chắc

rằng , cậu phải nhanh tay hơn cháu tôi , gia tộc Vương và các nhà khác trong tổ chức nếu muốn giữ được vai trò chủ tịch .

Vĩnh Khoa nở một nụ cười nửa miệng , cậu nhìn ông Hàn đầy vẻ thách thức :

_ Cảm ơn ông đã quan tâm .

Không khí lại im ắng , mỗi người một suy nghĩ cho tới khi Thiên Di và Triết Minh bước xuống lầu .

Cuối đầu chào ông Hàn , Thiên Di cùng Vĩnh Khoa ra về . Trước khi đi , nó còn quay lại liếc Triết Minh vì “đã hành hạ” nó . Cậu chỉ khẽ cười . Ánh mắt cậu

chạm ngay ánh mắt Vĩnh Khoa . Trong hai đôi mắt ấy , dường như có một cái gì đó . Vô hình . Cả hai cùng nhếch môi cười , vẻ mặt đầy sự thách thức .

Chiếc BMW lăn bánh trên con đường sâu hút , gió từ cửa sổ lùa vào mát rượi khiến Thiên Di ...muốn ngủ . Nó cứ gục lên gục xuống như con lật đật cho tới khi đã chìm sâu vào giấc ngủ .

Bé Thiên Di lên phòng , đắp chăn cho nó . Vĩnh Khoa đưa tay xoa đầu nó rồi bước ra . Cậu xuống nhà với bộ quần áo chỉnh tề :

— Trước khi cô chủ dậy , cô hãy chuẩn bị bữa sáng . Tôi có việc . Tối nay cứ đóng

cửa , không cần chờ tôi .

Căn dặn cô người hầu xong , Vĩnh Khoa ra xe và phóng đi . Cậu đến tổ chức để tiếp tục công việc ... tìm kiếm “chìa khóa vàng”

_ Chào chủ tịch Trương .

_ Chào chủ tịch .

Người trong tổ chức rất kính trọng Vĩnh Khoa , tuy vậy , vẫn có một vài kẻ muốn chiếm lấy cái quyền hành cậu đang nắm . Làm việc trong tổ chức cũng là một điều rất nguy hiểm . Vì vậy , không một ai hé lộ “điểm yếu” của mình ra , nếu không , những kẻ có mưu đồ sẽ lợi dụng “điểm

yếu” ấy mà tấn công người họ muốn loại bỏ .

_ Đã có tung tích gì chưa ?

Ngồi vào bàn , Vĩnh Khoa lên tiếng hỏi ông Kan và chỉ nhận được cái lắc đầu. Cậu thở dài rồi ngã người ra sau . Cậu tin chắc mình sẽ tìm được “chìa khóa vàng” trước . Về ông cậu , cậu hiểu rất rõ tính cách ông ấy . Chắc chắn , ở tổ chức bên đó , ông cũng đang cho người điều tra tung tích “chìa khóa vàng”.

Áng mây thứ 9 : Bắt đầu những rắc rối

Sáng sớm tinh mơ , không khí luồn vào những khe nhỏ của căn biệt thự lộng lẫy .

Thiên Di khẽ cựa quậy , nó đang “nhâm nhi” giấc ngủ của mình . Trở người , mắt nó mơ màng nhìn vào cái đồng hồ : 6h45 .

Đây là ngày thứ 2 nó ở và ngủ trong căn nhà “xa lạ” này , nó vẫn chưa quen lắm với nơi đây . Thêm một điều nữa , nó nhớ mẹ lắm , không biết mẹ có buồn khi không có nó ở bên hay không ?

Nhắm mắt ngủ tiếp , đột nhiên , Thiên Di mở mắt ra và thốt lên :

— 6h45 ư ? Á , còn 15 phút nữa là vào học . Chết rồi .

Phóng xuống giường , nó cấp tốc “chuẩn

bị” mọi thứ . Vội chạy nhanh xuống nhà ,
vừa thấy nó , cô người hầu nhoẻn miệng
cười :

_ Chào cô chủ . Tôi đã chuẩn bị bữa
sáng.

Nhìn quanh nhà , không thấy thứ mình
muốn tìm . Thiên Di buộc phải hỏi cô
người hầu :

_ Anh ta còn ngủ sao ?

_ Cậu chủ ra ngoài từ chập tối. Cậu dặn
tôi chuẩn bị bữa sáng cho cô . Tối giờ
cậu ấy vẫn chưa về .

_ Ừm , thôi , trễ rồi , em đi học . Chị cứ

để đồ ăn ở đó đi . Trưa em về ăn .

Cái “người đó” mờ ám quá . Qua đêm bên ngoài luôn à ? Ghê thật . Sao hẳn ta có thể là chồng mình cơ chứ .

Thiên Di tăng tốc chạy đến trường . Cũng may , nó còn kịp giờ học và không bị nhốt ở ngoài. Vừa vào lớp , Thiên Di đã đụng mặt Tiểu Na , nhỏ ta vờ cười tươi rồi nói với Thiên Di :

— Mình có chuyện muốn nói với bạn . Ra sân sau nhanh nha .

Không hiểu lý do gì mà Tiểu Na muốn gặp ở sân sau , Thiên Di bước nhanh xuống chỗ mình , quăng cái ba lô ở đó

rồi ra sân sau .

Vừa đến nơi , Thiên Di ngạc nhiên quay sang nhìn Tiểu Na . Trước mặt nó là một tốp người , nam có , nữ có và nó biết một điều – mấy người này ...không bình thường chút nào .

Không biết tại nó giả ngốc hay thật sự không hiểu sự việc . Nó tươi cười nhìn bọn người đó :

_ Mấy bạn tìm mình có việc gì à ?

Một con nhỏ trong đám bước tới trước , nhỏ ta nói với cái giọng điệu đà :

_ Hừ . Mà nghĩ việc gì mà chị đây phải

tìm mày chứ ?

Thiên Di vẫn “ngây thơ” không hiểu , nó
thận trọng hỏi lại :

_ Ý bạn là sao ?

_ Chậm tiêu quá , Thiên Di à . – Tiểu Na
từ sau bước tới , nhìn nó rồi nhỏ ta nói
tiếp – Mày đừng giả vờ . Tại sao mày lại
là “thư ký” chứ ? Mày làm gì có khả
năng làm siêu lòng hai anh ấy . Mày tiếp
cận hai anh ấy là có ý đồ gì chứ ?

Thiên Di ngó ra . Hai anh ấy mà Tiểu Na
nói không kể làhai ”ông chủ” . Nó
tròn mắt nhìn Tiểu Na :

_ Tôi không hiểu bạn muốn ám chỉ cái gì ? Nhưng ...tôi không có tiếp cận họ .
Việc tôi làm “thư ký” cho họ chẳng qua là vì họ ép buộc tôi thôi.

_ Ha ha ha , nghe nó nói gì không ? Mà nghĩ mà cao sang , xinh đẹp lắm sao ?
Mà nghĩ bọn tao điên chắc ?

_ Tùy mấy người . Muốn nghĩ sao thì nghĩ !

Thiên Di không chịu nổi cái cách nói chuyện vô văn hóa , không hiểu chuyện của mấy kẻ đó , nó buông một câu rồi bước đi .

Ào ...Ào ...

Nước từ trên đầu nó rơi xuống . Trong khi nó vẫn còn bất ngờ với chuyện đó thì Tiểu Na đã lên tiếng :

_ Đây là cảnh cáo . Nếu mày còn không hiểu chuyện mà làm phiền tới hai anh ấy thì đừng có trách.

Nói rồi Tiểu Na cùng bọn người đó bỏ đi . Thiên Di đứng đó . Có cái gì mặn mặn rơi từ mắt nó ra . Nó không hiểu gì cả . Hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ngồi bệch xuống đất . Thử nước mặn chát ấy mỗi lúc một nhiều:

_ Sao mình lại khóc chứ ? Mình ..có làm gì sai đâu ? Đáng ghét thật . Ngồi trường

này thật đáng ghét ...

Đằng xa , có một người đã chứng kiến tất cả mọi chuyện . Nếu xảy ra xung đột , người đó sẵn sàng ra mặt . Nhưng không hiểu sao ...ngay lúc này , người đó muốn theo dõi câu chuyện mà không can ngăn . Vì người đó cố tình cho đám người ngu ngốc ấy thêm một cơ hội . Khẽ quay người bước đi , người đó nhủ thầm :

_ Cậu bắt đầu chú ý đến cô vợ này rồi sao ?

Một lúc lâu , Thiên Di đưa tay lau nước mắt , nó thờ thẫn đứng lên . Lấy lại tinh thần . Nó nhanh chóng bước về lớp với bộ dạng ướn nhem.

_ Cô bị sao vậy ?

Thấy nó ướt nhem trong khi trời không có mưa , Triết Minh chau mày hỏi . Nó nhìn Triết Minh rồi nhìn Bách Nhật :

_ Chẳng phải là hai người đã ban cho sao ?

Câu nói của nó làm cả 2 ngạc nhiên nhìn nhau không hiểu gì . Lững thững ngồi vào chỗ , Thiên Di gục đầu xuống bàn . Bên trên , có hai người đang nhìn nhau và khúc khích cười mà không để ý rằng – có người đã nhìn thấy và đã biết người “chủ mưu” là ai .

Tải eBook tại: www.dtv-

Gìờ ra chơi :

_ Thật bất ngờ khi anh chủ động hẹn em đây .

_ Tôi còn bất ngờ hơn khi biết bộ mặt thật của cô.

Câu nói lưng chừng ấy khiến người nghe chột dạ . Nhìn thẳng mặt đối phương , người ấy tỏ vẻ không hiểu :

_ Anh muốn nói gì ?

— Chính cô làm đúng không ? Chuyện Thiên Di bị ướn và căm phẫn nhìn bọn tôi.

—....

— Cô không cần phủ nhận . Thông tin trong trường tôi nắm bắt rất nhanh, Nói cho cô biết , là bọn tôi chủ động nói chuyện với cô ấy trước. Đừng có mà làm những chuyện không đâu . Và đừng bao giờ làm hại cô ta vì cô ta là “thư ký” của bọn tôi nên bọn tôi có trách nhiệm bảo vệ “thư ký” của mình .

Bỏ đi sau những lời nói ấy , Bách Nhật mau chóng trở về phòng học . Tiểu Na nhìn theo Bách Nhật mà lòng đang quặng

đau . Nhỏ ta cười chua xót , ánh mắt hăng
lên tia thù hận , nhỏ nghiêng răng :

_ Mày được lắm . Lữ Thiên Di .

Thiên Di lang thang trong sân trường ,
dạo quanh phòng hội họa , tâm trạng có
phần tốt hơn . Quần áo nó cũng đã khô
hẳn nhờ “gió trời” . Bước xuống cầu
thang , nó gặp ngay một người . Người ấy
trì mền nhìn nó rồi cất giọng :

_ Sắp vào học rồi , con mau về lớp đi .

_ Dạ , chào Hiệu trưởng .

Cuối đầu chào Hiệu trưởng , nó bước đi . Nhìn theo đứa con gái thân yêu mà ông vui buồn lẫn lộn . Ông rất muốn trò chuyện với Thiên Di , được ôm nó vào lòng như những người cha khác , nhưng ...ông không thể làm điều đó trong thời gian này .

Tiếng chuông vào học reo liên hồi , học sinh trong trường nhanh chóng vào lớp . Sân trường bây giờ yên lặng , không một tiếng cười nói , chỉ còn lại tiếng giảng bài của các giáo viên vang vọng ...

_ Hơhắc xì ...

Thiên Di khịt khịt mũi , nãy giờ nó đã hắc xì mấy lần liên tiếp . Chắc là tại đê

quần áo ướt rồi còn đi “hóng mát” đây mà .

_ Hắc xì

_ Không sao chứ ?

Cả 2 tên bên cạnh điều quay sang và cùng thốt ra một câu đầy lo lắng . Thiên Di đưa tay quẹt mũi kèm theo câu trả lời :

_ Khôn.....hơ ...hắc ...xì ...

_ Nè . – Triết Minh đưa túi khăn giấy cho Thiên Di rồi nói tiếp – Vậy mà nói không sao . Lỡ lây bệnh cho bọn tôi thì sao ?

Ngồi bên cạnh , Bách Nhật cũng gật gù đồng tình . Nhận lấy túi khăn giấy từ Triết Minh , nó cố cười dù thấy trong người hơi khó chịu .

Đến giờ về , Thiên Di uể oải bước đi . Nó cố tình thu hẹp đồ chậm như rùa để chờ cho mọi người về hết . Còn lại một mình , nó đưa tay xoa xoa mũi :

_ Hic , cảm thật hả trờihơhắc .xì
_ Á , khó chịu quá ...

Bước ra khỏi lớp học , Thiên Di vừa đi vừa nhăn như khi ăn ớt . “Cuộc bộ” về nhà , vừa bước vào cổng nó đã thấy ngay chiếc xe BMW màu đen đậu trong sân .

Hít một hơi thật sâu , nó khoan khoái bước vào nhà .

_ Hơhắc xì

_ Em sao thế vợ ?

Với cặp mắt tinh tường của Vĩnh Khoa , không điều gì có thể giấu được cậu . Dù cho Thiên Di có làm bộ mặt bình thường thì cậu cũng phát hiện hôm nay có chuyện gì đó đã xảy ra với nó . Và cái hắc xì trên làm cậu tin chắc điều mình nghĩ là đúng .

Thiên Di nghĩ thầm : Vợ cái đầu nhà người , rồi trả lời :

_ Khôngcóhắc xì ...

Vĩnh Khoa rảo chân bước đến trước mặt Thiên Di , cậu đưa tay sờ trán nó rồi chau mày :

_ Sao trán em nóng vậy ? Ở trường xảy ra chuyện gì sao ?

_ Không có ...

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nó , Vĩnh Khoa đã biết được chắc chắn là có chuyện đã xảy ra ở trường . Cậu không tra hỏi nó nữa mà quay sang cô người hầu.

_ Đưa cô chủ lên phòng nghỉ ngơi đi .

Cô người hầu nhanh chóng làm theo lời Vĩnh Khoa vừa nói , dìu Thiên Di lên phòng . Cậu ngồi xuống ghế , móc điện thoại ra , bấm một số điện thoại quen thuộc :

_ Hôm nay đã xảy ra chuyện gì ?

_ Là con gái của ông Du – Du Tiểu Na và một tốp người trong trường , chỉ đứng nói chuyện , cô ấy bị bọn kia “chơi xấu” – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trầm trầm .

_ Tôi biết rồi !

Cúp máy . Vĩnh Khoa nhếch môi :

_ Lần này coi như bỏ qua vậy . Dù gì cũng không sao !

Bỏ điện thoại vào túi , Vĩnh Khoa bước lên lầu . Từ khi biết Thiên Di là vợ mình , tuy có tiếng là người lạnh lùng nhưng Vĩnh Khoa đã cho người điều tra mọi thứ về Thiên Di, cậu còn cho người bảo vệ phía sau Thiên Di . Vì cậu muốn có trách nhiệm với cô vợ bé nhỏ này .

Cạch !

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra , không phải do Vĩnh Khoa mở . Cậu chỉ vừa đưa tay ra . Là do Thiên Di mở cửa . Nó ngo

ngác nhìn Vĩnh Khoa :

_ Anh đứng đây làm gì ?

Không trả lời , Vĩnh Khoa bước đến , đưa tay sờ trán Thiên Di rồi nói :

_ Bớt sốt rồi . Mà em định đi đâu vậy ?

_ Đi chơi – Thiên Di nhanh miệng đáp .

_ Gì ? Đi đâu ?

_ Đi chơi , ở trong phòng chán lắm . Lúc tôi còn ở nhà mình , ngày nào tôi cũng ra ngoài sân ngồi chơi . Mát lắm .

_ Tôi rồi ra ngoài đó cho muỗi chít à ?

Vào phòng ngủ đi .

_ Tôi ngủ từ chiều tới giờ rồi . Tôi muốn xuống dưới nhà xem tivi – Thiên Di bấu môi rồi đưa mắt năn nỉ Vĩnh Khoa .

_ Không được . Ngủ đi ! – Vĩnh Khoa kiên quyết nói

_ Nè , tên vô duyên . Tôi muốn đi đâu là quyền của tôi màÁ , làm gì vậy , thả tôi xuống , đồ biến thái

Mặc cho Thiên Di nổi cáu , Vĩnh Khoa nhấc bổng nó lên và đưa nó vào phòng . Đặt nó xuống giường , với bộ mặt “hình sự” , Vĩnh Khoa gắt :

_ Ngủ mau . Em còn làm ồn thì đừng trách anh “độc ác” .

Bước ra và đóng cửa lại . Vĩnh Khoa nhẹ nhàng ép tai mình vào cửa phòng để “nghe ngóng” . Sắc mặt cậu bỗng nhiên tối sầm lại khi nghe những gì người trong phòng đang nói .

_ Hừ , đồ đáng ghét , đồ con heo , đồ vô duyên chúa , đồ dê xồm , biến thái , biến chứng . Có ngon đi vào đây . Tưởng tôi không dám làm gì anh à . ĐỒ CON HEO .

Cạch !

_ Nói lại lần nữa xem .

Vĩnh Khoa mở cửa ra làm Thiên Di giật mình . Nó cứ ngỡ “người kia” đã về phòng rồiCổ “nhẫn nhin” . Vĩnh Khoa ra lệnh :

_ Em mà còn làm ồn thêm giây phút nào nữa thì anh không tha đâu . NGỦ ĐI.

Thấy Vĩnh Khoa chuẩn bị đóng cửa , Thiên Di “nhắm” ngay cánh cửa rồi cầm cái gối lên và ..

Bộp !

Cái gối êm ái “hạ cánh” ngay trênmặt Vĩnh Khoa . Sở dĩ cậu quay lại là vì định cảnh cáo nó lần sau không

được nói cậu là biến thái nữa . Ai ngờ
đâu nó lại cầm nguyên cái gối mà
“quăng” thẳng tay .

_ Xin lỗi , xin lỗi , tôi định ném vào cái
cửa , ai ngờ anh quay lại

_ Em ...

Vĩnh Khoa nén giận , đây là lần đầu cậu
bị “ăn gối” . Đối với Thiên Di , cứng
không được mà mềm cũng không xong .
Cậu đã có cách trị nó .

Áng mây thứ 10 : The firstkiss

Với bộ mặt “hết sức nham nhở” , Vĩnh
Khoa tiến lại sát giường , ngồi xuống

cạnh Thiên Di làm nó hơi sợ nhích
xích ra xa . Vĩnh Khoa đưa tay kéo tay
nó lại rồi nói :

_ Dám ném gỏi vào gương mặt điển trai
được bao cô gái “thèm thuồng” của anh .
Em “tiêu” rồi vợ à !

Những lời nói “nổi da gà , da vịt” của
Vĩnh Khoa làm Thiên Di toát mồ hôi hột
, nó lắp bắp nói :

_ Anhanhđiênà?

_ Còn dám nói anh điên ? – Vĩnh Khoa
trợn mắt nhìn nó

Với tình thế “bị động” , Thiên Di buộc

phải “cứng rắn” , nó lấy can đảm rồi gất lên :

— Anh mà dám “làm gì” tôi là tôi la lên đó . Tôi sẽ kêu cảnh sát bắt anh .

Ngớ người . Vĩnh Khoa nheo mắt nhìn Thiên Di rồi phì cười :

— Em ngốc vừa thôi . Em nghĩ cảnh sát sẽ tới đây vì lý do “chồng làm gì vợ mình” à ? Còn nữa , em đang ở trong “lãnh địa” của anh . Không ai dám cứu em đâu .

Từng lời nói của Vĩnh Khoa được truyền tải vào các nơon thần kinh , được phân tích kỹ lưỡng trong hệ thống não bộ , làm Thiên Di bừng tỉnh , nó quên bég là

mình đang ở trong “địa phận” của “tên
biến thái” – chồng mình .

Ta sẽ trả thù sau vậy . Quân tử báo thù ,
ngày mai chưa muộn . Nghĩ thầm , Thiên
Di nở một nụ cười “giảng hòa” nhìn Vĩnh
Khoa :

_ Hi hi , tôi nói đùa cho vui ý mà . Tối
rồi , anh về phòng ngủ sớm đi há.

_ Hi hi , anh không quen ngủ sớm . —
Vĩnh Khoa cười “nhái” lại nó

_ Hỳ , anh phải ngủ mai mới đi làm được
chứ ? (Cái tên này , cà chớn quá)

_ Hi , anh không thích ngủ đêm .

_ (Ta điên lên rồi đó) . Không ngủ
không được đâu .

_ Anh thuộc dạng “làm đêm , ngủ ngày” .

_ Vậy thì anh về phòng đi , tôi muốn ngủ
. Mai tôi phải đi học nữa .(Ta nhin hết
nổi rồi đó)

_ Không thích . Anh muốn ngủ chung với
em hà. Anh sợma lắm .

Lúc này , cơn giận đã “đạt tới đỉnh điểm
cao” , Thiên Di leo xuống giường ,
chống hai tay lên eo rồi quát :

_ Tên khùng kia , rảnh quá thì ra đường

chơi với ma đi , có biết khuya lắm rồi không . Không muốn ngủ thì đi đâu đi đi , để cho người khác ngủ . Tôi còn phải dậy sớm để mai đi học nữa , không ai rảnh mà thức đâu . Anh có điên thì chui về phòng mà nói chuyện một mình đi . Bực bội quá .

Một loạt các “chuyện bực bội” đã được Thiên Di “phun” ra hết . Nó không ngờmình oai đến vậy . Cuối cùng , Vĩnh Khoa đã thành công với “kế hoạch một” , cậu nhỏn miệng cười rồi đứng lên . Bước đến trước mặt Thiên Di – đang nghĩ là mình chiến thắng , ngạo nghễ cười – Vĩnh Khoa cuối người , hôn nhẹ lên đôi môi nó rồi thì thầm :

— Đó là sự trừng phạt cho kẻ không nghe lời .

Đóng cửa lại , Vĩnh Khoa khẽ cười rồi bước về phòng mình . Tim cậu đã “ổn định trở lại” . “Kế hoạch hai” thành công mỹ mãn , đối phương đã im lặng.

Thiên Di bất động trước việc làm của Vĩnh Khoa , nó ngơ ngác đưa tay sờ lên môi mình :

— Nụ hôn đầu của mìnhÁ ...á.....á...
TÊN TRỜI ĐÁNH

Suốt buổi tối , Thiên Di không tài nào chợp mắt được . Cứ nghĩ tới “cái cảnh tượng” ấy là nó tức điên người . Nụ hôn

đầu của nó.....

Sáng hôm sau , không khí bên ngoài đẹp
đẽ bao nhiêu thì tâm trạng Thiên Di bức
xúc bấy nhiêu . Thay đầm phục xong , nó
rón rénnhư trộm – bước xuống nhà .
Không nhìn thấy “đối tượng nguy hiểm” ,
nó cười thầm rồi chạy vọt ra cửa

Bộp !

_ Uì ...

Không biết “bức tượng” nào đứng chặn
ngang cửa ra làm Thiên Di va phải , nó
xoa xoa cái đầu rồi nhăn nhó ngược lên .

“Bức tượng” chính là chồng nó – Vĩnh Khoa .

_ Đi vội thế vợ ! – Vĩnh Khoa chằm chọc nhìn Thiên Di

_ Liên quan gì đến anh ! – Đáp trả mà nó không thèm nhìn mặt đối phương lấy một cái

_ Có tin anh “phạt” ...

_ A , CHÀO CHỊ EM ĐI HỌC .

Vừa nghe đến đoạn “phạt” nó lập tức “đánh trống lảng” sang cô người hầu rồi phóng đi mất hút . Vĩnh Khoa nhìn theo mà nhoẻn miệng cười . Đạo gần đây , cậu

cười hơi nhiều thì phải .

Hứ , đúng là biến thái . Định “xài” chiêu cũ nữa à ? Mơ đi . Ta đâu dễ dụ đến vậy chứ . Ya , bực quá . Hay là ...đúng rồi , chiều nay mình sẽ ghé nhà thăm mẹ . Vừa nghĩ miên man Thiên Di vừa chạy (bộ) thục mạng đến trường .

_ Hey !

Đặt chân đến cổng trường , Thiên Di bất ngờ khi nhìn thấy một người đang đứngđợi nó . Bước đến gần người đó , Thiên Di dè dặt hỏi :

_ Có chuyện gì à ?

_ Có . Theo mình .

Cảm thấy có gì đó không đượcồn cho lắm , Thiên Di liền từ chối “khéo” :

_ Sắp đến giờ vào tiết Thể dục rồi , mình đi không được .

_ Lo gì . Mình cũng học chung lớp với bạn mà . Trễ thì cùng trễ .

_ Nhưng ...

_ Đi thôi !

Không đợi Thiên Di từ chối , người đó vội kéo tay Thiên Di đi . Cuộc “đôi thoại” ấy đã được một người để tâm lắng

nghe , rút headphone ra , người đó nhếch môi cười rồi bước đi .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9

7 h : 00 . Tại sân tập thể dục của trường Quang Tuyến .

Tiếng ồn ào từ tứ phía , các lớp học tập trung trước khoảng sân của mình nghe giáo viên thể dục sinh hoạt . Vòng sân lớn và dài hun hút làm học sinh “choáng ngợp” nếu chạy bộ với khoảng đường như thế .

Còi tập hợp vang lên , các lớp xếp hàng ngay ngắn trước sân tập của mình . Triết Minh loay hoay cả buổi trời , không nhìn thấy Thiên Di , cậu liền quay sang Bách Nhật :

_ Ê , nhỏ đó đâu mất tiêu rồi ?

_

Từ đầu giờ , Bách Nhật đã đưa mắt quan sát lớp và đã biết được điều đó , cậu nghi ngờ nhìn sang Triết Minh :

_ Không có chuyện gì nữa chứ ?

_ Chắc là không đâu . Tiểu Na của mày đang đứng đó kia kìa .

Tao có nói nhỏ điếu đà đó là của tao à
? Muốn chết hả....

Một cuộc rượt đuổi chính thức bắt đầu ,
cả 2 cùng “độ sức” với nhau trên đoạn
đường dài trước mặt .

Thật hối hận khi Thiên Di đi theo người
phía trước . Nơi này cách sân tập thể dục
không xa lắm – một góc nhỏ của ngôi
trường . Nhìn bọn người trước mặt ,
Thiên Di đã đoán được phần nào của sự
việc . Đám người đó mặc đầm phục của
trường khác , có vẻ là thứ “dân chơi” ,
toàn là “anh-chị đại” . Vẫn với vẻ mặt

mặt bình thản , Thiên Di nhìn người bên cạnh :

_ Bạn muốn thế nào đây , Lập Hân !

_ Muốn thế nào là sao ? Bạn nói gì kỳ vậy ?

_ Tôi đã “có kinh nghiệm” với việc này rồi . Nói thẳng ra đi .

Thiên Di giữ cho giọng bình tĩnh nhất , nói rành rọt từng chữ mặc dù lòng ngực nó đang “đánh trống” loạn xạ .

_ Được !

Cuối cùng cũng vào thẳng vấn đề chính .

Lập Hân đưa tay lên , ra hiệu cho đám trước mặt rồi đứng sang một bên thích thú nhìn xem .

Một con nhỏ trong đám hung hăng tiến tới chỗ Thiên Di , nhỏ đó đưa tay lên và tát vào má Thiên Di ...

_ NẾU CÁC NGƯỜI CÒN MUỐN SỐNG THÌ DỪNG LẠI ĐƯỢC RỒI ĐÓ.

Một giọng nam vang lên , cái giọng trầm trầm khiến cho cái tát khựng lại giữa không trung . Mọi ánh mắt đổ dồn về phía âm thanh được phát ra . Bước ra từ góc cây gần đó , người ấy tháo headphone trên tai ra , tay đút vào túi ,

gương mặt khá quen thuộc đối với Thiên Di . Nó ngây người nhìn người đó hồi lâu rồi lí nhí :

_ Chính An ...

Bước lại gần Thiên Di , Chính An nhoẻn miệng cười rồi trừng mắt nhìn con nhỏ trước mặt :

_ Đừng làm mọi chuyện trở nên rối rắm . Các người có thể sẽ mất mạng bất – cứ – lúc – nào đấy .

_ Chuyện này không liên quan gì đến anh . – Một đứa trong đám đó can đảm lên tiếng.

_ Nhưng lại liên quan đếnmột tổ chức .

Kèm theo đó , Chính An dùng đưa đôi cánh bạc nhỏ trên tay mình , ánh nắng mặt trời làm cho đôi cánh ấy sáng rực , chiếu lấp lánh . Cái thứ trên tay Chính An đã làm cho cả bọn ngạc nhiên . Con nhỏ trước mặt Thiên Di lùi dần về sau , cái vật ấy không một ai là không biết – đối với những nhà chính trị , bất động sản , kinh doanh Tất cả họ đều biết đến cái vật nhỏ bé ấy và nể nang cái tổ chức ghê rợn ấy .

_ Còn không mau cắt .

Chính An gắt lên làm cả đám hoảng sợ ,

để lại một cái nhìn đe dọa cho Thiên Di ,
Lập Hân bước đi cùng bọn người đó .

Lúc này , Chính An mới quay sang Thiên Di :

_ Đã vào tiết thể dục rồi , nếu không đi
là trễ thật đó .

_ Sao ...cậu lại biết tôi ở đây ? – Thiên
Di dè dặt nhìn Chính An.

Ngựa đầu lên trời , cho đôi cánh đang
sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời vào
túi , Chính An bước đi kèm theo câu nói
:

_ Bí mật !

Đến đoạn gần sân tập , Lập Hân tức giận quay sang đám người bên cạnh rồi quát:

_ Tức thật . Cái con ranh đó ...làm sao mà nó lại quen biết với người trong tổ chức chứ ?

_ Hừ . Lần này không được thì đợi lần sau . Chẳng lẽ tên đó cứ bám theo nó suốt à ? – Một con nhỏ ỏng ẹo , vuốt lại mái tóc mình rồi bĩu môi châm biếm.

Thật trùng hợp khi cuộc đua dừng lại ở đoạn đường này , Triết Minh và Bách Nhật nhìn nhau rồi nhìn sang nơi phát ra

giọng nói . Đợi đến khi bọn người Lập
Hân đi khỏi , Bách Nhật xoa cằm rồi nói
:

_ Rõ rồi ! Hèn gì không thấy nhỏ Lập
Hân .

Triết Minh sững người hồi lâu , nhú mày
quay sang Bách Nhật :

_ Nhật nè , tối hôm đó , Thiên Di đến
nhà tao dọn dẹp . Hình nhưchồng
chưa cưới của Thiên Di làchủ tịch
của tổ chức ...

_ Sao ? Chồng chưa cưới của Thiên Di ?
Nhỏ ta có chồng rồi hả ? – Bách Nhật
ngạc nhiên thốt lên.

_ Mày chú tâm vào vấn đề chính đi .
Việc chồng chưa cưới , cô ta nói là do gia đình hứa hôn . Cô ấy không có thích tên đó đâu .

Nhận ra thái độ “bất bình thường” của thằng bạn , Triết Minh mơ hồ biết được điều gì đó . Khẽ thở phào , Bách Nhật chợt nhớ lại lời khi nãy Triết Minh nói . Một lần nữa , cậu lại ngạc nhiên thốt lên :

_ Mày nói ai là chủ tịch của cái tổ chức đó ?

_ Trương Vĩnh Khoa .

_ Sao chứ ? Mọi chuyện phức tạp rồi đây . Tại sao Thiên Di lại có quan hệ với cái tổ chức này nhỉ ?

_ Tao nghĩ ...cô ấy chưa biết đến tổ chức này đâu . Chiều nay , tao và mày đến nhà tên đó không ?

_ Được . Nhưngmình là “thuộc hạ” của hắn sao trời ?

Ánh nắng vàng rực đã dịu hẳn , bầu trời trong xanh , cả một vùng trời rộng lớn . Âm điệu vi vu của gió . Mát . Trở về với sân tập , Thiên Di và Chính An đã có mặt . Đến cuối giờ học , tiếng cười giòn tan của các nhóm bạn , tiếng nói rôm rả của nam và nữ hòa huyện vào nhau . Tạo

nên một âm thanh hỗn loạn , ồn ào . Nó góp phần sôi động hơn cho cái sân tập rộng lớn .

Trước cổng ngôi biệt thự sang trọng nhưng mang một nét lạnh lùng tiềm ẩn . Triết Minh và Bách Nhật bước xuống xe với bộđồ học sinh .

_ Thừa cậu chủ , có người của gia tộc Hàn và gia tộc Vương đến .

Hơi ngạc nhiên nhưng Vĩnh Khoa vẫn ra hiệu cho cô người hầu mở cổng . Ngồi ở phòng khách , với cái dáng vấp như đang ngồi trong tổ chức , ánh mắt Vĩnh Khoa

trở nên sắt bén , sâu thẳm trong đôi mắt đen láy ấy , một nét lạnh lùng thường trực ở tổ chức .

_ Chào – Triết Minh kéo Bách Nhật ngồi xuống ghế và gật đầu với Vĩnh Khoa.

_ Các cậu tìm tôi có việc gì ?

_ Anh làngười đứng đầu tổ chức ư ? Sao trẻ thế ? – Bách Nhật thốt ra một câu ...vô duyên chưa từng có .

Nhéch môi cười , Vĩnh Khoa nhìn thẳng vào mắt Bách Nhật :

_ Cậu nghĩ người đứng đầu tổ chức phải già à ?

_ Không . Tôi đùa thôi . Màanh là chồng của thưà không , của Thiên Di thật hả?

_ Nhật , mày nhiều chuyện quá . Vào vấn đề chính đi . – Thúc vào hông Bách Nhật một cái , Triết Minh nhìn sang Vĩnh Khoa rồi tiếp – Bọn tôi sẽ vào tổ chức. Chuyện này chắc anh đã biết rồi nhỉ ! Thêm nữa , tổ chức này ...rất nguy hiểm. Chuyện Thiên Di quen với người trong tổ chức sẽ nhanh chóng được truyền tụng ra ngoài , hơn nữa , nếu biết cô ấy là hôn thê của anh , anh có chắc cô ấy sẽ được an toàn không ?

Lời nói của Triết Minh xoáy vào người

Vĩnh Khoa . Cậu đã từng nghĩ đến vấn đề này . Dù Thiên Di là vợ cậu sẽ rất nguy hiểm nhưng ...nếu cậu không thích nó , thì cậu sẽ không bao giờ có điểm yếu .

_ Tôi biết . Vì vậy nên tôi đâu thích con nhóc ấy . Khi ông tôi về nước , có thể tôi sẽ tìm cách để hủy hôn. Các cậu ...cũng sẽ gặp nguy hiểm nếu tham gia vào cuộc chơi của tổ chức đây .

Thà nguy hiểm còn hơn cưới một con nhỏ mình không thích . Cả Triết Minh và Bách Nhật đều nghĩ thế . Cười một cái , Bách Nhật đồng ý đáp :

_ Chủ tịch trẻ tuổi , đẹp trai à . Nếu anh không cẩn thận và nhanh chóng tìm cho

ra “chìa khóa vàng” , bọn tôi sẽ đoạt lấy chức vụ của anh đấy.

— Muốn thách thức tôi sao cậu Vương ?
Tôi thừa nhậntôi đẹp trai hơn cậu đấy . Nhưng có chắc là 2 người sẽ ra tay “bóp cò” không ?

— Nếu không dám , tôi sẽ không đồng ý vào tổ chức đâu .

Không khí căng thẳng bao trùm lấy 3 người con trai . Cuộc trò chuyện nữa thật nữa đùa , pha chút thách thức , hài hướcđã tạo nên một mối quan hệ vô hình giữa 3 người trẻ tuổi trong một tổ chức khát máu.

Tải eBook tại: www.dtv-

Những trái tim lỗi nhịp

Áng mây thứ 11 : Kẻ phá đám

Đi men theo con đường nhỏ thân quen ,
Thiên Di dừng lại trước ngôi nhà nhỏ mà
ngày nào cũng riu riu tiếng nói của nó và
mẹ . Nó ngỡ ngàng khi thấy ngôi nhà
....đóng cửa . Chạy vội vào khoảng sân
nhỏ . Nó đưa tay đẩy cửa và gọi lớn :

_ Mẹ ơi mẹcon về nè , mẹ ơi

Đôi mắt Thiên Di dừng lại ngay một tờ

giấy nhỏ dán trên cửa . Giật tờ giấy xuống , nó vội mở ra xem :

“ Thiên Di của mẹ , mẹ nhớ con lắm .
Mẹ đang ở nhà một người bạn , con đừng lo cho mẹ .Ở nhà Vĩnh Khoa con sống tốt chứ . Mẹ nghĩ là Vĩnh Khoa sẽ đối xử tốt với con .. Con à , sau này , nếu có bất cứ chuyện gì , conhãy tin tưởng và tha thứ cho mẹ con nhé ,và cả cha con nữa . Yêu con gái . ”

Sao cơ ? Mẹ rời khỏi nhà lúc nào chứ ?
Sao mẹ không gặp mình mà chỉ để lại một lá thư ngắn ngủi thế này ? Tại sao mẹ lại nhắc đến cha con ? Chẳng phải cha đã vì con mà ra đi mãi mãi đó sao !
Giờ con chỉ có một mình... Tại sao mẹ

lại đi mà không một lời nào chứ ? Mẹ ơi
....

Lững thững bước về nhà Vĩnh Khoa , lúc này , Thiên Di như đang rơi vào bóng đêm , nó chỉ còn chỗ dựa là mẹ , vậy mà hôm nay , bà bỏ đi không lời từ biệt . Nó như đứa trẻ bị bỏ rơi giữa dòng người tấp nập , đông đúc . Hụt hẫng . Khóe mắt Thiên Di dường như không nghe theo lời nó nữa , cứ tuôn ra hàng nghìn giọt nước mắt . Nó lại khóc .

Cạch !

Bước vào nhà như người mất hồn , Thiên Di đi mà tâm trí cứ để ở bức thư . Vĩnh Khoa kêu nó mấy tiếng mà cũng không

nghe . Đến trước mắt Thiên Di , cậu nhìn mắt nó rồi hỏi :

_ Em sao thế ? Sao lại khóc ?

_ Hứchức.....hu ..hu..

Không thể cứng rắn trước mặt người khác , Thiên Di lại òa khóc nức nở . Nó ngồi bệch xuống nền nhà và khóc như con nít .

_ Ngoan nào . Có chuyện gì , em kể anh nghe xem ? – Lau những giọt nước mắt trên má nó , Vĩnh Khoa nhẹ nhàng nói

_ Hic , ...mẹ tôi bỏ đi đâu rồi , giờ tôi chỉ có một mình , tôi sợ lắm ...

_ Được rồi , được rồi . Em nín đi . Em không có một mình đâu , em còn có anh mà . Đừng có khóc nữa ..

Vĩnh Khoa xoa xoa đầu Thiên Di , nhưng những lời an ủi của cậu cũng không có tác dụng . Nước mắt nó vẫn thi nhau rơi . Hết cách , Vĩnh Khoa đành dùng “chiêu cuối”

_ Em mà còn khóc nữa làm anh “phạt” em đấy vợ à !

...

...

...

_ Ai nói tôi khóc chứ !

Và câu nói ấy đã phát huy công lực .
Bằng chứng là Thiên Di đã đứng lên và
chạy thẳng lên phòng mình . Vĩnh Khoa
nhìn theo mà phì cười .

Đóng sầm cửa lại , Thiên Di quăng ba lô
lên bàn rồi lảm nhảm :

_ Đồ điên , biến thái , tên khó ưa

Bên dưới lầu , Vĩnh Khoa nhoẻn miệng
cười rồi bước lại ghế , tiếp tục xem báo .

_ Alô – Quơ lấy cái điện thoại trên bàn ,
Thiên Di nói với giọng mệt mỏi

_ Tôi , Triết Minh đây . Cho cô 5 phút ,
ra trước công . Tôi và Bách Nhật đang
đợi .

Rụp

_ Grừ ...cái tên keo kiệt nàyđã kiếm
lời nói mà còn kiếm tiền điện thoại nữa .
Nhà giàu mà keo như kẹo chỉ ấychưa
đợi mình nói hết câu ..

_ Còn 4 phút ... mau lên nếu không muốn
bọn tôi trừ lương

Đọc xong cái tin nhắn mà Thiên Di tức xì
khỏi . Với lấy cái áo khoác , nó chạy vọt
xuống lầu .

_ Đi đâu vậy vợ ?

_ Đi chơi , được không ? Đồ nhiều
chuyện .

Nói rồi Thiên Di chạy ra cổng mà đâu
biết là Vĩnh Khoa cũng theo sau , qua cái
máy camera trên màn hình , Vĩnh Khoa

đã nhìn thấy ”những ai đang đứng trước nhà mình” và cậu đang có một “kế hoạch nhỏ” làm cho cái kế hoạch đi chơi của “ai kia” bị “phá sản” ...

_ Đúng giờ nhỉ ? – Giờ cái đồng hồ lên xem , Bách Nhật nhếch môi

_ Học ...học .., mấy người ...điên hả ...
kêu ...tôi ra đây ...chỉ ...?

_ Đi công viên giải trí . – Triết Minh đáp nhanh .

Nghe tới đi chơi là mắt Thiên Di sáng rực rỡ , sặc sỡ , nó rất thích đi công viên . Nhất là lúc nhỏ , vào mỗi tối , ba thường dẫn nó đi chơi . Nhớ lại , tất cả

các trò Thiên Di điều thử qua , chỉ duy nhất một trò”Bí mật rừng phù thủy” là nó không dám bước chân vào ...

_ Đi , đi , mau lên .. – Thiên Di vội vàng nói .

_ ĐI ĐÂU ??

Một giọng nói “lạ lẫm” đến thân quen vang lên ngay sau lưng nó . Quay người lại , Thiên Di sững sờ khi nhìn thấy Vĩnh Khoa đang đứng tần ngần trước mặt mình . Nó nhăn mặt :

_ Anh đi đâu ra đây chi dạ ?

Không đáp trả Thiên Di , Vĩnh Khoa đưa

mắt nhìn Triết Minh và Bách Nhật .

_ Hai người dụ dỗ vợ tôi đi đâu giờ này ?

_ Ê , đừng tưởng anh là chủ tịch thì tôi nhườn nhá . Tôi rủ cô ấy đi chơi như bạn bè trong lớp thôi . – Bách Nhật gồng cổ lên cãi

_ Chủ tịch à , anh hơi bịvô duyên đó , bọn tôi đi chơi cũng gần là sao ? – Triết Minh lắc đầu ngao ngán nhìn Vĩnh Khoa .

Vĩnh Khoa muốn “đớp chát” trả lại nhưng cậu cố kiềm chế . Với gương mặt “nắm chắc phần thắng trong tay” , cậu

thách thức đếm :

_ 5....4....3....2.....1

Cả hai chiếc điện thoại vang lên cùng một lúc , Triết Minh lẫn Bách Nhật điều ngớ ra , đưa tay móc điện thoại và nghe máy :

_ Chuyện gì vậy ông ? / _ Con nghe đây !

_ Về nhà đi , ta có chuyện cần bàn . / _
Về nhà đi , ta có chuyện cần bàn .

_ Nhưng ... / _ Khi nãy ông nói không có chuyện gì mà ?

_ Về mau , nếu không ta gọi cho con Lập
Hân đây / _ Nếu con không mau về , ta
kêu con bé Tiểu Na tìm con đây .

.....

Cúp máy , bốn con mắt “nảy lửa” đang
nhìn chăm chăm “thủ phạm” như muốn
giết người . Vĩnh Khoa nhún vai tỏ vẻ
không biết chuyện gì , nhưng thật ra ,
trong lòng cậu đang khoái chí .

Mấy phút trước :

Vĩnh Khoa chăm chú nhìn vào màn hình

camera , cậu đã “dự đoán” hoàn toàn chính xác khi thấy Thiên Di chạy xuống lầu : Rủ nhau đi chơi đây mà .

Với cái ý nghĩ ấy , Vĩnh Khoa đang “âm mưu” trong đầu một “kế hoạch” . Không chần chừ , cậu lấy điện thoại ra và bấm trên bàn phím hai số điện thoại . Tin nhắn nhanh chóng được gửi đi với nội dung :

— Cháu của 2 vị quá ư là rảnh . Họ đang “rình mò” nhà tôi đây này . Kêu 2 tên đó về mau đi .

Hiện tại :

_ Tôi bận chút chuyện , để lần sau mình đi công viên vậy . – Triết Minh nhìn Thiên Di rồi “lia” sang Vĩnh Khoa – Anh coi chừng tui đó ..

_ Lần sau đi vậy , cô không được đi chơi được là tại cái tên trời đánh bị khủng nào đó chứ không phải tại bọn tôi – Bách Nhật nói mà con mắt cứ tua tua sang Vĩnh Khoa như muốn ăn tươi nuốt sống “đôi phương”.

Triết Minh và Bách Nhật , gương mặt hằm hằm lườm Vĩnh Khoa rồi tạm biệt Thiên Di . Còn Thiên Di , nó đưa cái mặt “không hiểu chuyện gì” ra , quay sang Vĩnh Khoa :

_ Gì mà kỳ cục quá vậy !

_ Em muốn đi công viên giải trí lắm à ?

_ Đương nhiên rồi . Tại anh đi ra đây nên mới xuôi xẻo như vậy nè , không được đi chơi ...

Giận dỗi bỏ vào nhà , Thiên Di ngồi phịch xuống ghế . Vĩnh Khoa cũng vừa vào tới , bước lại trước mặt Thiên Di rồi nói :

_ Đi .

_ Đi đâu ? – Thiên Di ngo ngác ngược nhìn Vĩnh Khoa

_ Anh dẫn em đi công viên .

Ngồi trong xe , Triết Minh và Bách Nhật không tài nào nguôi ngoai được cơn giận .
Đột nhiên , một bóng đèn sáng rực mấy ngàn W chạy xẹt ngang đầu Bách Nhật .
Cười thích thú , Bách Nhật nhìn Triết Minh :

_ Hừm .., tao có cách này

Nghe nói tới đi chơi , mắt Thiên Di lại sáng rực lên , nó vui mừng đứng lên rồi

nói :

_ Đi thôi .

Vĩnh Khoa nhìn vẻ mặt nó rồi lắc đầu :
Em giống con nít quá . Chạy lon ton theo
sau Vĩnh Khoa , ra đến xe , điện thoại
Vĩnh Khoa đột nhiên reo lên .

_ Tôi nghe đây – Là người trong tổ chức
, Vĩnh Khoa lạnh lùng nghe máy

_ Có người cần gặp chủ tịch , họ nói là
biết tin của “chìa khóa...

_ Được rồi . Tôi đến ngay . – Không
chần chừ khi nghe tới 3 chữ “chìa khóa
vàng” , Vĩnh Khoa vội đáp nhanh

Cho điện thoại vào túi , Vĩnh Khoa quay sang Thiên Di – đang hí hửng – cậu xoa đầu nó rồi nhẹ nhàng nói :

_ Anh có chuyện bận phải đến nơi làm việc . Không thể chở em đi được rồi .
Thôi , vợ ngoan , vào nhà ngủ sớm đi .

....

....

_ Đồ vô duyên , nói dẫn đi cho đã rồi nói có chuyện bận .

Kèm theo đó , Thiên Di thuận chân đạp vào chân Vĩnh Khoa một cái thật mạnh

rồi chạy vọt vào nhà .

_ Ya , CÁI CON NHỎ NÀY ...

Tức tối bước vào xe , Vĩnh Khoa – với đôi mắt “nảy lửa” – nhìn chăm chăm vào nhà rồi cho xe phóng đi trong màn đêm .

Cho xe vào bãi , Vĩnh Khoa nhanh chóng bước đến phòng chủ tịch . Cánh cửa phòng đã mở sẵn , nhìn 2 dáng người trước mặt mà Vĩnh Khoa...ngờ ngợ , quen quen ..

_ Game has ended !

Một giọng nói cắt ngang bầu không khí yên tĩnh . Cái giọng ấy , Vĩnh Khoa đã

nhận ra được là ai . Đóng cửa phòng lại ,
Vĩnh Khoa ngao ngán bước đến chiếc
ghế quá đỗi thân quen với mình , lạnh
lùng nói :

_ Two people very well !

Một cuộc đấu tranh nội tâm chính thức
diễn ra trong căn phòng nhỏ . Không ai
nói với ai lời nào , cho đến khi Vĩnh
Khoa lên tiếng :

_ Hai người các cậutính chơi tôi à ?

_ E hèm , cho anh nói lại đây . Là anh
chơi bọn tôi trước nhá.

Nhéch môi cười , Vĩnh Khoa lấy sắp hồ

sơ trên bàn ra xem , gương mặt lạnh lùng đến đáng sợ . Một lúc lâu sau đó , cậu mới cất giọng :

— Triết Minh , Bách Nhật , giờ các cậu đã là người của tổ chức nên việc tìm “chìa khóa vàng” là một chuyện tất yếu phải làm . Một điều nữa , đây không phải trò đùa , vì thế , các cậu làm ơn đừng có trẻ con như vậy . Với thân phận chủ tịch , tôi đã rất mệt mỏi rồi , phải tỏ mình lạnh lùng , mọi chuyện phải làm một cách dứt khoát , không vị tình riêng , không đắn đo khi xuống tay “hạ sát” một ai , và đặc biệt là ...tôi không bao giờ có điểm yếu . Vì vậy , hãy làm việc nghiêm túc đi ...

Một người chủ tịch trẻ tuổi , trọng trách

nặng nề trên người mà Vĩnh Khoa phải mang , cậu chưa bao giờ kể lể với bất kì một ai . Nhưng hôm nay , trước mặt hai người nhỏ tuổi hơn mình , cậu không ngần ngại nói ra điều đó . Không phải vì cậu yếu đuối , chỉ làmọi thứ đang quá tải với cậu , cậu cần phải nói ra hết .

Nhìn con người đang ngồi trước mặt , Triết Minh và Bách Nhật bất giác ...”đồng cảm” . Tiến lại bàn – nơi Vĩnh Khoa đang ngồi – Triết Minh vỗ vai Vĩnh Khoa rồi nói :

_ Bọn tôi thành thật xin lỗi anh .

Chợt nhận ra mình quá khác ngày thường , Vĩnh Khoa hắng giọng , lấy lại vẻ mặt

lạnh như băng :

_ E hèm , tôi có nói gì đâu . Coi như chưa nghe gì đi nhé . Hôm nay , các cậu sẽ phải “trực đêm” vì tội “lừa dối chủ tịch” , thi hành mau đi .

_ Này nhá , cái tên chủ tịch kia , đừng có mà mang quyền hành uy hiếp bọn tôi.

Nói đoạn , Bách Nhật sực nhớ một chuyện khá là quan trọng , quan trọng ời là quan trọng , nói chung làrất rất là quan trọng . Có lẽ chuyện này Triết Minh cũng “đang rất tò mò” muốn hỏi . Bách Nhật lăm lăm nhìn Vĩnh Khoa :

_ Nè , bộThiên Diở chung nhà

với anh hả ??

Áng mây thứ 12 : Cuộc hẹn 4 người

Ngày hôm qua đã là quá khứ ..Ngày mai là một bí ẩn ...Nhưng ...Ngày hôm nay là một món quà ...

Câu nói Bách Nhật vừa thốt lên mang tính chất”chiến tranh” . Vĩnh Khoa kinh ngạc nhìn chằm chằm Bách Nhật rồi tỏ vẻ đã hiểu một vấn đề gì đó . Ánh mắt sắc bén của Vĩnh Khoa vẫn không rời khỏi Bách Nhật , cậu thản nhiên đáp :

_ Chuyện đó có liên quan gì đến cậu ?

_ Vậy là ...ở chung thiệt hả ...Tôi cảnh

cáo anh , không được “đụng” vào Thiên Di đầu đó.

Bật cười trước thái độ của Bách Nhật , Vĩnh Khoa quay sang Triết Minh đầy ảm ý :

_ Còn cậu thì sao ?

_ Anh coi chừng tui đó . – Triết Minh nhìn Vĩnh Khoa bằng đôi mắt hình viên đạn .

Vấn đề đang được làm sáng tỏ , Vĩnh Khoa đã và đang hiểu được những gì mình nhìn thấy và cậu chắc chắn một điều : Cả 2 tên trước mặt đều đang thích vợ mình ! .

Ngắm nghĩ lúc lâu , Vĩnh Khoa chóng tay lên cảm rồi nói với giọng nghiêm túc pha chút đùa cợt :

_ Hai người đừng có mà đi “gù quên” vợ yêu của tôi !

_ CÁI GÌ !

Câu nói dửng dưng của Vĩnh Khoa xoáy vào “tim đen” của Triết Minh lẫn Bách Nhật , nhột người , cả hai cùng đồng thanh thốt lên .

Thú thật , trong sâu thẳm trái tim của cả hai , chưa ai nhận ra rằng mình đã và đang thích một đứa con gái . Nhưng

....điều đó , sau này , chắc chắn sẽ có câu trả lời chính đáng . Và câu trả lời tận đáy lòng ấy ...nó có làm hình thành một mối quan hệ mới chăng ? Không ai biết trước được tương lai sẽ ra sao cả .

Căn phòng lại im lặng , sợi dây vô hình ấy ngày càng hiện rõ mòn mỏi . Ba người trẻ tuổi ấy , có thay đổi được số phận mà họ đang đối mặt hay không? Chỉ có họ mới biết ...

_ Chủ tịch à , cho tôi hỏi , anhbao nhiêu tuổi rồi ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11

_ HẢ ? BAO NHIÊU ??

_ 17

Triết Minh và Bách Nhật hết nhìn nhau rồi lại nhìn Vĩnh Khoa như không tin vào điều mình vừa nghe thấy . Nhìn 2 gương mặt đang “shock” tột độ , Vĩnh Khoa nhếch môi :

_ Ngạc nhiên lắm sao ?

Triết Minh “săm soi” Vĩnh Khoa từ đầu đến chân rồi nói :

_ Quá ngạc nhiên . Tôi không ngờ anh chỉ hơn bọn tôi có một tuổi , vậy mà đã làm chủ tịch của một tổ chức to lớn thế này . Giỏi thật ! Không biết Thiên Di sẽ thế nào khi biết tuổi anh nhỉ ? Chắc là nét mặt cô ấy buồn cười lắm .

_ Tôi biết mình giỏi mà , không cần “tâng bốc” tôi đâu . Thông minh vốn sẵn tính trời – Vĩnh Khoa đắc chí

_ Tự tin vừa vừa thôi – Bách Nhật châm chọc .

_ Mà nhỏ đó thích đi công viên giải trí vậy sao ? Hay là ... mai là chủ nhật..

Không đợi Vĩnh Khoa nói hết câu , Triết

Minh và Bách Nhật cùng gật đầu đồng ý .
Một cuộc hẹn được hình thành .

Sáng hôm sau ,

Ngồi một mình trong nhà , Thiên Di
“ngậm cục tức” trong bụng mà không biết
“xả” vào ai . Bật ti vi , nó bấm hết đài
này đến đài khác mà không “thỏa lòng” .
Quăng luôn cái remote lên ghế , nó dùng
dằng bở lên lầu . Không có gì để “trút
giận” thì đành phải “hành hạ” đồ vật cho
đỡ tức .

Rầm !

Đi lên phòng , nó mạnh tay xô cánh cửa phòng của mình ra làm rung chuyển trời đất . Ngồi trong phòng , Thiên Di suy nghĩ hồi lâu rồi mỉm cười ma mẫn . Chạy ra khỏi phòng , nó bước sang phòng Vĩnh Khoa .

Căn phòng mang một màu trắng đến lạnh người , khác hẳn phòng của nó . “Tham quan” một loạt các đồ vật trong phòng , Mắt Thiên Di dừng lại ở cái bàn nhỏ đầy ắp các sấp giấy tờ không rõ là gì . Điều làm Thiên Di chú ý đến nhất làtám ảnh đặt trên bàn , một gương mặt thân quen và đáng ghét ...

Tên này tự tin gớm , làm như hình đẹp lắm không bằng ...Nhưng ..mắt to tròn ,

mũi cao , đôi môi đỏ mọnggương mặt
hắnđẹp thật . Á , Lữ Thiên Di , mày
đang nghĩ vớ vẩn gì thế . Tỉnh lại mau ...

Tự cốc vào đầu mình vài cái cho tỉnh
hắn , Thiên Di cầm tấm ảnh lên rồi thích
thú nói như thể Vĩnh Khoa đang ở trước
mặt mình :

_ Nè , nói cho mà biết , anh là cái tên
biến thái trời đánh , tên thói tha , tên đầu
heo , tên nói dối , tên đáng ghét , anh là
tên hư đốn , bỏ nhà đi cả đêm . Tôi
không có sợ cái bản mặt của anh đâu .
Tưởng anh đẹp trai lắm chắc . Xấu như
ma ấy . Đồ khùng . Nếu không phải tại
anh tự tiện tới nhà tôi và gặp mẹ tôi thì
tôi không có thèm ở trong cái nhà bự

chẳng này đâu . Nhà tôi còn sướng hơn nhà anh cơ đấy . Cho anh chết nè ...

Vừa “chửi rửa” Vĩnh Khoa , Thiên Di vừa cầm cuối “tạo nét sinh động” cho bức ảnh bằng cây bút lông màu đen trên bàn . Hý hoáy vẽ vẽ tô tô mà Thiên Di vô tư lự không hề biếtcó người đang đứng trước cửa phòng ...

_ Ha ha ha ha , nhìn cái mặt đẹp quá đi , ha ha ha , cái này mà được tung lên mạng chắc chắn sẽ được rất nhiều lượt xem , có thể anh sẽ đoạt giải đặc biệt cuộc thi Nét-tốp-mo-đò do tôi tổ chức ... Ha ha ha

Rầm !

Người ngoài cửa đã nhận nhìn hết nỗi ,
lửa giận đang tuôn trào rùng rục trong
khí quản . Người đó đã hiểu lý do vì sao
nãy giờ mình cứ hắc xì khi đang trên
đường về nhà . Đưa chân đá vào cánh
cửa , người đó hét lớn :

__ NÈ , NHỎ KIA , ĐANG LÀM CÁI GÌ
THẾ HẢ ?

Và tất nhiên , điều đó làm Thiên Di nhà
ta giật mình quay lại . Hết đường trốn .
Thiên Di buông vôi cây viết đang cầm
trên tay xuống , mặc kệ cây viết rớt
xuống đất , Thiên Di đưa tay chụp lấy
tấm ảnh giấu phía sau lưng mình rồi lấp
bấp :

_ Tôitôicó ...làm ...gìđâu ..

Bước tới trước mặt Thiên Di , Vĩnh Khoa chìa tay ra và nghiêng răng ken kết :

_ Đưa đây !

_ Đưa cái gì chứ ?

Thụt lùi về sau một bước , Thiên Di cố giữ bình tĩnh rồi giả vờ hỏi lại như thể mình là người vô (số) tội .

_ Đưa mau . Đừng bắt anh dùng biện pháp mạnh !

Tiến thêm một bước , Vĩnh Khoa dùng

bộ mặt lạnh tanh nhìn Thiên Di rồi gằng
từng chữ . Thấy Thiên Di đang phân tâm
, Vĩnh Khoa đưa tay giật phăng cái thứ
Thiên Di đang giấu phía sau lưng làm nó
hốt hoảng hét lên :

_ Á , trả đây ...

Xem xong tấm ảnh , mặt Vĩnh Khoa tối
sầm lại , cậu không ngờ cái con nhỏ ở
chung nhà với mình lại to gan đến vậy .
Nhìn tấm ảnh rất buồn cười , nếu không
kìm chế , ắc hẳn Vĩnh Khoa đã bật cười .

Bỏ tấm ảnh trở lại bàn , Vĩnh Khoa
hướng sang Thiên Di , cậu càng bước tới
, nó càng thụt lùi . Và

_ Á ...

RẦM !!!!

Cả hainằm dài trên nền nhà . Lý do làcây viết lông khi nãy . Thiên Di thụt lùi về sau , chân đạp lên cây viết và mất thăng bằng , thuận tay trái luôn Vĩnh Khoa theo .

Tuy ê ẩm một chút nhưng lợi thế đang thuộc về Vĩnh Khoa . Đổi tư thế , Vĩnh Khoa gian manh nhìn nó :

_ Em mà nhúc nhích , hậu quả là do em đấy , vợ à .

Cả 2 chỉ cách nhau một tí xiu xiu , nếu 1

trong 2 người mà nhúc nhích thì ...môi sẽ chạm môi .

_ Cho em cơ hội cuối cùng . Mau xin lỗi anh đi .

....

Nhất quyết không “hạ mặt” xin lỗi ,
Thiên Di không thềm nói một lời nào .

_ Là do em chọn đẩy nhé vợ yêu .

Vĩnh Khoa từ từ cuối đầu xuống , tìm Thiên Di đập liên hồi , nó nhủ thầm :
Làm sao bây giờ ?

_ HAI NGƯỜI LÀM GÌ VẬY ?

Tiếng Triết Minh văng vẳng phía sau làm Vĩnh Khoa khựng lại , cậu nhoئن miệng cười rồi thì thầm :

_ May cho em đây , vợ à ! (Hai cái tên này biết lựa đúng lúc nhỉ !)

Bỏ Thiên Di ra , Vĩnh Khoa ngồi dậy và bước ra cửa :

_ Là tại cô ta thôi . Tự tiện vào phòng người khác .

_ Ai nói chứ , tại anh thì có – Thiên Di bấu môi

Triết Minh và cả Bách Nhật hăm he liếc

Vĩnh Khoa vì cái “mưu đồ bất chính” (không thành) . Lúc này , Thiên Di mới để ý đến sự có mặt của Triết Minh và Bách Nhật , nó ton ton chạy lại rồi hỏi :

_ Ủa , 2 người tới đây chi vậy ?

_ Đi chơi .

Sau một hồi “cật lực” giải thích cho Thiên Di hiểu lý do “cả 4 người cùng đi chung” , nó cũng chịu lên xe và đi . Chiếc BMW dừng bánh trước bãi gửi xe của công viên giải trí Vanilla ice cream . Thiên Di nhanh chóng bước xuống xe rồi cười mẫn nguyện :

_ Woa ...vui quá !!!

Nét trẻ con của nó làm cả 3 người trong xe cùng phì cười . Vào công viên , vì hôm nay là chủ nhật nên công viên rất đông người . Thiên Di lảng xảng như con lảng quăng chạy khắp nơi làm 3 người kia “muốn khùng” luôn . Chơi những trò lật vật (của con nít ^^) xong , Triết Minh đột nhiên hướng mắt về phía “kẻ thù của Thiên Di” rồi thốt lên :

_ Bí mật rừng phù thủy phiên bản mới kia !!!

Dĩ nhiên , khi nghe đến Bí mật rừng phù thủy , Thiên Di đã sởn gai óc khắp người

nhưng nó không thể hiện ra ngoài vì sợ
....mất mặt .

_ Sao ! Phiên bản mới hả ? – Bách Nhật
sung sướng reo lên .

_ Chắc là hấp dẫn lắm nhỉ ? – Vĩnh Khoa
nhìn theo hướng Triết Minh chỉ rồi thốt
lên .

Quả thật rất trùng hợp , cả 3 người đều
rất thích thú với trò này , cứ mỗi lần có
phiên bản mới là họ đều đi “khám phá” .
Ông trời thật “không công bằng” khi cho
những kẻ thích mạo hiểm đi chung với kẻ
căm ghét mạo hiểm (mà ông trời đó
chính làta – tác giả , he he)

_ Tôi không chơi cái đó đâu !!!

Câu nói của Thiên Di không làm 3 tên kia cục hứng , tiến lại quây bán vé , Vĩnh Khoa nở nụ cười sát gái :

_ 4 vé !!!

_ không , 3 vé thôi chị ơi ! – Thiên Di nhanh miệng chen vào

_ 4 vé .

_ 3 vé

_ 4

_ 3

_ 4

_ 3

....

_ TÔI KHÔNG RẢNH NGỒI ĐÂY MÀ
NGHE 4 VỚI 3 NHÉ , MẤY NGƯỜI
CÓ MUA VÉ HAY KHÔNG . BỌN TÔI
CÒN BUÔN BÁN NỮA .

Tuy đang mê mẩn với nét đẹp của Vĩnh
Khoa nhưng cô bán vé vẫn không chịu
nổi với cái điệp khúc “4-3” ồn ào này .
Bức xúc , cô hét toáng lên . Cuộc cãi cọ
chính thức kết thúc . Vĩnh Khoa đưa tay
bịt miệng Thiên Di lại rồi mỉm cười với

cô bán vé :

_ Em là người mua chứ không phải nhỏ
ngốc này . Chị lấy cho em 4 vé .

_ Được , được . Vì mua vé với số lượng
nhiều nên tôi sẽ giảm giá cho cậu . Nhớ
tới đây thường xuyên nhé !! (mê trai thấy
ớn)

Lại một nụ cười làm mê lòng người ,
Vĩnh Khoa lôi Thiên Di đến chỗ Triết
minh và Bách Nhật đang đứng . Giằng
tay Vĩnh Khoa ra khỏi miệng mình ,
Thiên Di nhăn nhó :

_ Tôi không đi đâu !!

....

....

Nhưng ...một mình Thiên Di làm sao cãi lại 3 cái miệng chứ . Sau mấy giây “thuyết trình” , cả đám cùng vui vẻ – trừ Thiên Di , nét mặt ảm đạm – bước đến Bí mật rừng phù thủy .

Đứng trước cửa vào , hơi lạnh từ trong phả ra phà phà , bên trong tối om , chỉ thấy lâu lâu có những bóng đèn màu thoát ần thoát hiện , chớp nháy tạo nên một khung cảnh rùng rợn đáng sợ . Thiên Di thật sự không dám bước chân vào , nó run run nhìn cả 3 :

_ Không ...không....đi.....nữa....

...

...

20 phút sau ,

_ Nè , ăn đi , ăn cho chết cái con heo
ngốc nhà em đi !

Đưa cây kem cho Thiên Di , Vĩnh Khoa
cau có gắt . Bên cạnh , Triết Minh và
Bách Nhật với gương mặt “đăng đăng sát
khí” đang nhìn Thiên Di chăm chăm.
Thiên Di vô tư măm măm cây kem mát

lạnh mà không thềm để ý đến “những ánh mắt nảy lửa” đó . Nó nhờn nhờn nói :

_ Đâu phải tại tôi đâu chứ !!

_ Còn nói ! – Bách Nhật đưa tay véo má Thiên Di một cái rõ đau .

_ Trả đây ! – Giật cây kem lại , Vĩnh Khoa ăn ngon lành rồi trêu tức Thiên Di – Nhìn miệng đi .

_ Hừ , Triết ...

_ Không có Triết Triết gì hết ! – Quay phắt đi , Triết Minh gắt .

Không khí căng thẳng , đầu Thiên Di

muôn nỗ tung , nó không hiểu vì cái gì mà 3 tên này mê cái trò ghê rợn ấy đến vậy , không chơi được thì làm điệu bộ thấy ghét . Đâu phải lỗi tại nó đâu chứ .

20 phút trước :

Thiên Di chần chừ không dám bước vào , cùng lúc đó , tiếng ồn ào từ loa phát thanh vang lên :

“ Chúng tôi thành thật xin lỗi vì sự cố này , vì một số vấn đề nhỏ , các trò chơi sẽ tạm ngưng hoạt động . Thành thật xin lỗi vì chuyện này . ”

Thiên Di mừng thầm trong bụng : Ôi , ông trời ơi , con yêu ngài lắm lắm . Nó vui vẻ nhìn 3 tên kẻ bên rồi dung dăng bước đi .

Không chơi được phiên bản mới , có 3 người đang tức trào máu , trả lại vé mà lòng Vĩnh Khoa “quặng thất” . Đưa mắt quuyến luyến nhìn cửa vào lần cuối trước khi bước đi , Triết Minh và Bách Nhật không nỡ rời xa chút nào (@.@ có cần phải vậy không)

_ A , kem kia .

Tiếng nói lạnh lót như chim hót của Thiên Di đánh tan đi bầu không khí “tiếc nuối” phía sau , làm nổi niềm “xúc

động” bị tụt xuống mức thấp nhất . Một cơn gió hiu hiu thổi qua ...

Áng mây thứ 13 : Cuộc hẹn 4 người (tt)

♥Nếu biết trước ngày mai là ngày tận thế

Anh chỉ xin là người chết đầu tiên

Để chờ em trước cách cửa thiên đàng

Ôm nhau lần cuối để đi vào địa ngục ♥

Hiện tại :

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12

Im lặng...

....

....

Vẫn im lặng

....

....

Chỉ vì các trò chơi tạm ngưng hoạt động mà giờ đây, Thiên Di phải “tận hưởng” bầu không khí im lặng này đây. Những người đi ngang qua chỗ Thiên Di, một số người nhìn nó với cặp mắt ngưỡng mộ,

một số người nhìn nó với ánh mắt ganh tị
...Họ trầm trồ khen ngợi.....mấy tên
ngồi cạnh nó, nào là : đẹp trai quá đi,
sao mà anh í đẹp thế nhỉ, trông yêu quá
đi mất, không biết có bạn gái chưa?

Nghe mấy lời nói ngợi khen ấy mà Thiên
Di chau mày, nhăn mặt :

_ Có cần mê trai tới vậy không trời !!

.....

_ Em ơi, nhỏ này nói xấu em kìa !

Đột nhiên Vĩnh Khoa hét lên làm mấy cô
gái đang đi phía trước quay lại nhìn đăm
đuối. Cậu nở nụ cười sát gái rồi nhìn

sang Thiên Di :

_ Nhỏ này nói em mê trai kìa .

...

_ Đúng đó em, anh nghe rõ ràng luôn đó
– Bách Nhật nháy mắt với mấy cô gái đó
.

_ Em đẹp thế cơ mà, sao có thể mê trai được chứ. – Triết Minh nở nụ cười nữa miệng làm bọn kia mê say đắm. Đó là tuyệt chiêu “cua gái” của cậu và không bao giờ tuyệt chiêu ấy không hiệu nghiệm cả.

Triết Minh và Bách Nhật cũng đang tức

vì không chơi được trò yêu thích nên không ai bênh vực cho Thiên Di cả. Họ “nhiệt liệt” hưởng ứng rồi ngồi “xem kịch” hay...

Mấy đứa con gái ỏng ẹo “liếc mắt đưa tình” với Vĩnh Khoa, Triết Minh rồi tới Bách Nhật. Hất mái tóc ra phía sau, đứa cao, đẹp và trang điểm đậm nhất dám bước tới chỗ Thiên Di với cái giọng....ớn lạnh :

— Tôi mà mê trai sao ? Hay là cô xấu xí hơn tôi, thấp bé hơn tôi vànhỏ hơn tôi nên ganh tị. Không được mấy anh ấy dòm ngó nên tủi thân à !

Thiên Di nãy giờ chuyển từ ngơ ngơ ngác

ngác sang cảm phần tốt đỉnh. đành tự dựa vào sức mình để “báo thù” .

_ Tôi nói cho chị biết, tôi không hơi đâu mà đi ganh tị với chị, chị khoái mấy tên này lắm ư ? Còn tôi thì không. Sẵn đây, tôi nói cho chị rõ hơn về từng người nhé. Tên này, Trương Vĩnh Khoa – 1 tên biến thái nhất trái đất, vô duyên nhất vũ trụ, nham nhở nhất hành tinh. Tên này, Hàn Triết Minh – xấu tính, ở bản, ác độc, cũng biến thái luôn. Còn tên này, Vương Bách Nhật – khủng khủng, đáng ghét, chuyên ép buộc người khác, là 1 tên biến thái luôn. Đây, họ đẹp ở chỗ nào, ở chỗ nào hả ?

Mặt đơ ra, Vĩnh Khoa, Triết Minh và

Bách Nhật nhìn nó mà không chớp mắt.
Nó nở lòng nào nói “sai sự thật” như thế
! (nhưng đối với Thiên Di, đó là sự thật
^^)

_ Nhỏ này, điên à. Nói linh tinh gì thế hả
? Chắc tại mày không được mấy anh ấy
để tâm tới như tao nên mày căm ghét rồi
đi nói xấu mấy anh í chứ gì ! Mày mới là
đứa mê trai.

Liếc mắt đưa tình với 3 tên đang nhìn
Thiên Di không chớp mắt, ả ta ỏng ẹo chỉ
trích Thiên Di .

_ Mê trai ? Có cho không mấy tên này tôi
cũng không thèm, nếu tôi mà có nhiều
tiền, tôi đã cho người đem 3 tên này ra

biển quăng cho cá mập ăn rồi.

_ Mày ...

_ Sao ? Tôi thì sao ? Ít nhất tôi không –
mê – trai như chị !

_ Màymày – Mặt ả ta tái nhợt đi ,
nói không nên lời

_ Mê trai thì nhận đi, có ai nói gì đâu.
Thôi bạn chị chờ kìa, đi mau cho tôi
nhờ!!

_ Mày – ả ta tức tối vung tay lên tính
tán vào má Thiên Di .

Không biết làm thế nào, Thiên Di nhắm

tịt mắt lại chờ “lãnh đôn” .

_ Đủ rồi !!

Buông cánh tay ả ta xuống, Vĩnh Khoa lạnh lùng nói. Lẽ ra, cũng có 2 người định can ngăn nhưnghọ đã chậm chân hơn 1 người. Mở mắt ra, Thiên Di thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy ả ta cười tươi rói với Vĩnh Khoa rồi vẫy tay bước đi.

Ngồi xuống ghế đá, Thiên Di giật mình khi chạm ngay 6 con mắt hình viên đạn đang nhìn mình, nó vội giải bày :

_ Hi hi, tôi không có ý gì xấu đâu, tại mấy người kêu nhỏ đó lại nên tôi mới tìm

cách ứng phó

....

....

....

_ Về !!!

Ba người cùng đồng thanh thốt lên một chữ ngắn gọn mà xúc tích. Rồi cả 3 đứng lên bước đi như thể không có Thiên Di, nó ngạc nhiên nhìn theo :

_ Máy tên này bị gì vậy trời??

Suốt đoạn đường về, trong xe, một luồng

không khí vô hình xuất hiện, không ai nói với ai lời nào. Thỉnh thoảng, Thiên Di đưa mắt “thăm dò” tình hình trong xe nhưng cũng không dám thốt lên một chữvìbầu không khí trong xe rất ớn lạnh và đáng sợ.

Đưa Triết Minh và Bách Nhật về nhà xong, chiếc BMW màu đen lại tiếp tục lăn bánh trên con đường dài phía trước. Căn biệt thự lớn đã hiện ra trước mặt, chạy xe vào khuôn viên nhà, Vĩnh Khoa bước xuống xe đi thẳng vào nhà mà không thèm nhìn Thiên Di lấy một cái.

_ Nè , nè ...

Vội chạy theo, Thiên Di đứng chắn ngay

trước mặt Vĩnh Khoa rồi vừa thở hẫ hẫ
vừa nghĩ : Ủa? Mà mình định nói cái gì
nhỉ?

_ Chuyện gì? – Vĩnh Khoa chau mày

_ À, ..à...(Nói cái gì giờ trời, tự nhiên
gọi hấn lại làm gì không biết)

_ Có chuyện gì không ? – Vĩnh Khoa hỏi
thúc

_ ...Anhanh không giận tôi chứ?

_ Giận? – Vĩnh Khoa tròn mắt nhìn nó –
Giận chứ sao không? Thử em bị người
khác nói xấu trước mặt người lạ xem, có
bực không? Đường đường là một chủ

tịch mà lại bị bề mặt bởi một con nhỏ như em...

_ Tôi thì sao chứ? – Thiên Di tức tối gắt lên.

Vĩnh Khoa không thèm nhìn nó mà phán một câu :

_ Trước sau như một!

Câu nói ấy “cứa” vào lòng Thiên Di, nó trừng mắt nhìn Vĩnh Khoa:

_ Anh trước sau như một thì có.

_ Đương nhiên! Nếu anh màtrước sau k-h-ô-n-g như một là có chuyện lớn rồi!

_ Hứ, sợ mất mặt trước người đẹp chứ gì? – Thiên Di bĩu môi, nó biết mình nói không lại Vĩnh Khoa nên cố ý “đánh trống lảng”.

_ Ủ, vậy đó, rồi sao ?

_ Sao trắng gì chứ. Anh mất mặt thì kệ anh. Sao lúc này không lên tiếng giải thích cho người đẹp nghe đi.

_ Cũng định thế đấy! – Vĩnh Khoa tức giận nói

_ Anh làm gì mặc kệ anh, tôi không quan tâm.

_ Không quan tâm thì thôi. Ai cần.

Không nói thêm lời nào nữa, Vĩnh Khoa ung dung bước lên lầu, cậu sợ, nếu đứng đây thêm một phút giây nào nữa, “chiến tranh” sẽ kéo dài lâu hơn. Không hiểu sao vì một lý do bé tí xiu, và vì cái lý do lằng nhách, lằng xẹt ấy mà cả 2 gây nhau. Thiên Di không thèm chấp, nó vùng vằng bước về phòng.

_ Con nhỏ ngốc, chuyện có vậy mà cũng làm lớn để cự cãi. Bực mình. Mình đâu có ý định cãi nhau đâu chứ!

Ngồi xuống bàn, Vĩnh Khoa bực bội nói, cậu không biết nguyên cớ vì sao mình lại giận dữ với Thiên Di như vậy nữa, khi

không lại gây gổ một cách vô duyên.

Vào phòng, Thiên Di không tài nào chợp mắt được, nhìn lên trần nhà, nó khó chịu thốt lên :

— Đáng ghét. Bộ mình nói sai sao chứ? Tự nhiên nổi nóng, mình đâu có ý định sẽ gây lộn với hấn đâu. Khi không lại giận, tên khó ưa.a...a...đã vậy hấn còn nói... á...á.....á...

Bầu trời trong vắt buổi sáng thật đẹp. Nó mang một màu xanh thanh thoát, dịu nhẹ . Khí trời thật tuyệt! Tiếng chim ríu rít chuyền cành nghe thật vui tai, Trong

khuôn viên ngôi biệt thự rộng lớn, một bãi xanh mượt còn vương lại ít sương ban tối. Long lanh và trong suốt. Chưa lúc nào khu vườn trong nhà lại đẹp đến vậy, hay tại đã có một ai đó đang sống chung trong căn nhà lạnh lẽo này? Và chính ai đó đã làm cho khu vườn trở nên đẹp hơn? Làm cho căn nhà trở nên ấm áp hơn? Và đặc biệt là...ai đó đã làm cho vị chủ tịch trẻ tuổi lạnh lùng ấy cười nhiều hơn...

Nhìn ra vườn rồi lại chăm chú nhìn vào tờ báo trước mặt, hôm nay là lần đầu tiên Vĩnh Khoa mới để mắt đến khu vườn trước nhà mình – một căn biệt thự rộng lớn nhưng lạnh lẽo. Nhấp một ngụm cà phê, Vĩnh Khoa lại nhìn lên đồng hồ :

Nhỏ này, ngủ như heo ấy, giờ này mà chưa chịu xuống đi học.

Thay đồng phục xong, Thiên Di với lấy cái ba lô trên bàn rồi nhanh chóng xuống lầu. Vĩnh Khoa đang ngồi trên chiếc sofa, tay cầm tờ báo, ung dung đọc mà không thèm nhìn nó.

Xí... Giận luôn đi, đồ con trai nhỏ mọn. Nghĩ thầm, Thiên Di mỉm cười rồi quay sang cô người hầu:

_ Chào chị em đi học!

Đợi đến khi Thiên Di khuất bóng, Vĩnh Khoa từ từ buông tờ báo xuống rồi nhủ :

— Muốn giận cứ giận cho đã đi. Xem ai “lỳ” hơn ai.

Đặt tờ báo xuống bàn, Vĩnh Khoa đưa mắt liếc Thiên Di rồi đứng lên bước ra xe để đi đến tổ chức.

Ngồi xuống bàn, Thiên Di nhoẻn miệng cười rồi hí hửng nói :

— Triết Minh, Bách Nhật, chào buổi sáng.

— Chào.... – Khựng lại vài giây, Triết Minh ngớ người – Sao hôm nay thay đổi đột xuất vậy? Thường ngày có thấy chào gì đâu.

Nghe thấy thế, Bách Nhật vội chen vào :

— Có chuyện gì thế. Vũ trụ bị quay ngược lại rồi à!

— Hai người này, tại hôm nay tâm trạng tôi tốt thôi, đừng có mà kiếm chuyện như cái tên kia để rồi gây lộn...

Một làn gió lùa qua cửa sổ, Triết Minh và Bách Nhật ngấm ngầm hiểu rõ câu chuyện mà Thiên Di vừa nhắc tới : Vậy là hôm qua hai người đã gây nhau chứ gì. Ha ha, càng tốt, lợi thế thuộc về mình.

Một ý nghĩ thoáng vụt qua trong hai bộ não, cả 2 cùng cười mãn nguyện. Đột

nhien, 2 cặp mắt chạm nhau, họ chợt nhớ ra một chuyện...

_ Hôm nay...ngày mấy...

_ 15 tháng 10 – Thiên Di đáp gọn.

_ Sao ? – Triết Minh và Bách Nhật đồng thanh thốt lên

Sẵn đây tôi nói luôn, ngày 15 tháng 10 sắp tới, tổ chức chúng ta sẽ họp mặt, tất cả mọi người điều phải có mặt, không được vắng. Nội dung của cuộc họp có liên quan đến “chìa khóa vàng”. Chúng ta sẽ tập hợp tất cả các thông tin lại để mau chóng tìm ra tung tích “chìa khóa vàng” ...

Lời nói của Vĩnh Khoa văng vẳng bên tai cả hai. Đã là người của tổ chức thì nhất định phải có mặt. Đưa tay lấy cái cặp, Triết Minh cùng Bách Nhật chạy thật nhanh ra khỏi lớp trước sự ngạc nhiên của Thiên Di :

_ Chuyện gì thế nhỉ?

Đến lúc vào học, vẫn không thấy Triết Minh và Bách Nhật quay lại, Thiên Di cũng phần nào lo lắng. Suốt mấy tiết, nó hoàn toàn không tập trung được, đầu óc cứ đề đầu đầu.

_ Ha ha , hôm nay là cơ hội tốt!!

— Để xem còn ai có thể bảo vệ mày khi không có “tên đó” ở đây.

Nhìn vào chỗ trống bàn tư, Tiểu Na cùng Lập Hân nhếch môi cười, Rất tiếc, mẫu đối thoại ngắn ngủn ấy – hôm nay – không một ai nghe thấy.

Cuối cùng cũng đến giờ chơi, Thiên Di ngao ngán cho tập vào ba lô, xuống căn tin, khó khăn lắm nó mới chen lọt được vào trong. Phía sau, Tiểu Na nở nụ cười nửa miệng rồi chen vào.

— Á...

Hất mạnh Thiên Di ra làm nó té xuống nền đất, Tiểu Na làm cho cả căn tin được

một trận cười hả hê rồi khoanh tay ngạo
ngễ bước đi.

_ Đau quá...

Đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh, Thiên
Di rửa tay rồi khẽ thở dài :

_ Nhịn được thì nhịn vậy. Mình không
muốn chuốc thêm phiền phức. Cái bọn
tiểu thư con nhà giàu ấy chẳng ra gì cả.

_ Mà nói ai ???

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 13

Từ trong căn phòng kế bên, Lập Hân bước ra kèm theo ánh nhìn không thiện cảm. Kế hoạch đã được sắp xếp từ trước, Thiên Di biết được điều đó khi nhìn thấy một vài đũa quen mặt phía sau lưng mình và hai đũa đứng cạnh trước cửa.

Phóng lao thì theo lao, nói thì nhận chứ sợ gì. Thiên Di can đảm nói :

_ Tôi nói bọn con nhà giàu thấy ghét, chuyện đó có liên quan gì tới mấy bạn?

_ Ha , không liên quan, nhưng tao thích làm cho trở thành liên quan. Hôm nay không ai cứu mày nữa đâu, ngốc à.

Thiên Di nhận ra đứa đang nói, là con nhỏ hôm đó...chỉ khác đồng phục – hôm nay nhỏ ta mặc đồng phục của trường Thiên Di.

_ Tôi không cần ai cứu cả. Mấy người muốn gì.

_ Muốn gì? Mày nghĩ tao muốn gì? Bọn tao muốn mày biến khỏi trường, không được đeo theo Triết Minh và Bách Nhật. Hay mày muốn...biến mất khỏi Trái đất này....

Lập Hân nhìn Thiên Di bằng nửa con mắt, từng lời nói của Lập Hân như một lời đe dọa, mà đích thực đó là một lời đe

dọa. Thiên Di cố giữ bình tĩnh, nói :

_ Tôi không đeo theo họ. Bọn tôi đơn thuần chỉ là bạn.

_ Nhưng tao không thích.

Ồ, nhỏ vô duyên này, tự nhiên không thích. Thiên Di thầm nghĩ. Nó đưa mắt nhìn bọn trước mặt :

_ Tóm lại, mấy người muốn gì?

Một con nhỏ sấn tới, xô mạnh Thiên Di, cú ngã làm đầu nó đập vào tường. Cảm nhận được cái đau ở đầu, Thiên Di loạng choạng đứng dậy, nó tự nhủ : Không được ngục ngã trước người khác.

_ Ha ha, bọn tao muốn vậy đó.

Cười hả hê khi nhìn thấy Thiên Di khó khăn đứng lên, Tiểu Na bước tới trước mặt Thiên Di :

_ Khôn hồn thì tự rút lui đi. Nếu không.....mày sẽ biến mất mãi mãi đấy. Không có gì là bọn tao không dám làm cả!

Chát !

Vung tay lên và giáng vào mặt Thiên Di một cái tát rõ đau, cả bọn hùa nhau bỏ đi. Đứng chết lặng, đưa tay ôm má mình, có cái nước gì đó lại rơi từ mắt nó ra,

long lạnh và trong suốt như pha lê.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi nó cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Ngay từ đầu, đáng ra nó không nên đặt chân vào ngôi trường này, không nên quen biết với Triết Minh và Bách Nhật, thì sẽ không có chuyện như ngày hôm nay xảy ra.

Sao mà lại khóc chứ? Mà có biết mà dư nước mắt lắm không! Việc này đâu đáng để lấy đi nước mắt của mà. Không được khóc nữa...hức....Mẹ ơi...con cô đơn quá...hức....hức....mẹ ơi...

Áng mây thứ 14 : Xao động

Cuộc sống là một thách thức - hãy đương đầu

Cuộc sống là một quà tặng - hãy tiếp nhận

Cuộc sống là một nỗi buồn - hãy vượt qua

Cuộc sống là một bí mật - hãy khám phá

Cuộc sống là một nhạc khúc - hãy hát lên

Cuộc sống là một cơ hội - hãy nắm lấy

Cuộc sống là một cuộc đấu tranh - hãy chiến đấu

Cuộc sống là một mục tiêu - hãy giành cho được

Cuộc sống là vĩnh cửu - hãy có niềm tin.

Lê từng bước nặng trĩu, bước đi như một kẻ mất hồn. Không phải nó yếu đuối, không phải nó chán nản, càng không phải nó sợ cái bọn tiểu thư chanh chua đó, mà đơn giản, chỉ vì nó cảm thấy mình lạc lõng, cô đơn trong một ngôi trường xa xỉ như thế này. Nếu lúc đầu, Thiên Di chọn thi vào một ngôi trường khác, nhỏ hơn, thì có lẽ bây giờ nó đã có rất rất nhiều bạn.

Hằng. Một cảm giác lướt qua người nó khi nó nghe thấy chính giọng nói của ...

mẹ mình từ trong phòng Hiệu trưởng vang ra. Chính là giọng nói của mẹ nó chứ không ai khác.

_ Đạo này tôi không gặp được con bé, tôi nhớ nó lắm.

_ Tôi biết mà, ở nhà thấy bà cứ buồn buồn là tôi biết ngay nên tôi mới gọi bà tới đây.

Mẹ tới tìm mình sao? Nhưngkhông thể để mẹ nhìn thấy mình trong bộ dạng như thế này được, mẹ sẽ lại lo lắng cho mình. Mẹ nói là rất nhớ mình cơ mà.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Thiên Di vội bước đi, nó sẽ không thôi học. Vì mẹ..và vì

người cha đã khuất. Bỏ lại mẫu đôi thoại của mẹ mình và Hiệu trưởng sau lưng, Thiên Di nhanh chóng bước về lớp, lúc này, nó nhận thấy được sự nhói lên của đầu và có cảm giác rát rát vùng trán.

Dù sao này giờ cũng đã quá giờ chơi, tiết cuối cùng cũng sắp hết. Ngồi ở hàng ghế đá trong trường cho đến khi tiếng chuông kết thúc tiết học vang lên. Thiên Di vào lớp lấy ba lô và ra về, không thềm để tâm bọn Lập Hân đang nói gì và nghĩ gì.

_ Mọi thông tin về “chìa khóa vàng” chỉ có nhiều đây thôi sao?

Tức giận quăng sập hồ sơ lên bàn, Vĩnh Khoa quát lớn làm không khí im bật. Gần mấy tiếng đồng hồ trôi qua mà cậu chỉ biết được vồn vẹn : “Chìa khóa vàng” là con của vị chủ tịch thế hệ trước trước nữa, vì đó là con mình nên chủ tịch ấy không cho ai làm hại cả. Ngài chủ tịch ấy đã cho “tráo đổi”, vợ và con ông ta đến nay vẫn biệt tăm. Lỗi mà ngài ấy phạm phải là “vị tình riêng” và không làm đúng với quy luật của tổ chức.

Căn phòng họp im lặng đến đáng sợ, vẻ lạnh lùng toát ra từ vị chủ tịch trẻ, không khí căng thẳng khi không có một chút tin tức về “chìa khóa vàng”

_ Tôi có một tin này cũng không kém

phần quan trọng. Ngài chủ tịch trước trước ấy, đang là Hiệu trưởng của một trường cấp 3....

Câu nói của ông Kan làm mọi người trong phòng họp chuyển hướng nhìn, một tia hy vọng len lỏi trong mắt mỗi người. Triết Minh xoay xoay cây bút rồi nói :

_ Nhưng ở trường nào?

Thở dài, ông Kan đặt cả 2 tay lên bàn rồi lắc đầu :

_ Chuyện đó tôi chưa biết.

Kết thúc buổi họp, mọi người kính cẩn cuối chào Vĩnh Khoa rồi bước ra ngoài,

trở về vị trí làm việc của mình. Ngã lưng ra ghế và quay một vòng, Vĩnh Khoa nhếch môi :

_ Mệt thật!

_ Chán quá đi. Có một người mà cả đóng người tìm hoài không được – Bách Nhật tỏ vẻ đau khổ nói.

_ Mà y còn ở đó mà than thở hả Nhật, đưa nào nãy giờ nằm ngủ vậy hả? Không nghe cái gì hết mà cũng bày đặt.. – Triết Minh ngao ngán nhìn thẳng bạn lắc đầu.

Trên môi khẽ hình thành một nụ cười, Vĩnh Khoa dừng chiếc ghế lại :

_ Cậu ta nghe được đoạn cuối. Vì...tôi đã làm cho cậu ta thức giấc.

Câu nói ấy làm Bách Nhật bừng tỉnh, chau mày, Bách Nhật nhìn Vĩnh Khoa đầy căm phẫn :

_ Thì ra là anh. Không những đạp vào chân tôi mà còn lấy cây viết chọt chọt tôi nữa...

Vừa vui vừa căng thẳng, bầu không khí trong phòng hôm nay đã khác hẳn mọi hôm. Căn phòng lạnh lẽo giờ đây đã có văng vẳng một vài câu nói đùa và tiếng cười giòn giã. Không còn hiu quạnh như lúc trước.

Về đến nhà, Thiên Di cười chào cô người hầu, trong nhà, Thiên Di rất quý cô ấy, và cô ấy cũng vậy, họ xem nhau như chị em ruột. Bước đến cạnh cô người hầu, Thiên Di vui vẻ nói :

_ Tên đó chưa về sao, chị Mai. Hôm nay chị làm việc có mệt lắm không?

Vẻ mặt của cô người hầu làm Thiên Di ngạc nhiên, đột nhiên cô ấy hốt hoảng :

_ Di, trán em....

_ Sao ạ! – Nó ngơ ngác

_ Em chảy máu kia, sao vậy?

Nhìn thấy máu trên trán Thiên Di, Mai tỏ vẻ lo lắng, vì lúc nãy nhìn chưa rõ nên không thấy, bây giờ Thiên Di lại gần, nhìn thấy máu chảy từ trên trán nó xuống mặt, Mai lo lắng nói rồi vội vã chạy đi lấy hộp y tế. Vừa lúc đó, Vĩnh Khoa về tới, bước vào nhà, chiêm chọc nó mà quên đi một chuyện :

_ Nè, về sớm thế!

Chợt nhớ đến là mình đang giận nó, Vĩnh Khoa đưa tay khờ vào đầu mình : Trời ơi, Trương Vĩnh Khoa, mày quên rồi à, sao lại mở miệng trước chứ?

Thiên Di vừa mừng vừa lo, mừng vì mình không phải mở miệng “giảng hòa” trước, lo vìkhông hiểu sao nó không muốn cho Vĩnh Khoa biết mình bị thương. Vẫn hướng mặt về nhà bếp đợi Mai, nó im như hén làm Vĩnh Khoa càng tức điên người, gở giọng hăm dọa :

_ Thái độ gì đấy hả? Nói chuyện với người khác mà quay mặt chỗ khác là sao? Muốn bị “phạt” sao, vợ yêu!!!

Không được, không được quay lại, Thiên Di, dù hấn có hăm he gì đi nữa cũng không được để hấn biết mà bị thương!

_ Bông băng nè, Di....

Mai sốt sắng cầm hộp y tế chạy lên, nhìn thấy Vĩnh Khoa đang trố mắt ngạc nhiên, Mai vội giấu đi rồi lấp bắp :

_ Chào....chào...cậu...cậu...chủ...

_ Ai bị thương mà cần bông băng vậy?

Thiên Di vội nháy mắt với Mai nhưng vô ích, cô ấy đang cuối đầu lo sợ. Không đợi Mai trả lời, Vĩnh Khoa bước tới và quay người Thiên Di lại, cậu chau mày khi nhìn thấy máu trên trán nó, có cái gì đó xót xót nhưng không thể hiện trên mặt. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng, Vĩnh Khoa hỏi :

_ Sao lại thế này?

Thiên Di im bật, nó không dám trả lời, không hiểu sao nó cảm thấy sợ Vĩnh Khoa hơn bao giờ hết. Ra lệnh cho Mai lên lầu, đợi đến khi Mai khuất bóng, Vĩnh Khoa lại hỏi :

_ Sao lại bị chảy máu?

_ ...

_ ANH HỎI EM, SAO EM CHẢY MÁU!!

Giật mình trước thái độ giận dữ của Vĩnh Khoa, nó chưa hề thấy nét mặt Vĩnh Khoa hung hăng như lúc này. Nó lí nhí :

_ Tôi tự té ...

_ TỰ TẾ? TỰ TẾ mà chảy máu trên trán, còn má thì sưng thề này à. TẾ ở đâu thề, chỉ anh coi!

_ TỰ TẾ thật mà..

Thấy máu chảy hoài không ngừng, Vĩnh Khoa kéo nó ngồi xuống rồi đưa tay lấy hộp y tế băng bó vết thương cho nó . Làm thật nhẹ nhàng, miếng băng trắng được cố định trên đầu nó, máu cũng đã ngừng chảy. Lúc này, Vĩnh Khoa tiếp tục “tra hỏi” :

_ Chuyện này do ai gây ra?

_ Không ai cả, tôi tự tế thật mà – Thiên

Di ngoan cố nói nhưng mắt thì nhìn sang hướng khác.

_ Được! Em cứ cứng đầu đi. Chỉ cần một cú điện thoại ngắn, cũng đủ để anh biết được mọi chuyện xảy ra trong trường em ngày hôm nay. Sao? Muốn tự nói hay để anh tìm hiểu. Anh có “tay mắt” cận kề bên em mà.

Bán tính bán nghi nhìn Vĩnh Khoa, vẻ mặt nghiêm nghị của cậu làm Thiên Di buộc phải tin điều cậu nói là sự thật. Dè dặt nhìn Vĩnh Khoa, nó lại lí nhí :

_ Là Lập Hân, Tiểu Na và một số người khác mà tôi không biết tên. Họ xô tôi té, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, không sao

đâu. Anh đừng có làm gì bậy nha, họ không có ác ý với tôi đâu, chắc tại hiểu lầm nào đó...

Nói nguyên một tràng, Thiên Di cuối cùng lại đi “nói tốt” cho bọn xấu. Không phải nó không ghét bọn đó, mà vì....nó cảm nhận được, Vĩnh Khoa ...không phải một người bình thường chút nào, nó sợ cậu sẽ làm gì đó nguy hiểm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14

 Khi, ngốc ạ. Người ta làm mình bị thương như vậy mà còn bênh vực, em cao thượng quá rồi đó. Anh sẽ không làm

gì đâu, đừng có mà nghĩ vớ vẩn nữa!

Xoa đầu Thiên Di rồi nhẹ nhàng nói, về mặt của Thiên Di lúc cầu xin cho người khác, tính cách của nó, nụ cười của nó, ...mọi thứ về nó, dường như đã dần lấn át tâm trí của Vĩnh Khoa. Không phải cậu không truy cứu chuyện đó, mà vì...cậu muốn trấn an nó, về chuyện bọn kia, cậu đã có cách xử lí.

Đề anh kêu người nấu đồ ăn cho em.
Ăn xong là phải đi ngủ ngay đây! Anh có việc bận, tí nữa anh về.

Bước lên lầu căn dặn Mai xong, Vĩnh Khoa lại ra xe phóng đi không kịp để Thiên Di nói một câu. Nó nhăn mặt :

_ Đi đâu nữa vậy trời, nhưng....sao lúc này thấy hấn dịu dàng thế nhỉ? Hình như tim mình có vấn đề thì phải.....ui, xì xì, điên quá đi..

Xua vội cái ý nghĩ mà cho là “điên rồ” ra khỏi đầu mình, Thiên Di chạy lon ton xuống bếp hết một đứa trẻ con :

_ Mình cùng ăn nha chị Mai.

Chiếc BMW màu đen bóng loáng lại vút đi trong màn đêm như thường lệ, chỉ khác một điều là địa điểm dừng xe không phải ở tổ chức mà là nhà của một người

bạn.

_ Chào cậu Trương.

_ Chào cậu Trương!

Người quản gia già và các cô hầu kính cẩn cuối chào khi nhìn thấy Vĩnh Khoa bước vào, điều đó cho thấy cậu thường xuyên đến đây. Cười đáp. Vĩnh Khoa nhanh chóng bước lên lầu. Người trong phòng không mấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Vĩnh Khoa, người ấy từ tốn nói :

_ Cậu đến đây giờ này là vì chuyện vợ cậu à?

_ Đúng. Tại hôm nay cậu “vắng mặt”

đây. – Ngồi xuống ghế, Vĩnh Khoa lạnh lùng nói.

_ Tại sao tôi “vắng mặt” chứ? Tại chủ tịch tổ chức họp chứ đâu.

_ Tôi biết! Ngày mai, hãy làm cho sổ cổ phần của công ty Lập – Du chỉ còn một nữa, nếu không muốn nói làlàm cho công ty họ phải phá sản. Đây chỉ là cảnh cáo! Cậu truyền lệnh và thực hiện được chứ!

_ Ok. Nhưngtôi thấy cậukhác quá rồi đó, Vĩnh Khoa! – Ngưng lại một lát, người ấy nói tiếp – Cậu có cảm giác với “vợ” cậu rồi chẳng?

Câu nói băng quơ ấy làm tim Vĩnh Khoa khựng lại vài giây, nét mặt cậu cũng thay đổi hẳn nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, không để ai nhìn thấy. Hắng giọng, Vĩnh Khoa lạnh lùng nói :

— Đùa. Chỉ là trách nhiệm của tôi thôi. Tôi phải bảo vệ con nhóc ấy vì tôi là “chồng” cô ta mà. Đừng lo, tôi không – để – mình – có – điểm – yếu đâu, Chính An à!!!

— Không ai biết trước được tương lai đâu, chủ tịch ạ!!

Về nhà, Vĩnh Khoa vẫn còn nhớ lại mẫu

đôi thoại ấy, cậu nhủ thầm : Không ai biết trước được tương lai nhưng tôi có thể tự tạo ra tương lai cho mình. Cảm xúc của tôi, tôi tự biết. Ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục, tôi đã được ném trái cũng là vì tương lai đây thôi.

Cạch!

Nhìn về hướng phát ra tiếng động, Vĩnh Khoa khẽ nhíu mày khi nhìn thấy Thiên Di đang làm gì đó trong bếp, linh cảm có chuyện không hay, Vĩnh Khoa bước nhanh đến nhà bếp :

_ Sao em chưa ngủ mà còn làm gì thế hả?

Mặt đỏ mọng, Thiên khập khiễng bước đi

rồi nói :

_ Anh...ức....ức..anh...về...
hả....ức..ức..

Thấy thái độ là lạ của Thiên Di, Vĩnh Khoa đỡ lấy nó rồi nhìn vào nhà bếp, một cái chai đang nằm lẫn lóc trên bếp, không quá khó để Vĩnh Khoa nhận biết được cái chai ấy. Hết nhìn cái chai rồi nhìn Thiên Di, Vĩnh Khoa nhú mày :

_ Em uống cái đó hết luôn hả?

_ Ức...ức..tôi...khát...nước..nên..uống...
hết...ức...mà....cái...đó...cái..đó...
là...nước...gì...mà...ngon...vậy....

_ Khát nước? Trời ạ! Sao không rót nước lọc uống mà lấy nước trong tủ chứ?

_ Ức...hihi...tôi...thích...uống...nước... lạnh...hà...ức...ức...mà.....sao....anh... về...trễ...vậy...

Ngao ngán lắc đầu, Vĩnh Khoa đưa Thiên Di lại ghế, đặt nó ngồi xuống rồi cậu xuống bếp thu dọn “chiến trường”

_ Trương Vĩnh Khoa ơi là Trương Vĩnh Khoa, sao mày bất cần vậy chứ? Chết thật! Mà nhỏ ngực đó, đến cả rượu và nước cũng không biết được nữa, đã vậy còn tu hết nguyên chai.

Dọn dẹp xong, Vĩnh Khoa bước lên

phòng khách để đưa Thiên Di về phòng. Ai ngờ đâu, cậu vừa lên tới đã thấy thêm....một “bãi chiến trường” nữa. Bàn ghế méo xẹo, báo rớt lung tung, trái cây thì lăn lóc dưới đất. Còn “thủ phạm” thì đang hả hê cười. Vĩnh Khoa thật không ngờ, một con nhỏ như Thiên Di, khi say lại có “sức công phá” mạnh mẽ đến thế. Phải nói là còn hơn chữ “quậy”.

_ Này, này, bỏ cái đó xuống ngay đi!

Vĩnh Khoa khựng lại khi thấy một vệt sáng màu bạc lóe lên. Trên tay Thiên Di là một con dao gọt trái cây, nó đang hứng thú với “đồ chơi” mới, quơ quơ lại làm tim Vĩnh Khoa đập loạn xạ tung bùng. Bước từ từ lại gần nó, Vĩnh Khoa ôn tồn

bảo :

_ Vợ à, ngoan đi, em đưa cái vật đang cầm cho anh, mau lên.

_ Hồng....đây....là....đồ....chơi...của...
tôi....mà. – Thiên Di vừa nói vừa dùng
đưa con dao trong tay.

_ Ngoan, thứ đó nguy hiểm lắm, không
phải đồ chơi đâu. Đưa đây cho anh!

Chìa tay ra trước mặt Thiên Di, mắt dõi
theo con dao trên tay nó, Vĩnh Khoa sợ
nólại bị thương.

_ Nè, nè, đừng có cầm như thế, nguy
hiểm lắm.

Đột nhiên, Thiên Di có “sáng kiến” mới, nó không cầm cán dao nữa mà quay lại cầm lưỡi dao, không do dự, Vĩnh Khoa chụp lấy tay nó rồi giành lấy con dao. Máu ứa trên tay Vĩnh Khoa ứa ra, đặt con dao ra nơi cách xa “siêu quật”, Vĩnh Khoa ngồi xuống đỡ lấy đầu Thiên Di :

_ Đồ ngốc, làm tay anh chảy máu rồi nè!

_ Hi hi, vui....quá.. – Thiên Di vẫn vô tư cười như con nít vì nó đang say mà, có biết trời trăng mây đất gì đâu.

_ Đúng là nói chuyện với người say cũng như không. Thiết tình, không hiểu sao anh có thể ở chung với một con nhóc như em

nữa. Tuy em không đẹp bằng những đứa con gái khác, nhưng ở em, anh tìm thấy một điều gì đó, rất yên bình. Em có biết tại sao mặt trăng và các tinh tú (ngôi sao) luôn ở bên cạnh nhau không?

Chăm chú nhìn vào đôi môi của Vĩnh Khoa, dựa đầu vào vai cậu, Thiên Di (đang trong tình trạng say xỉn) khẽ mấp máy :

_ Tại....sao...chứ?

_ Vì mặt trăng và ngôi sao sinh ra là để ở gần nhau, bên cạnh nhau, thuộc về nhau. Sao luôn đợi trăng xuất hiện để tỏa sáng cùng nhau. Tuy có đôi lúc, mặt trăng không xuất hiện, khi đó sao vẫn

luôn soi sáng, nhưng cũng rất nhớ trắng. Vì sao chỉ là một đốm sáng nhỏ nên không ai thấy được nỗi buồn của nó...

_Nhưng....khi....trời...mưa....cả...
trắng....và....sao...đều...không...
xuất....hiện..

Khẽ cười một cái, Vĩnh Khoa đưa tay xoa đầu Thiên Di, cậu chưa có câu trả lời cho nó, vì đơn giản, cậu không nghĩ đến điều đó. Không ngờ hôm nay, một người lạnh lùng như cậu lại có thể nói chuyện nhiều, và nội dung câu chuyện lại “lãng mạng” đến vậy. Đặc biệt là, người cậu đang nói chuyện, đang dần chiếm được tình cảm của cậu mà ngay chính cậu cũng không nhận ra...

Áng mây thứ 15 : Thoang thoang mùi của hạnh phúc

“Hạnh phúc sẽ đến khi ta biết mở lòng
Và hạnh phúc sẽ đi nếu ta không biết trân trọng.
Nước mắt sẽ ngừng chảy khi ta biết mỉm cười
Và nụ cười sẽ không tắt nếu ta biết yêu thương”

Câu hỏi của Thiên Di vẫn “dừng chân” trong đầu Vĩnh Khoa, cậu nhất định sẽ tìm ra câu trả lời cho nó (mặc dù bây giờ nó đang say không biết sáng mai có còn nhớ gì không nữa^^)

_ Thôi khuya rồi, để anh đưa em lên phòng. Chắc ngủ một đêm sáng mai sẽ

tỉnh táo thôi!

_ Hông....hông...ngủ.... – Thiên Di ngốc đầu dậy rồi vùng vằng.

Không nói nữa, Vĩnh Khoa đứng lên và kéo tay nó, trong khi đó, Thiên Di vẫn “chứng nào tật nấy”, ương bướng không chịu đứng lên.

_ Ngoan đi vợ, đừng bắt anh “dùng phương án” khác.

_

...

Vẫn vậy, Thiên Di cứ ngồi đó cười mà

không chịu nghe lời, Vĩnh Khoa khẽ lắc đầu, ngồi xuống trước mặt nó :

_ Em ngang bướng quá rồi đó. Đừng tưởng em đang say là anh không dám đánh đòn em.....

Câu nói của Vĩnh Khoa bị chặn ngang bởi....một nụ hôn. Không phải Vĩnh Khoa mà là Thiên Di, nó cúi người rồi đặt lên môi Vĩnh Khoa một nụ hôn. Vĩnh Khoa mở to mắt, tim cậu đập liên hồi.

Bộp!

Đầu Thiên Di dựa vào vai Vĩnh Khoa, nó đã chìm vào giấc ngủ. Ngồi bất động mấy giây, Vĩnh Khoa mới tỉnh người.

Cậu đầu nghĩ Thiên Di lại “bạo dạn” đến vậy, cậu cũng biết, một phần là do tác dụng của rượu (vì nó đang say cơ mà). Cậu nhủ thầm rồi phì cười : Chắc lần sau mình để rượu trong tủ nữa quá!

Bé Thiên Di lên phòng, đắp chăn cho nó, Vĩnh Khoa trở về phòng mình. Cậu trần trọc cả đêm vì ...nụ hôn đó (biết cảm giác khi bị người khác hôn bất chợt rồi chứ gì ^^!). Tuy nụ hôn chỉ trong vài giây ngắn ngủi nhưng nó để lại “ấn tượng sâu sắc” trong cậu. Chợt, vết thương ở tay nhói lên, lúc này, Vĩnh Khoa mới nhớ là mình (cũng) đang bị thương, mà người gây ra vết thương ấy, không ai khác ngoài cô vợ bé nhỏ của cậu.

Cầm máu rồi tự băng vết thương lại,
Vĩnh Khoa ngã người xuống giường,
nhắm mắt lại. Nếu có ai nhìn thấy cậu
ngay lúc này, người đó sẽ khẳng định
rằng : Đây là một thiên thần chứ không
phải ác quỷ. Nhưng...điều đó không xảy
ra, bởi, đâu một ai nhìn thấy gương mặt
Vĩnh Khoa lúc này.

_ Đồ ngốc, làm tay anh chảy máu rồi nè!

_ Hi hi, vui....quá..

_ Đúng là nói chuyện với người say cũng
như không. Thiệt tình, không hiểu sao anh
có thể ở chung với một con nhóc như em

nữa. Tuy em không đẹp bằng những đứa con gái khác, nhưng ở em, anh tìm thấy một điều gì đó, rất yên bình. Em có biết tại sao mặt trăng và các tinh tú (ngôi sao) luôn ở bên cạnh nhau không?

_ Tại....sao...chứ?

_ Vì mặt trăng và ngôi sao sinh ra là để ở gần nhau, bên cạnh nhau, thuộc về nhau. Sao luôn đợi trăng xuất hiện để tỏa sáng cùng nhau. Tuy có đôi lúc, mặt trăng không xuất hiện, khi đó sao vẫn luôn soi sáng, nhưng cũng rất nhớ trăng. Vì sao chỉ là một đốm sáng nhỏ nên không ai thấy được nỗi buồn của nó...

_ Nhưng....khi....trời...mưa....cả...

trắng....và....sao...đều...không...
xuất....hiện..

Sáng sớm tinh mơ, khung cảnh ngoài trời hôm nay thật đẹp, Vĩnh Khoa, vẫn như thường ngày, tay cầm tờ báo, ngồi chễm chệ trên chiếc sofa, trên bàn là một cốc cà phê thơm phức.

Từ trên lầu, Thiên Di chậm rãi bước xuống, những gì trong giấc mơ y như thật làm đầu nó đau nhức, nó than thở :

_ Đau đầu quá đi!!

Mới nghe tiếng Thiên Di, tim Vĩnh Khoa lại “rộn ràng”, cậu đặt tờ báo xuống rồi tự nhủ : Không được như thế nữa. Mà

sẽ có điểm yếu mất thôi, Trương Vĩnh Khoa à!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mất cậu dừng ngay ở miếng băng trắng trên đầu Thiên Di, miếng băng trắng tinh tươm ấy đã vấy màu đỏ. Cậu vội vã đứng lên :

_ Lại đây anh thay băng cho. Máu lại ra nữa rồi kìa.

Đi lấy hộp y tế, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng tháo bỏ miếng băng trên đầu Thiên Di, thật chậm rãi, cậu băng bó vết thương

cho nó. Lúc này, Thiên Di mới để ý thấy tay Vĩnh Khoa cũng băng bó, nó ngạc nhiên :

_ Tay anh bị làm sao vậy?

_ Thấy rồi còn hỏi! – Vĩnh Khoa đáp gọn.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Thiên Di đưa ra một câu trả lời ...”chốt quốt” :

_ Anh đi đánh lộn rồi bị thương à!!

Đặt hộp y tế lên bàn, Vĩnh Khoa khẽ chau mày :

_ Em nghĩ chồng em là dân “bụi đời”

thích đánh nhau hả? Em không nhớ gì hết sao? Hôm qua....

_ Hôm qua?... – Thiên Di cho não hoạt động hết công sức, cho tua lại “đoạn phim” tối qua rồi ngờ ngợ – Hình như ..hôm qua tôi khát nước, xuống nhà không thấy ai, chắc lúc đó anh chưa về, trong tủ lạnh có chai nước gì đó, tôi không thèm xem tên, lấy uống luôn, rồi...

_ Sao đó thì sao?

_ Tôi cảm thấy chóng mặt, nhức đầu, tôi thấy anh về..

_ Rồi sao nữa!

_ Anh đỡ tôi, rồi...không nhớ nữa, một mẩu chuyện về trăng và sao, rồi....A, nhớ rồi, tôi có cầm một con dao trên tay ...chẳng lẽ....vết thương

Ngưng lại, Thiên Di nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay Vĩnh Khoa, làm bộ mặt “hối lỗi”, nó lí nhí :

_ Xin lỗi, màcái thứ nước ấy, là gì vậy?

_ Rượu!!

_ Sao? Rượu hả? Tôi uống rượu ư? –
Thiên Di tròn mắt nhìn Vĩnh Khoa.

_ Ừ, em không nhớ gì nữa sao?

Khẽ gật đầu thay cho câu trả lời, không phải không nhớ mà là.....nhớ rất rõ, nó cứ tưởng đó là giấc mơ, cho đến khi nghe Vĩnh Khoa nhắc về chuyện tối hôm qua, nó đã phát hiện ra “giấc mơ” hoàn toàn là sự thật. Thiên Di không dám nói tiếp, vì nóngượng. Nó không ngờ khi say, mình lại trở thành một đứa ...”mê trai tráo trộn” đến thế.

_ Hôm nay anh sẽ đưa em học.

Nói một câu chắc nịch, Vĩnh Khoa kéo nó ra xe rồi nhanh chóng khởi động máy. Xe dừng lại trước cổng trường, “dung nhan” của Vĩnh Khoa đã làm cho bọn con gái “ngây ngất, ngất ngây” ngây từ

ánh nhìn đầu tiên. Không may là...Lập
Hân và Tiểu Na cũng đã nhìn thấy :

_ Con ranh đó, đúng là hồ ly tinh, ngay
cả chủ tịch của tổ chức Demonwhite mà
cũng không buông tha.

_ Nó tốt phước quá rồi đó!! – Tiểu Na
nở nụ cười nửa miệng.

_ Đúng. Con nhỏ đó, đúng là khắc tinh.
Dù sao đi nữa, đã làm thì phải làm đến
cùng, cho đến khi nào nó biến mất mãi
mãi thì thôi. Cho dù tốt phước đến đâu,
nhất định nó sẽ phải bất hạnh...

Thật không ngờ, hai người con gái ấy, chỉ
mới có tí tuổi đầu, mà lại có những suy

ngĩ “thâm độc” đến vậy. Cái vỏ bọc vẻ đẹp bề ngoài chẳng phải rất hoang phí khi trao cho “những con rắn cực độc” ấy hay sao? Ông trời quả thật bất công.

_ Anh đi đi, đừng tạo sự chú ý nữa.

Hối thúc Vĩnh Khoa, Thiên Di khó chịu nhìn xung quanh mình. Nhếch môi cười, Vĩnh Khoa khởi động xe rồi nói :

_ Em sợ anh bị kẻ khác cướp đi à! Còn nữa, vợ à, anh biết là em nhớ chuyện đó mà!! Bye, vợ yêu.

Câu nói ấy làm mặt Thiên Di đỏ bừng : Sao hán lại biết mình nhớ nhỉ? Lắc đầu thật mạnh, Thiên Di vội vào trường, nó

không đến thẳng lớp mà rẽ sang phòng
Hiệu trưởng.

Cốc cốc

_ Mời vào!

_ Chào Hiệu trưởng ạ! – Thiên Di lễ
phép cuối đầu.

Ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, Hiệu
trưởng cho nó ngồi xuống ghế rồi ôn tồn :

_ Con tìm thầy có chuyện gì không? Mà
trán con sao thế!

Không trả lời câu hỏi của Hiệu trưởng,
Thiên Di đi thẳng luôn vào vấn đề chính:

— Dạ, hôm qua, con vô tình nghe thấy tiếng mẹ con trong phòng thầy, mẹ con có quen biết với thầy phải không ạ!

Giật mình, Hiệu trưởng Lâm lắp bắp :

— Sao? Con nghe thấy hả? – Ngưng lại, ông vờ cười rồi tiếp – Mẹ con là bạn thân của ta, bà ấy hiện đang ở nhà ta, nếu muốn, ra về con hãy đến đây, ta sẽ dẫn con về gặp bà.

Thiên Di ngẫm nghĩ, nó cười trừ rồi chào Hiệu trưởng. Bước về lớp, các câu hỏi cứ vây quanh đầu nó mà nó không tài nào tìm ra câu trả lời : Mẹ là bạn thân của Hiệu trưởng sao nó chưa bao giờ nghe

mẹ nói đến bất kỳ một người bạn nào? Sao mẹ lại đến nhà Hiệu trưởng ở mà không ở nhà mình? Giữa mẹ và Hiệu trưởng thật sự có quan hệ gì? Mỗi lần chạm mặt Hiệu trưởng, trong lòng Thiên Di dấy lên một cảm giác rất quen thuộc, cảm giác này rất lạ : Thân mà lại không thân.

Nó hoàn toàn không nhớ gì về quá khứ của mình, bởi lẽ, lúc đó nó còn quá nhỏ để nhớ hết mọi chuyện. Điều duy nhất Thiên Di “khắc cốt ghi tâm” chính là cha nó, mạng sống của nó, chính nhờ ông ban cho. Nếu lúc đó, cha không cứu nó, thì giờ đây, ông đã sống hạnh phúc bên mẹ. Đã bao lần nó tự trách mình trong đêm, nước mắt không ngừng tuôn ra khi nhớ

đến ông. Lau vội hai hàng nước mắt, trên môi hình thành một nụ cười, Thiên Di bước vào lớp.

_ Bị sao vậy?

_ Sao lại băng bó trên đầu thế? Cô bị làm sao à?

Vừa nhìn thấy Thiên Di vào lớp, cả Triết Minh lẫn Bách Nhật đều ngạc nhiên nhìn.....miếng băng trên đầu nó. Ngồi xuống bàn, Thiên Di cười đáp :

_ Không sao! Tôi tự bị té ấy mà.

Nghi ngờ nhìn Thiên Di, Triết Minh quay sang Bách Nhật, trong hai ánh mắt ấy

chứa đựng một điều gì đó, dường như đã hiểu được “vấn đề” của Thiên Di.

Đến giờ chơi, Triết Minh và Bách Nhật chạy đi đâu đó, ngồi trong lớp một mình, Thiên Di chán nản đứng lên ra ngoài hít thở không khí.....trong trường.

_ Đi! – Tiểu Na nhếch môi rồi cùng Lập Hân bước theo Thiên Di.

Bụp!

_ Á...

Một trái bóng rổ từ đâu bay tới vàva vào chỗ đang bị thương trên đầu Thiên Di, khễ chau mày cố chịu đau, nó đưa

mắt nhìn về phía ấy, là Lập Hân, Tiểu Na cùng một tên con trai. Tên đó bốn cột nói :

_ Sorry nhá, mình không cố ý.

_ Không sao!

Đưa tay sờ vào đầu, Thiên Di lẳng lặng bỏ đi, cảm giác nhói ở đầu lại hiện rõ mồn một, miếng băng trắng lại một lần nữa nhuốm màu đỏ tươi của máu, không còn cách nào khác, Thiên Di bước đến phòng y tế.

_ Em bị làm sao thế! – thầy Vinh hốt hoảng khi nhìn thấy Thiên Di bước vào với máu ở trên đầu.

_ Dạ, thầy thay băng giúp em với, em lỡ tay làm động vào vết thương.

Rời khỏi ghế ngồi, thầy Vinh ân cần thay băng cho nó, một lúc, thầy bảo :

_ Vết thương cũng khá nghiêm trọng, đừng để bị va chạm lần nào nữa, chảy máu nhiều không tốt đâu, hơn hết, em lại bị thương ở đầu. Em học nổi không? Hay tôi xin phép cho em về nhé!

_ Dạ! Để em lên phòng Hiệu trưởng xin phép. Chào thầy ạ!

Dù sao cũng không còn tâm trí đâu mà học, nó gật đầu, bây giờ nó muốn gặp mẹ

lắm. Bước ra khỏi phòng y tế, Thiên Di cuối đầu chào thầy Vinh rồi đi. Nhìn theo cái dáng bé nhỏ của nó, thầy Vinh bất giác thốt lên :

_ Sao mỗi lần chạm mặt cô bé này mình đều có cảm giác thân thuộc nhỉ! Có khi nào cô bé này là con gái của Hiệu trưởng không? Nếu phải thì thật nguy hiểm. Cầu mong là không!

_ Alô! – Móc điện thoại ra, Lập Hân chán nản nghe máy khi nhìn thấy số mẹ cô.

_ Con ơi...công ty ba....phá sản rồi..

_ SAO? – Bàng hoàng buông điện thoại xuống, Lập Hân nhìn sang Tiểu Na cũng đang chết đứng – Công ty

_ Nhà Na cũng vậy. Na nghĩ, mình đã biết là do ai làm, Hân ạ! Còn ai khác nữa chứ!

_ Tất cả là tại nhỏ đó – Gắng từng chữ, ánh mắt Lập Hân chứa đầy phẫn nộ.

Chẳng phải họ đau lòng vì gia đình phá sản, những đứa như thế thì có thương tiếc gì cho gia đình cơ chứ. Chỉ qua là “mất đi nguồn chu cấp tiền” mà thôi, công ty phá sản, họ sẽ không được “chu cấp” hàng ngày, hàng tháng.

— Nếu bọn tôi chết, bọn tôi sẽ...không chết một mình đâu, chủ tịch điển trai à! —
Tiểu Na khinh khinh nhìn vào khoảng không, gương mặt gian xảo hơn bao giờ hết.

Cách đó không xa, một người con trai đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện, dựa lưng vào gốc cây, đung đưa đôi cánh màu bạc trong tay, cậu nhếch mép, tháo headphone xuống rồi thong dong bước đi.

Cùng thời điểm đó, mẫu chuyện ấy lại được hai người khác nghe thấy. Cho đến khi Tiểu Na và Lập Hân đi khuất. Một trong hai người cất giọng :

_ Mọi chuyện rõ rồi. Từ nay, Thiên Di sẽ còn gặp nhiều nguy hiểm, vết thương ấy là bằng chứng.

_ Công nhận tên chủ tịch ấy nhanh tay thật, mới một đêm mà đã làm cho hai công ty lớn phải phá sản.

_ Nhưng....tao nghĩ điều đó đã hại Thiên Di rồi, Nhật à. Mà mày không nghe thấy những gì khi nãy sao?

_ Nghe. Rất rõ. Nhất định tao sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu Minh.

Khẽ dựa người vào gốc cây, Triết Minh nhìn lên bầu trời cao vút, xanh ngắt, trên

môi hình thành nụ cười rồi thốt lên :

— Không chỉ có tao và mày bảo vệ Thiên Di đâu, còn một người nữa đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hạnh phúc

Áng mây thứ 16 : “Cú lừa” ngoạn mục

- Không có người trước, thì làm gì có người sau ?
- Không có người đau, thì làm gì có người hạnh phúc ?
- Đã chấp nhận đến sau, thì phải chấp nhận đau ! ...
- Đã chấp nhận yêu, thì phải chấp nhận

đôi điều không muốn ! • Tâm chẵn hạnh phúc vốn nhỏ, đâu thể 3 người cùng ẩm .
._ Chưa hết giờ học mà sao con lại đến đây?

Nhìn thấy Thiên Di khi mở cửa định đi đến phòng y tế gặp thầy Vinh, Hiệu trưởng ngạc nhiên thốt lên rồi trở vào, ra hiệu cho nó ngồi xuống ghế. Thật không ngờ, ngày hôm nay ông lại được gặp nó tới 2 lần, không chỉ thế, nó sẽ đến nhà ông nữa. Niềm vui lẫn át nỗi lo lắng trong ông, sau mấy năm xa cách, giờ đây, nó đã lớn hơn, đáng yêu hơn trong mắt ông. Ông thường suy nghĩ nhiều đến ngày được nghe nó gọi một tiếng “cha”, chắc lúc đó ông sẽ òa khóc mất thôi!

_ Dạ, tuy chưa hết giờ học nhưng ...con nôn nóng được gặp mẹ mình, con thật sự rất nhớ bà. Và....mong Hiệu trưởng cho phép con được “cúp tiết” để đi thăm bà ạ! – Kèm theo sau câu nói là nụ cười hồn nhiên trong sáng của Thiên Di.

Nụ cười của nó làm lòng “cha” vui lây, trong mắt ông bây giờ, Thiên Di giống như một thiên thần bé nhỏ vậy, nhưng số phận trở trêu thay khi.... Gạt chuyện không vui sang một góc, Hiệu trưởng nở một nụ cười – nụ cười hạnh phúc :

_ Ha ha, nếu con “cúp tiết” thì ta cũng “bỏ giờ làm việc” đấy thôi. Vì ta đã “gián tiếp” giúp con “cúp tiết” rồi còn gì!

Khiếu hài hước của Hiệu trưởng Lâm làm Thiên Di phì cười, nó cảm thấy quý ông biết bao! Bất giác, nó lại nhớ đến người cha thân yêu. Nếu còn sống thì chắc có lẽ giờ ông cũng trạc tuổi Hiệu trưởng đây thôi. Không muốn làm Hiệu trưởng mất vui, Thiên Di nhanh chóng thôi nghĩ đến chuyện buồn, nó đứng lên rồi mỉm cười :

_ Vậy bây giờ con và ngài cùng “trốn” thôi Hiệu trưởng.

_ Chủ tịch, có điện thoại!

Giật mình khi nghe giọng của ông Kan phía sau lưng, Vĩnh Khoa khẽ gật đầu rồi

rời khỏi ban công lộng gió. Bước vào phòng, cậu lạnh lùng nghe máy :

_ Tôi nghe đây.

_ Ha ha, cháu trai thân yêu của ta. Con vẫn khỏe chứ! – Đầu dây bên kia vang lên giọng cười khanh khách.

_ Là ông sao! Con vẫn khỏe, còn ông thế nào!

_ Vẫn khỏe. Tổ chức bên này ngày càng phát triển mạnh mẽ đấy. Bên con cũng vậy chứ. À, chắc con và vợ con đang sống vui vẻ nhỉ?

_ Dạ. Nhưng sao ông biết con đã tìm

được cô ấy? – Có chút ngạc nhiên, Vĩnh Khoa không nghĩ ông mình nắm bắt được thông tin bên này nhanh đến vậy.

_ Chuyện của “chìa khóa vàng” sao rồi?
– Không trả lời câu hỏi của Vĩnh Khoa, ông lái sang một vấn đề khác.

_ Chưa có tung tích. Bọn con đang cho tìm ở các trường cấp 3.

_ Hô hô, quả không hổ danh là cháu ta, con đang đi đúng hướng rồi đấy. Đợi khi chuyện tổ chức bên đây ổn định, ta sẽ về.

Dứt câu, ông liền cúp máy. Vĩnh Khoa đặt điện thoại xuống bàn. Các câu hỏi bắt đầu tua ra, xoay quanh đầu cậu : Cậu nói

của ông có hàm ý gì sao? Tại sao ông lại biết chuyện ở đây? Chẳng lẽ do ông Kan báo cáo với ông ư?..

Cốc cốc

_ Vào đi! – Lấy lại nét mặt lạnh như tiền, Vĩnh Khoa ra hiệu cho người ngoài cửa bước vào.

_ Thừa chủ tịch, chúng tôi đã tìm ở 70 trường cấp 3, hiện chưa có thông tin. Hôm nay, bọn tôi sẽ đến trường Quang Tuyến.

_ Được rồi. Ra ngoài đi...À, mà khoan đã, thông tin ở trường Quang Tuyến, tôi sẽ tự tìm vì tôi quen biết với người ở

trường đó.

Theo Hiệu trưởng về đến nhà, một căn nhà rộng rãi, thoáng mát và.....đáng ngạc nhiên hơn là, từ cách xây dựng đến cách bày trí đồ đạc, đều giống với sở thích của mẹ Thiên Di. Vừa thấy bóng bà thấp thoáng trong nhà, Thiên Di đã mừng rỡ reo lên :

_ Mẹ ơiiiiiiiiiiiiii....

Ôm chầm lấy bà, Thiên Di lại khóc, không khác Thiên Di, mắt bà cũng ngấn lệ. Nhìn thấy cảnh mẹ con “đoàn tụ”, Hiệu trưởng Lâm không khỏi xúc động,

ông cũng rất muốn ôm chầm lấy 2 mẹ con nhưng lí trí không cho phép ông làm vậy.

Gặp lại mẹ mình, Thiên Di rất vui, nó ngồi thuyên thuyên nói chuyện với bà suốt mấy giờ liền. Chợt, điện thoại trong ba lô reo lên, là Vĩnh Khoa đang gọi, Thiên Di định không nghe máy nhưng mẹ nó lại nói :

_ Nghe máy đi con, chồng con gọi kia kìa.

_ A, không chịu đâu, mẹ trêu con. – Nhỏng nhẽo với mẹ xong, nó đưa điện thoại lên tai – Alô, tôi nghe nè.

_ Chút anh đón em...

_ Gì nữa? Tôi tự về được mà, ai cần anh đón. – Không đợi Vĩnh Khoa nói hết câu, Thiên Di liền mở miệng “từ chối thẳng thừng”

_ Nè ngốc, tại anh có chuyện cần gặp Hiệu trưởng trường em nên mới tới, nhân tiện đón em luôn, tưởng anh thèm chở em lắm sao.

Rup!!

Cúp máy một cách “thẳng thừng”, Thiên Di tức tối cho điện thoại vào ba lô rồi quay sang mẹ mình :

_ Tên đáng ghét, con ghét hẳn mẹ ơì, hẳn

cứ ăn hiếp con hoài (phải hông đó chời), ở nhà suốt ngày hấn cứ bắt con làm đủ thứ chuyện nào là dọn dẹp nhà, rửa chén, lau cầu thang, nấu đồ ăn phục vụ hấn ... (bà này xạo thấy ớn luôn), con không làm tốt thì hấn chửi con, hăm he đánh con nữa. (dựng chuyện số một, báỉ phục chi Thiên Di). Hấn biến thái lắm mẹ ời, con.....

_ VỢ À! EM NÓI CHỒNG MÌNH NHƯ THẾ ĐÓ HẢ? ĐẶT ĐIỀU VỪA VỪA PHẢI PHẢI THÔI CHỨ!

Vĩnh Khoa đã hết kiên nhẫn ngồi nghe nó nói xấu mình, cậu giận dữ bước ra khỏi....nhà bếp cùng thầy Hiệu trưởng với sự ngạc nhiên của Thiên Di.

Nửa tiếng trước :

Sau khi cuộc nói chuyện giữa Vĩnh Khoa và ông cậu kết thúc, vừa ngửa người ra sau ghế thì bỗng nhiên chuông điện thoại lại vang lên. Cậu nhận ra được đó là số của Hiệu trưởng, vì lúc trước đến tìm Thiên Di, cậu có lấy số của ông để tiện liên lạc.

_ Có chuyện gì không Hiệu trưởng?

_ Chào Vĩnh Khoa, bác là mẹ của Thiên Di, bác đang ở nhà của Hiệu trưởng. Bọn ta sẽ làm một thí nghiệm “nhỏ nhỏ” giúp

các con có thêm tình cảm. Con hãy theo địa chỉ mà đến đây nhé.

_ Dạ! Con sẽ đến đó liền.

Cúp máy. Trong lòng Vĩnh Khoa vừa vui mừng lại vừa lo sợ. “Có thêm tình cảm” với Thiên Di, điều đó cũng khiến cậu thêm vui. Nhưng... Vĩnh Khoa sợ, cậu sợ mình sẽ có điểm yếu, cậu sợ sẽ đánh mất niềm vui đang có, cậu sợ Thiên Di sẽ biết bộ mặt thật của mình, và điều duy nhất khiến cậu đau đầu : Cậu sợ Thiên Di sẽ gặp nguy hiểm... Hơn bao giờ hết, lúc này, có một thứ gì đó mơ hồ đang được hình thành... Bước ra khỏi phòng, Vĩnh Khoa tự nhủ với lòng :

_ Trương Vĩnh Khoa, mày sẽ làm được mà, mày biết đâu là điểm dừng nên hãy dừng lại đúng lúc. Nhất định phải bảo vệ con nhóc đó.

Hiện tại :

Ngẩn người khi nhìn Vĩnh Khoa lù lù xuất hiện, Thiên Di trừng mắt hỏi :

_ Sao....sao...anh lại có mặt ở đây?

_ Nếu anh không ở đây, anh đâu biết được vợ mình lại thích nói xấu người khác đến thế! – Vĩnh Khoa nhếch môi, cậu tiến đến chỗ Thiên Di.

Nhìn mẹ mình rồi lại nhìn Hiệu trưởng, Thiên Di chau mày khi nhìn thấy hai nụ cười “đầy ẩn ý” :

_ Chẳng lẽ....

_ Con gái ngoan, mẹ đã gọi Vĩnh Khoa đến. Mẹ chỉ muốn con sống hạnh phúc thôi, mà nè, con phải hòa thuận với chồng chứ, ai đời nào lại đi nói xấu chồng mình như thế.

Nhân cơ hội này, Vĩnh Khoa nhất quyết không tha cho nó, lợi thế đang nghiêng về phía mình, Vĩnh Khoa ngồi xuống ghế, vẫn nét mặt lạnh tanh, cậu nói :

_ Mẹ nói rất đúng. Chắc tại con “hiền” quá nên bị Thiên Di “ăn hiếp” thôi. Không sao đâu mẹ.

Chiêu này của Vĩnh Khoa quả thực rất ư là hiệu nghiệm, Thiên Di rất dễ nổi nóng, bằng chứng là hôm ở công viên. Chỉ với một câu nói của Vĩnh Khoa đã làm Thiên Di gắt lên :

_ Nè, tên biến thái kia, có ngon nói lại coi, ai hiền? Đừng có nhõng nhẽo với mẹ tôi, không ai tin anh đâu, đồ xấu xa.

_ Bé Di, ngồi xuống đi, con hung dữ quá đó, Vĩnh Khoa là chồng con mà.

Và Vĩnh Khoa cũng rất thành công khi đã

chiếm trọn tình cảm của mẹ Thiên Di.
Cậu hả hê cười thâm trong bụng : Để
xem em “đổi phỏ” với mẹ mình thế nào.
Tối nay, anh sẽ “xử” em sau, vợ à!

_ Thiên Di! – Răng đe nhìn nó xong, bà
hiền lành quay sang Vĩnh Khoa – Khoa
này, con và Hiệu trưởng có chuyện riêng
thì cứ lên lầu đi, để bác “dạy dỗ” con bé
này lại cho!

Cuối chào mẹ nó, Vĩnh Khoa cùng Hiệu
trưởng lên lầu bỏ lại vẻ mặt rất ư là
“đáng yêu” của Thiên Di phía sau. Đợi
đến khi nghe tiếng cửa phòng đóng lại,
bà liền nhìn sang Thiên Di :

_ Con hư quá. Sao lại nói chồng mình

như thế chứ?

_ Ừ, con ghét mẹ, sao mẹ lại đi bênh vực tên đó chứ. Mẹ thương hẳn hơn con sao?

– Thiên Di bấu môi

_ Con lớn rồi, hờ chút là dối, Vĩnh Khoa chịu nổi tính khí của con cũng tội thật. – Bà âu yếm nhìn nó rồi trêu

Cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con càng ngày càng vui, như thể họ chưa từng xa cách vậy. Ngoài đường, trời đang dần tối.

_ Con đến tìm ngài là có chuyện muốn

hỏi. Ngài có từng nghe nói đến tổ chức Demon không?

Ngồi xuống ghế, đối diện Hiệu trưởng, Vĩnh Khoa lại dùng cái giọng “đặc trưng” ở tổ chức để nói chuyện. Ngạc nhiên vì câu hỏi của Vĩnh Khoa, một nỗi sợ vô hình lại hiện diện trong ông. Cố giữ bình tĩnh, ông điềm nhiên :

_ Demonwhite đúng chứ? Tôi được biết cậu là vị chủ tịch đương thời thôi, còn chuyện trong tổ chức, tôi không hề biết gì nữa. Nghe nói đó là một tổ chức khát máu, giết người không gớm tay, cậu cũng vậy ư?

Hiệu trưởng Lâm thật thông minh khi đặt

ra câu hỏi nghi vấn, chuyển quyền trả lời sang người hỏi – Vĩnh Khoa, chẳng khác câu “rừng càng già càng cay”.

_ Đúng. Nhưng con không phải tên “giết người không góm tay” đâu ạ! Chỉ trong một vài trường hợp thôi.

Khẽ cười trước câu trả lời khôn khéo của Vĩnh Khoa, Hiệu trưởng đan xen hai tay vào nhau, với chất giọng ồ ồ, ông nói :

_ Thiên Di là đứa con gái tốt, con hãy trân trọng nó. Đừng bao giờ làm nó đau khổ, nó không mạnh mẽ như bề ngoài đâu.

_ Con biết.

Với câu trả lời ngắn gọn, Vĩnh Khoa nhìn chăm chăm vào người đối diện, cậu không biết tại sao Hiệu trưởng Lâm lại quan tâm đến Thiên Di như vậy. Sau một hồi hoạt động thần kinh, Vĩnh Khoa đưa ra kết luận : Thiên Di, con của mẹ Thiên Di, mẹ Thiên Di là bạn của Hiệu trưởng Lâm ==> Bạn bè quan tâm lẫn nhau. (tác giả: toát mồ hôi)

Màn đêm dần buông xuống, từng ánh đèn hiu hắt được bật lên trong đêm, soi rọi con đường dài phía trước. Dòng người tấp nập chạy trên các nẻo đường để về

nhà sau một ngày làm làm việc mệt mỏi. Cuộc sống của họ thật đơn giản, đan xen vào đó là những vòng xoay phức tạp, làm đau đầu người trong cuộc.

Hòa vào dòng người tấp nập bên ngoài, chiếc BMW màu đen lướt qua cả ngàn chiếc xe ven đường, tiếng động cơ như xé toạt màn đêm lạnh buốt.

_ Vợ ngốc, nếu em không phải vì em đang ngủ thì anh đã “xử” em rồi. Nói xấu người ta cho đã rồi say xưa ngủ trong khi anh phải cong lưng chạy xe chở em về nhà.

Tự độc thoại một mình trong xe, không hiểu sao điều đó lại làm Vĩnh Khoa cảm

thấy nhẹ người nữa. Về đến nhà, ngồi yên trong xe, Vĩnh Khoa chăm chú nhìn Thiên Di :

_ Trông em cũng đáng yêu đấy nhỉ?
Không hiểu sao anh cảm thấy em như một cốc thủy tinh dễ vỡ, chỉ muốn nâng niu cốc thủy tinh mãi thôi, anh sẽ trân trọng cốc thủy tinh này và không để một ai làm hại đến em. Nếu có, chắc chắn anh sẽ giết kẻ đó ngay.

_ Ừm...um.. – Khẽ ngo ngoạy, Thiên Di đưa tay dụi mắt làm Vĩnh Khoa thót tim vội quay sang hướng khác.

_ Tới nhà rồi hả? – Ngồi dậy, Thiên Di đưa mắt nhìn vào khoảng sân thân quen

trước mặt.

Lấy lại vẻ “phong độ”, Vĩnh Khoa chau mày nhìn sang Thiên Di :

— Đừng có giả ngay, bây giờ là lúc anh “xử phạt” em đây.

Một luồng khí lạnh chạy xẹt ngang qua người Thiên Di, nó khẽ rùng mình, đưa tay mở cửa xe..

Kịch kịch...

...

Kịch kịch...

...

Sao cứng thế nhỉ! Mở hoài không ra..Chết rồi.

_Đừng có kéo nữa, anh khóa lại rồi, em không thoát được đâu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ang mây thứ 17 : Gậy ông đập lưng ông-Tỏ tình

Trong cuộc sống, tất cả chúng ta đều có. .
.

- 1 bí mật. . . Không thể nói.
- 1 niềm hối tiếc. . . Không thể thay đổi.
- 1 giấc mơ. . . không thể chạm đến.

Thất vọng buông tay vịn cửa ra, Thiên Di xụ mặt xuống như một đĩa trà bị cướp mất que kem. Vĩnh Khoa ngồi bên cạnh, nhovn miệng cười khoái chí.

Sau một hồi “bí xị”, cái đầu thông minh của Thiên Di chợt nhớ đến một “sự kiện”, nó nham hiểm quay sang Vĩnh Khoa :

_ Ê, lúc nãy tôi ngủ, tôi có nghe ai nói gì

gì đó thì phải!

Vĩnh Khoa chưa nhận ra “mưu đồ” của Thiên Di, cậu vẫn thản nhiên :

_ Em đừng có giả ngây.

Thú thật, những gì lúc này Vĩnh Khoa “trót lời” nói ra Thiên Di đều nghe thấy hết, nó chỉ vờ ngủ thôi. Chuyện Thiên Di vờ ngủ là vì lý do gì chắc ai ai cũng biết, nó sợ Vĩnh Khoa sẽ “hỏi tội” nó và bây giờ, điều đó vẫn đang xảy ra.

_ E hèm, nếu nghe không lầm thì lúc này có người khen tôi dễ thương thì phải...

Bị nói trúng “tim đen” Vĩnh Khoa cũng

hơi ngạc nhiên, không hiểu sao nó nghe được. Với đầu óc suy luận sắc sảo của cậu, chỉ một loáng, cậu đã tìm ra nguyên do : Thì ra nãy giờ nó không có ngủ.

_ Tôi còn nghe có người nói sẽ bảo vệ tôi nữa...

Giữ bình tĩnh, với nét mặt lạnh lùng, Vĩnh Khoa cất giọng :

_ Ai nói? Nãy giờ anh có nghe ai nói gì đâu?

_ Thật sao? – Thiên Di nheo mắt nhìn sang Vĩnh Khoa.

_ Đương nhiên là thật. Anh không đòi

nào nói mấy câu đó.

...

...

...

— Vậy mà còn nói không. Nãy giờ tôi có nói là anh nói hả? Là anh tự “đầu thú” nhé!

Lặng người sau “sai lầm” không đáng có của mình, Vĩnh Khoa không ngờ mình lại “sập bẫy” của Thiên Di nhanh đến vậy. Nhưng đâu chỉ có thế, cậu đang nghĩ cách “xoay chuyển tình thế, chuyển bại thành thắng”

_ Anh đầu thú khi nào?

_ Thì anh vừa nói “Anh không đời nào nói mấy câu đó” còn gì. Nếu không nói, sao anh biết “mấy câu đó là mấy câu gì”

Đưa tay xoa xoa cằm, Vĩnh Khoa lại cất giọng :

_ Thì mấy câu em mới nói đó. Em nói ai khen em dễ thương, ai bảo vệ em đó. Nghĩ sao mà anh nói những lời đó chứ, mà nếu có nói, anh cũng không nói với em đâu.

Dù biết là đang nói đùa, nhưng sao khi nói những lời đó, Vĩnh Khoa lại khó chịu

đền thế này. Vẫn không chịu thua, Thiên Di liền đáp trả :

_ Có ai thèm nghe đâu mà nói. Với lại, tôi dễ thương lâu rồi, ai ai cũng biết chỉ có người đui mù như ai kia mới không biết thôi.

Biết nó đang “xia xoi” mình, Vĩnh Khoa đưa tay cốc vào đầu nó rồi bảo :

_ Ai đui mù hả?

_ Đau! Tôi nói vậy thôi chứ có nói Trương Vĩnh Khoa là tên đui mù, biến thái, sở Khanh, đáng ghét đâu? – Nhân cơ hội “chửi” nên Thiên Di cố ý thêm mắm dặm muối vào.

_ Nè, em nói gì thế hả? – Lại cốc thêm một cái vào đầu nó, Vĩnh Khoa nhếch môi.

_ Sự thật là vậy mà. Đồ vũ phu. – Thiên Di xoa xoa đầu rồi lí nhí.

_ Còn dám nói anh vũ phu. Có tin anh “phạt” em không?

Vì đang đau + tức nên Thiên Di đánh liều nói :

_ Có ngon phạt đi. Tưởng tôi sợ anh chắc.

...

Vội bùm miệng sau câu nói “ngu ngốc” ấy, Thiên Di “vò đầu bứt tóc” làm Vĩnh Khoa phì cười, cậu chòm người qua bên cạnh, thì thâm vào tai nó :

_ Cái này là do em tự chuốc lấy thôi nhé, vợ ngốc!

Hôn nhẹ vào má nó (sao lại là má nhỉ?), Vĩnh Khoa mở cửa xe bước ra ngoài đi thẳng vào nhà để điều chỉnh “nhịp tim”. Thiên Di ngồi trong xe, ngăn người, tim nó lại nhộn nhịp, rồi đột nhiên nó nóng giận gắt lên :

_ Sao mà tên biến thái đó hôn mình hoài thế nhỉ? Á, á, á.....mình còn muốn giữ nụ

hôn của mình giành cho bạch mã hoàng tử mà.....

_ Ai là bạch mã hoàng tử của cô vậy?

Một giọng nói thân thuộc vang lên bên ngoài xe, không ai xa lạ, người đang đứng trước cửa xe là Triết Minh. Vội bước xuống xe, Thiên Di ngơ ngác nhìn Triết Minh rồi buông một câu :

_ Sao cậu vào nhà được vậy?

Khẽ chau mày, Triết Minh nhìn quanh khoảng sân rồi dừng dưng :

_ Không còn câu nào khác dễ nghe hơn à? Tôi...leo vào đây!

_ Sao? Leo vào? Vậy có thể “kết án” cậu vào tội ăn trộm được rồi!

Cốc!

_ Á...đau

Đưa tay cốc vào đầu Thiên Di một cái làm nó hét toáng lên, Triết Minh khoanh tay trước ngực, đưa mắt nhìn nó, ánh mắt cậu lúc này thật dịu dàng và ấm áp :

_ Bạch mã hoàng tử trong lòng cô ra sao?

Không khí lắng xuống, từng cơn gió nhẹ thổi qua, bầu trời đêm đầy sao lung

linh, một cái thảm đen to lớn chứa đựng những viên ngọc lấp lánh, một cái đĩa tròn sáng rực trên nền trời đen, từng đốm sáng nhấp nháy tạo nên một bức tranh thiên nhiên sinh động, chính xác là ngay lúc này.

Cả hai im lặng sau câu hỏi của Triết Minh, ngẩng đầu nhìn trời, hứng từng đợt gió mát rượi. Một lúc lâu sau, Thiên Di quay sang Triết Minh :

— Tại sao khi trời mưa, cả trăng và sao đều không xuất hiện!

Trầm ngâm suy nghĩ, Triết Minh không hiểu sao Thiên Di lại hỏi như vậy, ngắm nhìn những vì sao, cậu thản nhiên đáp :

— Vì đó là khoảnh khắc đau khổ! Mưa, chính là nước mắt của mây, vì mây yêu trăng nhưng trăng lại yêu sao, lúc mây màu xanh ngắt, bỗng bênh, mặt trăng đầu xuất hiện. Đến khi đêm về, mây mang một mảng đen nguy trang, thì lúc ấy, cả trăng và sao đều tỏa sáng. Mây buồn nhưng vẫn chúc phúc cho trăng và sao. Trời mưa, mọi thứ đều nhạt nhòa, buồn bã. Nhưng sau khoảng thời gian ấy, cầu vồng sẽ làm dịu lòng mây, tất cả lại quay về sự khởi đầu mới.

Những câu nói rời rạc được ráp lại với nhau, từng âm thanh đều đều được phát ra, Thiên Di ngồi im lắng nghe, bất giác, nó lại buông ra một câu :

_ Buồn nhỉ! Tại sao lại có những chuyện trớ trêu như vậy?

_ Định mệnh. Mỗi người đều có một số phận riêng biệt mà.

Vĩnh Khoa lặng người, mẩu chuyện của Triết Minh và Thiên Di cậu đã nghe hết, trong lòng cậu có một cái gì đó rất khó chịu. Tại sao người trả lời câu hỏi đó không phải là cậu chứ? Cậu đang tìm cậu trả lời cho nó mà. Một câu hỏi dễ vậy mà cũng không nghĩ ra câu trả lời, Triết Minh không cần nghĩ ngợi nhiều đã trả lời cho nó nghe. Tự cười vào mặt mình, Vĩnh Khoa lặng lẽ bước vào nhà. Có cái gì nhói lên ở tim. Chẳng lẽ cậu đã yêu nó

rồi sao?

_ Không phải, không phải vậy! Không được có tình cảm với con nhóc đó.

Lê từng bước nặng trĩu lên phòng, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy bất lực đến thế.

Ngoài sân, Thiên Di và Triết Minh vẫn ngồi đó, ngồi cạnh Triết Minh, nó cảm thấy thật yên bình, không sợ hãi, không lo lắng, một cảm giác rất ấm áp. Và vì thế, Thiên Di cho rằng mình đã thích Triết Minh mà không hề nghĩ rằng đó chỉ là một chút rung động nhỏ nhoi trong cuộc sống.

_ Thiên Di, cô nghĩ sao về tôi? – Quay sang Thiên Di, Triết Minh nhìn nó bằng ánh mắt ảm áp.

_ Ừm...cậu thì cũng tốt, đẹp trai lại học giỏi chẳng bù cho tôi. Ở gần cậu rất thoải mái, tuy lúc đầu cậu rất đáng ghét nhưng tôi thấy cậu dễ thương hơn mấy tên kia nhiều.

Im lặng hồi lâu, Triết Minh ngã người trên cỏ, gói đầu lên tay rồi nói :

_ Di nè, bản hợp đồng vợ vẫn đó coi như bỏ đi, không cần “hầu hạ” tôi nữa đâu.

Nghe tin đó, đáng ra ai ai cũng phải mừng, nhưng mặt Thiên Di lại buồn hiu,

nó đau khổ quay sang Triết Minh rồi nói một câu :

_ Vậy còn tiền lương.

Bật cười trước câu nói ấy, Triết Minh ngồi dậy, đưa tay véo má nó rồi gắt :

_ Mê tiền vừa vừa thôi cô!

Buông tay ra khỏi mặt Thiên Di, Triết Minh nhìn nó chăm chăm, cậu quyết định hỏi nó một vấn đề quan trọng :

_ Di, cô....có thích tôi không?

...

...

Chớp chớp mắt nhìn Triết Minh, tim nó đập liên hồi, có gì đó hơi vui nhưng cũng có gì đó hơi buồn, với Thiên Di, nó cảm thấy Triết Minh là một người tốt, rất rất tốt, có lẽ nó cũng đã mến cậu mất rồi, nhưng sao trong lòng nó mơ hồ đến thế, nó cảm thấy một thứ gì đó vô hình đang dâng lên, không rõ là gì nữa. Nhìn vào đôi mắt Triết Minh, Thiên Di chậm rãi gật đầu thay cho câu trả lời “thích”. Nào biết đâu cái gật đầu ấy làm tim Triết Minh rộn ràng. Mặt Thiên Di ửng đỏ, nó chợt nhớ đến một điều : việc hôn ước giữa nó và Vĩnh Khoa. Và rồi nó quyết định, sau khi Triết Minh về, nó sẽ nói chuyện với Vĩnh Khoa.

_ Làm bạn gái tôi nha!

...

...

Quả thực, hôm nay Thiên Di gặp hơi nhiều điều “bất ngờ”, những người quanh nó cứ đưa nó đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác làm nó choáng váng. Triết Minh vẫn im lặng, cậu chờ câu trả lời từ miệng nó. Thiên Di rất vui vì đây là lần đầu tiên có người tỏ tình với nó, hạnh phúc vầy quanh lấy nó, nhưng trước tiên, nó phải nói chuyện với Vĩnh Khoa trước. Thiên Di thân nhiên nhìn Triết Minh rồi đáp :

_ Cho tôi thời gian suy nghĩ nha, mai tôi sẽ có câu trả lời cho cậu!

_ Được! Vậy...tôi về đây. Ngủ ngon.

Đứng phắt dậy, Triết Minh xoa đầu Thiên Di rồi đồng dục bước đi. Nhìn theo dáng người Triết Minh đến khi khuất bóng sau màn đêm, Thiên Di đứng lên và bước vào nhà. Đi đến trước cửa phòng Vĩnh Khoa, Thiên Di đột nhiên cảm thấy hồi hộp lạ, tim đập liên hồi, nó không biết mình có nên gõ cửa không. Sau một hồi miên man suy nghĩ, Thiên Di quyết định đưa tay gõ cửa.

_ Vào đi!

Bên trong phòng phát ra tiếng nói lạnh tanh, cái giọng cộc lốc pha chút ngang tàng. Đẩy cửa bước vào, Thiên Di sợ sệt bước đến trước mặt Vĩnh Khoa :

_ Anh chưa ngủ hả?

_ Thấy rồi còn hỏi. Tìm anh có chuyện gì không? – Đặt tờ giấy đang cầm xuống bàn, Vĩnh Khoa nhìn sang Thiên Di.

_ À, ừm...tôi ...chuyện đính hôn của tôi và anh...

Ngạc nhiên khi nghe Thiên Di nhắc đến chuyện này, thậm nghĩ là có liên quan đến Triết Minh, Vĩnh Khoa khẽ chau mày

rồi nói :

_ Chuyện đó anh đã nói từ lúc đầu rồi, chúng ta chỉ làm theo lời ông anh thôi, sau đó sẽ ly hôn, không ai can thiệp vào chuyện của ai hết.

_ Vậy...tôi có thể thích người khác chứ?

Sao lại khó chịu thế này? Mà đang bị cái quái gì vậy Trương Vĩnh Khoa. Cố tỏ vẻ điềm nhiên như không nghe thấy gì, Vĩnh Khoa lạnh lùng đáp :

_ Đó là chuyện của em. Anh không quan tâm.

_ Tôi có thể làm bạn gái của...Triết

Minh không?

Triết Minh? Thì ra là vậy. Yêu nhau cũng đúng thôi, khi này chính hẳn là người giải đáp khuấy mắt trong lòng em mà.

_ Đó là chuyện của em, không cần hỏi ý kiến anh đâu, anh buồn ngủ rồi, em ra ngoài đi.

_ Nhưng...

Rầm! Đập mạnh tay xuống bàn, Vĩnh Khoa quát lớn :

_ Ra ngoài mau đi!

Giật mình trước hành động và thái độ

của Vĩnh Khoa, Thiên Di bực bội gắt :

_ Ra thì ra, làm gì dữ vậy chứ. Đáng ghét!

Rầm! (Cánh cửa và cái bàn vô tội mà, hic)

Tiếng đóng cửa chói tai vang vọng khắp căn nhà, không khí trở nên ngột ngạt, đáng sợ.

_ Đồ đáng ghét, chết bầm, người ta hỏi có một câu mà cũng giận dữ nạt nộ. Bực mình quá đi, yaaaaaaaaa...

Nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, Thiên Di không tài nào chợp mắt được, lúc này đây, nó cảm thấy rất khó chịu trong lòng, nó ghét Vĩnh Khoa.

Một thứ tình cảm mơ hồ, tình cảm của nó với Triết Minh có phải là tình yêu hay chỉ là rung động nhất thời, còn Vĩnh Khoa, nói thật, từ lúc đặt chân vào ngôi nhà này cho đến tận bây giờ, một chút về Vĩnh Khoa, nó cũng không biết, kể cả chuyện Vĩnh Khoa làm gì, ở đâu vào ban đêm những khi bảo có chuyện bận nó cũng chẳng rõ.

Tự nhiên nổi buồn hiện về, Thiên Di tự cốc vào đầu mình rồi nhủ : Làm gì vậy chứ? Sao lại buồn. Vừa có người tỏ tình

với mày kia mà, phải vui lên đi chứ!

Ngã người lên giường, Vĩnh Khoa khẽ nhắm mắt lại, chưa lúc nào cậu như thế cả, cảm giác thật khó chịu. Tại sao cậu lại tức giận khi nó nói tới Triết Minh chứ, đáng ra cậu phải vui mới đúng.

_ Mày điên rồi Vĩnh Khoa ơi! Chết tiệt.

Cậu phải thay đổi, cậu phải lạnh lùng hơn trước, bớt trêu ghẹo Thiên Di hơn, vì có thể, ngày mai thôi, chỉ ngày mai thôi là nó sẽ trở thành bạn gái của Triết Minh. Cậu sợ, nếu mình cứ tiếp tục mở lòng với Thiên Di, điều đó sẽ trở thành

một thói quen, một thói khó bỏ.

Bây giờ, việc trước mắt, Vĩnh Khoa phải tập trung tâm trí cho việc tìm “chìa khóa vàng”. Vứt bỏ chuyện tình cảm sang một bên, cậu không muốn quá khứ lại tiếp diễn, cậu không muốn trái tim mình một lần nữa lại bị tổn thương vì một người con gái khác.

Chợt, Vĩnh Khoa lại nhớ về khoảng thời gian trước, cậu đã-từng-rất-hạnh-phúc bên người con gái mình yêu. Nhưng cũng chính người con gái ấy làm tim cậu tan vỡ, từ đó, cậu trở nên lạnh nhạt với mọi người, chỉ có đạo gần đây, cậu hay cười nhiều hơn. Cậu ý thức được, cảm giác đối với người đó và cảm giác đối với cô

vợ ngốc nghếch hoàn toàn là hai cảm giác khác nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ang mây thứ 18 : Quyết định

• Sau mỗi lần đổ vỡ... • Con người ta rất sợ..... • Sợ phải bắt đầu lại... • Một mối quan hệ mới..... • Cứ như là... • Sợ sai lầm một lần nữa...!

Sáng sớm hôm sau, Thiên Di uể oải bước vào nhà vệ sinh, thay đồng phục xong, nó ngao ngán với lấy cái ba lô rồi xuống nhà. Căn nhà trống trải, chỉ có chị

Mai đang làm dưới bếp, bóng hình quen thuộc mỗi sáng hôm nay chẳng thấy đâu, Thiên Di khẽ chào Mai rồi rảo bước tới trường. Hôm nay nó phải trả lời cho Triết Minh, bước vào lớp, vì đi học hơi sớm nên lớp vẫn chưa có một bóng người, nó vừa ngồi xuống ghế thì cả Triết Minh và Bách Nhật cũng vừa vào. Nhìn thấy Thiên Di, Bách Nhật cười tươi rói :

_ Đi học sớm vậy!

_ Hi, chứ sao! – Thiên Di nhoẻn miệng cười.

Đặt cặp xuống bàn, Triết Minh nhìn sang Thiên Di :

_ Câu trả lời là đồng ý hay không?

Vừa nghe thấy “câu hỏi lạ”, Bách Nhật không đợi Thiên Di trả lời mà chen vào :

_ Chuyện gì vậy? Cái gì mà đồng ý hay không?

Không ngần ngại, Thiên Di cười híp mắt, tinh nghịch đứng lên rồi kể cho Bách Nhật nghe chuyện hôm qua :

_ Cậu ấy muốn hỏi mình có đồng ý làm bạn gái cậu ấy hay không ấy mà.

...

...

Bách Nhật chết lặng sau câu nói hồn nhiên đến độ làm đau lòng người khác của Thiên Di, người bạn thân của cậu đã tỏ tình với người con gái cậu thích thầm từ trước, vậy mà cậu không hề hay biết chuyện đó. Tại sao vậy chứ?

Nhìn thấy Bách Nhật im lặng không nói gì, Thiên Di quơ quơ tay rồi nói :

_ Nè, sao vậy?

Bốp!

Triết Minh ngã nhào xuống đất, máu trên miệng cậu rỉ ra, Thiên Di sững người trước hành động của Bách Nhật, nó chưa

từng thấy cậu thô bạo đến vậy. Mắt Bách Nhật hăng lên tia giận dữ, cậu gắt :

_ Mày có còn xem tao là bạn không hả? Mày biết là tao cũng giống mày mà, sao lại làm vậy?

Đưa tay quẹt ngang miệng, Triết Minh từ từ đứng dậy, tay cậu hình thành nắm đấm, tức giận nhào tới chỗ Bách Nhật :

_ Mày nói vậy là sao chứ? Mày cũng thích Thiên Di ư? Vậy thì nói đi, sao lại đánh tao chứ? Cái này coi như tao trả lại cho mày.

Bốp!

Cả hai nhào vào cuộc chiến một cách nóng vội, người này chảy máu, người kia bị thương. Thiên Di nhìn khung cảnh trước mặt, đầu nó muốn nổ tung.

_ Hai người dừng lại đi, đừng có đánh nhau nữa mà. Mau dừng lại đi..

Không hiểu sao nước mắt Thiên Di lại tuôn ra, nó xót cho Triết Minh hay cho Bách Nhật? Ngồi thụp xuống đất, từng giọt nước mắt cứ thi nhau tuôn ra, nó không muốn mọi việc xảy ra như thế này.

_ Hu hu hu, đừng đánh nhau nữa mà..

Lớp học trở nên yên tĩnh, cả hai người con trai nhìn nhau rồi cùng nở một nụ

cười, nụ cười giảng hòa chẳng! Nghe thấy tiếng khóc của Thiên Di, trận đánh mới dừng hẳn, họ không muốn nhìn thấy người con gái mình thích phải buồn. Đứng dậy và bước tới chỗ Thiên Di, hết như lúc mới quen, một người bên trái, một người bên phải, vỗ về nó :

_ Bọn tôi không đánh nhau nữa, nín đi, đừng khóc.

_ Ngoan nào, mít ứt quá, trông cô lúc khóc xấu chết được!

_ Hức...hức...hu..hu..hu

Không thềm nghe những lời Triết Minh và Bách Nhật nói, Thiên Di cứ thút thít

mãi, nó không biết vì sao nó khóc nữa, nó cảm thấy buồn lắm. Hay là vì hôm qua đã cãi nhau với Vĩnh Khoa? Hay là vì hôm nay không nhìn thấy cái dáng người cao ngạo ngồi trên sofa đọc báo và trêu đùa nó mỗi sáng? Trong lòng Thiên Di rối như tơ, nước mắt thì cứ tuôn ra như nước, không sao cầm lại được!

_ Được rồi! Ngoan nào, có chuyện gì xảy ra đúng không? – Triết Minh nhanh chóng nhìn ra vấn đề, cậu chắc rằng nó khóc còn vì một nguyên do khác.

_ Đừng khóc nữa Thiên Di, nín đi, có chuyện gì thì cứ nói với bọn tôi, kẻ nào dám ăn hiếp cô phải không?

Khóc nhiều thì cũng cảm thấy mệt. Đến lúc không còn hơi sức để khóc nữa, Thiên Di mới bình tĩnh trở lại, đưa tay lau đôi mắt đỏ hoe, nó thút thít :

_ Tôi không biết, hức, Vĩnh Khoa...

Triết Minh và Bách Nhật khựng lại một vài giây khi nghe Thiên Di nhắc đến Vĩnh Khoa, không cần suy nghĩ cả hai cũng đã rõ : Người Thiên Di thích là Vĩnh Khoa chứ không ai khác. Và đây là cách để xác minh.

Khẽ đưa tay bịt mắt Thiên Di lại, Bách Nhật nói chậm chậm và đều :

_ Nào, bây giờ hãy nhắm mắt lại. Một mẩu đen trước mặt cô, hãy chú tâm, lắng nghe và nhìn xem người mà cô nhìn thấy phía trước là ai.

Nghe lời Bách Nhật, Thiên Di nhắm tịt mắt lại, trong đầu nó là những chuyện về Vĩnh Khoa, từ lúc mới gặp cho đến bây giờ...

_ Này, cô làm gì thế hả ?

_ Tôi ...tôi

_ Có tin là tôi báo cảnh sát không ?

_ Xin lỗi anh, tôi không cố ý đâu. Anh muốn tôi làm gì cũng được nhưng đừng

báo cảnh sát. Chỉ là gãy mất cái kín chiếu hậu thôi mà, có gì to tát lắm đâu. Tôi xin lỗi mà ...

_ Cô nói sao ? Kín chiếu hậu xe tôi bị làm sao ?

_ Anh không biết gì ư ? Vậy này giờ ...

_ Nãy giờ thế nào ?

_ A, hi hi, xin lỗi tôi nhầm người. Không có chuyện gì đâu. Tạm biệt.

_ Cô đứng lại đó cho tôi . – Như thế này mà không có gì ư ?

_ Anh muốn sao ?

_ Tôi mới là người cần hỏi cô câu đó đây. Cô muốn sao ?

_ Tùy anh !

_ Chào vợ thân yêu !

_ Tiểu Thiên Di ...

_ Sao ...anh ...Anhsao.....

_ Nếu không muốn mọi người trong lớp biết chuyện. Em nên ngoan ngoãn đi, vợ à !

_ Anh họ sao ?

_ Không phải anh họ chứ là gì ? Anh tìm
tôi là để đòi tiền cái kín xe chứ gì !

_ Em sẽ đền à ?

_ Tôitôi ...

_ Nè, cái anh kia , anhanh ...làm
.....gì..... vậy ...hả ?

_ Anh ...anh.....định.....giở.....trò ...
biến...thái ...à..

_ Anh không phải tên “cái anh kia” , anh
là Trương Vĩnh Khoa và là chồng chưa
cưới của em . Việc vợ chồng làm với
nhau được coi là biến thái à ?

_ Hả ? Chồng gì chứ ? Anh điên à !

_ Vợ mà dám nói chồng mình thế hả ?
Em hư quá đó .

_ Đau . Anh điê....anh quá đáng vừa thôi. Tôi là vợ anh khi nào chứ , chỉ vì cái kín chiếu hậu thôi mà bắt tôi trở thành vợ đê đên cho anh à ?

_ Hôm nay anh phải phạt em mới được. Chuyện hứa hôn của người lớn , cha em đã hứa hôn với ông của anh . Hiểu chưa , đồ ngốc !

_ Sao cơ ? Nhưng màtôi không lấy người biến thái ...Á , đau mà ..

_ Nè ...nèanh
.....làm....gì....thế....hả....?

_ Anh dạy em cách làm vợ .

_ Anh ...anh mà làm bậy ...là tôi...tôi la
lên bây giờ ..

_ Chúng ta đã là vợ chồng , em la lên thì
đã sao ? Vả lại, đây là “lãnh địa” của
chồng em, ai mà dám vào để cứu em.
Ngoan ngoãn chút đi.

_ Anhanhanh.....

_ Nếu không muốn bị phạt ...Em phải
làm một việc .

_ Tại em chứ không phải tại anh nhé vợ .

_ Anhanh ...đồ biến thái ... Á, đau ,
đau ..

_ Nếu không muốn anh phạt em, hãy gọi
anh là chồng yêu đi . Anh sẽ tha cho em .

_ Không bao giờ .

_ Vậy thì ...anhtiếp tục việc khi nãy
à !

_ Anh làm thật đấy ...

_ CHỒNG YÊU !

_ Tạm tha cho em vậy .

_ Vợ à , dậy đi .

_ Uhm, mẹ ...mẹ nói gì kỳ vậy ..., mẹ ..bị nhiễm cái tật khùng khùng của cái tên cà chớn đáng ghét, biến thái mà con mới gặp hả ...

_ Còn gì nữa không ?

_ Còn mẹ ời,cái ..tên đó ..tự xưng nhận là chồng ...của con ..., hấn ...đáng ghét lắm ..tự nhiên nạt con , mẹ không biết đâu ..., con lên phòng ngồi chửi hấn quá trời luôn ...Còn mấy cái tên trong trường con nữabọn họ cũng đáng ghét lắm mẹAi cũng đáng ghét hếtcon ghét tất cả bọn họ, mấy người đó là

đồ biến thái, đồ dê xồm, đồ hung dữ, đồ đầu heo, óc heo, cả người toàn là mùi heo

_ Dậy, dậy mau lên . Dậy đi .

_ A , gì thế hả . Người ta đang ngủ mà . Vô duyên quá .

_ Được. Anh sẽ “xử” em . Cách này không được thì dùng cách khác .

_ Vợ yêu của chồng , em còn không chịu dậy à !

_ Dậy đi vợ à . Nếu khônganh không “khách sáo” đâu à !

_ Á Á Á ÁTÊN BIÊN THÁI..I...
I.I.I.I.I...

_ Làm cái gì thế hả nhỏ kia ? Có biết là đau lắm không .

_ Anh còn nói ... chính tôi mới là người hỏi đây . Anh làm gì mà vào phòng tôi rồi còn “lợi dụng” ..

_ Còn nói ngang . Tại ai lo ngủ để người ta vào kêu trên 10 lần mà không chịu mở mắt ? ..

_ Anh đã có “bằng chứng” để “tố cáo” em ra tòa vì tội “nhạo báng” người khác.

_ Sao Anh nói sao cơ ? Cái gì mà

bằng chứng, tố cáo, ra tòa, nhạo báng ??
Anh lắm nhảm cái quái gì thế.

_ Ngồi xuống bàn đi !

_ Tôi về đây !

_ Đứng lại đó ! Về đâu mà về hả ?

_ Ờ ? Đầu óc anh có vấn đề à ? Về nhà
tôi chứ đâu .

_ Bắt đầu từ bây giờ . Đây , là nhà em .
Anh đã đem đồ của em về rồi kia kìa .

_ Gì cơ ? Sao anh biết nhà tôi mà đến ?
Anh điên à ?

_ Hai người bắt cô chủ lại cho tôi .

_ Á , làm gì vậy . Bỏ tôi ra coi ...

_ IM LẶNG CHÚT ĐI . EM ÒN ÀO QUÁ ĐÓ .

_ Hơhắc xì

_ Em sao thế vợ ?

_ Khôngcóhắc xì ...

_ Sao trán em nóng vậy ? Ở trường xảy ra chuyện gì sao ?

_ Không có ...

_ Đưa cô chủ lên phòng nghỉ ngơi đi .

_ Anh đứng đây làm gì ?

_ Bớt sốt rồi . Mà em định đi đâu vậy ?

_ Đi chơi

_ Gì ? Đi đâu ?

_ Đi chơi , ở trong phòng chán lắm . Lúc tôi còn ở nhà mình , ngày nào tôi cũng ra ngoài sân ngồi chơi . Mát lắm .

_ Tôi rồi ra ngoài đó cho muỗi chít à ?
Vào phòng ngủ đi .

_ Tôi ngủ từ chiều tới giờ rồi . Tôi muốn

xuống dưới nhà xem tivi Không được .
Ngủ đi !

_ Nè , tên vô duyên . Tôi muốn đi đâu là quyền của tôi màÁ , làm gì vậy , thả tôi xuống , đồ biến thái

_ Ngủ mau . Em còn làm ồn thì đừng trách anh “độc ác”.

_ Hừ , đồ đáng ghét , đồ con heo , đồ vô duyên chúa , đồ dê xồm , biến thái , biến chứng . Có ngon đi vào đây . Tưởng tôi không dám làm gì anh à . ĐỒ CON HEO

_ Nói lại lần nữa xem .

_ Em mà còn làm ồn thêm giây phút nào nữa thì anh không tha đâu . NGỦ ĐI.

_ Xin lỗi , xin lỗi , tôi định ném vào cái cửa , ai ngờ anh quay lại

_ Em ...

_ Dám ném gối vào gương mặt điên trai được bao cô gái “thèm thuồng” của anh .
Em “tiêu” rồi vợ à !

_ Anhanhđiênà?

_ Còn dám nói anh điên ?

_ Anh mà dám “làm gì” tôi là tôi la lên đó . Tôi sẽ kêu cảnh sát bắt anh .

_ Em ngốc vừa thôi . Em nghĩ cảnh sát sẽ tới đây vì lý do “chồng làm gì vợ mình” à ? Còn nữa , em đang ở trong “lãnh địa” của anh . Không ai dám cứu em đâu .

_ Hi hi , tôi nói đùa cho vui ý mà . Tối rồi , anh về phòng ngủ sớm đi há.

_ Hi hi , anh không quen ngủ sớm .

_ Hỳ , anh phải ngủ mai mới đi làm được chứ ? (Cái tên này , cà chớn quá)

_ Hi , anh không thích ngủ đêm .

_ (Ta điên lên rồi đó) . Không ngủ không được đâu .

_ Anh thuộc dạng “làm đêm , ngủ ngày” .

_ Vậy thì anh về phòng đi , tôi muốn ngủ . Mai tôi phải đi học nữa .(Ta nhin hết nổi rồi đó)

_ Không thích . Anh muốn ngủ chung với em hà. Anh sợma lắm .

_ Tên khùng kia , rảnh quá thì ra đường chơi với ma đi , có biết khuya lắm rồi không . Không muốn ngủ thì đi đâu đi đi , để cho người khác ngủ . Tôi còn phải dậy sớm để mai đi học nữa , không ai rảnh mà thức đâu . Anh có điên thì chui về phòng mà nói chuyện một mình đi . Bực bội quá .

_ Đó là sự trừng phạt cho kẻ không nghe lời .

_ Nụ hôn đầu của mìnhÁ ...á.....á...
TÊN TRỜI ĐÁNH

Thiên Di khẽ cười, nó không ngờ từ lúc gặp Vĩnh Khoa đến giờ lại có nhiều chuyện xảy ra đến vậy. Từ vụ kín chiếu hậu đến nụ hôn đầu của Thiên Di, tất cả như một thước phim ngắn đang được tua lại trong đầu nó. Thời gian trôi qua nhanh thật.

Buông tay ra khỏi mắt Thiên Di khi nhìn thấy nụ cười đang hiện diện trên môi nó, Bách Nhật bắt đầu hỏi :

_ Cô nhìn thấy ai?

_ Là Vĩnh Khoa đúng không? – Không đợi Thiên Di trả lời, Triết Minh buộc miệng nói ra.

Khẽ gật đầu thay cho câu trả lời, Thiên Di đưa mắt nhìn cả hai thì nhận được ánh nhìn tinh nghịch của Triết Minh :

_ Vậy là rõ rồi! Người cô thích chính là Vĩnh Khoa!

_ Sao? – Thiên Di trố mắt.

_ Là thật đó. – Bách Nhật đứng lên rồi đưa ra kết luận.

Đứng lên và ngồi vào ghế, Thiên Di vẫn còn trơ mặt ra, nó không nghĩ là mình thích Vĩnh Khoa như Bách Nhật và Triết Minh nói, nhưng...sao khi nghĩ đến những chuyện có liên quan đến Vĩnh Khoa nó lại cười?

Học sinh vào lớp mỗi lúc một nhiều, “khuất mắt” ấy vẫn còn vương trong lòng Thiên Di, nó đã quên câu trả lời dành cho Triết Minh. Nhưng ắt hẳn, Triết Minh đã biết rõ câu trả lời của nó. Và đương nhiên, cậu sẽ đau.

Ngồi trên ghế, Vĩnh Khoa chán nản lật đi

lật lại sấp hồ sơ trên tay, “chìa khóa vàng” rốt cuộc đang ở đâu cơ chứ? Ngay cả trường Quang Tuyền cũng không phải.

Dựa lưng vào ghế, thật ra, sáng hôm nay, cậu cố ý đi thật sớm để không phải nhìn thấy mặt Thiên Di, cậu đang cố ý tránh mặt nó.

Cạch!!

_ Thưa chủ tịch! Tôi vừa nhận được tin này.

Ông Kan bước vào và đưa cho Vĩnh Khoa một sấp giấy kèm theo một tấm hình nhỏ. Hơi ngạc nhiên, Vĩnh Khoa lạnh lùng nói :

_ Ở đâu ông có tin này?

Hé lộ nụ cười gian xảo, ông Kan quay bước trở ra và buông ra một câu :

_ Là do ông của cậu gửi cho tôi!!

Cánh cửa phòng được đóng lại một cách nhẹ nhàng, Vĩnh Khoa cầm sấp giấy mà ông Kan đưa cho, điều thu hút cậu là người trong tấm hình nhỏ trên mép giấy. Rất quen, nhưng cậu không thể nào nhớ ra.

Vội lật tờ giấy ra xem, cậu thảng thốt khi nhìn thấy dòng chữ : Người này là chủ tịch đời trước của tổ chức – Lâm Kỳ.

Hiện là Hiệu trưởng của trường Quang
Tuyến, con của ông ta chính là người con
cần tìm – “chìa khóa vàng”

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 19

Ang mây thứ 19 : Lạnh nhạt

Lặng yên từ lâu rồi..

Lãng quên một câu chuyện..

Và anh chợt biết rằng hạnh phúc không
như xưa..

Vì anh đã lỗi lầm làm buồn một trái
tim...

Không là cổ tích.. chẳng có đâu bao giờ..

Và rồi em đã yêu anh..

Bầu trời lấp lánh ngàn tinh tú..

Anh nguyện đời mãi..

Sẽ mãi yêu em thôi...

Một cánh sao rơi thiên sứ bay..

Dang cánh tay đón em trong lòng..

Anh sẽ kể về cổ tích anh và em....

Buông tờ giấy xuống, Vĩnh Khoa khẽ nhíu mày :

_ Đây là hình hồi trẻ của Hiệu trưởng sao? Nhưng...ông ta nói là không hề biết đến tổ chức mà? Không chỉ thế, ông ta còn là chủ tịch đời trước. – Ngẫm nghĩ một lúc, Vĩnh Khoa khẽ gật gù – À, ra là thế, vì “chìa khóa vàng” chính là con của ông ta nên ông ta nói dối mình cũng phải. Dù sao thì...mọi việc cũng sắp kết thúc rồi!

Nhanh chóng đi ra khỏi phòng và điềm đến của Vĩnh Khoa tất nhiên là trường Quang Tuyền.

Giờ ra chơi :

Thiên Di lon ton chạy lên phòng Hiệu trưởng, đang định đưa tay gõ cửa thì nó nghe một giọng nói quen thuộc phát ra từ căn phòng ấy, một mẩu chuyện khó hiểu :

_ Hiệu trưởng, à không, phải gọi ngài là ngài Lâm Kỳ mới đúng!

Ngạc nhiên xen lẫn lo sợ khi nghe Vĩnh Khoa nói thế, Hiệu trưởng Lâm nhìn cậu dò xét :

_ Cậu nói gì tôi không hiểu?

— Tôi biết hết rồi, ngài đích thị là Lâm Kỳ – chủ tịch đời trước của tổ chức chúng tôi, ắt hẳn tay ngài cũng đã vấy đầy máu nhỉ? Tôi đến đây chỉ để hỏi ngài một vấn đề : Con của ngài – “chìa khóa vàng” hiện đang ở đâu?

Cách làm việc nhanh gọn lẹ này chỉ có ở Vĩnh Khoa, cậu không vòng vo tam quốc mà đi thẳng vào vấn đề chính.

Đan xen hai tay vào nhau, cả người Hiệu trưởng Lâm run lên từng hồi, ông đang cố tự trấn an mình, bằng mọi cách, ông phải bảo vệ sinh mạng bé nhỏ của con mình.

— Thú thật, ta và con ta đã thất lạc nhau lâu rồi. Ta không biết hai mẹ con bà ấy

đang ở đâu cả. Cậu tin hay không thì tùy.

_ Hửm! Ông không nói cũng chẳng sao, ông biết công suất làm việc của tổ chức rồi mà, không lâu nữa đâu, tôi sẽ tìm ra “chìa khóa vàng”.

_ Đừng cố tìm ra “chìa khóa vàng” nữa, nếu không, sau này cậu sẽ hối hận.

_ Tôi sẽ không bao giờ hối hận về điều mình làm. – Vĩnh Khoa nói chắc nịch vì cậu thừa biết : Xưa nay, không điều gì làm cậu hối hận cả.

_ Tin tôi đi chàng trai trẻ, hãy dừng cuộc chơi ngu ngốc này lại trước khi qúa muộn.

Cạch!

Bỏ lại nụ cười nửa miệng, Vĩnh Khoa tiến thẳng ra cửa, cánh cửa mở ra một cách bất ngờ khiến Thiên Di không trốn kịp. Nó đứng bất động như tượng. Không thèm nhìn Thiên Di lấy một cái, Vĩnh Khoa bước thật nhanh ra xe.

Một cảm giác hệt hắc xâm chiếm cả người Thiên Di, mắt nó không ngừng dõi theo cái vóc dáng cao ráo, anh tuần ấy đến khi cái dáng ấy khuất sau cánh cổng trường.

Buồn bã bước về lớp, cái mẩu chuyện mờ ám ấy đang quần quanh trong đầu

Thiên Di, mọi chuyện về Vĩnh Khoa, nó không hề biết dù chỉ một chút ít. Đạo gần đây, thấy Triết Minh và Bách Nhật có vẻ thân thiết với Vĩnh Khoa lắm, Thiên Di quyết định sẽ hỏi hai người đó về những gì nghe được ở phòng Hiệu trưởng.

Vào lớp, chạy xuống chỗ mình và ngồi xuống, Thiên Di đưa tay khều cả hai tên bên cạnh rồi nói :

_ Tôi có chuyện muốn hỏi, hai người phải nói thật nha, không được nói xạo.

_ Chuyện gì? – Triết Minh nhú mày.

_ “Chìa khóa vàng” là cái gì vậy? Tổ chức gì mà có liên quan đến máu.

Bất ngờ trước câu hỏi của Thiên Di, cả hai lặng người nhìn nhau, không hiểu sao Thiên Di lại biết về “chìa khóa vàng”. Nhưng trong đầu cả hai cùng nghĩ về một chuyện : Không được để Thiên Di biết đến cái tổ chức khát máu đó.

_ Cô nói gì tôi không hiểu? – Bách Nhật vò đầu rồi nói.

_ Khi này, tôi lên phòng Hiệu trưởng, tình cờ nghe được Vĩnh Khoa và Hiệu trưởng nói chuyện với nhau, họ nói về vấn đề gì đó tôi cũng không rõ, chỉ nghe loáng thoáng Vĩnh Khoa nói Hiệu trưởng chính là Lâm Kỳ, người chủ trước đời trước của tổ chức, tay vấy đầy máu gì

đó. “Chìa khóa vàng” là con của Hiệu trưởng, anh ấy sẽ nhanh chóng tìm ra nó.

— SAO, ĐÃ CÓ TUNG TÍCH CỦA “CHÌA KHÓA VÀNG” RỒI HẢ?

Cả hai đồng thanh thốt lên rồi chợt nhận ra mình vừa làm chuyện ngu ngốc, Triết Minh nhanh trí nói thêm :

— À, thật ra “chìa khóa vàng” là một con mèo, đúng rồi, một con mèo, không có chuyện gì đâu, cô đừng quan tâm.

— Hả? – Thiên Di mắt chữ O mồm chữ A nhìn Triết Minh chăm chăm.- Con mèo ư?

— Đúng, là một con mèo nhỏ, họ đang nói về một bộ phim truyền hình ấy mà, cô nhiều chuyện quá đi – Bách Nhật cốc vào đầu Thiên Di một cái rồi tỏ vẻ ta đây....nói thẳng ra là “dạy đời” ấy. (^)

Ôm đầu mình, Thiên Di liếc Bách Nhật một cái, bề ngoài nó tỏ vẻ tin lời Triết Minh và Bách Nhật, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ : Nếu là đang nói về phim, sao nghe giọng Vĩnh Khoa không giống đùa tí nào. Thật ra là mọi người đang giấu mình chuyện gì vậy chứ?

Mấy tuần nay, toàn những chuyện rắc rối đến với Thiên Di, hết bị thương đến cãi nhau, đầu nó ong ong lên. Gục xuống bàn, Thiên Di dần nhắm mắt lại...

Rầm!!

_ Các em yên lặng!!!!

Ôi trời ạ! Ngẩng đầu dậy vì cái âm thanh điếc tai, Thiên Di nhận ra ngay người đã làm cho lớp học phăng phắc – bà la sát – chỉ có duy nhất “cô gái” này mới trị được cái lớp “ngoan hiền” nhất trường thôi.

Đẩy gọng kính lên, với vẻ mặt hình sự, bà la sát dòm quanh lớp một lượt rồi nói:

_ Hai ngày nữa, trường chúng ta sẽ tổ chức cắm trại, các em sẽ được vui chơi

thỏa thích, địa điểm thì.....tới lúc đó các em sẽ được biết.

_ Oa....thích quá!

_ Hi hi, được cắm trại ngoài trời!!!

_ Hôm đó mình sẽ mặc thật đẹp!

...

%\$#%##\$^@#!\$!@

RẦM!

_ Trật tự!

...

Không quan tâm lắm đến việc cắm trại
ấy, Thiên Di tiếp tục gục đầu xuống bàn.
Nó mong đến giờ ra về biết nhườn nào
(đừng ai bắt chước TD nhé^^)

Cả lớp học lại im re khi nghe tiếng của
bà la sát, khẽ cười trước “khả năng lãnh
đạo” của mình, bà la sát lãi đẩy gọng
kính lên.

1s

2s

3s

_ Cắm trại, cắm trại, chắc là có nhiều

anh đẹp trai lắm nhỉ?

_ Hô hô, nhân dịp này mình phải tìm bạn gái mới được!

_ Vui quá, có cả Triết Minh và Bách Nhật đi nữa!

_ Hi hi...

^\$^\$@#!@#!~##>>>

_ RẦM! TẤT CẢ IM LẶNG. ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CÁI CHỖ TRÒI.

(Đấy! Thiệt hết chỗ nói!)

Đợi đến khi cả lớp im hẳn và không còn

bất cứ một tiếng động nào gây ồn ào, bà la sát hắng giọng rồi nói :

_ Buổi cắm trại được tổ chức là vì yêu cầu của một người trong lớp ta, bạn Lập Hân. Vì hôm đó là sinh nhật bạn ấy, cũng là vì bạn ấy muốn lớp chúng ta thắt chặt tình cảm hơn!

_ Vậy là chỉ có lớp mình thôi hả cô! – Một bạn nam lên tiếng.

_ Không! Toàn trường, nhưng lớp mình là chủ yếu. Trường cũng sẽ tổ chức nhiều hoạt động cho các em tham gia! Còn bây giờ thì lo học đi.

Bước ra khỏi lớp, bà la sát nhoẻn miệng

cười chào thầy Toán rồi rảo “guốc” đi. Tiết Toán là tiết cuối cùng của ngày hôm nay, cũng nhờ thầy Toán “nhân từ”, thầy vào lớp và thông báo một câu rất ư là đáng yêu:

_ Tiết này các em được nghỉ, các em có thể về. Vì thầy bận đi họp!

Học sinh rần rần rộ rộ lên (^^ có ai giống thế này không?) vì vui sướng, xách cặp và chạy vọt ra cửa trong tiếng nói cười rộn rã. Cuối cùng cũng được về, Thiên Di chán nản vác ba lô lên thì nhận được câu nói của Triết Minh :

_ Tụi mình đi công viên không?

Hôm nay không phải ngày nghỉ, vậy mà công viên Vanilla ice cream vẫn đông nghẹt người (mặc dù chưa đến giờ cao điểm), nhìn thấy mấy trò chơi (đã chơi rồi) mà Thiên Di mê tí. Nó chạy tung tăng hết chỗ này đến chỗ khác, chơi hết khu này đến khu khác, nụ cười nở suốt trên môi.

_ Phù, mệt quá, ngồi ở đây nghỉ chút đi!
– Bách Nhật uể oải ngã người xuống cái băng đá trước mặt than vãn.

_ Hi hi, vui quá!! – Thiên Di chạy lại ngồi xuống cạnh Bách Nhật rồi hí hửng.

Cả ba cùng ngồi trên chiếc ghế đá, mỗi ai cũng nở một nụ cười. Từng đợt gió nhẹ lướt qua. Mát rượi. Một lúc lâu sau, Thiên Di quay sang nhìn hai cậu bạn rồi nói :

_ Ước gì thời gian dừng lại ở đây nhỉ?

_ Ngốc, đâu cần phải ước. Sau này vẫn có thể tới đây mà. – Triết Minh đưa tay cốc nhẹ vào đầu Thiên Di rồi cười.

_ Hôm nay đúng là vui thật! – Bách Nhật (sau một hồi nghỉ ngơi) cuối cùng cũng lên tiếng “góp vui”

_ Hi hi, ba đứa mình sẽ mãi là bạn thân, bạn thân thân thân nhất luôn. Chịu hông?

– Đứng lên vươn vai, Thiên Di – với nụ cười trên môi – nói lớn.

Gió lùa qua tóc Thiên Di, bay phấp phới, gương mặt tựa như thiên thần, nụ cười của nó làm cho Triết Minh và Bách Nhật cũng vui lây, cả hai cùng gật đầu rồi đứng lên.

Công viên Vanilla ice cream là nơi mình chứng cho một tình bạn đẹp. Vòng xoay trên không trung tựa như chạm đến trời – một trò chơi “lãng mạng” ở đây (đu quay đứng). Người vào công viên chơi mỗi lúc một đông hơn, bầu trời cũng đã khoác lên mình một lớp áo mới toanh.

Rời khỏi công viên để về nhà, tạm biệt

hai tên bạn “đáng ghét”, Thiên Di tung tăng về nhà.

__ Làm việc thôi! – Từ trên lầu, Vĩnh Khoa ung dung bước xuống trong bộ đồ đơn giản mà làm toát lên vẻ đẹp “rạng ngời” của cậu.

Hôm nay, Vĩnh Khoa đã cố ý đi sớm và cũng đã cố ý về sớm để tránh chạm mặt với Thiên Di, người trong tổ chức gọi điện báo cho cậu biết về tên đang có âm mưu chiếm đoạt tổ chức và cướp đi cổ phần của các cổ đông, nhân lúc không có Thiên Di ở nhà, Vĩnh Khoa đã kêu người trong tổ chức áp giải tên kia đến để khỏi

mắc công phải chạy đến tổ chức.

_ Thừa chủ tịch, qua camera, tôi đã nhìn thấy hẳn.

Xô mạnh tên trước mặt xuống đất, một người giận dữ lên tiếng.

_ Đúng chứ? – Ngồi chễm chệ trên chiếc sofa, Vĩnh Khoa khẽ nhếch môi lạnh nhạt.

_ Hừ, muốn giết thì cứ giết, không cần hỏi nhiều.

Bốp!

_ Không được vô lễ. – Ông Kan đá mạnh

vào người đó rồi gắt.

Cạch!

_ Chị Mai ơiiiiiiii, em về....

Bước vào nhà với gương mặt hớn hở, Thiên Di vui vẻ cất giọng líu lo, nhưng nó khựng lại bởi khung cảnh trước mặt, một tốp người mặc đồ đen, Vĩnh Khoa thì vẫn bình thản ngồi trên ghế, một người bị thương đang nằm dài dưới đất. Đưa ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn Vĩnh Khoa rồi nhìn sang tốp người hung hăng, Thiên Di cảm thấy hơi sợ.

Nhìn thấy được cánh tay trái của một tên cận vệ trong tổ chức đang từ từ rút cây

súng trong túi ra, Vĩnh Khoa nhanh chóng đứng lên rồi thản nhiên :

_ Dừng lại đi. Còn em, mau lên phòng đi, chút anh sẽ nói chuyện với em.

Thấy Thiên Di cứ đứng ngó người ra, Vĩnh Khoa liền hối thúc :

_ CÒN KHÔNG MAU ĐI.

Giật mình trước câu nói của Vĩnh Khoa, Thiên Di lập tức bước lên lầu, không hiểu sao tim nó đập liên hồi, sâu thẳm trong tâm trí Thiên Di, nó định ninh rằng : Chắc chắn mấy người mặc đồ đen là người xấu. Lúc này đây, Thiên Di cảm thấy ghét Vĩnh Khoa vô cùng, tại sao cậu

lại đi giao du với người xấu chứ.

Đợi đến khi Thiên Di đóng cửa phòng lại, Vĩnh Khoa khẽ thờ phào, hành động nhỏ nhất ấy, cậu không để bất kỳ một ai trong tổ chức nhìn thấy. Cậu lạnh lùng quay người lại rồi nói :

_ Chúng ta tiếp tục thôi!

_ Nhưng thưa chủ tịch, con nhóc đó...

_ Máy người không cần lo đâu. Trở lại vấn đề chính đi. Hãy giải quyết theo cách của tổ chức.

Tiếng súng như muốn xé toạt không khí ra dù đã được cài giảm thanh. Ông Kan nhếch môi cười với tên vừa bắn phát súng ấy rồi quay sang bọn cận vệ :

_ Dọn dẹp đi.

Như mọi lần, hiện trường nhanh chóng được lau dọn một cách thuần thục. Ngôi nhà lại trở về như cũ, “sạch bong sáng bóng”

Cuối người chào Vĩnh Khoa, tốp người đó lần lượt ra về. Trong nhà, Vĩnh Khoa mệt mỏi dựa lưng vào sofa, cậu lại thở dài :

_ Chết thật! Nếu mình không nhìn thấy

cánh tay của hắn thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng tại sao hôm nay nhỏ ta về sớm vậy? Chẳng lẽ mình canh giờ sai à! Trễ thêm một giây nữa là có chuyện lớn rồi. Đúng là ngốc nghếch mà.

Áng mây thứ 20 : Sau cơn mưa, trời lại quang

...Tình Yêu...

Nó không chỉ đơn giản là câu nói:

A yêu E!

Hay...

E yêu A!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mà nó còn là chia sẻ, cảm thông, tin tưởng, hy sinh và quan tâm...

Từng chút, từng chút một!...

Từng ngày, từng ngày một!...

Dù là niềm vui hay nỗi buồn...

Hãy cùng nhau vượt qua!...

Đó mới là Tình Yêu thật sự !

Ngồi trên phòng, Thiên Di không ngừng suy nghĩ về tốp người khi nãy, nó cứ đứng lên rồi đi lòng vòng rồi lại ngồi xuống (^^ rảnh thật) đến mấy trăm lần. Đến một lúc sau, Thiên Di đánh liều đi xuống dưới nhà.

Nhìn thấy Vĩnh Khoa ngồi trên ghế với vẻ mệt mỏi, Thiên Di quay người lại toan bước trở lên..

_ Lại đây!

Giọng Vĩnh Khoa như ra lệnh mà đích thực là đang ra lệnh. Qua màn hình tivi,

Vĩnh Khoa đã nhìn thấy Thiên Di bước xuống. Mãi không thấy nó động đậy hay trả lời, Vĩnh Khoa bực bội gắt :

_ Anh nói em đó vợ, lại đây mau!

Ngẩng người, Thiên Di khẽ nhú mày :
Trời! Sao biết mình xuống hay vậy! Có con mắt sau lưng à!

_ Ngốc, hình ảnh của em đã phản chiếu lại qua cái tivi trước mặt anh đây nè!

Bước lại chỗ Vĩnh Khoa, Thiên Di khẽ ngồi xuống rồi vô tư nói :

_ Kêu tôi lại có chuyện gì không?

_ Gì? Chính em là người xuống tìm anh trước mà! – Cố nhin cười để phát âm thật chuẩn, Vĩnh Khoa nhìn Thiên Di chăm chăm.

_ Hả? Chính anh kêu tôi lại mà! – Ngẫm nghĩ một hồi, Thiên Di gãi gãi đầu rồi tiếp – À, tôi xuống để...để đi uống nước và hỏi anh mấy chuyện. Cái tốp người khi này là bạn anh hả?

_ Ừm – Vĩnh Khoa không muốn Thiên Di biết nhiều về cái tổ chức đáng sợ ấy nên câu trả lời thật nhanh gọn.

_ Anh....giao du với xã hội đen hả?

_ Không! Đừng nói về chuyện này nữa.

Hôm nay sao em về sớm vậy! – Vĩnh Khoa vội lái sang vấn đề khác, vì cậu sợ Thiên Di hỏi vòng vo đến chuyện tổ chức.

Biết là Vĩnh Khoa không muốn nói về chuyện khi này nữa, Thiên Di hơi buồn vì cậu luôn giấu nó mọi chuyện, nó chỉ muốn biết rõ hơn về cậu thôi. Nhoẻn miệng cười, Thiên Di tinh nghịch nói :

_ Thầy cho nghỉ tiết cuối. Tôi, Triết Minh và Bách Nhật đã đến công viên chơi. Vui lắm.

Lại là Triết Minh, Vĩnh Khoa khó chịu nhìn Thiên Di :

_ Vui lắm sao? Vậy là hai người chính thức quen nhau rồi hả!

_ Không! Bọn tôi chỉ là bạn thân. Bách Nhật nói người tôi thích không phải bọn họ.

Khi nghe Thiên Di nói thế, Vĩnh Khoa cảm thấy vui vui trong lòng, cậu không thể kìm chế cảm xúc nữa rồi.

_ Vậy em thích ai?

Vĩnh Khoa cố tình “xoáy sâu” vào vấn đề, câu hỏi ấy làm mặt Thiên Di ửng đỏ, nó không dám nhìn mắt mặt Vĩnh Khoa nữa. Cuối mặt xuống, Thiên Di lúng túng như gà mắc tóc :

_ À, ...tôi...tôi..Tôi không thích ai hết.

_ Thật sao? – Vĩnh Khoa nhếch môi cười.

Khẽ gật đầu, Thiên Di cảm nhận được nhịp đập của con tim mình, cứ đập liên hồi. Mọi chuyện về Vĩnh Khoa, Thiên Di chỉ biết đượcmà nói thẳng ra là hoàn toàn không biết gì hết. Nó chỉ rõ một điều duy nhất : Vĩnh Khoa là hôn phu do cha hứa hôn.

Cảm thấy hơi buồn vì điều đó, Thiên Di “quyết định” sẽ “tìm hiểu” Vĩnh Khoa thật “cặn kẽ”.

_ Nè, anh bao nhiêu tuổi vậy?

Cuối cùng Thiên Di cũng đã hỏi tuổi của mình. Vĩnh Khoa cười thâm trong bụng :
Em ngốc thật! Ở chung mấy tuần nay mà không biết anh bao nhiêu tuổi. Được rồi.
Đùa với em tí đã ^^!

_ Em nghĩ anh bao nhiêu tuổi mà dám
kêu anh bằng anh “ngọt xót” vậy vợ!

~~~ ...

Lặng người nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di
thật sự đang rất muốn rất rất muốn ....”xé
xác” tên này ra. Đồ cà chớn!

_ Tôi nghĩ anh lớn hơn tôi nên kêu bằng

anh thôi. Đó là phép lịch sự tối thiểu mà. Anh không biết sao. (Được! Để xem “núi nào cao hơn”, đồ đáng ghét)

Vĩnh Khoa nhủ thầm : Em giỏi lắm. Đưa mắt nhìn Thiên Di, cậu bữu môi :

_ Oh, em biết nói xưng hô như vậy là “phép lịch sự tối thiểu” vậy sao em lại áp dụng “phép lịch sự tối thiểu” ấy không đúng nhỉ? Đã gọi bằng anh thì phải xưng em chứ sao lại xưng tôi!

Tên chết bầm! Muốn bắt bẻ ta à. Đâu có dễ thế! Thiên Di nở một nụ cười nửa miệng, ngông nghênh nói :

_ E hèm! Tôi và anh đâu có thân thiết gì?

Nên gọi anh xưng tôi là hợp lí hơn, hiểu chưa (đồ biến thái)!

Thế nào thì thế, nhưng em vẫn thua anh thôi vợ à! Với vẻ mặt kiêu ngạo, Vĩnh Khoa định ninh “sự thật” một lần nữa :

_ Em quên rồi à! Anh với em không phải thân thiết mà là QUÁ THÂN THIẾT, em là vợ anh mà.

_ ...

(Tỉ số hiện giờ là 1:0, Vĩnh Khoa nhà ta chiến thắng.) “Quê mặt”, Thiên Di chỉ biết “chửi” Vĩnh Khoa trong tâm trí chứ còn cách nào khác. Tỏ thái độ “không phục”, Thiên Di tiếp tục “nghenh chiến”

_ Sao cũng được! Nhưng anh bao nhiêu tuổi!

_ Em nghĩ anh bao nhiêu tuổi? – Vĩnh Khoa ngạo ngễ nói.

_ Uhm...19 tuổi!

_ Không phải!

_ 20.

_ Không phải!

_ 25.

_ Không phải!

_ Vậy ....bằng tuổi tôi hả?

_ Không phải!

_ 22

_ Không phải!

...

Bức xúc. Bức xúc ~~~~Hít thở thật điều
đặn để “lửa giận” hạ xuống mức 0 độ.
Thiên Di cố nặn ra một nụ cười tươi như
bông :

_ Vậy rốt cuộc anh bao nhiêu tuổi vậy
TRƯỜNG VĨNH KHOA!

_ 17

_ Hả? Bao nhiêu! – Thiên Di tròn mắt.

_ 17

_ Hả?

_ 17. Em mà “hả” thêm một lần nào nữa là anh “không khách sáo” đâu.

_ Hở?

_ Em...

_ Hi hi, tôi đùa thôi, tôi đâu có bị điếc chứ. Anh 17 tuổi thật sao?

_ Thật!

Sâu thăm trong đầu Thiên Di, hệ thống não bộ đang được khởi động, một loạt các “hệ phương trình” được hình thành :
Trương Vĩnh Khoa --> 17 tuổi --> biết lái xe hơi --> Quen biết nhiều người --> Làm ở công ty --> Chồng mình --> Lớn hơn mình chỉ 1 tuổi vậy mà từ đó tới giờ mình phải kêu hắn bằng anh??? --> Vô lí!

_ Nè, tên kia, anh chỉ hơn tôi có 1 tuổi mà tôi phải kêu anh bằng anh sao?

Đang tức tối mà nhận thêm một cái gật đầu của Vĩnh Khoa nữa, lửa giận trong người Thiên Di lại sôi lên.

_ Sau này kêu bằng bạn đi. Không anh em gì hết!

Muốn té ghế khi nghe xong câu nói “ngây thơ” của Thiên Di, Vĩnh Khoa cố “bình tĩnh” hết sức có thể, cậu chau mày :

_ Sao? Em gọi chồng mình bằng bạn? Em ngốc vừa thôi! Lớn hơn thì phải kêu bằng anh. Nghe rõ chưa. Còn nữa, sau này, phải kêu anh và xưng em, không được xưng tôi. Em còn nhớ câu : “Tôi sẽ làm những gì anh sai bảo” chứ?

Dòng kí ức xa xăm quay lại trong đầu Thiên Di, cái lý do mà Thiên Di buộc miệng phải hứa “Tôi sẽ làm những gì anh

sai bảo” đang xâm chiếm tâm trí nó. Một lý do hết sức .....vô duyên : Chỉ vì tội mê ngủ mà ai hỏi gì cũng khai sạch sành sanh.

Biết mình đã chiếm trọn phần thắng (một lần nữa), Vĩnh Khoa nhếch môi cười :

_ Nhớ đấy. Bắt đầu từ bây giờ cho đến suốt đời (có hơi quá không nhỉ!), em phải gọi anh bằng anh và xưng bằng em. Nghe rõ chưa.

Nhái lại lời Vĩnh Khoa trong thâm tâm, Thiên Di làm bộ mặt “không phục” :

_ Biết rồi. (Tên đáng ghét, làm như lớn lắm không bằng)

Bầu trời đêm lung linh đầy tinh tú, ngôi nhà lại trở về với “hiện trạng cũ”, một cảm giác hạnh phúc len lỏi trong tim cả hai. Có lẽ đêm nay sẽ là một đêm ngon giấc.

Tiếng lá xào xạc bên khung cửa sổ, ánh nắng ban mai soi rọi cả căn phòng, trên nhành lá, còn vương lại những hạt sương đêm long lanh, chúng tan ra từ từ. Nhẹ nhàng.

Khẽ vươn vai, Thiên Di bước xuống giường. Có lẽ hôm nay là một ngày đẹp trời. Tung tăng xuống lầu, Thiên Di tươi

cười chào Mai rồi ngồi xuống bàn, trong đầu nó đang hình thành một kế hoạch “nhỏ”.

Nhìn ra khoảnh sân, Thiên Di bỗng ngăn người khi nhìn thấy chiếc BMW thân quen. Nó lâm bầm trong tuyệt vọng :

_ Chết rồi! Mình quên mất. Hấn đi làm bằng xe hơi mà. Làm sao mình có thể theo dõi hấn được....Không lẽ chạy bộ theo à T.T

_ Mới sáng sớm mà em “âm mưu” chuyện gì thế, vợ!

Vợ, vợ cái đầu nhà người. Tiếng nói lạnh lót như chim hót vang lên từ phía sau làm

Thiên Di càng thêm bức mình. Quay mặt lại, nó nhận được nụ cười “ma mãnh” của Vĩnh Khoa.

_ Hôm nay anh sẽ đưa em đi học.

_ Không cần! – Thiên Di đáp gọn.

Không thèm quan tâm đến việc Thiên Di “cần hay không cần”, Vĩnh Khoa với tay lấy cái ba lô bên cạnh Thiên Di rồi ra lệnh :

_ Đi.

Với một bộ mặt hết sức là.....khó coi,

Thiên Di âm ự ngồi vào xe. Chiếc xe được khởi động chỉ trong tích tắc, nhanh chóng chạy ra khỏi khuôn viên căn nhà lớn.

Ngồi trong xe, ở hàng ghế phía sau Vĩnh Khoa, Thiên Di ra sức “bày đủ trò” : đánh lén, làm mặt hề, chửi rửa thắm.... Mà nào hay mọi hành động của nó đều được Vĩnh Khoa “kiểm soát” qua cái kính nhỏ phía trước mặt. Cố gắng lắm Vĩnh Khoa mới “giữ được hình tượng lạnh lùng” không phì cười trước mặt Thiên Di, cậu hắng giọng :

_ Vợ! Em có thôi đi không! Đừng tưởng anh không biết em đang làm gì. Thử em lên đây ngồi và nhìn vào cái kính này

xem.

...

...

Bị bắt quả tang ngay tại chỗ, hết đường chối, Thiên Di đành ngồi im (chắc lúc này đã trút xong giận). Nhưng....mấy giây sau đó, “trò cũ” lại tiếp tục....

Chiếc xe tấp vào lề và thắng lại làm Thiên Di ngơ ngác. Lúc này, Vĩnh Khoa mới quay người lại :

_ Bây giờ em muốn gì? Bộ em ghét anh đến tận xương tủy hay sao mà giờ trò hoài vậy!

...

Lắc đầu

...

_ Em sao vậy?

...

_ Tôi..

_ Cái gì? – Vĩnh Khoa cau có gắt

_ Em muốn biết rõ hơn về anh. Thật sự anh là người như thế nào. Lúc nào cũng giấu mọi chuyện cho riêng mình.

Từng câu nói của Thiên Di dường như đang sưởi ấm một trái tim đang lạnh giá từ rất lâu rồi. Đây là lần đầu Vĩnh Khoa nghe Thiên Di hỏi thế, có gì đó rất ấm áp đang xâm chiếm trái tim cậu. Nó bắt đầu quan tâm cậu chẳng?

Rất vui vì nhận được sự quan tâm của Thiên Di, thật sự Vĩnh Khoa rất muốn kể, kể cho nó nghe mọi chuyện về cậu. Nhưng cậu lại sợ....Cậu sợ, nếu nó biết mọi chuyện về cậu, nó sẽ gặp nguy hiểm. Cậu sợ, nếu nó biết cậu là người đứng đầu trong một tổ chức khát máu, nó sẽ xa lánh cậu, nó sẽ sợ cậu. Cậu không muốn mất nó nên đành phải giấu nhem mọi chuyện.

Vẫn vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, Vĩnh Khoa nhanh chóng gạt bỏ dòng suy nghĩ ấy, nhếch môi cười :

_ Vợ à, em bắt đầu ....quan tâm anh rồi sao? Hay là....em không cưỡng lại nổi trước “vẻ đẹp trời phú” của anh!

...

...

Đang trong “giai đoạn nghiêm túc”, Thiên Di cứ nghĩ Vĩnh Khoa sẽ siêu lòng trước vẻ mặt “hiền như cục đất” của nó, ai ngờ cậu lại phán một câu không ăn nhập với ai làm nó tức sôi gan. Trùng

mắt nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di nghiên
răng từng chữ :

— Đùa với anh chút thôi, đừng có tự tin
quá mức. Đồ biến thái. (Anh không nói
thì để thám tử Thiên Di này tự điều tra
vậy)

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 21

Ang mây thứ 21 : Bám sát

Trái tim này đã đóng băng tự bao giờ!!

Và em là người đã sưởi ấm trái tim tôi..

Này, cô bé ngốc nghếch ạ!

Vì sao tôi lại yêu em đến thế.

Tự nhủ mình: nên dừng lại thôi.

Nhưng sao tôi không làm được?!

Dù biết rằng: bên tôi em sẽ gặp nguy hiểm.

Điều đó có đáng để kết thúc một tình yêu?

Lại là từ “biến thái”. Vĩnh Khoa không hiểu sao Thiên Di cứ nói mình là tên biến thái trong khi mình không hề biến thái như lời Thiên Di nói (@.@). Với bộ

mặt nham nhở, Vĩnh Khoa chậm rãi nói, trong lời nói dường như có tính chất đe dọa :

_ Em muốn đến trường hay muốn nghỉ học hôm nay và đi với anh tới một nơi mà những tên biến thái thường đến.

...

...

Sao chứ? Nơi những tên biến thái thường đến? Chẳng lẽ là.....quán bar? Mà giờ này quán nào mở chứ? Định lừa mình chắc.

Sở dĩ Thiên Di nghĩ nơi những tên biến

thái thường đến là quán bar vì nó cho rằng quán bar là nơi dành mà những thằng con trai điều cáng, những đứa con gái lẳng lơ lui đến. Nó không hề nghĩ tới “một mặt khác” trong quán bar vì nó chưa bao giờ đặt chân vào một nơi “tốn nhiều tiền” như quán bar.

“Đã làm thì phải làm đến cùng”, Thiên Di gật gù với cái suy nghĩ đó. Hôm nay nó sẽ bám sát Vĩnh Khoa không rời mười bước.

Suy nghĩ “vẫn vơ” một lúc lâu, Thiên Di nặn ra một nụ cười thật tươi rồi đáp :

— Hi hi, trùng hợp thật, hôm nay em làm biếng học quá. Đi theo anh cũng không

sao!

Trời! Hôm nay ăn cái gì mà gan thế. Em đang suy nghĩ cái gì ở trong đầu vậy vợ? Em nghĩ nơi mà những tên biến thái thường đến là đâu vậy đồ ngốc!

_ Được.

Khẽ cười một cái, Vĩnh Khoa quay người trở lên và khởi động xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi tăng tốc hòa vào dòng xe trên đường.

Đến nơi cần đến, Vĩnh Khoa khẽ nhếch môi rồi dừng xe lại. Một tòa cao ốc hiện ra trước mặt Thiên Di, nhưng nó không “hứng thú” với điều đó. Điều làm Thiên

Di há hộc nhìn chăm chăm là “nơi Vĩnh Khoa dừng xe”, một dòng chữ to đùng :
HOTEL.

_ Em định không xuống xe sao vợ? – Mở cửa xe và bước ra, Vĩnh Khoa nháy mắt làm đám con gái bên đường “hò hét” rôm rã.

_ Anh....anh....sao..... – Thiên Di hết nhìn vào trong khách sạn rồi lại nhìn Vĩnh Khoa nói không nên lời.

_ Mau lên vợ à, anh không có nhiều thời gian đâu.

Không do dự, Vĩnh Khoa kéo Thiên Di xuống xe rồi kéo tay nó bước vào khách

sạn một cách ngạo nghễ.

Nhân viên phục vụ dường như rất kính nể Vĩnh Khoa, cậu đi tới đâu nhân viên cuố đầu tới đó – một điều không thể thấy đối với những vị khách bên cạnh. Mặt Thiên Di chuyển đổi sắc thái liên tục khi thấy ai ai cũng nhìn vào bộ đồng phục trên người nó : Học sinh chưa đủ tuổi không được vào khách sạn. Sợ sệt bước phía sau Vĩnh Khoa, nó thầm nguyện quả tên chồng đáng ghét này, làm nó “mất hết thể diện”.

Bước lại quầy tiếp tân, Vĩnh Khoa cười một cách lạnh lùng nhìn cô nhân viên, không đợi Vĩnh Khoa hỏi, cô nhân viên ấy nhanh miệng nói :

_ Chào cậu Trương, đây là hồ sơ ông Joy giao tối qua, ông ấy có việc gấp phải ra sân bay nên nhờ tôi giao lại cậu. Chúc cậu một ngày làm việc vui vẻ!

_ Tôi biết rồi. Cảm ơn vì lời chúc.

Nhận lấy sắp hồ sơ từ tay cô nhân viên, Vĩnh Khoa khẽ nhìn sang Thiên Di – nãy giờ đang “ngó quanh ngó quất” khắp các “ngõ ngách” trong khách sạn bằng một vẻ mặt ngổ vô cùng. Cậu hắng giọng rồi nói :

_ E hèm! Em muốn lên đó lắm hả vợ?

Câu nói của Vĩnh Khoa nhanh chóng đưa

Thiên Di về với thực tại, nó lườm Vĩnh Khoa rồi lí nhí :

_ Em không có biến thái, lên đó làm cái quái gì.

Véo má Thiên Di một cái làm nó la lên, Vĩnh Khoa vẫy tay với cô nhân viên rồi “lôi” Thiên Di đi ra ngoài. Nhìn theo Vĩnh Khoa, các cô nhân viên trong khách sạn luyến tiếc :

_ Cậu ấy đẹp trai quá. ^^

_ Haizz, còn trẻ vậy sao có vợ sớm thế nhỉ. Không còn cơ hội nữa rồi.

...

...

Bước ra khỏi khách sạn, Thiên Di hậm hực xoa xoa má, nó khẽ thờ phào rồi tự nói với mình :

_ Phù! Thì ra là đến lấy đồ. Mình cứ tưởng hấn biến thái tới mức....

_ Sao? – Vĩnh Khoa đứng phía sau thốt lên một câu làm Thiên Di giật bắn mình rồi thản nhiên nói – Em hư lắm nha vợ, lúc này em suy nghĩ gì vậy? Em nghĩ anh đưa em tới đây để làm gì!

_ Ai...ai...hư....chứ...,em có nghĩ cái gì
bậy bạ đâu! – Mặt ửng đỏ, Thiên Di lấp
bấp.

_ Em nghĩ cái gì mà bậy bạ? Hư quá, em
thiệt là...

_ Anh...anh vô duyên vừa thôi, người ta
có nghĩ gì đâu chứ. Ai bảo anh biến thái
dẫn em tới đây chi rồi nói.

_ Em còn cãi. Anh tới đây là để lấy cái
này nè. – Chìa sắp hồ sơ ra trước mặt
Thiên Di, Vĩnh Khoa khẽ cười – Tại đầu
óc em đen tối thôi.

_ Đen tối hồi nào chứ!

— Vậy em nghĩ anh dẫn em tới đây để làm gì? – Vĩnh Khoa cố tình nhấn mạnh từng chữ để trêu Thiên Di.

— Thì.....để lấy hồ sơ của anh chứ làm gì! Đồ vô duyên.

Phì cười trước thái độ của Thiên Di, Vĩnh Khoa vờ quay mặt sang hướng khác rồi lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, nói :

— Được rồi. Không chọc “người có đầu óc đen tối” nữa. Vào công ty thôi.

— Anh mới là người có đầu óc đen tối á.
— Thiên Di bĩu môi – Mà vào công ty là sao?

Nhìn theo hướng tay của Vĩnh Khoa, đập vào mắt Thiên Di là một tòa cao ốc hoành tráng, một công ty bất động sản có tiếng. Thiên Di mắt chữ O mồm chữ A lấp bắp:

_ Công....công.....ty....nhà....anh.....hả?

Nhận được cái gật đầu của Vĩnh Khoa, Thiên Di sững sốt nhìn cái được gọi là “công ty” nói không nên lời, nó đâu nghĩ Vĩnh Khoa giàu đến mức “cực đại” như thế này.

Công ty bất động sản này là do cha của Vĩnh Khoa tạo dựng nên, giao cho cậu và một người nữa mọi quyền hành quản lí để công ty ngày càng phát triển. Cái

được gọi là Demonwhite chính là một tổ chức ngầm gắn liền với công ty-do ông của Vĩnh Khoa thiết lập. Ông Trương Tề là người đã tạo ra tổ chức và cuộc chơi đẫm máu đó, là người tạo ra nên ông không giờ đặt mình vào vị trí “chủ chốt”, đứng ngoài lề để ngắm nhìn những vụ tàn sát là thú vui tao nhã mà ông cho là đáng để xem. Và cũng chính ông đang tạo ra một cuộc chơi mới.

_ Chuyện gì? – Nhìn thấy số điện thoại quen thuộc, Vĩnh Khoa lập tức nghe máy như thường lệ.

_ Hôm nay không thấy vợ cậu đến

trường. – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói trầm trầm.

_ Đừng lo, “đối tượng” đang ở cạnh tôi.

Chỉ một câu ngắn gọn, Vĩnh Khoa cúp máy, người bên đầu dây kia cũng cúp máy rồi nhoẻn miệng cười.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào người Vĩnh Khoa làm mặt cậu sáng bừng, đồng thời cũng làm sáng thêm một thứ trên cổ cậu. Lấp lánh.

Đổi hướng nhìn sang cái thứ đang phát sáng trên cổ Vĩnh Khoa, Thiên Di vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy sợi dây chuyền có đôi cánh màu bạc. Thiên Di

nhớ là mình đã từng nhìn thấy đôi cánh màu bạc này ở đâu rồi, rà soát lại những gì trong đầu, điểm dừng là sân sau của trường.....Dương Chính An....

_ Vĩnh Khoa, anh và Chính An có quen biết hả?

Câu hỏi bất ngờ của Thiên Di làm Vĩnh Khoa hơi ngạc nhiên, cậu đưa mắt nhìn nó :

_ Sao em lại hỏi vậy?

_ Tại....cái vật trên cổ anh với cái mà Chính An cầm lúc ở trường rất giống nhau. – Thiên Di dè dặt nói.

Vĩnh Khoa không ngờ Thiên Di lại “nhớ dai” đến vậy, cậu không chắc có thể dấu “chuyện này” đến bao giờ nữa, đành để mọi chuyện tới đâu hay tới đó. Bỏ sợi dây chuyền vào bên trong cổ áo, Vĩnh Khoa kéo Thiên Di đi rồi nói :

_ Cũng có quen biết! Em mà còn đứng đây là trễ giờ làm việc của anh đó.

Lon ton đi theo Vĩnh Khoa vào công ty “nhà chồng”, tay Thiên Di nắm gọn trong lòng bàn tay rắn chắc của Vĩnh Khoa, điều đó làm tim nó nhộn nhịp.

Tại trường Quang Tuyền :

Tiếng đồng hồ tích tắc bên khung cửa sổ làm bầu không khí trở nên náo nức, ảm đạm. Hiệu trưởng Lâm trầm tư ngồi bên bàn làm việc, gương mặt mệt mỏi nay đã tìm được niềm hạnh phúc khi xưa. Liệu đến khi nào thì gia đình mới đoàn tụ?

Cạch!

Tiếng mở cửa đưa ông trở về với hiện tại, từ ngoài cửa, thầy Vĩnh ung dung bước vào. Kéo chiếc ghế cạnh bàn ra và ngồi xuống, thầy Vĩnh nói bằng giọng lo lắng :

— Hiệu trưởng, tôi biết là ông đã tìm

được bà ấy, nhưng ông có chắc về sự an toàn của con gái mình không?

_ Cậu....biết rồi sao? – Chết giọng ông có phần đau xót xen lẫn lo lắng.

Khẽ gật đầu, thầy Vinh thở dài, hai tay đặt lên bàn :

_ Sau bao nhiêu năm làm việc cùng ngài, tài năng suy luận của tôi cũng tăng lên gấp mấy lần so với lúc trước. Tôi đã âm thầm quan sát cô bé ấy. Rất giống. Có phải là Lữ Thiên Di không, thưa ngài!

Một câu nghi vấn mà từ lâu đã được thầy Vinh cất kỹ làm Hiệu trưởng nhoen miệng cười chua xót, ông buồn bã :

_ Đúng là ý trời. Dự đoán của cậu không sai đâu, chính là con bé đó đấy. Ta không biết cậu chủ tịch trẻ tuổi ấy sẽ thế nào khi....

_ Trương Tề, quả là một tên cáo già độc ác, hẳn không từ bất cứ thủ đoạn nào cả. Năm ấy, tôi thật đáng trách khi không ngăn ngại trót lời hứa hôn. – Thầy Vĩnh ghen ngào.

_ Không phải lỗi của cậu. Là do tôi nóng vội thôi. Nhưng....người chủ tịch trẻ tuổi ấy....tôi tin tưởng cậu nhóc đó, cậu ấy là một người có năng lực thật sự.

Cùng lúc đó, tiếng chuông vào học vang

lên, chậm chậm đứng dậy, thầy Vinh chào Hiệu trưởng rồi bước ra kèm theo một câu :

_ Ngài đừng quá lo lắng, thưa Hiệu trưởng. Bí mật này sẽ không có kẻ thứ ba biết đến đâu. Bằng mọi giá, dù có đánh đổi cả mạng sống của mình, tôi cũng sẽ bảo vệ cho “chìa khóa vàng” đến cùng.

_ Chào chủ tịch!

_ Chào chủ tịch!

_ Chào chủ tịch!

...

Theo Vĩnh Khoa vào cái công ty bất động sản to lớn như một tòa lâu đài, Thiên Di ngạc nhiên đến độ muốn choáng váng. Người trong công ty ai ai cũng kính nể với Vĩnh Khoa. Trong khi ở nhà, Vĩnh Khoa không hề có có một ký-lô-gam nào trong mắt Thiên Di – ngoại trừ cách Vĩnh Khoa “phạt” nó.

_ Giới thiệu với mọi người, đây là vợ chưa cưới của tôi!

Đột nhiên Vĩnh Khoa dừng lại và thốt ra một câu làm mặt Thiên Di (lại) ửng đỏ. Nó kéo tay Vĩnh Khoa rồi lí nhí :

_ Anh bị điên hả...

_ Em im lặng đi. – Nói với Thiên Di xong, Vĩnh Khoa bình thần quay sang những nhân viên trong công ty nở một nụ cười hiếm hoi lắm mới có ở đây – Mọi người làm việc tiếp đi. Nếu có việc gì, tôi sẽ gọi.

Bước vào phòng làm việc, Vĩnh Khoa thấy sắp hồ sơ lên bàn rồi ung dung ngồi lên ghế. Thiên Di hậm hực quăng cái ba lô trên vai lên cái bàn nhỏ trước mặt rồi ngồi phịch xuống ghế. Nhìn sang Vĩnh Khoa, nó nghĩ thầm : Anh ta quả thật rất tài giỏi. Không chỉ thế, còn rất đẹp trai nữa. Đúng là hội tụ những điều mà mấy đứa con gái thích. Ngoài kia còn rất

nhiều cô gái đẹp, chưa chắc gì anh ta
dòm ngó tới một đứa xấu xí như mình...

Nghĩ đến đây, tự dung Thiên Di cảm thấy
hụt hẫng, nỗi buồn từ đâu chợt ủa đến.
Lắc đầu thật mạnh để xua tan những ý
nghĩ mông lung ấy, Thiên Di ngã người
lên ghế rồi cười khúc khích :

_ Ha, hôm nay sướng thật, không ngồi
nghe bà la sát tụng chú đại bi. (=.) học
sinh gì mà...)

Nghe Thiên Di nói thế, Vĩnh Khoa đóng
sấp giấy trên tay lại, để sang một bên,
khẽ nói :

_ Không được rồi! Học hành kiểu như

em thì có nước “yêu thầy, mến lớp” mất.
Từ nay anh phải kiểm soát cẩn cẽ việc
học của em mới được.

Chòm người dậy, Thiên Di gong cổ lên
cãi :

_ Cái gì mà “yêu thầy, mến lớp” chứ?
Anh có tới trường học ngày nào đâu mà
biết.

_ “Yêu thầy, mến lớp” là học thêm một
năm nữa để “nắm vững” kiến thức đó.
Hiểu chưa! Còn nữa, em đừng có khinh
thường anh, sao biết anh không tới
trường học. Kiến thức mà anh có còn
nhiều hơn những thứ em đang học ở
trường đấy.

_ Xí, chẳng thấy ớn. – Thiên Di bấu môi.

_ Không rảnh mà cãi với “người có đầu óc đen tối”. Để rồi xem. Em liệu mà lo học hành cho đảng hoàng đi.

Bên ngoài phòng làm việc của Vĩnh Khoa :

_ Chủ tịch có vợ rồi sao! – Một cô nhân viên buồn bã nói.

_ Hic, buồn hết sức. Vậy mà tôi còn cố chung diện để thu hút ánh nhìn của cậu ấy. – Một người khác ỡm ẹo nói.

_Mấy bà tám, mê trai vừa thôi. Lo làm việc giùm tôi cái.

Đợi đến khi quản lí lên tiếng thì công ty mới ổn định. Mọi người ai vào việc nấy nhưng đầu đó vẫn còn những ánh mắt luyến tiếc nhìn vào phòng Chủ tịch.^^

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ang mây thứ 22 : “Gia sư” bắt đầu dĩ

...Anh sẽ làm gió...

...Để âm thầm che chở cho em...

...Để luôn có mặt bên cạnh em bất cứ lúc nào...

...Để thổi bay giọt nước mắt đọng lại trên má em...

...Để xóa tan nỗi buồn đang ngự trị trong em...

...Nhưng...

...Khi lựa chọn giữa thiên thần và ác quỷ...

...Anh sẽ chọn làm ác quỷ...

...Luôn là kẻ mạnh nhất để có thể bảo vệ

cho em...

...Anh sẽ dùng đôi cánh bạc của mình...

...Ôm trọn em vào lòng...

...Vì em là thứ quý giá nhất mà thượng đế đã ban tặng cho anh...

Tại trường Quang Tuyền :

Các tiết học trôi qua theo thời gian, giọng giảng bài của các giáo viên thu hút mọi ánh nhìn của học sinh “chăm học” – trừ những học sinh đang “làm việc riêng biệt” – tiếng đọc văn trong trẻo, tiếng giảng về hình học... Mọi thứ diễn ra một cách nhịp nhàng.

_ Ê, Tiểu Na... - Ánh mắt hướng về phía bảng, Lập Hân đưa tay khều áo Tiểu Na rồi thì thầm – Hân nghĩ....chuyến dã ngoại sẽ rất thú vị...

Trong khi bài giảng vẫn còn vang vọng khắp lớp, Tiểu Na nhoẻn miệng cười, một nụ cười ma mãnh. Nhỏ ta kênh kiệu nói :

_ Ừm, còn hơn cả thế. Những thứ làm chướng mắt mình, mình phải diệt tận gốc, làm cho thứ đó biến mất mãi mãi.

_ Nhưng trước tiên, mình phải chơi một trò chơi trước đã.

Cả hai cùng nhìn nhau rồi cười, giả vờ chăm chú vào bài giảng phía trên như chưa có gì xảy ra.

Giờ ra chơi, giờ của ăn uống.

Học sinh từng khối lớp tuôn ra căn tin – thiên đường ăn uống như kiến. Sân trường vắng hoe bây giờ đã trở nên đông đúc, ồn ào. Nắng rợp cả một khoảng sân lớn.

Thầy cô đến phòng giáo viên nghỉ ngơi sau những tiết học muộn, tất cả như đang sống dưới một mái nhà nhỏ mà đầy ắp tình thương và lòng vị tha. Có phải chăng

vì muốn niếm trải những đức tính ấy mà một tay xã hội đen thứ thiệt đã tạo dựng nên một nơi được gọi trường học với cái tên Quang Tuyền!

Suốt mấy năm đi trên con đường nhà giáo, tuy là ít hơn những năm tháng dầm máu, nhưng con đường ấy đã ăn sâu vào ông – Hiệu trưởng nhà trường. Với sự chân thành, niềm đam mê giảng dạy, tấm lòng yêu quý học sinh và sự cảm thông chia sẻ, tất cả giáo viên trong trường đã để lại một ấn tượng khác về con người trong lòng Hiệu trưởng Lâm. Đó có phải một kỳ tích cho một con quỹ dữ trên con đường trở thành thiên thần hay chỉ là một mảnh vụn trong cuộc sống để con người thấu hiểu nhau hơn. Tất cả như một quy

luật nhỏ, diễn ra theo tự nhiên, không theo một khuôn khếp nào. Tạo thành vòng xoay của số mệnh.

Căn tin chập nứ người, tiếng nói cười rơm rã của một tốp bạn nữ, tiếng trao đổi bài vở của đôi bạn cùng tiến, tuy ồn ào nhưng lại chẳng ồn ào.

Triết Minh ngồi trong lớp, gương mặt đẹp tựa điêu khắc, tay chớng cảm trầm ngâm suy nghĩ. Qua khung cửa kính, nhìn thấu bầu trời trong vắt, từng áng mây bông bênh trôi lo lửng tạo thành những hình thù kỳ dị, đôi khi lại trùng lập, đôi khi lại khác xa nhau. Một lúc lâu, ai kia khế thờ dài :

_ Không thể nào quên được thì làm sao mà quên đây. Có ngốc quá khi mãi chờ một điều mà chưa chắc có thể xảy ra không nhỉ? Dù có ngốc đến đâu, vì người đó là em nên tôi sẽ đợi.

_ Minh.

Tiếng gọi làm Triết Minh thoát khỏi dòng suy nghĩ, trở về với vẻ mặt bình thường, cậu lãnh đạm nói :

_ Chuyện gì?

_ Nè, tự tay Hân làm đó. Ăn thử xem ngon không!

Chìa gói bánh được bọc cẩn thận và bắt

mắt ra trước mặt Triết Minh, Lập Hân vui vẻ nói, nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu lạnh nhạt từ người đối diện :

_ Tôi không thích.

_ Nhưng em làm cho anh mà. – Lập Hân khẽ thút thít

_ Bằng tuổi thì xưng hô cho đáng hoàng đi. Cái gì mà anh anh em em.

Khó chịu quay sang hướng khác, Triết Minh khẽ nhú mày. Không dừng ở đó, Lập Hân cũng chuyển hướng rồi ổng ọ :

_ Em thích thế.

Râm!

— Vậy thì hãy làm những gì cô thích đi.
Tôi không có thời gian rảnh mà ngồi đây.

Dằng mạnh tay xuống bàn, Triết Minh đứng dậy rồi rảo bước ra ngoài, bỏ lại Lập Hân đứng đó. Mặt nhỏ ta chuyển từ thất thiêu sang căm phẫn, quăng gói bánh lên bàn, nhỏ ta tức tối nghiêng răng ken két :

— Tất cả là tại nó đúng không? Anh không thể đối xử với em được một phần giống nó sao! Vậy thì.....em sẽ giành lấy anh bằng mọi cách.

Ngã người xuống gốc cây, duỗi thẳng hai

chân ra, Bách Nhật khẽ nhắm mắt lại để tận hưởng bầu không khí trong veo dưới bóng mát của một cái cây to mà cậu tâm đắc nhất.

Chụt!

Một nụ hôn bất ngờ từ trên trời bay đến mặt Bách Nhật. Khẽ nhú mày, cậu mở mí mắt ra xem kẻ nào dám cả gan phá trong lúc mình đang “tĩnh tâm”

— Anh! – Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Vội vàng ngồi dậy khi nhìn thấy Tiểu Na, Bách Nhật đưa tay lau mặt mình rồi nhăn nhó :

_ Cô làm trò gì vậy hả?

Thấy được hành động đó, mặt Tiểu Na xụ xuống, nhỏ ta bĩu môi :

_ Anh có cần quá đáng thế không!

Em chỉ hôn anh thôi mà.

Bực bội đứng dậy, phủi lớp lá còn vương lại trên đồng phục, Bách Nhật thẳng thắn cất giọng :

_ Làm ơn đi. Lòng tự trọng của cô đâu mất rồi Du Tiểu Na? Tôi không thích cô. Đừng bao giờ làm chuyện tương tự như lúc này nữa.

Bỏ đi sau câu nói ấy, Bách Nhật ngược đầu lên trời, gió lùa vào tóc cậu, cảm giác thật dễ chịu, không phải dễ chịu vì gió mà là vì một hình ảnh bất chợt hiện ra trong đầu cậu.

Tiếng lá xào xạc dưới chân làm Tiểu Na càng thêm bức bối, đưa chân đá mạnh và một hòn đá nhỏ để trút giận, nhỏ ta vùng vằng bỏ đi và nhủ thầm : Em không nản lòng đâu. Vì vẫn còn việc em phải làm để anh phải thích em cơ mà, Vương Bách Nhật.

Công ty bất sản Duy Khoa :

Nói là phải làm liền, Vĩnh Khoa không
đôi co ngắn dài với Thiên Di nữa, cậu
nhanh chóng bước đến chỗ nó đang nằm,
“lôi” nó ngồi dậy và buông ra một câu:

_ Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ trực tiếp
“giám sát” việc học hành của em. Lấy
sách ra mau lên. Mai em học môn Văn
đúng không?

Thiên Di trố mắt, ngạc nhiên hỏi Vĩnh
Khoa :

_ Ủa? Sao biết mai em có môn Văn!

_ Đó là chuyện của anh. Lấy sách ra học
bài mau lên.

Nói rồi Vĩnh Khoa toan bước ra ngoài, cậu đi thẳng đến chỗ một cô nhân viên đang ngồi cách phòng mình không xa, nói nhỏ gì đó rồi nhoẻn miệng cười quay trở lại phòng.

Với gương mặt méo xẹo, Thiên Di chán nản lật quyển sách Văn ra và ngồi “gặm”, tuy vậy, nhưng nó vẫn dành ánh nhìn hăng học cho Vĩnh Khoa.

Cạch!

Cánh cửa phòng mở ra, cô nhân viên khi nãy bước vào, trên tay cầm theo một cây roi nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêu. Thiên Di không chớp mắt, nó nhìn chăm chăm

“vật thể lạ” ấy chuyển từ tay người này sang người kia. Đợi đến khi cô nhân viên ấy bước ra khỏi phòng, Thiên Di mới e dè lên tiếng :

_ Anh kêu chị ấy đem cái đó vô đây chi vậy?

Bộp!

Cầm cây roi trên tay, Vĩnh Khoa đập mạnh xuống bàn kèm theo ánh mắt sắc lạnh. Bấy nhiêu thôi cũng đủ để cho Thiên Di hiểu vấn đề. Nó ngoan ngoãn nhìn vào cuốn sách Văn. Nhìn thì cứ nhìn vậy thôi chứ không một chữ nào lọt vào tầm mắt Thiên Di cả. Vì thế nên...

_ Đưa sách đây. Trả bài.

_ ...

_ Đọc.

_ A, ưm....ơ....

_ ...

Buông cuốn sách xuống, Vĩnh Khoa nhắc cây roi lên rồi ra lệnh :

_ Tay.

_ Á, đau em....

_ Học hành vậy đó hả? Cho em 5 phút

nữa, đọc thuộc lòng bài thơ này cho anh.
Học mau đi.

_ Biết rồi, đưa sách đây mới học được chứ. – Giật lấy cuốn sách từ tay Vĩnh Khoa, Thiên Di nhăn nhó nói.

Vĩnh Khoa ngồi chễm chệ cạnh Thiên Di, cựa nhip nhip cây roi trên tay, lăm lại nhìn sang ai kia xem xét tình hình.

Từng phút, từng giây trôi qua trong tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường, Đã đến thời khắc “tử hình”, Vĩnh Khoa lạnh lùng giật lấy cuốn sách trong tay Thiên Di :

_ Đọc.

— Trường sa phục trường sa. Nhất bộ nhất hồi khước. Nhật nhập hành vị dĩ. Khách tử lệ giao lạc. Quân bất học tiên gia mỹ thủy ông. Đăng sơn thiệp thủy oán hà cùng. Cổ lai danh lợi nhân. Bôn tẩu lộ đồ trung. Phong tiền tửu điểm hữu mỹ tửu. Tính giả thường thiếu túy giả đồng. Trường sa trường sa nại cù hà. Thản lộ mang mang úy lộ đa. Thính ngã nhất xướng “cùng đồ” ca. Bắc sơn chi Bắc sơn vạn điệp. Nam sơn chi Nam ba vạn cấp. Quân hồ vi hồ sa thương lập?

Tiếng đọc trong trẻo của Thiên Di vang khắp phòng, đang hồ hởi, phấn khởi vì tài năng học bài siêu phàm của mình, Thiên Di ngênh mặt cười. Nhưng mà, kễ

hay bắt bẻ người khác và khéo tìm lỗi sai như Vĩnh Khoa đâu dễ gì tha cho nó. Khẽ nhếch môi, Vĩnh Khoa cau có gắt :

_ Thiếu.

Khựng lại vài giây lẽ mấy phút suy ngẫm, Thiên Di chắc chắn rằng mình không hề đọc thiếu gì cả. Nó cao giọng phản bác :

_ Thiếu gì nữa chứ!

Chìa quyển sách ra trước mặt Thiên Di, Vĩnh Khoa từ tốn buông hai từ ngắn gọn mà xúc tích, làm cho người nghe sững sốt, bàng hoàng, hoang mang trong giận dữ :

_ Dấu câu.

Thất thểu nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di cố gắng lắm mới không phát hỏa mà hỏi một câu :

_ Vậy mà cũng bắt bẻ nữa sao. Đọc chứ có phải viết đâu.

_ Muốn vậy thì em hãy đọc lại đi, kèm theo dấu câu.

_ Anh....

Cạch!

_ Thì ra trốn học để tới đây.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra làm cho người trong phòng hướng mắt nhìn về phía phát ra tiếng động. Triết Minh ung dung bước vào, theo sau là Bách Nhật.

Vĩnh Khoa đặt cuốn sách và cây roi xuống bàn rồi thản nhiên hỏi :

_ Sao hai biết chỗ này?

_ Hôm nay không thấy “cô đây” đến trường, bọn tôi hơi lo lắng nên đến tổ.....à, đến đó tìm anh nhưng không thấy. Tôi nghe ông Kan nói về cái công ty này nên đến đây tìm. Thì ra anh đã lôi kéo cô này trốn học. – Triết Minh nói với chất giọng đều đều, hơi thở nhịp nhàng.

— Oh, Thiên Di giỏi nhỉ? Trốn học rồi bây giờ lại ngồi đây mà học bài cơ đấy.
— Bách Nhật nhanh chóng nhìn thấy quyển sách Văn trên bàn, cậu nháy mắt trêu Thiên Di.

Có dịp để trút giận thì đại gì mà không chộp lấy. Với cơn giận được tích tụ này giờ, Thiên Di quyết định xả vào Bách Nhật cho bỏ tức (Oài! Chơi kì. Giận Khoa chém Nhật)

Cả hai rượt nhau khắp phòng, Bách Nhật nhảy vọt qua ghế, Thiên Di lập tức chặn đường sau. Chạy đến chỗ Triết Minh đang ngồi, Bách Nhật trốn phía sau người Triết Minh. Thiên Di sẵn tay định

đánh vào Bách Nhật ai ngờ ai kia phản xạ nhanh hơn làm Thiên Di lỡ tay đánh trúng một người khác một cái rồ đau.

_ Ồ hơ, sorry nha.

Nhanh chóng chuồn khỏi chỗ Triết Minh để không bị khiển trách, Thiên Di lại tức tốc rượt theo Bách Nhật. Lần này, Bách Nhật “biết khôn”, nấp sau người Vĩnh Khoa. Quơ lấy cây bút trên bàn, Thiên Di khẽ nheo mắt để xác định đúng phương hướng và đích đến của cây bút rồi..

Vụt..~

Vèo..~

Bốp...~

Cạch....cạch...cạch...

Thời gian như ngưng lại trong thời điểm này, ánh mắt mọi người dồn cả về chiếc bàn có hai chữ “Chủ tịch” to đùng. Bách Nhật cố bịt miệng để không bật cười thành tiếng, Triết Minh khẽ nhếch môi rồi nhâm nhin tách trà trên bàn tỏ vẻ mình là người ngoài cuộc : “không phận sự, miễn nhìn nhiều”. Thiên Di lấp liếm nhìn cây bút rồi ....cắn móng tay. Thời khắc này thật là khó xử.

Gương mặt lạnh như tiền, sát khí tỏa ra nghi ngút, lạnh toát cả căn phòng. Khung

cảnh này hết như một đêm vũ bão, gió từ chiếc máy lạnh lạnh lùng rít lên từng hồi, thẩm thấu vào cơ thể con người, làm tê liệt mọi hoạt động đang diễn ra trong cơ thể (trừ tim ^^).

_ Thiên Di...

Vĩnh Khoa gằng từng chữ rồi đưa đôi mắt màu nâu nhìn người đang đứng trước mặt mình. Nghe tên của mình được xướng lên một cách ghê rợn, Thiên Di khẽ rùng mình, nó cố tình lảng sang chuyện khác :

_ A, Triết Minh, Bách Nhật, cho tôi mượn tập của ngày hôm nay nha.

Miệng cười tươi, Thiên Di nhìn sang Triết Minh với ánh mắt cầu cứu, nhưng đã trễ một bước so với người đang ngồi đằng kia. Triết Minh nhấp thêm một ngụm trà nữa, đặt cái cốc xuống bàn, lấy tập theo yêu cầu, lẳng lẳng để đó rồi thong thả đứng lên :

_ Nhật, về thôi, trễ rồi!

Nhận được tín hiệu tốt, Bách Nhật nhanh chóng “cáo lỗi” với người đằng đằng sát khí, cười hì hì nhìn Thiên Di, Bách Nhật cùng Triết Minh đi thẳng ra ngoài và không ngoảnh lại.

Có cần phải “đánh nhanh rút gọn” vậy không hai tên chết bầm Vương-Hàn kia.

Thấy bạn “gặp nạn” mà không cứu. Hic, các người là đồ thói tha...T.T

Đau khổ nhìn cánh cửa từ từ, từ từ khép lại trong khúc nhạc du dương phát ra từ miệng Triết Minh, Thiên Di tập hợp tất cả các chất xám đang ngự trị trong não mình lại thành một khối thống nhất và tập trung suy nghĩ “kế sách”. Sau một hồi đầu tư cho sự hoạt động trên, cuối cùng não bộ cũng đưa ra một kết quả (không biết có khả thi không) nhưng dùng được. Đưa tay giã đầu, Thiên Di chạy lại xách ba lô lên và cười nói :

_ Aish, chết rồi, mai có bài kiểm tra, phải về sớm học bài mới được.

He he, mình thông minh thế không biết, bây giờ chỉ có nước về nhà và chui lên phòng là hay nhất. Ta yêu mi quá đi Nã Ơi. I love you, chụt chụt...

_ Em đứng lại đó cho anh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ang mây thứ 23 : No.1-“Thiên tài” xử phạt

...Thời gian dần trôi theo năm tháng...

...Trái tim nhỏ bé của em dần chứa đầy hình ảnh của anh...

Em đã yêu rồi chẳng?

...Lớp bụi mờ nhạt của quá khứ...

...Là đau thương ...hay hạnh phúc...

Lặng người sau sáu từ phát ra từ miệng “nạn nhân”, Thiên Di đứng bất động tại chỗ. Hồi hộp, lo sợ, nó từ từ quay người lại, môi mấp máy từng chữ :

_ Sao....sao...nữa....em....về....học...

_ Em gây ra chuyện rồi bỏ chạy là xong hả? Anh đâu cao thượng như em.

Dọn dẹp lại “đóng bừa bộn”, Vĩnh Khoa

nhANH chóng đứng lên và không quên lấy theo chìa khóa xe. Túm lấy áo của “tên tội nhân”, lôi xòng xọc ra ngoài trước cái nhìn ghen tị của các nhân viên nữ. Thiên Di xấu hổ muốn chui đầu xuống đất mà không được, đành ngậm ngùi đi theo “nạn nhân” về nhà (giam).

Trên đường về, không khí lạnh như tờ, chỉ có tiếng gió, tiếng kèn xe, tiếng động cơ hoạt động rộn vang. Ngồi im thin thít trong xe tỏ vẻ “ăn nan hồi hận”, Thiên Di cuối đầu mà không dám nhìn “nạn nhân” lấy một lần. Nó nhủ thầm : Nếu có cho vàng hay kim cương mình cũng không dám chọc giận tên này lần 2 đâu.

Sự thật là vậy, cơn giận của Vĩnh Khoa

rất đáng sợ, nó có thể giết chết đôi phương trong tích tắc, nhưng vì người gây ra cơn giận ấy là Thiên Di nên không đến nỗi nào. Cậu sẽ trừng trị nó theo cách của cậu. Riêng biệt, thú vị và đầy rẫy những bất ngờ ngờ.

Dừng xe trong khuôn viên nhà, Vĩnh Khoa – với gương mặt lạnh tanh – bước xuống xe rồi đóng cửa cái rầm làm “tên tội nhân” giật mình ngo ngác rồi ngo ngẩn. Ngồi trong xe, Thiên Di tự trấn an mình rồi với trí tưởng tượng khá là phong phú, nghĩ ra những chuyện hành hạ ghê rợn như phim cổ trang, Thiên Di tự gào thét trong tuyệt vọng :

— Chúa Giê-su, thánh A-la, Phật tổ như

lai, Chủ tịch Hồ Chí Minh ời...cứu cô bé nhỏ nhắn tội nghiệp này với, con sắp sửa sẽ vào địa ngục rồi...Hu hu..

Đau khổ bước xuống xe, chậm chạp bước vào nhà, Thiên Di lén lút tìm kiếm Vĩnh Khoa. Không thấy.

_ Hura!...

Cộp cộp...

Từ trên lầu, một bóng người quen thuộc thon dong bước xuống. Thất thiếu cuối mặt xuống sau tràng vui mừng quá lố của mình, Thiên Di đặt ba lô lên sofa rồi nhìn ai kia đang tiến gần lại. Thật ra có người đã nghe thấy từ “Hura!” phát ra từ

miệng ai kia nhưng đang cố gắng nín cười vì giữ hình tượng.

Ánh mắt Thiên Di không dừng ở gương mặt anh tuần mà dừng lại ở một nơi khác. Nó chớp chớp mắt nhìn cái vật trên Vĩnh Khoa rồi tưởng tượng ra một khung cảnh rất trẻ thơ. Nhìn Vĩnh Khoa đang tiến gần lại mà Thiên Di không ngừng suy nghĩ : Chẳng lẽ bắt mình nằm lên đây rồi đánh sao trời!

_ Cầm lấy. – Đưa cây chổi lông gà cho Thiên Di một cách kên kiệu, Vĩnh Khoa khẽ khàng nói tiếp – Em cầm cái này bằng một tay, giơ thẳng lên trời, co một chân lên, đứng yên ở tư thế này, cầm nhúc nhích. Đợi anh một tí. Em mà húc

nhích thì đừng có trách.

Mặt mũi méo xẹo, Thiên Di lúc này y hệt tượng Nữ thần tự do ở New York, chỉ khác ở chỗ ngọn đuốc linh thiêng giờ đây được thay thế bằng cây chổi lông gà và chân được co lên một cách rất ư là mỏi.

Trong khi đó, ai kia đi thẳng xuống bếp, dạo quanh một vòng, không thấy bất cứ một thứ nào ăn được, khế chua mảy, ai kia móc điện thoại ra, bấm số trong tích tắc, tiếng chuông đổ không lâu thì có người nghe máy. Với chất giọng cao ngạo, Vĩnh Khoa ra lệnh :

_ Đến nhà tôi, nấu bữa tối.

Nghe xong các câu từ mà người dưới bếp vừa nói, Thiên Di tủm tủm cười khoái trá : Hề hề, thì ra là không biết nấu ăn. Rồi chợt ngó ra : Mà tự nhiên nhắc tới đồ ăn...ôi đói quá, sáng giờ có cho cái gì vào bụng đâu chứ. T.T

Sau mấy phút, từ bên ngoài, Mai hốt hớ chạy vào, nhìn thấy Thiên Di đang đứng với nụ cười méo xẹo, Mai ngạc nhiên nhưng không dám hỏi, đi lướt qua Thiên Di, Mai nghe nó khẽ thều thào :

_ Chị ơi, cứu em, tên đó độc ác quá...

_ Không được nói chuyện trong lúc đang nhận hình phạt. – Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa nhìn Mai rồi tiếp lời –

Làm nhanh đi.

Tích tắc ... tích tắc...

Nhườn nhà bếp lại cho chủ nhân của nó, Vĩnh Khoa thản nhiên ngồi nhìn Thiên Di trong khi nó đang rất rất rất mõi mà không dám nhúc nhích. Chỉ một loáng, bàn ăn đã được bày biện sẵn sàng, rất đẹp mắt. Cuối đầu chào Vĩnh Khoa, Mai vội vã ra về mà không nói một lời. Cách cửa khép lại, khuất sau đó là bóng hình của Mai.

_ Được rồi, bỏ tay xuống đi.

Nghe được hiệu lệnh, Thiên Di mừng rơn, cười tươi rói, nó co duỗi chân thật

nhịp nhàng rồi lập tức quăng cây chổi lông gà lên sofa và xoa bóp cơ tay. Đột nhiên, Vĩnh Khoa hắng giọng :

_ Anh đâu kêu em bỏ chân xuống.

...

Hít thở thật sâu, Thiên Di nảo nề co một chân lên, lăm lia nhìn tên trước mặt: Đồ cà chớn. Nó đứng mà chân cứ đảo qua đảo lại làm ai kia phải lắc đầu, rất muốn cười nhưng không bật thành tiếng. Năm phút đồng hồ trôi qua trong sự chờ đợi mòn mỏi mệt của Thiên Di. Đưa tay lên xem đồng hồ, Vĩnh Khoa gật đầu rồi ra lệnh :

_ Bỏ chân xuống đi. Theo anh xuống đây.

Bỏ vôi cái chân đang co xuống nền đất,
Thiên Du khẽ rú lên trong sung sướng khi
biết “địa điểm” mình sắp đến là nhà bếp
– nơi có một bữa tối thịnh soạn đang chờ
đợi cái bao tử rỗng toét.

_ Yeah! Coi như cũng còn có tính người.
Phạt xong lại cho mình ăn nữa, thích thật.
Hi hi..

Tung tăng xuống bếp theo Vĩnh Khoa,
Thiên Di nhớn nhोर kéo ghế ra ngồi thì bị
Vĩnh Khoa ngăn lại :

_ Không được ngồi ở đó. Em phải ngồi
đối diện anh. Ở đây này.

Không sao, không sao. Được ăn là vui rồi. Ngồi đâu mà chả được. Chỉ là phải nhìn thấy bản mặt đáng ghét của tên đó thôi mà..

Nhủ thâm trong bụng, tiến đến chiếc ghế đối diện Vĩnh Khoa, Thiên Di ngồi xuống và nhìn từng món ăn. Hơi thơm tỏa ra ngào ngạt làm nó không kìm nổi lòng mình, rất muốn ăn. Vội cầm đĩa lên, nó gấp ngay miếng thịt to và đưa lên miệng ...

_ Bỏ xuống.

Khựng lại và nhìn sang hướng đối diện, Thiên Di ngây thơ hỏi :

_ Anh nói gì?

_ Bỏ đĩa xuống. Anh đâu kêu em ăn. Em chỉ cần ngồi đó và.....nhìn anh ăn là được rồi!

...

...

...

TRƯỜNG VĨNH KHOA....Gào thét tên của ai kia trong thâm tâm, Thiên Di rất muốn quăng luôn đĩa thịt vào mặt Vĩnh Khoa...nhưng thời điểm này thì không thể. Với tình thế bây giờ, không thể mất

mặt được. Thiên Di khẽ ho một tiếng rồi đặt đĩa xuống mặc dù không hề muốn làm thế chút nào :

_ Hah, dù sao mình cũng đâu có đói...

=.=Trời ạ! Cái bụng phản chủ. Có tin tao cho mày nhịn đói một tháng không! Hợp tác chút đi chứ.

_ Không đói là vậy đó hả? – Vĩnh Khoa bụm miệng để che giấu nụ cười hiém hoi.

...

Nhìn bàn ăn rồi lại nhìn sang Thiên Di

đang chùi ụ một đống, Vĩnh Khoa cười thâm rồi cầm đũa lên. Nhâm nhi miếng thịt thơm lừng, hết miếng này đến miếng khác, Vĩnh Khoa biết rằng Thiên Di đang cố cầm lòng nên rất thích thú. Từng món ăn được Vĩnh Khoa thưởng thức một cách chậm rãi và gây thêm thuận cho “người xem”. Cậu cứ vô tư ăn rồi uống một cách thoải mái cho đến khi đã no.

Thiên Di ngồi đó, liếc nhìn tên chồng đáng ghét và.....ham ăn. Cái câu vui mừng khi tưởng mình là người được ăn đã vụt bay theo làn gió qua cửa nhà. Nhích ghế ra và đứng lên, Vĩnh Khoa khẽ vươn vai rồi nhìn người đối diện :

_ Lên lầu.

Lên.....lên lâu?

Mặt Thiên Di liền đổi tông màu xanh lè rồi ửng đỏ sang tím ngắt, trong đầu nó hiện ra một hình ảnh ghê sợ : Tên biến thái này định...định làm gì vậy trời!!

Lo lắng bước theo sau Vĩnh Khoa, Thiên Di không ngừng cho trí tưởng tượng bay xa, bay cao và bay đến một nơi lạ hoắt. Bước vào căn phòng mà nó từng bị té, nhìn Vĩnh Khoa cởi cái nút áo cổ mà tim Thiên Di đập gấp 5 lần so với quy định. Như một phản xạ, Thiên Di đưa tay vịn lấy cổ áo, hành động đó làm Vĩnh Khoa phì cười, cậu háng giọng rồi nói :

_ E hèm! Em nghĩ anh sẽ làm gì em?
Đúng là đầu óc đen tối.

_ Ai...ai...chứ... - Thiên Di lúng túng không nói nên lời.

Ngồi bệch xuống giường, Vĩnh Khoa lúc này nhìn gian ơì là gian, với cặp mắt màu nâu ma mǎnh, cậu lạnh lùng bảo Thiên Di :

_ Lại đây. Thay áo cho anh.

Đứng bất động sao câu nói chắc nịch của Vĩnh Khoa, Thiên Di đưa tay véo má để biết không nghe nhầm, nó cổ nuốt nước bọt một cách nặng nề.

— Sao chứ? Anh có tay có chân thì tự mà làm lấy.

— Làm hay không?

Gắng từng chữ thật rõ, gương mặt kia đầy vẻ đe dọa, hung hãn. Chát lạnh từ người tỏa ra khiến sống lưng Thiên Di lạnh toát, nó sợ hãi bước đến bên cạnh Vĩnh Khoa, chìa tay ra, gỡ từng nút một. Trước mắt nó là một vùng ngực săn chắc và đẹp hoàn hảo, thân hình bao chàng trai điều ra sức tập thể hình để có được.

Tim lại đập loạn xạ...

Nhắm tịt mắt lại để không thấy những thứ trước mặt nhưng nó lại càng hiện rõ hơn.

Thở hắt một cái, Thiên Di dứt khoát rút tay lại, nó giận dữ hét :

— Không làm, không làm nữa. Anh là tên biến thái...

Khẽ nhếch môi cười vì kế hoạch công kích của mình thành công trọn vẹn. Cậu hiểu rất rõ cô bé ngốc này, không chịu đựng được nữa thì sẽ phản công, không bao giờ chịu nhịn nhục. Đó là điều cậu thích.

Bước đến tủ áo, Vĩnh Khoa mở tủ ra và chọn một cái áo thun, mặc vào một cách nhanh nhẹn, chiếc áo ấy làm lộ rõ nét điển trai, say lòng bao cô gái.

Đẩy Thiên Di sang một bên, tiến thẳng đến cái công tắc trên tường, Vĩnh Khoa đưa tay vặn cái nút màu xanh cạnh ổ điện rồi cười ma mãnh. Một lúc sau, không khí trở nên nóng nực vô cùng, lúc này, Thiên Di mới nhận ra cái nút ấy là nơi điều khiển máy lạnh trong phòng.

_ Nóng quá. Lại đây quạt cho anh ngủ!

_ Ai mượn tắt máy lạnh làm gì rồi than nóng.

_ Tiết kiệm điện.

Thản nhiên nằm dài lên giường, Vĩnh Khoa gối tay lên đầu rồi nhắm mắt chờ đợi gió nhân tạo. Dùng dằng đưa tay lấy

cuốn tập trên bàn, ngồi xuống cạnh giường, Thiên Di bắt đầu cho tay hoạt động hết công sức. Người kia nằm nhắm mắt mà có ngủ được đâu, tâm trí đang hướng về phía người ngồi quạt.

Khoảng một lúc sau khá lâu, chắc rằng ai kia đã ngủ, Thiên Di buông cây quạt trên tay xuống và chăm chăm nhìn người trước mặt, cứ nhìn mà không hề biết có người đang rất khó chịu.

Từng ngón tay nhỏ nhắn chạm vào mái tóc nâu sóng sánh, mượt mà, bông bênh, mùi hương bạc hà song khắp mũi, đùa giỡn với làn tóc xong, ngón tay ấy lại di nhẹ xuống chiếc mũi cao, đẹp, rồi đến hàng mi cong vút như con gái, đôi chân

mày rậm đẹp tuyệt. Dời đến làn môi đỏ mọng như quả dâu ngon ngọt, như cánh hoa hồng còn rướm lại chút sương. Một gương mặt hoàn hảo, không tí vết. So lại có người đẹp đến thế chứ!

_ Đẹp thật, phải chăng là cha đã gửi thiên sứ xuống đây cho con, bảo vệ và chăm sóc cho con thay cha. Nhưng cha ơi, người ta đâu có thích một đứa nhếch nhác như con, có lẽ con đơn phương rồi..

Nói trong mơ màng, đôi mắt nhỏ dần khép lại sau hàng mi cong, đầu dần dần gục xuống tấm nệm êm ái. Giấc ngủ dần chiếm lấy cô gái nhỏ...

Thoang thoang trong mùi hương bạc hà,

Thiên Di mơ có người nhẹ nhàng sờ tóc mình rồi thì thầm gì đó, cảm nhận được có người bế mình lên chiếc giường kia. Thật lạ!..

Ánh nắng ban mai trong suốt tựa hồ pha lê, len lỏi qua từng đám lá, chiếu vào những hạt sương nhỏ, long lanh cả một khoảng sân. Gió sớm nhẹ nhẹ lùa vào khung cửa sổ, mùi hương bạc hà lại phảng phất. Thật dễ chịu.

Khoan...

Ngưng lại đã. Mùi hương bạc hà. Phòng mình làm có mùi hương này...

Bật dậy như một cái lò xo, Thiên Di nhìn quanh căn phòng rồi nhận ra : Đây không phải phòng nó.

Nhớ lại những gì hôm qua, giật mình, điều tiếp theo Thiên Di làm là xem lại những thứ trên người mình. An toàn.

Đầu đó trên chiếc áo của mình, Thiên Di lại ngửi thấy mùi dịu nhẹ của bạc hà còn đọng lại. Giấc mơ cứ như thật vì bây giờ nó đang nằm trên giường chứ không phải nơi ban tối đã ngồi.

Mãi nhơn nhơ rong ruổi cùng dòng suy nghĩ chập vập trong đầu, Thiên Di cứ ngồi đó cho đến khi sức nhớ ra một chuyện

hết trọng.

_ Á..á...á....trề học mất.

Trong tích tắc, mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi. Chạy ầm ầm xuống nhà như bị ma đuổi, Thiên Di phóng ngay đến trường mà quên mất sự có mặt của một người.

_ Đồ đáng ghét, dậy sớm hơn mình cũng không dám gọi mình dậy giùm nữa. Báo hại phải đến trường trề, đã vậy còn ngồi thảnh thơi uống trà, ăn sáng. Đúng là kênh kiệu.

Dậm dậm vào đống lá mà mình đã cắt công quét trong mấy giờ liền cho thỏa nổi tức. Vì ai mà nó bị phạt chứ? Vì ai mà phải nài nỉ chú bảo vệ chứ? Vì ai mà phải van xin thầy giám thị chứ?

Càng nghĩ càng tức, cầm luôn nguyên cây chổi trên tay, Thiên Di quất qua quất lại làm đống lá bay tứ tung trên không trung. Coi như nãy giờ là....công cốc.

_ Trò Lữ Thiên Di, em có muốn nhận thêm hình phạt không hả? Lo mà tui dọn cái bãi chiến trường mà em vừa gây ra cho mau đi.

_ Dạ, vâng thưa thầy. – Thiên Di nảo nề kéo dài từng chữ

Cuối cùng cũng gom xong đóng lá chết bầm, cố kìm nén cơn giận để không phạm phải sai lần 3, Thiên Di trả chổi lại cho trường rồi thều nảo bước đến lớp. Bắt đầu ngày mới đây rầy những điều xui xẻo thế này thật khó chịu, cứ ngỡ mọi chuyện chỉ có thế, nhưng Thiên Di vừa đưa mặt vào lớp thì ..

_ Lại đi trễ. Lữ Thiên Di, em có biết trong một học kỳ em đi trễ đến mấy ngày không? Học hành thì không lo chỉ lo ngủ nướng. Ngủ thêm mấy phút có làm em cao hơn một milimet à! Có làm cho em thông minh thêm tẹo nào chẳng? Cô thật quá thất vọng về em.....%^#\$\$!@#~!~#@\$%\$ .....

Em ra ngoài hành lang đứng cho tôi.

Quên bén mắt là hôm nay có tiết của bà la sát, vừa vào lớp đã bị nói nguyên một hơi, nào là triết lý, nào là đạo lý.. Nhức cả đầu. Không ai qua khỏi tài “nói” của bà la sát cả. Bà ta đứng số 2, không ai dám giành vị trí số 1.

Đến giờ vẫn còn lùng bùng lỗ tai. Tựa mình vào tường, Thiên Di khẽ thờ dài. Hôm nay nó bị sao quả tạ dòm ngó hay sao ấy. Sao lại xui xẻo thế không biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24

Áng mây thứ 24 : Đùa với lửa

Niềm hạnh phúc ta có hôm nay

Có phải đánh đổi bằng nhiều nước mắt?

Em sợ

Một lúc nào đó..

Hạnh phúc sẽ xa lánh em.

Tim anh đã lỗi nhịp mất rồi

Nói em là đồ ngốc nhất quả đất là đúng hay sai?

Có ngọc không khi em không nhận ra
rằng mình rất đáng yêu.

Và anh đã trót yêu em mất rồi.

Bức màn bí mật của quá khứ.

Một tay Demonwhite sẽ hé mở.

Chìa khóa vàng là ai?

Quý trắng có thật sự xuất hiện?

Tất cả....

Điều nằm ở tương lai.

Mai là ngày dã ngoại của trường, ai ai

cũng đều háo hức, mong chờ cho chuyến đi này mặc dù kỳ thi cũng sắp kéo đến. Tất cả học sinh đều mơ tưởng đến một chuyến đi đầy lãng mạn và hấp dẫn.

Ra chơi, cũng là lúc hình phạt của Thiên Di kết thúc. Thất thủ bước vào lớp với bộ dạng tàn tạ, Thiên Di ngồi phịch xuống ghế, xoa xoa cái bụng đói cồn cào của mình. Nó rất muốn xuống căn tin ăn đấy chứ. Nhưng ngặt một nỗi, nguồn vốn lại không có, thế nên nó mới toàn ăn sáng ở cái nhà có cái tên kênh kiệu kia, hôm nay lại đi trễ nên không có thời gian ăn sáng. Từ hôm qua tới giờ, có một miếng bánh, miếng thịt nào vào bụng đâu chứ.

— Nhìn cô có vẻ mệt mỏi vậy! Không

định ăn sáng à!!

Triết Minh cắt đóng sách trên bàn vào cặp rồi cất giọng khi nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của ai kia.

_ Tôi không đói .....

_ Khi, không đói? – Bách Nhật trêu, đẩy cái ghế sang bên cạnh, cậu vui vẻ nháy mắt – Đi ăn thôi.

_ Nhưng... - Thiên Di dè dặt.

Như thấu hiểu được điều gì đó, Triết Minh nhẹ nhàng đứng lên, búng tay rồi

nói:

_ Hôm nay tôi đi.

Trong căn phòng rộng lớn, một người lịch lãm đang tựa đầu vào ghế cho đỡ mỏi, đặt ở góc phải của chiếc bàn làm việc là một khung ảnh nhỏ, gương mặt tươi cười của người trong ảnh làm cho cảm giác mệt mỏi bay mất.

Cạch!

Cô thư kí với nét mặt tươi tắn bước vào, đôi chân thon dài không mấy ảnh hưởng đến người đối diện, cô ta nhoẻn miệng

cười rồi chìa quyển sổ cỡ lớn ra trước mặt người kia.

Thản nhiên cầm bút và ký vào quyển sổ trước mặt như một cái máy đã được lập trình sẵn. Công việc chỉ đơn giản là thế cũng khiến người làm cảm thấy nhàm chán.

Trả lại không gian tĩnh lặng cho người trên ghế, cô thư kí cuối đầu chào rồi bước ra ngoài, tiếng gót giày như xé toạc không khí.

Cạch!

Cánh cửa lại một lần nữa được mở ra, lần này, người bước vào không phải cô

thư kí mà là một người phụ nữ cao quý, đầy quyền rũ, dáng đi đầy quyền uy và sang trọng. Khẽ cầm khung ảnh lên và ngắm soi, người phụ nữ ấy nhếch môi :

_ Con vẫn còn nhớ con bé này sao?

Giật phăng khung hình lại, người con trai ấy dừng dung đáp :

_ Đúng vậy, thì sao chứ? Con đã về đây quản lí công ty theo như lời đề nghị của mẹ rồi đấy thôi. Mẹ vừa lòng rồi còn gì. Mẹ hoàn toàn không nghĩ tới cảm nhận của con. Chỉ thích làm theo những gì mẹ muốn, thật ra, công ty có chuyện gì cần con giải quyết đâu? Vậy mà mẹ vẫn cứ than vãn. Mẹ chỉ ăn mặc cho thật đẹp, số

lần đến công ty chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đó phải chăng là đến để quan sát thái độ làm việc của con?

Rầm!

Người phụ nữ ấy giằng mạnh tay xuống bàn, tao nên thứ âm thanh đáng sợ, ánh mắt chứa đầy nét giận dữ, bà tiến đến trước mặt người con trai của mình :

— Hải Nhân, con có thể nói mẹ mình vậy sao? Mẹ kêu con về đây gấp là vì cái gì chứ. Lợi ích của mẹ chẳng? Hoàn toàn không, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Được, nếu con muốn, con có thể về Việt Nam. — Ngưng lại một lát, bà cười nhạt, quay người đi rồi tiếp — Nhưng chỉ trong

một tháng. Trong một tháng ấy, nếu con dẫn con bé ấy về đây được, thì coi như mọi chuyện đã xong. Con phải từ bỏ cái thứ tình cảm ấy mà làm theo lời mẹ. Con đồng ý không?

Đút hai tay vào túi quần, Hải Nhân nhìn vào khung ảnh, ánh mắt chất chứa một niềm hy vọng nhỏ nhoi, một tình yêu mãnh liệt. Khi tiếng gót giày vừa đến ngưỡng cửa bước ra ngoài, Hải Nhân ngoái đầu lại đầy tự tin :

_ Con đồng ý.

Tiếng nói dịu nhẹ của cô tiếp viên vang vọng khắp phi trường rộng lớn, đây là lần thứ Hải Nhân háo hức về Việt Nam.

Những thanh âm trong trẻo cứ phát ra mãi không ngừng, tuy ồn ào nhưng không làm nóng người nghe.

Chuyến bay sang Việt Nam mà cậu hằng mong chờ cuối cùng cũng thực hiện được. Sân bay tấp nập người, khẽ mỉm cười, Hải Nhân kéo vali và bước vào hàng ghế đầu.

Tiếng gió từ chiếc máy lạnh phả ra vô thức, từng tràng gió lạnh xuyên qua trái tim mỗi con người đang ngồi trong căn phòng đen, màn hình vi tính phóng to hết cỡ bởi chiếc máy chiếu đặt tiền hăn hoi.

Tất cả chìm trong bóng tối.

Hình ảnh từ chiếc máy chiếu hiện ra liên tục, các sấp hồ sơ được chuyển quanh một vòng lớn. Ngồi ung dung ở đầu chiếc bàn lớn, hai tay đặt lên bàn đầy uy nghiêm, nét mặt lạnh tanh khiến người nào thoát nhìn qua cũng muốn bỏ chạy trong 5'.

Cây bút trong tay dần hết kiên nhẫn chờ đợi, búng cây bút sang một người bất kỳ, với cái giọng lạnh đến đáng sợ, ánh mắt màu nâu tinh tường nhìn thấu tim người mà cây bút đã chọn.

_ Cho tôi câu trả lời!

Thưa chủ tịch, mạnh mỗi tiếp theo, Đơn Diệu Vinh-thầy y tế trường Quang Tuyền, còn là hậu duệ của chủ tịch đời trước.

Ánh mắt nâu nhạt dần dần ra, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Một mối lo ngại hình thành trong cậu, tất cả mọi chuyện điều có liên quan đến trường Quang Tuyền, ngôi trường mà “vợ” cậu đang học.

Tất mản hình vi tính sau khi đã nhìn thấy hình ảnh của người cần tìm, Vĩnh Khoa cười nhạt, cậu cầm đóng giấy liên quan đến việc mình cần làm rồi bước ra ngoài kèm theo một câu :

_ Cuộc họp kết thúc ở đây.

Bầu trời buổi trưa thật đáng ghét, ánh nắng rất buốc chiếu thẳng xuống con đường nhựa phẳng in, hắc lên mùi nóng đặc trưng, làm cho người đi đường trở nên khó chịu và nóng nảy. Người nào cũng muốn bước thật nhanh về nhà để trốn khỏi cái nắng gay gắt này.

Đẩy cánh cổng cao lớn của ngôi biệt thự, Thiên Di tung tăng nhảy chân sáo vào nhà, vừa vào tới, nó đã đụng độ ngay cái bản mặt đáng ghét của một người.

_ Lại đây.

Ra lệnh một cách thẳng thừng mà không thềm mặt người vừa bước vào lấy một cái. Thiên Di làm bầm trong họng rồi bước đến trước mặt người ấy, khẽ ngồi xuống phía đối diện :

_ Chuyện gì?

Bất chước thói quen nói hai từ trong một câu của ai kia, Thiên Di dùng gương mặt lạnh lùng từ kiêu bất chước ấy luôn và đáp trả một cách nhanh nhẹn. Khá ngạc nhiên trước cái cung cách nói chuyện của Thiên Di, Vĩnh Khoa nhếch môi, đưa tay vuốt mái tóc nâu bông bênh như đám mây trôi, lạnh lùng bảo :

_ Chuyển trường.

Như hóa đá trước câu nói đột ngột của
Vĩnh Khoa, Thiên Di ngó người chỉ với
hai từ :

_ Tại sao?

_ Không lý do.

Câu nói đã đạt đến ba từ trong một câu.
Thật đáng ngạc nhiên.

Thiên Di bĩu môi :

_ Đồ áp đặt.

Hình như đã khá là bực bội trước cái tài

bắt chước siêu phàm của ai kia, Vĩnh Khoa khẽ chau mày rồi gắt :

— Em có thôi ngay đi không. Chỉ cần nghe lời anh là được. Ngôi trường ấy rất nguy hiểm. Nhất là không được ở gần Hiệu trưởng và Đơn Diệu Vinh.

Tròn mắt ngạc nhiên, hai người mà Vĩnh Khoa vừa nói rất quen thuộc với Thiên Di. Chẳng những vậy, hai người còn rất tốt với Thiên Di, và hiển nhiên, nó cũng rất quý hai người đó. Hai người họ là những người đầu tiên trong trường đối xử tốt với nó ngay từ ngày đầu tiên bước vào ngôi trường xa hoa ấy.

Bực bội trước thái độ của Vĩnh Khoa,

Thiên Di toan đứng lên, nó vùng vằng nói:

_ Nguy hiểm? Đối với anh, trường học là nơi nguy hiểm sao. Hiệu trưởng và thầy Vĩnh rất tốt với em cơ mà. Không có gì gọi là nguy hiểm cả. Anh chỉ muốn áp đặt người khác theo suy nghĩ của mình thôi. Mọi thứ về em, anh đều biết. Còn anh, có khi nào anh nói rõ cảm xúc của anh cho em nghe chưa?

Không muốn nấn ná thêm lâu, Thiên Di giận dữ bước đi, lên đến bậc cầu thang thứ năm, cái giọng lạnh lùng lại cất lên :

_ Đứng lại đó.

Nhóm dậy khỏi chiếc ghế êm ái, Vĩnh

Khoa rảo bước đến dưới chân cầu thang, điệu bộ cao ngạo toát ra vẻ đáng sợ :

_ Em đừng quá ngoan cố. Mọi chuyện anh làm điều có lý do của nó. Cứ nghe lời anh. Chuyện trường ngay ngày mai.

Hít thở thật đều đặn, Thiên Di quay lại, nhìn người trước mặt mình, dù người đó có đáng sợ đến mấy, với nó, ngay lúc này, nó không cho phép mình sợ hãi :

_ Không. Tại sao em phải nghe lời anh trong khi em hoàn toàn không hề biết chuyện gì đang xảy ra. Em không phải con cò. Phải cố gắng lắm em mới được vào ngôi trường ấy nên em sẽ không bao giờ chuyển trường. Vả lại, ngày mai em

sẽ dã ngoại cùng mọi người nên hôm nay không rảnh để đi co với anh.

Ngạo nghề nhếch môi, Vĩnh Khoa lướt qua mặt Thiên Di một cách lạnh lùng rồi buông ra câu nói nhạt :

_ Tùy. Nhưng ngày mai, em sẽ được chuyển đến trường mới. Không có chuyến dã ngoại nào hết.

Nắm chặt hai tay lại, đôi mắt to tròn nheo lại đầy tức giận, đôi môi nhỏ mím chặt, vượt qua mặt Vĩnh Khoa một cách nhanh nhẹn, chạy thẳng lên phòng, trước khi đóng cửa phòng lại, Thiên Di không quên bỏ lại một câu :

_ Không là không. Anh tự đến trường mới mà học. Em không nghe lời anh đâu. Đừng có mơ. Plè...

Vào phòng, Vĩnh Khoa ngã người lên giường. Sở dĩ, cậu đề nghị Thiên Di chuyển trường cũng là vì sự an toàn của nó. Vì tất cả mọi chuyện đều liên quan đến trường Quang Tuyến nên cậu mới lo sợ. Một khi cuộc rượt đuổi chính thức bắt đầu, đâu ai biết sẽ có bao nhiêu người chết.

Lo sợ không phải việc cần làm vào lúc này. Trong từ điển của Vĩnh Khoa, không hề có hai từ này cho đến khi Thiên Di xuất hiện, mọi ranh giới dần bị phá bỏ. Ngay cả với người con gái ấy, hai từ lo

sợ còn không có. Vậy mà với Thiên Di, hai từ đó lại luôn quấn lấy con người lạnh lùng này.

Con người thật ung dung tự tại khi chỉ một mình nhì?

Giờ đây, vị chủ tịch trẻ đã không còn như trước nữa. Nếu không có thứ để bảo vệ, cậu sẽ xuống tay không dè dặt, như cậu đã từng làm. Lạnh lùng, tàn nhẫn và dứt khoát.

Vĩnh Khoa cũng rất muốn kể cho Thiên Di về mình chứ? Nhưng lí trí không cho cậu làm thế. Đơn giản bởi cậu sợ.

Tự cười nhạt một cái, Vĩnh Khoa đưa tay

gõ vào đầu mình để mình thật tỉnh táo. Một người không sợ bất cứ một thứ gì hay cái gì giờ đây lại có thứ để sợ. Có buồn cười không chứ?

Một buổi sáng mờ nhạt được đánh thức bởi vầng sáng hiện ra từ phía đông. Căn nhà lớn lại lặng như tờ. Chuẩn bị tươm tất xong, đưa tay lấy cái ba lô khoác lên vai, soi lại mình gương, Thiên Di nặn ra một nụ cười trên gương mặt rồi hớn hờ bước xuống nhà.

Trên chiếc ghế sofa, Vĩnh Khoa đang ngồi đó tự lúc nào, vẫn gương mặt điển trai đang nhâm nhi tách cà phê nhỏ. Ánh

mắt nhìn vào tờ báo như muốn xé nát nó ra.

Chậm rãi nuốt nước bọt, Thiên Di lấy hết dũng khí, bước thật khoan khoái. Ngay khi đôi chân nhỏ bước qua khỏi chiếc ghế sofa thì...

_ Đứng lại.

Cả người Thiên Di không vì thế mà lung lay, nó vẫn cứ duỗi thẳng chân bước đi với gương mặt tươi tắn.

Chỉ với một cái búng tay của Vĩnh Khoa, trước mặt Thiên Di là hai tên vệ sĩ to

lớn, khoác trên người bộ vest đen, gương mặt bặm trợn. Trố mắt nhìn “người lạ” mất mấy giây, Thiên Di nén tức giận, dậm chân đi đến chỗ người đang nhâm nhi tách cà phê :

_ Nè, anh giờ trò gì vậy hả? Hôm nay em phải đến trường. Em không sợ hai người đó đâu.

Quay người lại, Thiên Di hít thở sâu, bước đến trước hai “thần giữ cửa”, thản nhiên nói :

_ Làm ơn tránh ra giùm.

Vẫn giữ dáng vẻ uy nghiêm, một tên vệ sĩ kính cẩn cúi đầu :

_ Mời cô chủ vào nhà. Không có lệnh của cậu chủ, cô không được đi đâu hết.

_ Cái....cái...gì...cô...chủ...á.. – Thiên Di chóng nạnh, lấp bắp nói. Đột nhiên cái đầu thông minh của nó hoạt động, nở một nụ cười nửa miệng, nó nghiêm giọng – Các người biết gọi tôi là cô chủ, vậy tại sao không nghe lời tôi. Làm ơn tránh ra giùm.

Câu nói ấy làm cho ai kia ngạc nhiên rồi nhếch môi, hình thành một nụ cười lén lút.

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau rồi nhìn sang ai kia, bắt gặp được ánh nhìn đe dọa, một

tên can đảm cất tiếng :

_ Thừa cô chủ, mệnh lệnh là mệnh lệnh.
Mời cô vào nhà.

_ Làm ơn cho tôi ra đi mà...

_ Không được, thưa cô.

_ Làm ơn đi...

_ Không được.

Với cặp mắt đáng thương, Thiên Di không tài nào làm lung lay tinh thần vâng lời của hai người kia. Chớp chớp đôi mắt to tròn cũng vô ích. Phải xử tên ra lệnh trước.

Chóng nạnh trước mặt Vĩnh Khoa, làm gương mặt hung dữ....., Thiên Di chu mỏ van xin :

_ Anh cho em đi đi mà.

_...

_ Anh Vĩnh Khoa...

_...

Ba từ “anh Vĩnh Khoa” phát ra từ chiếc miệng bé xinh thật ngọt ngào làm sao, nhưng dù vậy, với tinh thần thép như Vĩnh Khoa thì không bao giờ mềm lòng cả.

Cái đầu thông minh lại được hoạt động, kế hoạch lần này chắc chắn sẽ thành công mỹ mãn. Đưa tay ra nắm lấy cánh tay chắc của Vĩnh Khoa, Thiên Di dùng hết sức bình sinh kéo con người vạm vỡ đứng dậy :

_ Theo em xuống đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25

Áng mây thứ 25 : Những kế hoạch bị phá sản

“Như một cánh hoa anh đào mềm mại.

Khẽ chạm thật khẽ vào môi ai kia.

Màu đỏ thắm huyền bí.

Màu hồng nhạt tinh khôi.

Trò chơi sắp sửa bắt đầu !!!”

-by Quý bất tử-

Nếu con người vạm vỡ ấy không chịu đứng dậy thì con chuột nhỏ có cố cách mấy cũng không bao giờ kéo lên được. Phó mặc cho Thiên Di muốn lôi kéo đi đâu thì đi, Vĩnh Khoa vẫn ung dung rảo bước theo Thiên Di.

Địa điểm mà cả hai cùng đến là nhà bếp – không ngoài dự đoán của ai kia – vì nhà bếp là nơi khuất tầm nhìn nhất, không thể nhìn thấy cửa ra vào.

Mỉm cười một cách gian manh, Thiên Di dùng cái giọng ngọt như mía liễm bảo Vĩnh Khoa :

_ Chờ em một chút, em có cái này cho anh xem.

Không trả lời, chỉ đứng khoanh tay nhìn trò lừa bịp của cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa tựa lưng vào tủ lạnh và lăm bằm đếm.

_ 1....2....3....4....

Trong khi đó, Thiên Di tung tăng ra cửa, thẳng thừng nhìn mặt hai tên vệ sĩ, tỏ vẻ nghiêm trọng :

_ Cậu chủ kêu tôi ra đây gọi hai người vào bếp, nói là có chuyện quan trọng gì đó...

Chẳng phải người thật thà cũng không phải người ngu ngốc, hai tên vệ sĩ chỉ là đang làm theo “kế hoạch” mà thôi. Họ nhìn nhau rồi cuối đầu chào Thiên Di, bước dứt khoát vào bếp.

Tỏ vẻ chiến thắng, Thiên Di tung tăng chạy đi. Thật là sảng khoái khi lừa thành công một đám người.

Vĩnh Khoa vừa đếm đến 10 cũng là lúc hai tên vệ sĩ bước vào, cậu lạnh lùng nhếch môi rồi bước trở ra ghế sofa, hai tên vệ sĩ cũng bước theo phía sau. Ngồi trên ghế sofa với tư thế thật thoải mái, Vĩnh Khoa chỉ cần chờ đợi kết quả.

_ Nè, mấy người làm gì vậy hả, bỏ tôi ra coi, bỏ ra...aaaa.....

Từ ngoài cửa, Thiên Di được “áp giải” một cách “nhẹ nhàng” vào nhà, giằng tay ra khỏi người hai tên kia, Thiên Di nhăn nhó nhìn kẻ đang thành thoi nhất :

_ Anh quá đáng vừa thôi chứ. Tại sao lại

cho người đứng ở ngoài nữa. Rốt cuộc anh muốn gì đây hả?

_ Chuyển trường. Không được đến ngôi trường đó nữa.

_ Hả? – Thiên Di ngao ngán nhìn Vĩnh Khoa.

_ Đó là điều anh muốn. – Đôi mắt nâu nhạt đầy kiên quyết, nhìn thấu mọi vấn đề, kể cả cái trò lừa bịp ma quái mà Thiên Di nghĩ từ ban sáng.

_ Anh đừng có vô lý như vậy chứ, Trương Vĩnh Khoa. Em...

_ Đưa cô chủ lên phòng. Không được rời

nữa bước.

Ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ, mặc cho Thiên Di có kêu ca âm ỉ, Vĩnh Khoa đứng lên và bỏ ngoài tai những lời ấy, rảo bước lên phòng.

Bị “áp giải” lên phòng, với sự canh gác nghiêm ngặt của bốn tên trước cửa, Thiên Di không tài nào mở cửa bước ra được. Nó nằm dài lên giường, nét mặt buồn bã đến tột :
_ Hôm nay không được đi chơi sao...

Đôi mắt tinh ranh chạm ngay bầu cửa sổ, một tia hi vọng mỏng manh ánh lên, bước thật khẽ đến bầu cửa sổ, ló đầu ra ngoài,

Thiên Di dò xét tình hình.

_ Nhảy xuống dưới có chết không nhỉ? Cao quá, mình không ngờ ngôi nhà này lại cao đến vậy. Làm sao bây giờ? Cái cây này có chắc không nhỉ? Máy cái bậc đó rất có ích, mình sẽ leo xuống từ từ.

Quảng cái ba lô xuống trước, sau đó, Thiên Di nhắc mình leo qua bậu cửa sổ một cách khó nhọc. Ngôi chễm chệ giữa ranh giới “phòng và đất”, giống như đang đứng trước vực thẳm vậy, nhưng cái vực này có đích để chạm đến. Hít thở đều đặn để lấy can đảm, Thiên Di tự khích lệ mình :

_ Cố lên. Không sao đâu. Chắc chắn

là...

Cạch!

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng đột ngột mở ra, người bước vào là Vĩnh Khoa, cậu tròng mắt nhìn nó :

_ Quả nhiên anh đoán không sai! Em định “tẩu thoát” bằng đường đó hả?

Ngồi bất động trên bậu cửa sổ, mắt mở to hết cỡ, Thiên Di không ngờ cái gì Vĩnh Khoa cũng biết, đã vậy còn vào đúng ngay lúc nó đang chuẩn bị leo xuống.

_ Em định ngồi đó đến bao giờ?

Giật mình trở về hiện tại, vì buổi dã ngoại, có chết cũng phải đi. Thiên Di ngênh mặt, vài sợi tóc con bay trong không trung, phấp phới trước vầng trán nhỏ trắng mịn.

_ Nếu anh đồng ý cho em đi dã ngoại. Em sẽ leo xuống.

_ Em ... hăm dọa anh sao?

Cùng với câu nói, Vĩnh Khoa đưa tay đóng cửa phòng lại rồi khoanh hai tay trước ngực, bước chậm chậm đến phía trước. Gió từ ngoài khung cửa sổ thổi vào, làm rối mái tóc nâu bồng bênh, trông thật hấp dẫn. Như chờ người trước

hình ảnh vừa thấy, Thiên Di lúng túng quay mặt sang hướng khác :

_ Anh ... anh mà còn bước đến....em... sẽ...

_ Sẽ sao? – Vĩnh Khoa lạnh lùng bật ra hai từ ngắn gọn.

_ Sẽ....sẽ...nhảy xuống dưới đó.

Khựng lại trước quyết định của cô vợ bé nhỏ, Vĩnh Khoa đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng cậu khẳng định chắc nịch :

_ Dám không?

Trường Quang Tuyền chứa đầy những học sinh, chật kín cả một khoảng rộng. Tiếng nói cười rôm rả, bàn tán xôn xao của từng khối lớp làm xóa tan cái mệt mỏi dưới bầu trời nắng cháy da.

Từng hàng xe sang trọng đậu ngay ngắn trên đường, xếp thành một hàng dài đẹp mắt. Hai bên cánh cổng là những lá cờ, đang thỏa sức vui đùa cùng gió, những chậu cây kiểng đặt tiền như hai hàng quân lính, nghiêm trang đứng canh gác hai bên đường vào cổng. Mây đám mây nằm tít xa trên bầu trời lơ lửng trôi, như muốn che lấp đi cái nắng oi bức để quyện mình cùng bầu không khí náo nhiệt nơi trần thế.

_ Aish, sao giờ này nhỏ kia chưa đến nữa chứ?

Bách Nhật đưa tay chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai màu xanh, lo lắng nhìn sang Triết Minh.

_ Địa điểm của buổi dã ngoại này là ở đâu?

_ Ở một bìa rừng. Tao biết chỗ đó. Đẹp lắm.

_ Đi thôi. Đến nhà tên đó.

Hai con người lịch lãm, lễ phép bước đến nơi Hiệu trưởng đang đứng và xin

phép. Chiếc BMW được tài xế lái mau chóng khởi động, phóng vút đi, xé toạc cái nắng gay gắt thành từng mảnh nhỏ.

Trước cánh cổng của ngôi biệt thự lớn, cả hai cùng bước vào như thể đây là nhà của mình. Bước vào nhà, không mấy ngạc nhiên với khung cảnh vắng teo này, cả hai, không ai bảo ai, thản nhiên bước lên lầu.

Vừa nhìn thấy Triết Minh và Bách Nhật, mấy tên vệ sĩ cuối đầu chào.

Là người quen ở tổ chức.

Cả hai nhoén miệng cười niềm nở rồi đẩy cửa bước vào phòng. Khá ngạc

nhìn trước cái cảnh hiện tại, cả hai cùng nhau im lặng và xem phim hay.

Thiên Di – nét mặt nhăn nhó, khổ sở, đang nằm dài trên giường, thút thít nài nỉ
Vĩnh Khoa – nét mặt lạnh tanh, đang cầm cây roi trên tay, cây roi ấy được đem về từ công ty chứ không đâu xa lạ.

_ Còn dám hăm dọa nữa không?

_ Hic, không, không dám nữa, tại anh không cho em đi dã ngoại nên em mới...

_ Mới sao?

...~~

...

Tiếng của Triết Minh vang lên, cắt đứt cuộc trò chuyện kia làm Thiên Di ngạc nhiên tròn mắt. Nhìn thấy “cứu tinh”, Thiên Di mừng rơn, vội vã ngồi dậy toan chạy đến chỗ Triết Minh...

_ Nằm yên đó. – Vĩnh Khoa lạnh lùng gắt.

_ Chuyện gì vậy? Sao lại đánh Thiên Di?

Bách Nhật ngờ ngác nhìn Vĩnh Khoa chờ đợi câu trả lời. Không chờ Vĩnh Khoa lên tiếng, Thiên Di ỉ ê kể lể mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Từng đợt gió chen nhau lùa vào khung cửa sổ nhỏ, đem đến cảm giác dễ chịu cho người nhận lấy. Những sợi tóc nhỏ nghịch ngợm bay khi một đợt gió lùa qua, hết như những đứa trẻ tò mò khi thấy vật lạ.

Toàn bộ câu chuyện được thuật lại một cách “rườm rà” dưới tài năng “vẽ vời” của Thiên Di. Cuối cùng, Vĩnh Khoa buộc phải ra tay, kể ngắn gọn mà xúc tích, thật dễ hiểu.

Không khí chùn xuống, nội tâm của ba người con trai hoàn toàn giống nhau, từng tế bào thần kinh chia nhau phân tích các manh mối, liệt kê các việc cần thiết, phân chia ranh giới rạch ròi.

Nhìn Vĩnh Khoa đầy kiên quyết, Triết Minh đứng thẳng người dậy, khẽ khàng nói :

_ Cứ cho con sóc này đi dã ngoại với bọn tôi đi. Vả lại, không cần chuyển trường đâu. Mọi chuyện ở trường, chẳng phải cậu nắm rất rõ thông qua một tên “gián điệp” khai gian tuổi tác hay sao?

Sững người trong một giây, nhếch môi cười nhạt, Vĩnh Khoa quay người nhìn ra bầu trời trong vắt :

_ Thông minh thật. – Rồi đổi hướng nhìn sang Thiên Di – Được. Chúng ta cùng đi.

Khoang xe sang trọng chứa đựng 4 con người, từng tia nắng chói lọi chiếu thẳng xuống nóc xe, làm cho chúng ánh lên một tia sáng tuyệt đẹp, chói mắt người nhìn. Con đường dài vun vút, từng hàng cây, dãy nhà chạy vụt qua mắt Thiên Di, nó thích thú nhìn quanh. Bỏ lại một loạt các cảnh vật đẹp mắt ở phía sau, chiếc xe phóng nhanh đến địa điểm cần đến mà chỉ người lái – tức Vĩnh Khoa – mới biết.

Ngồi phía sau, một trong hai người con trai kia tinh ý nhận ra ngay rằng con đường này không phải đường đến nơi cắm trại của trường. Chẳng phải đây là

con đường đi ra biển hay sao?

_ Này,..

_ Nhật, đừng nóng. Tao cũng biết. Trên xe này, chỉ duy nhất con sóc ấy là không biết.

Đặt biệt danh sóc con cho Thiên Di quả không sai, vì cái tài leo trèo, cái tính lóc chóc, lạnh chanh khó đoán, và cái bộ dạng không khuất phục ai của nó. Hết một chú sóc nhỏ.

Tiếng gió vi vu dần được xen lẫn cùng tiếng vỗ rì rào của sóng biển, hương mặn đặc trưng đang len lỏi vào bầu không khí mát mẻ. Thật dễ để nhận biết.

Xe dừng hẳn ở bãi đỗ.

Bước xuống xe với tâm trạng hưng phấn,
Thiên Di vươn vai và hít thở thật sâu.
Nhận ra được sự khác thường, không
trùng lặp với những gì nó nghĩ, bèn quay
sang Bách Nhật, hỏi nhỏ :

_ Trường mình tổ chức cắm trại ở đâu?

_ Bìa rừng!

Máu dồn đến não, một dòng điện mấy
ngàn W chạy xẹt qua người, như muốn nổ
tung, chỉ cần một tác động nhỏ, dòng điện
sẽ bật cháy.

Xông xọc bước đến trước mặt tên chủ mưu, vẫn tư thế ấy, hai tay chống nạnh, đôi lông mày nhỏ nhú lại thể hiện sự bức tức, căm phẫn vì bị gạt.

_ Trương Vĩnh Khoa!

Dửng dưng như không, đôi mắt nâu nhạt vẫn hướng ra biển với cái nhìn xa xăm:

_ Gì?

_ Sao lại tới đây? Đây đâu nơi cắm trại của trường.

_ Anh thích.

_ Chẳng phải anh nói là sẽ cho em đi

cắm trại sao?

_ Khi nào? Anh chỉ nói “chúng ta cùng đi”, bây giờ thì chúng ta cùng đứng đây đó thôi.

_ Anh...anh....

_ Thôi nào. Dù sao thì cũng đến đây rồi. Cứ chơi cho thỏa thích đi.

Cũng nhờ Triết Minh làm thân “giảng hòa” nếu không thì chắc cãi nhau tới sáng.

Bãi cát rộng thênh thang, từng hạt cát nhỏ len lỏi vào các kẽ của ngón chân, nhột nhưng vui.

Tiếng sóng vỗ rì rào đến vui tai, một đợt sóng lướt đến, tràn vào bờ, làm ướt một khoảng cát to rồi lại nhanh chóng rút xuống đại dương to lớn. Hết đợt này lại đến đợt khác, cát vừa khô lại bị ướt. Nhìn sơ qua, cảm giác như chúng đang đùa giỡn cùng nhau.

Phía xa, bầu trời trong vắt và đại dương xanh biếc được ngăn cách bởi một đường ranh giới được gọi là “chân trời”, một đường nằm ngang.

Dường như chỉ cần giơ tay ra, ta có thể chạm đến bầu trời kia, đó là đối với những người nhìn bầu trời bằng mắt. Còn với những người nhìn bầu trời bằng tâm

hồn, chẳng cần chạm vào, họ cảm nhận được mình đang quyện vào những đám mây trên kia.

Gió.

Từng mái tóc rối tung trong gió, bay phấp phới. Mang đến một cảm giác thư thái, dễ chịu. Làm cho con người ta cảm thấy thật thanh thản. Bình yên.

Tâm hồn con người được gột rửa. Mọi thứ buồn phiền đều bật khỏi người, bay theo làn gió mù khơi. Chúng cuốn nhau đến một miền xa xăm được gọi là “kí ức”.

Buổi cắm trại của trường hoàn toàn thành công mỹ mãn. Một loạt các hoạt động vui chơi được sắp xếp kĩ càng. Các tiết mục thi nhau làm hài lòng người tham gia, cũng như để chúc mừng sinh nhật của Lập Hân.

Với một tâm trạng khó tả, miệng cứ nhoẻn cười khi có người đến chúc mừng, chứ thật ra, trong lòng Lập Hân đang cồn cào, tức giận vì một lý do đơn giản : Người cần đến thì lại không đến. Và chàng trai mình yêu cũng chẳng thấy.

Mọi kế hoạch như vỡ vụn từng chút một, hai tâm địa thâm độc đã dàn công suy nghĩ mọi thứ, vậy mà giờ đây, kế hoạch

lại bị “phá sản” một cách vô lý.

Cách đó không xa, một chàng trai đang tựa mình vào thân cây, tai đeo headphone, dung đưa đôi cánh bạc trong tay rồi than vãn :

_ Cậu hay lắm. Chuyện gì cũng đoán trước được. Đã vậy, cậu còn ung dung đi biển với vợ và hai thằng nhóc kia, bỏ tôi canh chừng ở một nơi thế này đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26

Ang mây thứ 26 : Gặp lại người quen

Chập chờn trong màn sương đêm

Đôi cánh bạc thoát ần thoát hiện

Thời khắc đã đến?

Hay chỉ là một bản dạo đầu?

Dưới ánh trăng vàng rực

Màu nâu nhạt ánh lên thật sắc nét

“Chìa khóa vàng”.

Đến khi nào mới tìm ra?

Đi men theo những đường sóng vỗ, Thiên
Di vui sướng hòa mình cùng những làn

gió mát, một ý định tinh nghịch hiện ra, rõ mồn một. Quay người lại đằng sau, bà tên con trai đang đi cùng nhau một cách thân thiết đến lạ. Nở một nụ cười nửa miệng, đẩy ma mãnh, tinh ranh.

Bất giác, Thiên Di quay người lên, đôi tay nhỏ bắt thành hình cái loa, mắt hướng ra phía biển khơi trắng xóa, hít lấy hít để làn không khí tuyệt vời trước mặt, dùng tất cả mọi bức tức dồn nén bấy lâu nay, thả ra ngoài không trung với một giọng hét “kinh khủng” :

TRƯỜNG VĨNH KHOA, HÀN TRIẾT MINH, VƯƠNG BÁCH NHẬT, TẤT CẢ CÁC NGƯỜI LÀ MỘT LỮ BIÊN THÁI, CHỈ BIẾT BẮT NẠT KẺ KHÁC.

Hura !!! Sảng khoái quá. Sảng khoái quá đi. Ha ha ha, cảm giác thật tuyệt. Chắc sau này, mỗi khi có chuyện bức tức, mình sẽ phải lại đến đây mới được.

Hét xong, Thiên Di tươi cười nhìn về phía đối diện, làm điệu bộ của người chiến thắng bằng cách đưa hai ngón tay lên, quơ qua quơ lại, trông thật đáng yêu.

Cả 3 người kia tròn mắt, bịt chặt hai tai lại vì sức công phá tàn bạo của sóc con. Nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của sóc con, ai mà không tức cho được.

_ Thiên Di, cô khá lắm, tôi cất công đến nhà xin cho cô đi chơi, vậy mà lấy oán

báo ân.

_ Con sóc này, quây hết chỗ nói, cô dám nói đại thiếu gia họ Vương này là biến thái à?

_ Vợ! Em lại hư hỏng nữa rồi. Hôm nay em chết chắc.

Cùng thì thâm vài điều trước khi hành động cũng là một chuyện đáng phải làm nhỉ?

Vẫn chưa nhận mỗi nguy hiểm, Thiên Di cứ tung tăng đùa cùng làn sóng. Cho đến khi cảm thấy không ổn cho lắm, bất giác ngược lên, hệ thần kinh được hoạt động hết công suất.

Thiên Di co giò bỏ chạy thực mạng.

Dưới hoàng hôn, biển dần phủ lên mình chiếc áo màu sẫm.

Không khí trở nên lạnh hắt khi bộ dạng ai cũng ướt sũng. Ngồi co ro trong xe, cả ngày hôm nay đúng là rất vui, Thiên Di dần chìm vào giấc ngủ vì quá mệt mỏi sau cuộc rượt đuổi.

Với người được mệnh danh là tảng băng thì hôm nay đúng là ngày đặc biệt.

Hoàng tử cuối cùng cũng có nụ cười thật sự.

Những nụ cười thường ngày hoàn toàn khác với khoảnh khắc lúc chiều. Thật tự nhiên. Phải chăng, băng đang tan chảy?

Sân bay Việt Nam làm ấm lòng người bước ra từ máy bay. Kéo va li ra khỏi quầy, Hải Nhân lấy điện thoại ra, gọi cho người quản gia thân thương. Xe nhanh chóng được điều đến phi trường, cất hành lí vào phía sau, Hải Nhân ra lệnh cho xe chạy thẳng đến một nơi.

Một cảm giác lo lắng bất an xâm chiếm lấy cậu. Hụt hẫng.

Nhìn thấy khoảng sân tối đen, vắng bóng

người. Ngôi nhà nhỏ quen thuộc giờ đây không một ai, cửa đóng kín, ổ khóa rỉ sét. Cho thấy người ở đây đã dọn đi được khá lâu.

Móc chiếc điện thoại trong túi ra, Hải Nhân lướt nhẹ vào danh bạ, tìm kiếm một số điện thoại mà anh đã thuộc nằm lòng.

Với cái giọng ngáy ngủ, không nhìn vào số gọi đến, Thiên Di mơ màng nhắc máy :

_ Alo?

_ Bé Thiên Di....

Bật dậy sau khi nghe giọng nói người trong điện thoại, hành động ấy làm cho ai kia phải chú ý đến.

_ Anh...anh...Nhân..? Là anh thật sao? Anh Nhân.. – Thiên Di như muốn nháy mắt lên khi nghe giọng nói thân quen ngày nào.

Anh Nhân sao? Cái tên này quen quá. Chẳng lẽ...

Vĩnh Khoa khẽ chau mày, kí ức được tua về trong cái đầu thông minh. Tua về cái buổi tối đầu tiên mà Thiên Di đến.

_ Anh đang trước cửa nhà em, nhưng nhà đóng cửa. Em và dì đã dọn đi sao?

Hoàn toàn quên mất chuyện ấy.

Việc Thiên Di đã hứa hôn với Vĩnh Khoa, Hải Nhân chưa hề biết vì cậu ấy đã đi quá sớm. Thiên Di chưa kịp nói gì với cậu cả.

_ Vâng. À, bây giờ anh đến số 153 đường X đi, anh hãy bấm chuông và vào nhà đợi em, em sắp về tới rồi.

_ Uhm.

Cúp máy. Thiên Di cứ tùm tùm cười suốt

làm cho mấy người kia phát hỏa. Hải Nhân, đối với Triết Minh và Bách Nhật rất quen thuộc. Còn đối với Vĩnh Khoa, cậu chưa từng gặp mặt cũng như chưa từng biết gì về cái tên ấy.

Thấy nét mặt tươi cười của Thiên Di trên suốt chặng đường, từ khi đưa hai người kia về nhà cho đến tận bây giờ. Thật khó chịu.

Khó chịu bởi vì nụ cười hoàn toàn không dành cho mình, nụ cười tự nhiên mà trong sáng, cậu chưa từng được thấy. Điều đó làm cậu buộc phải lên tiếng :

_ Này, sao em chỉ địa chỉ nhà mình người lạ?

Bị một giọng nói lạnh tanh cắt ngang dòng suy nghĩ, Thiên Di bĩu môi :

_ Anh Nhân không phải người lạ. Vả lại, nhà anh giàu thế cơ mà, cũng sợ ăn trộm à?

_ Không. Tại anh không thích có người lạ vào nhà thôi.

Đôi lông mày khẽ nhíu lại, cặp mắt to tròn quay sang hướng nhìn đối diện, bật ra từng chữ :

_ Anh Nhân không phải người lạ?

Nhấn vô-lãng, tăng tốc một cách bất ngờ,

chiếc xe tạo ra vô vàn làn gió mạnh, xé toạc không khí, xuyên thủng màn đêm tĩnh mịch. Quyện vào bầu không khí ngoài trời là cái giọng lạnh tanh :

_ Làm sao anh biết được tên đó có phải người lạ hay không?

Một câu nói ngang ngạnh. Nghĩa không rõ ràng.

Từng câu chữ không tài nào lọt vào tai Thiên Di được, nó hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của câu nói. Ngay cả người nói ra câu đó còn không hiểu nữa là.

Vĩnh Khoa chớp chớp mắt, tay nắm chặt lại, tự trách bản thân vì một phát ngôn

ngu xuân. Đó đâu phải Trương Vĩnh Khoa của ngày xưa? Tại sao có thể buông ra một câu không ăn nhập như thế.

Buồn cười.

Lấy lại nét mặt như mọi ngày, Vĩnh Khoa nói với chất giọng đầy uy quyền :

_ Ngồi yên đó và giữ yên lặng.

Xe chạy chậm dần và dừng hẳn trong khuôn viên biệt thự. Nhà vẫn sáng đèn, điều đó đồng nghĩa với Hải Nhân đã tìm đến đúng nhà. Tháo dây an toàn ra thật mau, Thiên Di bước xuống xe, chạy tọt vào nhà.

Dáng người cao ráo kia nhìn gần mà sao lại xa xăm đến thế. Gương mặt điển trai cùng mái tóc đen láy. Thật thân thuộc.

Không kìm nổi xúc động, Thiên Di chạy tới ôm chầm lấy người trước mặt mà quen mắt sự có mặt của một người. Hành động “sỗ sàng” ấy làm cho ai kia khá ngạc nhiên đan xen khó chịu.

— Em nhớ anh lắm. Tự dưng về đây có mấy ngày rồi lại bỏ đi. Lần này... cũng như vậy phải không?

Gương mặt hết một chú mèo nhỏ, Thiên Di buông Hải Nhân ra rồi làm vẻ mặt giận dỗi.

_ Bé Di ngoan, đừng giận. Tại anh có chuyện bận nên mới bỏ đi đột xuất thôi. Còn lần này, anh về đây là có chuyện quan trọng. – Ánh mắt ngạc nhiên của Hải Nhân chuyển sang Vĩnh Khoa, cậu mỉm cười chào hỏi – Chào cậu, cậu là bạn của bé Di sao?

Tỏ thái độ lạnh nhạt, Vĩnh Khoa rảo bước lại chiếc sofa, ngã người lên đó một cách tự nhiên, giọng hờ hững :

_ Tôi là chồng của sóc con.

_ Sóc con? Bé Di à, em có thêm biệt danh mới từ khi nào vậy? – Khưng lại một vài giây, Hải Nhân chợt thốt lên – Cậu nói gì? Chồng ư? Chồng của bé Di?

Tuyệt vọng.

Hải Nhân đứng chôn chân tại chỗ. Cậu không biết nói gì hơn. Đôi mắt long lanh chất chứa một nỗi đau vô hình. Nó đang giằng xé con tim cậu một cách tàn bạo.

Chờ đợi lời giải thích từ chiếc môi bé xinh kia. Hải Nhân cố nén đau để gượng cười.

Bầu không khí căng thẳng quẩn lấy con người nhỏ bé. Thiên Di vội chạy lại chỗ Vĩnh Khoa, đôi mắt to tròn nheo lại, chiếc mũi hếch lên :

_ Anh đừng có nói bậy.

Bất giác, rồi bỏ tầm nhìn của Vĩnh Khoa. Sốc con chạy đến bên cạnh người anh thân thương, nắm lấy bàn tay rắn chắc kéo ra ngoài vườn. Bỏ lại Vĩnh Khoa nằm đó, lòng đầy bất an.

Bất an?

Lại một từ mới xuất hiện trong từ điển.

Hay thật.

Ngồi dậy thật dứt khoát, Vĩnh Khoa bỏ đi lên phòng. Tiếng đóng cửa như răn đe mọi thứ. Một âm thanh đáng sợ.

Khoảng vườn xanh ngắt đã lốm chốm một vài cánh hoa li ti. Chúng chớm nở trong tiết trời thoáng mát. Màu của chúng hòa vào màu xanh của lá, cả hai cùng kề vai nhau, tạo nên một sắc màu tuyệt diệu. Đẹp mắt.

Một mảng trời đầy sao. Mẫu chuyện ấy lại ùa về trong kí ức. Mẫu chuyện về trăng và sao.

Tám đèn sì như muốn nuốt chửng tâm hồn con người, nhìn thấu mọi tâm can. Ánh sáng của tinh tú soi sáng khắp nẻo đường. Từng đóm nhỏ lấp lánh.

Hai cái bóng đồ dài trên nền cỏ mượt,

mập mờ. Nhìn vào cái bóng đen ta đâu biết được tâm trạng con người! Một cách che đậy hoàn hảo cho một tâm trạng đang buồn.

Hứng từng đợt gió mát, Thiên Di khẽ thở thật nhịp nhàng, cái giọng trong trẻo vang lên giữa màn đêm :

— Anh Nhân, chuyện khi nãy anh ta nói là thật. Nhưng, em cũng là người rất ngạc nhiên khi biết chuyện đó. Chính cha em là cầu nối. Cha đã hứa hôn với gia đình đó, ngay cả mẹ em cũng không biết. Anh ta nói, sau khi em 18 tuổi, nếu cả hai không muốn ràng buộc bằng tờ hôn phú ấy, anh ta sẽ hủy hôn, trả lại sự tự do cho em.

— Cha em? Hứa hôn? — Nhìn quanh cái biệt thự rộng lớn, Hải Nhân đủ thông minh để hiểu một điều — Tại sao cha em lại quen biết với một người giàu đến thế. Trừ phi....cha em là một người trong nghề.

Nhắc mới nhớ.

Thiên Di chưa bao giờ đặt ra câu hỏi đó. Với hoàn cảnh gia đình nó, quen biết với gia đình giàu có thế này là điều hoàn — toàn — không — thể — xảy — ra. Cha nó cũng đâu phải người trong nghề như Hải Nhân đã nói. Ông chỉ là một người chồng, người cha bình thường. Đặc biệt, ông đã ban cho nó mạng sống thứ hai

này. Cảm thấy thật mâu thuẫn và mơ hồ.

— Em và cha em. Chẳng có điểm nào là giống nhau. Từ bé, anh đã cảm nhận được điều đó. Cảm giác như ông ta có nghĩa vụ phải bảo vệ em. Đó là việc được giao. Đáng lý ra, anh không nên nói điều này, nhưng .... Tối hôm đó, trước cái thời khắc “định mệnh” xảy ra, anh đã nghe thấy một vài điều, có liên quan đến cha em. Dì đã nói với người đó “Có khi nào mọi chuyện không được suôn sẻ hay không?” và đáp lại chỉ là tiếng thở dài sầm nẫm kèm theo câu “Phu nhân cứ yên tâm. Chủ tịch không bao giờ sai sót”.

Lặng người sau những gì Hải Nhân nói. Thật ra, đâu phải Thiên Di không biết.

Lúc đó, nó đã đứng nép sau vách cửa và cũng nghe toàn bộ. Chỉ là, vì khi đó quá nhỏ để hiểu hết mọi chuyện. Và mẫu chuyện ấy, nó không tài nào nhớ rõ.

Cũng may, có Hải Nhân. Chính cậu đã khơi gợi lại cái kí ức trong nó. Một uẩn khúc mà sóc con cần phải làm rõ.

Dù gì đi nữa, cha vẫn là cha, người đã thương yêu và chăm sóc cho nó, hơn cả thế, ông còn mang lại mạng sống này cho nó.

Sóc con chỉ nghĩ rằng đó là một chuyện của người lớn. Họ chỉ muốn mình không suy nghĩ lung tung nên mới giấu nhem. Chắc là không có gì quá sức tưởng

tượng.

_ Chuyện đó em không quan tâm cho lắm. Mà thôi, lần này anh về đây trong bao lâu?

_ 1 tháng!

_ 1 tháng? Buồn nhỉ! – Thiên Di thất vọng ra mặt.

_ Bé Di nè, em .... Có muốn theo anh về Mỹ không?

_ Sao ạ? – Sững sốt trước câu hỏi của Hải Nhân, Thiên Di mở to mắt.

Dưới vầng sáng của trăng, cái bóng

người cao ráo ấy như tỏa ra hào quang.
Mái tóc đen bay lơ đãng trong gió :

— Em nghĩ sao nếu trở thành vợ anh thay
vì tên trong kia?

Căn nhà lại mang một màu đen huyền bí.

Ngồi trên chiếc giường êm ái, đôi mắt
tinh anh nhìn vào khoảng không vô định,
trong đầu là giọng nói trầm ấm ngoài sân

“Em hãy suy nghĩ thật kĩ nhé. Anh còn
thời gian một tháng cơ mà. Vả lại, chắc
hẳn là em chưa có tình cảm sâu đậm với
tên đó. Hôn ước có thể hủy nếu em không

yêu hẳn và đủ 18 tuổi. Em đã nói vậy, đúng chứ? Anh không muốn làm khó em. Từ mai, cứ xử sự như bình thường. Cho đến một tháng sau, cho anh câu trả lời. Dù kết quả thế nào. Anh vẫn sẽ rất hài lòng. Vậy nhé. Mai gặp. Chúc em ngủ ngon.”

Trần trọc cả đêm vì những câu nói của Hải Nhân – anh chàng hàng xóm thuở nhỏ. Trở về sau mấy năm xa cách rồi lại ra đi một cách lặng lẽ. Lần này, lại trở về một cách đầy bất ngờ và đã khơi gợi lại cái kí ức bị chôn vùi khá lâu.

Một lời cầu hôn!

Nhìn lên cái trần nhà rộng lớn, đôi mắt

tình anh chứa đựng đầy mâu thuẫn. Chợt, hình ảnh tươi cười lúc chiều của ai kia hiện ra. Thật đẹp.

Không cần chờ một tháng. Thiên Di đã có câu trả lời cho người anh yêu quý. Anh trai thì sẽ mãi là anh trai. Trong lòng sóc con, Hải Nhân chiếm một vị trí rất quan trọng. Không ai có thể thay thế vị trí đó.

Nhưng, có một vị trí còn quan trọng hơn giành cho người đó. Và tất nhiên, cũng không một ai có thể thay thế được cái hình ảnh ấy.

Trái tim nhỏ của sóc con đã yêu mất rồi. Liệu mọi chuyện sẽ tốt đẹp hết? Hay sóc

con sẽ phải thật mạnh mẽ để đón nhận những “bí mật” phía trước!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27

Ang mây thứ 27 : “Đầu bếp” đại tài!

♥ Đồng hồ cát gồm 3 phần:

- Phần trên là Tương Lai...
- Phần đang chảy là Hiện Tại...
- Phần dưới là Quá Khứ...

Cát đã trôi đi thì không thể lấy lại

Cũng như thời gian đã qua thì không gì cứu vãn.....Thế nhưng...

Lật ngược đồng hồ mọi thứ lại trở về nơi bắt đầu.. ♥

Sau buổi cắm trại lần đó, học sinh trong trường lại háo hức chuẩn bị cho Lễ hội Noel sắp tới. Thật là bận rộn. Bạn đến nơi chỉ biết chơi và chơi. Bạn đến nơi chỉ biết cắm đầu vào Lễ hội. Bạn đến nơi lo cầu nguyện bạch mã hoàng tử sẽ xuất hiện vào đêm giáng sinh. Và....bạn đến nơi quên mất kỳ thi đang cận kề.

Từng đợt gió nhẹ thổi qua, khí trời thật mát mẻ.

Cái cây to lớn phát ra thứ âm thanh xào xạc. Những chiếc lá vàng úa theo dòng chảy của thời gian lượn qua lượn lại giữa không trung rồi hạ cánh thật êm ái xuống nền đất nâu thẫm.

Thoáng nhìn qua gương mặt lịch lãm, gió đã nhận ra nỗi buồn chất chứa bên trong.

Bước thật khẽ lại gốc cây to, ngồi xuống cạnh người con trai ấy, Thiên Di khẽ thở dài :

_ Em xin lỗi.

Dường như thời gian đang ngưng đọng.

Chỉ còn nghe tiếng thở phả ra từ chiếc mũi xinh, tiếng nhịp tim lên xuống, tiếng gió thoảng qua. Liệu vết thương này sẽ kéo dài trong bao lâu? Một tuần? Một tháng? Một năm? Hay một đời người?

Mạnh mẽ là thứ cần thiết để tạo cảm giác thoải mái cho Thiên Di. Đó là điều Hải Nhân luôn nhớ rõ.

Đưa mắt nhìn bầu trời đang chuyển mùa. Thoáng chốc, nụ cười được hình thành khi một làn khế chạm tóc cậu. Đôi tay rắn chắc lướt nhẹ trên mái tóc mềm, một động tác xoa đầu mà sóc con rất thích.

__ Ngốc. Anh không dư lỗi đâu mà xin.
Nếu em muốn có anh trai, anh sẽ làm

người em muốn. Em gái ngoan. – Đứng dậy trong một phút, cái dáng cao cao thật uy nghiêm – Được rồi. Đã làm anh trai thì phải có trách nhiệm của anh trai. Anh sẽ giúp em “chinh phục” tên con trai đó...

Một tháng không phải khoảng thời gian dài để xây dựng một tình yêu, cũng không phải khoảng thời gian ngắn để cho tình yêu bền vững. Thật mâu thuẫn!

Với bộ óc thông minh không kém Vĩnh Khoa, một loạt các kế hoạch “trả thù” đã được vạch sẵn trong bộ nhớ của Hải Nhân. Chỉ cần khởi động là mọi thứ có thể dùng được.

Không phải là “ăn không được thì phá cho hôi”, chẳng qua là một cách “báo thù” đáng yêu cho kẻ đã cướp đi người con gái cậu yêu.

Và thêm một điều nữa, Hải Nhân không hề từ bỏ. Cậu có một tháng cơ mà. Và một tháng ấy sẽ không lãng phí.

Kế hoạch đầu tiên : TÀN PHÁ NHÀ BẾP.

Một nụ cười ma mãnh không kém ai kia. Hải Nhân duỗi thẳng hai tay, tư thế thật thoải mái. Cái giọng đều đều tiếp tục câu nói dứt quãng khi nãy :

_ Thứ nhất : Em đã yêu tên đó!

gật gật

_ Thứ 2 : Em muốn tìm hiểu tên đó.

gật gật

_ Thứ 3 : Em muốn tạo bất ngờ cho hấn!

gật gật liên tục

_ Rất đơn giản. Em hãy nấu một bữa tối.
Ngay chiều nay.

*gật....

_ Hả? – Thiên Di bất ngờ đến độ bật dậy
như có một lực tác động vào người. Đôi

mắt chớp chớp liên hồi. Miệng há to.
Lông mày chau lại.

Hải Nhân quả thật rất tài.

Vào bếp – là hai từ không “đội trời
chung” với Thiên Di. Y như rằng, mỗi
khi Thiên Di nhà ta vào bếp, thì phần
lớn, căn bếp ấy, sẽ không “toàn thay”
dưới tài năng “múa xẻng” của Thiên Di.
Một thảm họa lớn. Có ảnh hưởng còn
hơn chiến tranh thế giới thứ nhất.

Thiên Di không những không biết nấu
một món ăn đơn giản – trừ mì gói. Mà
nếu có nấu được thông qua “học hỏi” thì
cái món ấy ..... dở tệ và KHÔNG ĂN
ĐƯỢC.

Căng trán suy nghĩ suốt mấy tiết học mà vẫn không nghĩ ra cách nào dễ dàng hơn.

Đành phải liều một phen – vào bếp, dù sao nhà anh ta cũng giàu, đâu khi nào tiếc với mình cái nhà bếp nhỉ?

God!

Thông qua cái suy nghĩ trên kia cũng để thấu hiểu và liên tưởng ra cái “kết cục” cho cái nhà bếp xinh xinh trong căn biệt thự kia. Thảm rồi!

Tan học.

Từng tốp học sinh chen nhau ra về. Chào hai người bạn cùng bàn xong, Thiên Di tung tăng .... đến siêu thị mua sách dạy nấu ăn.

Sau một hồi lục tung cái siêu thị to lớn ấy, cuối cùng Thiên Di ra về với một quyển sách nấu ăn nhỏ xíu và một túi đồ “cần thiết” to đùng. Bước vào nhà, hôm nay Mai đã về sớm vì có chuyện đột xuất nên Thiên Di định ninh rằng không có bữa tối để sẵn dưới bếp và điều đó hoàn toàn chính xác.

Perfect!

_ Cái gì thế hả? – Nhìn chăm chăm đóng

“vật thể lạ” trên tay Thiên Di, Vĩnh Khoa tỏ vẻ ngạc nhiên. Rồi xoa xoa cái bụng đói meo của mình, Vĩnh Khoa nhắc nhở – À, hôm nay Mai có việc bận. Có lẽ chúng ta ....

_ Em sẽ nấu.

Chặn ngang câu nói của ai kia, Thiên Di đứng đưa cái đống dưới tay ý nói “Em đã mua đồ ăn rồi nè”.

Vĩnh Khoa chỉ cần ngồi và đợi thưởng thức.

Bật tivi. Nhiệm vụ của Vĩnh Khoa bây giờ là ngồi xem phim. Nằm dài lên sofa, tay chống lên đầu, mắt hướng vào màn

hình tivi, chăm chú theo dõi một bộ phim hoạt hình thú vị (^ ^ anh ý mê hoạt hình. @.@ người lạnh lùng đây hả chời).

Vào bếp được nữa tiếng.

Mắt nhìn vào cuốn sách, tay cầm đủ thứ đồ “linh tinh”, chưa một cái gì được bắt lên bếp.

Đúng là dân “chuyên nghiệp” có khác.

_ Được rồi. Bắt đầu từ món “Sườn nướng cay” này.

Một loạt thứ âm thanh lạ hoắt hươ vươg
lên làm Vĩnh Khoa...toát mồ hôi. Mỗi
lần như thế, một vật thể lạ chạm đất, lòng
Vĩnh Khoa lại cồn cào đến lạ, cậu liên
tục ngoảnh đầu sang phía sau mà không
hề rời khỏi chỗ mình đang nằm để xem
xét tình hình.

_ Á...

Lần này, Vĩnh Khoa bật dậy khỏi sofa,

đưa tay vịn nhỏ tivi lại, nói vọng vào bếp :

_ Có cần anh giúp không?

_ Không. Anh cứ ở đó đi. Đừng có xuống.

Thật dứt khoát trong việc không nhận sự giúp đỡ. Thiên Di nói với lên, trong đầu thì hình thành vô số mối lo sợ.

Chết rồi. Cái bình hoa vỡ mất rồi. Con dao này cũng mẻ luôn. Máy cái đĩa này tính sao đây?

Mùi gì thế nhỉ?

Á...a.. khét.t..t.t.t.t.t.t.

Với mớ hỗn độn trước mặt, Thiên Di quên luôn mọi thứ kể cả việc phải tắt bếp khi cháy. Trong đầu nó bây giờ là phải dập lửa. Mà dập lửa thì cần có ... nước. Đúng rồi, nước.

Bưng cái chảo trên bếp xuống và đặt đại ở đâu đó, Thiên Di chạy lại bồn rửa chén, vặn vòi nước thật nhanh, hứng một thố lớn.

Phù! Mệt thật. Mém chút là cháy nhà.

_ Vợ ơi, anh ngửi thấy mùi lạ. Có thật là

không cần giúp không? – Nét mặt vô cùng lo lắng, Vĩnh Khoa lại nói vọng vào bếp nhưng lần này không nhận được câu trả lời.

Không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa!

Đứng lên và bước thật khẽ xuống bếp để tạo bất ngờ. Chỉ vừa bước tới ngưỡng cửa của nhà bếp, Vĩnh Khoa đã đứng bất động tại chỗ khi nhìn thấy khung cảnh trước mặt.

Dưới đất là một đống lộn xộn, bừa bãi. Chén đĩa thì bể một đống. Vòi nước nhỏ vài giọt li ti. Cái bếp bốc khói nghi ngút. Nồng nặc mùi đồ ăn khét.

_ Vợ!

Giật mình khi nhìn thấy Vĩnh Khoa trước mặt, Thiên Di vội đứng che cái đóng lộn xộn lại nhưng đã muộn.

Ngượng ngùng không nói nên lời.

Nhìn bộ dạng nhem nhuốc của cô vợ nhỏ rồi lại nhìn cái bếp. Thật tình Vĩnh Khoa không tài nào cười nổi.

Khom người xuống nhặt con dao dưới chân, Vĩnh Khoa tiến đến trước mặt Thiên Di, đưa con dao lên vừa đúng ngay tầm nhìn của cô vợ, cậu dịu giọng hỏi:

_ Tại sao con dao lại có bộ dạng này?

Nhìn con dao “đáng thương”, Thiên Di đã tốn rất nhiều năng lượng cho việc cắt sườn cũng như xin lỗi con dao. Nó thật thà đáp :

_ Em...dùng nó để cắt sườn. Tại xương trong miếng sườn cứng quá và tại con dao yếu quá nên nó....

Gục đầu xuống và thở dài. Vĩnh Khoa không thèm nhìn lên mà chỉ đứng ngay vị trí của chỗ để dao, ngón tay trở chỉ ngay con dao lớn hơn, có thể cắt được miếng sườn mà Thiên Di nói, cất giọng :

_ Em có thể dùng cái đó mà.

Nhìn theo hướng Vĩnh Khoa chỉ, Thiên Di “à” một cái rõ to, lấp liếm che dấu cái sai của mình :

_ Nếu thấy nó sớm hơn thì tốt rồi!

Ngao ngán đẩy Thiên Di sang một bên, Vĩnh Khoa tiến đến cái bếp nhỏ đang bốc khói nghi ngút, nghi hoặc hỏi :

_ Còn cái bếp này?

Sự thật thì không thể nào che dấu. Thiên Di lại thật thà đáp :

_ Do em sơ ý, món ăn hơi khét, em đã

nhắc cái chảo xuống để dập lửa!

_ Dập lửa? – Vĩnh Khoa không muốn tin vào cái giả thuyết mà cậu đang nghĩ tới chút nào. Cậu đặt một câu gợi ý để xác minh – Bằng cách ....

_ À, em đã lấy nước để dập lửa.

Àm âm.

Gương mặt hồng hào chuyển sang tái nhợt rồi sẫm tối. Vĩnh Khoa chìa con dao về phía vòi nước đang nhỏ giọt, giọng lạnh như băng :

_ Nước từ cái vòi đó?

— Vâng! Em thông minh không. — Thiên Di hí hửng trả lời mà không nhận ra nét mặt đang thay đổi của ai kia.

Quăng con dao vào sọt rác gần đó, Vĩnh Khoa xoay người lại, nắm chặt đôi vai của cô vợ nhỏ, nghiến răng ken két :

— Tại sao em không dập lửa bằng cách tắt bếp?

...

...

Thiên Di trơ mặt ra, mắt nó bắt đầu tìm đến cái bếp. Cái miệng há to như bất ngờ lắm khi nhìn thấy cái nút phía dưới cái

bếp nhỏ. Bắt đầu cảm thấy sợ, Thiên Di mím môi, bật ra từng chữ với chất giọng run run :

_ Em .... quên.

Cơ giận đã đạt đến đỉnh cao.

Còn một thứ chưa ngó qua. Đó là “món ăn”. Vĩnh Khoa đảo mắt khắp bếp mà không thấy một món ăn nào. Mắt cậu dừng lại ở cái chảo đen sì cũng đang bốc khói ở kia. Đôi chân bước đến đó như phản xạ. Vĩnh Khoa nhìn cái chảo hồi lâu, như không tin vào mắt mình. Cậu run giọng :

_ Cái này...

Nhón người để nhìn cái mà Vĩnh Khoa đang đề cập đến, Thiên Di nở một cười niềm nở và tiếp tục giải thích :

_ Đó là “Sườn nướng cay”. Tại nó ...

Món sườn được tẩm ướp khéo léo không chỉ ngon đậm đà trong từng thớ thịt mà còn cay cay, nồng nàn và bắt mắt nhờ được ướp với sa-tế và chút bột cà-ri khiến món ăn dậy mùi khiến bao tử bạn phải réo sôi. Thật bắt mắt

Nhưng với thời điểm hiện tại thì món sườn ấy đã không giữ được “vẻ đẹp” qua từng thớ thịt của nó. Giống như một cục than đen sì nằm trong cái lò cũng đen sì.

Hơi khét phả vào mũi thay vì vị nồng nàn và cay cay. Thật “chương mất”.

Không tài nào muốn “nuốt” cái món đó.

Xăm xoi cái thứ màu đen trong chảo hồi lâu, đầu Vĩnh Khoa cũng đang bứt khỏi nghi ngút. Nút báo động đã chuyển sang màu đỏ.

Quay người lại, thần thờ nhìn gương mặt cô vợ bé nhỏ cùng chiếc tập đề đã bị cháy mất một miếng. Vĩnh Khoa khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt mong chờ một tia hi vọng nhỏ nhoi còn sót lại. Hi vọng còn một món có thể ăn được.

— Với một tiếng rưỡi, chỉ có một món

“Sườn nướng cay”?

Hiển nhiên, tia hi vọng ấy vụt tắt khi nhận được cái gật đầu thành thật từ Thiên Di. Thật là hết chịu nổi với con sóc siêu quậy này.

_ Nghe đây, từ nay về sau, em không được xuống đây nữa. Còn bây giờ, lên đó ngồi và xem phim. Anh sẽ nấu.

Lại một lần nữa đặt tay lên đôi vai của cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa nói với chất giọng nhẹ nhàng nhưng cặp mắt thì không nhẹ nhàng chút nào. Ánh mắt ấy như đang hăm dọa người nhìn. Làm cho người ta phải run sợ khi chạm phải.

Tháo cái tạp dề ra và đặt lại chỗ cũ, Thiên Di làm bộ mặt “Biết lỗi rồi!” định bước đi. Chợt, một cái gì đó lóe lên, nó bắt giắc quay lại đằng sau, cái giọng trong trẻo đến thật thà :

— Anh biết nấu ăn? Thật không vậy? Chứ không phải hôm phạt em, anh đã nhờ chị Mai nấu bữa tối sao?

...

Một câu nói động đến “lòng tự trọng” của con người lạnh lùng. Cậu không nghĩ Thiên Di sẽ nói vậy. Thêm một điều nữa, trí nhớ nó tốt thiệt.

Một làn gió lạnh bất chợt xuất hiện giữa

không trung.

Với gương mặt sầm tối, đôi mắt nâu chứa đựng một cơn giận khủng. Mái tóc nâu không ngừng bay phấp phới. Miệng khẽ nhếch lên đầy quyến rũ. Chất giọng lạnh như băng trôi :

_ Hôm đó, vì phải canh chừng em nên anh mới gọi Mai tới. Lên phòng khách và yên vị ở đó cho tới khi nào anh xong việc. Mau lên.

Một tài năng hoàn hảo.

Hoàn hảo? Không phải ý chỉ tài nấu ăn “mới được phát hiện” của Vĩnh Khoa. Mà ý của từ này có nghĩa : Tài nguy hiểm

số 1. Cái cách nhìn bếp như một đầu bếp danh tiếng. Kể cả cách quyết định sẽ nấu ăn cũng thật liêu lĩnh trong khi ai đó cũng không hề biết nấu nướng.

Khoanh tay nhìn cái đống trước mặt như thể “Tụi bây nhìn gì? Đừng lo, tao sẽ không làm đau tụi bây như vợ tao đâu!”.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Vĩnh Khoa đưa tay móc chiếc điện thoại trong túi ra – vị cứu tinh trong lúc này – lướt qua danh bạ một lượt. Tay cậu dừng ở hàng chữ nhỏ. Bấm nút call.

_ Tôi nghe đây! – Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói “bực mình” vì bị làm phiền khi đang ngủ.

_ Biết nấu ăn không?

Như hóa đá khi nghe người gọi nói thế.
Tỉnh ngủ hẳn. Đầu dây bên kia nói vọng
vào :

_ Lạ thật. Thay đổi thật rồi. Tôi biết nấu
một món. Rất đơn giản. 5' là có thể ăn
liền. Chịu không?

_ Ừ.

Cúp mấy sau khi đã “lĩnh hội” được kĩ
năng nấu món đó. Vĩnh Khoa để điện
thoại vào túi. Đôi môi hình thành một nụ
cười.

Sau một hồi lục tung nhà bếp, cuối cùng cũng tìm được thứ mình cần. Với lấy cái ấm nước trước mặt. Một lượng nước vừa đủ.

Không quá khó với việc nấu món này. Chỉ một loáng, mùi thơm từ nó đã tỏa ra ngào ngạt. Khá hài lòng với “tài năng” của mình. Có lẽ hơn Thiên Di một bậc (về trí tuệ) khi tìm đến “cứu viện binh”.

_ Vợ. Xuống ăn thôi.

Nghe tiếng gọi, vội vàng tắt tivi và phóng nhanh xuống bếp. Trong đầu Thiên Di đang tưởng tượng ra một cảnh tượng thật hoành tráng. Hệt như đi ăn nhà hàng.

Gương mặt tươi cười chột vụt tắt khi nhìn thấy bàn ăn trống trơn. Chỉ thấy hai cái tô đang bốc khói nghi ngút. Một hương vị quen thuộc.

Thất vọng.

Nhìn người trước mặt trân trân như không muốn thừa nhận mọi chuyện. Rất lâu sau đó, Thiên Di mới mấp máy môi :

— Ăn ... mì...gỏi....hả? — Nó nhì Vĩnh Khoa để “kiểm chứng” sự thật. Bất chợt, Thiên Di cười sặc sụa — Anh ...ha ha ha, thì ra anh cũng không biết nấu ăn.

— Im lặng và ăn. Em còn cười nữa thì nhịn đói. — Vĩnh Khoa gắt.

— Vâng, vâng, không cười. Hi hi hi..Mì gói em cũng biết nấu mà. Nếu anh muốn ăn đến vậy sao không nói sớm. — Che miệng để giấu nụ cười, Thiên Di ngồi xuống bàn rồi lăm nhăm trong khi vẫn khúc khích cười.

— Ăn đi. Vì trong bếp hết “vật liệu” để nấu nên anh mới tìm đến “món này” thôi.

Vĩnh Khoa giương mắt nhìn Thiên Di rằng đe. Trong tiềm thức, cậu đang nguyên rủa “kẻ bày mưu” : Tên chết tiệt, cậu muốn đem tôi ra làm trò hề cho nhỏ này hay sao mà chỉ tôi nấu cái món này thế hả? Mai cậu biết tay tôi.

No căng bụng với to mì gói. Xoa xoa cái bụng của mình, Thiên Di nhìn Vĩnh Khoa đang ung dung ngồi đó. Bất giác lại cười. Nó thầm cảm ơn “thần Cupid Nhân” đã hướng dẫn một kế hoạch hay.

Dọn dẹp xong. Nhà bếp đã trở lại với hiện trạng lúc đầu của nó. Lộng lẫy và sang trọng. Có điều, thùng rác như đang muốn nổ tung. Người chịu khổ vẫn là Mai – người dọn dẹp sáng mai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28

Áng mây thứ 28 : Xoay chuyển 180 độ

Có duyên thì sẽ gặp nhau

Có phận sẽ được ở với nhau

Không duyên không phận thì chỉ như là
con gió lướt qua đời nhau,

Và đôi khi khoảnh khắc lướt qua đó cũng
làm ta nhói lòng 1 khoảng thời giandài
trong đời...

Dòng xe cộ tấp nập cứ guồng bánh chạy
theo yêu cầu của chủ nhân, con đường
dài ngoằn ngoèo bất tận. Thành phố rộng
lớn thế mà cũng có lúc chật hẹp như một
con hẻm nhỏ.

Gió vờn những chiếc lá xanh mơn đung đưa, chạm vào thành cửa. Tiếng chuông gió kêu leng keng đến vui tai. Không khí nơi đây thật thoáng đãng.

Tiếng nhạc vu vương phát ra từ chiếc loa treo trên tường. Nhân viên phục vụ lễ phép cúi chào các vị khách rồi giúp họ gọi món làm họ rất hài lòng.

Cạnh cửa sổ, Hải Nhân đang ngồi đó và thưởng thức vị đắng đắng của tách café trong tay. Mắt cậu nhìn chăm chú vào màn hình laptop, theo dõi tình hình của công ty ở Mỹ.

Bỗng chốc, ở khung cửa sổ hiện ra một lời mời. Nhấp chuột vào đó, không phải

vì tò mò, mà cậu cảm thấy được sự thú vị của trang wed cậu sắp vào.

Màu đen bao phủ khắp màn hình. MÁU.

Thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy dòng chữ đỏ rực được trang trí sắc sảo trên nền đen huyền bí. Chủ nhân của trang wed này đúng là rất thú vị.

“Chào thành viên mới!”

Khung trò chuyện bỗng hiện ra một dòng chữ đỏ. Đúng là rất phù hợp với chủ đề của trang wed nhỉ?

“Chào!”

Một lời chào hỏi gần ngọn đờc Hải Nhân nhập vào khung trò chuyện. Cái khung lại tiếp tục rung lên, dòng chữ đỏ thẳm lại xuất hiện.

“Tôi biết cậu, Ngô Hải Nhân. Không chỉ có thế, tôi còn biết rất nhiều thứ, chẳng hạn như : Hàn Triết Minh, Vương Bách Nhật, Trương Vĩnh Khoa và Lữ Thiên Di!! Thú vị chứ!”

Bàng hoàng nhìn vào màn hình không rời mắt. Một nỗi bất an dấy lên trong cậu. Điều cậu lo không phải vì người này biết cậu và mấy tên con trai kia. Mà ở đây, điều cậu lo lắng là tại sao Thiên Di cũng nằm trong danh sách đó?

Bàn tay lướt nhẹ trên bàn phím, các ngón tay run run nhập vào dòng chữ :

“Cậu là ai? Muốn gì ở chúng tôi?”

“Khá lắm. Tôi rất thích người thông minh. Tôi chỉ muốn chúng ta chơi một trò chơi thôi. Một trò chơi đầy thú vị. Đáng lí ra trò chơi này chỉ có một mình sóc con tham gia. Nhưng vì con sóc ấy quá ngốc để hiểu mọi chuyện nên tôi đã phá bỏ giới hạn.”

Sóc con?

Người này quả thật không tầm thường chút nào. Ngay cả biệt danh mới của Thiên Di mà cũng biết được. Người

này....chắc chắn đang ở rất gần Thiên Di.

“Trò chơi đã được bấm giờ. Chúng ta sẽ bắt đầu từ .... Vương Bách Nhật!”

Một câu chốt ngắn gọn mà đầy ẩn ý. Thoát khỏi trang web thành viên, Hải Nhân đang cố dồn hết mọi chất xám có trong não để tập trung suy luận. Thật ngạc nhiên, khi cậu chỉ vừa về đây một tuần. Trò chơi lại có liên quan đến cậu?

Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy trời?

Tại Thụy Điển, một tòa công ty đầy uy quyền. Các топ người ra vào thoáng nhìn qua điều là người tài. Trong một căn phòng rộng lớn, màu đỏ được tô điểm khắp gian phòng. Tạo cho người ta cảm giác ghê rợn thật sự!

Người con trai mang một dung mạo tuyệt đẹp, đôi khuyên tai bạc lấp lánh làm sáng bừng một bên mặt. Tấm rèm cửa bay phấp phới trong gió.

Một khoảng cách khá xa để nắm bắt kịp thời mọi tình hình nơi mình muốn là một chuyện khó khăn đối với người khác. Nhưng đối với người con trai đang ngồi đây, là một chuyện hoàn toàn dễ dàng, như cướp đi một que kẹo từ tay trẻ con.

Người mà cậu gởi vào công ty cũng như tập đoàn Demonwhite cũng không hẳn là ít. Tiếc một điều, người chủ tịch đương thời đủ thông minh để trừ khử và xử lí mọi chuyện rất nhanh. Nhưng người đó lại không nhận ra một khía cạnh khác của câu chuyện. Chỉ biết tìm ra kẻ phản và tiêu diệt. Vậy thì quá dễ dàng để cài thêm mật thám.

Màn hình laptop cũng đã vụt tắt. Đóng cái laptop đang nằm trên bàn lại. Đôi môi đỏ mềm mại khẽ hình thành một đường cong đầy nham hiểm.

Đôi mắt lấp lánh mang một tia nhìn tường tận. Nắm bắt được mọi thứ.

Hải Nhân đã nhâm to khi nghĩ “người bí ẩn” ấy ở gần Thiên Di. Một sai lầm đối với cái trí tuệ thông minh. Mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát.

Người con trai ấy khoan khoái đứng dậy, bước đến cánh cửa sổ có thể nhìn toàn cảnh một đất nước rộng lớn và xinh đẹp. Đôi mắt ấy hướng nhìn bầu trời trong xanh, vẻ mặt đẹp tựa điêu khắc, môi khẽ nhếch lên :

_ Chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi.

Tại trường Quang Tuyền :

Nhận được điện thoại của Hải Nhân xong, mặt Thiên Di trở nên tái nhợt. Sốc con vội vã chạy vào lớp báo với Triết Minh vì hôm nay Bách Nhật vắng mặt. Thật trùng hợp!

Khẽ chau mày, Triết Minh cố tìm mọi cách trấn an Thiên Di để nó đừng lo lắng. Bịa ra một lý do thật thuyết phục, cậu nhanh chóng lấy cặp táp và phóng ra khỏi lớp.

Nhìn theo dáng Triết Minh, Thiên Di bắt đầu cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như nó nghĩ. Tất cả diễn tiến quá nhanh. Không kịp để nó tiếp nhận.

Chỉ mới hôm qua thôi, Hải Nhân còn bày

mưu cho nó chinh phục Vĩnh Khoa. Vậy mà bây giờ, câu chuyện lại xoay chuyển một cách bất ngờ. Đúng là không thể đoán trước được chuyện gì!

Bước chân ra khỏi lớp học, Thiên Di không để ý rằng có hai cặp mắt đang nhìn mình đầy ẩn ý và nham hiểm. Hôm nay, Bách Nhật không đến lớp, cả Chính An cũng không thấy đâu, còn Triết Minh thì cũng vừa mới đi.

Thoáng nghĩ đến Chính An, cậu bạn không lúc nào có mặt quá 3 ngày ở lớp. Hôm nay học thì ngày mai nghỉ. Thật mờ ám.

Ngồi xuống cái băng ghế trước mặt,

Thiên Di không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ nhiều. Nó khẽ nhắm mắt và tận hưởng bầu không khí thoáng đãng ấy.

Cảm nhận được có người đang đứng trước mặt mình, trực giác mách bảo Thiên Di phải mau chóng mở mắt ra. Nhưng chưa kịp mở mắt, một chiếc khăn tay từ đằng sau đã bịt lấy mũi nó. Tâm trí dần mơ hồ. Mọi thứ mờ dần, đến nỗi nó không thể nào nhận ra người trước mặt. Thiên Di ngất đi trong mảng màu trắng trước mặt.

Chỉ vừa đặt chân ra khỏi trường, Triết Minh đã nhận được điện thoại của Vĩnh

Khoa bảo có việc gấp phải đến tổ chức. Hải Nhân – một người không liên quan đến việc trong tổ chức – cũng có mặt ở đó.

Không khí chùn xuống. Trong căn phòng rộng lớn, 3 người con trai ngồi đối diện nhau. Hải Nhân mở laptop lên, gõ vào một lập trình đơn giản, phút chốc, màn hình hiện ra mẫu đối thoại ban sáng.

Vĩnh Khoa thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy khung nền đen. Có lẽ cậu biết tên đứng sau chuyện này. Gương mặt lạnh như tiền, đưa tay đóng màn hình laptop lại khiến cho hai người còn lại nhìn cậu đầy nghi hoặc. Môi khẽ nhếch lên hình thành một nụ cười nửa miệng :

_ Tôi hiểu rồi. Chuyện này không đơn giản đâu. Ai có liên quan đến trò chơi do tên đó làm chủ. Có thể sẽ tìm đến tử thần.

_ Sao? – Hải Nhân thẳng thốt nhìn Vĩnh Khoa – Những người liên quan điều có thể sẽ gặp tử thần?

Khẽ gật đầu, Vĩnh Khoa quay người lại, mắt cậu chạm ngay vào mắt Hải Nhân :

_ Tôi, cậu, Triết Minh và Bách Nhật điều sẽ gặp nguy hiểm. Bách Nhật là người đầu tiên.

Không có tên Thiên Di.

Hải Nhân thở dài thườn thượt và ngồi xuống trở lại ghế. Đột nhiên, đầu cậu đưa ra một nghi vấn. Vĩnh Khoa vừa nói : Người có liên quan đến trò chơi điều có thể gặp tử thần. Nhưng Thiên Di cũng có tên trong danh sách của người đó. Sao Vĩnh Khoa không liệt kê ra? Chẳng lẽ cậu không biết là có sự tham gia của sóc con?

Đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa, Hải Nhân thận trọng đặt một câu hỏi nhỏ :

_ Người có liên quan đến trò chơi. Cậu nghĩ chỉ có nhiều đó?

_ Không lẽ còn ai khác? – Đủ thông minh để nhận ra điều bất thường trong câu hỏi

đó, Vĩnh Khoa khẽ nhú mảy – Không lẽ còn có ...

Dường như không muốn tin vào điều sắp nghe thấy, Triết Minh trầm tĩnh chờ đợi câu trả lời từ Hải Nhân nhưng tim cậu như đang thắt lại.

_ Thiên Di cũng nằm trong danh sách.

Một thứ cảm xúc khó tả. Nắm chặt tay lại, Triết Minh cố giữ cho mình thật bình tĩnh, cả Vĩnh Khoa cũng thế.

Bầu không khí thật đáng sợ.

Một lúc sau khá lâu, Vĩnh Khoa ngã người ra ghế, đôi chân mảy rậm nhú lại :

_ Tại sao lại có liên quan Thiên Di?

Cạch!

Một người con trai mở cửa bước vào, đôi cánh màu bạc được móc vào túi quần hơi chéch ra, đứng đưa khi đôi chân chuyển động. Chiều lấp lánh.

_ Vĩnh Khoa, tôi đã đến nhà tên Bách Nhật đó ....

Chợt khựng lại khi nhận ra sự có mặt của 2 người khác nữa, người con trai ấy lúng túng gãi đầu :

_ Aish, thành thật xin lỗi. Tôi không biết

cậu đang nói chuyện.

_ Khách sáo quá rồi đó bạn cùng lớp ạ!
Không cần phải giấu nữa đâu. Tôi đã
sớm biết cậu là tên gián điệp khai gian
tuổi tác rồi, Dương Chính An.

Triết Minh nhoẻn miệng cười khi nhìn
thấy cử chỉ của Chính An. Cũng may, nhờ
vậy mà không khí bớt căng thẳng hơn.
Ngồi vào bàn, Chính An nghiêm túc đến
lạ, khác với vẻ mặt lúc ở trường – nai tơ.
Thật khó để biết được tuổi tác của anh
chàng.

_ Cái tên đầu heo Bách Nhật ấy hoàn
toàn không gặp chuyện gì hết. Hắn đang
say sưa ngủ ở nhà kia kìa.

Tin tức mà Chính An vừa cung cấp đủ để làm cả phòng nóng hừng hực lên trong khi đang có máy lạnh hoạt động.

Mọi tâm trạng liền ở trạng thái thư giãn khi đã quá căng thẳng. Một phen hết hồn đối với những người trong phòng. Cũng nhờ vậy mà Hải Nhân quen thêm “bạn mới”.

Như có sẵn một mối hàn từ trước, không cần nói quá nhiều đã hiểu nhau một cách thấu đáo.

Cũng không ngần ngại trước “bạn mới”, Hải Nhân sẵn miệng khai ra trò “chinh phục” tai quái mà cậu đã bày cho Thiên

Di. Gương mặt Vĩnh Khoa lúc ấy thật buồn cười.

Tiếng cười lại vang lên trong căn phòng lạnh. Mọi chuyện đâu chỉ dừng ở đó. Không ai nhận biết được mối nguy hiểm đang rình rập. Duy nhất mình Vĩnh Khoa, cậu đã quá quen với cái cách “mèo vờn chuột” như thế này rồi!

Trò chơi chưa thật sự bắt đầu khi người chủ trò chơi chưa về nước. Cậu ý thức được, sẽ không bao lâu nữa, kẻ đó sẽ trở về.

Điện thoại vang lên hồi chuông báo có

tin nhắn đến. Chán nản lấy điện thoại trên bàn, Vĩnh Khoa bật ra rồi không thèm xem mà đóng điện thoại lại.

Với tâm trạng đang thư thái, đột nhiên cậu bật dậy làm cho cả phòng trở mắt ngạc nhiên. Miệng lẩm nhẩm :

_ Tôi vừa nhìn thấy gì đó thì phải?

Đưa tay lướt nhanh trên điện thoại, không hiểu sao tim cậu đập liên hồi. Mở dòng tin nhắn khi này, đặt vào mắt cậu là một tấm ảnh nhỏ không có một dòng chữ nào.

Trong hình, Thiên Di đang nhắm nghiền mắt. Người bị trói trên một chiếc ghế.

Cậu biết. Chuyện này chỉ nhắm đến cậu. Bình tĩnh đến bất ngờ. Vĩnh Khoa làm vẻ mặt không có gì rồi cho điện thoại vào túi. Chỉ có Chính An mới nhận ra điều trái sự thật ấy.

Đợi đến khi mọi người ra về hết, Chính An ngồi vào ghế khi đã đóng chặt cửa vào. Cậu điềm nhiên hỏi Vĩnh Khoa :

_ Đi được chưa?

Bật dậy khỏi ghế, với tay lấy cái áo khoác đen, Vĩnh Khoa nhanh chóng bước đi, cậu không quên nói một điều quan trọng :

— Là hấn, anh kết nghĩa của Lập Hân – Hiếu Thiên. Vì tôi đã kiên quyết đuổi hấn khỏi công ty vì chuyện ăn cắp cổ phần của người khác nên hấn rất căm thù tôi. Không ngờ hấn lại dùng cách này để đối phó với tôi.

Cả 2 cùng ra xe và khởi động một cách không thể nào nhanh hơn được nữa. Chiếc xe dần lăn bánh và hòa vào dòng xe cộ tấp nập bên ngoài.

Hiếu Thiên, một người đã từng làm trong công ty của Vĩnh Khoa, cậu nắm rõ mọi chuyện về hấn. Nếu không có những thứ hồ sơ mà cậu cần của người xin việc trong tay, Vĩnh Khoa nhất định sẽ không nhận người đó vào công ty. Cậu chỉ nhận

vào khi đã tìm hiểu rõ mọi chuyện về người đó.

Với các thiết bị tân thời và cái đầu thông minh, Vĩnh Khoa đã nhanh chóng tìm ra địa điểm cần đến.

Trước khi đi, cậu đã cho người đến trường Quang Tuyến. Nhất định không để chuyện này kéo dài thêm nữa. Hai công ty nhỏ nhoi kia, ngày mai sẽ phá sản thật sự. Những người trong công ty, kể cả chủ và con gái, sẽ không còn cơ hội quay đầu lại. Đó là cái giá phải trả cho những kẻ dám hành động liều lĩnh.

Không phải là giết người.

Việc Vĩnh Khoa làm hoàn toàn có thể giữ được mạng sống của những kẻ đó. Trừ khi kẻ đó vẫn muốn tìm đến cái chết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ang mây thứ 29 : Tự bị bắt – Tự trốn thoát

"Nước mắt cũng giống như muối vậy, là thứ gia vị không thể thiếu được, chẳng ai ăn canh không mặn cũng chẳng ai yêu mà không khóc. Chỉ có điều canh quá mặn thì không ai dám ăn, tình yêu quá nhiều nước mắt thì không ai dám yêu nữa .."

_ Oáp...p...p...Oa, sáng khoái thật.

Ngồi dậy sau một đêm ngon giấc nồng và làm cho người ta lo lắng, Bách Nhật vươn vai, đưa tay che cái ngáp dài dằng dặc. Rướn người khỏi chiếc giường êm ái, đôi chân dài lạng lẽ bước đi .

Rầm!

Từ ngoài cửa, Triết Minh đập thẳng chân và ngao nghể bước vào. Cậu ung dung ngồi xuống cái giường êm ái mặc cho thằng bạn ngạc nhiên không biết trời trăng mây đất.

_ Minh? Sao mày đến nhà tao vào giờ này? Mày không đi học sao?

Cầm nguyên cái gỏi lớn, Triết Minh
thẳng tay ném vào gương mặt điển trai
không thương tiếc làm cho ai kia phải
tỉnh ngủ hẳn.

Mọi chuyện được Triết Minh tường thuật
lại hết sức chi tiết dưới sự im lặng lắng
nghe của ai kia. Tình cảnh hiện giờ giống
như một đứa trẻ nhỏ đang ngồi nghe cha
mình kể “chuyện cổ tích” vậy.

Bách Nhật ngồi đó, chăm chú lắng nghe
tất tần tật mọi chuyện thật hăng say. Như
đang nghe thuyết trình về một phim hành
động hay. Sau khi đã hiểu rõ đầu đuôi
câu chuyện, ai kia khẽ lên tiếng:

_ Uhm..... Ăn sáng không?

...

...

Bộp bộp bộp

Không thể nào kìm chế cơn giận được nữa. Triết Minh lại tiếp tục cầm gối quăng vào người Bách Nhật cho hả dạ.

Thử hỏi, bạn bỏ thời gian và công sức ra ngồi nói chuyện đàng hoàng và nghiêm túc cho một người nghe. Mà khi nghe xong, người ấy lại cười hì hì, coi như không có gì rồi rủ bạn đi ăn sáng. Bạn có giận không chứ. Với lại, giờ mà ăn sáng

cái gì nữa. Ăn trưa thì hợp lí hơn nhiều.

Lờ mờ mở mắt trong khi thuốc mê đã hết tác dụng, ánh sáng dần xâm chiếm lấy cái màu đen trong mắt Thiên Di. Sau khi đã tiếp thu được hết ánh sáng, tác dụng của thuốc mê cũng đã hết hẳn, Thiên Di mới nhận ra mình đang bị trói chặt. Đôi tay nhỏ cựa quậy hết sức mà vẫn không rời lỏng vòng trói ra được chút nào. Sợi dây thừng cứa vào tay làm tay nó đau buốt.

Cộp cộp cộp.

Từ bên ngoài, một dáng người bước vào, vẻ mặt của người đó thật sự rất đáng sợ.

Chắc là do cuộc điện thoại vừa nhận.

_ Tỉnh rồi à?

_ Anh là ai? – Thiên Di đưa mắt dõi theo cái bóng ấy đến cho khi nhìn thấy được gương mặt của người đó.

_ Ha ha ha ...

Một tràng cười sảng khoái khi nghe câu hỏi hết sức ngây thơ từ miệng Thiên Di, Hiếu Thiên tiến đến gần Thiên Di hơn, đôi môi khê mấp máy :

_ Anh là ai? Em nghĩ anh là ai?

Thằng cha vô duyên. Ông là ai ai mà

biết. Tôi không hơi đâu đôi co với ông.
Tìm cách trốn cái đã.

Vẻ mặt hờ hững của Thiên Di làm cho
Hiếu Thiên không mấy hứng thú, hắn ta
quay người trở ra để chờ con mồi.

Cơ hội tốt.

Thiên Di ngo nguậy cái tay nhỏ bé để nói
lỏng sợi dây. Nhờ bàn tay nhỏ bé, cuối
cùng cũng rút được một tay ra. Rút tay
còn lại ra luôn. Xoa xoa cái cổ tay đỏ lù
của mình, Thiên Di đứng dậy khỏi chiếc
ghế cũ kĩ. Nhón chân bước thật khế đến
cánh cửa, hé mắt nhìn ra ngoài. Tên đó
đang nhâm nhi điếu thuốc lá trong tay
một cách ngon lành.

Tên này thế nào cũng lồng phôi mà chết cho xem.

Nghĩ thầm, Thiên Di lại tiếp tục rón rén bước trở lại chiếc ghế nhỏ. Đảo mắt khắp căn phòng tối om, đôi mắt sóc con dừng lại ngay một cái cửa sổ nhỏ có ánh sáng len lỏi chiếu vào.

_ Bavo, hà hà, tài leo cửa của mình lại được phô diễn nữa rồi!

Khác với lần bị Vĩnh Khoa bắt gặp tại trận, Thiên Di thành công với lần leo cửa này vì tên canh giữ quá ngu ngốc.

Thoát khỏi căn nhà ấy, công cuộc tiếp

theo là guồng chân chạy thật nhanh.

Dùng hết sức lực đang có, Thiên Di cầm đầu mà chạy thụt mạng. Nó chạy ra con đường lớn thì đuối sức. Không còn sức lực để chạy nữa.

Giương mắt nhìn dòng xe cộ “văng hoe” trước mặt mà sóc con buồn đến tột. Chạy ra tới đây mà bị bắt lại thì không vui tí nào!

Một tia hi vọng mong manh lóe lên khi Thiên Di nhìn thấy chiếc BMW đen loáng phía trước. Vì đang ở tình trạng nguy cấp nên Thiên Di không dư thời gian để chú ý nhìn xem chiếc xe ấy ra sao? Có quen hay không?

Không còn sự lựa chọn Thiên Di phóng ra đường, đứng nhìn chiếc xe đang từ từ chạy đến với một tốc độ như báo. Mắt mở to hết cỡ để trông chờ vào tiếng thảng xe chói tai.

_ Ê, người đó sao quen quá vậy?

Chính An chau mày nhìn “vật thể lạ” trước mặt rồi đưa tay khều Vĩnh Khoa đang chú tâm lái xe hết tốc độ. Cũng nhờ vậy mà Vĩnh Khoa mới phanh gấp.

_ Phù!

Đưa tay gạt phăng giọt mồ hôi trên trán, Thiên Di khẽ thở phào nhẹ nhõm vì chiếc xe đã phanh lại kịp thời. Không cho người trong xe có cơ hội bước ra, Thiên Di lập tức chạy lại chiếc xe ấy :

_ Giúp tôi ..... Hả? Vĩnh Khoa? Chính An?

Bất ngờ khi nhìn thấy người trong xe là hai người cực kỳ thân quen. Cả người ngồi trong xe cũng thế.

Đợi đến khi Thiên Di đã yên vị trong cái ghế phía sau, Vĩnh Khoa mới nhích môi nói với người ngồi bên cạnh :

_ Tài thật! Đúng là con sóc thông minh.

Khẽ cười vì câu nói nhỏ của Vĩnh Khoa, Chính An gửi một tin nhắn cho người trong tổ chức, trong tin nhắn là địa điểm của Hiếu Thiên. Việc còn lại, sẽ có người lo liệu.

Chiếc xe lại lăn bánh trên con đường vắng và bắt đầu chạy ra xa lộ, hòa vào dòng xe tấp nập.

Đến lúc này, Thiên Di mới tò mò nhìn Chính An phòng vệ :

_ Nè, Chính An, sao cậu lại có mặt ở đây vậy? Không phải đang ở lớp sao?

_ Kêu bằng anh đi – Chính An tỉnh

ngịch trêu – Anh lớn tuổi hơn em đây!

Không hiểu nổi thái độ của cậu bạn cùng lớp, Thiên Di hết nhìn Vĩnh Khoa rồi lại nhìn sang Chính An, ngẩn tò te.

_ Cậu nói gì vậy? Bị nhiễm bệnh khủng của tên kia à?

_ Nói ai thế vợ? – Mất bình tĩnh trước sự ngây thơ của cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa buộc phải lên tiếng giải thích – Chính An lớn tuổi hơn em thật đấy.

Sau một hồi phân tích kỹ lưỡng, Thiên Di nhìn chằm chằm Chính An từ trên xuống dưới rồi “à” lên một tiếng :

_ Thì ra là ở lại một năm sao!

Ở...ở lại lớp?

Chính An tròng mắt nhìn sự ngây thơ vô số tội của Thiên Di mà muốn nổ đom đóm mắt.

_ Ngốc. Một người tài sắc vẹn toàn như anh mà có chuyện ở lại lớp ư? Thật ra, anh đã “trẻ hóa” mình lại để được học cùng lớp với em, tiện cho việc bảo vệ “thê tử” của tên bạn chí cốt.

_ Trẻ hóa? Là sao? – Đến giờ vẫn chưa hiểu cơ đấy.

_ Chính An đã làm hồ sơ “lậu” để qua

mắt Hiệu trưởng. Hiệu chưa!

Vĩnh Khoa ngao ngán lí giải thật kĩ càng cho cô vợ nhỏ hiệu trưởng tận sự việc.

Khổ thật! Cuối cùng chị ấy cũng đã tiếp thu được sự thật!

Cộp cộp cộp

Tiếng bước giày lạnh tanh phả vào không trung, căn phòng màu đỏ đầy huyền năng. Tấm rèm bay phấp phới trong gió hệt như đang muốn vùng khỏi cái giá trên bậu cửa sổ để được hòa mình cùng làn gió kia.

Chiếc khuyên tai màu bạc được nắng chiếu vào lấp lánh, làm sáng bừng gương mặt của người ngồi đó.

Cạch!

Nghe tiếng mở cửa, vãn gương mặt đang hướng ra ngoài, cất giọng hờ hững :

_ Lần sau vào nhớ gõ cửa!

_ Vâng, tôi sẽ nhớ. Thưa giám đốc, mọi chuyện đã chuẩn bị xong, cậu có thể bay bất cứ lúc nào.

Người đàn ông trung niên khúm núm cuối đầu đầy kính cẩn, sợ sệt rồi quay bước

trở ra.

Cười nhạt một cái, người con trai đang ngồi trên chiếc ghế xoay bỗng đứng lên, đưa tay lấy cái áo khoác trên bàn, chỉnh chu lại trang phục rồi khoan khoái duỗi thẳng chân, bước ra ngoài giọng với theo người trung niên khi nãy :

_ Tôi sẽ đi, ngay bây giờ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30

Áng mây thứ 30 : Người lạ mặt

Kim đồng hồ ai quay mà chạy?!

Dòng thời gian ai đẩy mà đưa?!

Có duyên thì ngàn năm cũng gặp.

Không duyên có gặp cũng như ko

_ Chào cậu chủ, chào mừng cậu trở về
Việt Nam!

Sân bay tấp nập người, ấy vậy mà một
dáng người anh tuấn bước xuống lại im
ắng đến lạ. Hai hàng vệ sĩ kính cẩn đứng
vây hai bên đầy uy nghiêm chào đón
người mới bước xuống máy bay. Mọi ánh
mắt đổ dồn về phía chàng trai ấy, ngưỡng
mộ, sợ hãi, kính trọng ...điều có.

Người quản gia niêm nở cuối chào rồi ôn tồn bảo :

_ Bọn tôi đã chọn khách sạn ở gần ...

_ Tại sao tôi phải ở khách sạn trong khi tôi có thể ở cùng đứa em trai yêu quý?

Bật ra một câu hỏi nhạt làm người quản gia im bật, không dám hé môi thêm nữa lời vì sát khí quá dày đặt đang bao quanh mình. Ông lại cười hiền hòa :

_ Vâng, thưa cậu chủ. Vậy để tôi nói với thiếu....

_ Không cần. Tôi muốn nó bất ngờ khi nhìn thấy tôi. Cũng khá lâu rồi nhỉ?

_ Vâng!

Bước vào xe dưới cái nhìn kính nể của mọi người, chàng trai ấy nhếch môi, hình thành một nụ cười nửa miệng đầy bí ẩn.

Một ngày học nhàm chán.

Thiên Di chán nản vác ba lô về nhà trong tiết trời se lạnh khi gần đến mùa yêu thương. Nó đang háo hức lắm. Ngày đó, nó sẽ dành một bất ngờ nho nhỏ dành cho Vĩnh Khoa. Nói lời yêu thương chẳng?

Mỉm cười. Nó khoan khoái tiến về phía

trước với một niềm vui mới. Ngày hôm nay không có gì thay đổi. Vẫn thế, hai tên bạn cùng bàn vẫn cựa nhau âm ỉ rồi giảng hòa, đã vậy, còn báo hại nó bị thầy gọi trả bài, kết quả là không thuộc bài, chẳng những bị 0 điểm mà còn bị chép phạt. Đúng là hại bạn!

Giờ ra chơi, Hải Nhân có đến tìm nó, mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường, không có gì thay đổi, không có gì ngăn cách. Cả hai vẫn cứ đùa giỡn cùng nhau như lúc nhỏ, những tiếng cười phá tan bầu không khí im lặng.

Ngôi nhà lớn dần hiện ra rõ hơn.

Đẩy cửa bước vào nhà, Thiên Di lại hồn

nhiên, nhảy chân sáo vào. Thật ngạc nhiên khi hôm nay Vĩnh Khoa về nhà sớm đến vậy. Chẳng những thế, có cái gì đó lạ lắm!

Nhìn thấy Thiên Di, Vĩnh Khoa khẽ nhếch môi, thái độ kỳ quặc ấy làm sóc con ngõ ngàng. Giương mắt nhìn Vĩnh Khoa chăm chăm, Thiên Di lo lắng hỏi khẽ :

_ Anh bị sao vậy? Sao hôm nay về nhà sớm thế.

_ Thú vị thật – Đôi mắt pha chút tinh ranh.

Ngẩng người trước thái độ kỳ lạ của

Vĩnh Khoa, Thiên Di lẳng lẳng quay người bỏ đi. Nhưng một lực mạnh đến không ngờ đã kéo tay nó lại làm nó ngã xuống sofa.

_ Nè, anh....anh....bị..gì....vậy..??

_ Rất thú vị.

Vĩnh Khoa chóng hai tay sát mặt nó, cúi người xuống thấp hơn, một tình cảnh rất là romantic. Tim Thiên Di đập rộn ràng, mặt đỏ ửng lên, nó lí nhí :

_ Anh....anh...mà...làm..

_ Chắc nó không làm thế này với em đâu nhỉ?

Kèm theo ví dụ cho câu nói, một cánh môi mềm hạ cánh trên đôi môi mỏng của Thiên Di. Thật nhanh.

Tròn mắt nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di không tin vào điều vừa rồi chút nào. Đưa tay sờ vào môi mình, Thiên Di khẽ nói :

_ Anh...anh...

_ Nữa không?

Nhìn vẻ mặt trêu đùa của Vĩnh Khoa mà Thiên Di tức trào máu. Không ngờ cậu dám đem nó ra để đùa một quá đáng như vậy. Thật không thể nhin nổi nữa.

_ Đồ điên. Hôm nay anh bị biến thái à.
Anh mà... ưm... ưm..

Lần này, đôi môi mềm không phải là
chạm nhẹ, không phải là cái chạm môi
phớt lờ nhanh như khi nãy. Mà là một cái
hôn.

Cổ vùng tay khỏi người của Vĩnh Khoa
nhưng không thể. Sức của cậu rất mạnh.
Chỉ còn cách dùng chân. Tuy là chiêu
này có nguy hiểm nhưng chắc không ảnh
hưởng lớn đến đời sau.

Thiên Di khẽ chau mày, co chân lên
chuẩn bị làm một chuyện tà trời...

One...

Two...

Three...

Go....

Bộp!

Rời môi mình khỏi đôi môi bé nhỏ kia,
Vĩnh Khoa khẽ nhếch mép :

_ Hư quá!

Cậu dùng chân mình để kìm chân Thiên Di lại khi nó vừa nhúc nhích. Kế hoạch thất bại thảm hại. Đến lúc này, để bảo vệ mình, Thiên Di mới nhăn nhó gắt :

_ Thả ra...

Cạch!

Cánh cửa mở ra trong nháy mắt, người vừa bước vào là.....Vĩnh Khoa. Cậu tròng mắt nhìn thắm cảnh trước mặt. Đôi lông mày rậm khẽ chau lại.

Thiên Di hết nhìn Vĩnh Khoa này lại nhìn Vĩnh Khoa kia mà không biết cái quái gì đang diễn ra. Đang đóng phim sao?

Tiến đến trước ghế sofe, Vĩnh Khoa đưa tay kéo Thiên Di đứng lên rồi thản nhiên nói :

_ Đủ rồi!

Rồi quay sang Thiên Di :

_ Ngốc. Nãy giờ hấn có làm gì....

_ Hôn! Hai lần. – Trả lời một cách dửng dưng, người trên ghế sofe đứng lên, đưa ánh mắt đầy thách thức nhìn Vĩnh Khoa như khiêu chiến.

Hôn?

Với gương mặt lạnh tanh, Vĩnh Khoa gạt bỏ sự khó chịu trong lòng mình ra, nhìn người trước mặt :

_ Sao anh lại đến nhà tôi?

Không thèm để tâm câu hỏi ấy, người con trai đó đưa tay ra, thoát cái đã kéo Thiên Di sà vào lòng mình, vòng tay ngang eo nó, lạnh nhạt nói với chất giọng bốn cột :

_ Vợ em....tuyệt lắm!

Đưa tay cố gỡ vòng tay rắn chắc đang vòng ngang eo mình nhưng không được. Cùng lúc đó, Thiên Di lại trở về với vòng tay của Vĩnh Khoa trong nháy mắt. Thật chóng mặt! ^^

Người con trai ấy khẽ cười, ngồi xuống sofa, đưa tay quạt ngang đôi môi còn vương chút ngọt ngào khi nãy :

_ Từ Thụy Điển về đây mệt thật. Anh không muốn ở khách sạn nên anh đã đến đây. Cũng lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ, Vĩnh Khoa? – Đôi mắt tinh anh chạm ngay cặp mắt khó hiểu của Thiên Di, nở một nụ cười hòa giải, người con trai ấy nháy mắt – Anh quên giới thiệu. Anh là Trương Vĩnh Kỳ, anh song sinh của Vĩnh Khoa.

_ Hả? Anh em song sinh?

Nghệch mặt ra như một con ngó, Thiên Di cố tiếp thu cái điều vừa nghe thấy. Vĩnh Khoa có anh trai? Nó chưa từng nghe thấy. Giờ mới để ý, hai người có điểm khác nhau, Vĩnh Kỳ có đeo khuyên tai. Thiên Di sẽ nhận dạng bằng cách

nhìn vào đôi khuyên tai ấy.

Đứng phía sau Vĩnh Khoa, Thiên Di lăm le nhìn tên đáng ghét đã dám cưỡng bức...à không, cưỡng hôn mình đến hai lần. Đúng là anh em nhà họ Trương điều thuộc dạng biến thái cấp cao.

_ Em lên phòng đi vợ. Chút anh sẽ giải thích mọi chuyện.

Ngoan ngoãn nghe lời Vĩnh Khoa, Thiên Di toan đi lên lầu, trước khi bước lên bậc thang, đi ngang qua Vĩnh Kỳ, Thiên Di lườm hằm ta rồi nói :

_ Biến thái.

Câu nói ấy làm ai kia nhếch môi, một nụ cười nhẹ.

Đợi khi nghe tiếng đóng cửa, Vĩnh Khoa bước lại sofa, ngồi xuống, cậu nhìn người đối diện như thấu hiểu mọi điều. Vĩnh Kỳ về đây, điều đó đồng nghĩa với việc trò chơi đã được bắt đầu. Tuy trò chơi của tên này không mang nhiều tính chất nguy hiểm như cái mà cậu đã “thêm mắm dặm muối” cho mấy người kia sợ nhưng bây giờ, cậu cảm thấy nó thật sự nguy hiểm khi mà tên anh trai có cùng một nét đẹp với mình dám cả gan động đến cô gái ở cạnh mình bao lâu nay.

Cái này có phải ghen không nhỉ?

_ Anh về đây làm gì?

_ Nhớ em thì về.

_ Anh không lo cho công ty bên đó sao mà rảnh quá định về đây chiếm vợ người khác à? – Vĩnh Khoa châm biếm.

_ Không – Thanh thơi.

Cuộc đấu “mắt” không mệt mỏi diễn ra, hai ánh mắt ấy mà là hai cây đao thì có lẽ đã xảy ra án mạng lớn rồi.

_ Về đi!

Vĩnh Khoa không dư thời gian để đôi co với anh mình, cậu nhanh đuổi người ta

một cách rất có duyên.

_ Hơ hơ, anh sẽ định cư ở đây. Chắc em cũng biết về trò chơi của anh nhỉ?

_ Muốn làm gì thì tùy. Tôi không rảnh đôi co với anh. Mà nhà tôi hết phòng rồi. Anh ngủ ở đây đi.

_ Vậy anh ngủ với Thiên Di nhé?

Ung dung bước lên lầu, máu lưu thông trong người Vĩnh Khoa đang nóng bừng bừng như muốn chui ra ngoài. Cậu cố đè nén cơn giận nóng bừng ấy mà đáp :

_ Cảnh phòng tôi còn phòng trống.

Tại một nơi trên thế giới, không khí lạnh lẽo và u ám đến rợn người. Một người ngồi khuất sau ánh sáng mờ ảo của trăng trời, gương mặt hằn nhiều vết nhăn chứng minh tuổi tác của mình. Đôi môi mấp máy hình thành một câu nói :

_ Vĩnh Khoa, Vĩnh Kỳ, trong hai người các con, ai sẽ làm ta hài lòng đây?

Chiếc phi tiêu trong tay ông phóng thẳng vào gương mặt của người trong bức ảnh treo cách đó không xa. Khá hài lòng với tài ném phi tiêu của mình, ông cười lớn :

_ Ha ha ha, Hiệu trưởng Lâm? Chắc ông

rất oán tôi nhỉ? Để rồi xem...ông sẽ bảo vệ “chìa khóa vàng” như thế nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31

Ang mây thứ 31 : Kẻ phá đám

Vì sau đêm tối, mặt trời lại sáng, chúng ta hãy luôn mỉm cười, bắt đầu tìm cho mình một lối đi trong những lúc đau khổ. Không bao giờ là quá muộn để học được cách bước đi trên nỗi đau!

_ Áaaaa, tức quá đi!!!!!!!!!!!!.....

Chui lên phòng và ngậm nhắm cái bức

xúc của mình trong lòng, Thiên Di cuối cùng cũng phải cất tiếng hét toáng lên cho hả dạ. Đôi môi ngọc ngà của nó đã bị tên biến thái dưới nhà làm ô uế mất rồi. Nụ hôn của nó đã ra đi theo dòng thời gian ngắn.

Nhưng dù sao thì cũng đỡ tức khi nghĩ đến nụ hôn đầu tiên là thuộc về Vĩnh Khoa chứ không phải Vĩnh Kỳ. Nhớ lại câu nói băng quơ của tên dưới nhà mà Thiên Di hả hê cười :

— Hi hi, anh làm to rồi Vĩnh Kỳ ạ! Nụ hôn đầu của tôi đã thuộc về Vĩnh Khoa rồi. Tôi sẽ không để anh động chạm vào người tôi lần nào nữa đâu. Ha ha ha

Cạch!

_ Được hân hôn em vui lắm sao?

Bước vào phòng dưới sự ngạc nhiên của Thiên Di, Vĩnh Khoa chậm rãi nói. Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, Vĩnh Khoa nhìn Thiên Di một cách ....đáng sợ. Ánh nhìn của cậu dừng lại ở đôi môi nhỏ chúm chím kia. Chỉ nghĩ tới cái cảnh tượng khi nãy thôi, cậu đã muốn đâm cho tên anh trai mình một phát rồi.

_ Tại sao em lại dễ giải vậy hả?

Dễ giải? Chẳng phải vì nó tưởng là cậu nên mới dễ giải sao chứ? Vì tưởng người đó là cậu nên....Mà bây giờ cậu dám vào

phòng nó rồi nói dễ giải sao? Quá đáng.

_ Ai nói em dễ giải chứ? Tại em tưởng người đó là....

Vội bùm miệng để không nói ra những chữ tiếp theo, Thiên Di không muốn Vĩnh Khoa biết mình được đề cao đến vậy.

Như nhìn thấu được tâm can của cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa ma mãnh cười, ánh mắt chứa đầy chữ “gian” :

_ Vậy ...em sẽ dễ giải, nếu người đó là anh? Tức là .....anh muốn làm gì em cũng được?

Cùng với lời nói đương nhiên là hành

động rồi.

Vĩnh Khoa chậm chậm tiến đến sát gương mặt đang ửng đỏ kia.

Từng chút một.

Sẽ có một nụ hôn chẳng? Hay là chuyện gì khác? (Cầm suy nghĩ lung tung ^^)

_ Anh.... – Vĩnh Khoa đưa mặt mình kề sát mặt Thiên Di làm tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Kiểu này chắc nhiệt độ cơ thể ngày càng cao thôi.

_ A ha ha, phòng em đẹp quá nhỉ?

Một giọng nói lảng vảng cắt ngang bầu

không khí lãnh mặng. Vĩnh Kỳ há miệg cườỉ rồi xồg thắg vậo phồg mộo cách rấo có duýn. Khồg đợỉ Vĩnh Khoa công kớch trướo, Vĩnh Kỳ tiến đến chiếc giườg của Thiền Di, sắo soi hờỉ lầu rồi làm vể mặo chắo nặo :

_ Anh quýết địnհ rồi. Dù sáo thì ngủ mộo mìnհ cũg chán lắo. Anh sẽ dọn quạ đây ngủ vớỉ em. Chừo khồo, Thiền Di!

_ Khồo. – Thiền Di lườm người trướo mặo.

Thậo là chừo hếo nớỉ vớỉ cái tìnհ hìnհ nầy. Vĩnh Khoa ngáo ngán lắo đầu rồi thờo dàỉ. Có lẽ sáo nầy, cậu phảỉ cắo thận đề phồg tên anh trai nầy mới đượo.

Bị cái giọng nói vô duyên cắt ngang khung cảnh lãng mạn, Vĩnh Khoa giận dữ nhìn cái người tự cao tự đại kia như muốn nhào tới xé xác hất ra làm mồi cho cá ăn chơi. Nhưng nghĩ lại, trời cũng đã khuya, chắc cá cũng đã ngủ hết nên đành thôi. Cậu tiến tới túm lấy cổ áo anh mình, giọng ra lệnh :

_ Phòng của anh bên này.

Đóng cửa phòng Thiên Di lại để đảm bảo an toàn cho vợ mình, Vĩnh Khoa thuận tay đẩy Vĩnh Kỳ vào căn phòng cạnh bên một cách không nề nang rồi bước về phòng mình.

Dạo bước trong căn phòng mới, Vĩnh Kỳ nở một nụ cười ma mãnh rồi ngồi phịch xuống chiếc giường êm ái. Để hai tay lên đầu, đôi môi ấy khẽ nhếch lên :

_ Yêu rồi sao? Em đúng là đã khác trước nhiều quá đây, Vĩnh Khoa.

Chợt, một tia sáng lóe lên trên đôi mắt sâu hoắt kia. Lấy điện thoại ra và chú tâm làm một việc gì đó. Thông báo sự có mặt của mình đối với tổ chức bên này chẳng!

Vĩnh Kỳ quăng luôn chiếc điện thoại lên giường, đôi mắt nhìn vào không trung một lúc khá lâu, đến khi đôi mắt không còn nhướn lên nổi nữa thì khóe miệng

khẽ mấp mấp đủ để mình cậu nghe thấy :

_ Start.

Không khí ồn ào và náo nhiệt của lớp học làm cho người ta hăng say hẳn lên, tuy ồn nhưng vui.

Thật là một ngày đẹp trời.

_ Hai người có biết Vĩnh Khoa có anh trai không?

Thiên Di chau mày nhìn sang hai tên bạn cùng bàn và bắt đầu “tám” về anh trai của Vĩnh Khoa.

Việc Vĩnh Khoa có anh song sinh ai mà không biết nếu đã là người của tổ chức. Một chuyện khá là tầm thường đối với cả hai nhưng lại khá là quan trọng đối với Thiên Di vì cô nàng vừa mới biết chuyện này.

Cả ba người nói về Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ một cách vui vẻ, cách mà họ nói về hai người kia hoàn toàn là nói tật xấu chứ không tốt đẹp gì. Bởi thế, có hai người đang ngồi hắc xì một nhọc không hiểu lí do vì sao.

Cho tới khi ra chơi, cuộc trò chuyện mới chấm dứt vì Thiên Di bận chạy theo Hải Nhân để “tám” tiếp.

Đương nhiên, Hải Nhân không hề biết đến chuyện này vì cậu không hề dính dáng gì đến tổ chức ấy cả. Cậu trở mắt ngạc nhiên :

_ Anh em song sinh sao? – Rồi chợt nghiêm giọng, xoa cằm – Vậỵ....chắc tính cách cũng na ná nhau nhỉ?

Nhận được cái gật đầu thay cho câu trả lời của Thiên Di, Hải Nhân bỗng trở nên lo lắng, và cậu đưa ra một kết luận :

_ Bé Di nè, em nên dọn khỏi căn nhà đó đi.

_ Tại sao? – Ngắc tò te.

_ Theo như những gì anh đã chứng kiến thì...có khả năng, anh em nhà này biến thái. Anh sợ họ sẽ xâm phạm em.

Vẻ mặt Hải Nhân lúc này trông thật nham nhở.

_ Hah, chả sao, anh nghĩ em là ai chứ? Lữ Thiên Di này mà dễ dàng cho người ta xâm phạm à! – Thiên Di vỗ ngực ra oai làm Hải Nhân không kìm lòng nổi mà bật cười.

_ Vậy....em còn giữ được nụ hôn đầu chứ?

...

...

Bất động sau khi nghe Hải Nhân hỏi thế, điều đó làm Hải Nhân nhận ra được câu trả lời từ Thiên Di.

_ Không rồi.

Cái tên tiểu tử đó...Mình thân với bé Di đến vậy mà còn chưa dám...Hắn lại nở lòng nào làm thế. Được. Để ta báo thù bằng cách khác vậy. Người đã thương thức tài năng nấu nướng của bé Di rồi chứ gì. Lúc đó chỉ là một góc ngách nhỏ của căn nhà lớn thôi. Bây giờ sẽ là ....nguyên căn nhà.

Nghĩ rồi tự tưởng tượng ra thảm cảnh “đáng yêu” mà Hải Nhân đã từng nhìn thấy khi Thiên Di dọn dẹp nhà cũ. Thật ....rùng rợn.

Kế hoạch thứ 2 : TÀN PHÁ CẢ CĂN NHÀ. Trọng tâm : Phòng của chủ nhà.

Miệng nở một nụ cười mãn nguyện, Hải Nhân khẽ khàng mách trò :

_ Bé Di, em còn nhớ anh hứa giúp em chinh phục tên đó chứ?

gật gật

_ Bây giờ là chiêu tiếp theo. Em hãy trở tài nội trợ đi. Dọn dẹp nhà thay cho

người giúp việc. Điều quan trọng nhất là, hãy “chăm chút” cho căn phòng của tên đó. À, nếu dư thời gian, em làm luôn phòng của anh tên đó để thể hiện thành ý của mình. Làm cho tốt nhé!

Quay đi sau khi mách chiêu “độc” xong, Hải Nhân trở về lớp và ôm bụng cười sặc sụa. Ai bảo cướp người con gái quan trọng nhất của cậu làm gì!

Cuộc trò chuyện của cả hai đã bị hai người khác nghe thấy, họ nhìn nhau rồi cùng nghĩ : Mình cũng góp phần cho vui nhà vui cửa!

Bước ra từ sau bụi hoa nhỏ, Triết Minh và Bách Nhật cười “hiền hòa” nhìn

Thiên Di rời ngôi xuống “thú nhận” là mình đã nghe thấy toàn bộ câu chuyện và muốn chút sức cho công cuộc “tàn phá”...í quên, công cuộc chinh phục ^^

_ Tôi sẽ tặng một con chó ngoan để làm tăng thêm sự bất ngờ cho Vĩnh Khoa. Nghe nói, hấn ta...thích thú vật lắm. (Thật ra là ghét)

Bách Nhật vừa nói vừa nhớ đến bé út siêu quậy ở nhà, một con chó hư hỏng. Chắc chắn nó sẽ làm cho Vĩnh Khoa điên tiết lên. Kha kha kha.

_ Để ngôi nhà thêm mới lạ. Khi dọn dẹp, hãy thay đổi vị trí của các đồ vật nhỏ. Nhất là những thứ trong phòng anh ta.

Vậy mới chiêm được tình cảm nhiều.
Hiếu không! – Triết Minh dò xét từng cử
chỉ trên gương mặt Thiên Di để chắc
ràng nó đã tiếp thu mọi sự dạy bảo từ
mình.

Những lời “động viên” ấy khiến Thiên
Di tràn đầy năng lượng. Nó đứng lên và
thể hiện quyết tâm.

_ Hiếu rồi. Cứ tin ở tôi!

Sau giờ học, nhận được bé cún từ tay
Bách Nhật, Thiên Di vui vẻ chạy về nhà
để thi hành nhiệm vụ.

Vừa bước vào nhà, nhìn người trước mặt chần chú, đôi khuyên tai màu bạc lóe lên để mình chứng “Tên này là Vĩnh Kỳ”. Không may may để tâm đến người trước mặt, Thiên Di cho giày lên kệ rồi thả bé cún đáng yêu xuống, mặc cho nó chạy đi đâu thì chạy.

Thấy thái độ của Thiên Di đối với mình, Vĩnh Kỳ khẽ chép miệng.

_ Em nhận ra anh là ai sao?

_ Đương nhiên. Nhìn vào đôi khuyên tai của anh là tôi biết ngay. Vĩnh Khoa không hề thích đeo cái thứ đó.

Không hề ....Thiên Di không hề biết

mình vừa tiết lộ “bí mật cách nhận diện” cho Vĩnh Kỳ nghe thấy.

Thì ra là vậy. Được. Ngày mai, đôi khuyên tai này sẽ biến mất. Để xem, em nhận ra tôi bằng cách nào.

_ Em làm gì vậy?

Ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Di đang xắn tay áo lên chuẩn bị vào việc, Vĩnh Kỳ ngẫm nghĩ lúc lâu vẫn không hiểu được lý do Thiên Di dọn dẹp nhà. Lấy lòng chăng? Cái bụng của cậu đang râm rú lên vì đói, sẵn tiện nhờ Thiên Di nấu bữa tối vậy (Sai lầm to rồi)

_ Này, em dọn xong thì nấu bữa tối đi

nhé! Anh đói.

Tính vui vẻ gật đầu thì “thảm cảnh” hôm đó hiện ra rõ như ban ngày. Khẽ rùng mình khi nhớ tới lời cảnh cáo của Vĩnh Khoa, Thiên Di ngán ngẩm lắc đầu :

_ Không được đâu. Anh ta cấm em xuống bếp.

_ Sao? – Đưa tay lấy cái remote, Vĩnh Kỳ thản nhiên nói – Anh cho phép. Cứ làm đi.

_ Nhưng...

_ Cứ làm đi.

Ôi! Thảm rồi!! ~~~~

Thiên Di thầm cảm ơn Vĩnh Kỳ vì đã cho nó thêm sức mạnh và cơ hội “sửa chữa lỗi lầm cũ”. Nó sẽ cố gắng làm lại từ đầu!

_ Vậy anh xem phim đi. Em dọn phòng trước cái đã.

Tung tăng chạy lên lầu để dọn dẹp. Mở cửa phòng Vĩnh Khoa....à không, không cần mở vì Vĩnh Khoa không hề đóng cửa phòng. Thiên Di bước vào phòng, cái mùi bạc hà quen thuộc xông thẳng vào mũi nó.

_ Thơm...Á, bé cún, sao em vào đây?

Bàng hoàng nhìn cảnh trước mắt, Thiên Di mếu máo chạy lại ôm con cún kia lại để nó không “tàn phá” thêm cái áo nào của Vĩnh Khoa nữa.

Bách Nhật chết bầm. Cún ngoan của cậu đây sao?

Thấy con cún ra phòng một cách tàn nhẫn. Đóng sầm cửa phòng lại, Thiên Di nhìn cái cảnh trước mắt, từng cái áo hàng hiệu của Vĩnh Khoa đã trở thành đồ găm nhắm cho con cún kia. Giống như một đóng giẻ rách vậy.

Thu gom cái đóng ấy sang một bên và tính đến chuyện xin lỗi muộn. Thiên Di

bắt tay vào việc.

_ Oái!

Cái lọ thủy tinh trên bàn rơi tồm xuống đất vì lực tác động quá mạnh từ tay Thiên Di. Vỡ tan tành.

Nó quyết định không nấn ná ở nơi này lâu thêm nữa. Có gì thì cứ đổ tội cho... con cún vậy. Chị xin lỗi cung trước nha cún yêu.

Vì gấp cho việc chuẩn khỏi phòng mà Thiên Di quên hẳn một chuyện quan trọng : thu dọn chiến trường.

Bước ra khỏi phòng Vĩnh Khoa, chợt,

Thiên Di nham nhỡ cười nhìn con cún đang dưới chân nó. Trong bụng nhủ thầm : Trương Vĩnh Kỳ, cảm ơn anh đã cho tôi thêm cơ hội chuộc lỗi với Vĩnh Khoa, nhưng...anh đừng nghĩ tôi quên việc anh đã cưỡng hôn tôi. Giờ sẽ là lúc trả thù.

Ôm con cún vào lòng, Thiên Di nhắm thẳng đến cái phòng cạnh bên. Đẩy cửa bước vào, nhìn quanh căn phòng, đôi mắt tinh ranh dừng lại ở cái tủ quần áo hàng hiệu, buông con cún xuống và nhỏ nhẹ :

_ Đây. Đồ chơi của cưng kìa.

Mắt bé cún sáng rực lên. Vì được sự giáo huấn của cậu chủ Bách Nhật mà con cún đã trở nên nguy hiểm đây mà.

Tiến lại chiếc bàn tròn, Thiên Di giả vờ đưa tay ra .....và

Một cái lọ thủy tinh nữa đã ra đi vĩnh viễn dưới sự “vô tình” của Thiên Di.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ang mây thứ 32 : Nỗi ám ảnh được lặp lại

Ai cũng mang trong mình một cái vỏ vô hình. Cũng chỉ là một vỏ bọc bao phủ bên ngoài. Chỉ khác là ở độ dày mỏng mỗi người đang mang mà thôi. Biết bao giờ

mới rũ bỏ đc hết ??!

Đợi bé cún nhai xong mớ quần áo hàng hiệu và độc của Vĩnh Kỳ, Thiên Di bế “ẻm” lên, khép hờ cánh cửa phòng lại và bước ra một cách quang minh chính đại giống như mình là một người quân tử.

Lại tiếp tục buông bé cún xuống mặc cho đi đâu thì đi.

Thiên Di xuống lầu như chưa hề xảy ra việc gì, tươi cười vào bếp thực hiện lí tưởng cao đẹp.

Tất nhiên, người không biết nấu nướng thì có học cũng phải biết chút đỉnh. Nhưng .... Thiên Di lại khác những

người bình thường đó, là một người phi bình thường.

Căn nhà bếp lại trở nên tồi tệ thảm hại dưới bàn tay ngọc ngà của cô công chúa phá hoại này. Cô ấy lại dập lửa bằng nước mà quên rằng đây là bếp gas. Lần này không phải một mà là ba con dao bị thiệt hại nặng nề. Lại một đống chén đĩa nữa đến gặp huynh muội nó để than thở.

Đồ ăn không có, chỉ nhìn thấy một “bãi rác” công cộng. Trong tủ lạnh, có bao nhiêu “của cải”, Thiên Di đều “lôi” chúng ra hết và ... triệt tiêu.

Nghe nhiều thứ âm thanh lạ tai phát ra dưới bếp, Vĩnh Kỳ không buồn nhìn

xuống, chỉ cho đến khi khói bốc ra nghi ngút cậu mới hốt hoảng vào xem xét tình hình.

Nhìn cái đóng trước mặt, Vĩnh Kỳ cứ ngỡ mình....vào lộn nhà. Đôi mắt chớp chớp đến đáng thương, mất một lúc khá lâu để cậu định thần lại và lắp bắp :

_ Em....em...cái....cái...

Đến bây giờ, Vĩnh Kỳ mới nhận ra lỗi lầm của mình và hiểu ra lí do vì sao Vĩnh Khoa cấm Thiên Di xuống bếp. Nhưng đã muộn mất rồi còn đâu!

Cậu đành trở tài vậy.

Khác với Vĩnh Khoa, Vĩnh Kỳ chẳng những biết nấu mà cậu còn nấu rất ngon. Giao việc dọn dẹp phòng khách cho Thiên Di, Vĩnh Kỳ nhanh chóng bắt tay vào việc để không bị đói.

Bước lên phòng khách, Thiên Di chán nản lau lau chùi chùi ...

Cái bình hoa trên phòng khách rơi xuống đất, vỡ vụn.

_ Chuyện gì vậy? – Vĩnh Kỳ nghe tiếng động lạ liền nói vọng lên.

_ Không, không có gì đâu!

Chết rồi! Làm sao đây?

Rột rột ...

Tiếng gì vậy nhỉ?

Rột rột...

_ Á, bé cún ....

Quay qua quay lại để lắng tai nghe tiếng động lạ, Thiên Di bàng hoàng nhận ra mấy đôi giày trên kệ đang bị “êm” gặm nhấm ngon lành, có cả giày của nó nữa.

Mãi rượt đuổi theo con cún quậy phá, Thiên Di ngày càng làm cho căn nhà tội tệ hơn. Khăn giấy rơi tứ tung, đồ đạc thì xiên vẹo, không ngay ngắn, thủy tinh vỡ

vẫn chưa thu gom....

_ Lần này mày chết chắc rồi cún ơ. Mày có biết mày đã hại tao thâm hiểm rồi không? Đứng lại đóooo.....

Rầm!

_ Ui cha...

Vì mãi mê rượt đuổi mà Thiên Di không để ý đến cái cây đang lặn lốc dưới nhà, vì thế nên....mới có tiếng “Rầm!”. Nhưng cũng bù lại, cún con đang nằm gọn trong tay nó.

_ Mày chết chắc...

Cạch!

Cùng lúc đó, Vĩnh Khoa cũng vừa về tới. Thiên Di vội vàng đứng lên và bỏ con cún ra. Đẩy cửa bước vào, Vĩnh Khoa – với tâm trạng vui vẻ – nhoẻn miệng cười định trêu Thiên Di nhưng ....nụ cười ấy khựng lại khi cậu nhìn thấy bộ dạng không còn tề tưng của Thiên Di và cái căn nhà yêu quý của mình thì giống như “bãi rác”.

Gương mặt hồng hào theo hiệu ứng trong người chuyển đổi liên tục cho đến khi đạt được màu sẫm tối đáng sợ. Cố giữ bình tĩnh, Vĩnh Khoa nhỏ giọng nhìn Thiên Di :

_ Do em làm?

gật gật

_ Em ... đang phá nhà anh sao?

_ Không phải...

Chợt nhớ ra một điều quan trọng, Vĩnh Khoa chau mày :

_ Em không vào bếp chứ?

_ Có...nhưng Vĩnh Kỳ đã dọn rồi. –
Thiên Di lấp liếm nhìn người đối diện.

Chất giày lên kệ, Vĩnh Khoa trừng mắt nhìn mấy đôi giày còn lại của mình, cậu

quay quắt sang Thiên Di :

_ Cái này ...

_ Không phải em làm, mà là nó.

Chỉ ngay xuống dưới chân – nơi con cún đang ngồi ngoan ngoãn – Thiên Di thành khẩn nhìn Vĩnh Khoa mong được giảm bớt phần nào tội lỗi.

Săm soi con cún hồi lâu, cậu khẽ hỏi Thiên Di với một chất giọng không thể nào nhẹ hơn nhưng nó hàm chứa cả một cơn thịnh nộ cấp 10 :

_ Em ...muốn ăn thịt cây không?

Trố mắt. Thiên Di bắt đầu hồi lỗi, không thể để con cún này gặp chuyện nguy hiểm được, vì đây là “đồ mượn” nên phải trả lại cho khổ chủ. Nó sợ sệt nhìn Vĩnh Khoa van xin :

_ Con cún này không phải của em đâu. Của Bách Nhật cho mượn...Mai em sẽ trả nó liền. Nha, nha...

Tỏ vẻ không quan tâm, Vĩnh Khoa khoanh tay nhìn thắm cảnh trước mặt, cậu bỗng dò xét Thiên Di :

_ Không còn chuyện gì tệ hại hơn nữa chứ?

lắc đầu

Vì trốn tội mà Thiên Di quên mất một điều : Nó vẫn chưa “thủ tiêu” cái đóng trên lầu.

_ Teng teng, xong rồi, bữa tô.....

Vĩnh Kỳ im bặt khi nhìn thấy cái phòng khách mới mấy phút trước còn “nguyên vẹn” vậy mà bây giờ lại thành ra thế này...Cuối cùng cậu đã hiểu lí do Vĩnh Khoa cấm Thiên Di nhiều điều. Vì để bảo vệ cho căn nhà thoát khỏi bàn tay phá hoại của Thiên Di đây mà.

_ Cũng may còn có đồ để ăn. – Vĩnh Khoa thở phào rồi nhìn sang Thiên Di – Còn cái đóng bữa bộn, cứ để nguyên ở

đó. Anh sẽ cho người thay toàn bộ. Ăn tối thôi. (Nếu anh còn phát hiện ra chuyện gì kinh khủng hơn nữa thì em chết chắc).

Phù. Sao hôm nay hiền vậy trời!

Đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, Thiên Di trừng mắt nhìn con cún như muốn nuốt sống nó rồi chạy xuống bếp nhâm nhi bữa tối trong sự hối lỗi. Thiên Di vẫn không hề nhớ ra chuyện trên lầu.

Ăn xong.

Thiên Di tung tăng chạy lên lầu trước và chợt nhớ một chuyện khi phóng ngang qua phòng Vĩnh Khoa. Mắt nó bắt đầu

rung rung “Chết thật rồi!”

_ Sao còn đứng đây?

Cả Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ đều đang tròn mắt nhìn nó đầy nghi ngờ. Gãi gãi đầu, Thiên Di gượng cười đáp :

_ À, không..không có gì...Ngủ..ngủ ngon nha! Bye.

Chạy vọt vào phòng, đóng chặt cửa lại, Thiên Di vặn luôn ổ khóa cho khỏi ai mở được. Nó cảm nhận được mối nguy hiểm đang rình rập vì tội lỗi của nó.

Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ nhìn nhau rồi nhún vai, phòng ai nấy vào.

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...

_ THIÊN DI!!!!!!!

Tiếng hét của cả hai chứa đựng cả một cơn bão lớn, làm rung chuyển căn nhà, tạo ra một làn sóng lạnh toát chạy xẹt ngang qua người Thiên Di.

Vĩnh Khoa đứng lặng tại chỗ, nhìn vào đóng áo của mình trên sàn, ánh nhìn dừng lại ở lọ thủy tinh vỡ. Căn phòng của cậu giờ đây không giống một căn phòng chút nào.

Vĩnh Kỳ đau đớn ôm chầm lấy mấy cái áo hàng hiệu từ Thụy Điển đem về mà xót xa, con tim cậu tan rã khi nhìn thấy mấy “cục cưng” tan tành. Cậu không xót cái lọ bể, vì nó là đồ của nhà Vĩnh Khoa chứ không phải đồ của cậu.

Dù gì đi nữa thì, trong đầu của cả hai đang nhắm đến hai mục tiêu gây náo loạn căn nhà. Với gương mặt đờ đờ sát khí, cả hai không hẹn mà gặp trước cửa phòng Thiên Di. Thật trùng hợp ^^

Không cần nói rõ lý do vì sao cả hai có mặt ở đây họ cũng đã ngầm hiểu ý nhau khi nhìn thấy vầng hào quang đen đang lấp lánh trên đỉnh đầu của nhau. Tất cả là vì một chuyện.

Cốc cốc.

Cố giữ kiên nhẫn để không phải đá cửa xông vào - một việc làm của kẻ vô duyên, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vọng vào tai Thiên Di, cả người lạnh toát, Thiên Di cảm nhận được luồng sát khí ngoài cửa. Giờ mà ra mở cửa chỉ có nước gặp Diêm gia vương. Đánh cố tình giả vờ điếc, giả vờ ngủ.

Thăm đoán được điều đó, và cũng nhìn thấy con cún đang ủn ỉn lúc lắc cái mông to tròn từ dưới lầu chui lên “nạp mạng”. Không đợi Vĩnh Khoa nói, Vĩnh Kỳ sẵn tới, “xách đầu” con cún lên (dã man quá) nâng niu rồi bước về vị trí cũ với cái giọng nhơn nhơ :

— Thèm thịt cây nhỉ? Con này chắc cũng đủ để hai người ăn.

Cậu cố tình nói lớn để cho ai kia nghe thấy.

Giật mình, ngồi bật dậy, Thiên Di tìm kiếm con cún nhưng không nhìn thấy nó trong phòng mình. Đó là cún của Bách

Nhật cho mượn, không thể không trả được.

Đại trượng phu đã làm thì phải nhận. Vì cứu em cún mình phải can đảm. Nhưng ra ngoài đó là chết chắc. Mà không lẽ bỏ mặt bé cún. Mặc kệ, nó quậy thế mà. Không được. Mình ...

Các suy nghĩ cứ đấu đá lẫn nhau làm cho người nghe phải đưa ra một quyết định cực kỳ khó khăn. Một vòng luẩn quẩn tủa ra, vây lấy tâm trí Thiên Di làm nó không tài nào chọn ra “con đường đúng đắn được”.

_ Anh đếm tới 3, em không mở cửa, tối nay sẽ có món thịt cây.

Vĩnh Khoa thừa biết vợ mình đang đấu tranh nội tâm với tư tưởng “Ra. Không ra” nên cậu bắt đầu hỏi thúc, buộc nó phải ra. Nếu không ra, cậu sẵn sàng “thịt” con cún của Bách Nhật vì tội chủ nhân của nó “xúi giục” vợ mình “phá nhà”.

_ 1

...

_ 2

...

...

Cạch!

Cuối cùng cũng chịu chui ra.

Thiên Di xụ mặt nhìn hai người trước mặt, chứ chẳng lẽ cười tươi như hoa trong tình cảnh thế này. Phải bảo toàn sinh mạng của con cún.

_ Giỏi nhỉ? – Vĩnh Khoa nghiêng rằng.

_ Thiên Di, em đang trả thù cá nhân đúng không? – Vĩnh Kỳ bế con cún trong tay, miệng lẩm bầm.

Nhìn Vĩnh Khoa bằng đôi mắt “Em biết lỗi rồi!”, Thiên Di lí nhí :

— Em xin lỗi. Phòng của anh em không có ý đâu — Rồi nhìn sang Vĩnh Kỳ — Phòng của anh là do tôi cố ý đấy.

— Anh biết. Nên anh mới phải bắt con cún này đây. Anh lại phải trở tài nấu nướng nữa rồi.

Vĩnh Kỳ chìa con cún ra và nhún vai, vẻ mặt cậu ta thật nham nhở, giống như đang rất rất thèm ăn thịt cún.

Đến giờ, Thiên Di mới cảm thấy hối hận khi thừa nhận một cách sỗ sàng là mình đã cố ý. Biết vậy nói là “vô tình” cho

rồi.

Một kế sách có phần “nguy hiểm” lóe lên trong đầu Thiên Di. Vì cún con, can đảm lên, chắc anh ta không trách mình đâu.

Nhìn Vĩnh Khoa bằng nửa con mắt, Thiên Di nhoẻn miệng cười, bước tới trước mặt Vĩnh Kỳ, dịu giọng :

_ A, em nhớ nhầm, tại em nhầm phòng của anh với phòng của Vĩnh Khoa nên sẵn tay dọn luôn hai phòng. Đáng ra định phá phòng... - Nuốt nước bọt để lấy thêm can đảm, Thiên Di tươi cười nói tiếp – của Vĩnh Khoa. Cho em xin lỗi anh nhé! Hi hi.

_ Ôh, vậy sao. Thế thì anh bỏ qua cho em. Trả lại nó cho em này. Anh về phòng ngủ đây. Ngủ ngon.

Trao con cún tận tay Thiên Di, Vĩnh Kỳ quay lưng bước đi.

Thật ra, Vĩnh Kỳ thừa biết rằng Thiên Di đang nói xạo. Cậu chỉ cảm thấy ớn lạnh với luồng sát khí cạnh bên mình nên mới rút lui trước. Trò chơi còn dài mà.

Chỉ còn lại cả hai cùng con cún.

Nét mặt Vĩnh Khoa lúc này thật đáng sợ. Thiên Di chỉ ngậm móng tay cứ biết nói gì bây giờ. Nó lấp liếm nhìn Vĩnh Khoa.

Mãi một lúc sau, như cả một thế kỷ, Vĩnh Khoa mới cất giọng phá tan tành bầu không khí yên ắng :

_ Em cố ý?

_ Hơ, không phải, không phải đâu. Tại em muốn đuổi anh ta về phòng nên mới bịa ra cái lý do đó. Thật ra, phòng của anh ta là em cố tình phá, ai bảo anh ta dám động vào môi em khi không được sự cho phép của em cơ chứ.

_ Cho phép? Em ...muốn hấn ta hôn lắm sao?

Ngảng người khi phát hiện mình vừa nói một câu quá lố, Thiên Di vội giải thích:

_ Không, không thích. Em chỉ muốn trả thù anh ta thôi. Còn phòng của anh ... tại ... tại ai bảo anh đi làm mà không đóng cửa.

_ Lỗi của anh?

Càng ngày Vĩnh Khoa càng tiến sát gần Thiên Di làm nhiệt độ trong người nó tăng mãi, tăng mãi. Sợ sệt lùi lại phía sau, Thiên Di biện minh :

_ Không phải lỗi của anh. Tại...tại...à, tại nó.

Chỉ ngay vào con cún một cách “dứt cảm tình”, Thiên Di quăng mọi tội lỗi lên đầu

bé cún gây thơ vô số tội kia. Mặt bé cún như muốn nói lên điều nó đang căm phẫn “Đồ thiếu tình người!”

_ Tại nó? Vậy...chúng ta thịt nó nhé? –
Vĩnh Khoa vẫn đứng đưng tiến đến phía trước.

Thịt..thịt sao?

Thiên Di ngơ ngác nhìn bé cún tội nghiệp rồi nhìn Vĩnh Khoa. Cuối cùng cũng chịu nhận mọi phần lỗi về phía mình.

_ Là tại em.

_ Tại em? Chắc chứ? – Vô tư.

gật gật

_ Vậy... phải phạt thế nào đây? Phạt em dọn dẹp cái đóng dưới nhà và cái đóng trong phòng anh? Hay là phạt đèn bù tất cả những thứ em làm hư? Hay là ....cắt lưỡi em vì tội đổ lỗi cho thứ vật?

Dọn dẹp? Chẳng khác nào bắt Thiên Di tàn phá thêm mọi thứ sao. Đèn bù? Nó làm gì có tiền mà đèn. Thật biết cách làm khó người khác mà. Đổ lỗi cho thứ vật? Nó có muốn vậy đâu chứ. Ai bảo có người hung hăng quá làm gì nên nó mới sợ và trốn tránh tội lỗi.

Dừng lại ở một cách mà cho là đã quá gần, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng nâng cằm

Thiên Di, đôi mắt cậu chạm ngay vào đôi mắt nó, cậu âu yếm nhìn nó :

_ Phật em....cho anh....

Cho .. cho cái gì chứ?

Thiên Di trở mắt nhìn “chồng” mình, tia nhìn chứa đầy chữ “nguy hiểm” trong mắt Vĩnh Khoa làm nó ngẫm hiểu ý đồ đen tối của cậu. Thụt lùi lại một bước, Thiên Di lắp bắp :

_ C...Cho.....cái...i....g..gì..c..chứ....

_ Tất cả! – Thản nhiên đến đáng sợ.

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 33

Ang mây thứ 33 : Cái bầy đáng nguyên rủa.

Buồn cũng phải sống Chán cũng phải
sống Đau cũng phải sống Mất hết niềm tin
cũng phải sống Vậy sao không vui vẻ lên
mà sống

Tất....tất...cả....là....ý.....gì....chứ..?

Với gương mặt không thể nào ngổ hơn
được nữa, Thiên Di nhăn trán nhìn Vĩnh
Khoa e dè, đáp lại cái nhìn của nó là nụ
cười ma mãnh của cậu.

Mất một lúc khá lâu để điều chỉnh lại nhịp tim cho ổn định theo chu kỳ hoạt động. Máu lưu thông trong cơ thể bắt đầu đều đặn hơn, không nhanh cũng không chậm. Hệ thần kinh được khởi động lại toàn bộ, hoạt động hết công suất. Thiên Di mới dám thều thào như kẻ sắp ra đi vĩnh viễn :

_ Anh nói cho anh tất cả là ý gì?

Khẽ cười khi nghe Thiên Di hỏi thế, vì cậu biết nó đang nghĩ chuyện quái gì ở trong đầu mà. Cậu cố tình dẫn dắt nó vào con đường “tội lỗi” đấy.

Bước sang hướng khác một vài bước và

yên vị trên chiếc ghế nhỏ trong phòng
Thiên Di, Vĩnh Khoa nhếch môi :

_ Thì tất cả ở em.

_ Cho ,...cho.. cái gì mới được chứ? –
Mặt ửng đỏ.

_ Tất cả. – Ngưng lại để quan sát biểu
hiện trên gương mặt cô vợ bé nhỏ của
mình, Vĩnh Khoa ma mãnh nói tiếp – Em
đang nghĩ gì trong đầu thế?

Nheo mắt nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di lấp
liếm nói :

_ Thì anh nói ... cho anh tất cả. Là sao?
Cho ..cho..gì cơ chứ?

Cổ mím môi thật chặt để không bật cười thành tiếng, Vĩnh Khoa lấy lại phong độ, với vẻ mặt vô tư lự :

_ Em muốn cho anh cái gì?

_ Cho ..cho gì? – Ngây thơ.

Lơ đễnh nhìn vào đồng hồ trên tay, Vĩnh Khoa nhận ra đã quá muộn, vì sợ mai nó dậy không nổi để đến trường thì lại đổ lỗi cho cậu nên đành dừng cuộc trò chuyện “đen tối” ở đây vậy.

Đứng dậy một cách dứt khoát, trước khi bước ra khỏi phòng, Vĩnh Khoa ngoảnh đầu lại và nói :

— Cái em muốn cho anh, đợi đến khi chúng ta kết hôn thì anh sẽ lấy.

(Cầm suy nghĩ đen tối ^^)

Bỏ lại một mình Thiên Di với câu nói ấy trong đầu. Nó ngồi ngơ ngẩn suy nghĩ và dịch nghĩa của câu nói ấy mà không hiểu Vĩnh Khoa muốn lấy thứ gì từ nó nữa.

Dù gì cũng thể ngủ được, phải tìm rõ ngọn ngành của câu nói ấy cái đã. Nếu không thì nó sẽ thắc mắc mãi thôi.

Nghĩ bụng. Thiên Di liền đứng lên và chạy qua phòng Vĩnh Khoa gõ cửa. Ngạc nhiên khi nhìn thấy nó hiện diện trước

cửa phòng mình trong khi mình vừa mới về phòng chưa đầy 5 phút. Vĩnh Khoa nhíu mày :

_ Sao lại qua đây?

_ Em có chuyện muốn hỏi. – Nhanh chóng đi vào vấn đề chính.

_ ...

_ Anh nói cái em muốn cho anh, đến khi kết hôn anh sẽ lấy, là cái gì? – Thành thật, ngây thơ.

Không ngờ câu nói ấy có tác động mạnh mẽ tới trí não Thiên Di tới vậy. Vĩnh Khoa hắng giọng, đôi mắt ánh lên tia tinh

ngịch :

_ Em nghĩ là gì?

_ Em không biết nên mới chạy sang đây hỏi anh nè! – Chán nản nhưng vẫn không từ bỏ.

Ngẫm nghĩ một lúc, Vĩnh Khoa định ninh :

_ Nhân!

_ Nhân?

_ Đúng. Là nhân. Khi kết hôn, anh sẽ nhận. – Vô tư.

- Nhưng em có nói sẽ cho anh nhẫn sao?
- Nheo mắt.

Khựng lại vài giây khi nghe Thiên Di “thách đố” ngược lại mình, Vĩnh Khoa không ngờ cô vợ nhỏ cũng ma mãnh đến vậy. Cậu khoanh tay trước ngực, đứng đưng nói như thế đây là một sự thật :

– Đương nhiên, em phải tặng nhẫn cho anh. Con gái phải tặng nhẫn cho con trai trước ngày cưới. Em mà còn hỏi nhiều, tới lúc đó, anh không nhận nhẫn đâu đấy!

Có chuyện đó nữa sao ta? Sao con gái lại là người tặng nhẫn?

Một cái lý dó hết sức “có duyên” và

chưa từng nghe ai nói bao giờ đã được
Vĩnh Khoa tìm ra và sử dụng trong
trường hợp này. Ai mà tin cái lý do “lãng
xệch” không tồn tại ấy chứ?

Nhưng không, có đấy!

_ Thật sao? – Nghi ngờ

Lấy tay búng vào trán Thiên Di một phát
rõ đau, Vĩnh Khoa thản nhiên nhún vai :

_ Thật. Tất cả, có nghĩa là chiếc nhẫn ấy
chứa đựng đầy tình cảm của em, tất cả
những gì có trong em đều được truyền
vào chiếc nhẫn ấy.

Gật đầu vài cái chứng tỏ điều mình vừa

nói là hoàn toàn chính xác, Vĩnh Khoa thật không ngờ mình có cái tài bịa chuyện số một như vậy.

Đợi cho những ý nghĩa ấy ngấm vào não bộ của Thiên Di, Vĩnh Khoa mới nghiêm giọng ra lệnh :

_ Giờ thì về phòng ngủ đi. Tội lỗi của em anh còn chưa tính sổ đấy.

Thoáng giật mình khi nghe qua hai từ “tội lỗi” Thiên Di liền co giò bỏ chạy. Điều đó làm gương mặt ai kia thấp thoáng nét cười hạnh phúc.

Một ngày mới lại ủa đến, đúng là không gì có thể ngăn nổi thời gian chạy đi nhỉ? Mới đó mà đã gần mấy tháng trời Thiên Di “ăn nhờ ở đậu” nhà “chồng” rồi.

Nhanh thật. Trái tim của nó cũng đã biết yêu từ đó. Con đường quen thuộc mà ngày nào nó cũng đi, không nhàm chút nào. Gió vẫn vậy, cứ nghịch tóc sóc con, mơn man thật dễ chịu. Ánh nắng ban mai làm cho tâm hồn người ta như được gột rửa, tinh khiết như sương, ấm áp như vòng tay của ai đó.

_ Sao rồi?

Vì mãi thưởng thức những thanh điệu của nhịp sống mà Hải Nhân đi bên cạnh lúc nào sóc con cũng chẳng hay biết. Ngoảnh

đầu lại, Thiên Di chán nản báo cáo tình hình một cách náo nề nhất :

— Thất bại thê thảm. Em đã làm cho căn nhà không còn là nhà nữa. Và cũng nhờ con cún này đây...

Mọi chuyện được thuật lại dưới sự đau khổ của sóc con, tưởng sẽ có người đồng cảm, nhưng, sự tiếp nhận câu chuyện thật nhiệt tình và hứng thú của Hải Nhân làm cho Thiên Di càng buồn thêm.

Đơn giản thôi, chính Hải Nhân đã tạo dựng nên kịch bản thì cậu sẽ biết trước được kết thúc của câu chuyện nên rất phấn khởi – vì đó là điều cậu muốn cơ mà.

Vĩnh Khoa ơi Vĩnh Khoa, cậu sẽ còn khổ dài hạn với tôi. He he he.

Thầm cười khi nghĩ đến nét mặt của Vĩnh Khoa, Hải Nhân chưa bao giờ cảm thấy “happy” như lúc này. Cũng chính cử chỉ ấy đã làm sóc con chú ý đến, tỏ vẻ nghi ngờ, Thiên Di hỏi xoáy Hải Nhân :

_ Anh vui lắm sao?

_ Vui lắm – Khựng lại, đổi thái độ ngay lập tức – Không, vui gì chứ. Tội cho bé Di quá, để lần sau anh sẽ chỉ em cách khác nhé. Đừng bùn nữa!

_ Huh, đành vậy chứ biết sao bây giờ!

Cả hai cùng đến trường trong bầu không khí mát mẻ, một bước đi tâm trạng ủ ê, một bước đi đầy hưng phấn với vẻ khoáng chí hiện rõ ra mặt. Thật đối lập!

Trả lại con cún quậy tột đỉnh cho chủ nhân đương thời của nó, Thiên Di đâu biết rằng có hai tâm trạng cũng đang rất rất “hả dạ” sau khi nghe nó kể mọi chuyện của ngày hôm qua.

Lớp học dần dà đông hơn.

Cũng đã một thời gian khá dài không nhìn thấy Lập Hân và Tiểu Na đến lớp, chỉ nghe nói là họ đã chuyển trường mà không ai biết lý do là vì sao. Chỉ có duy

nhất ba người trong lớp này biết. Về anh chàng “khai gian tuổi tác” – Dương Chính An cũng lặn đầu mất tâm, thật không ngờ cậu ta lại có thể dùng cái dung mạo “trẻ thơ” của mình để được vào cái lớp này học. Đúng là những người quen biết với Vĩnh Khoa không một ai đáng tin cả.

-----Giờ ra chơi, Thiên Di lon ton “dạo mát” quanh trường mà không thém nói với ai một lời nào làm cho ba người kia sốt ruột tìm kiếm.

_ Hi!

Nghe tiếng gọi, Thiên Di quay quắt lại, người trước mặt nó là ....để xem, không

có khuyên tai.

_ Vĩnh Khoa? Sao anh lại ở đây? Anh không đi làm sao?

Vì là anh em sinh đôi nên giọng nói của họ có phần giống nhau đôi chút nên không tài nào phân biệt hai người họ bằng giọng nói cả. Bằng chứng là khi đó, Thiên Di cũng đâu nhận ra người đó đâu phải Vĩnh Khoa khi nghe giọng nói.

Một nụ cười hình thành trên khóe môi ai kia, rời khỏi cái gốc cây to lớn, ai kia khẽ nhếch môi :

_ Anh đến đây vì nhớ em!

Nhớ sao?

Mặt Thiên Di (lại) đỏ bừng khi nghe “chồng” mình nói thế, nó mừng đến nỗi không nói nên lời. Vĩnh Khoa khẽ bước tới một bước, đưa tay chạm vào mái đầu thật nhẹ, cậu nâng cằm Thiên Di lên rồi khẽ khàng :

_ Em ...không nhận ra anh sao?

...

Ngẩng ngơ. Hệ thống thần kinh thứ sáu đột nhiên nổi nút báo động đỏ. Một loạt các phần tử trong người nó đang cảnh báo về người trước mặt. Lùi lại một bước nhưng không được, Vĩnh Khoa đã

vòng tay sang eo nó và giữ chặt cơ thể nhỏ bé trong vòng tay rắn chắc.

_ Sao thế?

_ Anh....anh..là...Vĩnh Kỳ.. – giọng hồi hộp.

Không thấy phản ứng từ người đối diện, Thiên Di thầm đoán là mình đã nói đúng. Vì Vĩnh Khoa không bao giờ có hành động âu yếm như vậy. Người này đích thị là Vĩnh Kỳ rồi ...

Không tài nào thoát khỏi đôi tay rắn chắc kia, dù có cào cấu nhăn nhó cũng vô ích, Thiên Di đành đứng bất động chờ thời cơ tới. Nhưng chờ mãi, chờ hoài vẫn không

thấy thời cơ đến. Nó đành phải cậy miệng mình để thốt lên vài câu chữ :

_ Vĩnh Kỳ, anh ..... anh.... Đói bụng không?

Không ngờ mình lại bật ra một câu không ăn nhập vào đâu hết ~.~

_ Không! Em đói sao?

Phóng lao thì phải “vịn” theo lao thôi.

_ Ừm. Đói, rất đói.

_ Muốn ăn không?

_ Muốn. – Thành khẩn.

Thoáng vụt qua một nét cười nguy hiểm.
Vĩnh Kỳ trầm giọng :

_ Em muốn thưởng thức thứ “đồ ăn”
ngon nhất thế giới không?

Có món ngon như thế sao?

Nghĩ thầm, Thiên Di khẽ gật đầu và không hề biết rằng mình đã sập bẫy một cách ngây thơ. Quả thật anh em này rất có tài dụ khị người ta đến khi người đó sập bẫy một cách không ngờ nhất.

_ Vậy...mình đi ăn thôi. – Thiên Di hồi thúc khi thấy người đối diện cứ im hơi lặng tiếng.

_ Không cần đi. Ăn....ở đây!

Sau câu nói, một bờ môi đỏ hạ cánh êm ái trên môi sóc con.

Cảm thấy là đủ để “nhắc” môi mình khỏi đôi môi chúm chím kia, Vĩnh Kỳ khẽ thì thầm vào tai Thiên Di :

_ Ngon không?

Lại thế nữa.

Thiên Di đưa tay sờ môi mình rồi nhìn Vĩnh Kỳ đầy giận giữ, nó nghiêng răng :

_ Đồ điên. Không ngon chút nào.

Nhìn Thiên Di với vẻ mặt đầy “niềm tin”, Vĩnh Kỳ thản nhiên :

_ Không ngon sao? Chắc tại nhanh quá. Chúng ta làm lại nhé!

Không bao giờ.

Nghĩ bụng, Thiên Di co giò toan bỏ chạy, nhưng người kia đã kịp chụp lấy khuỷu tay nó bằng một lực không mạnh cho lắm nhưng đủ để giữ nó lại.

Căm phẫn nhìn tên “lưu manh” Vĩnh Kỳ, Thiên Di cố vùng tay khỏi bàn tay “quỷ quyệt” ấy nhưng không được. Không gian như lắng xuống, thời gian như ngưng

động, nếu người trước mặt là Vĩnh Khoa thì tốt biết mấy nhỉ?

Nhưng tiếc là không phải, người này là Vĩnh Kỳ, nếu cái gương mặt ấy không đụng hàng với mặt của “chồng” nó thì nó đã dễ dàng xử lí bằng bạo lực rồi. Chỉ nghĩ đến gương mặt của Vĩnh Khoa thôi là không nỡ ra tay “tàn sát” chút nào. Tại sao ông trời lại bắt công đến vậy? Tại sao lại đã có Vĩnh Khoa lại có thêm Vĩnh Kỳ làm gì?

(Ông trời : =.= làm sao mà ta lường trước được cơ chứ! Đây là chuyện ngoài tầm kiểm soát của ta.)

Xoạt.

Một tiếng động lạ vang lên, theo sau đó là một giọng nói quen thuộc đối với Thiên Di, chắc ông trời đã cử người này đến để giải nguy.

_ Xin lỗi, đã làm phiền!

Thầm cảm ơn ông trời vì đã cứu nguy kịp lúc, nếu không thì chắc nó phải đứng đây và im re tới sáng mất thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ang mây thứ 34 : Sự thật được phơi bày

Chỉ cần gió.....thì chuông sẽ kêu

Và...

....chỉ cần có niềm tin.....thì yêu
thương sẽ đến.

_ Đây là trường học chứ không phải nơi
ai muốn vào thì vào.

Chỉnh lại gọng kính, thầy Vĩnh lại ôn tồn,
giọng chậm rãi nhìn Vĩnh Kỳ :

_ Sao cậu lại vào được đây? Bảo vệ
không ngăn sao?

_ Mua chuộc.

Với chất giọng ngỗ ngáo, Vĩnh Kỳ dừng
dừng buông ra hai từ từ cửa miệng mình
rồi buông cánh tay Thiên Di ra, cậu quay
đi và để lại cho Thiên Di một lời tạm
biệt.

Khẽ thờ phào nhìn sang thầy Vĩnh – ân
nhân của mình – Thiên Di cười nhẹ :

_ Cảm ơn thầy.

_ Không có gì! Thôi, em về lớp đi.

Nói rồi, thầy ấy quay đi, theo như hướng
mà thầy đang đi thì chắc rằng nơi thầy
đến là phòng Hiệu trưởng.

Trước đó, thầy Vinh đang trên đường đến phòng Hiệu trưởng để bàn chuyện thì chợt nhìn thấy Thiên Di đang trong tình huống khó xử nên “tạt” qua giúp đỡ.

Đang ngồi trầm ngâm trong phòng y tế, bất chợt từ đâu, một nỗi lo lắng dấy lên, bầu vịu lấy tâm trí thầy. Vừa lúc đó, có cuộc gọi đến, từ Hiệu trưởng.

Cảm thấy có gì đó không được ổn cho lắm, Thiên Di nghĩ bụng rồi lén lút theo sau thầy Vinh, vì nó nhận ra vẻ mặt thầy ấy đang rất lo lắng, có vẻ là một chuyện quan trọng.

Mặc dù việc theo dõi thầy giáo là không đúng, nhưng ...nó không sao ngăn nổi

chân mình. Đôi chân ấy cứ guồng bước theo người phía trước.

Cạch!

Tiếng mở cửa làm Hiệu trưởng đứng bật dậy, mặt ông lộ rõ sự lo lắng lẫn sợ hãi, nắm chặt lấy tay thầy Vinh như muốn van xin một điều gì đó, ông run giọng :

— Làm sao đây? Làm sao đây? Ông ta đã biết mọi chuyện rồi. Ta vừa nhận được tin từ danh tính của ông ta.

Khẽ nhíu mày, mồ hôi bắt đầu tủa ra trên trán, thầy Vinh dìu Hiệu trưởng ngồi lại vào ghế, trấn an ông :

_ Bình tĩnh đi Hiệu trưởng.

Gương mặt thất thần, cảm giác đau đớn chiếm lấy con người đã có tuổi khiến ông lặng đi như chết. Đôi tay cần cỗi run lên từng đợt, giọng ông gấp gáp :

_ Ông ta đã biết hết rồi. Biết “chìa khóa vàng” là ai rồi. Biết việc Thiên Di là con gái ta, biết ta đang là Hiệu trưởng ở đây, biết con bé đang gần ta... Và ông ta sắp trở về rồi.

Chuyện gì thế này?

Thiên Di như không tin nổi vào tai mình nữa. Nó tự cười rồi nghĩ “Chắc là trùng tên thôi. Cha mình đã qua đời rồi mà”.

_ Bé Di.

Hai từ ấy bật ra từ miệng một người phụ nữ đứng tuổi, cái giọng tha thiết quá đối thân thương ấy làm sao nó không nhận ra cho được. Là mẹ.

Câu nói của bà làm Thiên Di sửng người và làm cho không khí trong phòng Hiệu trưởng nghẹn lại khi biết có người đứng ngoài cửa.

Bà hiền hậu, trù mến nhìn con gái mình rồi dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Di, dắt nó vào phòng Hiệu trưởng. Cũng đã đến lúc cho con mình được biết sự thật rồi!

Xúc động không nói nên lời, Hiệu trưởng và thầy Vĩnh nhìn nhau như muốn trốn tránh sự việc sắp được phanh phui. Liệu ông có nhận được sự tha thứ từ con mình?

_ Chào Hiệu trưởng ạ. – Cuối đầu chào Hiệu trưởng, Thiên Di bắt đầu lí nhí với mẹ mình – Mẹ, sao mẹ kéo con vào đây?

_ Con gái ngoan, ta sẽ cho con biết một sự thật. Sự thật đã bị chôn vùi mấy năm nay.

Với ánh nhìn trù mến, bà nhìn Hiệu trưởng Lâm đề tiếp thêm sức mạnh cho ông. Không nên cứ giấu nhem mọi

chuyện nữa, cũng đã đến lúc phải đối diện với sự thật.

Có một cái gì đó mơ hồ dâng lên, lấn át mọi suy nghĩ của sóc con, Thiên Di chậm rãi quan sát vẻ mặt của những người trong phòng một cách thận trọng. Bất giác, nó bắt gặp ngay ánh mắt dịu dàng của mẹ.

Một thanh âm dịu nhẹ vang lên, chất giọng như truyền đạt mọi suy nghĩ chứa đựng bên trong người kể, như hắt đi là chuyện của một người khác. Bà vẫn giữ giọng trầm ấm, chậm rãi xoa đầu con mình :

_ Con gái của mẹ, người này chính là cha

ruột của con.

Sao cơ? Cha ruột?

Như không tin vào tai mình, Thiên Di nhìn mẹ thật lâu để chắc rằng bà không đùa. Một trò đùa quá trớn rất dễ làm người ta đau quặng lòng.

_ Mẹ, mẹ nói gì vậy? Chẳng phải cha con đã ...

_ Không. – Chặn ngang lời Thiên Di, mắt bà ngấn lệ – Người đã mất trong vụ tai nạn đó là hậu duệ của cha con. Vì trò chơi của một tổ chức, cha con buộc phải cho hậu duệ của mình bảo vệ mẹ và giả danh là chồng mẹ.

Trụ vững trên đôi chân đang run lên, như có hàn mũi kim châm vào một chỗ trên trái tim nhỏ bé, đau thắt. Thiên Di nắm chặt tay, nghẹn ứ cổ :

_ Mẹ, đừng đùa nữa. Con không thích đâu.

_ Mẹ không đùa. Xin lỗi con, người này thật sự là cha con.

Nhìn Thiên Di, ông chờ mong nó sẽ ông chăm lấy mình và gọi một tiếng “cha”, thật âm lòng. Nhưng suy nghĩ của ông đã sai lệch, trong mắt Thiên Di chứa đầy sự phẫn uất và căm ghét. Nó mím môi dù mắt đã chứa đầy cái thứ nước mặn chát,

chực trào ra khỏi khóe mi.

_ Cha sao? Với con, con chỉ có một người cha. Chính người cha đó đã ban cho con thêm mạng sống thứ 2 này....

Quay sang Hiệu trưởng, nó cười nhạt, đâu nào biết cử chỉ đó làm ông quặng lòng, xé gan.

_ Tôi không muốn có một người cha vô trách nhiệm, coi mạng sống của người khác như cỏ rác, vậy mà xứng đáng làm cha ư? Cái gì mà hậu duệ? Ngay cả hậu duệ của mình, ông còn không bảo vệ nổi nữa là. Tôi không cần một người cha như thế. Không cần.

Chạy thật nhanh để che giấu những giọt nước mắt đang thi nhau rơi xuống, quỵên vào không trung và bị gió cuốn đi. Chạy vụt ra khỏi ngôi trường đó, chạy đến mãi một lúc khá lâu, khi không còn hơi sức đâu để mà chạy tiếp thì Thiên Di mới dừng lại, thở hổn hển cùng với nước mắt lấm lem.

Bầu không khí động lại hàng ngàn vết xước, làm cho tâm can người ta như muốn nổ tung. Hiệu trưởng Lâm đau khổ vấu chặt lấy tay mình như đang thăm trách móc bản thân. Ông cảm thấy sao mà lời đùa con gái bé bỏng sao mà đúng thế?

Ông thật sự là người vô trách nhiệm.

Không những thế, ông thật hèn hạ khi mãi mê chạy trốn cái bóng của quá khứ mà không dám đối diện với nó, chiến đấu với nó. Chính ông đã hại hậu duệ của mình phải ra đi trước sự chứng kiến của Thiên Di. Nếu ông không nhờ người đó giả danh thì liệu người đó có chết không khi vẫn trung thành với ông và thề sống chết cũng sẽ bảo vệ đứa con duy nhất của chủ nhân mình?

Cười chua chát, Hiệu trưởng Lâm nhìn người vợ cũng đang ghen ngào nước mắt, thất vọng nói :

— Hết rồi. Hết thật rồi.

— Không sao đâu. Con bé sẽ hiểu mà. —

Bà nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh ông an ủi.

Không ai nói thêm với ai một lời nào nữa, cái bóng đen của quá khứ đang dày vò, cào xé trái tim mỗi người. Mãi một lúc sao, khó nhọc lắm thầy Vinh mới đứng sững dậy, lại phải chỉnh cái gọng kính trên gương mặt thanh tú.

_ Xin phép Hiệu trưởng, tôi về phòng làm việc.

Từng bước đi nặng chịch như kìm hãm mọi động lực để người ta có thể tiếp tục bước tới phía trước. Dù thế nào đi nữa, thầy Vinh nhất định sẽ bảo vệ “chìa khóa vàng”, mặc dù, rất có thể anh sẽ đi đến một nơi thật xa, giống với hậu duệ trước

kia cũng nên. Nhưng, nếu vậy thì đã sao? Lòng trung thành như quện vào máu cùng lưu thông trong cơ thể mất rồi. Chết thì có gì đáng sợ.

_ Cha ơi, sự thật đây sao? Nói cho con biết đi. Sao cha cứ im lặng hoài vậy? Con muốn được biết sự thật mà. Thật ra.... Người có phải là cha của con không...

Ngồi trước ngôi mộ nhỏ nhắn, Thiên Di thút thít nói trong nước mắt, người trên hình cười trêu mếu nhìn nó, vẫn gương mặt đó, vẫn nụ cười đó, nhưng sao giờ lại xa vời đến thế, không thể nào ôm

châm người trước mặt để nung nịu được nữa. Nó vẫn không sao quên được hình ảnh trước lúc ông vĩnh viễn rời xa nó. Với gương mặt đầm máu tươi, nhưng ông vẫn cố cười và thì thầm vài điều, mặc cho cơn đau đang đè nặng người ông.

_ Cha ời, tại sao cha lại cứu con khi mà con chẳng có quan hệ máu mủ với cha chứ? Tại sao chứ... bây giờ con phải làm sao đây! Nếu đây là sự thật thì. ... con đã nợ Người một ân huệ quá lớn rồi...

“Hãy luôn vui vẻ con nhé!”

Âm vang của câu nói ngày xưa cứ vang mãi trong cái khuôn viên nhỏ hẹp vắng

bóng người và mang đầy sự đau thương, câu nói mà ông đã trút hết hơi thở cuối cùng để phát ra vẳng bên tai, như dội lại từ một nơi nào đó rất xa.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Thiên Di vẫn ngồi im lặng trước nắm mồ nhỏ. Cái mệt lã kéo ụa đến vì đã vận động quá sức và vì khóc quá lâu. Đứng dậy như kẻ mất hồn, thất thần bước đi trên con đường dài thênh thang như đang trúng bùa chú.

Đẩy cửa bước vào nhà, không hiểu sao khi thấy Vĩnh Khoa, nó lại òa khóc. Chẳng hiểu là có chuyện gì xảy ra với nó ở trường. Nhìn nó khóc mà tim cậu thắt lại.

Vĩnh Khoa nhẹ nhàng nâng cằm nó lên, lau đi những giọt nước mắt ương bướng đang tranh nhau xem ai rơi xuống trước, giọng nhẹ như cánh diều lơ dềnh giữa không trung :

_ Ngoan nào. Có chuyện gì, kể anh nghe đi.

Chất giọng ngọt ngào như một câu thần chú yêu thương, nhìn Vĩnh Khoa với đôi mắt ngấn lệ :

_ Mẹ nói cha không phải là cha ruột... Họ đã bày ra một vở kịch để đánh lừa ai đó. Còn nói cha em là một hậu duệ... Cha của em thật ra là Hiệu trưởng

Lâm.... Mẹ đã nói ông ấy là cha ruột của em... Em không biết nữa, không biết phải làm thế nào hết...

_ Được rồi. Đừng khóc nhè nữa. Chắc họ có lý do gì đó nên không nói cho em biết sớm, hãy thông cảm ...

Khoan đã.

Nó vừa nói gì nhỉ?

Vĩnh Khoa khựng lại vài giây, liên tưởng đến lời Thiên Di vừa nói vụt qua, mới lo ngại trong cậu lớn dần.

Không phải chứ?

Thận trọng đưa mắt nhìn Thiên Di, Vĩnh Khoa cầu mong cho điều mình vừa nghe thấy chỉ là một sự nhầm lẫn. Chắc cậu không nghe kỹ thôi!

_ Em nói ....cha em là ai?

Không để ý nhìn nét mặt Vĩnh Khoa, Thiên Di lạc giọng :

_ Hiệu trưởng Lâm!

_ Hiệu... Hiệu trưởng Lâm? Lâm Kỳ?

Đôi mắt nâu nhạt hình dung ra một sự thật quái ác. Thứ mà cậu đang rắp tâm tìm kiếm cho bằng được và triệt tiêu chẳng lẽ lại là người con gái này? Con

của chủ tịch đời trước – Lâm Kỳ, chính là Thiên Di sao?

Không thể nào?

Mọi hy vọng để tìm “chìa khóa vàng” như tắt lụi khi cậu nhìn Thiên Di. Cái đầu sáng suốt và thông minh sao giờ lại mu muội đến thế này? Với bộ óc đa tài, Vĩnh Khoa nhanh chóng kết luận được mọi chuyện. Người mà cậu hằng tìm kiếm theo lời ông dặn và giết, mất bao nhiêu thời gian và công sức, không ngờ người đó lại là người đang ngồi trước mặt cậu ngay lúc này, chẳng những thế, người đó còn là vợ chưa cưới của cậu.

Còn sự thật nào đau lòng hơn nữa không?

Thật ra có phải cái thứ thường mọi người gọi là “định mệnh” luôn tồn tại hay không? Nếu tồn tại, sao lại vào lúc này mà nó ủa đến.

Không sai sót gì cả. Mọi chuyện rõ như ban ngày.

Đích thị Lâm Kỳ là chủ tịch đời trước của tổ chức Demon, và việc ông giao cho cả hai anh em là phải tìm ra và giết kẻ được gọi là “chìa khóa vàng”. Sau bao năm, cái quy lực vẫn tồn tại song hành cùng dòng thời gian không ngừng nghỉ.

“Chìa khóa vàng” luôn phải chết.

Vĩnh Khoa đã bỏ công sức ra và tìm kiếm, biết đến Hiệu trưởng Lâm và mạnh mẽ của người cần tìm làm cậu khá hài lòng. Nhưng giờ đây, khi nhận ra Hiệu trưởng Lâm là cha ruột của Thiên Di, mà theo như lời ông nói, con của chủ tịch đời trước chính là người cậu cần tìm – “chìa khóa vàng”. Vậy chẳng phải người cậu sẽ giết chính là Thiên Di hay sao?

Không thể nào. Không thể nào có chuyện như thế được. Chắc chắn ông cậu đã nhớ sai. Chắc chắn “chìa khóa vàng” là một ai khác không phải Thiên Di. Chắc chắn thế.

Giảng có mãi với mớ suy nghĩ trong đầu,

Vĩnh Khoa không sao tin vào điều tồi tệ đó.

Trước mắt, cậu quyết sẽ giữ riêng cái bí mật này. Không, cậu không thể trụ nổi nếu một mình giải quyết cái chuyện ngang trái này. Những người đáng tin tưởng và đang bị cuốn vào một trò chơi khác chắc sẽ có cách. Mà cũng không được, nếu vậy, họ sẽ gặp nguy hiểm.

Lại một mối lo ngại nữa hình thành.

Chưa bao giờ Vĩnh Khoa cảm thấy bất lực đến thế. Với mọi tình huống, cậu đều có cách xoay chuyển. Nhưng tại sao, chỉ với một chuyện trước mặt hiện nay, cậu lại....

_ Anh sao vậy, Vĩnh Khoa?

Dường như đã chịu chú ý đến nét mặt của Vĩnh Khoa và thôi khóc. Thiên Di chợt nhận ra nét lo lắng trên gương mặt điển trai kia. Điều gì mà lại làm một người lạnh lùng như cậu lo lắng đến thế?

Khẽ lay lay vạt áo Vĩnh Khoa chờ đợi câu đáp trả, Thiên Di cảm thấy khó hiểu khi nhìn thấy đôi mắt Vĩnh Khoa có vẻ chao đảo, không xác định được một phương hướng nào cả.

_ Vĩnh Khoa ...

Tiếng nhè nhẹ vang đến tai cậu, thức tỉnh

và gạt bỏ dòng suy nghĩ ngổn ngang sang một góc não, xoa đầu Thiên Di một cách vụng về rồi đứng lên, Vĩnh Khoa tự điều chỉnh lại cảm xúc hiện tại của mình, lấy lại nét mặt nên có ở mình, nhìn Thiên Di rồi lại vội chuyển tia nhìn sang hướng khác, nói vội :

_ Không có gì. Thôi, em lên phòng nghỉ đi. Đạo này chắc em mệt lắm rồi, vì sắp thi mà. Cố thi cho tốt nhé. Anh sẽ một món quà tặng em nếu em đạt điểm tốt trong kỳ thi sắp tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35

Áng mây thứ 35 : Nỗi buồn của băng

[♥] Cần 1 cây kéo...để cắt đứt dòng suy nghĩ, không phải lựa chọn nữa..[♥] Cần 1 ổ khoá...để khoá hết tất cả những gì ray rứt trong lòng..[♥] Cần 1 cái búa...để đập nát sự dối trá xung quanh..[♥] Cần 1 miếng dán... để che dấu vết thương..[♥] Cần 1 bàn tay...để nắm khi bước đi trên đường đời..và[♥] Cần 1 trái tim...để yêu và được yêu...

Ngồi trong phòng làm việc mà tâm trí Vĩnh Khoa cứ để đâu đâu, không sao tập trung được. Thấy được sự bất bình thường trong ánh nhìn tin tường kia, Chính An bước vội vào phòng và đóng

sầm cửa lại, cậu linh tính có chuyện gì đó rất nghiêm trọng, nếu không, Vĩnh Khoa sẽ chẳng như vậy.

_ Khoa, có chuyện gì rồi phải không?

_ ...

_ Có liên quan đến “vợ cậu?

Dường như câu nói ấy có ảnh hưởng đến Vĩnh Khoa, chuyển tia nhìn sang nơi Chính Anh đứng, cậu khẽ nhếch môi :

_ Tôi đã tìm ra “chìa khóa vàng”

“Chìa khóa vàng”? Chẳng phải đó là mục tiêu của tổ chức và của cậu sao? Nếu đã

tìm ra thì quá tốt? Nhưng ....tại sao, trong đôi mắt ấy lại chứa đựng đầy vẻ đau khổ thế kia!

Theo dõi ánh mắt của Vĩnh Khoa, Chính An chau mày đôi lúc, với tài suy đoán không thua kém Vĩnh Khoa, cậu có thể nhận ra điều không hay trong ánh nhìn đầy nỗi thống khổ ấy.

_ Vậy....”chìa khóa vàng” là ai?

Ánh đượm buồn xa xăm lại lọt vào đôi mắt kia, như không muốn tin vào điều mình đang nói, như thể cậu đang chìm đắm trong một giấc mơ, một giấc mơ mang đầy đau thương.

— Thiên Di.

— Thiên.... Thiên Di? Thiên Di? Sao lại là Thiên Di? Không thể nào. Không thể nào cậu lại có thể giết “vợ” mình được. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Sao cậu nghĩ người đó là Thiên Di cơ chứ? — Chính An ngổ ngàng, từng câu chữ mang đầy sự tức giận.

Cậu tức giận là lẽ đương nhiên. Đối với cậu, Vĩnh Khoa còn thân thiết hơn chữ thân, họ đã là bạn của nhau nhiều năm liền làm sao mà hiểu tính cách của nhau cho được cơ chứ. Hiếm lắm mới nhìn thấy khoảng thời gian Vĩnh Khoa vui vẻ, điều đó làm Chính An cũng vui lây. Vậy mà, bây giờ lại xảy ra chuyện này. Làm

sao cậu không thấu được nỗi đau trong Vĩnh Khoa chứ! Cậu hiểu bạn mình hơn ai hết mà. Chắc giờ Vĩnh Khoa đang bị cơn đau thống trị mất rồi.

_ Hỏi ông cậu đi. Chính ông cậu nói với cậu Thiên Di là vợ cậu mà. Làm sao cô ấy có thể là “chìa khóa vàng” chứ?

_ ....

_ Cậu đừng có im lặng như thế, Vĩnh Khoa à!

_ ....

_ Khoa ...

— ...

Nhìn bạn mình chìm đắm trong cơn đau, Chính An không tài nào chịu nổi, cậu tức giận xông đến, túm lấy cổ áo Vĩnh Khoa, giật mạnh.

— Cái thằng ngốc này, có chuyện gì thì cậu phải nói chứ. Im lặng thì làm được gì? Trương Vĩnh Khoa mà tôi quen biết đâu mất rồi?.... Này, cậu....

Khựng lại vài giây, lòng Chính An như chùn xuống khi nhìn nét mặt Vĩnh Khoa.

Một giọt...hai giọt...

Là gì thế?

Vĩnh Khoa khóc sao? Thật sự là cậu ấy đang khóc sao?

Chưa khi nào Chính An thấy những thứ mặn chát ấy rơi trên gương mặt điển trai kia. Nhưng “chưa khi nào” đâu phải không “không bao giờ”. Con người ai mà chẳng biết khóc, họ khóc vì họ không chịu đựng nổi sự đau đớn trong lòng, đành phải nhờ nước mắt cuốn trôi đi giúp thôi.

Đây là lần đầu tiên Vĩnh Khoa khóc, Chính An còn nhớ, ngay khi người con gái mà Vĩnh Khoa đã từng trước kia rời bỏ cậu đi, cậu không hề khóc. Nhưng tại sao, vì Thiên Di, Vĩnh Khoa lại rơi nước

mắt. Phải chăng cậu đã quá yêu vợ mình!

Nước mắt không phải là thứ làm cho người ta yếu đuối. Đối với con trai, họ khinh thường nước mắt. Nhưng khi thấy mình yếu khóc, tuy không khóc theo nhưng họ vẫn đau quặng lòng.

— Không biết từ bao giờ mà tôi lại trở nên yếu đuối đến vậy, Chính An à!

— ...

Người con trai ngồi trước mặt Chính An bây giờ, vẻ uy nghiêm biến đâu mất, sự lạnh lùng cũng biệt tâm, nét tàn bạo cũng bay đi, chỉ còn lại trên gương mặt anh tuần kia vài giọt nước mắt hiếm thấy và

sự đau buồn ảm sâu bên trong.

_ Chính An, tôi xin lỗi vì đã quá yếu đuối. Chỉ vì cái thứ tình yêu mờ nhạt mà lại trở thành con người khác...

Hơi lạnh từ đâu ủa về khi Vĩnh Khoa dứt câu, Chính An vẫn đứng đó, trầm ngâm quan sát Vĩnh Khoa. Cậu không hiểu tên bạn mình muốn nói điều gì nên đành đứng quan sát.

_ Tôi sẽ có cách giải quyết. Cậu giúp tôi nhé.

_ Ừm. – Chính An坦然 trả lời nhưng mắt vẫn không ngừng quan sát.

_ Chờ cho đến khi kỳ thi và đêm Giáng sinh trôi qua. Mọi thứ sẽ trở về thời điểm ban đầu.

Cuối cùng cậu đã hiểu. Cậu đã hiểu Vĩnh Khoa muốn làm gì. Nhưng...

_ Sẽ ổn chứ?

_ Mọi chuyện sẽ ổn mà. Không tin tôi sao? – Cười nhạt.

_ Tôi không nói mọi chuyện. Tôi hỏi cậu đấy. Cậu sẽ ổn chứ?

_ Ổn.

Cốc .... Cốc

_ Vào đi.

Lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị, Vĩnh Khoa ngồi vào bàn, lạnh lùng ra lệnh cho người vừa gõ cửa bước vào.

Ông Kan từ tốn duỗi thẳng chân, từng bước đi tiến thẳng đến chiếc bàn làm việc. Nở một nụ cười chứa đầy nham hiểm, ông ta giương mắt nhìn Chính An rồi nhìn Vĩnh Khoa, chậm rãi nói :

_ Cậu đã có tung tích của “chìa khóa vàng” chưa?

_ Đương nhiên là chưa. – Không chờ Vĩnh Khoa lên tiếng, Chính An nhanh

miệng đáp lời ông Kan.

_ Tốt. Vậy tôi sẽ cung cấp tin tức cho cậu.

Tách.

Sau tiếng búng tay từ ông Kan, một người được áp giải vào, đầy thương tích trên cái cơ thể rắn chắc ấy.

Chính An bất ngờ khi nhìn thấy người đó, vì là học sinh của trường nên không quá khó để nhận ra, người đó chính là thầy Đơn Diệu Vinh.

Chỉ Chính An và Vĩnh Khoa nhận ra người đối diện, với thầy Vĩnh, thầy ấy

không biết cũng chẳng nhớ nổi ra Chính An là học sinh của Quang Tuyến.

_ Người này sẽ cung cấp tin tức cho cậu, thừa chủ tịch.

Cuối chào Vĩnh Khoa, ông Kan khẽ khàng ra lệnh cho bốn người kia bước ra cùng ông. Giao lại thầy Vĩnh cho Vĩnh Khoa tra hỏi.

Cánh cửa đóng sầm lại với một thứ âm thanh man rợn, lạnh toát. Những vết thương chi chít không lấy mạng sống người khác đang rỉ máu. Không nói không rằng, Vĩnh Khoa lấy hộp y tế đưa cho Chính An.

Chỉ một loáng, những vết thương đã được băng bó thật khéo léo. Điều này làm thầy Vinh khá ngạc nhiên, cười nhạt :

_ Sao lại băng bó cho tôi?

Đáp lại câu hỏi ấy là một câu hỏi khác từ miệng Vĩnh Khoa :

_ Tại sao lại bị bắt?

Ngạc nhiên với cung cách của vị chủ tịch trẻ tuổi mới được biết mặt, thầy Vinh đứng thẳng người dậy, vẻ mặt bất cần, thầy đang muốn “tìm hiểu” đối phương đây mà.

_ Thích thì bị bắt thôi!

Quả là không tầm thường chút nào. Vĩnh Khoa nhếch môi lạnh nhạt, nhìn chăm chăm người trước mặt :

_ Vậy cũng thích bị thương sao?

Như đã chịu thua vị chủ tịch trẻ, thầy Vĩnh khẽ ho một tiếng rồi nói :

_ Cái này thì không. Tôi đang đến trường thì đột nhiên bị một tốp người mặc đồ đen vây quanh rồi ...mọi chuyện sau đó thì cậu biết rồi đấy.

Khẽ cười vì tài năng “tranh luận” và làm người khác phải chịu thua từ Vĩnh Khoa, Chính An thầm nghĩ chắc Vĩnh Khoa sẽ

giải quyết tốt mọi chuyện khi cậu biết cách xoay chuyển tình thế như thế này.

Đưa trà cho thầy Vĩnh và mời thầy ấy ngồi xuống ghế, Chính An và Vĩnh Khoa đã biến một “tội nhân” thành một “vị khách” của cả hai. Thật đáng khâm phục.

_ Tôi thật không thể nào nào tin nổi một chàng trai trẻ tuổi như cậu lại có tài đến vậy. Đã là chủ tịch của một tổ chức lớn.

_ Cái này là hiển nhiên rồi. – Vĩnh Khoa nhấp một trà rồi tự “khen” mình.

Xoay tách trà trong tay, thầy Vĩnh nhìn hai chàng trai trẻ trước mặt mà nhớ về lúc trước. Đã có lúc thầy và Hiệu trưởng

Lâm từng như thế này, nhưng với độ tuổi khác. Thật đúng là một người tài giỏi khi chỉ mới ở độ tuổi này mà đã lên chức chủ tịch. Đúng người trẻ nhất trong số các chủ tịch trước kia.

_ Chắc biết hết các vị chủ tịch trước nhỉ?

_ Uh huh.

_ Trong số đó, ngài Lâm Kỳ rất tốt. Ngài ấy luôn có tình người chứ không như những kẻ khác. Ngài ấy đối tốt với mọi. Nhưng tại sao ông trời lại bất công với người tốt đến thế? Gia đình Ngài ấy phải chịu đựng một sự tổn thương lớn, Ngài phải lìa xa con gái và vợ mình để bảo vệ sinh mạng cho họ, Ngài còn cho người

hậu duệ trung thành nhất giả làm chồng của người vợ yêu quý của mình. Nhưng không may, người ấy lại hy sinh vì cứu mạng của đứa bé gái – con Ngài.

Thầy Vinh chìm đắm trong câu chuyện, như thể đang nói về một người vĩ đại lắm, như thể hai chàng trai ngồi cùng mình là những người quen biết thân thiết. Không kìm nổi xúc động khi kể, vẻ mặt thầy Vinh ánh lên cái nhìn đau khổ thay cho vị chủ tịch của mình.

Nhìn thấu được điều đó, thầy Vinh giống như đang nói rõ hơn về chủ tịch Lâm Kỳ – cha của Thiên Di – cho Vĩnh Khoa nghe. Cậu đã hiểu lý do vì sao Thiên Di lại khóc và gặp khó khăn trong việc có

nên nhận lại cha mình hay không!

Chẳng phải vì Thiên Di vẫn đang mang ân huệ của người hậu duệ kia hay sao! Vì cứu mạng nó mà cha nuôi phải bỏ mạng trước sự có mặt của nó. Vĩnh Khoa biết rằng Thiên Di đang rất ray rứt và buồn bã.

Mọi học sinh điều tất bật chuẩn bị bài vở cho kỳ thi học kỳ sắp tới. Và cuối cùng, kỳ thi cũng đã tới, vì việc học nên cả Triết Minh và Bách Nhật ít đến tổ chức, cũng không biết việc đã tìm ra “chìa khóa vàng”.

Ngồi trong xe, Vĩnh Kỳ man mê nhìn vào cái đồng hồ cát đang được đặt nằm ngang, cát vẫn ngưng đọng tại một điểm cho thấy trò chơi vẫn ngưng đọng theo thời gian. Vẫn chưa phải lúc.

Khẽ nghĩ về việc ông giao cho cậu, tại sao lại phải tìm “chìa khóa vàng” cùng Vĩnh Khoa cơ chứ. Cậu trở về Việt Nam một phần là do cậu muốn vui đùa với trò chơi của mình, một phần là do ông ép buộc từ cuộc điện thoại ngắn ngủi cách một ngày trước khi cậu quyết định bay. Cho đến giờ, cậu vẫn không hiểu ông mình muốn làm gì.

Chiếc xe dừng lại trước cổng một căn biệt thự lớn, bước vào với dáng vóc

sang trọng, Vĩnh Kỳ ngồi xuống ghế và chờ chủ nhà.

Ông Hàn bước xuống khi có người lên báo, vẻ mặt cung kính, ông nhận ra người ngồi đó là Vĩnh Kỳ, việc họ là anh em song sinh ông đã biết từ lâu, ông nhận ra là Vĩnh Kỳ vì đôi khuyên tai đã trở lại.

_ Chào cậu! Công ty ở Thụy Điển vẫn tốt chứ?

_ Cảm ơn ông đã quan tâm. – Vĩnh Kỳ đáp gọn. – Nhưng tôi đến đây là vì mục đích khác chứ không nói về công ty.

Ngồi yên vị trên chiếc ghế đối diện Vĩnh Kỳ, ông Hàn tỏ vẻ không hiểu hỏi lại :

_ Tôi không hiểu cho lắm!

Ngồi chéo chân toát lên nét cao quý,
Vĩnh Kỳ hát hàm :

_ Chuyện tranh chức chủ tịch.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ang mây thứ 36 : “Chìa khóa vàng”

Hạnh phúc phải tìm trong chồng
gai Tương lai phải tìm trong quá khứ Tình
yêu phải tìm trong 3 chữ Hai chữ yêu
thương một chữ chờ ♥

Căn phòng chìm đắm trong hai từ “im lặng”.

Ngột ngạt.

Tuy gần mà sao lại xa cách đến thế?

Hiệu trưởng Lâm chậm rãi quan sát hình ảnh bé nhỏ của người đang ngồi trước mặt mình thật kỹ, ông muốn lưu giữ hình ảnh ấy mãi mãi trong tim. Đứa con gái mà ông yêu quý nhất đã lớn thật rồi.

Càng nhìn, ông càng cảm thấy con mình đáng yêu, muốn ôm chầm lấy con nâng niu trong vòng tay nhưng không được vì có một cái gọi là “khoảng cách” đang

bao trùm kín căn phòng nhỏ.

Từ khi Thiên Di bước vào phòng cho đến tận thời điểm này không ai nói một lời nào. Ông khá bất ngờ khi thấy Thiên Di gõ cửa và tự tìm đến gặp ông, một chút niềm vui hiện diện đâu đây. Nhưng với khoảng không im lặng đến ngột thở này làm ông cảm thấy thật khó chịu. Ông chính thức phá tan “rào cản” giữa hai người.

_ Ta ...

_ Ông thật sự là cha tôi?

Thật trùng hợp khi cả hai cùng tranh nhau nói trong cùng một khoảnh khắc. Đôi mắt

hướng nhìn vào không trung, Thiên Di đưa ra câu hỏi bằng quơ đã biết trước câu trả lời. Nó thật sự không muốn tin vào “giấc mơ có thật” này chút nào.

_ Thiên Di, ta xin lỗi, vô cùng xin lỗi con, ta ...

_ Xin lỗi? Mọi chuyện của quá khứ giờ ông lại đem ra xin lỗi. Tôi có nên chấp nhận lời xin lỗi ấy không?

Hành động nói năng thật dứt khoát của Thiên Di làm ông tái lòng, ông biết mình đã mang một tội lỗi lớn với đứa bé ngây thơ này. Nhưng biết làm sao được khi mà không thể quay về quá khứ! Ước gì người ta có thể làm thời gian ngừng trôi

và quay lại điểm khởi đầu và sửa chữa mọi sai lầm!

Thiên Di đến đây là vì một lý do khác chứ không phải cái lý do nhận cha mà ông đang mong đợi. Nó đến là vì muốn tìm hiểu chuyện đã nghe lén hôm đó – chuyện gì đó về một con mèo mang tên “chìa khóa vàng” mà Triết Minh và Bách Nhật đã nói.

_ Tôi muốn hỏi ông một chuyện. Nhưng ông phải hứa là phải nói sự thật!

_ Được. Con cứ hỏi. – Hiệu trưởng Lâm vui mừng thốt lên mặc dù không biết con mình muốn biết chuyện gì.

— “Chìa khóa vàng” là gì?

Sững người. Ông bàng hoàng nhìn con mình mà nước mắt như ứa ra. Có nên nói không?

Phải nói.

Ông phải nói. Ông không nên giấu con mình nữa. Nhưng ... ông chỉ nói một khía cạnh nào đó thôi. Đủ để Thiên Di biết về cái tên “chìa khóa vàng”.

Hứng từng đợt gió trời, Thiên Di đưa mắt mơn man nhìn vào không trung. Bất chợt, lời của Hiệu trưởng Lâm hiện lên

trong đầu nó.

“Ta đã từng làm việc trong một tổ chức mang tên Quỷ trắng. Vì mối thù xưa giữa các chủ tịch quá cố với một kẻ tội đồ. Kẻ đó đã làm nhiều chuyện không thể tha thứ như mưu sát chủ tịch và cả gia đình chủ tịch. Chính người chủ đầu tiên của tổ chức đã bị như thế. Trước lúc lâm chung, ông giành ít máu của mình để lại vài dòng chữ về kẻ tội đồ đó. Ông đã gọi kẻ đó với cái danh “chìa khóa vàng” vì một lý do chỉ có ông mới biết và đặt ra quy luật : Kẻ nào được gọi là “chìa khóa vàng” sẽ phải chết dưới tay chủ tịch mới. Cái điều luật ấy được lưu truyền và thực hiện cho đến giờ. Mỗi năm, sẽ có người không may là “chìa khóa vàng” do bóc

phiêu. Dù là người thân thuộc hay xa lạ người đó cuối cùng cũng phải chết dưới tay vị chủ tịch của thời đó....”

“Tại sao? Đó đã là quá khứ. Nếu có thù, chỉ với một mình người kia thôi. Những “chìa khóa vàng” trong những năm sau đâu có tội gì?”

“Ta biết và những chủ tịch cũng biết. Nhưng đâu ai dám trái lời một khi quy luật đã được đặt ra.”

“Vậy “chìa khóa vàng” được định sẵn là phải chết?”

“Ừm.”

“Còn Vĩnh Khoa? Ông biết anh ấy không?”

“Cậu ta là vị chủ tịch của thế hệ này!”

“Vậy anh ấy sẽ phải giết người sao? Người mang tên “chìa khóa vàng” ấy?”

“Đúng.”

“Thế “chìa khóa vàng” năm nay là ai?”

“Ta ....không biết!”

_ Bé Di, làm gì mà thần thờ vậy?

Tiếng nói của Hải Nhân làm Thiên Di thoát khỏi mớ lộn xộn trong đầu. Nghiên

đầu nhìn Hải Nhân trong giây lát, Thiên Di nở một nụ cười rồi trở về với trạng thái bình thường như mọi khi.

Ngồi xuống cạnh sóc con, khoan khoái duỗi thẳng tay lên đỉnh đầu, đôi mắt đen láy chứa đầy màu xanh thanh thoát của bầu trời bao la, Hải Nhân nhẹ nhàng nói :

_ Có chuyện không vui thì cứ nói với anh, em đừng để trong lòng, điều đó làm người anh này khó chịu lắm đấy, nhóc à!

Một tiếng thở dài khẽ vang lên, trong hơi thở ấy chứa đựng một niềm tâm sự cần thổ lộ ngay tức khắc. Quay sang người anh đáng kính, mỉm cười với đôi mắt

sáng tựa pha lê trong suốt, Thiên Di nói với chất giọng cực đáng yêu nhưng chứa đầy nỗi buồn :

_ Em đã hiểu rõ hơn về anh ấy. Nhưng .... Em sợ một điều. Công việc của anh ấy ... có thể sẽ .... giết người..

_ Sao? Giết người? – Hải Nhân trố mắt ngạc nhiên rồi lại trở về vẻ mặt vui vẻ khi nhìn thấy sự lo âu trong mắt đứa em mà mình đã và đang yêu – Đừng lo ngốc ạ, anh sẽ không để tay thằng nhóc đó vấy máu đâu.

Đang trong giờ học, nhận được điện

thoại của ông mình, Triết Minh nhanh chóng về nhà mặc dù không biết sẽ có chuyện xảy ra với mình.

Quăng cặp táp lên chiếc sofe trong phòng khách, ngồi xuống với vẻ mặt không mấy vui vẻ khi bị gọi về gấp như thế này, Triết Minh ngã người, đưa mắt nhìn lên trần nhà và chờ ông mình xuống.

_ Lão gia.

Tiếng của người hầu làm Triết Minh giật mình, biết là ông đã xuống, cậu hần học quay lại phía sau :

_ Đang giữa giờ sao ông lại gọi con về?

_ Dương nhiên là có lý do rồi.

Ngồi xuống cạnh Triết Minh, ông Hàn nhắc tách trà đã được rót sẵn và nhâm nhi, không để mất nhiều thời gian, ông đi thẳng vào điều ông đang muốn nói.

_ Con cũng đã lớn rồi nhỉ! Đã đến lúc phải cưới cho con một người vợ tốt.

Khá sững sờ khi nghe ông mình lại đề cập đến chuyện này, Triết Minh chau mày khó hiểu :

_ Ý ông là ...

_ Ta muốn con lấy Lập Hân.

_ Sao chứ? Chẳng phải ông đã nói nếu con vào tổ chức thì sẽ không lấy Lập Hân hay sao?

Gương mặt ông Hàn dần ra, bật cười khanh khách :

_ Đúng. Nhưng giờ ta muốn con lấy Lập Hân, nếu không đồng ý, con sẽ hối hận đấy, cháu trai ạ!

Không hiểu trong đầu ông mình đang mưu tính chuyện quái gì nhưng nhất định Triết Minh sẽ không nghe theo bất kỳ một sự sắp đặt nào hết.

Đứng phắt dậy, Triết Minh không nhìn ông mình thêm lần nào nữa, quay người

đi lạnh lùng, dáng người cao cao nhanh chóng bước đến ngưỡng bậc thang lầu trong tích tắc.

_ Nếu không cưới con bé cũng được, nhưng ....con phải lấy mạng “chìa khóa vàng” cho ta.

Câu nói ấy níu chân Triết Minh lại, ông Hàn khá hài lòng về điều đó, khẽ nhovn miệng cười.

Chẳng quay người lại nhìn mặt ông mình, Triết Minh giữ nguyên tư thế đang đứng, nói vọng lại :

_ Được. Nhưng bọn con chưa tìm ra kẻ đó. Ông hãy đợi...

_ Ta đã biết “chìa khóa vàng” là ai rồi nên ....không cần phí sức để tìm đâu.

_ Được. Người đó là ai? – Triết Minh nhếch môi nhạt.

_ Lữ Thiên Di. Con có thể giết chứ?

Không biết từ lúc nào ông Hàn đã đứng phía sau lưng Triết Minh. Ông nhìn cậu bằng đôi mắt tinh vi vì ông đã biết khá rõ về đứa con gái tên Thiên Di ấy. Ông biết Triết Minh đang có tình cảm với cô gái ấy. Liệu cậu sẽ thuận theo ý ông?

Một mảng tối bao trùm lấy đầu óc chàng trai trẻ, cậu không tin vào điều ông mình

vừa nói. Sao lại là Thiên Di. Sao có thể như vậy được chứ?

Nếu vậy, chắc Vĩnh Khoa cũng đã biết chuyện đó. Ai sẽ là người chịu đau nhiều nhất?

Triết Minh đưa mắt nhìn ông mình, giọng chột run liên hồi :

_ Ông nói sao?

Không trả lời câu hỏi ấy, ông Hàn nhìn xoáy Triết Minh, buông một câu :

_ Làm được không hay con sẽ lấy con bé Lập Hân theo lời ta?

— Không làm cũng không lấy ai hết. Nếu ông muốn ép con đến đường cùng thì con sẽ đi khỏi nơi đây.

Đi sót ngang qua mặt ông Hàn, đã vậy, cậu sẽ không nhân nhượng nữa, cậu sẽ làm theo ý mình. Trước tiên phải tìm Vĩnh Khoa cái đã.

— Bắt nó lại cho ta. Không có mệnh lệnh của ta không ai được phép cho nó bước ra khỏi cánh cửa này nữa bước.

Ngay sau câu nói đó, một tốp vệ sĩ mặc đồ đen đứng quanh Triết Minh làm cậu cảm thấy khó chịu, khẽ chau mày, Triết Minh cau có gắt :

— Tránh ra. Nếu muốn ngăn tôi thì đừng hòng.

— Con nghĩ một mình con sẽ hạ được nhiều đó người của ta sao?

Quảng lại câu nói đó phía sau, ông Hàn lặng lặng bước lên từng bậc thang.

Quả thật đúng như ông Hàn nói, một mình cậu thì không thể nào hạ nổi một số đông đến thế, phải chi có Bách Nhật ở đây thì tốt.

Sau một hồi giằng co cùng đám thô bạo kia, Triết Minh vẫn yếu thế hơn. Cánh cửa phòng được đóng chặt bằng nhiều ổ khóa. Bên ngoài, một tốp người thay

nhau canh chừng. Ngay cả cửa sổ cũng khóa chặt.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế trong phòng, Triết Minh đưa tay lấy chiếc điện thoại trên bàn.

_ Chết tiệt.

Màn hình điện thoại không phản ứng. Một mảng tối hiện ra. Ông Hàn đã cho người khóa máy và lấy chiếc sim trong điện thoại ra từ mấy giờ trước, lúc cậu quăng chiếc cặp táp sang một bên cùng điện thoại khi mới về nhà.

Mọi liên lạc điều bị ngắt hẳn, chẳng khác nào từ nhân.

Chương 37

Ang mây thứ 37 : Hẹn hò

"Tớ Yêu Gió . . .- Vì nó giống ngày Cậu mới bước đến '\\' Nhẹ nhàng và dễ chịu '\\' . ..- Tớ Yêu Nắng . . .- Vì nó mang hơi ấm của vòng tay Cậu '\\' Ấm áp và bình yên '\\' . . .- Và Tớ Yêu Cậu . . .- Vì Cậu đã đến và mang cả thế giới của Tớ cất vào tim ..

Tia nắng nhỏ len lỏi vào tấm rèm cửa đang phấp phới trong gió trời, làm sáng rực một góc phòng.

Tiếng chuông báo thức reo inh ỏi làm cho người ta khó có thể ngủ nướng thêm được nữa. Nhưng đối với Thiên Di, nó sẵn sàng hy sinh cái đồng hồ yêu dấu bất kỳ lúc nào. Thế là sóc con đưa tay (lấn chân) quờ quạng tìm khắp nơi trong tình trạng nhắm nghiền mắt để nhâm nhi giấc ngủ.

Sau khi đã xác định được đối tượng làm ồn, nàng ta đưa tay quơ mạnh làm cái đồng hồ “mất thăng bằng” và ngã xuống nền đất lạnh ngắt để tiếp tục ngủ vì hôm nay là chủ nhật.

Kỳ thi trôi qua đã cướp đi sức lực lẫn tinh thần học tập của Thiên Di khi nó

nghe đến ĐIÊM SÔ. Thật nào nề biết bao!

Kỳ lạ thay, sao cái đồng hồ đã rớt xuống đất mà không phát ra một âm thanh nào! Chẳng những thế, cái đồng hồ lại còn đang reo inh ỏi. Chẳng lẽ nó đã định hướng sai?

Một lần nữa, công cuộc tìm kiếm chiếc đồng hồ ồn ào được phát động. Tay của cô nàng cứ quơ lung tung trong khoảng không vô định để tìm ra “vật thể” gây ồn.

Nhúc nhích người để với tay xa hơn tìm kiếm nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Mãi không tìm được thứ cần tìm đã làm sóc con thêm bức mình nhưng vẫn chẳng

thềm hí mắt ra nhìn quanh. Có ai đó đang nhìn dáng vẻ “ngủ nướng” của nó.

Cho đến khi tay sóc con đã chạm đến một cái gì đó mà nó cũng không biết đó là cái thứ gì. Chỉ cảm nhận được hơi ấm từ cái thứ đó...

Ấm...??

Tối qua mình có đóng cửa phòng mà.
Nhưng ...ban ngày cũng có ....ma sao...

Khi từ “ma” vừa hiện diện trong suy nghĩ của mình, Thiên Di lập tức mở mắt, ngồi bật dậy, kéo mền trùm kín người ...

_ Á...á.aaaaaaaaaaaaa,

maaaaaaaaaaaaaa.....

_ Mới sáng sớm mà giọng em tốt phết nhỉ!

Cái thanh âm quen thuộc vang lên trong gian phòng nhỏ, đặt cái đồng hồ trở về với nơi quy định, đồng hồ mừng rỡ khi được cứu mạng trong tích tắc.

Người đó khẽ ngồi xuống, đưa tay kéo cái mền đang được trùm kín lên ai kia ra rồi nói :

_ Làm gì có ma nào ở đây hả?

Đưa mắt nhìn người trước mặt để khẳng định là không có một con ma nào cả,

Thiên Di buông cái mền ra, nghiêng tới
nghiêng lui nhìn người trước mặt, một
lúc sau, nó khẽ hỏi :

— Anh là .... Vĩnh Khoa hay Vĩnh Kỳ
thế?

— ...

Ngay cả anh và tên đó em cũng không
phân biệt nữa à, đồ ngốc. Chẳng phải
hôm bữa em phân biệt rõ lắm hay sao..

Thoáng nghĩ thế, người trước mặt nhếch
môi cười, đưa tay sờ vào mái tóc đen
của sóc con.

— Em nghĩ anh là ai?

_ Không biết. – Thiên Di thật thà đến tột.

_ Vậy ...cứ từ từ đoán đi.

Chau mày nhìn người con trai trước mặt, Thiên Di không tài nào nhìn ra nữa, lúc đầu, còn đôi khuyên tai thì dễ phân biệt rồi, nhưng hôm ở trường tên kia lại không đeo khuyên... giờ làm sao mà biết ai là ai cơ chứ!

Mà khoan đã...

Thiên Di nhìn quanh căn phòng .... Đây là phòng nó mà. Sao.. sao..

_ Nè, sao anh lại vào đây hả? Đây là

phòng em mà. Đi ra, đi ra mau lên.

Thiên Di vội leo xuống giường, dùng “vũ lực” để lôi thân hình cao hơn nó ra khỏi “địa bàn” của nó. Nhưng với “tám thân” bé nhỏ của sóc con thì làm sao có thể “nhấc” nổi cái thân hình hoặc làm rung chuyển cái thân hình ấy cho được.

Khóe môi nở một nụ cười ma mãnh, người con trai ấy vẫn đứng nguyên chỗ cũ, đưa tay xoa đầu Thiên Di rồi nói với chất giọng như băng :

— Mau thay đồ đi. Anh sẽ dẫn em đi chơi. Nhanh rồi xuống dưới nhà nhé!

Cánh cửa phòng được khép lại cùng câu

nói ấy, Thiên Di ngoan ngoãn vào nhà vệ sinh. Rốt cuộc nó vẫn chưa xác định được người con này là Vĩnh Khoa hay Vĩnh Kỳ nữa!

— Vĩnh Khoa. Chắc chắn là Vĩnh Khoa.
Hay ...lại là tên Vĩnh Kỳ khó ưa nhỉ?

Bên dưới nhà, trên chiếc ghế sofe thường ngày, Vĩnh Khoa ngồi đó với ánh nhìn xa xăm, cạnh cậu là Chính An.

Nhìn cái dáng cao ngạo của bạn mình đã dần biến mất trong thời gian gần đây, Chính An nhìn thấy được nỗi buồn trong mắt Vĩnh Khoa, trong tình cảnh này, có lẽ

người chịu nhiều tổn thương nhất là chính Vĩnh Khoa chứ không phải Thiên Di.

Làm thế nào cậu có thể ra tay cướp đi sinh mạng của người con gái mà cậu trót yêu.

_ Cậu muốn làm vậy thật sao, Khoa?

_ Còn cách nào khác ngoài cách đó? – Vĩnh Khoa đáp lời Chính An bằng một câu hỏi khác.

_ Nhưng...

_ Cậu ở nhà dọn dẹp nhà giúp tôi nhé, sẵn tiện canh chừng ông anh kia luôn, hẳn ta còn ngủ ở trên đây. – Chặn ngang câu

nói của Chính An bằng một giọng nói pha chút đùa giỡn, Vĩnh Khoa khẽ đứng lên.
— Tôi phải trân trọng ngày hôm nay thôi.

_ Cái thằng này...

_ Chính An?

Tiếng của Thiên Di làm Chính An giật mình, ngưng lại hành động đang định làm quay sang nhìn nó, chớp chớp mắt :

_ Phải gọi anh Chính An mới đúng.

_ Sao cũng được, nhưng sao anh lại ở đây?

Chạy xuống chỗ Chính An đang đứng,

Thiên Di không đợi cậu trả lời câu hỏi của nó mà hỏi tiếp bằng chất giọng nhỏ hơn :

_ Anh biết người đó là Vĩnh Khoa hay Vĩnh Kỳ không?

_ Anh... - Đáng ra Chính An đang định “thành thật” nhưng khi nhận được ánh nhìn “hâm dọa” từ bên kia cậu liền thay đổi ý định – Biết. Là Vĩnh Kỳ đấy. Chồng em còn ngủ cơ mà. Yên tâm đi hẹn hò đi. Anh không nói cho Vĩnh Khoa biết đâu. Hi hi ...

_ Vĩnh Kỳ? – Chau mày nhìn người kia rồi chuyển sang thái độ căm ghét, Thiên Di toan đi trở lên lầu với câu nói – Đi

một mình đi, không đi đâu.

Nhưng chưa kịp bước thêm một bước nào nữa thì tay của Thiên Di đã bị ai kia nắm lấy và kéo đi một mạch ra xe trước vẻ mặt hờn hờ của Chính An khi đã đánh lừa thành công sóc con.

Bị Vĩnh Kỳ (thật ra là Vĩnh Khoa ^^) lôi ra xe một cách vô duyên làm Thiên Di nổi cáu, giật tay mình ra khỏi cánh tay rắn chắc kia mãi mà không được, nó bèn hét âm lên :

_ Bỏ ra coi!!!!!!!!!!!!. Anh mà không buông ra, tôi .. tôi... tôi... đánh anh đấy!

Đôi môi đỏ hình thành một nụ cười

thoáng qua khi nghe Thiên Di “hâm dọa” hết sức đáng yêu, làm sao mà nó có thể đánh cậu được chứ!

Thấy Vĩnh Kỳ tiến gần đến chiếc BMW bóng loáng của Vĩnh Khoa, Thiên Di liền ngăn chặn :

_ Nè, đó là xe của Vĩnh Khoa đấy. Ai cho anh dám tùy tiện đụng vào hả?

Ngồi vào xe, Vĩnh Kỳ nhếch môi, cậu đang cố tình trêu ghẹo nó đây mà.

_ Thế em là gì của Vĩnh Khoa mà không cho phép anh động vào xe nó?

_ Tôi ....tôi là vợ anh ấy.

Thật vui khi nghe chính miệng Thiên Di thừa nhận là vợ mình, Vĩnh Khoa khẽ cười mặc dù cậu rất muốn ôm chầm lấy nó nhưng cậu đang trong vai của Vĩnh Kỳ và đang “thử thách” nó nên không thể hành động “lỗ mãng” được.

Kiểm chế thôi.

Cạch ... cạch...

Định dùng tay mở cửa xe ra và chuồn nhưng Thiên Di đã chậm một bước, cánh cửa đã được khóa tự động nhờ người ngồi bên cạnh mình.

Không thêm cài dây an toàn, Thiên Di

châm chọc nhìn Vĩnh Kỳ :

_ Tôi sẽ nói với Vĩnh Khoa cho mà xem.

_ Thật sao? – Vĩnh Kỳ khởi động xe và phóng đi kèm theo một câu – Nhưng bằng cách nào? Điện thoại em đang trong tay anh! Và em đang đi với anh!

Công viên dành cho tình nhân đông nghẹt người vào ngày cuối tuần. Từng couple tay trong tay đi cạnh nhau nhìn thật hạnh phúc. Họ nói cười vui vẻ như quên mọi thứ đang có mặt xung quanh mình. Mỗi người chìm đắm trong một không gian riêng của họ.

Cho xe vào bãi, khó khăn lắm Vĩnh Khoa trong vai Vĩnh Kỳ mới lôi được con sóc ương bướng ra khỏi khoan xe để tay trong tay bước vào công viên.

Trong lúc cả hai cùng đi như bao couple khác, Thiên Di cứ tìm cách rút tay ra hoặc nung nấu cái ý định “tẩu thoát” trong đầu nhưng tất cả đều bị dập tắt khi nó nhìn thấy những thứ lạ mắt hoặc ngồi vào những trò chơi mà nó chọn. Dường như niềm vui đã lấn át những ý định tẩu thoát ấy.

_ Chơi cái đó đi.

Từ người “chủ động” lại rơi vào tình thế

người “bị động”, Vĩnh Khoa thật mệt khi phải đóng giả Vĩnh Kỳ, cậu hơi buồn vì nó không nhận ra cậu, nhưng mặc kệ, vậy cũng tốt.

Bị quay như “dế” trong cái công viên tình nhân làm Vĩnh Khoa đuối sức, cậu không ngờ trong lĩnh vực chơi trò chơi Thiên Di lại nhiều sức lực đến vậy.

Thật ra Thiên Di đã sớm nhận ra người đang cùng nó đi chơi là Vĩnh Khoa chứ không phải Vĩnh Kỳ rồi.

Ngay lúc bước vào công viên, tình cờ Thiên Di đã nhìn thấy sợi dây chuyền có đôi cánh bạc trên cổ ai kia khi nó nghiêng đầu nhìn những thứ lạ mắt. Chỉ

có Vĩnh Khoa mới có sợi dây chuyền ấy mà thôi. Tại sao nó không nhận ra sớm hơn cái đặc điểm nhận dạng này nhỉ!

Thiên Di đã đưa ra “kế sách mới” kể từ giây phút nó biết cậu là Vĩnh Khoa. Ai bảo cậu dám “chơi xỏ” nó cơ chứ. Đã vậy thì phải có qua có lại mới công bằng, bình đẳng.

Và thế là Thiên Di cứ tung tăng kéo Vĩnh Khoa từ trò này sang trò khác làm cậu mệt đừ đừ không đi nổi.

Đến khi ngay cả mình cũng đã thấm mệt thì sóc con Thiên Di mới “tạm” tha cho Vĩnh Khoa. Cả hai cùng ngồi nghỉ ở chiếc ghế đối diện quầy kem.

Quầy kem...

He he ....

Một ý định mới nảy ra, Thiên Di quay sang người đang ngồi thở hồng hộc vì mệt, nũng nịu :

_ Kem kìa....Mua cho em đi.

Lấy lại nhịp thở đều đặn, Vĩnh Khoa lại tiếp tục vai diễn Vĩnh Kỳ, dù mệt lắm nhưng cậu vẫn lạnh lùng nói :

_ Em thích hương gì?

_ Socola ...

_ Đợi chút, anh mua cho. – Vĩnh Khoa đứng lên.

_ Em chưa nói xong mà. Socola, dâu, vani, sầu riêng, khoai môn, dứa, cam, kem sữa ....mỗi loại một cây nhé.

_ Ăn hết không?

Ngồi nhìn Thiên Di măm măm từng que kem và một đống kem trên tay mình đang dần tan chảy ra mà Vĩnh Khoa sốt cả ruột. Ăn hết nhiều đây chắc nó sẽ viêm họng mất thôi.

Không để điều đó xảy ra, Vĩnh Khoa nhanh chóng măm măm luôn mấy que kem còn lại mặc dù cậu chưa từng ăn cái thứ này bao giờ.

_ A, của em mà....

_ Hết rồi.

Cho luôn que kem vào bụng, Vĩnh Khoa thả nhiên nhún vai rồi quay mặt đi “Kem gì mà lạnh giữ vậy trời” (Kem không lạnh chứ cái gì lạnh hả trời)

Tủm tủm cười khi thấy Vĩnh Khoa trong tình cảnh “đáng yêu” thế này, Thiên Di khá hài lòng với việc trả thù của mình. Nhưng chưa đâu ....

_ Đi thôi.

Thiên Di tràn đầy sức sống nhìn Vĩnh Khoa đang đấu tranh tư tưởng vì kem lạnh làm bụng cậu lạnh theo.

Lại một lần nữa Vĩnh Khoa bị Thiên Di quay như chong chóng. Gần như cả hai đã chơi hết toàn bộ những trò chơi trong công viên này. Rất nhiều couple nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cuối cùng, vì không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, Vĩnh Khoa chủ động kéo Thiên Di ra khỏi công viên.

Nhưng Thiên Di đâu dễ gì tha cho cậu

con đường sống nào.

Vừa ra khỏi công viên, Thiên Di lập tức chặn ngang trước mặt Vĩnh Khoa không cho cậu đi lấy xe rồi nũng nịu kêu cậu với cái tên trong một vai cậu đang diễn :

_ Anh Vĩnh Kỳ, lâu lắm mới trốn chồng em đi chơi mà, mình đi dạo chút nữa đi há.

Nheo mắt nhìn Thiên Di với cái suy nghĩ “Em có thể nũng nịu người con trai khác như thế à? Lại còn nói thế nữa. Khác gì em đang ngoại tình đâu chứ.”

Cố kìm chế cơn giận, Vĩnh Khoa phải diễn tốt vai diễn này rồi cậu sẽ.... trả thù

sau.

_ Được thôi. Để anh vào lấy xe.

_ Không. Mình dạo bộ đi. – Tươi tắn.

_ Okie.

Vĩnh Khoa nhún vai rồi quay bước đi nhưng bị Thiên Di gọi giật lại bằng cái giọng nhỏ nhẹ nhất :

_ Cồng em.

Cậu quay người lại, trừng mắt nhìn nó :

_ Sao em bảo dạo bộ?

_ Thì anh công em đi dạo bộ. – Chớp chớp mắt.

_ Về được chưa.

Mồ hôi nhễ nhãi trên vầng trán cao,
gương mặt điển trai không vì thế mà mất
thu hút.

Phải công Thiên Di dạo... mấy vòng lớn
quanh cái công viên tình nhân tuy vui
nhưng vẫn mệt vì cậu đã bị Thiên Di
“quàng” từ trong công viên cho tới khi ra
khỏi công viên cơ mà.

Mệt lắm người chứ không đùa.

Vì đã dần đuối sức nên Vĩnh Khoa đành hé môi đề nghị về với mong muốn nghỉ ngơi...

Đâu dễ vậy chứ.

Thiên Di vẫn chưa trả thù xong. Vả lại, nó vẫn còn đang tức khi trên đường đi có nhiều ánh mắt của những đứa con gái đẹp hơn nó xăm xoi “chồng” mình.

Tóm gọn, cô ấy đang ghen.^^

_ Chưa được, đi thêm mấy vòng nữa đi.

_ Hả? Anh mệt lắm rồi. – Vĩnh Khoa nhíu mày.

_ Đi, đi mà anh Vĩnh Kỳ đẹp traiiiii...

_ Anh không phải .... – Xém nữa là lộ, Vĩnh Khoa đành chịu ý cô nàng – Được, được...

Chiếc BMW đen loáng dừng hẳn trong khuôn viên của căn biệt thự lớn.

Cả một ngày mệt mỏi khiến Vĩnh Khoa “rút kinh nghiệm” không nên đưa Thiên Di đi chơi công viên nữa.

Tạ ơn trời vì ông đã làm cho Thiên Di đồng ý lên xe và về nhà.

Ngồi trong xe, Thiên Di cứ cười suốt khi nghĩ đến nét mặt của Vĩnh Khoa trong suốt một ngày nay. Thật đáng yêu. Giờ cũng đã đến lúc “phơi bày sự thật” rồi nhĩ.

Vĩnh Khoa – với thần sắc “lụi tàn” mở cửa xe bước ra. Cậu muốn thả mình lên chiếc giường êm ái ngay lúc này.

Thiên Di – với vẻ mặt tươi tỉnh bước ra khỏi khoan xe sang trọng, lon ton chạy trước mặt Vĩnh Khoa với một “âm mưu” gây “nguy hiểm” chết người.

Không cho Vĩnh Khoa có cơ hội thốt lên một từ nào, mà có cho cậu cũng chẳng

còn hơi sức đâu mà nói, Thiên Di khẽ nhón chân lên, đặt vào làn môi mềm mại ấy một nụ hôn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ang mây thứ 38 : Nhịp đập hạnh phúc

"♥ Nắng :• Không thể.... Làm tan chảy 1 ♥ giá lạnh!!!!♥ Mưa :• Không thể... Xóa đi những kí ức đau thương!!!!♥ Gió :• Không thể.... Cuốn trôi những nỗi nhớ còn cào!!!!♥ Chỉ có :• Sự quan tâm... Và 1 tình yêu chân thành mới có thể lấp đầy những khoảng trống trong tim....!!! ♥♥"

Thịch... thịch .....thịch..

Tiếng gì thế nhỉ? Ăn kem xong thì bị vậy sao? Cái này chắc là... lạnh bụng đây mà. (Nhịp tim ai đó đang bắn loạn đây mà^^)

Vĩnh Khoa – với cái suy nghĩ “không logic” trong đầu – đứng bất động như tượng. Một lúc sau khá là lâu để điều chỉnh nhịp tim đang đập loạn xạ vì “lạnh bụng”, một lý do mà cậu nghĩ ra ngay lúc này, Vĩnh Khoa bỗng ngớ người khi nhận ra mình đang trong vai diễn Vĩnh Kỳ mà Thiên Di – vợ cậu – thì đang “chủ động” hôn... Vĩnh Kỳ.

Rút rè cuối đầu ngượng ngùng và không

quên một chuyện quan trọng, Thiên Di
khẽ nói nhỏ :

— Em đã tìm ra “bí mật” giữa hai người,
anh Vĩnh Khoa ạ!

Rồi cô giò chạy thật nhanh và nhà chuồn
thẳng lên phòng với gương mặt ửng đỏ.

Ba từ “anh Vĩnh Khoa” sao ngọt ngào thế
kia.

Vĩnh Khoa vẫn còn đơ và đang đắm chìm
trong một bể kẹo ngọt mang hương vị khó
quên. Cứ thế này thì làm sao cậu có
thể...

Chờ đã...

Vĩnh Khoa bị kéo trở về thời điểm hiện tại, cậu ngẫm lại lời của con sóc nghịch ngợm khi nãy. Nó đã gọi cậu là Vĩnh Khoa... Vậy....

_ Ha ha ha ha .....

Chính An ôm bụng cười sặc sụa, nghệt ngã, quăng quại khi nghe Vĩnh Khoa tường thuật lại chuyện đi chơi đầy thú vị.

Điều làm cậu cười đến không kịp thở là nét mặt của Vĩnh Khoa khi mà “từ người thợ săn môi lại biến thành một con môi ngoan ngoãn” dưới “sự sai bảo” của cô

vợ bé nhỏ Thiên Di.

Cách trả thù của Thiên Di thật hay!

Nhìn Vĩnh Khoa ngượng mà Chính An thỏa sức.... cười như đang xem một bộ phim hài làm ai kia càng ngượng hơn.

Khẽ ho một tiếng, sắc thái u ám tụ lại một điểm, sẵn sàng công phá kẻ gây náo loạn bất cứ thời khắc nào. Vĩnh Khoa trừng mắt đe dọa :

_ Cậu còn cười nữa thì đừng trách tôi.

_ ...

Ai kia im bất khi nghe lời hăm dọa.

Nhưng chỉ được mấy giây ít ỏi sau đó,
Chính An lại...

_ Phì...Ha ha ha ha ha, đáng yêu thật, ha
ha ha...

Rầm!

Thật may vì Chính An đã nhanh chân
chuồn ra khỏi phòng trước khi quyền sở
to dùng bay tới cánh cửa đen.

Tiếng cười sặc sụa vẫn vang vọng khắp
giang phòng làm việc.

Quyền sở to tướng nằm chễm chệ dưới
nền gạch u ám.

Một người đang khẽ cười. Nhưng nụ cười thoáng qua ấy lại vụt tắt ngay lập tức, chỉ còn lại dòng suy nghĩ mong lung...

“Cuối cùng ta cũng đã tìm được “chìa khóa vàng” . Nhưng ....tại sao ta lại không nỡ ra tay cướp đi sinh mạng bé bỏng ấy ?”

Căn phòng rộng thênh thang chứa đựng cả một sự cô độc, ngày qua ngày cũng như một cuộn phim cũ rách và chán ngắt.

Gương mặt không chút biểu cảm, Triết Minh không sao tìm cách thoát khỏi cái

“nhà tù” này. Hằng ngày, từng tên vệ sĩ thay nhau chuyển đồ ăn vào cho cậu một cách cung kính. Cậu vẫn thế, không chịu đồng ý một lời đề nghị nào của ông mình.

Đồ đạc trong phòng ngày càng thuyên giảm vì tài lẻ “trút giận lên vật vô tri vô giác” của ai đó.

Lớp học ồn ào khi kỳ thi đã trôi qua chậm như rùa bò và đem lại một kết quả nào nề không kém. Nhưng.... tất cả học sinh điều bỏ qua điểm số ấy, họ cùng hòa vào bầu không khí nhộn nhịp khi mà lễ Giáng sinh đang từng bước từng bước đi tới.

Không nhìn thấy Triết Minh đến trường, Bách Nhật cảm thấy có gì đó không ổn nhưng không để Thiên Di lo lắng. Suốt buổi học, cậu tìm đủ trò để làm ai kia nhoen miệng cười mặc dù vài ba lần bị thầy cô phát hiện.

Cuối giờ, khi mọi người đã về gần hết...

Bách Nhật đưa tay lướt phím điện thoại để gọi cho một người, nhưng đáp lại sự chờ đợi của cậu chỉ là những tiếng tút dài vô vọng.

_ Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với cậu vậy, Minh?

_ Cậu chủ.

Không biết từ lúc nào mà bên ngoài cửa lớp đã chứa nhiều vệ sĩ đến vậy. Tất cả đều là người của nhà họ Vương. Bằng chất giọng kính trọng, một người trong số đó bảo với Bách Nhật rằng ông cậu cho gọi cậu về và ra lệnh cho họ đến đón.

Khó chịu khi có nhiều người đến trường, Bách Nhật âm ừ rồi đi một mạch ra cổng với một tốp gián đen phía sau lưng, giống như đang áp giải phạm nhân vậy.

_ Các người ...các người có điên không vậy ? Mau dừng cái chuyện quái quỷ này

lại đi.

Bách Nhật tức giận đứng lên sau khi đã nghe ông mình giải bày mọi chuyện. Cậu không tin Thiên Di chính là “chìa khóa vàng” như ông mình nói. Kể cả chuyện Triết Minh đang bị nhốt ở nhà vì tội cãi lời ông mình cậu cũng được nghe ông kể thật chính xác. Vậy đây là cái lý do không thấy Triết Minh đến trường sáng nay. Thật nhảm nhí!

Lấy cặp táp toan đi lên lầu, nhưng cái giọng pha chút nguy hiểm của ông cậu đã gọi giật cậu lại.

— Con quên là đã hứa gì với ta rồi sao ?
Bách Nhật .

_ Ông .... – Hé môi cười, Bách Nhật giở giọng châm biếm – Thì sao? Lễ cưới đâu vẹn toàn nếu thiếu đi chú rể là Triết Minh? Ông Hàn đâu thuyết phục được Triết Minh. Cả con cũng vậy thôi. Con sẽ không giết “chìa khóa vàng” nữa. À, giờ con phải đến tìm Triết Minh. Tạm biệt.

_ Giữ nó lại.

Sau khẩu lệnh, Bách Nhật lập tức bị giữ lại.

Cậu bực tức vùng tay ra khỏi hai tên vệ sĩ với giọng răng đe :

_ Thả ra.

Lời của cậu không hề có tác dụng với đám vệ sĩ một khi ông cậu đã ra lệnh. Dõi mắt nhìn theo từng bước đi của ông mình, Bách Nhật chau mày :

_ Con muốn đến nhà Triết Minh.

_ Không được. Trừ phi con hứa với ta là sẽ giết “chìa khóa vàng” đoạt lấy ngôi vị chủ tịch. Ta sẽ cho con đến bất cứ đâu con muốn.

Hếch môi cười khanh khách khi nghe ông mình nói thế, Bách Nhật kiên quyết trả lời :

_ Never.

_ Vậy... con cứ từ từ suy nghĩ. Khi nào thông suốt thì gõ cửa phòng ba cái để ra hiệu cho ta.

Đến lúc này, Bách Nhật vẫn không nhận ra âm mưu muốn giữ mình ở nhà của ông mình, cậu vẫn nhớn nhoe nhìn ông với vẻ thách thức trong khi đang bị mấy tên vệ giữ kìm hãm.

_ Tại sao phải gõ cửa chứ! Không bao giờ có chuyện đó đâu.

Không trả lời, ông Vương chỉ khẽ nhếch môi rồi quay người đi.

Chỉ chờ có thế, đám vệ sĩ nhanh chóng

đưa Bách Nhật lên phòng và khóa cửa lại. Bây giờ cậu mới nhận ra thì đã muộn.

_ Khi thật.

Đưa tay mò mẫm trong cặp táp để tìm dế yêu tìm cứu viện binh nhưng không thấy. Chiếc điện thoại của cậu đã bị “tẩu” từ khi nào cậu còn chẳng biết.

Căn phòng không có lấy một ánh đèn. Tối om như mực, chỉ có đôi khuyên tai bạc là lấp lánh trong mãng đen nhờ ánh sáng vọng qua cửa sổ cửa trắng.

Trong bóng đen, dáng người ấy ngồi thư thả trên chiếc giường êm ái.

— Two.

Một cơn gió lạnh ngắt ủa qua, tóc bay phấp phới dưới làn gió ấy, cái bóng trên tường thật xù xì, rất dễ gây hiểu lầm đây không phải là con người.

Cạch.

Cánh cửa của căn phòng được mở một cách nhẹ nhàng, Thiên Di đưa mắt dõi tìm trong bóng đêm.

Dưới ánh mờ ảo của trăng, một bóng đen thấp thoáng hiện lên trên tường, cùng với

làn gió lạnh từ cái cửa sổ đang mở tung, tóc bay lơ đãng trong khoảng không vô định.

Đôi môi nhỏ bắt đầu run lên, buông bàn tay đang nắm chặt tay vịn cửa ra, Thiên Di lấy tay bịt chặt mắt mình rồi hét toáng lên :

_ Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Tách!

Một mảng sáng thay thế mảng đen u ám trong phòng. Chiếc đèn đã được bật lên. Vĩnh Kỳ “sửa sang” lại mái đầu chậm rãi nhìn Thiên Di như hỏi “Vào phòng anh có gì không?” nhưng...tay của Thiên Di

đang tự bịt chặt lấy mắt nó lấy gì mà cô nàng thấy được điều đó.

Bước đến trước ngưỡng cửa, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng gõ đôi bàn tay ấy xuống với chất giọng như từ cội dưới vừa nhú lên :

_ Giống ma lắm sao?

Ngơ ngác nhìn người trước mặt một lúc lâu để khẳng định không có con ma nào cả, Thiên Di chợt nhớ đến việc cần làm ngay lúc này. Nó lên đây là có lý do mà.

_ À, Vĩnh Khoa kêu mấy người qua phòng anh ấy.

_ Mấy người nào? – Vĩnh Kỳ chầm chọc.

– Ở đây có một người thôi.

Biết là “đối phương” đang muốn khiêu khích mình, Thiên Di gượng cười nhìn tên khó ưa trước mặt rồi quay đi không thêm trả lời câu hỏi của ai kia.

Khẽ nhếch môi, Vĩnh Kỳ thong thả bước qua phòng em trai mình dưới sự theo dõi của một người đang rất lén lút vì người đó đang tò mò muốn “nhiều chuyện” xem cả hai nói gì với nhau.

Cánh cửa phòng của Vĩnh Khoa được đóng lại khi Vĩnh Kỳ bước vào. Áp tai vào thành cửa để nghe ngóng “tin tức” làm Thiên Di vô cùng hồi hộp.

...

Nhưng mãi sao không có động tĩnh gì hết. Cứ như bên trong phòng không có người vậy, im ắng đến lạ thường.

Cạch!

Rầm!

Vì đang dựa vào thành cửa nên khi cánh cửa mở tung ra thì đương nhiên, ai kia sẽ bị vồ ếch như chơi. Và điều đó đang xảy ra ngay thời điểm này không hơn không kém.

Vĩnh Khoa thừa biết cái tính “chuyện nhiều” của ai kia nên cậu cũng đoán ra

điều đó.

Từ trong phòng, Vĩnh Khoa thản nhiên mở cửa ra mặc dù biết rất rõ ai kia đang dựa vào một cách thoải mái. Đau một chút có là gì với cái điều mà nó đã cho cậu “niềm trải” hôm qua. Mọi thứ thật tồi tệ trừ....nụ hôn ấy.

_ Em cũng rảnh quá nhỉ, vợ?

Nhìn dáng vẻ vô ếch của Thiên Di, Vĩnh Khoa cố cầm lòng để không bật cười thành tiếng.

Hơi bị... quê. Thiên Di nhanh chóng đứng lên, xoa đầu rồi cười hì hì nhìn Vĩnh Khoa :

_ Em sợ anh đói nên định qua hỏi xem anh có muốn ăn gì không!

Nghe đến từ “đói” Vĩnh Khoa liền ngó ra, mắt cậu trùng trùng nhìn ai kia hăm dọa rồi ra lệnh :

_ Em đừng có mò xuống bếp và phá nhà anh nữa đấy. Về phòng ngủ đi.

_ Biết rồi. Ai thèm xuống đâu chứ. Nhà giàu mà keo như gì á.

Vĩnh Khoa neho neho mắt nhìn gương mặt mè neho kia.

_ Anh mà keo? Tại em phá quá thôi. Đi

ngủ đi.

Lại đuổi khéo đây mà.

Nghĩ đoạn, Thiên Di lấp liếm nhìn Vĩnh Khoa chậm chậm làm cậu hơi... hoảng. Không biết nó sẽ giở trò gì nữa.

Không thể để “mất mặt” trước tên anh trai này được.

Vĩnh Khoa nhìn sang Vĩnh Kỳ nãy giờ đang... sẫm soi móng tay mình rồi nói :

_ Anh về phòng đi. Tôi sẽ tìm anh sau.

Ai kia hậm hực bước ra khỏi phòng với một đống lửa nghi ngút bốc lên trong tâm

can, khói phun phì phèo. Khi không bị gọi qua đây rồi lại bị đuổi về một cách vô duyên. Ai mà không bức bối.

Hả? Vậy là không được nghe họ nói gì rồi. Vĩnh Khoa chết bầm.

Thiên Di hồng hộc nhìn ai kia, cái ý định ban đầu nó định vẫn còn đó. Thấy Vĩnh Khoa nhìn mình chăm chăm, Thiên Di làm bộ mặt gian nhất có thể rồi khẽ thì thầm :

_ Được em hôn, anh thích chứ!

Câu nói ấy như chạm đến nỗi lòng của cả hai. Nhịp tim cùng đập nhanh như nhau. Má Thiên Di cũng đỏ bừng khi chính

mình tự nói ra điều đó.

Không thể nán lại cùng Vĩnh Khoa lâu hơn chút xíu nào nữa vì xấu hổ, Thiên Di chạy vọt về phòng mình và “Rầm”, cánh cửa phòng nó được “nhẹ nhàng” đóng lại.

Áp tay lên ngực mình, nơi trái tim giá lạnh đang đập liên hồi, người con gái trước kia đâu làm tim cậu đập nhanh đến mức độ choáng này. Chỉ có con sóc ngộ nghịch này mới...

Cảm nhận nhịp tim đang đập trong lồng ngực, dư âm của nụ hôn hôm qua và cả câu hỏi vu vơ của Thiên Di làm ai kia như hóa đá.

Mãi một “thế kỉ” sau, Vĩnh Khoa mới thoát khỏi mớ ngổn ngang hạnh phúc. Cậu tự gõ vào đầu mình rồi nói vu vơ :

_ Mai phải đi khám tim.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39

Ang mây 39: "Điện tâm đồ"

...Nước mắt~~> Chảy xuôi...- Chỉ làm ngúi kí ức...!!...Nước mắt~~> Chảy ngược...- Mới thấm được niềm đau...!!

Trường Quang Tuyền trong khí trời se

lạnh của buổi sớm mai với mảng sương mù mỏng tênh, trắng xóa.

Học sinh vẫn còn vắng vì còn quá sớm để đến trường.

Không gian trắng xóa bao trùm lấy căn phòng Hiệu trưởng, yên vị trên chiếc ghế dựa, gương mặt khá nhiều nếp nhăn đang dần ra. Cạnh ông là một chàng trai trẻ đang khẽ cười.

Mất một lúc sau khá lâu, cái giọng trầm trầm của Hiệu trưởng mới cất lên phá tan sự im lặng trong gian phòng làm việc.

— Ra cậu là Vĩnh Kỳ! Không ngờ cậu vẫn nhớ đến tôi.

Hiệu trưởng Lâm ôn tồn nhìn chàng trai trước mặt. Đây là cái lý do mà ông đã suy nghĩ mãi. Thì ra có tới hai người, hèn gì... khi gặp Vĩnh Khoa, ông có cảm giác lạ lẫm không giống với cảm giác ở cạnh đứa nhóc mà ông đã cứu trong một trận hỏa hoạn mấy năm về trước và cũng là đứa mà ông đã hứa hôn cho con gái mình.

Vĩnh Kỳ khẽ cười, nhìn Hiệu trưởng Lâm đầy kính trọng :

— Ngài vẫn thế nhỉ! Cũng đã lâu rồi tôi không biết tung tích của Ngài. Thì ra Ngài làm ở đây sao?

_ Chắc cậu cũng đã biết chuyện...

_ “Chìa khóa vàng” là con Ngài. Tôi đang “trả ơn” bằng cách “bảo vệ” cô nhóc đó. Đã loại được 2 đối tượng nguy hiểm rồi! Tôi nghĩ, Vĩnh Khoa sẽ không nỡ xuống tay với người con gái nó đã trót yêu đâu. Hình như nó đang có một kế hoạch gì đó.

Chặn ngang câu nói của Hiệu trưởng Lâm bằng chất giọng thẳng thắn, Vĩnh Kỳ dõi mắt nhìn từng hàng lá ngoài cửa sổ. Lúc này, nhìn cậu thật khác.

Hiệu được ý của chàng trai trước mặt, Hiệu trưởng Lâm nhoẻn miệng cười, sâu thẳm trong đôi mắt già cỗi là một niềm

vui vừa được ươm mầm.

_ Cảm ơn cậu, Vĩnh Kỳ!

Cảm thấy là đủ cho cuộc trò chuyện, Vĩnh Kỳ đứng lên, nhìn Hiệu trưởng Lâm đầy kính trọng rồi chậm rãi cúi đầu :

_ Không. Người cảm ơn phải là tôi mới đúng. Nếu không có Ngài, chắc gì tôi đã sống sót đến tận bây giờ. Trong tất cả các vị chủ tịch ở tổ chức, tôi kính trọng Ngài nhất đấy.

Tại một bệnh viện lớn :

Mùi thuốc sát trùng hòa quyện cùng những mùi hương khó chịu tạo nên cảm giác ghê rợn khi bước chân vào một nơi gọi là “Bệnh viện”. Rất ít khi Vĩnh Khoa đến một nơi thế này vì nhà cậu có đủ toàn bộ thuốc và bác sĩ riêng. Nhưng... vì một căn bệnh “hiếm nghèo” cậu phải đến đây để kiểm tra thật kỹ lưỡng.

_ Có cần thiết không?

Bước vội theo Vĩnh Khoa không kịp thở, Chính An hỏi dồn và thở hồng hộc khi mới sáng sớm đã bị lôi đầu dậy và đi đến đây một cách không-rõ-lý-do.

_ Cần!

Bước vào phòng đo nhịp tim, Vĩnh Khoa lạnh lùng đáp rồi bỏ lại Chính An bên ngoài để cho ai kia... ngồi đợi trong khi cậu “khám bệnh”

Vị bác sĩ với chiếc áo blue trắng trên mình mỉm cười chào Vĩnh Khoa, khẽ gật đầu, cậu ngồi vào chiếc giường bên cạnh.

Chiếc máy ghi điện là một công cụ không thể thiếu trong căn phòng được phủ một lớp sơn màu trắng. Dòng điện được phóng đại lên và ghi lại trên điện tâm đồ. Kết luận từ vị bác sĩ giỏi nhất bệnh viện : Nhịp tim bình thường.

Ông khẽ mỉm cười, cất mọi thứ vào chỗ

cũ rồi quay sang nói với “người bệnh”

_ Cậu không bị gì cả. Nhịp tim vẫn ổn định.

_ Sao? – Ngồi dậy với nét mặt khó chịu, Vĩnh Khoa lạnh lùng gắt – Có. Tôi bị bệnh mà. Đạo gần đây tim tôi đập rất nhanh, vượt quá chỉ tiêu qui định.

Vị bác sĩ từ tốn nhìn Vĩnh Khoa rồi bật cười, ông hiểu cái tính “khó khăn” của vị chủ tịch trẻ này. Ông đã từng là bác sĩ riêng của cậu lúc nhỏ mà.

_ Cậu không sao cả. Yên tâm đi.

_ Cho các người 5 phút. Nếu không tìm

ra bệnh tôi đang mắc phải tên gì thì cái bệnh viện này cũng như số phận của các người, ra sao thì chắc các người là người hiểu rõ nhất.

Từng câu chữ lạnh toát được thả bởi chất giọng lạnh không kém, làm cho người nghe run sợ phải rấm rập làm theo.

Cùng với cô y tá, vị bác sĩ ấy đi thật nhanh ra ngoài để không lãng phí 5 phút cho sự sống còn của bệnh viện và tính mạng già của mình. Trước cái nhìn ngạc nhiên của Chính An, vị bác sĩ ấy đau khổ lắc đầu rồi bước đi.

Chỉ một loáng, các y bác sĩ giỏi đã được tập hợp lại đây đủ không sót một người

vì mục tiêu tìm ra căn bệnh mới khi mà nhịp tim của ai đó vẫn đập bình thường trong khoang ngực lúc khám.

Một ca họp khẩn cấp được diễn ra, như thể họ đang tìm cách chữa trị cho một người sắp ra đi vĩnh viễn vậy. Gặp phải bệnh nhân như người đang ung dung ngồi trên ghế kia coi như là số xui cho cái bệnh viện danh tiếng này vậy. Chắc phải đóng cửa và bán bệnh viện cho người kia mất thôi.

— Nhịp tim bình thường sao mà có bệnh được? — một vị bác sĩ trong số đó lên tiếng.

— Không phải rối loạn nhịp tim, cũng

không phải suy tim, càng chẳng phải nhồi máu cơ tim. Rốt cuộc cậu ấy mắc phải chứng bệnh gì?

_ Mau tập trung suy nghĩ đi.

_ Đem tất cả các hồ sơ về tim mạch ra đây.

Nhìn đội ngũ y bác sĩ làm việc “cật lực” vì căn bệnh vô hình mà Chính An ngán ngẩm lắc đầu.

_ Tìm tới mấy năm sau cũng không thấy đâu. Tội nghiệp thật!

Vĩnh Khoa áp tay lên ngực mình, cậu chau mày suy nghĩ lý do vì nguyên có

nào mà dạo gần đây nó đập nhanh hơn mức bình thường. Cậu sắp chết ư?

Người thông minh tuyệt đỉnh trong mọi lĩnh vực vậy mà bây giờ lại ngồi ngẫm nghĩ xem tim mình bị gì! Lý do chẳng phải quá rõ rồi sao. Chỉ có một “bác sĩ” mới chữa được căn bệnh “hiếm nghèo” này thôi.

Cho tay vào túi của chiếc quần kaki hàng hiệu, Chính An mò mẫm lấy một vật gì đó, tay lướt nhanh trên các phím chữ. Nội dung được gửi đi như sau :

“Em mau đến bệnh viện gần công ty của cái tên ngốc Vĩnh Khoa đi. Nó bị tai nạn giao thông rồi. Nặng lắm. Các bác sĩ

điều bó tay. Nó muốn gặp em lần cuối.”

Khuôn viên rộng lớn chứa đầy học sinh, giờ chơi là thời điểm làm cho ngôi trường trở nên nhộn nhịp và đầu đầu thầy cô nhất.

Từng tốp học sinh chơi đùa, ăn uống, tám chuyện kể cả nói xấu sau lưng người khác được dịp làm cho bầu không khí sôi sục hẳn lên.

Dưới tán lá của một gốc cây to, Thiên Di và Hải Nhân ngồi đó.

Cũng đã sắp hết hạn một tháng rồi, Hải

Nhân phải về Mỹ vào dịp Giáng sinh.
Thật buồn khi cậu đi mà không có một người.

Như nhớ ra điều gì đó, Hải Nhân quay
vội sang Thiên Di, lo lắng nói :

_ Đạo gần đây sao không thấy hai tên
nhóc kia?

Hai tên nhóc kia... lẽ nào là Triết Minh
và Bách Nhật?

Nhờ Hải Nhân nhắc sóc con mới nhớ ra,
nó đã quên mất hai tên bạn thân nhất.
Không lẽ họ xảy ra chuyện gì...

_ Họ không đi học....

Tít... tít... tít...

Tin nhắn đến.

Nhìn sơ qua cái tin nhắn với tên người gửi là Chính An, Thiên Di bàng hoàng nhìn Hải Nhân trân trân như muốn khóc.

Trước khi chạy đến bệnh viện, Thiên Di không quên nói với Hải Nhân vài điều mà nó cho là quan trọng :

— Vĩnh Khoa bị tai nạn, em phải vào bệnh viện. Chuyện Triết Minh và Bách Nhật nhờ anh nhé!

Nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn kia mà lòng

Hải Nhân như có ngàn vết dao cứa vào.
Đau buốt.

Đôi chân mày rậm khế nhú lại chứa cả
một nỗi buồn lớn. Đâu phải muốn quên là
có thể quên được. Đâu phải muốn từ bỏ
là có thể dễ dàng bỏ được.

— Em đừng có như vậy nữa được không
bé Di. Làm sao anh có thể tự chữa lành
vết thương lòng của mình được đây.

Một cơn gió lướt qua, mang nỗi buồn
trong lòng ai đó trôi theo mây trên trời.
Nỗi buồn ấy không biến mất, chẳng qua
là nó được lưu giữ lại đâu đó trong mây
thôi.

Khẽ đứng lên, từng chuyển động nhẹ nhàng như muốn gục ngã. Thời gian là thứ đáng ghét nhất. Lúc cần thì không trôi chậm lại, lúc không cần thì trôi chậm như rùa bò. Lúc con người ta chìm đắm trong những giấc mơ hồng thì thời gian lại vô tình lướt nhanh, lúc con người ta đắm chìm trong nỗi thống khổ thì thời gian cứ ậm ừ dừng lại.

_ Hết giờ. Các người tìm ra rồi chứ?

Vĩnh Khoa thả nhiên nhún vai rồi phả ra cái chất giọng lạnh tanh của mình và không trung lạnh ngắt nơi bệnh viện.

Vị bác sĩ đã khám cho cậu khi này dè dặt bước tới trước, thay mặt cho các vị bác sĩ danh tiếng trong bệnh viện trình bày :

— Chủ tịch trẻ à, cậu không bệnh. Cậu vẫn khỏe mạnh. Không bị gì cả.

— Đã nói là tôi có bệnh cơ mà. — Vĩnh Khoa cau có gắt, đôi mắt ánh lên tia giận dữ.

Tất cả mọi người có mặt tại đó im bất, không ai dám “dũng cảm” nói rằng ai đó không bị gì cả. Vì cái mạng nhỏ của mình và cái bệnh viện thân thương, im lặng là vàng.

— Vậy sao anh không lên làm bác sĩ luôn

đi. Lời của bác sĩ mà cũng cãi được.
Anh vẫn thế nhỉ? Đúng là khó chiều.

Cái giọng quen thuộc vang lên phía sau lưng Vĩnh Khoa, không cần quay người lại cậu cũng biết người đó là ai. Cái giọng ấy như đã khắc sâu vào tâm trí của cậu từ lâu lắm rồi. Cái giọng nói mà cậu đã yêu, cái giọng nói đã làm cậu thất vọng vì tình yêu trao không đúng chỗ. Đã có một thời cậu yêu cái giọng nói ấy biết chừng nào. Nhưng khi nhận ra tất cả là lừa dối, thứ tình cảm dối với chủ nhân của giọng nói ấy đã nhạt dần, nhạt dần theo năm tháng.

— Anh thật là... chẳng thay đổi mấy nhỉ?
— Người con gái ấy tiến gần hơn.

Chính An khẽ đưa tay ra hiệu cho đội ngũ y bác sĩ kia “rút lui” trong êm thấm. Cậu đưa mắt nhìn người con gái ấy rồi nhìn Vĩnh Khoa đang đứng bất động.

_ Chào anh, Chính An. Lâu rồi không gặp. – Người con gái ấy cười tươi khẽ nghiêng đầu nhìn Chính An.

Không thềm qua tâm cử chỉ ấy, Chính An bước tới trước mặt người con gái ấy, nhếch môi khinh bỉ :

_ Cô sai rồi, Bảo Châu ạ. Vĩnh Khoa đã thay đổi, thay đổi rất nhiều là đằng khác. Cô đã từng thấy Vĩnh Khoa rơi nước mắt vì mình chưa?

_ Chính An... – Ra lệnh cho Chính An im lặng, Vĩnh Khoa khẽ quay người lại, vẫn gương mặt ấy, nhưng sao giờ đây cậu thấy nó xa lạ đến thế. – ...Nói đúng đó.

Không quan tâm đến những gì Vĩnh Khoa thừa nhận, Bảo Châu bước đến trước mặt cậu, với đôi mắt rung rung đầy giả tạo :

_ Em biết là em sai rồi. Mình có thể quay lại như lúc trước không anh.

Bảo Châu là một cô gái xinh đẹp, thông minh và ma quái. Cô từng là người-yêu-cũ của Vĩnh Khoa, tình yêu giữa hai người giống như.... một thứ tình cảm nào đó xa vời, không phải là tình yêu thực

sự.

Năm đó, cả hai rất hạnh phúc, cho đến một hôm, Vĩnh Khoa tình cờ nghe thấy chính miệng Bảo Châu nói với một tên con trai khác với chất giọng đầy toan tính : Anh yêu, em sẽ moi hết tiền của anh ta và rồi tụi mình sẽ đi đến một nơi thật xa nhé!

Vốn đã nhận ra cái đuôi cáo của Bảo Châu, Vĩnh Khoa chỉ cười nhạt rồi không liên lạc với cô ta nữa. Nhưng... lúc chia tay, cậu không hề buồn. Phải chăng cậu chưa hề yêu con cáo ấy dù chỉ một lần!

Nhưng giờ đây, cậu đã rung động trước một người, cậu nhận ra mình đã rung

động trước người đó mà lại không biết
mình mắc-bệnh-gì. ^^

_ Anh...

_ Chính An, về thôi. – Cắt ngang lời điệu
đà của Bảo Châu bằng một giọng lạnh
lùng, Vĩnh Khoa toan bước đi.

_ Khoan, tôi đã nhắn tin cho sóc...

_ ANH CHÍNH ANNNNN....

Từ đằng xa, người được nhắc tới chạy
lại vội vội vàng vàng và va trúng một
người con trai cao lớn mang tên Vĩnh
Khoa mà người đó cũng không hay biết

_ Ui, xin lỗi xin lỗi...

Chạy vút qua người đó, Thiên Di hốt hải nắm lấy cánh tay Chính An và lay lay, làm cho cậu chóng mặt hoa mắt rồi bù lu bù loa :

_ Học...học....học....Anh Chính An, anh Vĩnh Khoa đâu, anh ấy chưa chết phải không? (em này có duyên quá ^^). Anh ấy đâu rồi, anh nói đi chứ, sao anh đứng im re vậy, anh ấy chết rồi phải không? Em đến trễ rồi phải không? Hức
....hu..hu..hu..hu.

Bị tai lại trước nguyên tràng khóc lóc ỉ ôi của Thiên Di, Chính An nhăn mặt đáp:

_ STOPPPPPP..... Đứng sau kia.

Chầm chậm quay lại theo lời Chính An, Thiên Di rung rung nước mắt nhìn cái hình thể khá quen trước mặt.

Bước thật chậm tới người trước mặt với nước mắt nước mũi tèm lem, sóc con như “vợ òa trong cảm xúc”.

Bàn tay nhỏ run lên từng hồi, không dám chạm vào “đối tượng” vì sợ. Tuyên lệ được dịp thỏa sức tràn khóe mi vô điều kiện.

_ Hu hu hu, anh Vĩnh Khoa, anh hiện hồn về thăm em sao.... Là ai, ai đã dám hại anh chết thế.. hu hu hu...

Bảo Châu đứng chôn chân tại chỗ nhìn con nhóc đang lam ầu ỉ cái bệnh viện lên bằng tài khóc lóc. Chẳng lẽ Vĩnh Khoa đã khóc vì con nhóc này? Nó chẳng hơn mình ở chỗ nào cả. Chỉ là nhỏ tuổi hơn mình thôi.

Chìm đắm trong mớ suy nghĩ ngổn ngang, Bảo Châu lẳng lặng quay đi bước ra khỏi bệnh viện với một toan tính trong đầu. Cô đã quyết lần này phải giành lại Vĩnh Khoa. Vì cô nhận ra đã yêu cậu mất rồi. Tình yêu dành cho cậu đang lớn dần trong cô.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40

Ang mây thứ 40 : Ranh giới của bóng tối

Chẳng có gì là duyên phận cả. Chúng ta chính là duyên phận. Chúng ta chính là người quyết định giữ định mệnh thật gần, hay đẩy định mệnh ra xa. Nhưng dù gần hay xa, định mệnh cũng đã buộc hai con người ấy ở hai đầu dây rồi. Có thể đến một lúc nào đó không còn nhìn thấy nhau, nhưng mãi mãi sẽ là của nhau !

Cố nén cười khi nhìn khung cảnh “buồn thảm” trước mặt, Chính An nheo nheo mắt nhìn thật kỹ cái mặt ngơ ngác đang chuyển sang tức xì khói của Vĩnh Khoa.

Thiên Di vẫn nước mắt ngấn dài, khóc lóc như gia đình có người chết.

Sóc con vẫn không buồn đưa tay sờ vào người trước mặt vì lý do... sợ ma.

Không thể nào làm tượng mãi được. Vĩnh Khoa khoanh tay trước ngực, cậu lạnh lùng giương mắt nhìn con nhóc đang gây sự chú ý cho toàn thể bệnh viện.

_ Ngốc. Im lặng chút đi. Có biết đây là bệnh viện không hả?

Ma... ma biết nói chuyện sao?

Đưa tay khẽ chạm vào cánh tay của

người đang đứng trước mặt mình một cách rụt rè, Thiên Di giật mình khi biết “tượng” không phải ma. Vậy này giờ nó như một đứa bị bệnh vậy. Tự khóc một mình.

Ngước lên nhìn người trước mặt với đôi mắt đắm lệ long lanh, Thiên Di ngó ra rồi quay sang nhìn Chính An với vẻ mặt đơ như cây cơ :

— Người này là... Vĩnh Khoa hay Vĩnh Kỳ?

“Àm..âm”

Muốn ngất ngay tại chỗ khi nghe Thiên Di nói thế. Chính An đưa tay bầu vuu vào

thành ghế để trụ vững trên nền gạch trắng toát.

Thiên Di chèo lái, đưa Vĩnh Khoa từ cú shock này tới cú shock khác khiến cậu muốn khùng lên với nó. Giữ nét bình thản trên gương mặt, Vĩnh Khoa chậm rãi nhấn mạnh từng chữ :

_ A-n-h l-à T-r-ư-ơ-n-g V-ĩ-n-h K-h-o-a.

...

Không gian chùn xuống, mọi thứ âm thanh tạp nham bị cuốn theo dư âm lạnh ngắt trôi đến Thái Bình Dương.

Thời gian như ngưng đọng, giây phút này

thật... ớn lạnh.

Để tiếp thu hết dư âm của câu nói trên Thiên Di phải cố chú tâm lắm mới thấu hiểu được. Trí não bắt đầu hoạt động trong khi thời gian vẫn im lìm đọng lại.

Nuốt nước bọt để kìm nén “nham thạch” đang cuộn trào sôi sục trong dạ dày, Thiên Di chậm chậm nhìn Chính An, bật ra từng chữ :

_ Tai nạn giao thông? Bác sĩ bó tay?

Nghe thấy thế, Vĩnh Khoa ngờ ngợ hiểu ra lý do vì sao Thiên Di khóc khi đến đây. Là tại tên lắm chuyện Chính An đây mà!

Cười hì hì để làm cho ai kia “nguội” lại,
Chính An buông thành ghế ra, vẻ mặt
đáng yêu cực :

_ Hi hi, anh đùa tí mà. Nhưng... bác sĩ
bó tay là chuyện có thật. Vĩnh Khoa của
em đã mắc một căn bệnh không biết tên.
Người ta đang cố tìm ra nguyên nhân kia
kia.

Chuyển tia nhìn sang cái người đang
nghiêm nhiên áp tay lên ngực để xem lại
nhịp tim, Thiên Di khẽ nhú mào :

_ Anh mắc bệnh gì?

“Lạ thật!” – Nghĩ thầm, Vĩnh Khoa đưa

mắt nhìn Thiên Di một lúc lâu rồi bước lại chỗ vị bác sĩ kia đang đứng, khẽ nói :

_ Nó lại đập nhanh nữa này. Không tin khám thử xem. Kỳ lạ. Mỗi khi...

Bỏ lửng câu nói giữa chừng, bất giác, Vĩnh Khoa lại nhìn về phía Thiên Di đang đứng.

Hành động nhỏ nhặt ấy đã được vị bác sĩ ấy nhìn thấy, ông ta khẽ cười rồi vỗ vỗ vai Vĩnh Khoa như hiểu ra điều gì đó đang là “khuất mắt” trong lòng ai đó.

_ Chủ tịch trẻ ạ, tôi đã tìm căn bệnh của cậu rồi. Bệnh của cậu không có thuốc chữa. – Rồi ông đưa tay về phía sóc con

đang đứng cùng Chính An, mỉm cười nói – Chỉ nhờ vào cô bé đó mới có khả năng khỏi bệnh.

Về đến nhà, câu nói “mờ ám” của vị bác sĩ vẫn cứ day dưa mãi không rời. Nó như muốn lấn át mọi suy nghĩ của Vĩnh Khoa làm cậu hiểu ý nghĩa của câu nói ấy theo một hướng khác rồi khẽ làm bầm một mình :

_ Ý ông ta nói... sau này Thiên Di sẽ trở thành một bác sĩ giỏi hơn ông ta và sẽ trị bệnh cho mình sao?

Chợt, một hình ảnh thoáng qua làm Vĩnh Khoa ngừng suy nghĩ. Hình ảnh của Bảo Châu. Rốt cuộc cô ta đang toan tính gì?

Sao lại trở về ngay lúc này?

_ Sùỵ...sùỵ... qua đây...

Chính An làm những động tác rất... buồn cười, thỏ thẻ gọi Thiên Di đang đứng ngơ ngác cạnh ghế sofa ra nhà bếp “trò chuyện”.

Rất tiếc, sóc con không nghe thấy vì đang chăm chú nhìn “chồng” mình.

Không còn cách nào khác, Chính An đành lụm đại một thứ gì đó có thể quăng được và ... Vèo...

Chiếc dép cậu đang mang rơi trúng đầu... Vĩnh Khoa vì tài ném hạng bét của

cậu.

Cáu kính vì bị vật thể lạ rơi trúng, Vĩnh Khoa khẽ quay đầu lại. Khi nhận ra đó là chiếc dép thì cậu càng “nổi điên” hơn.

Đám mây đen từ đâu kéo đến, chuẩn bị cho trận cuồng phong mới.

Vĩnh Khoa trừng mắt nhìn chiếc dép nằm ngổ ngang trên nền gạch, khẽ gầm :

_ Của ai?

Một câu nói hết sức ngắn gọn nhưng hàm chứa đầy ẩn ý.

Chính An vội nhìn Thiên Di như thể

muôn gào lên trong tuyệt vọng “Em làm ơn nhận giúp anh đi. Anh sẽ nói cho em nghe một bí mật to lớn. Làm ơn đi mà”

Vốn rất tò mò nên Thiên Di liền gật đầu đồng ý rồi quay sang Vĩnh Khoa đang cúi gập, cười tươi rói :

_ Em lỡ tay, em định chọi anh Chính An...

Một câu nói dối... phản chủ.

_ Chọi Chính An trong khi nó đứng xa thế à! Nhưng sao chiếc dép lại hướng về phía anh, hai hướng trái ngược nhau. Đôi dép này hay nhỉ?

Rầm... rầm .... Rầm.

Dùng hết sức lực vẫn không thể nào tung nổi cái cửa sổ đang bị khóa chặt được, Triết Minh bực mình ngồi phịch xuống đất, mồ hôi túa ra khắp trán.

Cạch..

Tiếng gì vậy?

Cạch... cạch.

Khẽ chòm người dậy và nhìn qua khung cửa kính, rốt cuộc cũng có công dụng. Thanh gỗ được đặt trên cửa sổ cuối cùng

cũng lung lay rồi rớt xuống dưới kia. Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sổ ra, Triết Minh nhắc người trèo qua cửa một cách dễ dàng.

Phịch!

Một cú tiếp đất thật đẹp mắt.

Chạy ra khỏi khuôn viên của căn nhà lớn và không đem theo bất cứ một thứ gì, Triết Minh nhảy qua bụi hàng rào trước cổng chính thật nhanh nhẹn. Cuối cùng cũng thoát được cái “nhà tù” ấy.

Đi dọc theo con đường trước mặt, bất chợt, Triết Minh nhìn thấy cái bóng dáng quen thuộc, cậu gọi to tên người đó rồi

chạy thật nhanh lại, thở gấp :

_ Vĩnh Khoa, tôi... có chuyện muốn nói.

Người ấy ngạc nhiên nhìn Triết Minh hồi lâu rồi khẽ nhoẻn miệng cười. Không hiểu sao “đôi phương” lại có thể trốn ra được nữa. Khó khăn lắm cậu mới “dụ dỗ” và thuyết phục ông Hàn nhốt người đó lại vì cậu nghĩ “Triết Minh là kẻ nguy hiểm, sẽ nghe lời ông mình để giết “chìa khóa vàng” đoạt chức chủ tịch”.

Không sai, người đó chính là Vĩnh Kỳ.

Không gian thoáng đãng của cái quán

sang trọng.

Từng tiếng nhạc vu vương vang lên làm cho người ta cảm thấy dễ chịu. Người phục vụ đặt thật khế hai tách cà phê lên bàn cùng lời chúc ngon miệng tới vị khách quen của quán. Vĩnh Kỳ khẽ cười thay cho lời cảm ơn rồi nhìn sang Triết Minh :

_ Tôi là Trương Vĩnh Kỳ, anh song sinh của Vĩnh Khoa.

Sững sờ nhìn người giống hệt Vĩnh Khoa y như đúc mà không khỏi ngạc nhiên. Làm sao mà Thiên Di có thể phân biệt được nhỉ?

Nhấp một ngụm cà phê, Triết Minh nhìn Vĩnh Kỳ như muốn nói “Song sinh sao? Vậy nhiệm vụ của anh ta cũng là giết “chìa khóa vàng” ư?”.

— Tôi... không phải là kẻ thích nghe lời. Vì thế, tôi về Việt Nam là để “hoàn thiện” vở kịch đang diễn với ông tôi, Trương Tề. Mục tiêu của tôi khác với các cậu, tôi không giết mà sẽ bảo vệ “chìa.. à không, gọi là Thiên Di mới đúng. Vì cô nhóc ấy con của người đã cứu mạng tôi.

Buông tách cà phê trên tay xuống mặt bàn vội vã, Triết Minh cảm thấy người ngồi trước mặt thật quái lạ. Nhưng... cậu mừng vì điều đó. Vậy là Vĩnh Kỳ cũng

giống với cậu, cùng bảo vệ “chìa khóa vàng”. Tốt quá rồi còn gì!

Khác với suy nghĩ “hợp tác” của Triết Minh, trong đầu Vĩnh Kỳ đang toan tính cách làm cho ai kia bị nhốt trở lại. Đơn giản vì cậu nghĩ Triết Minh là đối tượng nguy hiểm. Chắc hẳn cũng sẽ giết “chìa khóa vàng” để giành chức chủ tịch.

Vì về Việt Nam không được bao lâu nên Vĩnh Kỳ vẫn chưa có thời gian xác định ai là bạn ai là thù. Vì ông cậu thông minh hơn cậu và Vĩnh Khoa nhiều, nên mọi người quanh Thiên Di đều được cậu liệt vào dạng tình nghi và trừ khử. Chẳng phải mục đích của trò chơi cậu lập ra là vậy hay sao!

_ Cậu đừng nghĩ sẽ thoát được lần thứ hai!

Vĩnh Kỳ nói mau rồi toan đứng lên. Cậu vẫn chưa biết Triết Minh là bạn.

Như mơ hồ hiểu ra một vấn đề gì đó, Triết Minh chau mày nhìn đối phương rồi buông một câu :

_ Chính cậu là người khiến ông tôi nhốt tôi lại?

Không đáp mà chỉ đứng đưng nhìn sang nơi phát ra câu hỏi, Vĩnh Kỳ khẽ nở một nụ cười đầy ẩn ý thay cho câu trả lời.

_ Chắc cậu đã hiểu lắm, Vĩnh Kỳ ạ. Tôi, cậu, Vĩnh Khoa, Bách Nhật, Chính An và người tên Hải Nhân không liên quan đến việc này có cùng chung “chí hướng” đấy!

Vĩnh Kỳ hơi chau mày tỏ vẻ khó hiểu, cậu ngồi trở lại bàn, lạnh lùng cất giọng khi đã hiểu ra mọi chuyện :

_ Sao? Vậy... tôi đã đi sai hướng rồi. Cũng may là cậu thông minh và đã thoát khỏi căn nhà đã bị nhốt. Còn tên nhóc họ Vương...

_ Không sao! Nó lắm trò lắm! Nay mai sẽ thoát thôi. – Triết Minh thản nhiên đáp.

_ Chúng ta cùng đang chóng lại ông tôi.
Cậu không sợ chứ?

Buông một câu nói băng quơ nhưng ý
nghĩa lại vô cùng đáng sợ. Ai mà không
sợ một tên trùm ma-phi-a chứ!

Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn vào không trung,
cậu khẽ thở dài rồi nói với chất giọng đủ
làm người ta cảm thấy sợ :

_ Thế lực ông tôi rất lớn mạnh. Hơn tất
cả mọi người, kể cả tôi và Vĩnh Khoa.
Một khi ông ấy về đây. Mọi chuyện sẽ đi
theo chiều xấu và rất tồi tệ.

_ Rồi con sẽ tha thứ cho ông thôi, ông đừng suốt ngày ủ rũ như thế.

Đặt tách sữa nóng xuống bàn, người phụ nữ đứng tuổi dịu dàng đặt tay mình lên bàn tay sần sùi, đầy nếp nhăn của người đang ngồi buồn bã cạnh mình an ủi.

Ông Lâm âu yếm giương đôi mắt đã nhạt mờ theo dòng thời gian của mình nhìn người vợ thân yêu, khẽ cất giọng :

_ Không, con bé không bao giờ tha thứ cho người cha tệ như tôi đâu bà ạ! Chính tôi đã đẩy người trung thành nhất vào chỗ chết. Nếu tôi không nhờ ông ta giả làm chồng bà thì đâu đến nỗi nào..

Một giọt lệ hoen mi thấm đẫm gương mặt
căn cõi, lặn dài trên khóe mắt thô thển,
làm đau lòng người chứng kiến. Một thứ
cảm xúc tội lỗi đang lớn dần trong ông.

Bà Lâm khẽ thở dài, gương mặt đượm
nét buồn.

Làm sao để có thuyết phục Thiên Di khi
mà nó cứ ôm mãi hình ảnh trước lúc lâm
chung của cha nuôi mình? Vì sinh mạng
của nó đã được người cứu sống trong
tích tắc, bà biết, nó rất quý người đó.

Nhìn chồng mình từng đêm thao thức vì
đứa con gái bé bỏng mà bà đau xé lòng.
Tại sao ông trời lại bày ra cái tình cảnh
trớ trêu như thế chứ? Quả thật ông trời

rất biết cách làm người khác đau lòng.

_ Rồi con bé sẽ hiểu ông chỉ muốn bảo vệ nó chứ không hề ác ý. Ngay cả người đó, trước khi ra đi, vẫn cố làm tròn bổn phận của mình, hẳn sẽ không trách ông.

Căn nhà vắng lặng, ngập chìm trong hồi ức xa xăm.

Hai người trung niên nhìn nhau đầy trù mến.

Họ tin rằng hạnh phúc sẽ mỉm cười với họ...trong tương lai...

Đâu ai chịu đau khổ suốt một đời khi người ta biết cách sửa sai đúng lúc.

Tại một nơi nào đó, bóng tối đang bao trùm tất cả, chỉ có ánh trăng ngoài khung cửa sổ là cứ ung dung tỏa sáng như chỉ có mình nó tồn tại. Nhưng...ánh sáng nhỏ nhoi của trăng títt cao lại không đủ sức để soi rọi cả một vùng tối quanh khu vực này.

Bóng tối đang dần lấn át mảng sáng mong manh.

_ Chủ nhân, đây là những gì về hai chủ tịch trẻ.

Dáng người khom khom ấy kính cẩn

trước một người trung niên đang nghiêm
nhiên đứng đưa chân trong bóng tối, giao
sấp giấy trên tay cho người trung niên ấy
xong, dáng người kia mau chóng rút lui
trong cái cuối chào sợ sệt.

Lật từng trang giấy trắng trong không
gian tối tăm, đôi môi ai đó khẽ nhếch lên
đầy bí hiểm, ma mị.

_ Con nghĩ ta không hề biết con đang
toan tính gì sao, Vĩnh Kỳ. Đừng nghĩ vì
là dòng dõi của ta mà ta bỏ qua cho con.

Trong màn đêm tối tăm đầy bí ẩn, sấp
giấy trắng được quăng mạnh xuống đất.

_ Liệu con có làm ta thất vọng không,

Vĩnh Khoa!

Tuy ở cách xa một vòng Trái đất, nhưng thông tin mà người trung niên ấy muốn có ngay lập tức sẽ nhanh chóng được gửi về. Kế hoạch của Vĩnh Kỳ coi như xong mà cậu chẳng hề hay biết mình đang là con mồi chứ không phải một kẻ săn mồi. Cũng như những gì cậu đã nói về ông mình. Hoàn toàn đúng.

Dường như mảng sáng không đủ để lấn át tội ác của màu đen huyền bí. Chúng đã tạo ra một ranh giới. Đường ranh giữa ánh trắng và bóng tối trong căn phòng âm u.

Một vạch ngăn mờ nhạt phân chia thật

dứt khoát.

Ông Trương Tề bật cười khanh khách trong màn đêm đen như một tên bệnh hoạn. Nhưng thật ra, ông đang cười vì nghĩ đến cuộc vui sau này.

Dường như con quái vật mang tâm địa ác độc đang ăn dần ăn mòn con người bí hiểm này.

— “Chìa khóa vàng” là vợ của ai ta không quan tâm. Quan trọng là ai sẽ giành chức chủ tịch. Tất cả ta trông cậy vào hai con. Nhưng nếu ta cảm thấy hai con đã lệch hướng, chắc hẳn lúc đó, ta sẽ tự tay...kết liễu hai con.

Nhìn tấm ảnh trên chiếc bàn làm việc,
ông khẽ hé môi đầy bí hiểm.

Trong ảnh là hình của hai người con trai
giống nhau như đúc, gương mặt không
biểu lộ cảm xúc, chỉ nhìn chằm chằm vào
máy ảnh.

Nguy hiểm đang từng bước, từng bước
một tiến đến đích.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 41

Áng mây thứ 41 : Đào tau

Vì trái đất tròn...Nên những người yêu

nhau sẽ lại về với nhau...Người ta vẫn nói như vậy...Rồi...chợt nhận ra rằng...Niềm tin và thực tế không giống nhau...- Trái đất tròn...Nhưng vòng tròn lại quá lớn...Không phải tình yêu nào...Cũng đủ sức đi hết một vòng ấy!

Bị nhốt mãi trong gian phòng rộng lớn làm cho con người ta cảm thấy nhàm chán. Mọi thứ xung quanh dường như tự động cách ly khỏi tầm mắt của một người thích khám phá thế giới bên ngoài. Bách Nhật thêm khát bầu không khí tự do ngoài kia biết bao.

Một ý nghĩ khá... điên rồ lóe lên.

Chạm rãi bước đến bên cánh cửa đang

im lìm, cánh tay rắn chắc đưa lên giữa không trung thật nhẹ nhàng...

Cốc ...cốc...cốc..

Chẳng phải chính ông Vương đã nói khi nào suy nghĩ thông suốt thì hãy gõ ba cái vào cánh cửa hay sao!

Ngay lập tức, cánh cửa được mở ra, trước mặt Bách Nhật là một hàng vệ sĩ đang nhườn đường cho cậu xuống lầu.

Bước đến trước mặt ông Vương đang ngồi trên ghế, Bách Nhật trầm ngâm không nói gì.

_ Câu trả lời của con thế nào?

Ngoái người lại đằng sau, ông Vương ma mãnh đưa ra câu hỏi nhỏ làm ai kia khẽ cười nhạt.

Tiến đến trước vài bước để đánh lạc sự chú ý của ông mình, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa ra vào để xác định khoảng cách.

_ Đương nhiên là....

Khẽ cúi đầu, Bách Nhật nhoẻn miệng cười rồi... chạy thật nhanh ra cửa kèm theo câu trả lời mà cậu đã chót lại.

_ Không bao giờ.

Ông Vương giận dữ nhìn theo cái dáng cao cao vút nhanh ngoài khuôn viên rồi ra lệnh cho đám vệ sĩ đang đứng im như tượng.

_ Bắt nó lại. Mau lên.

Nhận lệnh, họ tức tốc chơi trò rượt đuổi.

Chạy được một quãng khá xa, Bách Nhật khẽ dừng lại và thở hổn hển. Ngoái đầu về phía sau, là bọn vệ sĩ đang chạy đến. Bách Nhật nhú mày chán chường :

_ Khỉ thật. Lại phải tham dự cuộc thi maratong sao!

Phóng nhanh trên vỉa hè như một vận

động viên thực thụ, Bách Nhật luồng lách qua người đi đường như một tên trộm.

Đến khi thấm mệt, mồ hôi lã chã trên vầng trán rộng, Bách Nhật dừng lại và thở. Đằng sau, đám vệ sĩ vẫn kiên quyết đuổi theo cho bằng được.

— Mấy tên đó có phải là không trời?
Không biết đánh vần chữ mệt sao!

Đưa tay quệt ngang trán, ánh mắt mệt mỏi thoáng nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang ngồi trong chiếc xe đợi đèn qua.

Một tia hy vọng lóe lên, chạy qua vạch dành cho người đi bộ, Bách Nhật đưa tay

vỗ vào kính xe rồi nói gấp :

_ Này, Hải Nhân, mở cửa, mở cửa...

_ Sao cậu lại ở...

_ Chạy mau.

Một con người hết sức có duyên.

Vừa mở cửa kính ra, Hải Nhân vẫn còn
ngơ ngác chưa biết lý do vì sao Bách
Nhật lại “chạy rong” trên đường như thế
thì Bách Nhật đã chui tọt vào hàng ghế
trước và ngồi thõ như vừa chạy cả ngàn
cây số bằng “đường bộ” rồi ra lệnh cho
người lái – là Hải Nhân – chạy đi y như
mình là chủ không bằng.

Cột đèn bên đường đã đổi màu, Hải Nhân tăng tốc và lướt qua hàng ngũ xe trước mặt như một tay đua chuyên nghiệp làm ai kia toát mồ hôi hột. Ai bảo dám vô duyên ngồi vào xe người khác. Đặc biệt là người “thích trả thù” như ai đó. Vốn dĩ là một người “đa tài” trong việc báo thù cơ mà. Nếu không, Hải Nhân đâu phải là “quân sư” tài ba trong việc “phá nhà, phá cửa, phá người” mà cậu đã bày ra cho Thiên Di với tiêu đề “chinh phục”. Đúng hơn là “chọc kiến lửa” vì mọi trò Hải Nhân bày ra đều thuộc dạng “gây hư hỏng, thiệt hại tài sản lẫn tinh thần”.

Kết..tt...tt

Rẽ sang trái một cách rành rỗi trong từng đường chuyển động. Một pha hành động kinh điển.

Bách Nhật luống cuống thắt dây an toàn lại để bảo toàn tính mạng nhỏ bé của mình dưới trướng một tay lái cừ khôi như người bên cạnh.

Kết...

Vừa lúc đó, Hải Nhân phanh xe lại một cách đột ngột làm Bách Nhật – đang cuốn cuộn đưa tay lấy dây an toàn – chồm người tới, va đầu và thành xe. Trông thật đáng thương.

_ Ui da, anh làm quái gì vậy?

Xoa xoa chỗ u trên đầu, Bách Nhật quay sang cầu nhàu. Hải Nhân khẽ nhếch môi, bật ra một câu nói làm ai kia dừng ngay thói “bạo tàn” trong việc nói năng với “ân nhân” vừa cứu vớt mạng sống của mình, vừa cho mình trải nghiệm đường đua tử thần qua tay lái lụa cừ khôi.

_ Chạy xe bằng 2 bánh không? Cảm giác rất tuyệt.

Trời!..Nghĩ sao mà xe 4 bánh lại chạy chỉ với 2 bánh. Muốn cướp mạng người khác à!

Rợn người với cái ý nghĩ trong đầu,

Bách Nhật vội xua tay :

_ Không, không đâu. Tôi không thích cảm giác đó.

Khẽ cười, Hải Nhân bắt đầu “tra khảo” một cách dứt khoát nhất :

_ Tại sao lại chui vào xe tôi một cách vô duyên vậy?

_ À, tôi đang bị người của ông rượt. Ông ấy ép buộc tôi giết “chìa khóa vàng” nhưng tôi không làm. Bị nhốt mấy ngày nay chán chết. Khổ sở lắm tôi mới thoát được “hang ổ” đó. May nhờ có anh cứu. Cảm ơn anh nhiều lắm.

Cuối cùng cũng cảm ơn.

Hải Nhân phì cười, rồi cậu chột nhú mày với câu hỏi mong lung :

_ Các cậu làm nghề sát thủ à? Sao lại giết “chìa khóa vàng”? Mà “chìa khóa vàng” là cái gì thế?

Câu hỏi của Hải Nhân như chạm tới nỗi đau vô hình trong lòng Bách Nhật. Tại sao Thiên Di lại là người các cậu đang muốn giết chứ?

Có cách nào để phá bỏ cái quy luật gàn gở ấy không!

Bách Nhật buồn bã nhìn sang Hải Nhân rồi bắt đầu kể. Câu chuyện đưa Hải Nhân từ nét mặt vui tươi sang u ám. Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Hải Nhân nói với vẻ mặt bức tức :

_ Không còn cách nào khác sao?

Ngán ngẩm lắc đầu, cái lắc đầu tràn ngập tuyệt vọng ấy làm Hải Nhân buồn bã. Cậu không ngờ hôn phu và hai tên bạn của Thiên Di lại phải đối mặt với một chuyện kinh khủng đến thế. Chắc hẳn Vĩnh Khoa đang rất...

_ Chào chàng trai trẻ. Vui lòng cho tôi xem chứng minh thư của cậu.

Đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên một câu nói vút qua làm Hải Nhân sực tỉnh, đưa mắt nhìn người trước cửa xe, Hải Nhân chỉ biết cười trừ :

_ Sao ạ?

Bách Nhật thì cười ôm bụng cười sặc sụa khi nhìn thấy người mặc đồ màu cà phê sữa. Chẳng phải đây là Cảnh sát giao thông hay sao! Cho chừa cái thói hù dọa người khác.

Mấy phút trôi qua, cuối cùng, anh cảnh sát niềm nở chốt “bản án” lại rồi đưa cho ai đó ký tên vào.

_ Chạy quá tốc độ cho phép, đánh đu trên đường cao tốc, rẽ trái mà không bật đèn xi nhan, người ngồi bên cạnh không cài dây an toàn...

Nhìn “bản án” mà Hải Nhân muốn rớt tim, không ngờ cái người cảnh sát này lại làm việc kỹ lưỡng đến vậy. Lại phải đóng phạt và có tên trong “bản án”. Đúng là ngày xui xẻo. Biết thế cậu đã không cho tên đang ôm bụng cười sằng sặc vào xe rồi!

_ Còn hai ngày nữa là lễ giáng sinh rồi!

Chính An nảo nề nhìn vào tờ lịch treo

trên tường, thờ dài thườn thượt. Cậu dõi mắt quan sát gương mặt không chút sắc thái biểu cảm của Vĩnh Khoa rồi khẽ lắc đầu. Đã mấy tiếng đồng hồ Vĩnh Khoa không nói gì rồi, không biết cậu đang suy nghĩ điều gì trong đầu nữa.

Khẽ bước đến bàn làm việc, Chính An đưa tay quơ quơ trước mặt Vĩnh Khoa rồi nói :

_ Này, cậu đang nghĩ gì thế?

Vĩnh Khoa mơ hồ nhắm mắt, trong chốc lát, gương mặt trở về với trạng thái của vị chủ tịch lạnh lùng như lúc Thiên Di chưa xuất hiện. Đôi môi đỏ mềm mại khẽ nhếch lên đầy ẩn ý.

_ Giúp tôi chứ?

Ngạc nhiên khi nghe Vĩnh Khoa hỏi thế, một câu hỏi không đầu không cuối, Chính An nheo mắt :

_ Giúp chuyện gì?

Xoay chiếc ghế sang bậu cửa sổ để miên man ngắm nhìn bầu trời bao la, ẩn chứa trong đôi mắt sâu hoắc ấy là cả một nỗi buồn.

_ Diễn một vở kịch, thật hoàn hảo!

Công viên dành cho các cặp tình nhân chớm nắng, vẫn còn ít người qua lại.

Từng hàng cây nhờ gió đung đưa qua lại cái nắng dịu nhẹ, chúng mơn man rung rinh trong nắng và hòa nhịp cùng gió. Trông thật thanh bình.

Tiếng xào xạc như đưa con người ta chìm nổi mộng mị, êm đềm.

Thà chọn một cái kết buồn còn hơn một nỗi buồn không bao giờ kết thúc. Cứ day dưa, dần vặt con người ta trong đau khổ, nỗi thống khổ ăn mòn trái tim đang rỉ máu.

Cái kết đã biết là sẽ buồn thì chắc hẳn nó

sẽ làm người ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn
nhỉ! Mọi thứ điều biết rõ chẳng phải quá
tốt sao! Mình sẽ chẳng day dưa làm gì,
có lẽ, nỗi buồn ấy sẽ dần tan biến theo
thời gian, đọng lại ở một góc nào nơi trái
tim bé nhỏ.

Nỗi buồn không có đích đến. Nghe sao
nhột nhạt quá. Cứ mang nỗi buồn ấy
trong mình liệu có phải cách tốt! Mọi thứ
điều mơ hồ, mong đợi cũng mơ hồ mà hy
vọng cũng mơ hồ. Nó sẽ theo ta suốt
cuộc đời mà ngay chính ta cũng không
thể nào thoát khỏi nỗi buồn ấy được.
Như một mê cung tiềm ẩn.

Khẽ nghiêng đầu để lắng nghe gió vờn
cây lao xao, Vĩnh Khoa nhắm nghiền đôi

mắt lại để xua đi những gì đang hiện diện và quán lấy tâm trí cậu.

Nghĩ cũng buồn cười.

Có là gì của nhau đâu mà phải buồn thế này! Cậu thừa biết việc hứa hôn giữa ông và ông Lâm cơ mà. Rằng cậu là... một kẻ đóng thế vai!

Vốn đã biết điều đó từ lâu nhưng sao cậu lại không thể kìm chế nổi tình cảm đang dần lớn lên trong mình! Chính cậu cũng đang phạm qui đấy thôi.

Vĩnh Khoa càng không hiểu nổi vì sao ông cậu lại muốn cậu thế vai anh mình nữa. Hay ông nghĩ cậu sẽ không bao giờ

yêu cô gái đã hứa hôn? Rốt cuộc là ông cậu đang muốn thách thức cậu và Vĩnh Kỳ hay là vì niềm vui của ông?

Nếu là vì thách thức để tình cảm anh em sâu đậm hơn, để cả hai trưởng thành hơn thì không có gì để nói. Nếu là vì niềm vui giết chóc của ông và gây nỗi đau cho người khác thì... cậu không biết mình sẽ gây ra chuyện gì nữa. Giết ông thì không thể nào, dù gì cũng là ruột thịt.

Sở dĩ Vĩnh Khoa đồng ý diễn thế là vì kính nể ông mình và ghét Vĩnh Kỳ. Hai anh em nhà họ vốn không thuận hòa cơ mà. Hễ gần nhau là cự cãi um sùm. Cậu chỉ muốn chọc tức anh mình khi nhận lời diễn thế thôi. Ai ngờ mọi chuyện lại đi

đến nước này. Trương Vĩnh Khoa thông minh, phong độ của ngày xưa đâu mất rồi...

_ Nếu biết sự thật, em sẽ chọn anh hay Vĩnh Kỳ hả, Thiên Di?

Đôi mắt đen ẩn chứa nỗi tuyệt vọng cùng cực, vốn là người có sẵn dòng máu lạnh lùng, Vĩnh Khoa tin chắc mình sẽ diễn tốt cái vai này.

Khẽ cười nhạt, Vĩnh Khoa lại tiếp tục ngửa đầu lên trời, chiêm ngưỡng cảnh đẹp mà bấy lâu cậu không hứng thú liếc nhìn. Từ bao giờ mà cậu có cái thói quen này nhỉ!

_ Đợi em có lâu không. Xin lỗi vì đã đến trễ.

Người con gái vừa bước tới khẽ cười nhìn Vĩnh Khoa, cô vuốt lại mái tóc đang rối của mình rồi ngồi xuống cạnh chàng trai trẻ.

_ Anh muốn bọn mình làm lại từ đầu...

_ Không.

Chặn ngang cái giọng vui vẻ của cô gái làm mặt cô thoáng thất vọng, Vĩnh Khoa lạnh nhạt mỉa mai :

_ Cô nghĩ tôi còn tình cảm với cô sao, Bảo Châu?

_ Em...

_ Cô rất thích tiền, đúng không?

_ Sao anh lại hỏi thế? – Bảo Châu tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Vĩnh Khoa rồi khẽ cười thật tươi, bảo – Em yêu anh mà.

Không mấy may quan tâm tới về nững nịu kia, Vĩnh Khoa nói nhanh :

_ Tôi muốn nhờ cô một chuyện. Tiền, tôi sẽ đưa.

_ Sao anh có thể nói thế. Anh muốn em giúp thì em luôn sẵn lòng, không cần tiền đâu.

Cô nhào tới, ôm chầm lấy cánh tay Vĩnh Khoa, thì thầm.

Hắt tay Bảo Châu ra khỏi người mình một cách dứt khoát, Vĩnh Khoa đứng phắt dậy, lạnh nhạt cất lời :

— Chúng ta sẽ diễn vai tình nhân trong hai ngày và cả lễ Giáng sinh. Cố làm cho tốt. Mai cô hãy đến nhà tôi và tùy cô muốn diễn thế nào thì diễn. Okay?

Đợi cái gật đầu của Bảo Châu, Vĩnh Khoa mới bước đi. Nhìn cái dáng quá đôi thân quen đứng đứng bước phía trước, Bảo Châu càng yêu Vĩnh Khoa hơn. Cô không biết từ lúc nào, trái tim cô

đã gởi gắm nơi cậu nữa. Khi cô nhận ra thì cũng là lúc Vĩnh Khoa lạnh nhạt với cô. Sao tình yêu cứ thích làm đau người khác thế nhỉ!

_ Đang có chuyện gì xảy ra với anh thế, Vĩnh Khoa.

Ngồi lại ở hàng ghế đá, Bảo Châu đắm chìm trong suy nghĩ, nhưng dù thế nào đi nữa thì mọi chuyện đang đi theo chiều hướng cô mong đợi. Nhân cơ hội đóng giả này, tại sao lại không làm cho nó thành thật luôn chứ!

Khẽ cười, mái tóc được xõa lại ngay ngắn, dáng người thanh mảnh đứng lên thật quý phái, nhẹ nhàng bước đi trong

bầu trời lộng gió.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42

Ang mây thứ 42 : Nên vui hay buồn?

Những thứ không đạt được...chúng ta sẽ luôn cho rằng nó đẹp dễ...Chính vì bạn hiểu nó quá ít...Bạn không có thời gian ở chung với nó...Nhưng...Rồi một ngày nào đó...Khi bạn hiểu sâu sắc...Bạn sẽ phát hiện nó vốn không đẹp...như trong tưởng tượng của bạn...!!

Ngày chủ nhật, ngày của sự tự do đã tự mò tới.

Thiên Di ngáy ngủ khẽ mở mi mắt ra hứng những ánh ban mai vàng rực một góc phòng. Thời tiết hôm nay thật tốt, làm cho tâm trạng của nó cũng rất tốt.

Những nhành cây rướn người theo từng đợt gió để chạm mình vào bậc cửa nhưng hoài công vô ích.

Lê tấm thân nhỏ khỏi chiếc giường êm ái đang cố níu chân mình, Thiên Di kiên quyết vào nhà vệ sinh làm cho mình tỉnh ngủ. Phải trân trọng ngày hôm nay vì hôm nay là sinh nhật nó.

Tung tăng bước xuống nhà trong nụ cười tươi tắn, Thiên Di chạy lại chiếc sofa

quen thuộc, cười híp mắt nói với người đang ngồi đó :

_ Hey, anh có biết hôm nay là ngày gì không?

Tỏ ra lạnh lùng, Vĩnh Khoa chẳng ngoái đầu lại mà điềm nhiên đáp, mắt vẫn chăm chú vào tờ báo trên tay.

_ Không.

Không nhận ra sự thay đổi khác thường ấy trên gương mặt anh tuấn, Thiên Di vẫn tiếp tục nhoẻn miệng cười :

_ Hôm nay là...

_ Vĩnh Kỳ.

Cắt ngang giọng nói hồn nhiên của Thiên Di là cái giọng lạnh ngắt của Vĩnh Khoa. Cậu cố tình gọi Vĩnh Kỳ để “chuyển chủ đề” nói chuyện và kéo dài thời gian cho đến khi Bảo Châu đến.

Tiếng gọi làm người trong bếp giật mình, vội vội vàng vàng chạy ra, hỏi với vẻ mặt lo lắng vì tưởng có chuyện gì xảy ra.

_ Gì thế?

_ Đói. Có đồ ăn chưa. – Vĩnh Khoa nhún vai, tiếp tục dán mắt vào tờ báo trên tay nhưng thật chất, không một chữ nào lọt vào đầu cậu cả.

Bầu chặt tay vào chiếc chảo, gương mặt tối sầm lại, u ám. Vĩnh Kỳ nghiêng răng ken két :

_ Rảnh quá hả? Thấy đang nấu không?

Rồi trở vào bếp làm tiếp công việc đang dở dang với một nét mặt khó coi khi bị cắt ngang mạch cảm hứng cho món mới.

Cảm nhận được sự khác biệt, Thiên Di ngơ ngác nhìn Vĩnh Khoa, này giờ cậu đang cố tình tránh né nó đây mà.

Vĩnh Khoa biết rất rõ hôm nay là sinh nhật của ai đó nhưng cậu lại quyết định chọn hôm nay làm ngày hẹn Bảo Châu

đến. Thà đau một lần rồi thôi. Nhẫn tâm cũng được, lạnh nhạt cũng được, cậu chỉ mong Thiên Di hạnh phúc.

— Anh...

— Vĩnh Khoa.

Lại một lần nữa Thiên Di không nói hết được câu mình muốn thốt ra.

Từ ngoài cửa, một cô gái xinh đẹp trong chiếc đầm hồng nhạt bước vào. Vẻ quý phái toát ra, bao quanh thân hình chuẩn xác. Mái tóc xoăn được xõa hai bên bờ vai thon, lộ nước da trắng ngần. Chiếc cài hồng tô thêm nét dịu dàng được đặt ngay ngắn trên đỉnh đầu, phối hợp với

chiếc váy một cách nhịp nhàng. Cái giọng khi nãy gọi Vĩnh Khoa phát ra từ miệng cô gái ấy.

Thiên Di sững người, trơ mắt nhìn người con gái đang tươi cười với Vĩnh Khoa. Nó cũng phải công nhận cô gái ấy đẹp thật. Nhưng... cô ta là ai?

Khẽ nhếch môi, buông tờ báo trên tay xuống, Vĩnh Khoa hờ hợt nói :

— Em tới rồi à? Em xinh lắm, Bảo Châu.

Đáp lại câu hỏi của Vĩnh Khoa là một nụ hôn dành cho cậu, ngồi vào lòng Vĩnh Khoa, Bảo Châu khẽ nũng nịu :

_ Hôm nay mình đi đâu chơi đây, anh!

Hiện giờ, Vĩnh Khoa đang rất muốn đẩy ả ta ra nhưng không thể hành động như vậy được. Cố nở một nụ cười nhạt, tia nhìn của Vĩnh Khoa khẽ rẽ sang Thiên Di xem biểu hiện trên gương mặt nó ra sao, khẽ nói :

_ Em muốn đi đâu?

_ Đâu cũng được. – Bảo Châu hí hửng ra mặt.

Vĩnh Khoa lấy tay Bảo Châu ra khỏi người mình và đứng lên rồi quay sang Thiên Di, lạnh lùng hếch môi :

_ Em ở nhà với Vĩnh Kỳ nhé.

Ngồi phịch xuống sofa, Thiên Di vẫn dõi mắt nhìn theo hai cái dáng trước mặt, trông họ thật xứng đôi.

Phải rồi, từ lúc quen biết tới giờ có khi nào Vĩnh Khoa nói yêu nó đâu, và nó cũng vậy. Giữa hai người dường như chỉ là đùa giỡn. Chắc là do con sóc ngộ nghịch như nó đang ảo tưởng thôi. Làm sao mà Vĩnh Khoa có thể yêu nó được chứ!

Cô gái đó chắc là người yêu của Vĩnh Khoa.

Khẽ cốc vào đầu mình, Thiên Di mím môi thật chặt, hai tay đan xen vào nhau.

Tách...

Tách...

Lại cái thứ nước mặn chát mang đầy nỗi buồn ấy.

_ Đáng ghét...

Loại nước trong suốt tựa pha lê, mang nỗi buồn, mặn chát khóe mắt rơi ngày một nhiều. Lăn dài trên hàng má, vô tâm làm đau lòng người tạo ra chúng.

Dựa người vào tường, Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn xa xăm, hình ảnh bé nhỏ nấc lên trong tiếng thút thít chiếm lấy tâm trí cậu. Nhìn vào buổi sáng mang đầy dư vị đượm buồn, cậu khẽ thở hắt :

_ Thì ra đây là kế hoạch của em sao, Vĩnh Khoa. Buổi sáng này chắc chẳng ai ăn nữa rồi.

Bước thật khẽ lại sofa, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Thiên Di. Đưa tay lau đi hạt lệ ương bướng trên khóe mắt sóc con, cậu dịu dàng nói :

_ Ngoan, đừng khóc nữa.

Hình ảnh ấy sao lại quen thuộc đến vậy!

Cùng là một gương mặt, một câu nói
nhưng....sao lại buồn thế này.

Từng giọt nước mắt long lanh cứ thi nhau
tuôn ra, rơi xuống bàn tay rắn chắc kia
làm ai đó hơi xót.

Những giọt lệ trong suốt rớt dài hai bên
gò má, khóe mắt đỏ mọng lên.

Vĩnh Kỳ chỉ im lặng ngồi nhìn sóc con,
trong lúc này, nói thêm chỉ làm Thiên Di
càng buồn, thà im lặng cho nó khóc một
trận “linh đình” rồi nổi buồn chắc cũng
sẽ vơi đi đôi chút.

Thời gian trôi qua theo tiếng tích tắc của
chiếc đồng hồ treo tường. Căn nhà chìm

đắm trong sự im lặng đáng sợ. Ngay cả gió cũng chẳng dám thổi mạnh, vì sợ sẽ làm một cái gì đó vỡ vụn...

Kết....

Tiếng thắng xe chói tai làm Bảo Châu thoáng giật mình, chưa kịp định thần lại, giọng Vĩnh Khoa đã cất lên bên cạnh :

_ Xuống đi. Tới đây là được rồi.

Vẫn chưa hiểu ý của Vĩnh Khoa, Bảo Châu nhoen miệng cười, hé lộ chiếc răng khểnh đáng yêu, nói với chất giọng ngọt ngào :

_ Anh nói gì em không hiểu?

Cạch.

Mở cửa xe và bước ra ngoài, Vĩnh Khoa
nheo mắt nhìn người đang ngồi trong xe,
lạnh lùng gắt :

_ Tới đây là hết phần đầu của vở kịch.
Giờ thì cô muốn đi đâu thì tùy.

Không thể mặt dày hơn được nữa, Bảo
Châu nhẹ nhàng bước xuống xe trong nỗi
thất vọng.

Chỉ chờ có thế, chiếc BMW liền phóng
vút đi, xé toạt từng cơn gió trời ra từng

mảnh nhỏ. Làm chủ mọi góc ngách trên con đường rộng lớn chỉ có màu đen đầy quyền năng.

Đứng bất động tại chỗ, Bảo Châu dõi mắt nhìn theo làn khói xe đang dần tan biến và quện vào khí trời – (nguyên nhân gây ô nhiễm môi trường là đây). Đôi chân thon dài khẽ rảo bước trên con đường thênh thang, giờ thì cô đã hiểu vở kịch Vĩnh Khoa muốn dựng lên. Nếu đoán không lầm thì Vĩnh Khoa đã yêu rồi. Người mà cậu yêu không phải là cô.

_ Đã diễn thì phải diễn cho giống. Anh cứ chờ xem tài năng của Bảo Châu này nhé. Em sẽ không làm anh thất vọng đâu, Vĩnh Khoa của em.

_ Tên ngọc này, không có mắt thẩm mỹ à?

_ Coi chừng kia, đằng hoàng lại chút coi.

_ Nè, đặt cái này ở đâu?

...^\$^#\$@###%\$#

Tiếng ồn ào nơi đây thật khác xa với bầu không khí ở nhà Vĩnh Khoa, mọi thứ lộn xộn và bừa bộn. Nếu không muốn nói là một nơi thu gom rác.

Đèn treo lủng lẳng như muốn rớt xuống bất cứ lúc nào. Giang phòng được thuê

không quá nhỏ cho việc tổ chức một bữa tiệc.

Chiếc bánh kem được ngay ngắn trên bàn với dòng chữ “Happy birthday sóc đáng yêu” được viết hết sức tỉ mỉ và công phu. Trên chiếc bánh là hình vẽ một con sóc nhỏ màu nâu, được viền thật khéo léo với socola nguyên chất, mép của chiếc bánh là những quả dâu đỏ mọng gây thêm thuồng.

Con gấu bông to tướng được đặt trên chiếc ghế nhỏ, bên cạnh là một chiếc đầm xanh nhạt đắt tiền gói gém cẩn thận trong cái hộp có đính nơ.

Ngoài cửa là một “cái bẫy” đáng yêu

chứa đầy tuyết bên trong. Chỉ cần mở cửa bước vào, tuyết sẽ rơi xuống và tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Mọi thứ đều được bày trí hết sức công phu trong khoảng thời gian là 9 tiếng. Chỉ duy có cái đèn là chưa hoàn thiện và một đồng kim tuyết trên nền đất.

_ Thiệt tình, mau lên đi.

Hải Nhân cầu nhàu khi nhìn cái đồng bừa bộn trên nền gạch như đang là một người chỉ huy cấp cao.

_ Đứng đó mà nói. Ngồi xuống phụ đi.

Triết Minh ngược nhìn “chỉ huy” một

cách hâm he rồi ra lệnh.

Bách Nhật không nói không rằng, chỉ im lìm ngồi phụ vì biết thân phận.

Đến mấy giờ sau, mọi thứ có vẻ đã ổn. Chiếc đèn đã hoàn thiện và chắc rằng sẽ phối hợp thật ăn ý với “cái bẫy” kia. Mọi thứ đều đã đạt tiêu chuẩn “quốc tế”. Chỉ còn thiếu nhân vật chính.

Hải Nhân khoan khoái duỗi chân, toan đi ra mở cửa thì bị Bách Nhật chặn lại :

_ Anh định phá nó à?

Chỉ tay lên “cái bẫy”, Bách Nhật khoan khoái nhìn cả hai người rồi mới ngó ra.

Vậy thì làm sao ra ngoài và đưa nhân vật chính tới?

Đương nhiên, nếu ai trong ba người có mặt ở đây mở cửa thì sẽ sụp bẫy và điều đó đồng nghĩa với việc phá hỏng mọi công sức vừa tạo ra.

_ Ai thông minh vậy? Làm mà không tính trước. Giờ sao đây?

Triết Minh khoanh tay nhìn cánh cửa rồi suy ngẫm. Một hình ảnh lóe lên trong đầu cậu : Sao không nhờ Vĩnh Khoa đưa Thiên Di tới nhỉ?

“Thuê bao quý khách vừa gọi... “

_ Aish, gì thế này!

Cả ba nhìn nhau đăm đúi vì không biết cách ra khỏi căn phòng mà không làm hỏng công sức của mình và cũng không có ai giúp đỡ được.

Ngồi phịch xuống ghế, Hải Nhân thở dài trong tiếc nuối :

_ Làm sao bây giờ?

Mò mẫm bàn phím điện thoại để tìm người giúp đỡ, một cái tên không mấy lạ hiện ra, Triết Minh chau mày suy nghĩ rồi “hỏi ý” đồng bọn :

_ Tôi nhờ Vĩnh Kỳ nhé?

_ Vĩnh Kỳ? – Bách Nhật và Hải Nhân
ngơ ngác nhìn nhau rồi đồng thanh.

Cạch.

Cánh cửa được mở ra hết sức nhẹ nhàng, bông tuyết rơi li ti trên đỉnh đầu người trước cửa, ánh sáng nhỏ từ chiếc đèn trên trần hòa quyện cùng tuyết. Tạo ra một khung cảnh tuyệt đẹp.

Tiếng nhạc vu vương của bài chúc mừng sinh nhật vang khắp phòng. Từng ngọn nến lung linh được thắp lên trong ánh sáng mờ ảo bông tuyết.

Thiên Di hết sức ngạc nhiên, xúc động không nói nên lời, đưa tay bụm chặt chiếc môi nhỏ.

_ Happy birthday Thiên Di.

Dìu Thiên Di bước vào phòng, đặt nó ngồi xuống trước chiếc bánh kem xinh xắn, Hải Nhân không quên mời luôn “vị khách” mới bước vào.

Tất cả đắm chìm trong niềm vui bất tận. Hương vị ngọt ngào, thanh khiết của từng lớp kem tươi, vị đậm đà của quả dâu chín mọng, dư vị dịu nhẹ của thổi socola nguyên chất.

Chiếc bánh kem được “xoi” trong mây
giây ngấn ngủ dưới sự có mặt của 5 cái
bao tử rỗng tuếch. Từng bản nhạc được
chọn vào vang lên trong gang phòng
lung linh. Tiếng cười trong trẻo như
những đứa trẻ trong buổi sinh nhật đặc
biệt.

Một ngày vui buồn xen lẫn. Rốt cuộc nên
vui hay buồn đây.

Dù sao thì ngay lúc này, sóc con đang
chìm trong niềm vui bất ngờ do chính 3
người con trai quan trọng nhất tạo ra,
cùng với sự có mặt của Vĩnh Kỳ.

Điều ước dành cho đêm sinh nhật : ƯỚC
CHO BỌN MÃI MÃI NHƯ THỂ NÀY

VÀ... NGƯỜI CON YÊU SẼ ĐƯỢC
HẠNH PHÚC.

Giang phòng được bày trí công phu làm
cảm động lòng Thiên Di, nó không ngờ 3
người này lại hợp tác với nhau khá ăn ý.

Dứt bỏ nỗi buồn sang một bên, Thiên Di
khẽ đứng lên và quỳ vào bầu không khí
sôi nổi.

Ánh lung linh của chiếc đèn hòa cùng
những bông tuyết li ti một cách ngoài
mong đợi. Thiên Di khúc khích cười nhìn
căn phòng tuyệt đẹp dưới tài năng của 3
người con trai. Một ngày sinh nhật thật ý
nghĩa và đáng trân trọng!

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 43

Ang mây thứ 43 : Đăng!

Lạnh lòng một chút để chẳng phải yêu
thương aiLạnh lòng một chút để chẳng
phải khổ sở vì nhớ đến aiLạnh lòng một
chút để không cảm thấy mình đang cô
độc . . .

Khép kín một chút để tránh đi sự ồn ào
của hàng nghìn con người đang tồn
tạiKhép kín một chút để tự tập sống cho
riêng mìnhKhép kín một chút để cảm
nhận phút bình yên trầm lắng . . .Chỉ một
chút . . . một chút thôi . . ."

Phòng làm việc mang một dư âm buồn, nó như cái hố sâu hoắc đầy mùi âm u cuốn hết mọi thứ vào hư không, nhấn chìm tâm trí con người.

Chưa bao giờ Vĩnh Khoa cảm thấy bất lực đến thế, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Đầu óc cậu giờ đây hoàn toàn trống rỗng.

Lẽ nào tình yêu cậu dành cho người con gái ấy lại lớn đến vậy sao!

_ Khoa.

Cái giọng trầm trầm của Chính An đã mang Vĩnh Khoa trở về thời điểm hiện

tại. Đưa mắt nhìn xoáy tim Vĩnh Khoa,
Chính An buồn bã bảo :

_ Được không?

Khí lạnh bao quanh cả gian phòng, ánh
nắng ấm từ tia Mặt trời chiếu vào cũng
không đủ để sưởi ấm trái tim đang hóa
băng.

Cuối đầu ngẫm nghĩ gì đó một lúc lâu,
Vĩnh Khoa khẽ nói :

_ Gọi Hải Nhân đến đây.

_ Cậu thật sự muốn vậy sao?

Chính An kiên quyết nắm chặt tay đưa

mắt nhìn Vĩnh Khoa, chờ đợi câu trả lời.

Nhìn thấy cái gật đầu dứt khoát đáp trả,
Chính An khẽ quay đi kèm theo cái thở
dài buồn bã.

_ Sao?

Hải Nhân trở mắt nhìn người trước mặt
như thể không tin vào những gì mình
đang nghe, tia nhìn bắt đầu nhuộm màu
của sự giận dữ, cậu gắt :

_ Muốn làm bé Di của tôi phải khóc sao,
Trương Vĩnh Khoa?

Dừng đứng nhìn vào hư không, Vĩnh Khoa vẫn điềm nhiên đáp trả bằng cái giọng khinh khinh, cậu không muốn Hải Nhân biết lý do vì sao cậu lại muốn vậy nên cố tỏ ra mình là một người xấu. Đôi khi, vào vai kẻ xấu một vài lần chưa hẳn là điều xấu.

Hải Nhân cau gắt, cậu đứng phắt dậy khi nhận thấy gương mặt ai kia khiêu khích mình. Túm lấy cổ áo Vĩnh Khoa, Hải Nhân gắng từng chữ :

— Ngay từ lúc đầu, nếu cậu không yêu bé Di thì đừng làm cho bé Di yêu cậu. Giờ cậu lại muốn tôi đưa bé Di về Mỹ và ở cạnh em ấy?

_ Hải Nhân, bỏ tay ra đi.

Từ bên ngoài, Chính An vội chạy vào với nét mặt hoảng hốt, cậu thở hổn hển nói với Vĩnh Khoa về cái tin tức vừa nhận được :

_ Ông cậu... sẽ về đây... trong những ngày sắp tới.

Ngồi bất động, Vĩnh Khoa khẽ chau mày, đôi mắt thoát hiện lên nỗi buồn man mác :

_ Về đây sao?

_ Đúng, ông Kan vừa báo với tôi. Cậu tính sao đây? – Chính An thở gấp, trán

lắm tám mồ hôi.

Không hiểu chuyện quái gì đang xảy ra, Hải Nhân ngơ ngác buông tay khỏi cổ áo Vĩnh Khoa. Ngồi trở lại ghế, cậu mơ hồ hỏi Chính An với vẻ mặt nghi ngờ :

_ Có chuyện gì mà cậu phải sợ thế?

_ Một là Giáng sinh phải không? Cậu sẽ về Mỹ chứ? – Chính An chuyển tia nhìn sang Hải Nhân, nói gấp.

“ Tôi về Mỹ thì sao?”

“ Cậu hãy tìm mọi cách thuyết phục sóc

con theo cậu, nhé!”

“ Cậu điên à? Bé Di làm sao chịu theo tôi khi mà...”

“ Hãy giúp tôi diễn một vở kịch đi.”

“ Cậu... sao thế, Vĩnh Khoa!”

“ Tôi là chủ tịch của một tổ chức ngầm. Nhiệm vụ của tôi và Vĩnh Kỳ là giết “chìa khóa vàng”. Mà Thiên Di lại chính là người đó.”

“ Đùa sao?”

“ Thật.”

“Vậy, cậu đang tìm cách dứt bỏ tình cảm của mình để bảo vệ bé Di?”

“ ... ”

“Tôi xin lỗi vì đã hành xử như thế với cậu khi chưa hiểu mọi chuyện. Được, tôi sẽ tìm mọi cách để đưa bé Di đi vào dịp Giáng sinh”

Lái xe trên đoạn đường dài, những dư âm về cuộc nói chuyện lúc nãy cứ thôi thúc Hải Nhân chạy thật nhanh.

Thì ra Vĩnh Khoa vì muốn bảo vệ Thiên Di mà phải tự mình dứt bỏ tình cảm của mình. Chẳng phải tên ngốc đó đang rất buồn hay sao!

Chóng tay vào thành cửa sổ, Hải Nhân tập trung nghĩ cách để thuyết phục Thiên Di theo cậu. Nếu sóc con đồng ý, thì cậu sẽ cùng về Mỹ với người cậu yêu. Nhưng... liệu Thiên Di có vui vẻ khi đi không?

“ Nếu tôi không thuyết phục được bé Di thì phải làm sao?”

“Đừng lo. Tôi đã có cách.”

“Cách của cậu, có làm bé Di khóc không?”

“ Không làm vậy thì sẽ có cách khác sao?”

Rốt cuộc Vĩnh Khoa muốn làm gì chứ?

Hải Nhân dùng mọi chất xám mà vẫn không nghĩ ra được mưu tính của Vĩnh Khoa, đúng là một người luôn đọc được suy nghĩ của người khác. Vĩnh Khoa luôn khơi gợi trí tò mò từ người khác một cách hoàn hảo.

Con đường dài như cuốn mọi thứ vào trong, từng hàng cây hai bên đường lướt qua vội vã dưới khung kính chiếu hậu, bỏ lại cả một dãy nhà phía sau lưng.

Cái quán sang trọng nổi bật giữa thành

phố, người ra vào tấp nập, chật kín.

Những ánh đèn nhiều màu sắc chiếu lấp lánh cả một vùng trời, tiếng nhạc vu vương xen lẫn những tạp âm xung quanh.

Chiếc bàn tròn được điêu khắc khá công phu, mỗi vị trí trong quán dường như là một không gian riêng cho mỗi người khách. Không ai chạm vào không gian của ai.

_ Em thích món quà sinh nhật ấy chứ?

_ Rất thích ạ. Em vui lắm.

Nhìn gương mặt tươi tắn đầy hồn nhiên của Thiên Di mà Hải Nhân khẽ nói

lòng. Sao cậu nỡ làm gương mặt trẻ con
ấy rơi lệ được!

Ngắm nhìn khung cảnh quanh quán, Thiên
Di từng từng cười rồi như chợt nhớ ra một
điều gì đó, sóc con khế nhìn Hải Nhân :

_ Một là Giáng sinh rồi nhỉ! Anh sẽ về
sao?

Nhấp một ngụm nước, vị ngọt ngọt chua
chua của chanh thấm dần cổ. Đặt li nước
có kiểu dáng sang trọng xuống mặt bàn,
Hải Nhân nhìn Thiên Di với ánh mắt xa
xăm :

_ Em sẽ đi với anh chứ?

— Dạ? – Thiên Di ngơ ngác nhìn Hải Nhân, nếu Vĩnh Khoa không ngự trị trong trái tim nhỏ của nó thì chắc chắn, nó sẽ gật đầu cái rụp và theo Hải Nhân sang Mỹ một cách không do dự. Vì sóc con rất thích khám phá. Nhưng trong trái tim nhỏ bé ấy đầy rẫy hình ảnh của một người mất rồi!

— Em có thể suy nghĩ mà. Từ giờ tới một còn một ngày nữa. Anh sẽ chờ, không sao đâu.

— Nhưng Vĩnh Khoa... đang ở đây.. – Thiên Di ấp úng, mắt nó không dám nhìn thẳng người đối diện.

Biết ngay là em sẽ nói thế mà! Không

còn cách nào khác, đành vậy.

Xoay xoay li nước trong tay, Hải Nhân khẽ thở hắt, giọng cậu bỗng dịu lại, nhưng lời nói thì như ngàn vết dao chực làm đau một trái tim đang yêu.

_ Vĩnh Khoa đâu yêu em. Cậu ta có người yêu rồi, là Bảo Châu, chắc em gặp cô ấy rồi nhỉ!

Phải cố lắm Hải Nhân mới thốt ra được nhiều đó từ và làm theo kịch bản. Cánh tay đặt dưới ghế khẽ nắm chặt lại, tuy vậy, gương mặt Hải Nhân vẫn điềm tĩnh như không.

Tai như ù đi khi nghe Hải Nhân nói thế,

gương mặt nhạt dần, điều Hải Nhân nói đâu sai. Nhưng còn chuyện hôn ước... sẽ hủy sao!

Không dám nghĩ tiếp cũng như chẳng dám đối diện sự thật, Thiên Di lắc đầu ngoay ngoáy phản bác :

_ Em không tin. Khi nào chính miệng anh ấy thừa nhận thì...

_ Chào em, chẳng phải em là cô bé ở nhà anh Khoa sao. Trùng hợp thật, không ngờ lại gặp nhau ở đây. A, đây là người yêu của em hả?

Cái âm thanh trong trẻo phát ra phía sau Thiên Di, khẽ quay đầu lại, đập vào mắt

sóc con là hình ảnh Vĩnh Khoa đang tay trong tay với một cô gái. Chính xác là Bảo Châu. Trông cô ả thật xinh trong chiếc đầm bó sát cơ thể, để lộ từng đường cong hoàn hảo. So với cái thân hình ấy thì Thiên Di... chẳng bì nổi.

Đôi mắt to tròn chằm chằm tiếp thu mọi cảnh trước ánh nhìn. Thất vọng, hụt hẫng, buồn bã, đau đớn.... Vô vàng cảm xúc trỗi dậy, quán lấy tâm hồn thơ dại.

Tuyển lệ như chực trào ra vô điều kiện. Không để “mất mặt” trước người khác, mọi cảm xúc đều được nén lại. Cố nặn ra một nụ cười ngượng ngạo, Thiên Di tỏ vẻ bất ngờ trước sự xuất hiện của Vĩnh Khoa và Bảo Châu, đáp :

_ Đúng là rất trùng hợp. Rất vui khi gặp chị, Bảo Châu.

_ Hải Nhân đang đưa người yêu đi chơi sao? Tôi cũng vậy, ngồi chung nhé!

Vĩnh Khoa thản nhiên đến đáng sợ, thái độ của cậu làm Thiên Di bàng hoàng không nói nên lời. Như vậy chẳng phải cậu đang gián tiếp bảo với nó Bảo Châu chính là người yêu của cậu sao?

Sao lúc này Vĩnh Khoa lại khác đến thế, nét lạnh lùng vẫn còn nguyên vẹn, nhưng sao... cậu lại có vẻ mặt của những tay ăn chơi có tiếng. Đây là con người thật của Vĩnh Khoa chẳng!

Kéo ghế cho Bảo Châu, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng dìu cô nàng vào ghế ngồi. Đưa mắt nhìn sang Thiên Di, cậu khẽ cười nhạt và chìa ra trước mặt sóc con một tờ giấy gì đó, nói :

_ Đây là giấy hủy hôn, anh kí rồi, chỉ còn em thôi. Đã đến lúc trả tự do cho nhau rồi, nhỉ?

Hay thật!

Vĩnh Khoa đưa Thiên Di từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, nó chưa kịp tiếp thu hết mọi chuyện thì cậu đã lái sang chuyện khác. Còn gì đau lòng hơn không!

Vẫn im lìm không nói gì, Thiên Di đưa mắt nhìn vào khoảng không vô định. Nếu nó chịu dời mắt mình đến một chỗ thì có lẽ, nó sẽ thấy nét đau buồn trên gương mặt ai đó một cách rõ nhất.

Biết là Thiên Di đã “trúng kế”, Vĩnh Khoa cố dặn lòng và diễn cho tốt, cậu đưa tay vuốt ve mặt của Bảo Châu rồi nhếch môi cười :

— Cũng may em về đúng lúc, nếu không, anh không biết phải chơi cùng món đồ nhàm chán này đến bao giờ nữa.

Món đồ nhàm chán?

Cậu coi nó như một món đồ ư? Lại còn

rất nhàm chán...

Thiên Di sững sờ nhìn nét gian manh đến đều trên gương mặt Vĩnh Khoa, dường như lí trí đã không làm chủ được nữa, một giọt nước mắt khế lăn dài trên khóe mi nhỏ.

Anh ác lắm, Vĩnh Khoa. Từ trước tới nay anh chỉ xem em là một món đồ giải trí thôi sao! Trông mắt anh, em kém cỏi đến thế ư.

Bấu chặt tay vào thành ghế, Thiên Di rung rung nhìn vào mắt Vĩnh Khoa khinh khỉnh. Bất chợt, sóc con đưa tay lấy tờ giấy trước mặt rồi nhanh chóng kí vào không do dự. Cậu làm vậy với nó, thì nó

sẽ trả lại cậu đúng như cách đó. Muốn thi tài xem ai lạnh nhạt hơn thì dễ thôi.

Vẫn không sao ngăn nổi hàng nước mắt trong suốt tuôn trào, Thiên Di gắng gượng, đưa tay quạt ngang hàng nước mắt đang làm phiền đó rồi cười nhạt một cái :

_ Xong rồi. Không còn ràng buộc. Một chút nữa tôi sẽ dọn sạch đồ của mình khỏi nhà một tên như anh. Đồ tôi.

Hải Nhân nãy giờ ngồi im lặng, mắt khẽ quan sát mọi việc, cậu không lên tiếng vì không sao chịu nổi gương mặt đau khổ của sóc con. Làm vậy liệu có quá đáng không? Rồi Thiên Di sẽ hận Vĩnh Khoa

mất.

_ Biết thế thì tốt.

Tài diễn xuất của Vĩnh Khoa đã đạt trình độ chuẩn, cậu thẳng thừng tạt nước lạnh vào một trái tim đang rỉ máu, biệt danh lạnh lùng quả không sai khi được gán cho cậu.

Mọi cảm xúc trong cậu điều nằm trong sự điều khiển đến điều luyện của Vĩnh Khoa. Cậu biết lúc nào nên làm gì và lúc nào không nên làm gì!

_ Đi thôi.

Hải Nhân đứng phắt dậy và nắm tay cánh

tay Thiên Di, kéo nó ra khỏi quán. Cậu không thể ngồi yên thêm một giây nào nữa. Như vậy có lẽ là quá đủ rồi. Hẳn đây sẽ là một vết thương lớn trong trái tim nhỏ bé ấy.

Xoảng!

Cái bàn tròn bị xô ngã trong tích tắc. Thủy tinh vỡ vụn trên nền gạch, không gian lắng đọng lại.

Nếu là người khác thì có lẽ nãy giờ đã bị bảo vệ lôi ra ngoài từ lâu rồi. Nhưng vì người đó là Vĩnh Khoa – một vị khách thân thiết và được kính nể – nên không hề hấn gì.

Mọi ánh mắt đổ dồn về nơi phát ra tiếng động ngay tức khắc liền chuyển hướng khi nhận được ánh nhìn của chủ quán.

Không gian động lại trong phút chốc.

Bảo Châu ngồi im re bên cạnh, không dám thốt lên lời nào vì gương mặt Vĩnh Khoa trông thật đáng sợ. Lúc này, có lẽ im lặng là giải pháp tốt.

Đôi mắt đen man mác buồn nhìn vào hư không. Gương mặt thấm đẫm nước mắt của ai đó làm cậu nhói lòng. Tờ giấy trắng tinh giờ đã nhuốm màu đỏ sẫm của nước trên nền gạch.

Pha một chút hương vị buồn, đắng nghẹn

cổ.

Đây là mà cậu muốn thì phải vui mới đúng chứ!

Nhưng sao cổ hòng lại ghen ứ thế này.

Áp tay lên ngực, nơi trái tim vừa biết yêu đang lẫn tẩn đập nhịp nhàng.

Chỗ này sao lại đau đến thế, như có ngàn vết dao cứa vào, ngày một sâu, ngày một đau. Đau thắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44

Áng mây thứ 44 :Chỉ có màn đêm thấu hiểu tất cả!

Đôi khi chấp nhận buông tay không phải vì không muốn tiếp tục, mà là không còn sự lựa chọn....Cái thế giới trước mắt có quá nhiều mâu thuẫn, ngò vực. Và bạn lại đang mù mờ trong mớ hỗn độn ấy, không biết là gì cho đúng....Chỉ biết hành động theo cảm tính, theo cách mà mình biết rằng sẽ có nhiều người hài lòng, dù tận sâu, rất sâu nơi lồng ngực bên trái, có cảm giác nhói đau. Nhưng nếu hành động theo cách khác, sẽ thấy dễ chịu hơn sao?"

Bầu không gian tĩnh mịch của góc phố

nhỏ như tê đại trong cái giá buốt. Khoảnh
sân rộng trước mặt đã phai màu theo năm
tháng, ngôi nhà đóng đầy máng nhện cho
thấy đã lâu rồi có ai đến đây.

Thu mình trên chiếc xích đu thân quen,
Thiên Di òa khóc.

Hải Nhân đưa ánh nhìn dõi theo ngọn
đèn hiu hắt, nhìn người con gái quan
trọng nhất đời khóc tức tử mà không làm
gì được. Cậu tự trách bản thân mình vô
dụng. Việc cậu có thể làm là đưa Thiên
Di đến đây – căn nhà cũ của cô nhóc.

Có lẽ nơi đây là nơi làm cho sóc con có
thể dễ dàng nấc lên và phó mặc cho lệ
tuôn như mưa.

Lặng im nhìn những hàng nước mắt thi nhau tuôn rơi mà Hải Nhân đau thắt lòng. Ánh buồn man mác nhìn sang gương mặt bé nhỏ kia, cậu khẽ đưa tay lau khôé mắt nhạt nhòa của sóc con rồi thì thầm :

_ Bé Di ngoan, khóc như thế làm em xấu đi đấy! Nín nào, nếu em muốn rời khỏi nơi đây và bỏ lại kí ức đau buồn phía sau thì hãy theo anh về Mỹ nhé?

Với gương mặt nhạt nhòa, ướp đầm nước mắt, Thiên Di khẽ chuyển tia nhìn về phía Hải Nhân, giọng lạc hẳn :

_ Hức, anh Nhân.... Hức... Em không muốn ở đây nữa... Em muốn đi thật xa.

Em không muốn gặp lại con người vô tâm ấy nữa. Em ghét anh ta.

Đượm buồn. Hải Nhân không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên Di nữa. Cậu cảm thấy có lỗi. Vở kịch này, cậu cũng có tham gia mà.

Khẽ đứng lên, cái bóng đồ dài dưới ánh đèn hắt hiu ven đường.

— Anh sẽ đặt vé máy bay. Nhưng trước khi đi, em phải nhận lại cha, được chứ?

Thoáng nhớ lại cuộc gặp gỡ của mình và mẹ Thiên Di, bà nhờ cậu thuyết phục sóc con nhận cha trong nước mắt.

Nhìn Thiên Di để chờ đợi câu trả lời, mắt cậu mang một tia hy vọng mập mờ.

Đưa mắt nhìn vào khoảng không trống trải, dõi theo con đường đau thương khi xưa. Bỗng chốc, quá khứ lại ùa về. Hình ảnh chiếc xe có trọng tải lớn lao như điên đến phía trước, một bóng người nhảy ra ôm chầm lấy hai đứa bé ngây ngô. Dáng người ấy nằm bất động bên đường, mùi tanh của máu xộc vào mũi, loàn ra làm đỏ cả một khoảnh lớn.

Đôi mắt lại nhòe đi, Thiên Di khẽ nấc lên, chất giọng khô khốc mang đầy sự quyết đoán :

— Em sẽ không bao giờ tha thứ cho ông

ta.

Hải Nhân lặng người khi nghe Thiên Di nói thế. Dù cậu có nói thế nào đi nữa thì bây giờ, sẽ không có công dụng khi sự quyết đoán của ai kia thật dứt khoát.

Đứng phắt dậy khi không còn khóc được nữa, Thiên Di giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn Hải Nhân.

— Em ổn rồi. Mình về thôi.

Nỗi buồn ăn mòn trong cơ thể nhỏ.

Nỗi buồn lấn át mọi suy nghĩ của chàng trai trẻ.

Tất cả quỵện vào đêm đen. Chỉ có màn đêm thấu rõ nhất dư âm buồn bã ấy.

“Thiên Di đang gặp nguy hiểm, đến hàng ghế thứ 98 trong công viên tình nhân mau.”

Ngồi thư thái trên chiếc ghế dài, tay khẽ mân mê hàng phím của chiếc điện thoại trong tay, giờ này cũng đã tối, liệu người nhận được tin nhắn có đến không!

Đôi khuyên màu bạc lấp lánh dưới ánh trăng bạc ngàn, tiếng lá xào xạc đến rộn người.

Vĩnh Kỳ khê hếch môi, thoáng hình thành nụ cười ma mị.

Dòng suy nghĩ liên hồi trấn áp trí óc cậu, mọi kế hoạch của Vĩnh Khoa cậu đã được biết. Và cả chuyện trong quán nước cũng vậy. Chỉ với mấy phút, mọi thông tin cậu muốn có điều đạt được. Ngay cả việc ông cậu quyết định về nước, cậu cũng được biết thông qua một người trong tổ chức.

Nói khó nghe hơn thì hôm đó, cái hôm Chính An hồng hộc chạy vào báo với Vĩnh Khoa và những gì họ nói với nhau điều lọt vào tai của người đang đứng tận gần trước cánh cửa khép hờ. Vĩnh Kỳ cố tình nghe lén.

Tuy việc đó có hơi “không quân tử” cho lắm, nhưng cậu vẫn gạt bỏ “sĩ diện hảo” sang một bên và chú tâm lắng nghe.

_ 97... 98... học học học....

Triết Minh khom người thở hển hển khi vừa đến nói. Cậu vừa chạy như bay vừa đếm số hàng ghế mà mình phóng vút qua. Khi nhận được tin nhắn từ một số lạ hoặc lạ huơ, nội dung tin nhắn hàm chứa ẩn ý, lại liên quan đến Thiên Di. Triết Minh không ngần ngại lấy cái áo khoác và nhanh chóng ra khỏi nhà. Cho xe dừng lại ở công viên, cậu hốt hẩ chạy vào đây với nét mặt lo lắng.

Với cái công ty to lớn thế này thì việc tìm một hàng ghế là rất khó. Phải chạy một quãng khá lâu và kiên trì thì mới tìm ra chính xác hàng ghế mình muốn đến. Và Triết Minh đã làm được điều đó. Chắc hẳn Thiên Di rất quan trọng với cậu. Hơn tất cả mọi thứ.

Đôi mày thanh tú chau lại nghi hoặc khi nhìn thấy Vĩnh Kỳ. Đứng lặng người một lúc lâu để điều hòa nhịp thở cho đều đặn, Triết Minh ngờ vực hỏi :

_ Sao anh lại ở đây?

Đúng đưa chiếc điện thoại trong tay, Vĩnh Kỳ nhếch môi nhạt. Việc thay số là một việc làm thường trực của cậu, tính

đến bây giờ, cậu đã có thể mở hẳn vài chục tiệm bán sim điện thoại.

_ Khá lắm. Không ngờ cậu có thể liều mình mà đơn thân độc mã chạy đến đây chỉ trong mấy phút khi tin nhắn vừa được gửi đi.

Nét khó hiểu trên gương mặt thấp thoáng mờ hôi hiện ngay một rõ, với tài trí hơn người thì Triết Minh nhanh chóng hiểu được vấn đề theo cách đơn giản nhất. Ngồi xuống cạnh Vĩnh Kỳ, Triết Minh nhíu mày khó chịu :

_ Vậy ra anh vẫn chưa tin tưởng tôi lắm!

_ Như đã nói, tôi không phải là kẻ thích

nghe lời. Đặc biệt là lời nói không có chứng cứ xác thực. Vì vậy, tôi phải kiểm chứng rồi mới dám tin tưởng chứ!

Vĩnh Kỳ cười hếch môi, gương mặt dừng đọng đến lạ. Bên cạnh, Triết Minh gieo tia nhìn đầy giận dữ nhìn người đang mân mê chiếc điện thoại trong tay một cách thản nhiên.

— Kiểm chứng? Muốn kiểm chứng thì đợi đến sáng không được sao, có biết bây giờ đã khuya lắm rồi không hả? Anh có biết anh vừa phá rối giấc ngủ của tôi không!

Khẽ cười khi nghe Triết Minh câu gắt, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu cậu

như đang nghịch với một... con cún đáng yêu.

Gạt phất cánh tay trên mái tóc của mình ra, Triết Minh nhăn nhó nhìn Vĩnh Kỳ :

_ Đừng có giở trò với tôi. Xem tôi là cún của anh à?

Một nụ cười thoáng bay theo làn gió vừa dịu qua.

Cho điện thoại vào túi, Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn vào màn đêm tối sẫm trước mặt. Có phải đêm là lúc con người dễ dàng bày tỏ cảm xúc nhất!

Hai tay đan xen vào nhau, mái tóc lơ

đền hòa nhịp cùng gió, lẫn lẫn trên đỉnh đầu.

_ Tình yêu... không có điểm đầu và điểm cuối. Cho nên, không biết tự bao giờ, con tim tôi lại lỗi mất một nhịp. Đúng là mình không thể kìm chế được cảm giác yêu một người, ngày qua ngày, nó dần mãnh liệt hơn...

Từng lời nói nhẹ tênh được thả vào không trung với chất giọng trầm ấm. Người này thật khác xa Vĩnh Khoa.

Triết Minh ngồi cạnh bên, tiếp thu từng câu chữ rồi chợt... rùng mình, những gì Vĩnh Kỳ nói giống như đang... tỏ tình vậy. Mà ở đây, làm gì có ai khác ngoài

cậu và Vĩnh Kỳ!

Hơi nghi ngờ giới tính của người kể bên, Triết Minh khẽ nhích người ra xa một tí và “phòng vệ” vì đây là nơi vắng người tối tâm, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra với cậu nữa.

Như đọc được những ý nghĩ điên rồ từ ai kia, Vĩnh Kỳ khẽ nhú mày, quay sang người đang khép nép nhìn mình, găng giọng :

_ Này, tên ngốc. Cậu nghĩ tôi biến thái à? Làm sao tôi có.. gì.. gì.. với cậu được hả? Làm như cậu là con gái vậy. – Đưa tay xoa cằm, mắt Vĩnh Kỳ đột nhiên sáng lên – Hay là... cậu có tình cảm với tôi

rồi! Không làm chủ được bản thân trước vẻ đẹp không ai sánh bằng của tôi nên mới có thái độ như vậy, nhỉ!

Một cơn gió dịu hiu thổi qua nhẹ nhẹ.
Mọi thứ trở nên nhẹ tênh, bỗng bênh.

Triết Minh lườm Vĩnh Kỳ như cảnh cáo lời nói ve vãn của cậu, khẽ càu nhàu :

_ Ai bảo anh nói những điều kỳ lạ làm gì? Nhiều khi anh yêu tôi cũng không chừng!

Bật cười nhẹ, Vĩnh Kỳ đứng phắt dậy, cho một tay vào túi quần, tay kia để hờ trên khóe môi đỏ mọng, nói với chất giọng bốn cột :

_ Yêu thì cứ thừa nhận, tôi không keo đến nỗi không cho cậu một nụ hôn đâu.

Sỡn hết gai óc.

Triết Minh trừng mắt tên biến thái, đúng là rất nghi ngờ giới tính của Vĩnh Kỳ.

_ Làm ơn đi. Tôi không hứng thú với trai.

Câu nói của Triết Minh khẽ va vào tiềm thức người đang đứng. Đưa tay che miệng để không bật cười thành tiếng, Vĩnh Kỳ đang rất thích thú trong việc đùa giỡn với tên ngốc chạy đến đây khi nhận được một dòng tin nhắn. Cậu có thể tin

tưởng tên nhóc ấy không?

Bằng đi một lúc lâu thả cho tâm trí tự do, Vĩnh Kỳ khẽ quay đi, tóc cậu bay lơ phơ trong đợt gió đêm.

_ Cậu nghĩ tôi có hứng thú với trai à!

Hai tâm trạng hoàn toàn khác xa nhau.

Đâu ai đọc được suy nghĩ của ai. Chỉ có màn đêm mới có thể làm được điều đó. Chỉ có màn đêm mới thấu hiểu tất cả.

Vĩnh Khoa ngồi tựa mình vào sofa. Cạnh cậu là Bảo Châu, còn có cả Chính An

đang đứng dựa lưng vào cửa. Cậu giữ Bảo Châu lại là vì còn một màn chưa hoàn thành. Cậu biết chắc rằng Thiên Di sẽ trở lại lấy đồ và rời khỏi nhà. Đã diễn thì phải diễn cho giống, cho thật.

Vừa nhìn thấy chiếc xe trườn tới cái cổng cao lớn, Vĩnh Khoa khẽ ra hiệu cho Bảo Châu lại gần cậu. Đương nhiên là cô ả rất khoái chí.

Bước từng bước khó nhọc vào ngôi nhà đã-từng gắn bó khá lâu. Nơi đây hẳn là để lại nhiều kỉ niệm đẹp trong lòng sóc con. Nhưng buộc phải quên đi.

Đẩy cửa bước vào, đôi mắt buồn bã nhanh chóng được thay đổi. Một ánh nhìn

khô khốc, sắc lạnh. Nó đã học được ánh nhìn này từ người làm đau mình.

Nào biết đâu ánh nhìn đó làm Vĩnh Khoa nhói lòng, cậu nhận ra được tia quen thuộc trong ánh nhìn ấy. Đó là cách cậu đã nhìn nó lúc ở quán nước cơ mà.

Khẽ quàng tay ôm ngang chiếc eo thon thả của Bảo Châu, dù không muốn cho lắm nhưng cậu cũng phải làm. Đôi môi đỏ mọng đã từng chạm khẽ vào môi Thiên Di đang dần tiến sát lại một gương mặt đẹp tuyệt. Đặt môi mình vào môi Bảo Châu trong sự khó chịu, Bảo Châu bất ngờ nhưng cũng hưởng ứng. Cô chủ động đáp trả nụ hôn ấy.

Chưa bao giờ Vĩnh Khoa muốn có một điều ước như lúc này, cậu ước gì người đang nghiêng nhiên ngồi trước mặt cậu là Thiên Di. Cả hai đâu có được nụ hôn thật thụ như thế này bao giờ!

Cái hôn thật dài, thật sâu trong sự đắm chìm của Bảo Châu, Vĩnh Khoa chỉ ngồi bất động và cố vẽ vờ tài năng tự chủ động của Bảo Châu.

Cảm thấy đã đủ để dừng lại, Vĩnh Khoa khẽ đẩy người Bảo Châu ra, tay cậu khẽ sờ vào đôi gò má mịn màng, nở một nụ lạnh :

_ Tôi nay em ở lại đây, nhé!

Bảo Châu vờ then thùng rồi ngã lên bờ vai rộng, rắn chắc mang đến cho người ta cảm giác ấm áp.

Đứng chôn chân tại chỗ không biết trong bao lâu, có lẽ là ngay khi nụ hôn vừa bắt đầu. Thiên Di vẫn giương mắt nhìn những cử chỉ, hành động thân mật Vĩnh Khoa dành cho Bảo Châu. Có bao giờ ở bên nó cậu làm thế đâu!

Mọi thứ xung quanh dường như đổ sụp xuống, một thế giới trống trải rộng tuếch ôm chặt lấy cơ thể bé nhỏ đang run liên hồi. Mảng đen bao trùm cả vũ trụ, cơ thể Thiên Di như rơi xuống một cái vực không có điểm dừng.

Trái tim nhỏ nằm yên trong khoang ngực
khẽ nhói lên. Cảm giác đau đến khó tả.

Nhưng lần này Thiên Di không cho một
giọt nước mắt nào cả. Sóc con muốn
Vĩnh Khoa chứng kiến nó mạnh mẽ, nó
mạnh mẽ hơn cậu tưởng nhiều.

Dựa người vào cửa, chiếc headphone
được quàng hai bên cổ, Chính An khẽ
nhắm mắt lại, cậu chẳng muốn nhìn cái
cảnh hiện đang có chút nào.

Khẽ cười nhạt, Thiên Di mạnh dạn bước
thẳng lên lầu để thu dọn đồ đạc trong
phòng, nào biết đâu lúc nó bước đi có
một ánh buồn khẽ dõi theo. Cũng nào biết
đâu có những giọt nước mắt khẽ chạm mi

mắt ai đó khi đưa tay mở cửa phòng.

Có nhất thiết phải tự làm đau nhau một cách tàn nhẫn đến vậy!

Vì bảo vệ người quan trọng nhất, Vĩnh Khoa bất chấp tất cả. Kể cả việc làm cho Thiên Di hận cậu.

— Em đi nhé anh Chính An, chúc anh Giáng sinh vui vẻ!

Lê từng bước nặng trĩu xuống lầu cùng cái vali hành lí, trên tay là con gấu đáng yêu nhận hôm sinh nhật. Thiên Di nhoẻn miệng cười nhìn Chính An làm cậu ngạc nhiên. Vẫn chưa đến giáng sinh mà.

Một cái gì loáng qua, Chính An cười nhẹ
tên nhìn con sóc bé nhỏ, cậu chắc đã
biết được điều gì đó.

_ Em sẽ đến Mỹ cùng Hải Nhân?

Câu hỏi của Chính An vang đến tai Vĩnh
Khoa, cậu bất động trong vài giây. Đó là
điều mà cậu muốn mà. Nhưng sao... có
gì đó nghẹn thế này.

Nhận được cái gật đầu từ Thiên Di,
Chính An khẽ liếc nhìn người con trai
đang ngồi trên chiếc sofa.

_ Em đi vui nhé. Nhớ gọi cho anh đấy! –
Chợt, Chính An cho tay vào túi, lấy ra
cái gì đó rồi đưa cho Thiên Di – Đây là

quà sinh nhật muộn.

Chiếc hộp nhỏ màu hồng có một trái tim nhỏ điểm xuyên. Cái nơ to cũng hồng nốt là điểm nhấn thêm cho chiếc hộp bé xinh. Kèm theo đó, một chiếc hộp lớn hơn, tím sẫm là gam màu duy nhất, cái nơ cài mang màu tím nhạt hơn. Cả hai hộp quà đều thật bắt mắt.

Ngẩng người nhìn món quà mà Chính An vừa đưa, Thiên Di khẽ nheo mắt ngờ vực :

_ Sao lại có tới hai món?

Đưa tay gãi đầu, Chính An bật cười rồi nháy mắt, dúm hai hộp quà vào bàn tay

nhỏ nhắn.

— Vì em là cô gái đặc biệt nên sẽ nhận được hai món quà từ anh, một người cũng đặc biệt không kém.

Phì cười trước thái độ đáng yêu của Chính An, Thiên Di nhận lấy hai hộp quà xinh xắn rồi cho vào balô.

Trước khi ra khỏi cửa, Thiên Di không quên nói với lại.

— Đi nhé. Hai người rất xứng đôi đấy. — Nở một nụ cười buồn, Thiên Di quay lưng lại, nét mặt vui đến lạ, khẽ nói tiếp — Khi nào cưới thì nhớ mời em nhé, chị Bảo Châu.

Lời nói của sóc con như hàng ngàn vết dao, chúng cứa sâu vào trái tim đang tổn thương.

Nhìn theo cái dáng nhỏ ngoài khoảng sân rộng. Trong tiềm thức, mạch cảm xúc đang thôi thúc cậu chạy ngay ra đây và ôm chầm lấy thân hình mảnh mai. Nhưng lí trí cậu đủ tỉnh táo để gạt bỏ cái cảm xúc ấy.

Biết làm gì ngoài việc ngồi nhìn theo người con gái cậu yêu đang dần rời xa cậu.

Trái tim đang nhói lên nào đâu ai biết được. Tất cả, chỉ có màn đêm mới thấu

hiếu được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45

Ang mây thứ 45 : Giáng sinh buồn

Thế nào là một tình yêu ?* Đó là khi bạn đau khổ, nước mắt tuôn rơi nhưng vẫn còn quan tâm đến người ấy* Đó là khi họ thờ ơ với bạn nhưng bạn vẫn khát khao được gặp mặt* Đó là khi họ quan tâm và yêu người khác mà bạn vẫn phai mỉm cười nói rằng Cầu mong hạnh phúc sẽ đến với ai đó".

_ Dạ, con biết rồi. Con sẽ chăm sóc tốt

cho bé Di.

Cúp điện thoại trong mớ ngổn ngang, Hải Nhân khẽ thở hắt. Thiên Di sẽ theo cậu sang Mỹ, đáng ra nên vui mới phải? Sao lại khó chịu thế này?

Có cái gì đó đang dày vò tâm trí Hải Nhân, cậu không muốn nói dối Thiên Di chút nào, không muốn thấy nó đau khổ tí nào. Sao mọi chuyện lại thành ra thế này!

— Vĩnh Khoa, cậu là tên đại ngốc.

Bước ra khỏi xe, Hải Nhân đứng chết lặng khi nhìn thấy Thiên Di, cái dáng nhỏ nhắn bước từng bước trên nền cỏ xanh rì như còn lưu luyến ngôi nhà ấy. Có thứ gì

đó long lanh khẽ chạm đất...

Khóe mắt nhòa đi, mi mắt đỏ tấy lên vì khóc...

Không hiểu sao, khi bước đến trước mặt Hải Nhân, nước mắt lại chực trào ra..

Dang vòng tay rộng ôm chầm dáng người nhỏ bé vào lòng, Hải Nhân xoa đầu sóc con như một người anh trai thực thụ, cánh môi cậu khẽ chạm vào làn tóc mịn màng.

_ Hu hu...Em ghét anh ta, anh ta..sao lại có thể hôn chị ấy trước mặt em chứ...

Từng tiếng nấc nghẹn lòng thổ thở bên tai

làm Hải Nhân nhói ở tim, cậu đưa một tay ra, bịt chặt lấy đôi mắt đang nhỏ lệ, khẽ thì thầm vào tai ai đó, giọng nhẹ nhàng như làn gió xuân :

_ Thế này thì không nhìn thấy rồi. Anh sẽ làm em quên đi những gì trước mắt..
Úm..ba la úm ba la... tan biến.

Cái chất giọng hết như một ông bụt của Hải Nhân đã làm cho Thiên Di khẽ cười. Nụ cười nhẹ tênh tựa chiếc lá xanh biếc....

Sớm mai, từng ánh nắng dịu nhẹ xông thẳng vào căn phòng trống trải, nhành cây

mơn mớn tựa héo úa, dật dờ trong đợt
gió sớm.

Khí lạnh bao quanh căn phòng, cơn buồn
đứng đỉnh gieo giắt quanh khung cảnh
hiện tại.

Gương mặt vương vãi ưu sầu, nét mặt
mỏi thấm đậm hàng mi.

Một đêm thức trắng như hành xác Vĩnh
Khoa, đôi mắt vô hồn nhìn mãi một
khoảng trống. Cậu dường như gục ngã, hồ
đen từ vực thăm dường như quá lớn...

_ Cô ấy vẫn còn chưa rời khỏi Việt Nam
mà cậu đã thế này rồi sao, Khoa? Hôm
nay là Giáng sinh, cậu biết chứ?

Ánh nhìn vẫn không rời khoảng không, đôi mắt mỗi một khẽ chớp nhẹ, miệng thốt ra câu nói hờ hững :

_ Thì đã sao? Giáng sinh... Hừ, tôi không thích ngày này!

Chính An buồn bã lắc đầu nhìn nét mặt Vĩnh Khoa, cậu khẽ bước đến cạnh Vĩnh Khoa, ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng rồi cất giọng :

_ Đừng tự ép mình như thế!

Chẳng buồn quan sát nét mặt Chính An, Vĩnh Khoa nhòm người dậy, bước chậm đến bên cửa sổ, mắt nhìn vào bầu trời

cao vút chẳng bao giờ chạm tới.

Nhìn thẳng bạn đau buồn mà Chính An cũng quặng lòng, cậu như đi guốc trong bụng ai đó. Nỗi đau mà Vĩnh Khoa đang gánh, còn ai hiểu rõ hơn Chính An.

_ Bây giờ vẫn còn kịp để thay đổi quyết định...

Xoảng!

Cánh cửa sổ vỡ tung, từng mảnh nhỏ thủy tinh rơi xuống nền gạch cùng mùi máu tanh.

Máu từ cánh tay phải loàn ra, từng giọt nhỏ khẽ chạm vào khung cửa.

Bất động trước hành động của Vĩnh Khoa, Chính An ngồi im như tượng, chưa khi nào cậu thấy Vĩnh Khoa như thế cả.

Gương mặt nhếch nhếch hứng từng đợt gió trời, tâm trí như bồng đi, một làn sương mù nhẹ nhàng ôm lấy đôi mắt chớm đỏ. Dáng người anh tuấn chỉ kịp nói một câu trước khi gục xuống nền nhà.

_ Tôi sẽ không thay đổi quyết định.

Giang phòng trắng toát cuốn lấy mọi cảnh vật. Vị bác sĩ điềm đằm khép nhẹ cánh cửa phòng, khẽ bước từng bước nhỏ

ra ngoài.

_ Cậu chủ sốt cao từ đêm qua. Cần cho cậu ấy nghỉ ngơi nhiều. Vết thương của cậu ấy không sâu lắm, tôi đã băng bó rồi. Nhớ là, đừng để cậu ấy quá kích động. Dường như cậu ấy đang có chuyện buồn thì phải.

_ Tôi biết rồi. Cảm ơn ông.

Tiền ông bác sĩ ra cửa, Chính An toan bước trở vào thì mắt cậu chạm ngay ánh nhìn của Vĩnh Kỳ.

Khẽ gật đầu thay cho câu chào hỏi, Chính An đi lướt qua người trước mặt nhưng bị níu lại bằng một câu nói vô vị từ khước

môi Vĩnh Kỳ :

_ Đúng là ngốc.

Đôi mày rậm chau lại đầy khó hiểu, nắm đấm từ cánh tay trái được hình thành, Chính An quay người lại, nhếch môi cười :

_ Anh nói ai ngốc?

Hai tay khoanh thoải mái trước ngực, ánh nhìn thoát ra từ đôi mắt tường tận, chất giọng trầm trầm bay giữa không trung :

_ Tôi nói thằng em trai ngốc nghếch của tôi. Có ngốc không khi nó đồng ý lời đề nghị của ông tôi. Có ngốc khi để mất

người nó yêu. Tôi thừa biết ông ấy rất gian xảo, ông ấy đang muốn chế ngự Vĩnh Khoa đấy. Ông tôi đã chọn được chủ tịch kế nhiệm từ lâu rồi. Đương nhiên không phải là tôi. Ông đang muốn huấn luyện Vĩnh Khoa thành con người sắc lạnh, không xúc cảm và tàn ác để có thể đứng vững trên cái ngôi vị chủ tịch và giúp ông quản lí mọi thứ. Cậu biết những điều đó chứ, Chính An?

Đôi môi nhẽ nhếch lên, ánh nhìn bỗng chốc chạm trán nhau, Chính An như nhìn xoáy tâm can Vĩnh Kỳ. Chẳng phải cũng đang rất lo cho Vĩnh Khoa hay sao?

Những điều Vĩnh Kỳ nói, Chính An đã ngộ ra từ lâu, cậu thừa biết mọi chuyện.

Trước khi bước lên chăm sóc Vĩnh Khoa, Chính An không quên bỏ lại lời đáp trả của mình :

— Cảm ơn anh đã nhắc nhở, Vĩnh Kỳ. Nhưng, còn vài điều anh chưa biết thì phải. Những gì anh nói, tôi đã được biết từ lâu. Còn nữa, ông anh sẽ sẵn sàng giết cả hai người nếu không một ai làm vừa ý ông ấy. Đi đôi với việc muốn huấn luyện Vĩnh Khoa thành một vị chủ tịch cừ khôi, ông ấy có thể xóa sổ cả hai người nếu không chế ngự được con cờ. Nếu Vĩnh Khoa đã nảy sinh tình cảm với một người con gái, điều đó có nghĩa, cậu ấy không phải sắc đá. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc, sinh mạng Vĩnh Khoa đang gặp

nguy hiểm. Ngay cả cậu nữa, Vĩnh Kỳ, cậu cũng là con chốt trong ván cờ của ông cậu. Đó là lí do vì sao tôi có mặt ở đây. Chủ tịch thì luôn luôn cần hậu duệ, đúng không!

Nhìn theo cái dáng Chính An dần khuất sau góc thang lầu, Vĩnh Kỳ như chôn chân tại chỗ, vẫn còn một chuyện mà cậu chưa biết, một chuyện mà cậu không hề nghĩ đến. Nhưng bây giờ, chuyện ấy đã được phơi bày, có gì làm khó được trí thông minh của cậu.

Chỉ cần dựa vào những lời Chính An vừa thốt ra thì Vĩnh Kỳ đã có câu trả lời cho riêng mình, ngay cả câu trả lời cũng đã được lồng ghép vào những lời lẽ khi nãy

đầy thôi.

Một làn gió nhẹ phớt qua, Vĩnh Kỳ vẫn đứng đó, mắt vẫn nhìn về thang lầu. Một lúc sau, chiếc môi đỏ khẽ héch lên...

— Thì ra cậu chính là hậu duệ của đời này.

Tại sân bay :

Chiếc đầm xanh nhạt hôm sinh nhật được khoác lên thân hình nhỏ nhắn, tô thêm phần đáng yêu cho sóc con. Trông nó hôm nay thật đẹp. Một nét đẹp ngây thơ, trong sáng pha chút tinh nghịch, trẻ con.

Đáng ra, hôm nay là ngày hò hẹn cùng ai đó và chiếc đầm là lựa chọn tuyệt vời, nhưng, hiện thực vẫn là hiện thực không thể nào che lấp nó đi được.

Dòng người tấp nập trong khoảng trống bao la của cái phi trường to lớn. Tiếng loa của cô phát thanh viên đều đặn vang lên. Tiếng ồn ào ngày một nhiều, hành khách ngày một đông.

Đôi mắt to tròn đảo dáo dác nhìn vào đám đông như chờ đợi một điều gì đó, một ai đó xuất hiện. Nhưng.. mọi thứ điều vô vọng.

Ngồi ở hàng ghế chờ, Hải Nhân luôn để mắt nhìn xem nét mặt của sóc con. Cậu

biết nó... không muốn đi. Nhưng biết làm gì được, nếu Thiên Di ở lại sẽ rất nguy hiểm.

_ Học học học...

Từ đằng xa, hai cái dáng thân quen vội vã chạy lại, đôi mắt ánh lên tia mừng vui khi tìm ra được đối tượng cần tìm. Thở hì hục vì mệt, Triết Minh đưa mắt nhìn Thiên Di chăm chăm. Quả thật chiếc đầm làm sóc con trông rất đáng yêu.

Khác với Triết Minh, Bách Nhật đưa ánh mắt dõng hờn nhìn cái dáng bé nhỏ trước mặt, khẽ càu nhàu :

_ Muốn đi là đi ngay không thèm nói

trước với ai lời nào cả!

Khẽ cười, Thiên Di vui vẻ cất giọng, phá tan nỗi mệt nhọc trong hai tên bạn cùng bạn.

_ Xin lỗi, tại gấp quá nên...

_ Cái tên Vĩnh Khoa đó đâu? Sao không ra đây? Có phải anh ta làm cô buồn không?

Đảo mắt khắp sân bay mà không thấy một người quan trọng, Triết Minh mơ hồ hỏi Thiên Di với chất giọng khản đặc.

Nét cười dường như biến mất ngay khi câu hỏi được bật ra, nhưng Thiên Di

nhANH chóng lấy lại sự vui vẻ, vội xua tay rồi chuyển sang chuyện khác để lảng tránh vấn đề đang được đề cập đến :

_ Không phải. Mà buồn thật nhỉ? Không được học ở Quang Tuyền nữa, tôi sẽ nhớ hai cậu lắm đó.

Cử chỉ nhỏ nhặt ấy được chộp lại đúng lúc, nhìn nhau hồi lâu, Triết Minh và Bách Nhật khẽ chau mày. Cả hai biết chắc là đã có chuyện không vui xảy ra. Thiên Di yêu Vĩnh Khoa nên mới từ chối cả hai, vậy thì làm sao có thể dễ dàng đồng ý theo Hải Nhân sang Mỹ chứ.

“Chuyến bay từ Việt Nam sang Mỹ chuẩn bị cất cánh. Mời tất cả hành khách lên

máy bay. Xin nhắc lại.... “

Tiếng nói lãnh lót của cô phát thanh viên phá tan sự ngọt ngào hiện có, khẽ vẫy tay chào Triết Minh và Bách Nhật, Thiên Di nở một nụ cười trong sáng, nói với lại :

_ Tạm biệt. Tôi sẽ rất nhớ hai cậu. Sống khỏe nhé!

Sống khỏe nhé = đừng có chuyện gì nhé
=> Muốn chù eo.

Tài suy luận sắc sảo của cậu học sinh thông minh Vương Bách Nhật và cậu học sinh có đầu óc phi thường Hàn Triết Minh lại vô tình chạm nhau. Không hiểu sao cả hai lại có suy nghĩ giống nhau đến

vậy. Đúng là hai tư tưởng lớn gặp nhau.

Cả hai nghếch mặt ra nhìn nhau rồi nhìn theo cái dáng đang run lên không biết vì cười hay khóc nữa.

Thiên Di ôm bụng cười sặc sụa vì câu chúc của mình. Trước khi rời xa hai tên bạn, sóc con muốn để lại ấn tượng đẹp nên trêu đùa họ.

Bravo! Cả hai đã hiểu đúng ý nghĩa của câu chúc do miệng sóc con thốt ra.

Congratulation!

_ Này, Thiên Di ngốc, cô chù ẻo bọn tôi à?

Bắt tay thành hành cái loa nhỏ, Bách Nhật hét to làm náo động cả sân bay, người người dóm ngó cậu như thể cậu là vật thể không gian lạ mắt.

— Thiên Di, bọn tôi sẽ xử cô sau, ngay khi cô trở về đây. Nhớ đấy!

Ngay cả Triết Minh cũng vậy, cậu đẹp bỏ hình tượng hào hoa trong mắt mọi người và các cô nàng đồng đánh nơi phi trường. Cái giọng to lại một lần nữa náo động.

Mọi ánh mắt điều đổ dồn về phía hai chàng trai và nhìn về hướng giọng nói được đưa tới.... Không có ai cả. Cả hai

người này đều nói khi Thiên Di đã bước vào trong. Nhưng chắc là tai của con sóc ấy rất thính. Nếu không, chắc sẽ không có một nụ cười thoáng qua.

Ánh nhìn của mọi người vẫn còn đó, vẫn dò xét và sẫm soi hai vật thể đẹp trai không chớp mắt. Và cả hai thoáng nghe một câu nói nhỏ phớt qua :

— Tiếc thật. Đẹp trai vậy mà bị khùng. Tội nghiệp quá.

Chiếc máy bay to kinh trợt tự do trên đường băng để lấy đà rồi từ từ cất đôi cánh săn chắc vút lên bầu trời xanh thẳm.

Tùng đám mây bông bênh như kẹo bông trôi lơ đãng bên ngoài ô cửa kính làm cho người ta cảm thấy muốn sờ vào chúng, muốn cảm nhận cái cảm giác mịn màng từ chúng.

Bầu trời lúc này thật gần. Gần đến mức có thể chạm tay chỉ trong phút chốc. Chỉ cần giơ tay ra và sẽ chạm vào nó ngay. Rất gần.

Tùng mảng chuyện rời rạc bao lấy tâm trí Thiên Di, những chuyện vui lẫn chuyện buồn, sóc con thả tất cả chúng ra ngoài kia. Ra ngoài cái khoảng trời rộng lớn ấy để mây cuốn trôi tất cả.

Sang Mỹ. Cuộc sống mới sẽ bắt đầu.
Mọi thứ đều quay lại điểm khởi đầu.
Giống như mang trong mình mảnh kí ức
trắng. Bỏ lại mọi chuyện sau lưng. Bỏ
lại... người quan trọng phía sau.

Hôm nay là Giáng sinh...ngày của biết
bao niềm vui ngập tràn.

Nhưng.... không biết tự bao giờ, sóc con
lại cảm thấy căm ghét ngày Giáng sinh và
ngày sinh nhật đến thế!

Buông tay.

Vì có níu kéo nữa thì có được gì ngoài
những giọt nước mắt tràn khóe mi. Thôi
thì cứ buông tay.

Người ta thường nói sau khi chia tay thì cả hai như người xa lạ. Đó là đối với những tình yêu từ hai phía.

Với Thiên Di, nó nghĩ mình đã đơn phương. Vậy thì buông tay sẽ gọi nhau là gì?

Quyết định đi có lẽ là một điều tốt. Không chạm mặt nhau ở nhà sẽ không ngại ngùng và không tạo ra khoảng lặng giữa ngôi nhà. Và rồi mỗi người sẽ tìm được hạnh phúc của mình. Cái hạnh phúc chỉ thuộc về mình và là của mình.

Nhưng sao khóe mắt lại cay thế này!

Tải eBook tại: www.dtv-

Áng mây thứ 46 : Vị khách quen

Nên mất 1 vài thứ và xa rời 1 vài thói quen để bắt đầu 1 cuộc sống mới - Hơn là ngồi chấp nhận 1 ngày nào đó sẽ mất tất cả. Hạnh phúc đâu hẳn là một đoạn kết hoàn hảo. Vì có thể phía sau đoạn kết đó là một tập cuối đầy thương đau. Nhớ những gì đáng nhớ. Quên những gì cần quên. Thay đổi những gì có thể. Và chấp nhận những gì đã mất...

Cơn sốt làm cho con người ta mê man trong đồng kí ức đau buồn. Vàng trán

nóng bừng bừng như thiêu đốt cả thân thể
Vĩnh Khoa, đôi mày khẽ chau lại, hơi thở
nóng hổi phả ra không trung.

Hàng mi cong từ từ hé mắt, vẻ mệt mỏi
lộ rõ hơn bao giờ hết. Đôi mắt đỏ ngầu
làm quen với vầng sáng quanh mình.

_ Tỉnh rồi à?

Đặt tô cháo xuống chiếc bàn nhỏ, Chính
An ngồi xuống cạnh giường, chất giọng
trầm trầm pha chút ưu tư thoát ra :

_ Cậu mê man 1 ngày rồi. Cứ nghỉ ngơi
đi, cậu vẫn còn sốt cao lắm.

Đôi mắt đỏ ngầu như nhớ đến điều gì đó,

đưa tay kéo tung chăn và nhòm người dậy với chút sức lực ít ỏi. Nhưng... vết thương từ bàn tay lại nhói lên khiến Vĩnh Khoa nhăn trán và thở mệt nhọc.

Rầm!

Cả thân hình anh tuấn ngã nhoài xuống đất, ngược với hướng của Chính An đang ngồi nên Chính An không nhìn thấy. Chỉ khi tiếng động vang lên, cậu mới vội vã chạy qua đỡ lấy Vĩnh Khoa.

_ Sao cậu lại tự ý xuống giường?

Vì dùng lực mạnh để chổng tay xuống nền gạch nên máu từ vết thương lại loang ra, thấm đỏ cả mảnh băng trắng quanh

bàn tay rắn chắc.

_ Tôi... phải... đến... sân... bay

Câu nói được thoát ra từ đôi môi nhợt nhạt không chút hơi sức làm Chính An hơi nhói lòng. Dù Vĩnh Khoa lên giường và thay lớp băng đẫm máu cho cậu một cách thuần thục, Chính An khẽ nói :

_ Cậu mê man cả 1 ngày rồi. Máy bay đã cất cánh. Nếu muốn tìm Thiên Di, đợi khi cậu khỏi bệnh, tôi sẽ đặt vé máy...

_ Khỏi!

Chưa nói hết câu thì tay Chính An đã bị gạt khỏi người Vĩnh Khoa bằng một lực

nhẹ. Chất giọng khô khốc toát lên sự lạnh lùng dứt khoát.

_ Ra ngoài đi.

Chất giọng ngang tàn lại toát ra, đưa mắt sang chỗ khác, Vĩnh Khoa tựa người vào chiếc gối sau lưng. Gương mặt nhệch nhật, xanh xao thoáng nét u buồn.

Chợt nhớ ra là chính cậu đã làm Thiên Di rời Việt Nam sang Mỹ, Vĩnh Khoa trở về với nét lạnh thường trực rồi nói những lời khô khốc hàm chứa sự buồn bã kiên luôn tức giận.

Mọi thứ đều vô vị và hết sức mâu thuẫn.

Cánh cửa phòng được đóng lại hết sức nhẹ nhàng, Chính An buồn bã thở dài rồi tựa lưng vào tường, đôi cánh bạc khẽ chuyển động.

— Ông cậu đã về đây mấy phút trước. Mau chóng lấy lại tinh thần đi chủ tịch trẻ.

Vàng trán cao lấm tấm mồ hôi, đôi mắt nhắm nghiền vì cơn sốt triền miên. Từng hơi thở nóng hổi thả vào không trung.

Cạch!

Tiếng động không làm Vĩnh Khoa mở

mắt, cậu nghĩ đó lại là Chính An nên chau mày đầy tức giận, nói với giọng mệt mỏi :

_ Cậu vào đây làm gì nữa?

_ ...

Không có tiếng đáp trả.

Mi mắt dần mở ra, Vĩnh Khoa nheo mắt nhìn người đang đứng trước mặt. Đột nhiên, mắt cậu mở to hơn, đôi môi khẽ mấp máy với hơi thở nóng rực :

_ Ông... ông về khi nào thế?

Mái đầu điểm bạc khẽ lắc lư rồi ngồi

xuống cạnh Vĩnh Khoa, bàn tay nhiều vết chai sần nhẹ nhàng đặt lên vầng trán kia, chất giọng đầy bí hiểm phả ra giữa gang phòng :

_ Sao lại sốt cao thế này?

Tia nhìn ma mị như không buông tha cho đôi mắt đỏ ngầu đầy mệt nhọc, nó cứ xoáy sâu vào đáy giác mạc Vĩnh Khoa, điều đó làm cậu biết được, ông mình đã biết tất cả mọi chuyện ở Việt Nam.

Liếc mắt sang hướng khác, Vĩnh Khoa toa ngồi dậy nhưng lại bị một bàn tay lập tức chặn lại, kèm theo đó là chất giọng khàn khàn của tuổi già vang lên :

_ Cứ nghỉ cho khỏe đã. Giết “chìa khóa vàng” để sau cũng được.

Thật không ngờ ông cậu lại đi thẳng vào vấn đề chính và suy nghĩ hoàn toàn khác Vĩnh Khoa. Khó nhọc phát ra từng câu chữ trong hơi thở nóng ran, Vĩnh Khoa gieo tia nhìn lạnh vào ông mình :

_ Không giết cô ấy...

_ Vậy hãy nhắm súng vào ta và bóp cò. Còn không, ta sẽ làm chuyện đó, với con.

Cắt ngang câu nói lấp lửng của Vĩnh Khoa là một thanh âm rùng rợn đầy đáng sợ và uy quyền. Từng câu chữ được mài giũa một cách dứt khoát nhất.

Tách !

_ Con sẽ thay Vĩnh Khoa...

Cánh cửa mở tung cùng dáng người cao cao có khuôn mặt hết người bệnh.

Khẩu súng trên tay được nạp đạn trong tích tắc, đầu súng lạnh toát nhắm thẳng về phía trước, như muốn vồ tới bất cứ lúc nào.

Khẽ nhếch môi nhạt, Vĩnh Kỳ nói tiếp câu nói đang bỏ dở :

_ ...giết ông.

Sửng người trước câu nói của Vĩnh Kỳ, Vĩnh Khoa ngồi dậy một cách khó khăn, cố bật ra từng chữ trước cái sốt đang hành hạ cơ thể cậu :

_ Vĩnh...

Đoàng.

Mùi máu tanh phả vào không trung, quện vào bầu không khí đặc sánh. Căn phòng tràn ngập hương tanh của máu. Màu đỏ thắm loàn trên nền nhà.

Kịch!

Cả thân hình đổ sập xuống đất, đôi môi tái đi vì mất máu, mắt dường như đang bị

thuyết phục cho nhắm nghiền lại.

Làn khói trắng trên đầu súng được thổi bay đi, khẩu súng lại được tra vào túi. Trương Tề khẽ hếch môi, để lộ sự nguy hiểm trong từng câu nói :

_ Con có thể nhanh hơn ta sao, Vĩnh Kỳ?
Đừng bao giờ làm những chuyện ngu ngốc ấy nữa.

_ Có chuyện gì vậy, Khoa?

Nghe tiếng súng thánh thoát vang lên, từ dưới nhà, Chính An vội vã chạy thật nhanh lên tầng trên.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Chính An không khỏi ngạc nhiên, cậu trợn mắt nhìn Vĩnh Kỳ đang nằm bất động trên vũng máu. Bất giác, thoát khỏi sự ngạc nhiên ấy, Chính An vội lấy chiếc điện thoại ra và gọi xe cứu thương.

Trước khi đưa Vĩnh Kỳ vào bệnh viện, Chính An không quên quay lại nhìn ông Trương Tề, buông một câu ngắn gọn :

_ Chăm sóc cho Vĩnh Khoa hộ tôi.

Tiếng còi inh ỏi từ chiếc xe cứu thương ngày một nhỏ dần, nhỏ dần và mất hút sau màn đêm giá buốt.

Trước khi phát súng ấy vang lên và đầu đạn thoát khỏi miệng súng thì Vĩnh Khoa đã trong tình trạng mê man, cậu không kịp nói hết điều mình muốn nói thì mắt đã nhắm nghiền và ngã xuống chiếc giường êm ái. Đó là cậu đã dùng quá sức lực trong ngày hôm nay, cơ thể cậu vẫn còn rất yếu nên sẽ không tránh khỏi tình trạng ngất đi.

Nhìn gương mặt xanh xao của đứa cháu còn lại trong phòng, ông Tề khẽ héch môi, tiếng nói rít lên giữa bầu không gian tĩnh mịch và hắt mùi máu tươi :

_ Hậu duệ của con lại là người bạn thân thiết của con. Vợ con lại là vợ Vĩnh Kỳ. Người con gái con yêu lại là người con

cần phải giết. Bấy nhiêu thôi, có đủ để
khiến con trở nên tàn bạo hơn không,
Vĩnh Khoa!

Tiếng bước chân cứ thế nhỏ dần, nhỏ dần
rồi cũng mất hút trong màn đêm. Một nụ
cười bí hiểm khẽ vụt qua đôi môi,
Trương Tề ung dung sải bước như đang
dạo mát.

Mê man trong làn sương trắng tinh khôi,
tâm trí giờ đã vụt khỏi tầm kiểm soát.
Đôi mắt nhắm nghiền vì đã quá mệt mỏi
với những ngày gần đây.

Cạch !

Sau một hồi chạy ra chạy vào, cuối cùng cánh cửa trắng toát cũng được mở ra với mùi thuốc sát trùng nồng nặc ủa ra sau khi bị nhốt mấy giờ liền đồng hồ.

Vị bác sĩ với chiếc blue trắng khoan khoái bước ra, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm sau khoảng thời gian đầy kịch tính trong phòng mổ. Viên đạn đã được lấy ra khỏi cơ thể Vĩnh Kỳ.

Đưa tay vỗ vai Chính An, vị bác sĩ ấy nhẹ nhàng bảo :

_ Đã qua cơn nguy kịch. Cũng may, viên đạn đã bắn lệch, nếu không, trúng tim thì nguy rồi. Do mất máu quá nhiều nên cậu

ấy cần tịnh dưỡng. Chỉ cần chờ vết thương lành thôi, đừng lo lắng quá. Cậu cũng nên giữ gìn sức khỏe đi, tôi thấy dạo này mọi người gặp tôi hơi bị... thường xuyên đấy.

Khẽ cười, Chính An cuối đầu chào vị bác sĩ ấy rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó. Mọi lo lắng đã lắng xuống. Đúng lời vị bác sĩ ấy nói, có lẽ, dạo này bệnh viện là nơi “giải trí” tốt.

Phòng hồi sức đầy đủ tiện nghi, tiếng títtít từ cái máy cạnh giường kêu liên hồi cho thấy nhịp tim ổn định. Chính An mừng vì điều đó. Nhiệm vụ của cậu quả là rất khó khi thể hệ này có tới hai vị chủ tịch cần được bảo vệ. Liệu Vĩnh Khoa sẽ

thế nào khi biết được cậu bạn thân thiết lại là hậu duệ của mình?

Không dám nghĩ đến cảnh tượng tiếp theo tí nào. Nhất là gương mặt sát thủ của Vĩnh Khoa khi biết người cậu tin tưởng lại là người có thể hi sinh mạng sống vì cậu bất cứ lúc nào.

Phòng Hiệu trưởng mang một mảnh ưu tư, phiền toái. Ánh ban mai hiu hắt, đượm buồn chiếu thẳng vào gương mặt nhiều nếp nhăn.

_ Cuối cùng ông cũng chịu lộ diện rồi sao, Trương Tề?

Hiệu trưởng Lâm thở hắt, từng đường nét trên gương mặt dần co thắt lại, lộ rõ nét lo lắng.

Thầy Vinh ngồi chéo chân thư thái, một tay chống cằm, tay còn lại đẩy gọng kính lên, giọng nói nhẹ nhẹ truyền vào bầu không khí tĩnh mịch :

_ Thật may vì cô nhóc đã sang Mỹ cùng Hải Nhân trước khi ông ta về đây. Ngài đừng quá lo lắng, Hiệu trưởng. Tôi sẽ bảo vệ cô nhóc bằng mọi cách. Vả lại, con của Ngài rất đáng yêu, luôn được mọi người bảo vệ mà. Nhất là tên nhóc Vĩnh Khoa.

Nghe nhắc tới Vĩnh Khoa, Hiệu trưởng Lâm lại thở dài, ông đưa tay xoa xoa cặp mắt thâm quầng, khẽ nói :

_ Có lẽ mọi chuyện cũng tại tôi. Nếu tôi không vội vàng hứa hôn thì đâu mắc bẫy tên gian manh Trương Tề.

_ Không phải lỗi của Ngài đâu. Ngài đừng tự trách mình nữa.

Tiếng xào xạc từ nhánh cây ngoài cửa sổ như góp phần âm u cho mảnh chuyện nhỏ. Chưa bao giờ khung cảnh lại buồn đến thế. Cũng như câu “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ!”

Hai con người trong căn phòng nhỏ đây

vị chất.

Không gian chùn xuống tận vô cực.
Chuẩn bị cho trận bão tố mới chẳng!

Mảng âm u dày đặc kéo đến.

Cuộc sống luôn tồn tại nhiều chiều và
luôn tạo nhiều bất ngờ cũng như đau
thương cho con người. Tạo hóa sao lại
đặt ra những điều ngang trái xen lẫn hạnh
phúc ấy?

Như để làm cho con người trở nên mạnh
mẽ, biết đứng lên sau vấp ngã, biết đối
diện với sự thật, biết buông xuôi, biết
can đảm, biết yếu đuối, biết khóc, biết
cười đúng với quy luật của trời.

Những người dính vào vòng ma thuật, đến tận cùng của bóng đêm liệu có những cảm nhận ấy. Trương Tề là một ví dụ điển hình. Ông không hề-có-tình-người.

Trong ông, mọi thứ điều vô nghĩa và nhàm mắt. Ông muốn dẹp bỏ thứ làm chứng mắt mình, muốn san bằng nỗi sợ của tất cả mọi người, muốn gây đau thương, tan tởm cho người khác. Một trong những thú vui của ông.

Nhưng... cái gì cũng có hai mặt của nó. Đương nhiên là Trương Tề vẫn biết sợ. Cái ông sợ là một thế lực đen tối khác. Thế lực đang dần lớn mạnh và chủ của thế lực ấy chính là kẻ thù không đội trời

chung của ông. Kẻ đó và ông có một mối thù truyền kiếp. Mối thù về quyền lực. Chính ông đã giết chết gia đình kẻ đó và nhấn lại : “Đợi khi mạnh hơn ta hãy tìm ta”

Ông không ngờ chính mình lại tự đưa ra điều ngu xuẩn ấy. Vì lúc đó, kẻ thù của ông đang yếu thế nên ông rất hiếu thắng.

Và, ông đang bị săn đuổi trong chính lãnh địa của mình.

Nỗi sợ ấy dường như chẳng hề hấn gì tới một con quái thú. Ông vẫn thản nhiên làm điều sai trái, vẫn ngang nhiên xây dựng tổ chức của mình mặc cho sự truy đuổi của tổ chức kia.

Chương 47

Ang mây thứ 47 : Cuộc sống mới

"Khi bạn nhận ra bạn đã sai Và lỗi đó không thể làm lại Bạn sẽ làm như thế nào? Sống tốt để khắc phục lỗi sai Hay là mặc kệ để rồi bạn cứ sai hoài?"

Rướn người dậy sau mấy ngày liền mê man trong cơn sốt triền miên, gương mặt trở nên hồng hào hẳn, đôi môi cũng đã bớt màu nhạt. Vĩnh Khoa đẩy tấm chăn sang một bên, duỗi thẳng chân ra sau mấy ngày liền không hoạt động.

Bước xuống giường, ánh mắt lạnh dỗi theo từng tia nắng lung linh, bầu không khí trong xanh xông thẳng vào mũi.

Những gì mấy ngày qua hết như một giấc mơ đối với Vĩnh Khoa, một giấc mơ hoàn toàn có thật.

Dứt bỏ mọi thứ vào góc tối, Vĩnh Khoa lẳng lặng khoác lên mình bộ vest rồi đến tổ chức. Có lẽ vui đầu vào công việc là điều nên làm ngay lúc này. Có lẽ nhờ thế mới xóa sạch đóng kí ức đang song hành cùng thời gian u tối.

Một con người hoàn toàn mới.

Nét mặt trở nên lạnh hơn, tính cách trầm tĩnh hơn, ít nói hơn, hành xử tàn bạo hơn.

_ Vĩnh Khoa, con định đến tổ chức à?

Giọng nói ồn ồn phát lên dưới chân lầu, ông Tề nhìn Vĩnh Khoa với nét cười trên môi. Con người cậu giờ đây chẳng phải là điều ông đang mong muốn sao!

Sớm nhận ra sự đổi đó, Trương Tề chậm rãi nói với niềm vui đang dâng trào :

_ Ta đi cùng con.

Vẫn thản nhiên không trả lời, Vĩnh Khoa bước điều đặn xuống từng bậc thang với gương mặt không chút sắc thái biểu cảm.

Lướt ngang qua ông mình, Vĩnh Khoa vẫn điềm nhiên hướng mắt ra cửa, chất giọng lạnh toát chậm chậm vang lên, mang theo dư âm lạnh rít vào từng cơn gió ngoài cửa :

_ Thăm Vĩnh Kỳ trước.

Ngạc nhiên nhìn Vĩnh Khoa, Trương Tề khẽ héch môi hiểm, thì ra hôm đó cậu vẫn nghe thấy tiếng đạn.

Với tài suy sắc sảo, nhạy bén, Vĩnh Khoa mau chóng biết được người trúng đạn là Vĩnh Kỳ. Vì hôm nay, ông cậu không hề bị thương.

Trương Tề lại cười, tia cười mang nét ma quái.

_ Được, nếu con muốn thì đành vậy.

Không để tâm tới lời nói ấy, Vĩnh Khoa vẫn bước đi, cái dáng cao cao trong thật đơn độc giữa nắng trời.

Tiếng giày và cở chạm vào nhau, rũ mọi hạt sương còn đọng quanh những chiếc lá non đang ẩm ướt.

Ngồi vào xe, Trương Tề lẳng lẳng quan sát gương mặt cháu mình.

Chiếc xe được khởi động và phóng như bay dưới làn nắng ban mai. Dòng xe tấp nập ngoài xa lộ vẫn ngược xuôi không ngừng nghỉ. Cảm giác giống như vừa bước ra ngoài sau nhiều ngày bị chôn vùi trong hố đen.

_ Vĩnh Khoa, ta muốn hỏi con một chuyện.

Vẫn nhìn chăm chăm phía trước và giữ vững tay lái, Vĩnh Khoa hỏi nhanh :

_ Chuyện gì?

Mái tóc điểm bạc khế nhúc nhích, đôi mắt nhìn thẳng vào kính chiếu hậu, môi khế héch lên đầy ma quái :

_ Con biết gì về Chính An?

Bệnh viện lớn dần hiện ra giữa xa lộ, từng tốp người với chiếc blue trắng khoác trên mình thật trang nhã bước vào cổng bệnh viện.

Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi, nồng nặc.

Tiếng giày phá tan sự yên tĩnh trong bệnh viện, khiến ai cũng phải ngược nhìn.

Chính An ngồi ngoài dãy hành lang, mắt hướng nhìn xa xăm, hết như muốn bay lên

bầu trời rộng lớn kia để vì vu khắp nơi cùng mây gió.

Khẽ đặt tay lên vai Chính An, Vĩnh Khoa lạnh lùng cất giọng :

_ An, anh ta khỏe chứ?

Giật mình khi luồng khí lạnh vút qua. Chết giọng quen đến lạ. Cứ ngỡ là mơ.

Quay ngoắt sang nơi phát ra luồng khí lạnh toát ấy, Chính An trở mắt ngạc nhiên nhìn thân người cao lớn trước mặt.

Niềm vui lẫn át mọi thứ.

Gương mặt ngạc nhiên thoáng nét cười,

khẽ cuối chào ông Tề đang đứng phía sau rồi nói với giọng trầm trầm :

_ Chào mừng trở lại, Vĩnh Khoa.

Giang phòng trắng ảm đạm bao phủ tất cả, nuốt chửng mọi thứ.

Tiếng tí tí vẫn không ngừng vang lên sau bức điện tâm đồ.

Vĩnh Kỳ nằm đó, mắt nhắm nghiền, hơi thở vẫn đều đặn.

Trương Tề nhìn gương mặt xanh xao của Vĩnh Kỳ, không biết ông có cảm thấy xót hay không. Chợt, chiếc điện thoại vang lên.

Nghe máy xong, ông quay sang Vĩnh Khoa, nói ngắn gọn :

_ Con cứ ở lại đây. Ta bận chút chuyện.

Cánh cửa đóng lại nhẹ nhàng, tiếng giày vọng lại từ tứ phía.

Khẽ nhún vai, Chính An từ tốn nói, mắt nhìn vào khoảng không :

_ Anh ta vừa ngủ lại. Cũng ổn rồi.

Đưa mắt nhìn Chính An, Vĩnh Khoa khẽ nhếch môi rồi dời mắt sang hướng khác. Trong đầu cậu đang bị thuyết phục bởi một số câu hỏi lạ lẫm, khó khăn lắm từng

câu chữ mới bật ra khỏi đôi môi đỏ mọng :

_ An, cậu có chuyện gì muốn nói với tôi không?

Khựng lại vài giây, Chính An quay sang Vĩnh Khoa, đôi mày chau lại khó hiểu :

_ Cậu nói gì?

_ Không, ý tôi là... thân phận thật của cậu. Có thật cậu chỉ là một người bình thường và là một người bạn của tôi không, Chính An?

Dường như hiểu ra được điều đó trong câu nói ám chỉ ấy, Chính An khẽ cười

đầu. Rất lâu sau, cậu mới mấp máy môi, chất giọng nhẹ tênh :

_ Cậu biết rồi sao?

Gật

Vĩnh Khoa biết được chuyện về Chính An cũng là do cuộc nói chuyện với ông mình lúc lái xe. Cậu vẫn không tin vào những gì ông mình nói. Cậu muốn chính miệng Chính An thừa nhận.

Cặp mắt buồn bã tối sầm lại, Chính An vẫn giữ nguyên tư thế ấy, chất giọng trầm trầm lại phát ra, phá tan cái tĩnh lặng nơi phòng bệnh :

— Phải. Tôi... là hậu duệ của cậu.

— ....

— Nhưng đồng thời cũng là một người bạn thân của cậu, Vĩnh Khoa.

— ....

— Hậu duệ? Của tôi? – Bất cười lạnh, Vĩnh Khoa đứng đưng nhìn dáng người đối diện – Sao lại gạt tôi? Sao lúc đầu không khai thật danh tính? Đó là lý do vì sao cậu đỡ giúp tôi phát đạn lúc trước sao?

— ...

— Làm tôi tin tưởng. Tôi xem cậu là bạn. Tôi luôn nghĩ mình đủ mạnh để bảo vệ những người cạnh mình. Nhưng... thì ra tôi đang được bảo vệ, bởi người bạn thân nhất!

— ...

— Phát súng lúc trước có thể giết cậu, nếu tên đó là tay chuyên nghiệp.

— ...

— Muốn chết vì tôi lắm hả! Vậy thì ra ngoài kia, lao đầu vào xe tự sát đi.

— ...

_ Tôi không cần ai bảo vệ.

Rầm!

Tiếng đóng cửa chói tai vang lên. Mọi ánh mắt trong bệnh viện đều đổ dồn về phía phát ra tiếng động lớn.

Sát khí toát ra từ gương mặt anh tú khiến ai ai cũng phải nhuờn đường mà né sang chỗ khác. Mùi lạnh của bệnh viện vẫn không lẫn át được làn sát khí băng giá ấy,

Bước thật nhanh và cố kiềm chế tức giận, Vĩnh Khoa vào xe và lao như điên.

Thật không ngờ người cậu tin tưởng nhất cũng lừa dối cậu.

Hậu duệ ư? Nực cười.

Tốc độ của chiếc BMW đen loáng ngày càng nhanh hơn, len lỏi qua từng chiếc xe trên đường như chạy trốn tử thần. Làn khói mờ ảo phía sau cũng bị bỏ lại một quãng khá xa.

Sóng biển ngút ngàn vỗ bờ, chạm vào từng lớp cát mịn màng dưới chân.

Mặt trời như lòng đỏ quả trứng gà, đang chín dần trên tấm thảm chói mắt.

Con nước xanh rì, dạt vào bờ rồi lại rút

xuống, để lại ngàn sự ẩm ướt trên cát.

Biển khơi vô tận thấu hiểu mọi nỗi buồn
chất chứa trong lòng ai đó, cũng muốn
chia sẻ nên khiến sóng xô bờ nhiều hơn.
Cuốn những ngọn ngang ra xa mù đại
dương, lắng sâu xuống đáy biển.

Tia buồn đầy rẫy giác mạc mắt.

Ngồi một mình trên cát, Vĩnh Khoa cảm
thấy rất... cô đơn. Mọi hạnh phúc từng
có hết làn gió lạ. Dễ đến cũng rất dễ đi.
Và để lại vô vàn nỗi đau.

Nơi này từng mang đến cho cậu nụ cười
thực thụ với những người bạn, với người
con cậu trót yêu.

Nhưng cũng chính nơi này mang đến nỗi buồn bất tận với muôn vàn cơn đau nhói lòng.

Không hiểu sao mình lại lái xe đến đây. Vĩnh Khoa nằm dài trên cát, mặc cho dòng nước mặn xô vào chân làm ướt ống quần cậu.

Gối tay lên đầu, ánh mắt dịu lại, bên ngực trái, có gì đó khẽ nhói lên. Đau buốt.

Bỗng, một bóng người đổ dài trên cát, che đi cái ánh mặt trời đang chiếu thẳng vào mặt Vĩnh Khoa khiến cậu hơi bức mình.

Thầm nghĩ là một người nào đó chỉ đi thoáng qua và muốn ngắm nghía nét đẹp của mình (^^ tự tin ớn) nên Vĩnh Khoa chẳng buồn hé mắt. Cậu cứ thế, nhắm nghiền mắt mặc cho bóng người ấy đứng bao lâu thì đứng.

Nhưng.... mãi sao chẳng thấy bóng người ấy động đậy.

Đôi mày chau lại, Vĩnh Khoa dần mở mắt.

Ngạc nhiên khi nhìn thấy người trước mặt. Không phải một người muốn ngắm nghía vẻ đẹp của cậu, cũng chẳng phải người xa lạ.

Thời gian như ngưng đọng.

Vĩnh Khoa khẽ ngồi dậy, mắt chuyển sang đại dương bao la.

Sao người đó lại biết cậu ở đây mà đến tìm?

Gục đầu xuống ghế, Chính An buồn bã nắm chặt tay mình lại. Cậu biết rất rõ mọi chuyện sẽ thế này.

Vĩnh Khoa là thế. Đâu muốn được ai bảo vệ.

Biết Chính An là hậu duệ của cậu chắc hẳn rất khó xử.

_ Chết tiệt.

Nắm đấm giáng thẳng vào tường, mắt ánh lên tia buồn bã.

Ngồi phịch xuống đất, Chính An lặng người khi nghe làn âm thanh yếu ớt thả ra không trung :

_ Cậu tính phá bệnh viện sao?

Chống tay ngồi dậy, Vĩnh Kỳ nhăn nhó nhìn người làm ồn và phá giấc ngủ của mình, gất lên trong giọng yếu ớt :

— Nó sẽ hiểu mà. Hai người cần thời gian làm lành. Đừng có đâm vào tường như thế.

— ...

Đưa tay xoa xoa mái đầu rối rắm, Vĩnh Kỳ khẽ nói tiếp, chất giọng mang đầy tính hù dọa :

— Cậu mà còn phá giấc ngủ của tôi thì...
- Gương mặt Vĩnh Kỳ khẽ sáng lên, cậu ma mãnh nói tiếp — tôi sẽ kêu Minh xử cậu.

Minh.. Minh á? Chẳng phải mình sao?

Ngoài cửa, Triết Minh và Bách Nhật

đang đứng đó. Vì nghe tin ai đó bị thương và vì ai đó là người có công hôm sinh nhật Thiên Di nên cả hai mới đến thăm. Ai ngờ lại được nghe câu nói ấy.

Bách nhật ôm miệng cười, chọc ngoáy Triết Minh :

_ Ê, anh ta yêu mày hả, Minh.

Lờm ai kia để cảnh cáo, Triết Minh mím môi, cậu quyết định nghe thêm xiu nữa rồi mới “đạp” cửa xông vào “xử” sau.

Chính An hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Vĩnh Kỳ như muốn nói : Anh vừa nói gì cơ?

Khẽ nhếch môi, Vĩnh Kỳ thừa biết ai đó đang đứng tần ngoài cửa nên mới đùa thế. Qua máy camera mà cậu nằng nặc đòi gắn trên cửa vì lý do : Sợ con gái chạy vào đây vì nhan sắc mũ mìn của cậu.

Thấy gương mặt bực bội của ai kia qua chiếc camera, Vĩnh Kỳ phì cười, cậu dùng chất giọng còn yếu của mình nói tiếp, mắt vẫn không ngừng quan sát :

Đúng vậy, Minh CỬA TÔI sẽ xử cậu vì tội phá rối giấc ngủ của tôi. Mà Chính An này, cậu thấy Minh CỬA TÔI thế nào, đẹp trai chứ?

Hai từ CỬA TÔI đột nhiên được nhấn mạnh bằng giọng yếu ớt làm người ngoài cửa giận bưng bưng, muốn “đạp” cánh cửa ngay tức khắc. Còn Bách Nhật thì ôm bụng cười thầm tuy vẫn nhận được lời đe dọa từ ánh nhìn ai đó.

_ Minh... của anh? Vĩnh Kỳ, anh...anh... với Triết Minh... hai người...

Chính An lắp bắp, lúng túng, đưa mắt nhìn Vĩnh Kỳ chờ đợi câu trả lời, tay chân quơ loạn xạ như múa rối.

_ Ý cậu là... YÊU NHAU!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48

Ang mây thứ 48 : “Trả đũa” không thành công

Con người ta gặp nhau nhờ DUYÊN.
Yêu nhau bởi NỖ và chia ly do PHẬN
Nếu đã là DUYÊN thì dù có xa cách thế nào cũng tìm đc đường gặp lại
Nếu đã là NỖ thì dù có trốn tránh tới đâu cũng không thoát được
Và khi đã là PHẬN thì đơn giản không thể chống lại...!!!

Giọt thời gian lắng đọng ngừng kêu vang,
tiếng nhè nhẹ của gió vờn tấm rèm cửa dập dềnh như múa.

Mái đầu khẽ cúi xuống, gương mặt tối

sầm lại, vầng hào quang đen phủ lấy màu trắng tinh khôi nơi bệnh viện.

Nắm chặt tay lại đầy vẻ căm phẫn, dồn hết sức lực vào chân, Triết Minh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên và...

RẦM!

Cánh cửa phòng bệnh được mở ra một cách bạo lực, khiến một vài bệnh nhân và y tá ngỡ ngàng nhìn xem.

Nhận được luồng sát khí, không ai dám liếc mắt nữa mà chỉ lẳng lặng lo phần công việc của mình để không chuốc họa vào thân.

Triết Minh giương mắt nhìn “bệnh nhân” như muốn giết người bằng ánh nhìn, cậu bước chậm rãi đến bên giường bệnh, và cũng chậm rãi nói :

_ Yêu nhau?

Vì đang mang thương tích trong mình nên Vĩnh Kỳ không thích đùa với lửa nữa, cậu không muốn mình nằm suốt trong đây. Khóe môi hình thành một nụ cười, Vĩnh Kỳ xua xua tay, liếc mắt sang chỗ khác :

_ À, đùa tí cho vui, cậu thấy không? Bầu không khí trong đây rất ngọt ngào, tôi cần phải vui thì mới mau hồi phục. Còn nữa, tôi đang còn là BỆNH NHÂN đây.

Nhấn mạnh hai từ cần thiết, Vĩnh Kỳ cười ma mãnh, cậu muốn ám chỉ đến thái độ bạo lực của ai đó khi đập cánh cửa không thương tiếc và làm ồn trong bệnh viện – một nơi cần sự yên lặng tuyệt đối – đồng thời, cậu muốn bảo vệ cơ thể rạn ngời của mình khỏi Triết Minh khi nhìn thấy nét u ám trên mặt ai đó và nắm đám lực lưỡng như muốn xông thẳng vào gương mặt tuyệt đẹp của cậu.

Mái tóc rũ xuống nên không ai thấy nét mặt Triết Minh như thế nào. Căn phòng đắm chìm trong bề lặng.

Bách Nhật nhanh chân lượn sang chỗ Chính An đứng chung cho... đỡ buồn.

Hai chàng trai trẻ thoáng nhìn nhau rồi
dõi mắt xem tiếp cảnh tượng trước mặt.

Vĩnh Kỳ ngồi bất động, mắt vẫn không
đổi hoài tới Triết Minh, cậu đã cất công
phân trần mà sao người nghe vẫn im thin
thít. Thật bức bối.

_ Yêu thì yêu.

Giọng trầm trầm của Triết Minh vang lên
cùng lúc với mái đầu ngẩng lên, khóe
môi héch lên, Triết Minh lại buông ra
chất giọng làm người khác phải rùng
mình:

_ Anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh. Vậy
chúng ta sẽ yêu nhau, nhé!

Như có một quả tạ nặng mấy nghìn tấn
rớt trúng đầu Vĩnh Kỳ, cậu giương mắt
nhìn Triết Minh với gương mặt ngổ
ngếch.

Không ngờ đùa mà thành ....thật. Cái tên
Triết Minh này đang tính giở trò gì đây.

Mở to mắt nhìn Triết Minh như vật thể
lạ, Vĩnh Kỳ thầm nghĩ rồi khẽ chau mày.

Triết Minh đâu dễ gì tha cho kẻ “làm ô
uế” danh dự mình, cậu sẽ dùng chiêu
“gậy ông đập lưng ông” cho Vĩnh Kỳ
chừa thói ngang tàn. Diễn phải diễn cho
giống.

Ngồi xuống giường, Triết Minh đưa tay vuốt mái tóc Vĩnh Kỳ mà cạo nổi cả gai óc, phải cố lắm mới kiềm chế được. Giữ cho “tâm bình thần”, Triết Minh dịu dàng thì thầm :

— Xem kìa, mới vào đây có mấy hôm mà đã ốm thế này rồi. Thương quá.

Rùng mình một cái, Vĩnh Kỳ không tài nào cười nổi với cái hậu quả do mình gây ra.

Đột nhiên, Triết Minh nhích lại gần Vĩnh Kỳ, từ từ, ngày một gần, gần đến mức họ có thể nghe thấy hơi thở của nhau...

Họ chuẩn bị... hôn sao?

Cả Chính An và Bách Nhật đều tròn mắt, hai tròng mắt như muốn chui ra ngoài, miệng há to, hồi hộp chờ đợi...

Cạch!

_ Cậu Vĩnh Kỳ, tới giờ tiêm...thuốc rồi.

Cô y tá bước vào cùng cái kệ lớn trên tay, mặt bỗng đỏ lên khi nhìn thấy cảnh trước mặt. Tiêm thuốc cho bệnh nhân xong, cô khẽ bước ra, như nhớ ra điều gì đó, cô y tá nói với lại :

_ Đây là bệnh viện, không được có những hành vi thân mật ấy. Thật xin lỗi vì tôi vào mà không gõ cửa.

_ Ha ha ha ha ha.... Ha ha ha ha...

Chính An và Bách Nhật ôm bụng cười sặc sụa khi cô y tá vừa bước ra. Cả hai cười đến không kịp thở, cười trước nét mặt cực ngố của Vĩnh Kỳ và Triết Minh.

_ IM NGAY. MUỐN TÔI TỔNG CÔ HAI NGƯỜI RA KHỎI ĐÂY KHÔNG?

Vĩnh Kỳ bực bội gất lên, giọng nói tuy yếu nhưng đủ sức làm hai kẻ kia im bật. Nhưng đâu đó, vẫn còn những tiếng khúc khích reo vang.

Triết Minh đứng phắt dậy, mặt cậu trở nên khó coi, nghiến răng ken két như muốn xé xác người bệnh :

_ Vĩnh Kỳ, tại anh nên tôi mới xấu hổ đến thế. Sao không chết đi cho rồi.

Giờ đến lượt Vĩnh Kỳ, cậu bước xuống giường, đi đến trước mặt Triết Minh, nhếch môi cười :

_ Chẳng phải muốn... hôn sao..

Ngón tay thon dài khẽ vuốt mái tóc bồng bênh rồi từ từ dịch xuống chóp mũi cao, kế tiếp là đôi môi đỏ...

Cạch!

_ Cậu đừng làm ồn thế chứ, Vĩnh Kỳ. Dù sao bệnh viện của tôi cũng...

Vị bác sĩ già lặng người khi thấy tình cảnh khó xử trước mặt.

Hai người con trai đang đứng gần sát nhau. Tay người này đặt lên môi người kia. Vô cùng miễn cảm.

Nhận ra người bác sĩ quen, Vĩnh Kỳ không nói nên lời, tay cậu vẫn để nguyên vị trí cũ. Không ngờ ông ấy lại nhìn thấy cậu trong tình cảnh thế này.

_ Vĩnh Kỳ, cậu... là vậy hả?

Bỏ lại câu nói mờ ám ấy trong gang phòng trắng, bị bác sĩ cười nhẹ rồi bước ra ngoài. Ông biết ai kia đang rất ngượng. Suốt bao năm làm việc trong nhà Vĩnh Kỳ, ông quá hiểu cái tính của cậu, làm gì có chuyện đó chứ. Cậu vẫn không thay đổi, cứ thích trêu đùa người khác. Trẻ con quá!

Từng bước chân nhẹ nhàng chạm đất, vị bác sĩ già vui vì cả hai chàng trai bao năm ông chăm sóc điều nên người. Ai cũng đẹp trai và thành tài. Nhưng...cái bản tính trẻ con thì vẫn không thay đổi là mấy.

Cũng có lẽ do tiếp xúc nhiều với cái tính ấy nên ông cũng “nhiễm bệnh”, câu nói

lấp lửng khi này không ngờ do chính miệng ông buông ra.

Đâu đó trong bệnh viện, một nụ cười nhẹ thoáng qua...

Tại một nơi khác trong bệnh viện, khung cảnh trái ngược hoàn toàn....

Vì “trả đũa” đối phương không thành công, vì mỗi lần đến đoạn “cao trào” thì điều có người xông vào một cách không báo trước, vì cơn giận đạt đến mức báo động đỏ...

Mọi ánh mắt lườm lườm nhau...

Có hai người che miệng cười nghiêng

ngã và bị tống ra khỏi giang phòng lạnh lẽo...

Trong phòng, một trận “đại chiến” xảy ra. Người bệnh tiếp tục mang thương tích, người không bị thương thì tan nát.

Cuộc ẩu đả diễn ra trong vòng 15 phút...

Chiếc gói nằm chễm chệ dưới đất, rách te tua...

Quần áo cả hai trở nên xộc xệch do đấu đá nhau...

Người ngoài cửa thì tiếp tục cười như thần kinh làm bệnh nhân lẫn y tá điều lo sợ họ vào “nhầm” bệnh viện....

Hoàng hôn dần buông xuống mặt nước xanh thẳm. Màu cam sậm bao trùm lấy mọi cảnh vật xung quanh, bầu trời được dịp thay chiếc áo mới toanh và sậm màu. Cả khuôn gian ngập tràn mùi biển, mằn mặn xộc vào mũi...

Sóng vẫn vỗ rì rào, tự do tự tại xô bờ, giống như đang nũng nịu với bờ cát trắng nhuộm màu hoàng hôn. Hết một đứa trẻ nhỏ tinh nghịch.

Màu áo mới vọng xuống bãi biển, nhuộm màu cho dòng đại dương xanh biếc, cả hai thanh sắc hòa quyện vào nhau, tạo

nên mắng màu tuyệt diệu. Một bức tranh tuyệt đẹp.

Vĩnh Khoa lặng lẽ ngược nhìn bầu trời cao vời vợi, cạnh cậu là một cô gái với mái tóc xõa dài.

Dường như cả ngàn thế kỉ trôi qua...

Cuối cùng, không chịu nổi sự im lặng đáng sợ ấy, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng lên tiếng, mắt vẫn lạnh lùng dõi nhìn xa xăm :

_ Sao biết tôi ở đây?

Một nụ cười dịu dàng tràn khước môi xinh, người con gái ấy truyền chất giọng

ngọt ngào của mình vào khoảng không :

_ Vì yêu anh nên mọi điều về anh em phải tìm hiểu, với lại, nơi đây cũng dễ tìm mà. Đúng là anh đã thay đổi, thay đổi quá nhiều. Dạo trước, anh đâu bao giờ đến những chỗ này. Là vì người đó phải không?

_ Đâu bao giờ không có nghĩa là không bao giờ.

Câu trả lời chẳng ăn nhập với câu hỏi mà người con gái ấy muốn biết. Thoáng nét buồn trên gương mặt xinh xắn. Đúng như người ta nói, hạnh phúc đến thì mình đuổi đi, hạnh phúc đi thì mình muốn níu lại...

— Em biết điều đó chứ. Nhưng đã thay đổi thật mà. Sao không trả lời câu hỏi của em, có phải anh thay đổi là do sự xuất hiện của cô bé ấy?

Trầm ngâm nhìn về chân trời, mắt cậu chứa đầy màu cam sẫm của nền trời cao rộng...

Tùng đột gió biển rét người ập đến...

Sáng, biển là một nơi tuyệt đẹp, nắng lung linh huyền ảo, mang tia nắng áp đến mọi nhịp đập, cảm giác yên bình đầy trên đại dương bao la.

Chiều, biển là một nơi man mác buồn,

được phủ bởi một màu sẫm nhẹ, hoàng hôn khoác lên thảm nước xanh, nỗi buồn của con người như được biển thấu hiểu và chia sẻ nhờ từng đợt sóng dập dờn trườn lên cát.

Đêm, có lẽ là lúc buồn nhất, cô đơn nhất nếu trên biển một mình. Ngoài trăng và sao, biển chỉ tro trọi với cát, sóng và cả một rừng nước mênh mông. Màu đen của đêm trùm phủ lấy con nước xanh biếc, nước nhuộm đen buồn bã. Nhìn biển như một hố sâu, tối om, cảm giác trống trải, nỗi sợ kéo đến, quán lấy tâm trí của người ngắm biển về đêm.

_ Đừng bao giờ nhắc đến ai đó trước mặt tôi nữa, Bảo Châu.

Có một thời, Vĩnh Khoa đã-từng là của cô, ở bên cô, nhưng cô lại chạy theo một thứ vô vị khác. Đến khi nhận ra thì mọi chuyện đã quá trễ, không thể nào cứu vãn được. Thậm chí, có lúc Bảo Châu còn thoáng nghĩ, cô sẽ không thể thay thế người trong tim Vĩnh Khoa được.

Nhưng biết sao bây giờ, tim cô đã trao cho ai đó mất rồi. Lí trí đâu thắng nổi con tim.

_ Về thôi. Ngoài này bắt đầu lạnh rồi.

Vĩnh Khoa chậm rãi đứng dậy, từng bước chân dạo nhanh trên cát, lưu lại dấu vết trên nền cát trắng nhưng nhanh chóng bị

sóng cuốn đi mất. Có giống với nỗi buồn cậu đang mang không? Nơi này sẽ cuốn trôi tất cả chứ....

_ Chờ em với.

Bảo châu đứng phắt dậy, vội vã chạy theo người trước mặt cùng nụ cười trên khóe môi...

Cô sẽ cố hết mình để xoa dịu vết thương lòng trong Vĩnh Khoa.

_ Chắc chủ tịch đang muốn tìm cô bé ấy.

Ông Kan kính cẩn cúi đầu rồi ngồi

xuống ghế, mắt dán chặt vào người trước mặt.

Xoay chiếc bút bi trong tay đầy thích thú, đôi mắt sáng lạ thường. Nếp nhăn trên mặt dần ra, để lộ nét nguy hiểm ra ngoài. Trương Tề cười nhạt, giọng rít vào gió, ma sát vào khí lạnh bên trong gang phòng :

_ Vẫn chưa đến lúc đó đâu. Cứ vờn nhau thôi. Trước tiên, ta phải ra mắt ông Lâm, cũng đã lâu không gặp rồi.

Nhìn thấu vấn đề, ông Kan héch môi, chất giọng thanh thoát phả vào không trung :

_ Ngài muốn lật lại quá khứ? Tái hiện vụ tai nạn đó lần nữa sao?

_ Chỉ có một người hiểu tôi. Ha ha, vụ tai nạn lúc trước là dành cho cha nuôi, vụ này... là dành cho cha ruột. Chắc sẽ vui lắm đây.

Tiếng cười hòa vào khí lạnh, một mối nguy hiểm mới được hình thành. Nó hết một con hổ dữ, với đôi đồng tử bén nhạy nắm chính xác mọi đối tượng, sẵn sàng hành động bất kì lúc nào, làm con mồi không kịp trở tay.

Đêm buông xuống là lúc mối nguy hiểm mập mờ hiện lên...

_ Tôi nghe nói Ngài đã không nương tay với cậu Vĩnh Kỳ, điều đó đúng chứ?

Ông Kan nghi ngờ nhìn Trương Tề, ông cứ nghĩ chuyện ấy chỉ là lời đồn đãi, ông không hề nghĩ Trương Tề có thể ra tay với Vĩnh Kỳ.

_ Chẳng những Vĩnh Kỳ, Vĩnh Khoa cũng vậy, nếu nó làm trái ý tôi.

Từng câu chữ gắn mạnh vào đêm đen, cửa sâu vào bầu không khí lạnh lẽo, âm u như cõi âm.

Gương mặt trắng bệch, đúng thật chỉ có Trương Tề mới tạo nhiều bất ngờ cho ông, khẽ mím môi, ông Kan trầm tư cất

giọng :

_ Tôi thật khâm phục Ngài. Còn nhiều điều tôi cần phải học hỏi đây.

Trương Tề là một con cáo già, ông biết nên đặt niềm tin vào đâu và không nên đặt niềm tin vào đâu. Không một ai đoán trước được những gì ông sắp, đang và sẽ làm.

Có thể nói, ông Kan cũng là một con cò của ông. Một con cò được quan trọng hóa trong bàn cờ.

Ông Kan cũng ma mãnh không kém, ông cũng có những bí mật của riêng mình, cất giữ cho riêng mình và đang dần thực hiện

chúng.

Có lẽ, niềm tin là một thứ gì đó quá MỜ NHẠT trong cuộc sống của họ. Niềm tin đã bị vùi dập bởi chính con người. Từ đó hình thành một thế giới không tồn tại thứ gọi là NIỀM TIN. Sự tin tưởng mất dần trong mỗi người. Họ nghi ngờ nhau một cách vô vị.

Cái kế hoạch nhỏ được dựng lên bằng niềm tin... Nhưng niềm tin ấy có sử dụng đúng chỗ?

Ông Kan khẽ héch môi, tia cười gian manh thoát ỏn hiện đầu đó trên khóe miệng. Mắt nhìn chăm chăm vào góc tường...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49

Ang mây thứ 49 : Nghịch (1)

Niềm vui không thể đi vay. . .- Nỗi buồn có cho đi cũng chẳng ai dám nhận!- Nên ta đành để lẫn. . .- Giữa cuộc đời cho gió cuốn đi!!!!!!Nắng thì không có về đêm. . .Cũng như êm đêm ko bao giờ tồn tại mãi mãi!!!

Một tuần sau :

Tổ chức dưới sự lãnh đạo của Vĩnh Khoa ngày một hùng mạnh, lấy được

nhieu danh tiếng trong thế giới ngầm. Ông cậu khá hài lòng về những việc ấy, nhưng vẫn không quên nhắc đi nhắc lại việc “chìa khóa vàng”. Vì hiện giờ, “chìa khóa vàng” vẫn còn sống nên chức chủ tịch vẫn chưa đúng nghĩa, Vĩnh Khoa phải giết người đó thì mới được công nhận thực sự.

Nét trầm lạnh ở gương mặt anh tuần ngày càng hiện ra rõ mòn một, một sự thay đổi chẳng biết là theo chiều hướng tốt hay xấu nữa...

Không thèm đếm xỉa tới cậu bạn thân Chính An, Vĩnh Khoa tự tạo cho mình một lớp ngăn cách, cậu không muốn tin tưởng thêm một ai nữa. Nhưng đồng thời,

có lẽ cậu cũng muốn tốt cho Chính An nên mới vậy, cậu muốn tránh xa Chính An ra để hậu duệ không gặp nguy hiểm. Trái ngược hoàn toàn với những chủ tịch đời trước...

Ra viện, Vĩnh Kỳ trở về nhà, quan hệ giữa cậu và ông vẫn vậy, có đôi lần chạm mặt nhau, họ vẫn nói băng quơ vài câu nhỏ, hết như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra, hết như cậu chưa từng bị thương...

Vĩnh Kỳ đang dốc sức cho một chuyện khác, cậu đang tìm mọi cách, dùng mọi chất xám để nghĩ ra cái lý do hợp lý và thuyết phục cho việc hủy bỏ điều luật đầu tiên trong tổ chức Demons.

Ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ, Chính An lúc nào cũng để mắt đến Vĩnh Khoa nhưng chỉ nhận lại sự lạnh nhạt lạ lẫm. Không dừng lại ở đó, vì chức danh hậu duệ đầu phải chỉ là danh, nhiệm vụ của cậu vẫn phải thực hiện, cho đến khi không có một mối nguy hiểm nào rình rập chủ tịch.

Căn phòng đơn lẻ chìm trong đóng khí sắc lạnh phả ra từ chiếc máy trên tường, Vĩnh Khoa ngồi đó, mắt nhìn vào một điểm trong gian phòng trống, nét lạnh vẫn giữ nguyên trên gương mặt. Sự u buồn dần bị che lấp bởi một diện mạo mới, một tính cách mới.

Cách!

Tiếng động nhẹ vang lên, Chính An bước vào phòng, ánh mắt nhìn thẳng người trước mặt, vẻ mặt đầy quả quyết. Cậu không thể nào chịu nổi cái tình cảnh này chút nào. Tự cậu cảm nhận được, rằng Vĩnh Khoa đang rất cô đơn... Lúc này không phải lúc dành cho những chuyện giận hờn nhau như thế.... Thật quá trẻ con!

_ Khoa, cậu tính suốt đời không nói chuyện với tôi à?

_ ...

_ Đây, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.

— ...

Ánh lạnh khẽ lay động, nhích chân lên và xoay chiếc ghế lại, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào cặp mắt đầy quả quyết, từng câu chữ được thả ra một cách rợn người :

— Sao không gõ cửa?

Khoanh tay trước ngực, Chính An dứt khoát bảo :

— K-h-ô-n-g t-h-í-c-h

Có chút ngạc nhiên với thái độ xác xược ấy, Vĩnh Khoa hơi nhướn mày lên, nghiêng

răng ken kết :

_ Nói lại xem!

_ ...

Chính An xoay người, môi hình thành nụ cười quỷ quyết nhất, gương mặt ma ranh một cách không ngờ tới. Những điều này, cậu học từ Vĩnh Kỳ chẳng...

_ Không thích.

Nhận ra nét quen thuộc trong từng cử chỉ, Vĩnh Khoa không ngần ngại nói luôn :

_ Đừng có bắt chước tên ngốc đó. Không giống lắm đâu.

_ Cậu biết tin gì chưa? Anh cậu và Triết Minh đang yêu nhau đấy.

Xin lỗi nhé, Vĩnh Kỳ, Triết Minh. Đành phải lôi chuyện này ra vậy. Có thể, tên ngốc này mới chịu mở miệng với tôi.

Nghĩ thầm, Chính An quay người sang hướng khác, môi khẽ héch lên.

Nghe được thông tin mới và có tính dư luận cao, Vĩnh Khoa ngậy người lúc lâu, cổ lăm cậu mới không bật cười thành tiếng. Đưa tay che miệng, Vĩnh Khoa thản nhiên nhún vai :

_ Đúng thật giới tính anh ta có vấn đề

rồi.

Mọi chuyện đang đi đúng chiều, Chính An cười thầm rồi quay lại, mắt nhìn thẳng mắt Vĩnh Khoa, tỏ vẻ dăm chiêu :

_ Chưa hết, hôm ở bệnh viện, họ còn... hôn nhau.

Một lần nữa vô vàn xin lỗi hai người vì tôi đã nói quá.

Chính An tự nhủ với lòng, nhưng nhanh chóng, cảm giác tội lỗi bỗng chốc tan biến.

Nét cười khê thoáng qua hai gương mặt....

Rầm !

Cánh cửa phòng chủ tịch được tung ra một cách vô lễ, dáng người trước cửa đang hồng hộc lên vì tức. Từng bước chân dậm xuống nền đất như muốn tiêu hủy tất cả.

Vĩnh Kỳ sa sầm mặt lại, ánh mắt chất chứa mắng đên âm u, giông bão chuẩn bị kéo đến...

Chính An nhận biết được điều đó, cậu vội cười giảng hòa rồi làm ngơ như mình vô tội :

_ Ha ha, anh Vĩnh Kỳ, anh khỏe chứ nhỉ?

Sao đến đây sớm thế, a ha ha ha. Đói bụng chưa, hay bọn mình cùng đi ăn nhé.

Chuyển tia nhìn sang cái tên tựa diễn tự xem kia, Vĩnh Kỳ khẽ hếch môi, chất giọng mang dư âm bảo tố :

_ Ăn năm đám của tôi này. Ai cho cậu dám bịa chuyện thế?

_ Ồ, bịa khi nào, có thật mà. – Chính An ngơ mặt ra, hết chú thỏ vô can. Diễn quá tài.

_ Chỉ thật một nửa. Bọn tôi HÔN khi nào? Hà?

He he, đành dùng hạ sách này vậy...

Một lần nữa, Chính An nghếch mặt ra rồi “à” lên một tiếng tỏ vẻ hiểu ý của Vĩnh Kỳ.

Bất chợt, cậu quay sang Vĩnh Khoa – đang ngồi với dáng thoải mái, vẻ mặt dửng dưng – chỉ thẳng vào mặt Vĩnh Khoa rồi kiên quyết “chối tội”

_ Chỉ tại tên này nài nỉ tôi kể chuyện tình yêu của anh và Triết Minh cho hắn nghe nên tôi mới lỡ miệng. Thật ra tôi không muốn bịa xấu anh đâu, do hoàn cảnh ép buộc thôi..

Thân người đang nghiêng nhiên gương mặt nhìn cuộc trò chuyện bỗng chốc bị

lôi vào cuộc tranh luận ấy một cách không ngờ đến. Vĩnh Khoa mở to mắt hết cỡ, tròn mắt như đang rất bức xúc.

_ Gì chứ?

Vĩnh Kỳ đang sôi máu bỗng rít lên, mắt dòm Vĩnh Khoa chăm chăm như muốn nói : Thật không?

Nhân cơ hội đó, Chính An rón rén đưa chân lên, chuẩn bị rút lui, nhưng chất giọng lạnh ngắt đã kịp cất lên, chặn ngay con đường sống của ai kia :

_ Đứng yên đó.

_ Vĩnh Kỳ, anh ra ngoài đi.

Vĩnh Khoa buông ra một đuôi “khách” rất tế nhị, mặt nghênh lên, chất giọng lạnh tanh lại tiếp tục phát ra :

_ Tôi có chuyện cần nói với tên ba hoa này – Ngưng lại một chút, Vĩnh Khoa hắng giọng rồi nói tiếp – Hắn tự đạo diễn tự làm diễn viên đấy.

Đóng sầm cửa lại, Vĩnh Kỳ sai từng bước dài trên con đường ra cổng. Đi được một quãng, chợt, Vĩnh Kỳ dừng lại rồi... vò đầu bức tóc, dậm chân đùng đùng xuống nền đất như một đũa con nít dỗi mẹ.

_ Aish, tức chết được, giới tính mình bình thường mà. Làm sao giải thích cho mọi người hiểu đây. Cũng tại tên Triết Minh đó, khi không lại hòa theo mình làm gì. Aish, bực quá...

Sở dĩ Vĩnh Kỳ tức tối đến vậy là do... vĩ bác sĩ kia, không ngờ ông ta cũng dám trêu chọc cậu. Hôm suất viện, ông ta còn nháy mắt với cậu nữa...

Bao năm qua, bên cạnh vị bác sĩ là một chàng trai tinh tường, hoàn toàn nghiêm chỉnh, rất ít khi nét trẻ con lộ ra khi có vị bác sĩ ấy. Ông bác sĩ đứng tuổi ấy như người thân trong gia đình, như một người quản gia, như một người bảo mẫu... đối

với Vĩnh Kỳ và Vĩnh Khoa, ông ấy luôn được tôn trọng tuyệt đối. Có lẽ ông là người hiểu tính cách cả hai nhất vì ông đã ở bên hai người ấy từ thuở bé.

Kể từ đây, vị bác sĩ ấy sẽ nắm trong tay một thứ để uy hiếp Vĩnh Kỳ, nghĩ đến đó, cậu lại dậm chân xuống đất đầy dỗi hờn.

_ Wen, tại sao ông lại biết cách trêu đùa người khác chứ? Chẳng phải ông luôn nghiêm khắc với bọn tôi hay sao? Ăn cái này cũng không được, ăn cái kia cũng không xong, còn bảo là có hại cho sức khỏe. Bực bội quá đi.

_ Cậu chủ, cậu đang nhắc tới tôi sao?

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo liền xuất hiện. Wen – vị bác sĩ đứng tuổi – đang đứng tần ngần trước mặt Vĩnh Kỳ, miệng cười tươi.

Đứng hình trong mấy giây, Vĩnh Kỳ bất chợt lắp bắp :

_ S... Sao ông lại ở đây?

_ Tôi đến đưa thuốc cho cậu Khoa. Tuy cơn sốt đã dịu lại nhưng vẫn cần uống thuốc.

_ Bác sĩ rắc rối thật. – Vĩnh Kỳ chau mày vì cái tính cẩn thận của ông.

_ Nè, cậu Vĩnh Kỳ, có tin tôi “tiêm”

thuộc “vitamin” cho cậu không? – Kèm theo đó là cái nháy mắt đầy ẩn ý.

_ Vitamin? – Chẳng hiểu vị bác sĩ ấy muốn nói gì nữa, Vĩnh Kỳ ngó người, hỏi lại đầy ngờ vực.

Khẽ cất bước, vị bác sĩ ấy héch môi hờ, giọng nhẹ tênh bay vào không trung, để lại “dấu ấn” cho Vĩnh Kỳ :

_ Minh CỦA TÔI. Hai người yêu nhau, muốn hôn nhau. Nhiều đó vitamin liệu đủ chứ?

Tại Mỹ :

Một cuộc sống hoàn toàn mang mùi vị mới toanh. Tất cả điều lạ lẫm và kích thích sự tò mò của Thiên Di.

Sóc con không ngờ Hải Nhân lại làm chủ một công ty lớn đến thế.

Ngắm nhìn cảnh đẹp và dạo chơi suốt tuần qua làm tâm trạng sóc con bớt u buồn hơn, nhưng mỗi đêm, hình ảnh ai đó lại ùa về, ngập tràn trong tâm trí...

Dù sao thì quên đi Vĩnh Khoa cũng là một điều khó đối với Thiên Di, niềm vui đâu trọn vẹn khi nỗi nhớ không nguôi ngoai.

Đưa ánh mắt nhìn giang phòng mới, bỗng chốc, tia nhìn khựng lại nơi chiếc ba lô nhỏ đang nằm chõng chênh....

Hai hộp quà xinh xinh vẫn còn nguyên vẹn.

Thiên Di chẳng dám mở ra, không biết vì sao nữa.

Đôi chân nhỏ khẽ động dậy, bước đến bên chiếc ba lô.

Chọn chiếc hộp to nhất, Thiên Di sầm soi hồi lâu rồi mở nhẹ chiếc hộp. Là một đôi giày búp bê đáng yêu kèm theo vài dòng chữ trên mẫu giấy nhỏ “Chúc em sinh nhật muộn vui vẻ nhé. Anh đã chọn

rất lâu đây, mãi mới được một đôi xinh thế này. Chắc chắn rất hợp với em. Chính An”

Chiếc môi bé hình thành nụ cười nhẹ, ngắm nhìn đôi giày không rời mắt, đúng thật là rất đẹp....

_ Là quà của Chính An à?

Từ ngoài cửa, Hải Nhân chậm rãi bước vào, ánh nhìn rơi tõm vào đôi giày nhỏ nhắn, môi thoáng nụ cười.

Chẳng đáp lời Hải Nhân, Thiên Di đặt đôi giày xuống bàn. Chiếc hộp nhỏ nằm gọn trong tay sóc con...

Mở chiếc hộp ra, Thiên Di đứng lặng người. Mọi cảm xúc ùa về, hình ảnh trước kia ùa về, làm choáng ngợp tâm trí nó.

Sợi dây chuyền có đôi cánh màu bạc.

Thứ mà Vĩnh Khoa luôn đeo trên cổ sao lại là quà Chính An tặng nó?

Nước mắt từ đâu rơi xuống, không sai, Thiên Di chắc rằng đây là quà của Vĩnh Khoa tặng nó...

Nén nước mắt, không hiểu sao Thiên Di giơ tay và quăng chiếc hộp xuống đất, làm sợi dây chuyền rơi ra ngoài nền gạch bóng loáng.

Ngồi bệnh xuống sàn nhà, Thiên Di ôm mặt khóc nức nở, trong tiếng nấc nghẹn ngào là những câu chữ chứa đầy sự đau đớn :

_ Sao lại thế? Sao anh ta lại đưa cái thứ này cho em. Làm sao em có thể quên, có thể tiếp tục hận anh ta... Anh ta là tên đáng ghét, đáng ghét nhất.... Hình ảnh về anh ấy cứ chiếm lấy tâm trí em, em không biết mình phải thế nào nữa...

Hải Nhân lặng người nhìn từng giọt nước mắt khế rơi trên mắt ai đó, tim cậu quặng thắt. Làm sao mà cậu không biết chứ? Từ lúc nó theo cậu sang đây, đêm nào mà không thút thít khóc vì nhớ ai đó. Nét rũ

rượu trên gương mặt xinh xắn vờ vui vẻ làm cậu nhói lòng. Chẳng đang găng gượng hay sao?

Dáng người nhỏ nhắn nắc lên liên hồi...

Ánh nhìn buồn bã chiếu vào sợi dây chuyền đang lấp lánh dưới vòm nắng tinh khôi. Bước đến nhặt sợi dây chuyền ấy, Hải Nhân cười buồn :

_ Sao em lại quăng món quà quý giá này!

Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Thiên Di, nét buồn đượm trên mắt. Ôm dáng người bé nhỏ vào lòng như muốn sưởi ấm trái tim đang rỉ máu.

Nâng mái đầu ai đó lên, đưa tay lau nhanh những giọt nước mắt ương bướng, Hải Nhân khẽ thì thầm vào tai Thiên Di :

_ Đừng để anh thấy em khóc nữa, bé Di à!

Nụ cười theo làn gió bay đi, Hải Nhân nhẹ nhàng đeo sợi dây chuyền ấy vào chiếc cổ nhỏ dưới sự ngạc nhiên của Thiên Di. Nó toan giựt phăng sợi dây ấy ra thì bị Hải Nhân chặn lại bằng một giọng nói cực kỳ hung hăng :

_ Ngồi im nào.

Nhận được sự ngoan ngoãn của ai đó, Hải Nhân phì cười. Đưa tay xoa mái tóc

rồi bời, khẽ đặt lên làn tóc ấy một nụ hôn nhẹ tựa ánh ban mai, Hải Nhân dịu dàng đưa chất giọng của mình truyền vào tai ai kia :

_ Vì không muốn nhìn thấy bé Di của anh rơi nước mắt vì tên ngốc đó nữa, nên anh sẽ tặng em một món quà nhỏ. Nhận xong món quà ấy, em đừng giận anh nhé!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50

Áng mây thứ 50 : Nghịch (2)

“Lúc còn trẻ không biết, cứ nghĩ rằng chỉ một chút thương tổn thôi là bản thân cũng

sẽ không chịu đựng nổi...Nhưng sau khi trải qua mưa gió nhấp nhô trong cuộc sống, mới biết qua những tháng ngày dài đằng đẳng của một kiếp người, thì không có gì là không thể tha thứ, là không thể không buông tay...”

_ Anh Vĩnh Khoa, xem em đem gì tới cho anh nè!

Từ ngoài cửa, Bảo Châu hớn hở chạy vào với cái túi bé xinh trong tay, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Nhìn Bảo Châu mà Vĩnh Khoa thoáng buồn, mấy tuần nay, không ngày nào là cô không mang cơm đến cho cậu. Sự quan tâm của Bảo Châu dành cho Vĩnh Khoa

ngày càng nhiều, điều đó làm cậu... càng nhớ Thiên Di hơn. Nỗi nhớ chưa bao giờ vơi đi...

Gương mặt lạnh như tiền, Vĩnh Khoa trầm ngâm cất giọng :

_ Không cần phải thường xuyên đến đây đâu, Bảo Châu.

_ Mặc em.

Nét cười thoáng vụt mất theo làn không khí, Bảo Châu ngồi xuống ghế, phôi bày “thành quả” của một buổi sáng dậy từ sớm ra trước mặt Vĩnh Khoa rồi bảo :

_ Anh ăn đi. Em đã dậy rất sớm để làm

đó.

_ Bảo Châu, nghe anh này...

_ Không nghe, anh mau ăn đi.

Lập tức chặn ngang câu nói của Vĩnh Khoa, Bảo Châu ương bướng nói, cô thừa biết Vĩnh Khoa muốn nói gì, những câu nói ấy cô như đã thuộc nằm lòng, hôm nào đến mà không nghe chứ.

Đan xen hai tay vào nhau, Vĩnh Khoa đưa ánh nhìn rơi tõm vào nét buồn ngự trên gương mặt xinh xắn kia, khẽ cất giọng :

_ Dù em cố chấp thì vẫn vậy thôi. Anh

chỉ xem em như em gái. Em hiểu điều đó chứ?

Gương mặt phụng phịu dỗi hờn, mắt long lanh như muốn khóc. Nắm chặt tay mình, Bảo Châu mím môi cho nước mắt không rơi :

_ Em gái thì không hôn anh được, không hẹn hò, không thể ôm anh, không thể ở gần anh...

_ Ngốc! Những việc đó đâu quan trọng. Em gái cũng có thể đi chơi với anh trai mà.

Cốc nhẹ vào đầu Bảo Châu, Vĩnh Khoa cười nhẹ.

Thở hắt, Bảo Châu buồn bã xăm soi đôi giấy mình đang mang, có lẽ cô nên dừng lại chăng?

Dù có cố gắng cách mấy cô cũng chẳng thể nào thay thế hình ảnh Thiên Di trong lòng Vĩnh Khoa được. Bằng chứng là một tuần qua, ngày nào cô cũng nhìn thấy Vĩnh Khoa buồn rầu qua ô cửa kính. Khuôn mặt anh tuần hiện rõ hai chữ Thiên Di trên đó. Ấy vậy mà khi cô vờ hỏi, anh lại chẳng buồn thừa nhận.

Biến tình yêu trong cô thành tình anh em!...

Biết là khó nhưng có lẽ, điều đó làm cô

vời đi nỗi buồn khi không được đón nhận tình cảm. Cũng đúng thôi, khi có hạnh phúc ở trong tay, Bảo Châu đã vứt bỏ vậy thì làm sao cô níu giữ được cái hạnh phúc mà cô đã để vụt mất ấy!

Ngẩng mặt lên nhìn vào mắt Vĩnh Khoa, Bảo Châu hỏi khẽ :

_ Anh yêu cô nhóc ấy nhiều lắm hả?

_ ...

Không nhận được câu trả lời, Bảo Châu cười nhẹ rồi đứng dậy, ánh mắt trở nên tinh quái.

Cô bước từng bước ra khỏi phòng làm

việc của “anh trai”, bỗng, cái giọng trong trẻo thánh thót vang lên kèm theo tiếng cười khúc khích :

— Anh là tên đại ngốc. Người mình yêu bỏ đi mà chẳng giữ lại. Khi nào Thiên Di về đây, em sẽ mách Thiên Di tội xấu của anh và xuôi em ấy bỏ anh cho xem.

Bảo Châu là vậy. Cô luôn dùng nụ cười để che lấp đón đau....

Nhìn theo cái dáng của Bảo Châu khuất dần sau cánh cửa, Vĩnh Khoa khẽ cười, chiếc ghế được xoay đến bậu cửa sổ, bầu trời trong vắt gieo đầy tia tinh quái. Một cảm xúc khó tả dâng trào trong tâm can. Điềm báo gì chẳng?

Tại Mỹ :

“Chuyện bí mật gì mà anh lại giấu em?”

“Nói ra em không được giận anh đâu. Anh biết mình có lỗi nhưng... thôi, để anh chuộc lỗi cái đã. Em nghe cho kỹ những gì anh sắp nói nhé. Không được bỏ sót chữ nào, nhớ nhé!”

“Em biết rồi. Anh nói mau đi em còn ngủ nữa”

“Bảo đảm nghe xong em sẽ thức trắng đêm”

“Có nói không thì bảo?”

“Anh đã thông đồng với Vĩnh Khoa. Anh giúp tên ngốc đó diễn một vở kịch mục đích là để em hận tên ấy và đồng ý theo anh sang đây. Sở dĩ Vĩnh Khoa muốn làm vậy là vì... em chính là “chìa khóa vàng”, người Vĩnh Khoa bắt buộc phải giết để được công nhận là chủ tịch trong tổ chức. Vì đó quy luật có từ rất lâu, không một ai dám làm sai quy luật ấy...”

Món quà lại là một lời thú nhận...

Mẫu chuyện vụn vặt ban tối choáng lấy tâm trí của Thiên Di, từng câu chữ như ăn sâu vào trong mọi ngóc ngách của tế

bào cơ thể, âm vực trong mỗi thanh
giọng cứ truyền đến tai trong đêm đen.
Lời nói được lặp lại cả ngàn lần trong
giấc ngủ, ngân vang trong đầu óc.

Ánh sớm ban mai xông thẳng vào căn
phòng nhỏ, mọi luồng sáng vô hình ôm
lấy thân hình trên giường, sưởi ấm cho
cơ thể bé nhỏ bằng ánh sáng mỏng manh.

Dụi dụi mi mắt sâu giấc ngủ mơ màng,
Thiên Di vẫn không quên mẩu chuyện
hôm qua. Vùng chần lên và bước xuống
giường, chỉnh chu lại mình xong, Thiên
Di rón rén sang phòng Hải Nhân.

Rút rè nhìn người con trai trước mặt,
Thiên Di nắm chặt lấy hai tay mình đầy

hội họp như chuẩn bị phỏng vấn không bằng.

Tia nhìn lọt vào cửa chỉ ấy, Hải Nhân nheo mắt, chất giọng ma mãnh vang lên trong màn sương sớm :

_ Em muốn tìm hiểu mẫu chuyện hôm qua?

_ Dạ. – Hít thở sâu, Thiên Di nhanh miệng hỏi – Sao phải giết “chìa khóa vàng” thế?

_ Đó là quy luật của tổ chức. Vì Vĩnh Khoa là chủ tịch đương thời nên cậu ấy phải giết “chìa khóa vàng” , và vì không thể nào làm điều đó nên cậu ấy đành

chọn cách khiến em rời xa cậu ấy.

Bằng đi một lúc lâu, Thiên Di ngẫm mình trong mớ chữ rời rạc phát ra từ miệng Hải Nhân. Chỉ vì muốn bảo vệ nó mà lại làm cho nó phải khóc? Chỉ vì không muốn giết nó mà bắt nó phải rời xa cậu? Thật quá đáng, không thể nào tha thứ được.

Trong đầu Thiên Di bây giờ là hàng ngàn mớ hỗn độn về Vĩnh Khoa, biết được sự thật ấy, niềm vui trong lòng bỗng dưng dâng lên. Việc Vĩnh Khoa phải giết “chìa khóa vàng” và việc nó chính là “chìa khóa vàng” thì đã sao. Chắc là có cách huỷ bỏ quy luật ấy!

Dựa người vào tường, Thiên Di khẽ cười, có lẽ nó chưa nhận thức được mối nguy hiểm đang rình rập, có lẽ nó chưa biết đến cái người tên Trương Tề... nên mới nở nụ cười ấy chẳng!

Cái nhếch môi tinh quái hình thành trên khóe miệng bé xinh, thật giống với một ai đó. Chỉ vì những lý do “ngớ ngẩn” ấy mà Vĩnh Khoa đã cướp đi bao nhiêu là nước mắt của nó, cậu phải trả giá đắt cho những việc cậu đã gây ra cho nó. Nhất định là vậy!

_ Trông em... gian quá bé Di.

Hải Nhân nhìn dáng người bé xiu trước mặt, khẽ run lên rồi nói bằng giọng lo sợ,

nét mặt hài vô cùng.

Ánh nhìn chứa đầy sự tinh quái, nghịch ngợm. Vốn chẳng phải cô nhóc tay vừa trong việc “tiếp đãi” hôn phu Vĩnh Khoa nên trong đầu ai đó đã có sẵn “bản án” và “phương pháp dạy dỗ chồng” chất cao như núi. Nhoẻn miệng cười kèm theo cái nháy mắt ma lạnh, Thiên Di chậm rãi phát âm thật chuẩn từng câu chữ bằng chất giọng trong veo như ánh ban mai :

_ Vì anh đã “thú nhận” mọi chuyện với em nên em không “tính toán”. Còn ai kia, sẽ biết tay Lữ Thiên Di này.

Dobacachi.

Đúng. Chính là nụ cười ấy. Nụ cười ngây thơ, trong sáng bao ngày đã trở lại. Hải Nhân mừng vì điều đó, tình yêu cậu dành cho con sóc đáng yêu này không bao giờ tắt, thế nên, cậu chọn cách nói ra tất cả để được nhìn thấy nụ cười hồn nhiên kia. Bao ray rức, dần vặt trong cậu giờ đây tan biến tựa bọt biển, chúng hòa vào lòng đại dương bao la. Một tâm hồn thanh khiết, không vương bận sầu muộn và mất ngủ triền miên vì nỗi day dứt khi phải lừa dối người mình yêu.

Xoảng!

Ly thủy tinh trên tay Hiệu trưởng Lâm

bỗng chốc tan vỡ khi chạm vào nền gạch trường học bóng loáng. Khóe mắt hình thành nỗi sợ hãi tốt độ, môi run bần bật mãi không thốt nên lời. Như một pho tượng bất động tại điểm đang đứng, Hiệu trường gieo tia nhìn hãi hùng của mình khắp cơ thể người đứng trước mặt.

Mái đầu điểm bạc khế động đập, bước đến và nghiêm nhiên đặt mình lên chiếc ghế bên phải gang phòng, một cái môi ma mị thoáng phảng phất trong làn gió trời trong vắt :

_ Lâu không gặp nhỉ, Lâm Kỳ. Giờ đã một cơ ngơi đồ sộ thế này rồi sao?

Như có dòng điện lướt qua người Hiệu

trưởng Lâm, ông nhấc từng bước chân nặng chịch tiến đến chiếc ghế bên bàn Hiệu trưởng, ngồi xuống mà mắt vẫn dõi nhìn người trước mặt.

Đưa ánh nhìn chạm vào đôi đồng tử đang sợ hãi, Trương Tề nhếch môi, chất giọng tràn vào khoảng không bao la, hắc mùi của nguy hiểm :

_ Sao thế? Ông tiếp đãi bạn cũ thế này à? Chẳng mời nổi một tách trà ư?

_ Nơi đây không tiếp đón ông đâu, Tề lão gia.

Giọng nói vừa dứt thì cái bóng của thầy Vinh đã in hằn trên nền gạch. Một tay đẩy

gọng kính lên, một tay cho vào túi đây sự trang nhã, thầy Vĩnh tiếp tục dõi chân bước vào giảng phòng với ánh nhìn khinh khinh.

Trương Tề khẽ héch môi cười, đứng phắt dậy trong tích tắc, mắt chiếu những tia hiểm đến đáy mắt thầy Vĩnh :

_ Hơ hơ, vậy tôi xin cáo từ. Tôi đâu phải kẻ mặt dày, người ta có ý đuổi thì nán lại để làm gì.

Trước khi bước ra khỏi ngưỡng cửa phòng Hiệu trưởng, Trương Tề không quên để lại một câu nói khô khốc :

_ Gắng bảo vệ cho tốt nhé.

Hương thơm từ làn không khí sạch bay thẳng vào mũi, khẽ vươn vai, Vĩnh Khoa đưa tay lấy cái áo khoác rồi bước ra khỏi phòng làm việc.

Bãi đỗ xe chứa đựng hàng nghìn con xe sang trọng và đẹp mắt. Chiếc BMW màu đen bóng loáng như nổi bật hẳn lên nhờ hai chùm bong bóng bảy sắc đang lơ lửng trên kính chiếu hậu. Đó chẳng phải xe của cậu sao?

_ Cái quái gì thế này?

Chau mày đầy nghi hoặc nhìn con xe yêu

quí của mình, Vĩnh Khoa thận trọng vòng ra sau xem lại biển số xe để chắc rằng đây là bé cưng của mình.

Đúng là biển số của xe cậu.

Vĩnh Khoa nhăn trán suy nghĩ, rốt cuộc là kẻ nào to gan lớn mật dám làm thế với con xe yêu quí của cậu chứ?

Tiến đến phía cửa xe, Vĩnh Khoa đưa tay vịn tay nắm cửa...

Cạch.. cạch... cạch...

_ Lại gì nữa đây?

Kéo mãi mà tay vịn cửa chẳng chịu mở

ra.

Đi sang cửa khác, cửa khác rồi cửa khác... trong 4 cánh cửa vào xe, cửa nào cũng như nhau. Chúng cứ dính chặt vào xe là thế nào!

Dồn hết sức lực vào hai cánh tay, Vĩnh Khoa kéo mãi, kéo mãi mà cái cửa chẳng hề động đậy hay có dấu hiệu sẽ mở ra.

Cậu tức giận đập vào cửa xe.

Cuối cùng, sau một hồi nghiên cứu 4 cửa, Vĩnh Khoa đã tìm ra nguyên nhân khiến chúng cứ dính chặt và xe không rời.

Một loại keo dính có tính bấu chặt hơn
keo 502 được viền sát mép cửa...

_ Rốt cuộc là tên nào?

Sa sầm mặt lại, vàng quang u ám ngập
đầy bãi đỗ xe. Mây mù như kéo đến và tụ
lại một chỗ.

Gương mặt lạnh tanh chứa đầy nét giận
dữ đáng sợ, Vĩnh Khoa quăng cái áo
khoác lên mui xe rồi đá thật mạnh vào
bánh xe cho thỏa tức.

Dọc hai bên đường, người đi bộ không
nhiều lắm. Cái nắng dịu nhẹ chiếu thẳng
xuống mặt đường. Hàng cây xanh mơn
mơn theo gió lung lay trong nắng.

Chỉ có thể này mới cảm nhận được hương của sự sống.

Từng bước chân sỏi dài trên sa lộ, dáng người cao quý, sang trọng nổi bật trên con đường lớn. Mọi người nhìn chằm chằm Vĩnh Khoa hết như cậu là con quái vật. Đây là bộ vest sang trọng kia và gương mặt điển trai ấy chứ. Họ không nghĩ rằng một người cao quý thế lại thích... tản bộ.

Vĩnh Khoa thề sẽ giết cái kẻ nào dám hành xác thể này.

_ Ôi, đúng rồi, đúng thật là có anh đẹp trai đang đi dạo ở đây.

— Woa, xem anh í kia, thích quá, sao lại đẹp đến vậy chứ.

Những tiếng suýt xoa bỗng rung vang lên, Vĩnh Khoa khẽ nhíu mày, chậm chậm quay mặt lại đằng sau... Một tốp con gái với đôi mắt sáng rực đang nhìn cậu như muốn... ăn tươi nuốt sống.

Chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra nữa.

Vĩnh Khoa bỏ ngoài tai những lời trầm trồ khen ngợi ấy, cậu dừng dừng bước tiếp. Những bước chân nhanh chóng khựng lại vì phía trước cũng có một tốp con gái bao quanh.

_ Anh gì ời, cho em làm quen nhé.

_ Cho em xin số phone nha anh.

_ Tránh ra.

Chất giọng lạnh tựa ra khắp đường, luồng sát khí trở nên dày đặc hắt hoi.

_ Woa, đúng rồi. Anh ấy rất lạnh lùng nhưng cũng rất dịu dàng.

_ Biến hết mau.

Nghiến răng ken két, Vĩnh Khoa gằng từng chữ như muốn xé nát những con chữ ấy. Chợt, một câu nói nhỏ vọng đến tai cậu, đôi mày rậm nhíu lại, ánh nhìn quẩn

lấy người phát ngôn vừa nãy, gắt lên :

_ Ai nói với các người là tôi đang ở đây?

_ Em chẳng biết, chỉ nhận được tờ giấy này nè. – Cô gái ấy ngượng ngùng lắc đầu rồi chìa tờ giấy ra trước mặt Vĩnh Khoa.

Giật lấy tờ giấy một cách vô duyên, Vĩnh Khoa nhướn mày khi dòng chữ đỏ đập vào mắt cậu.

“NGẮM TRAI ĐẸP MIỄN PHÍ TRÊN ĐƯỜNG. CHÀNG TRAI CÓ DUNG MẠO TUYỆT ĐẸP ĐANG DẠO MÁT TRÊN SA LỘ. NHANH CHÂN LÊN

NÊU BẠN MUÔN CHIÊM GUỒNG
NHUNG NHAN MỈ MIÊU CỦA
CHÀNG ẤY. TUY LẠNH LÒNG
NHUNG THẬT RA RẤT DỊU
DÀNG...”

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 51

Áng mây thứ 51 : Sóc con nghịch ngợm
(1)

Đủ nắng.... Hoa sẽ nởĐủ gió.... Mây sẽ
bayVà đủ yêu thương....Hạnh phúc sẽ
đong đầy!

Kính kong....

Từng bước nhỏ trên nền cỏ xanh rì,
khuôn viên quen thuộc choáng lầy tâm trí
ai đó. Từng mảnh chuyện rời rạc được
chấp vá khi đôi chân nhỏ bước vào
khung cảnh thân quen.

_ Chị này, phải giữ bí mật giúp em nhé.

Chất giọng ngây thơ vang lên khi vừa đặt
chân vào bếp. Mai cười khẽ, gạt đầu rồi
chỉ vào bàn ăn đã được bày sẵn các món
nóng hổi thơm phức.

Đôi mắt tinh ranh ánh lên tia tinh nghịch,
ngồi xuống bàn ăn trông thật bắt mắt ấy
kèm theo một số gia vị đi kèm.

_ Đừng làm... khó ăn quá nhé em.

Mai e dè nhắc nhở con sóc ngỗ nghịch, tình người trong cô khi không trỗi dậy. Vì cả ngày nay chủ nhà có cho miếng gì vào bụng đâu chứ. Từ ngày cô nhóc này đi, chẳng ngày nào chủ nhà ăn uống điều độ cả.

Mai đang cố chừa cho chủ nhà một con đường sống.

Nhưng... với một con sóc tinh ranh chứa đầy âm mưu “phục thù” trong khoang bụng thì... chừa đường sống không có có trong từ điển tiếng việt. Ai bảo chủ nhà cướp đi biết bao nhiêu là nước mắt của sóc nhỏ làm chi!

Ngã người lên chiếc sofa trong phòng khách, Vĩnh Khoa sẫm soi tờ giấy hồi lâu, vì là chữ in nên cậu không tài nào đoán được ai là người viết những dòng này. Nhưng cái người ấy sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này!

_ Có cơm rồi thưa cậu chủ.

Từ dưới bếp, Mai vui vẻ nhoẻn miệng cười rồi cuối chào. Sự dằn vặt bỗng dấy lên, chưa bao giờ Mai tiếp tay cho ai làm chuyện “thiếu tình người” như thế. Vì người nhờ giúp như một đứa em gái thân thiết nên Mai cắn răng “phản” chủ

nhà.

Trước khi ra về, Mai ngoái lại nhìn bàn ăn bằng ánh mắt “thương tiếc”, mong sao chủ nhà “không sao” sau đêm nay.

Thành thật xin lỗi cậu chủ!

Căn nhà trở nên vắng vẻ. Vĩnh Khoa dõi mắt nhìn xa xăm, ánh nhìn man mác buồn. Chẳng còn tiếng nói cười riu riu của ai đó, chẳng còn được nhìn thấy căn bếp bốc khói nghi ngút...

— Aish, sao lại nghĩ đến chuyện tiêu tốn tiền của ấy chứ?

Tự khờ vào đầu mình, Vĩnh Khoa sai

chân vào bếp để làm no cái bụng rỗng tuếch của mình. Mùi thơm từ các món ăn xông vào mũi, một ngày làm việc với cái bụng rỗng tuếch chắc là mệt lắm.

Mấy ngày nay, chỉ có duy nhất hôm nay là Vĩnh Khoa chịu lếch vào bếp. Không biết vì lý do gì nữa. Điều ấy khiến Mai cũng ngạc nhiên không kém, thường ngày cô từ tốn mời cậu dùng bữa điều nhận được sự từ chối lạnh nhạt. Thật không ngờ hôm nay cậu lại đổi ý.

Nhưng... tiếc thay!

Lúc này, đổi ý là một việc hoàn toàn sai lầm đối với Vĩnh Khoa.

Và điều đó đang được mình chứng...

Nhắc đĩa lên, Vĩnh Khoa cho miếng trứng vàng ươm, thơm phức vào trọn trong miệng, khẽ nhai và thưởng thức....

...

_ Khụ... khụ... khụ...

Miếng trứng bé xinh vừa vào miệng thì Vĩnh Khoa đã ho sặc sụa, cậu đưa tay lấy ly nước lọc cạnh mình và nốc một hơi.

Chau mày mình vào đĩa trứng bắt mắt, Vĩnh Khoa chẳng dám rớ đĩa vào nữa. Chỉ có một mùi vị. Mặn. Trứng cuộn thế này hả trời!?

Đẹp đĩa trứng sang một bên, Vĩnh Khoa đưa đĩa gấp miếng sườn sào chua ngọt béo ngậy, cho vào miệng. Khi miếng sườn ấy vừa chạm vào đầu lưỡi thì....

_ Khụ... khụ... khụ...

Lần này, không phải ho vì mặn và cay. Cay xé lưỡi. Sườn sào chua ngọt mà chua ngọt đâu không thấy, chỉ cảm nhận được vị cay thấu xương tủy.

Bắt đầu nghi ngờ tay nghề của Mai, Vĩnh Khoa cố gắng thử thêm chén canh đang bốc khói ngút trời.

Đưa cánh tay dè dặt múc một thìa canh

đây, Vĩnh Khoa chậm chậm cho thìa canh vào miệng.

...

_ Khụ... khụ... khụ....

Lấy vôi ly nước lọc, Vĩnh Khoa tu hết nguyên hơi rồi thở dốc.

Chén canh tập hợp các hương vị mặn, cay, chua, ngọt, đắng... Cái này cũng được gọi canh sao?

Bữa tối này... không dùng được nữa.
Ngày mai, người nấu ăn sẽ biết tay cậu.

Mắt Vĩnh Khoa chợt sáng lên, cậu bắt

đầu tìm kiếm “đồ có thể ăn” trong tủ lạnh. Nhưng tiếc thay... cái tủ trống trơn. Đến mì gói cũng chẳng thấy đâu. Vậy là đêm nay phải nhịn đói sao!?

Với gương mặt hằm hằm, Vĩnh Khoa có lê tấm thân của mình lên phòng. Thả mình lên chiếc nệm êm ái, mắt nhìn vào một điểm trên trần nhà từ từ chìm vào giấc ngủ với cái bụng đói meo.

Đêm hôm đó, có một người tủm tủm cười suốt đến nỗi mẹ của người đó phải cắn nhần vì tội làm ồn.

Dù ở chung nhà với mẹ cũng đồng nghĩa

với việc gặp cha ruột mình, dường như sóc con dần tha thứ cho ông, dần có cái nhìn khác về ông. Điều ấy làm gương mặt đứng tuổi thoáng nét cười nhưng cũng thoáng nét lo sợ.

Hôm về Việt Nam, chỉ vừa đặt chân xuống sân bay là Thiên Di đã định được mình sẽ đến đâu. Khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Thiên Di, mẹ nó ôm chầm lấy dáng người nhỏ bé ấy sau bao ngày xa cách.

Vừa tan trường, về đến nhà, Hiệu trưởng Lâm cũng ngạc nhiên không kém. Ông giương mắt nhìn cô con gái bé bỏng đang ngồi trong nhà mình không nén nổi xúc động.

Khẽ cười và nghiêng đầu chào ông, Thiên Di nhìn ông bằng ánh mắt khác hẳn, ánh mắt ấy không chất chứa nỗi thù hận nào. Nào ai biết điều ấy làm ấm lòng người cha già.

“Bé Di này, em cũng nên tha thứ cho cha mình đi nhé. Ai cũng có những lý do riêng và nỗi lòng của mình. Đừng vội kết án người khác chỉ vì vài lỗi của quá khứ. Em phải biết nắm giữ hạnh phúc đang có ấy...”

Có lẽ là nhờ lời nói của Hải Nhân lúc ở sân bay chăng?

Tối đó, mâm cơm có đủ 3 người trong

gia đình. Còn gì ấm áp bằng!

Trong khi đó, có một người phải nhìn đôi
đề ngủ với một gương mặt không mấy dễ
chịu.

Lại một buổi sáng nữa hé chào. Hàng
nắng trong veo tưới khắp khoảng sân đầy
ấp cỏ non mơn mớn. Mọi nhánh cây rướn
mình rũ sương mờ ảo sau đêm. Từng
cánh hoa xòe ra đón nắng ấm, ve vẩy
trước gió như vẩy tay chào ngày mới lên.

Ông Mặt trời trườn người sau một đêm
ngủ vùi dưới lớp mây bông bênh, lơ
đãng. Ánh nắng gieo giắt mọi ngõ ngách

thành phố. Như nở nụ cười với vạn vật.

Khó khăn lắm Vĩnh Khoa mới nhích người dậy và đến công ty. Tuy nét mặt bơ phờ nhưng sự lạnh lùng vẫn thường trực trong ánh nhìn.

_ Sao trông cậu mệt mỏi thế Khoa? À, sao hôm qua cậu bỏ xe lại bãi vậy?

Chính An đang nhâm nhi tách cà phê, chợt quay sang khi thấy Vĩnh Khoa đẩy cửa bước vào với sắc mặt kém tươi tắn.

Hừ nhẹ một tiếng khi nghe nhắc chuyện “đau lòng” hôm qua, Vĩnh Khoa lạnh nhạt kể :

_ Ngày hôm qua thật oái ăm. Chẳng biết ma nào ám tôi nữa. Xúi quẩy hết sức. Đến giờ vẫn chưa cho gì vào bụng đây này.

Ngạc nhiên nhìn Vĩnh Khoa, Chính An nheo nheo mắt, kỳ lạ, hôm nay biết than thở cơ đấy.

Quăng cho ai đó ổ bánh mỳ của mình, Chính An chậm rãi nói :

_ Ăn đi. Còn xe cậu...

_ Bỏ. Tôi mua xe mới.

Vĩnh Khoa thản nhiên nhún vai, lộ rõ cung cách người nhà giàu. Muốn bỏ gì bỏ

ngay.

Khẽ cười, Chính An tiếp tục công việc của mình. Dường như cậu cảm nhận được Vĩnh Khoa đã khá hơn mấy ngày trước. Chẳng hiểu lý do vì sao nữa. Hay là nhớ Thiên Di quá nên điên luôn rồi?

Cho ổ bánh vào bụng để tiếp thêm công lực cho cơ thể, Vĩnh Khoa trầm ngâm nghĩ về những điều kém may mắn hôm qua. Chẳng biết ma nào theo đuôi cậu nữa! Nhưng chắc chắn, con tiểu yêu đó sẽ không yên thân với cậu... Cứ chờ mà xem.

Cốc cốc cốc.

_ Vào đi.

_ Chào giám đốc, chào cậu An. - Cô thư kí nhoẻn miệng cười hiền hòa rồi chột nói tiếp và chìa đóng giấy gì đó ra trước mặt Vĩnh Khoa, giọng kính nể - Sáng nay bên nhà hàng Wikky vừa gửi hóa đơn thanh toán cho công ty mình. Còn đây là hóa đơn của quán nước bên đường.

_ Gì?

Vĩnh Khoa nghếch mặt ra, đôi mắt tinh tường bỗng chốc ngập sự bất ngờ. Cả hai địa điểm mà cô thư kí nói điều thuộc "địa bàn" của Vĩnh Khoa, là nơi quen biết và kính trọng cậu. Nhưng... hóa đơn là sao? Tối qua cậu có cho thứ gì vào

bụng đau, chưa nói là cậu không hề đặt chân đến đó.

Nhận lấy tờ hóa đơn, Vĩnh Khoa khẽ nhíu mày, tổng số tiền trong bill chẳng nhằm nhò gì với cậu cả nhưng nó là cả một vấn đề đối với những người khác. Cho cô thư kí lui ra ngoài, Vĩnh Khoa giận dữ nắm chặt tờ giấy trong tay, môi khẽ thốt lên những âm thanh rợn người :

_ An, đi với tôi đến hai nơi này.

RẦM!

_ Giải thích.

Giăng mạnh tay xuống bàn (tội nghiệp mặt bàn quá) Vĩnh Khoa nghiêng răng ken két, mắt đầy tia nhìn đáng sợ, lạnh toát. Buông ra hai từ ngắn gọn nhất mà phải khiến chủ nhà hàng Wikky rùng mình, ông run run giọng đáp lời :

_ Hôm qua, có một người đến đây tự xưng là vợ cậu, gọi rất nhiều món. Cô ấy nói, chỉ cần đem hóa đơn đến công ty thì cậu sẽ thanh toán tất.

Ánh nhìn dịu lại rồi bỗng chốc sáng lên, không thể nào có chuyện Thiên Di về đây được. Đưa tia nhìn man rợn khắp người chủ nhà hàng, Vĩnh Khoa hăng hộc gắt :

_ Lão. Ông muốn đóng cửa nhà hàng đúng không?

_ Ồ...

_ Khoa. – Vội ngăn Vĩnh Khoa lại, Chính An chen lên trước, cười nhẹ với ông chủ đang run bần bật – Tôi sẽ thanh toán.

_ À, không cần, không cần đâu. Chỗ quen biết cả mà.

Ông chủ nhà hàng vội xua tay. Thật ra ông chẳng dám nhận số tiền ấy khi nhìn thấy nét mặt đáng sợ kia. Vì thế, cho qua mọi chuyện là tốt nhất, vừa giữ được nhà hàng, vừa không dấn tới ai kia.

RẦM!

_ Giải thích.

Lại chất giọng ngang ngược ấy.

Tiếng động lớn làm khách trong quán quay sang nhìn ngơ ngác. Khi nhận thấy luồng sát khí đang ngự trị trên gương mặt anh tuấn, mọi người tự giác hiểu chuyện chuyển tia nhìn sang hướng khác.

Không gian lắng dịu của quán nước bỗng chốc trở nên xôn xao. Vị chủ quán ngó người nhìn Vĩnh Khoa hồi lâu rồi hỏi :

_ Có chuyện gì mà hôm nay cậu đến quán tôi sớm thế?

Nhưn mà, Vĩnh Khoa chỉ chỉ vào tờ hóa đơn cậu đặt trên bàn mà không thèm đáp. Hiểu ý, vị chủ quán từ tốn bảo :

_ Hôm qua, có một cô gái đến đây nhận là vợ cậu và nói cậu sẽ chịu mọi chi phí.

_ Hể ai xưng là vợ tôi thì các người điều tin?

Chát giọng gieo đầy tia hung hãn rắc vào không trung, đầy mùi nguy hiểm. Gương mặt tối sầm lại, Vĩnh Khoa chậm rãi phát âm từng chữ một :

_ Tôi có nhiều vợ vậy sao?

_ Không, ý tôi không phải vậy...

Vị chủ quán khép nép đầy lo sợ.

_ Chuẩn bị đóng cửa...

_ Xin lỗi đã làm phiền. Tôi sẽ thanh toán mọi chi phí. – Chính An lại phải nhảy vào cứu nguy, nếu không thì chắc có một tiệm ngon nữa đóng cửa mất. Vì lợi ích của mọi người và cũng vì lợi ích của cá nhân, liệu một phen.

_ A, không cần thanh toán đâu.

Lôi cổ Vĩnh Khoa ra một công viên gần

đó, Chính An khẽ cười : Không ngờ tên này cũng có lợi, chỉ cần vài câu thì đã được ăn miễn phí. Chắc mình phải dẫn hắn đi cùng dài dài.

Thoáng vui vì ý nghĩ đó, đặt mình ngồi xuống hàng ghế đá gần nhất, Chính An đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa :

_ Ngồi xuống đi.

_ Máy gã đó thật ngu ngốc. Cả cậu nữa.

Lãnh đạm nhìn Chính An, Vĩnh Khoa quăng mình xuống chiếc ghế đá, mắt hướng về bầu trời cao vút :

_ Đừng bao giờ nhắc đến từ “vợ” thêm

một lần nào nữa. Nếu không thì chết chắc.

Rõ rồi!

Chính An đã hiểu lý do vì sao lúc này đến giờ gương mặt ai kia sa sầm lại và buông ra những câu lạnh sòng lung. Chỉ vì bọn chủ quán vô tình và gián tiếp nhắc đến Thiên Di nên Vĩnh Khoa mới có hành động như vậy.

Chả biết người nào mà lại to gan lớn mật dám chọc vào ổ kiến lửa thế này. Cái kẻ mạo danh ấy, số phận sẽ thế nào đây?

Chính An tin chắc nay mai thôi, Vĩnh Khoa sẽ lùng ra tung tích của kẻ đó. Và

kẻ đó sẽ phải chịu trận...

Nhưng... làm thế nào mà hai vị chủ quán và ông chủ nhà hàng Wikky ấy lại tin tưởng kẻ mạo danh kia chứ!? Phải có cái gì đó... sợi dây chuyền có đôi cánh bạc. Vật tùy thân của Vĩnh Khoa. Nhưng... chẳng phải cậu đã âm thầm tặng nó cho Thiên Di rồi hay sao? Lẽ nào...

Chính An khẽ nhíu mày, cậu đưa mắt nhìn sang hướng Vĩnh Khoa, cậu biết, Vĩnh Khoa cũng đang nghĩ đến vấn đề ấy...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 52

Áng mây thứ 52 : Sóc con nghịch ngợm (2)

Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi hòa cùng
giai điệu trong trẻo của tiếng vượn dây
cót....

Em xoay...

Anh xoay...

Chúng ta cùng chuyển động xoay
tròn...như vòng tròn của số phận không
có điểm bắt đầu cũng không tìm được
điểm kết thúc....

chỉ biết rằng vào một lúc nào đó chúng

ta sẽ gặp nhau ở một nơi có những khoảng không trắng xóa của tuyết, của trái tim tinh khiết còn ấm những nhịp đập yêu thương....

_ Chào các bạn, mình trở lại đây.

Cái giọng trong trẻo vang lên làm dịu lại không khí ồn ào trong lớp. Mọi ánh nhìn đổ dồn về phía phát ra chất giọng quen thuộc ấy.

Thiên Di cười tươi rồi nhìn một lượt những gương mặt thân quen trong lớp. “Dân số” trong lớp cũng dành cho con sóc nhỏ những cái nhìn chào đón sự trở về. Và tất cả cùng có chung một ý nghĩ : Chắc bên đó trường học khắc nghiệt lắm!

Tiến đến vị trí cuối lớp, đối diện với hai tia nhìn không mấy thiện cảm, Thiên nhoẻn miệng nói :

_ Chào, lâu không...

Cốc...

_ Đây là sự trừng phạt cho kẻ chù ẻo.

Cốc nhẹ vào vầng trán xinh, Bách Nhật chậm rãi nói, trong lòng ngập tràn niềm vui khi nhìn thấy Thiên Di.

_ Á, đau...

Đưa tay véo má Thiên Di một phát rõ

đau làm nó phải hét toáng lên và xoa xoa bờ má ửng đỏ, Triết Minh hậm hực ngồi trở lại bàn, chất giọng trầm trầm vang lên :

_ Báo hại bọn tôi bị người khác mắng là điên....

Chợt, như có một luồng khí lạnh chạy xẹt qua, cả Triết Minh lẫn Bách Nhật cùng lúc ngẩng đầu lên, mắt lộ rõ tia nhìn lo lắng, cả hai cùng đồng thanh :

_ Sao lại về ngay lúc này?

Cười nhẹ, Thiên Di ngồi vào vị trí của mình, đôi mắt chẳng buồn quan sát nét mặt hai tên bạn.

Một lúc sau, chất giọng nhẹ tênh lại vang lên, truyền đến tai một cách êm dịu :

— Mình biết hết rồi! “Chìa khóa vàng” chính là mình và Vĩnh Khoa lại là chủ tịch gì gì đó. Đừng lo, không có gì đâu. Vả lại, mình đang bắt anh ấy “chịu trận” cho những gì đã làm với mình.

Tia nhìn bỗng chốc trở nên ma quái, nét tinh nghịch lộ rõ mòn một trên gương mặt đáng yêu.

Làm sao mà không lo cho được, khi mà lão Trương Tề đang ở đây!

Triết Minh và Bách Nhật nhìn nhau hồi

lâu, mắt cả hai chạm nhau, ánh nhìn chứa đầy sự lo lắng.

Đột nhiên, Bách Nhật cười gian, mắt nheo lại đầy ma mãnh. Hệ thống cảnh báo liên kích hoạt khắp các tế bào, Triết Minh linh tính sắp có chuyện “chẳng lành” toan ngăn lại nhưng chẳng kịp...

— Thiên Di, biết tin gì chưa? Vĩnh Kỳ và Triết Minh kết nhau đây.

— ...

— Ha ha ha...

Thiên Di che miệng cười híp mắt, không ngờ nụ cười khi xưa đã trở lại và ngự

trên đôi môi chúm chím.

Triết Minh hằm hằm nhìn Bách Nhật...

Thôi rồi.! Đại chiến thế giới sắp sửa bùng nổ.

Nghĩ thế, Thiên Di nhanh chân trốn khỏi lớp để tránh bị văng “miếng” vào người.

Nhưng... Vĩnh Kỳ và Triết Minh....

_ Phì.

Lướt qua từng dãy lớp học, Thiên Di thừa biết chuyện “ấy” là đùa giỡn. Lần này, nó đã có chiêu để chọc ngoáy Vĩnh Kỳ rồi! ^^

Gió lùa nhẹ vào làn tóc rối, như mang cả thanh sắc vui tươi quyện vào nhau, luồng dư âm mát mẻ.

Nắng che rợp cả một góc trường. Sải từng bước nhỏ trên nền xi măng xám ngắt, lẫm nhẫm đếm từng ô gạch.

Cái nắng vàng ươm giáng xuống mọi nhành lá, làm chúng thêm sinh động trong gió nhẹ. Đung đưa qua lại theo từng nhịp, tạo nên một sự hòa quyện tuyệt sắc. Một vài chú chim nhỏ cất giọng lanh lút, tô thêm thanh sắc cho khung cảnh hiện tại. Một bản hòa âm hoàn hảo.

Giờ ra về dần nhích mình đến trong tiếng chuông reo inh ỏi.

Từng tốp học sinh tuôn nhau ra hành lang với tiếng nói cười rôm rả sau cả ngày vui đầu vào... bàn học. Một vài bạn lễ phép cuối chào thầy cô vừa tan tiết và nhận được cái nhìn trêu mếu từ những thầy cô đáng kính ấy.

Đẹp chuyện đó qua một bên.

Mục đích của việc trở về trong âm thầm, đi học lại trong sự lén lút, ở trong nhà cười hả hê và ra đường một cách kín đáo là đây. Máy hôm nay, mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi. Chiếc xe BMW treo đầy

bong bóng bảy sắc chắc giờ đã vào trung tâm mua bán sắc vụn. Thiên Di thừa biết cái tính phung phí tiền của của ai đó. Và không sai, con xe mới toanh nó nhìn thấy ngày hôm qua đã minh chứng tất cả.

Chạm tay vào sợi dây chuyền trên cổ, ánh nắng làm đôi cánh bạc sáng rực.

Cũng nhờ “vật báu” này mà Thiên Di đã “vượt ải” an toàn và no nê khi ra khỏi hai cái quán đáng yêu. Hậu quả để lại chắc ai ai cũng đã rõ. Còn gì ngoài tờ bill chật kín mệnh giá các món ngon...

Lê từng bước trên con đường dài, chợt, bước chân chậm lại rồi dừng hẳn. Thiên Di rón rén nấp vào đóng gạch to phía

trước và dõi mắt nhìn chiếc xe trước mặt để xác định đối tượng.

Không sai... Đây chính là xe mới của Vĩnh Khoa.

— He he, xe mới.... Để xem, anh chịu đựng được bao lâu. Chẳng bao giờ bắt được em đâu. Cho anh chừa cái thói tự gánh chịu mọi việc một mình và nhẫn tâm cướp nước mắt người khác.

Túm túm cười, Thiên Di sờ soạng ba lô và lấy ra một cây bút lông màu hồng nhạt.

Sẵn tay nhắc theo hai viên gạch nhỏ, Thiên Di tiến sát lại chiếc xe, đảo mắt

nhìn xung quanh để chắc rằng chẳng có ai...

Dòng chữ nhỏ nhắn được in lên nền kính trong tích tắc. Hai viên gạch được đặt trước hai cái bánh xe to tướng...

_ Chào chủ tịch!

Nhận lấy bọc hồ sơ từ tay tiếp tân, Vĩnh Khoa lạnh lùng sỏi bước ra khỏi nơi đó. Từng bước chân trải dài trên nền đường, vẻ cao quý trong cậu như vàng hào quang phun ra tứ phía.

Chợt, những bước dài khựng lại vài giây

rồi bước nhanh dần...

Nhìn con xe mới toanh của mình mà Vĩnh Khoa không khỏi ngạc nhiên, tay bầu chặt bọc hồ sơ, từng câu chữ rít lên như muốn xé toạc làn gió nhẹ thành trăm nghìn mảnh nhỏ :

_ Kẻ nào dám?

“Chào anh đẹp trai, con xe oách nhỉ!”

Với gương mặt đằng đặng sát khí, Vĩnh Khoa lườm con xe một cách giận dữ, dòng chữ be bé in trên mặt kính làm cậu thấy chướng mắt. Không rõ là kẻ nào muốn “khiêu chiến” với cậu nữa. Nhưng... có lẽ cậu đã biết kẻ đó là ai

rồi...

Ánh nắng chớm nhẹ soi thẳng xuống mặt đường, chiếu vào sợi dây chuyền với đôi cánh bạc đang nằm chổng chênh trên nền đường xám màu....

Khom người xuống nhặt sợi dây chuyền, ánh lạnh bỗng sáng rực lên. Quả không sai, Thiên Di đã về đây. Trong lòng Vĩnh Khoa ngập tia mừng vui, chúng kết thành vòng dây chạy xẹt các tế bào, làm ấm một quả tim đang trong thời kì sắc lạnh...

Nỗi nhớ ấy... liệu sẽ được với đi khi cả hai chạm mặt!?

Nhưng.... trước tiên, phải túm cổ con sóc ngỗ nghịch ấy. Phá phách thế đã đủ rồi!

Bước vào xe, khởi động máy....

Nắm chặt lấy volum, tia cười tinh quái xen lẫn hạnh phúc khẽ vút qua, thật nhanh... rồi mất hút. Thay vào đó là một gương mặt không mấy hài lòng khi mà... máy đã nổ rồi sao xe chẳng chịu nhích đi?!

Chau mày khó hiểu, Vĩnh Khoa ngang bướng vắn ga thêm vài lần nữa cho đến khi sức chịu đựng đạt giới hạn. Chầm chậm chui ra khỏi khoang xe, Vĩnh Khoa đảo mắt khắp nơi xem xét “tình hình”...

Hai viên gạch “đáng mền” đang chặn đường “bánh xe”...

Đá hai “sinh vật” ấy ra ngoài, Vĩnh Khoa hăng học gắt :

_ Hư hỏng quá rồi! Không hiểu sao em đi có mấy hôm mà lại thông minh ra, bày đủ thứ trò. Để rồi xem, anh “hàn yêu” như thế nào!....

Chiếc BMW mới toanh với dòng chữ nhỏ còn vươn lại đôi chút lướt nhanh trên sa lộ, rít mạnh vào gió tạo một lực ma sát. Xé toạc từng làn gió ủa đến thành nhiều tia nhỏ. Đan xen vào luồng sáng tinh tươm, tạo nên mùi vị mới của hai từ

“hạnh phúc”.

Nắng lung linh như nhảy múa trên đường...

Nét cười khẽ ngự trị trong vài giây rồi vụt mất. Tia lạnh dịu lại lúc nào chẳng hay...

_ Mẹ ơi, con về rồi.

Tung tăng chạy vào nhà với nụ cười tươi rói trên khóe môi. Cho thấy “nghi phạm” vẫn chưa hay “mất đồ”.

Hiệu trưởng Lâm khẽ nhìn đứa con gái

yêu, miệng hình thành nụ cười khi nhận được câu nói mà ông hằng ao ước...

_ Chào cha, con mới về.

Ông như bất động giữa dòng thời gian, cuối cùng cũng được nghe chính miệng con gái gọi “cha”. Lòng chợt ấm đến lạ.

Từ trong bếp, bà Lâm bước ra, nét mặt u buồn vụt tan. Khá bất ngờ trước sự thay đổi đột ngột kia, bà cảm động không nói nên lời.

_ Ngoan... ngoan lắm.

Khá lâu sau, ông mới bật lên vài chữ trong tiếng nấc nghẹn hạnh phúc.

Có lẽ sóc con đã thấu lời nói của Hải Nhân lúc chia tay ở sân bay nên mới có những cử chỉ thế. Chuyện gì cho qua được thì cứ cho qua, nuôi thù hằn trong mình chỉ thêm mệt mỏi.

Thấy tám thân bé nhỏ lên giường, miệng tủm tỉm cười suốt khi nghĩ đến “những” nét mặt của ai đó lúc “dính chiêu”. Bỗng, Thiên Di bật cười lớn vì tài năng tuyệt đỉnh của mình. Không hiểu sao lại thông minh đến thế nữa. (tự sướng ^^)

Con sóc nhỏ vẫn chưa phát hiện “bảo vật” đã bị rơi mất.

Nằm trên giường hồi lâu, cảm thấy bụng

đã đói, lại một ý tưởng nữa lóe lên trong trí óc ai đó...

....

_ Ba Pizza đặc biệt, ba KFC đặc biệt, ba túi khoai tây lớn, ba nước trái đặc biệt.... Tất cả đã đủ.

_ Bộ sofa mới nhất năm nay, rèm cửa loại tốt nhất, bộ ly thủy tinh tinh xảo nhất, bộ chén đĩa đẹp nhất.... Đủ.

_ Chúc bộ com-lê cho người đứng tuổi, chúc bộ đồ mặc nhà Lisse cho phụ nữ trung niên, những đôi giày hợp với quần áo cả hai.... Đây đủ.

Mỉm cười đầy thích thú nhìn những món đồ hiệu được chuyển tới trong chốc lát. Trước sự ngạc nhiên không nói nên lời của ông Lâm và bà Lâm, Thiên Di khẽ đứng dậy tiến tới ba người giao hàng, cất chất giọng trong trẻo của mình lên, phá tan sự ngạc nhiên đang lấp đầy khoảng không :

— Mọi chi phí chỉ cần đến công của Trương Vĩnh Khoa thanh toán. Chủ của ba người là nơi thâm giao với anh ấy đấy.

Đương nhiên là... ba người kia tin rằng rắc vì chủ họ có dặn tất rồi. Đâu ai dám cãi lời “chủ tịch phu nhân” khi mà đã được chỉ thị của “chủ tịch đại nhân”...

Khi vừa nhận điện của Thiên Di, ngay lập tức, cả ba ông giám đốc kia nhấc máy lên và gọi cho “chủ tịch đại nhân” báo tin. Và nhận được một câu chốt chắc nịch từ “chủ tịch đại nhân” : Okay, cứ giao hàng. Dù sao thì cũng nên “phụng dưỡng” bố mẹ vợ, nhĩ?!

Chẳng biết ai nhanh tay hơn ai, nhưng... ngay khi nhặt lại được sợi dây chuyền của mình, Vĩnh Khoa đã cho tung tin khắp nơi về vợ cậu trên diện rộng cho các nơi ”thâm giao” biết để “đổi phương” không nghi ngờ và không phát giác mình đã bị mất “vật báu” từ đời nào.

Đợi khi 3 nhân viên khuất bóng sau cánh cửa rào, ông Lâm mới mấp máy môi :

_ Sao con gan thế? Có cần hành xác chồng con vậy không!

_ Hì hì, anh ta giàu mà, mình chỉ tiêu có tí xiu xiu tiền của trong nhà anh ta thôi. Nhảm nhò gì ạ!

Cười híp mắt, Thiên Di trở lại ghé và chuẩn bị măm măm để nạp năng lượng cho cái bao tử rỗng tuếch đang réo inh ỏi trong khoang bụng.

_ Bé Di, sao con không... đập luôn nhà mình và xây biệt thự mới bằng tiền của Vĩnh Khoa? Vậy thì tiêu một khoảng lớn

đây.

Bà Lâm khẽ băng quơ vài câu cho ”vui nhà vui cửa”, ai ngờ đâu người kia hiểu nhầm ý đùa thành ý thật, nhanh chóng bảo với chất giọng hờn hờ làm hai người ngồi cạnh xém rớt xuống đất vì bất ngờ :

_ Được đấy mẹ ạ! Mãi con chẳng nghĩ ra. Vậy bắt đầu khởi công ngay ngày mai nhé!

Cả hai ho sặc sụa khi nước trái cây vừa xông xuống cổ... Đặt ly nước trong tay xuống bàn, bà Lâm nhẹ nhàng nói để không bật cười :

_ Mẹ đùa thôi, con đừng làm thật nhé.

Nhà mình thế này được rồi! Mà con cũng đừng đùa ác quá, tội Vĩnh Khoa.

_ Mẹ này, không xây thì không xây vậy. Nhưng... sao mẹ bênh vực cho anh ấy chứ!? Ai bảo anh ấy nhẫn tâm làm con khóc, cho đáng đời.

_ Con bé này...

Không gian vui vẻ choáng lấy căn nhà, bàn tay hạnh phúc ôm chầm lấy cả ba người.

Buổi tối ấm áp bên những món ngon “miễn phí” và nhiều thứ khác cũng “miễn phí”. Có nên nghĩ là một “đặc ân” cho sóc ngộ nghịch khi đã bị túm đuôi không

nhỉ?!

Vẫn vui tươi hồn nhiên vạch ra nhiều, thật nhiều kế hoạch trả đũa trong đầu một cách vô tư lự, Thiên Di chẳng mảy may đặt tay lên cổ xem sợi dây chuyền còn không!! Vì nàng ta tin chắc “nó” vẫn ngự trị trên cổ chứ không bay đi đâu mặc dù “nó” có tên là đôi cánh, nhưng đôi cánh đã bị “liệt hóa” và chẳng có chân để trốn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53

Ang mây thứ 53 : Chào khách!

Thỉnh thoảng, Cảm nhận được một chút gì đó, rất mơ hồ... Một cái gì đó đang lớn dần lên, nhưng lại hết sức mỏng manh. Ta nửa muốn ôm lấy, nửa muốn buông xuôi vì chẳng thể nào biết được người đang nghĩ gì. Trái tim ta, lại loạn một nhịp rồi.

Ngày mới, nắng lên. Tâm trạng hôm nay khá tốt. Vĩnh Khoa khẽ vươn vai bước xuống giường, thoáng nghĩ rằng hôm nay mình dậy sớm, cậu sai chân bước vào nhà vệ sinh.

Nhất định hôm nay cậu dậy sớm hơn ai kia vì cậu đã tính thời gian hết rồi. Không thể nào kéo dài tình trạng cho vào bụng những món ăn được “biến hóa” lại

nhờ tài năng của ai kia vào mỗi sớm được.

Lần cảnh cáo Mai, Vĩnh Khoa đã dùng gương mặt sát khí đằng đằng để đe dọa khiến cô nàng run bần bật, chẳng dám ho he gì.

Nhưng... ngay hôm sau, các món ăn lại được “chế biến hóa” một lần nữa. Chẳng biết cô nàng này sợ chủ nhà hay sợ con sóc ngỗ nghịch kia nữa.

Sáng hôm nay, Vĩnh Khoa đã cố gắng hé mắt thật sớm để không phải cho vào bụng những món “chết người” kia. Nhưng... cậu nào biết có người đã nhanh chân hơn cậu... vào đêm.

Bước xuống nhà, đáp lại nụ cười của Mai là chất giọng cao ngạo lạnh tanh của Vĩnh Khoa, nói mà mắt chỉ chăm chăm vào chiếc bàn ăn với mùi thơm phưng phức xộc vào mũi :

_ Hôm nay... thức ăn có vấn đề gì không?

_ Dạ, không thưa cậu chủ. – Ngưng lại một hồi lâu, Mai e dè nhắc nhở khéo – Cậu chủ, tôi đã rót sẵn nước vào ly rồi nhé. Ly nước lọc trên bàn ấy. Chúc cậu buổi sáng ngon miệng.

Lời “ám chỉ” không có hiệu lực tới ai kia, cậu vẫn đứng đung dung tiến tới bàn ăn.

Đặt mình ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, Vĩnh Khoa nheo mắt nhìn các món ăn rồi dè dặt thử từng món....

— ...

Tuyệt vời. Hôm nay cậu đã nhanh chân hơn nên món ăn chẳng bị làm sao cả. Nhâm nhi bữa sáng ngon lành, chợt, Vĩnh Khoa đưa tay nhắc ly nước lên và nốc một hơi. Đứng ở góc bếp, Mai chẳng dám nghĩ đến sắp xảy ra nữa, gương mặt cô nàng lộ rõ nét lo sợ.

Phụt...

— Khụ.. khụ.. khụ..

Vĩnh Khoa chau mày, cậu phun hết thứ nước khó uống ra ngoài, mặt nhăn nhó hẳn tia giận dữ, gắt :

_ Cho tôi uống nước biển à?

Vẫn luồng khí lạnh tanh, Vĩnh Khoa hằng học thả vào không trung những âm thanh rợn người :

_ Sao lại dám cho muối vào nước của tôi?

Đáng ra cậu định hỏi “Sao lại dám cho con sóc phá phách ấy vào nhà?” nhưng không, nếu hỏi vậy, thì chuyện cậu phát hiện ra Thiên Di về nước sẽ bị lộ mất.

_ Dạ... tôi.. tôi.. nhìn nhầm. – Mai cố
bịa ra một lý do nào đó để nói.

_ Nhìn nhầm? – Gương mặt phần nộ.

_ À, tôi nhìn nhầm... muối với đường.

_ Vậy.. định cho đường vào chứ không
phải muối à? – Ánh nhìn tức giận.

_ Hello, chào buổi sáng.

Vừa lúc đó, Vĩnh Kỳ từ trên lầu bước
xuống với gương mặt sáng bừng, chắc do
đêm qua ngon giấc. Ung dung tiến tới bàn
ăn một cách ngạo nghễ, cũng nhờ sự xuất
hiện của chàng ta mà cuộc trò chuyện có
tính chất chiến tranh sớm kết thúc khi

vừa mới mở màn. Mai thăm cảm ơn cậu chủ thứ 2 vì đã xuất hiện kịp thời.

Đề vơi đi cơn giận, Vĩnh Khoa thản nhiên “tìm” thêm “đồng minh” cho món nước “ngon lành”. Cười nhẹ nhìn Vĩnh Kỳ, cậu nhẹ nhàng phả ra khí lạnh sắc bén :

_ Nước này. Ăn xong rồi uống.

Chẳng hề nghi ngờ, Vĩnh Kỳ “cứ ngỡ” hôm nay Vĩnh Khoa dùng nhăm thuốc nên mới “tốt đột xuất” với mình. Cười đáp, Vĩnh Kỳ chẳng do dự cầm ly nước lọc lên và uống... ừng ực kèm theo câu nói :

_ Uống trước rồi ăn...

Phụt...

_ Ặc, khụ... khụ... khụ... nước gì mẶn thế?

Câu nói vừa dứt thì nước cũng được phun ra, đưa tay quẹt ngang miệng để lau ít nước còn vương vãi, Vĩnh Kỳ chăm chăm sẫm soi Vĩnh Khoa :

_ Muốn giết người à? Cái này mà uống được hả?

_ I-ốt rất tốt cho trí não.

Buông một câu ngắn gọn, Vĩnh Khoa nhún vai rồi lấy cái áo khoác, tiến ra xe

với nụ cười nhếch môi. Bỏ lại gương mặt ngáo ộp của Vĩnh Kỳ.

Rất lâu sau, khi cái dáng kênh kiệu kia khuất dần sau lớp bụi mờ Vĩnh Kỳ mới “thức tỉnh”, môi khẽ nhếch lên thốt ra một câu nói khó đỡ :

_ I-ốt tốt cho trí não? Vậy... có nên uống thứ nước này thường xuyên?

Cũng may, nhờ có Mai ngăn lại và dẹp ngay thứ nước “chết người” ấy, nếu không chắc sẽ có người ôm bụng và than khóc quăng quại mất.

Chiếc BMW phóng nhanh ra sa lộ trong làn nắng sớm tinh khôi, đôi mày rậm khẽ nhú lại, thật sự không thể nào chịu nổi cái khả năng phá phách này... Vĩnh Khoa phải túm đuôi con sóc ngổ nghịch này mới được.

Nghĩ thế, chiếc BMW rẽ sang hướng khác, cậu quyết không đến công ty hoặc tổ chức, dành ngày hôm nay để “lật ngược ván bài”.

Xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn trước cánh cổng trắng như tuyết. Căn nhà nhỏ mà Vĩnh Khoa đã từng đến. Cậu thừa biết... con sóc ấy đang ấy trong nhà vì... hôm nay là chủ nhật. Chẳng phải trốn ở nhà là cách tuyệt vời nhất để tránh cậu

hay sao?

Đang ngồi xem tivi thì chợt trong lòng
Thiên Di dấy lên cảm giác bất an khó tả.
Đôi mắt to tròn khẽ lướt qua cánh cổng
khi nghe tiếng xe dừng lại.

Bụp!

Cái remote rớt ngay xuống đất, gương
mặt trắng bệch. Người đó không là Vĩnh
Khoa thì là ai!

_ Á, chết rồi, chết rồi...

Chạy vội lên lầu rồi lại ngó người, Thiên
Di lại chạy vội xuống bếp, vì sóc con
quên một điều.

Nắm lấy cánh tay mẹ và đưa mắt mình cha mình, giọng hốt hoảng :

_ Cha, mẹ, giúp con với, anh ta... anh ta tới kia. Con trốn nhé. Đừng nói là con về rồi. À, hay là... đừng mở cửa, mẹ nhé?! Đuổi anh ta về đi...

Khẽ cười xoa đầu đứa con gái tinh nghịch, ông Lâm nói nhẹ tênh :

_ Sao lại đuổi chồng con về được? Con lên phòng trốn đi, ta và mẹ con sẽ nói giúp. Không để tin tức con về nước bị lộ tầy đâu.

Nghe lời Người, Thiên Di lon ton chạy

lên phòng và đóng cửa cái rầm làm cái nhà muốn rung chuyển theo. Chắc là do lỡ tay! >”

_ Chào cha, mẹ vợ!

Dáng người anh tuần xuất hiện kèm theo nụ cười ma quái trên môi làm hai người kia xuýt đứng tim. Định thần lại, bà Lâm cười hiền hòa :

_ Khoa đến đây à! Ngồi đó đi con, để ta lấy trà nhé!

_ Dạ – “Ngoan” đột xuất.

_ Hai người xem hoạt hình, ạ?

Biết ngay mà. Vĩnh Khoa đâu dễ gì mà “ngoan” đến vậy. Ánh nhìn tinh quái kèm theo nụ cười nhếch miệng như tường tận mọi chuyện. Làm thế nào mà hai người trung niên này lại ngồi xem phim dành cho trẻ em cơ chứ! Chỉ có con sóc ngộ nghĩnh ấy mới mê thứ phim mà Vĩnh Khoa cho là dành cho trẻ nít xem này.

Đặt tách trà xuống bàn, ông Lâm nói với giọng trầm trầm, mắt nhìn sang vợ mình :

_ À, cái này là do... con bé giúp việc ta mới thuê mở xem vì chán quá.

Nhưng ngay tức khắc, Vĩnh Khoa chặn nụ cười ấy một lần nữa bằng câu hỏi ma quái :

_ Nhà chưa dọn dẹp xong mà người giúp việc lại tự ý bật tivi xem?

_ À, ừm... bọn ta rất thoáng trong việc này. Ta xem con bé ấy như con mình vậy. Nó xem xong rồi sẽ dọn nhà, con bé ngoan lắm.

Cùng lúc ấy, từ trên thang lầu, một dáng người bé nhỏ bước xuống. Gương mặt được che kín mít bằng khẩu trang và kính mát màu tối. Chiếc áo khoác to tướng được khoác trên cơ thể bé nhỏ (mặc dù rất nóng), chiếc mũi lưỡi trai đội trên mái đầu cụp xuống. Nhìn cứ như là tên trộm vặt ấy!

Cổ nhân giọng cho cái thanh âm trong
trẻo kia bị chìm xuống, người trong bộ
dạng “đáng sợ” ấy khẽ nói :

— Thưa cha, mẹ... nuôi, con ra chợ mua
đồ về nấu bữa trưa ạ!

Nét lạnh trên gương mặt ai kia thoáng
bay mất, cuối đầu xuống, Vĩnh Khoa...
cổ nén cười, cậu nhấp một ngụm trà nhỏ
để kìm nén cảm xúc đang dân trào.
Người con gái đang đứng đó chẳng phải
cô vợ tinh nghịch của cậu sao.

Lúc này, Vĩnh Khoa đang đấu tranh tư
tưởng mãnh liệt. Nửa muốn đến ôm chầm
lấy dáng người nhỏ bé ấy, nửa muốn ngồi
im để giữ bí mật về những gì cậu đã biết.

_ Ủ, đi nhanh rồi về nhé. – bà Lâm khẽ quay sang Vĩnh Khoa, giải thích cho “xu hướng thời trang” kia – Tội con bé, cảm từ hôm qua đến giờ.

_ Kìa con, thấy khách đến nhà sao không chào? – ông Lâm khẽ nhắc nhở, vì đó là phép lịch sự tối thiểu. Nhưng, ai ngờ đâu, lời nhắc nhở ấy lại là một “thảm họa”. Vĩnh Khoa và cả hai ông bà như muốn bật ngửa ra sau khi nghe ai kia thực hiện theo lời nhắc nhở với một câu ngắn ngủn :

_ Chào khách!

Chẳng ngờ mọi người lại phối hợp khá ăn ý với nhau đến thế, bước ra khỏi cánh cổng trắng như tuyết, Thiên Di tỏ vẻ đắc thắng, nhưng nàng ta chưa vội tháo bỏ “phụ kiện” trên người vì còn đang ở trong “phạm vi nguy hiểm”.

Trong nhà, Vĩnh Khoa dùng chất giọng lạnh tanh của mình thả vào bầu không khí một cách ngạo nghễ :

_ Mùi thức ăn thơm nhỉ?

Bất giác, bà Lâm quay người lại nhìn vào trong bếp. Đúng là mùi thức ăn thơm thật. Bà đã bỏ cả buổi sáng ra.. để... làm... mà...

Cả hai ông bà thoáng giật mình rồi tròn mắt nhìn nhau khi nhận ra ẩn ý trong câu nói của Vĩnh Khoa. Biết mình đã chọn đúng “con bài”, Vĩnh Khoa hăng giọng nói tiếp :

— Giờ thì xin phép cha, mẹ vợ con đi “hàn yêu”. Có người giúp việc nào khi gặp khách đến nhà mà lên giọng “Chào khách” nhỉ!? Con người kia... cần được “dạy dỗ” nghiêm khắc hơn. Sẵn tiện cho con gọi nhờ chiếc xe, nhé!

Nhìn theo cái dáng anh tuấn, ông bà Lâm khẽ nhoẻn miệng cười. Trong tâm tưởng của cả hai hiện lên vài chữ khiến cả hai cười tíu : Vĩnh Khoa đúng là “chàng rể”

tốt. ^^

Đi một quãng khá xa nhà, Thiên Di quẹo ngay sang cái công viên gần đó, thả mình xuống chiếc ghế cạnh bên. Tháo chiếc kính mát màu tối ra để giải thoát ánh nhìn cho đôi mắt to tròn, tia cười ma mãnh dần xuất hiện.

Nhớ đến một người đã giúp mình trong mấy ngày qua, nhờ người đó, tin tức về Vĩnh Khoa luôn được cập nhật thường xuyên qua tin nhắn, giờ giấc làm việc của Vĩnh Khoa luôn luôn chính xác tuyệt đối. Nhờ thế mà sóc con mới “thuận buồm xuôi gió” ra khơi khởi chiến. Thiên Di

cũng chẳng ngờ có ngày cả hai lại thân nhau đột xuất đến vậy!

Tháo chiếc khẩu trang ra để cho hơi thở thỏa sức tung bay, cho làn không khí tinh sạch bay thẳng vào mũi. Hít lấy hít để. Lấp đầy khoang bụng.

Phía sau, có một dáng người đang tiến gần lại chiếc ghế đá mà không gây ra một tiếng động nào, từng bước, từng bước lạnh ngắt chạm vào thảm cỏ ẩm ướt....

Lướt nhanh trên phím điện thoại tìm số điện thoại của một người và nhấn nút call...

_ Chị nghe nè em! Mọi chuyện vẫn tốt

chứ? – Đầu dây bên kia vang lên một chất giọng ngọt ngào.

— Dạ, tốt lắm ạ. Nhưng hôm nay, chẳng hiểu sao anh ấy lại đến nhà em nữa. Cũng may là không sao. Giờ chắc anh ấy đang “tâm sự” với cha mẹ em, chị ạ!

Sóc con vừa nói vừa cười híp mắt, chẳng hề phát hiện rằng có người đang đứng tàng ẩn sau lưng mình với gương mặt không mấy vui vẻ, luồng khí lạnh tỏa ra khắp nơi...

— Hi, em tinh ranh thật. Tính cách em rất đáng yêu nên anh ấy yêu là phải. Mà em nè, đừng hành hạ anh ấy quá nhé! Vật tùy thân của người ta cũng đã trao cho em

rồi còn gì! – Giọng nói pha chút vui mừng vang đều đều trong điện thoại.

Chợt nhớ đến “báu vật”, Thiên Di khẽ nói và đưa tay sờ lên cổ mình sau mấy ngày chẳng dòm ngó đến sợi dây chuyền ấy :

_ Dạ, cũng nhờ sợi dây... chuyền....

Nhìn xuống cổ, Thiên Di tá hỏa khi không thấy sợi dây chuyền có đôi cánh bạc đâu nữa. Sốc con hốt hoảng nói vào điện thoại :

_ Chị ơi, mất tiêu rồi. Sợi dây chuyền đâu mất tiêu...

Cùng lúc đó, một sợi dây chuyền đang
đung đưa trước mặt sóc con làm nó im
bặt....

_ Sao thế em? Có chuyện gì à? – Chát
giọng ngọt ngào lại tiếp tục vang lên
trong điện thoại.

Ngảng người nhìn sợi dây chuyền, Thiên
Di không dám tin và cũng chẳng dám
nghĩ người nào đang ở phía sau mình
nữa... Nếu là một người lạ thì tốt.

Trong lúc sóc con định đưa tay nhận lấy
sợi dây chuyền thì ngay lập tức, sợi dây
chuyền chuyển động sang hướng khác.
Một bàn tay từ phía sau giật lấy chiếc
điện thoại đang cầm trên tay con sóc ngộ

ngịch, giọng nói lạnh toát khó quên
bỗng vang lên :

_ Bảo Châu, em giỏi nhỉ? Giấu anh tiếp
tay cho con sóc siêu phá phách này!

Rup..

Tít...tít....tít

Vĩnh Khoa chỉ nói một câu ngắn gọn
vào điện thoại rồi cúp máy một cách
lạnh lùng.

Thiên Di sững người, đứng phất dậy.
Gương mặt trước mắt sao lại thân quen
đến thế. Với cái cách nói chuyện này
chắc chắn là Vĩnh Khoa rồi. Vĩnh Kỳ dụ

dàng hơn nhiều. Nhưng... nếu là Vĩnh Khoa... thì.. chết chắc rồi!

Đôi mắt to tròn chớp chớp, không thốt nên một lời nào.

Khóe miệng hình thành nụ cười ma quái, Vĩnh Khoa lại tiếp tục dùng đưa sợi chuyền trong tay rồi thả chất giọng lạnh tanh của mình sang cho người trước mặt :

_ Tìm cái này, đúng chứ?

_ ...

_ Sao lại bày trò phá anh?

_ ...

_ Về đây cũng không báo một tiếng.

_ ...

_ Mới đi có vài hôm mà em trở thành con người khác hẳn, nhỉ?

_ ...

Thời gian cứ trôi, nhẹ tênh.

Một chiếc lá khẽ rời cành và chạm đất, thật khẽ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54

Áng mây thứ 54 : “Đáng đời anh.”

Sự sống nảy sinh từ trong cái chết.....
hạnh phúc hiện hình từ trong những hy
sinh, gian khổ...Ở đời này không có con
đường cùng..... chỉ có những ranh
giới...Điều cốt yếu là phải có sức mạnh
để bước qua những ranh giới ấy.

Khá bức mình trước sự im lặng của ai
kia, Vĩnh Khoa nhướn mày cau có, đôi
mắt chứa trọn hình ảnh của người trước
mặt :

— Em học cái cách im lặng này ở đâu
thế?

_ ...

_ Này...

Độc thoại là đây ư?!

Sức chịu đựng của Vĩnh Khoa không nhiều như những người khác, này giờ chẳng biết đứng đây độc thoại bao lâu rồi nữa. Cho tay vào túi, Vĩnh Khoa hằng học gắt :

_ Em mà im lặng nữa là anh đi đây!

Vốn là người không biết cách “giảng hòa”, câu nói của Vĩnh Khoa đã có ảnh hưởng đến người trước mặt. Gặp lại Vĩnh Khoa, Thiên Di vui mừng khôn

xiếc, nó muốn ôm chầm lấy Vĩnh Khoa nhưng chẳng dám. Chính cậu là người làm cho khóe mi nó đỏ ửng lên.

Tưởng rằng Vĩnh Khoa cố ý nhưng thì ra là vì muốn bảo vệ nó nên cậu mới làm vậy, vậy thì làm sao mà hận cậu được chứ. Đã vậy, khi gặp lại, người ta đang xúc động không nói nên lời mà còn dùng cái chất giọng lạnh lùng đáng ghét kia để nói thì quá đáng thật.

Nắm chặt tay lại, Thiên Di hét toáng lên làm ai kia thoáng giật mình :

— Đi đi, đi luôn đi. Có ai kêu anh ra đây đâu mà nói.

Bờ vai nhỏ xinh khẽ run lên, thứ nước trong suốt lại rơi nữa rồi!

— Đáng ghét... Anh là tên đáng ghét...
Em biết hết rồi... Anh Nhân đã nói hết với em... Anh quá đáng lắm... Em ghét anh... Cứ thích làm cho người ta khóc... Anh là con heo... Hức... hức...

Heo?.. Heo á? Măng cậu là heo?

Nghĩ sao một người đẹp trai, tuấn tú, thông minh như Vĩnh Khoa lại đi so với chú heo ừn ừn chứ?!

Nhưng.... chẳng hiểu sao Vĩnh Khoa không “xử” nó tội măng cậu là heo, thay vào đó, một vòng tay rắn chắc khẽ ôm

con sóc nhỏ vào lòng. Một cái ôm thật chặt.

Đưa tay lau từng giọt nước trên khóe mắt Thiên Di, Vĩnh Khoa thì thầm đủ để nó nghe thấy. Một chữ duy nhất.

_ Ngốc!

Chữ ấy như chất xúc tác vào một một hóa chất đang bùng bùng lửa...

Đúng là đáng ghét. Thấy người ta khóc không an ủi thì thôi còn mắng người ta ngốc này ngốc nọ.

Ngưng hẳn việc thút thít khóc, Thiên Di đưa mắt nhìn gương mặt anh tuấn, chất

giọng trong veo vang lên :

_ Em ngốc, anh là tên... ĐẠI NGỐC!

Phập !

Cắn thật mạnh vào bàn tay đang đặt trên bờ má xinh xắn của mình, Thiên Di toe toét cười vì đã trả được thù. Đúng là sóc con, vừa khóc đó lại toe toét cười.

_ A...

Vĩnh Khoa nhăn mặt, nhìn vào vết răng còn in trên tay rồi lườm cô nhóc trước mặt. Đau lắm chứ chẳng đùa.

Đột nhiên, cậu quay đi chẳng thềm nói

lời nào. Đang dỗi đây mà.

_ Này... anh đi đâu đó. Này...

Gọi mãi mà dáng người ấy cứ đứng đưng bước đi. Bực mình, Thiên Di tháo ngay chiếc mũ lưỡi trai đang đội ra, nhắm thẳng mục tiêu và...

Vèo!

Bộp.

Chiếc mũ hạ cánh ngay trên tấm lưng to rộng và rớt xuống đất trong vài giây ngắn ngủi.

_ Đáng đời anh.

Màu xám ngắt bao trùm lấy dáng người anh tuấn trước mặt, Vĩnh Khoa chậm chậm quay người lại với nét u ám bao phủ. Đôi mắt hằn mạnh tia giận dữ. Con sóc này đúng là quá quắt. Hết cần rồi lại quăng đồ vào lưng cậu. Thích dùng bạo lực à!?

Bước từng bước một, tiến dần đến dáng người nhỏ bé kia. Gương mặt sắc lạnh đến đáng sợ, Vĩnh Khoa nghiêng răng, khí lạnh tạo thành luồng gió mạnh rít lên từng hồi :

—Gan nhỉ? Sang đó hấn ta cho em ăn mật gấu...

_ Gấu cái đầu heo nhà anh. – Lập tức chặn ngang câu nói của Vĩnh Khoa bằng chất giọng trong trẻo pha lẫn tức giận.

_ Em... - Sắc mặt chuyển sang u ám hơn.

_ Đáng đời anh. Ai bảo anh nhẫn tâm lừa em. Có biết em khóc nhiều thế nào không hả!? Tại anh mà em mất ngủ trầm trọng. Tại anh mà em không có đêm Giáng sinh ngọt ngào. Tại anh mà em phải sang Mỹ. Bắt đền anh đây.

Chẳng để Vĩnh Khoa kịp mở miệng, Thiên Di tuân nguyên một tràng sớ “tội án” của Vĩnh Khoa làm cậu im bật, trở mặt nhìn nó trân trân.

Được! Thích kể tội chứ gì!

Khoanh tay trước ngực, Vĩnh Khoa
ngheh mặt, lạnh lùng nói :

— Tại em mà anh bỏ bữa. Tại em mà anh
chẳng ngủ đủ giấc. Tại em mà anh nằm
liệt giường vì sốt, mê man mấy ngày liền.
Tại em mà anh phải mua xe mới. Tại em
mà anh phải chi một khoản tiền lớn cho
nhiều việc linh tinh do em làm tác giả.
Sao em không đền cho anh, ngược lại
còn bắt đền anh?

Đôi mắt tròn mở to hết cỡ như không tin
vào những gì mình nghe thấy. Trong
khoảng thời gian Thiên Di “vắng nhà”,
Vĩnh Khoa đã sốt nặng sao? Nó hoàn

toàn không biết những chuyện đó.

Nhưng... đó đã là quá khứ. Có sốt thì cũng hết rồi. Chẳng những thế, giờ lại còn khỏe mạnh hơn trước. Không nhân nhượng, Thiên Di chống hai tay ngang eo, vênh mặt lên :

_ Chẳng quan tâm. Anh thích chịu đựng mọi chuyện một mình lắm mà. Sao lại kể với em những chuyện của “quá khứ” thế?

Cứng họng.

Nét lạnh vẫn nguyên vẹn nhưng tâm trí Vĩnh Khoa đang.... bấn loạn. Sao nói câu nào ra là cãi ngay câu ấy nhỉ?! Đúng là cần được dạy dỗ “đúng cách”.

_ Đi.

Túm lấy áo Thiên Di, kéo đi một mạch. Mặc cho nó la hét om sòm, mặc cho người đi đường dòm ngó, Vĩnh Khoa vẫn tiếp tục bước đi và cố ý quăng lại câu nói “minh chứng” cho việc làm của mình :

_ Hư quá. Em dám trốn chồng để hẹn hò với tên con trai khác à! Về nhà biết tay anh.

_ Chào cha, mẹ vợ con về.

Chốt một câu ngắn gọn rồi “quăng” ai kia vào xe một cách không “thương hoa tiếc ngọc” gì hết. Khởi động máy, Vĩnh Khoa bắt đầu cho xe hòa vào dòng xe cộ tấp nập ngoài kia bằng những cú đánh đu dứt điểm. Chẳng thèm đợi đèn đỏ màu, cậu phóng ga vượt qua mặt những con xe phía trước một cách ngạo nghễ. Đường đua tử thần được mở ra. Người ngồi bên cạnh được phen hú vía vì phát hiện tài năng mới của Vĩnh Khoa. Dù cảnh sát giao thông có phát hiện ra cũng chẳng dám lập biên bản.

Chiếc xe được thể chạy ngày càng nhanh, xé toạc gió thành từng mảnh. Khung cảnh trước mắt lướt qua mắt như được tua nhanh hết cỡ, làm hoa mắt người bên

cạnh tay lái cù khô.

Hai tay bầu chắt dây an toàn, mặt cắt không còn hột máu, không thể nào chịu đựng thêm tình cảnh “chết người” này nữa. Nhắm tịt mắt lại, Thiên Di hét toáng lên trong sợ hãi :

_ Dừng xe, mau dừng xe lại đi.

_ ...

Phản ứng đáp lại lời nói mỏng manh ấy là... tăng thêm ga và rẽ vào con đường khác vắng hơn, tiện cho việc “đánh đu, lạng lách” để trị tội kẻ phá phách.

_ Á, dừng xe đi mà, em năn nỉ anh đấy.

Làm ơn dừng xe lại đi. Ghê quá.

Tốc độ kinh hoàng đến choáng ngợp làm Thiên Di chẳng dám hé mắt ra nữa. Đôi mày khể chau lại, mắt vẫn nhắm tịt, miệng không ngừng van xin tay lái cừ khôi tha mạng, nhưng... vô ích.

Dừng xe lại đi mà. Em xin lỗi. Em sai rồi...

Đành phải “xuống nước” để bảo toàn tính mạng.

Thiên Di vẫn giữ tư thế đó, thốt ra từng từ một. Vì nhắm tịt mắt lại nên sóc con đâu thấy được nét cười thoáng ngượng trên đôi môi đỏ mọng.

_ Còn phá hết?

_ Không, không phá anh nữa. Mau dừng xe lại đi.

Tốc độ vẫn không thay đổi. Thay vào đó, chiếc xe lại tiếp tục đổi hướng. Do đang chìm trong “cái thế giới màu đen” nên Thiên Di chẳng biết Vĩnh Khoa đang chở nó đi đâu nữa. Cầu mong là không phải xuống địa ngục là được!

Rẽ sang con đường trở về nhà, tốc độ chiếc xe vẫn chẳng thuyên giảm được bao nhiêu. Vĩnh Khoa cười lạnh, chất giọng kênh kiệu pha lẫn ma quái xông vào tai Thiên Di :

_ Vậy thì...

_ Em xin lỗi, xin lỗi. Không dám phá anh nữa.

_ Và...

_ Và không quậy nữa. Sẽ nghe lời anh.

_ Và...

Khá bức mình khi không biết còn “Và...”
cái gì nữa, Thiên Di mở mắt ra, nhăn trán
:

_ Còn gì nữa? Anh giảm tốc độ lại được không?

_ Phải luôn gọi anh là chồng yêu khi ở cùng anh. Chỉ hai người.

_ Gì chứ? Quá đáng vừa thôi nha. Chẳng phải anh bảo em kí vào giấy hủy hôn rồi sao?

Chiếc xe lại tăng tốc bất ngờ khiến Thiên Di xuýt đập mặt vào cửa, sóc con lăm le lườm Vĩnh Khoa một phát vì hành động bất chợt ấy.

Chẳng để tâm đến cử chỉ nhỏ nhặt ấy, Vĩnh Khoa thản nhiên như đang chơi một trò chơi dành cho trẻ con, tốc độ của chiếc xe chẳng nhằm nhò gì đến một người như cậu cả, khẽ nhún vai :

_ Đó chỉ là giấy giả. Không có tác dụng.
Em muốn ngồi trên đây thêm mấy vòng nữa?

Rùng mình khi nghe những thanh âm sắc lạnh tỏa ra khắp nơi trong khoang xe, Thiên Di lắc đầu ngoay ngoay :

_ Vâng, vâng. Em sẽ gọi anh là chồng yêu khi chỉ có hai người. Cho xe chậm lại....

Đột nhiên, chiếc xe chậm dần rồi dừng hẳn trước cổng của ngôi biệt thự lớn. Ngay cả Vĩnh Khoa cũng khá bất ngờ trước tình trạng của con xe yêu quý.

Thiên Di ngồi im, quan sát chiếc xe, đôi mắt tinh anh bỗng nhiên sáng rực lên, cười ma quái :

_ Hi hi, hết xăng hả?

_ ...

Cũng may, đã về đến cổng nhà. Nếu không chắc phải... mua xe mới nữa mất.

Để giữ “thể diện”, Vĩnh Khoa giương tia lạnh lườm Thiên Di một cái rồi đẩy cửa bước ra ngoài, đi thẳng vào nhà với sắc thái u ám quanh đỉnh đầu.

Ngồi cười một mình, Thiên Di lẳng lẳng quan sát cái dáng anh tuần bước đi trong

khuôn viên rộng lớn. Từng bước chân
đạp nhẹ lên nền cỏ xanh mượt mới nhú
lên.

Ánh chiều dần buông xuống...

Bước ra khỏi xe, Thiên Di lon ton đuổi
theo cái dáng cao cao phía trước.

Ánh cam nhạt phủ lên vạn vật. Tôn thêm
nét cao quý cho dáng người phía trước.
Phảng phất hương vị hạnh phúc, gió
mang mùi hương mới quần lầy hai con
người đang đứng dưới màu nhạt của buổi
chiều tà.

Đôi tay nhỏ khẽ vòng ngang eo ai đó,
xiếc thật chặt...

Tựa đầu vào tấm lưng rộng, hơi ẩm lan khắp cơ thể. Vài sợi tóc con lơ phơ trước gió nghịch ngợm ve vẩy trước vầng trán bé xinh.

Một cái ôm từ phía sau làm ai kia thoáng giật mình...

Đứng yên ở vị trí cũ, Vĩnh Khoa chẳng nói lời nào. Cậu cứ giữ nguyên tư thế ấy, cậu đang cảm nhận nhịp tim của ai đó, đang cảm nhận hơi ẩm sau bao ngày xa cách...

Giữ chặt vòng eo của Vĩnh Khoa trong khoảng thời gian khá lâu, dưới ánh trăng mới nhú khỏi mây, giọng nói trong trẻo

nhẹ nhàng vang lên :

_ Em nhớ anh lắm.

Nét lạnh bị gió cuốn phăng đi, nhịp tim lại tăng đột ngột. Khóe môi khẽ nhếch lên, hình thành một nụ cười nhẹ tênh. Rất nhanh chóng, nụ cười ấy biến mất.

Gỡ vòng tay đang ôm ngang eo mình ra, Vĩnh Khoa khẽ quay người lại phía sau. Bàn tay sắt chắc luồn vào mái tóc mượt mà, chưa khi nào Thiên Di thấy cậu... dịu dàng đến thế. Rất khác với thường ngày.

Cuối người xuống thấp, hai ánh mắt chạm nhau trong tích tắc...

Có gì đó mềm mại, nhẹ nhàng lướt trên đôi môi chúm chím...

Xoa đầu cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi bước vào nhà, trên môi còn phảng phất dư vị của nụ hôn khi nãy...

Chạm nhẹ vào môi mình, cậu lại cười.

Đứng hình, Thiên Di đưa tay sờ lên môi mình, hương vị ấm áp từ đôi môi ai kia còn vương đâu đây. Khẽ cười tủm tỉm.

Ánh trăng như chia vui cho đôi uyên ương gặp lạ sau mấy ngày xa cách, tỏ sáng khắp trời. Làm cho những vì tinh tú phát sáng lung linh. Bầu trời chưa khi

nào đẹp đến thế.

Nhưng, dường như trên nền trời ấy
thoáng chút mảng đen bao phủ thì phải.
Dù ánh sáng có đủ lớn cũng chẳng che
khuất được vết đen hằn sâu ấy....

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 55

Ang mây thứ 55 : Sập bẫy!

Nước Mắt và Niềm Đau...!!~ - Thay nhau
lên làm chủ cảm xúc : '\>* Tình yêu và
hạnh phúc...!!~ - Đang thôi thúc cảm xúc
rạch vào tim :)*

_ A, Thiên Di đáng yêu của
anh..h.h.h..h!!!!

Vừa nhìn thấy Thiên Di bước vào nhà,
Vĩnh Kỳ đã hét toáng lên, mắt hiện rõ tia
vui mừng, toan chạy đến ôm chầm lấy
sóc con.

Xoạc..

Rầm!

_ Ui...

Nằm sõng soài trên nền gạch, Vĩnh Kỳ
nhăn nhó nhìn kẻ vừa gạc chân mình, gất
lên :

_ Làm gì thế?

Kẻ đó vẫn đứng đưng như chưa hề làm gì, đưa ánh nhìn lạnh giá vô tội sang Vĩnh Kỳ, giọng thản nhiên :

_ Làm gì?

_ ...

_ Con về rồi à?

Chất giọng trầm trầm vang lên. Từ trên bậc thang, Trương Tề chậm rãi bước xuống nơi Vĩnh Khoa đang đứng, ánh nhìn gieo thẳng vào Thiên Di, khẽ cười nham hiểm.

Vĩnh Khoa khựng người. Cậu quên mất là ông mình cũng đang ở trong ngôi nhà này. Chết tiệt! Tại sao lại đưa Thiên Di về đây chứ?!

Riêng sóc con, nó vẫn... chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, chẳng biết mỗi nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Bước tới trước một bước, nó khẽ cuối đầu lễ phép :

_ Chào ông ạ!

Nhận được ánh nhìn hiểm của ông mình, Vĩnh Khoa nhào người tới trước, đứng chắn trước Thiên Di, môi khẽ héch lên, chất giọng lạnh ngắt thoát ra :

_ Con có chuyện muốn nói với ông. Ngay bây giờ.

_ Được. Ta chờ con trên phòng.

Quay người đi, Trương Tề ném lại cho Vĩnh Khoa tia cười hiểm ác rồi thông thả đặt chân lên từng nấc thang.

Thở hắt, Vĩnh Khoa chớp mắt đầy mỏi mệt. Cuối cùng thì cũng phải đối mặt với điều này. Liệu có cách nào hủy bỏ được điều luật gàn dở ấy không?

Chính cậu sẽ tự kết thúc chuyện này. Cho tay vào túi quần, Vĩnh Khoa hờ hững nhìn Vĩnh Kỳ, khề cất giọng :

_ Vĩnh Kỳ...

_ Ừm.

Chẳng đợi Vĩnh Khoa nói hết câu, Vĩnh Kỳ đã cất giọng. Nhìn vào ánh mắt kia, Vĩnh Kỳ thừa biết điều Vĩnh Khoa muốn nói là gì, thoáng gật đầu rồi kéo tay Thiên Di trong sự ngỡ ngàng của nó kèm theo câu nói chắc nịch :

_ Để anh đưa em về nhà mẹ. Giờ Vĩnh Khoa bận việc nên không thể đưa em về được.

Đi theo phía sau lưng Vĩnh Kỳ, Thiên Di

không ngừng thắc mắc về người trên lầu.
Tại sao khi gặp ông ấy, nét mặt Vĩnh
Khoa lại thay đổi và cậu lại đứng chần
trước nó? Không tìm được trí tò mò,
Thiên Di đứng sừng lại, giật tay nó ra
khỏi tay Vĩnh Kỳ, khẽ nói :

_ Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Anh nói
cho em biết đi.

Cụp mắt xuống, Vĩnh Kỳ sai chân bước
đến trước mặt sóc con, chất giọng buồn
bã thoáng vang lên bên tai :

_ Nếu người được hứa hôn là anh, thì em
sẽ làm sao?

_ Dạ? - Tròn mắt, Thiên Di ngơ ngác hỏi

lại.

_ Em thích sợi dây đó chứ? - Chỉ tay vào cái vật đang lấp lánh sáng trong đêm, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng hỏi. Dường như cậu mơ hồ hiểu được điều gì đó từ việc Vĩnh Khoa đeo lại sợi dây chuyền vào cổ Thiên Di. Mục đích của việc làm ấy quá rõ rồi. Vĩnh Khoa muốn Thiên Di gặp khó khăn trong việc phân biệt cậu và Vĩnh Kỳ. Đôi mày anh tú khể nhú lại, Vĩnh Kỳ chìm trong dòng suy nghĩ mơ hồ : Thằng ngốc này, em đang tính làm chuyện gì nữa đây?

Chẳng biết sợi dây chuyền ngự trị trên cổ mình khi nào, có lẽ là lúc chiếc hôn phớt qua chẳng? Nắm chặt lấy sợi dây chuyền

ấy trong tay, nét hồn nhiên trong sóc con
chợt vút qua, chiếc môi xinh xắn hình
thành nụ cười đáng yêu :

_ Em rất quý báu vật này.

Xoạc...

Thoáng giật mình khi nghe tiếng động lạ,
cả Vĩnh Kỳ và Thiên Di cùng quay người
lại. Một tốp người mặc vest đen đang
đứng phía sau cả hai. Rất nhanh, Vĩnh Kỳ
nhận ra đó là người của ông mình. Năm
lấy cánh tay Thiên Di, Vĩnh Kỳ nói thật
nhỏ để cả hai cùng nghe :

_ Em chạy giỏi không? Thấy bìa rừng ở
đó chứ? Giờ chỉ có chạy vào đó mới

thoát khỏi đám người này. Chuẩn bị nhé, chắc thể lực của em không tồi đâu, nhỉ?

_ Cậu chủ! Mong cậu hợp tác. - Một người trong đám gián đen khế cất giọng, như hăm dọa.

Nhéch môi ma mãnh, Vĩnh Kỳ nhướn mày khinh khinh :

_ Đã nói bao nhiêu lần rồi. Tôi vốn không phải kẻ thích nghe lời người khác... Thiên Di, GO.

Bắt đầu chạy thật nhanh, nhanh hơn nữa...

Đặt tay mình trong tay Vĩnh Kỳ, Thiên Di cố chạy thật nhanh để theo kịp dáng

người cao cao ấy. Gió tạt vào mặt, rất buốt, lạnh ngắt. Hai bóng người ấy dần dần bị rừng đen nuốt trọn. Ánh trăng mờ ảo yếu ớt soi đường cho họ. Phía sau, một tốp người vẫn ngoan cố đuổi theo. Tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Lần này, Vĩnh Kỳ đã sai, hoàn toàn sai khi chọn bìa rừng để chạy vào. Ông cậu thừa biết cái tính cách "không thích nghe lời" của cậu, vì thế, chọn bìa rừng làm nơi kết thúc mọi chuyện là tuyệt vời nhất. Đã có người phục sẵn ở đó. Dù thông minh đến đâu, Vĩnh Kỳ cũng không ngờ ông cậu lại bắt bài được suy nghĩ của cậu.

Cứ guồng chân chạy về phía trước như

mũi tên phóng vun vút, Vĩnh Kỳ đâu biết mình đang đi thẳng vào thế cò của ông mình...

Cạch!

Đẩy cửa bước vào, Vĩnh Khoa chậm rãi gieo tia nhìn khắp gian phòng. Ngồi xuống cạnh Trương Tề, Vĩnh Khoa lạnh nhạt phá tan bầu không khí im ắng đang bao trùm lấy căn phòng :

_ Có cách nào hủy bỏ điều luật về "chìa khóa..."

_ Sao hôm nay con lại ăn mặc giống

Vĩnh Kỳ thế? - Ngắt ngang câu nói của Vĩnh Khoa, Trương Tề nhếch môi hiêm.

Lý do hôm nay Vĩnh Khoa ăn mặc giống Vĩnh Kỳ chỉ có một.

Hôm đó, cái hôm đầu tiên sau bao đêm nằm trên giường bệnh, cậu đến tổ chức. Suốt mấy giờ liền cùng Chính An tìm lại đóng giấy về các điều luật của tổ chức, cuối cùng, Vĩnh Khoa cũng tìm được thứ mình cần tìm. Tia vui vừa nger trên môi đã sớm tắt lịm khi dòng chữ nhỏ lướt ngang mắt cậu : Muốn hủy điều luật giết "chìa khóa vàng" chủ tịch phải tự kết liễu mạng sống của mình. Một mạng đổi một mạng.

Lì người đi, Vĩnh Khoa bầu chặt lấy tờ giấy ướm vàng, ánh buồn mơn man xâm chiếm tia lạnh. Chính An cố ngăn cản bằng mọi cách, vì cậu nghĩ còn có cách khác, không nhất thiết phải "một mạng đổi một mạng".

Nhưng vô ích, cả hai cùng nhận ra điều đó. Cả căn phòng như đắm chìm trong màu đen tuyệt vọng...

Quay về với thời điểm hiện tại, Vĩnh Khoa chẳng đáp lời ông mình, gương mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào một điểm trong góc tường.

_ Đến lúc rồi!

Chất giọng trầm thấp của Trương Tề phá tan dòng suy nghĩ trong Vĩnh Khoa. Câu nói ấy hàm chứa điều gì đó khiến Vĩnh Khoa phập phồng lo sợ, cậu biết thừa khả năng nham hiểm của ông mình.

Nhìn thấy ông mình lướt nhanh trên chiếc điện thoại đang phát sáng, Vĩnh Khoa khẽ chau mày. Rốt cuộc ông cậu đang làm trò quái gì chứ?

_ Đi thôi, giết “chìa khóa vàng” để chính thức được mọi người công nhận.

Từng câu chữ trầm thấp len lỏi vào tâm trí của Vĩnh Khoa. Không sai. Nỗi lo lắng đã được làm rõ. Đó là lý do tại hôm nay cậu cảm thấy bất an trong lòng. Phải

kết thúc hôm nay sao? Cậu còn chưa lên tiếng nói ba từ quan trọng với con sóc ngỗ nghịch ấy mà... Cả hai chỉ mới gặp lại nhau thôi mà đã...

Hàng mi cong vút thoáng sụp lại, đứng lên thật dứt khoát, Vĩnh Khoa hừ nhạt :

_ Ông cứ tin ở con. Mọi chuyện sẽ sớm chấm dứt thôi.

_ Học.. học.. học.. không được, em không chạy nữa. Mệt quá...

Cuối người xuống, Thiên Di bắt đầu thở dốc. Cả hai cũng đã chạy một quãng khá

xa rồi, chắc là không sao.

Tựa người vào góc cây, Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn vầng trăng đang phát sáng yếu ớt trên nền trời đen huyền bí. Từng cụm mây mờ ảo ảm đạm nhích mình lần át ánh sáng của trăng và sao...

Tiếng gió rít mạnh vào đêm tạo cho người ta cảm giác ghê rợn như đang đứng trong khung cảnh của một bộ phim kinh dị. Cành cây xơ xác chạm nhau, lúc to lúc nhẹ lúc mạnh tạo nên nhiều thứ âm thanh hòa lẫn với gió.

Ầm. Ầm.

Vĩnh Kỳ khẽ chau mày, lắng tai nghe cái

âm thanh vừa chạm ngay vào thần sắc của cậu. Tiếng nước va mạnh vào đá... Vực thẳm sao??

Nhưng... với khung cảnh tối đen như mực, chỉ có một vài đốm sáng nhỏ nhoi heo hắt thế này thì làm sao nhìn ra phía nào có vực thẳm chứ? Nơi đây đúng là rất nguy hiểm!

Tách...

Chẳng kịp nhúc nhích, Thiên Di đã bị một bóng người từ phía sau chụp lấy. Nồng súng lạnh toát chĩa thẳng vào mái đầu bé xinh như muốn nuốt chửng mọi thứ.

_ Thả cô ấy ra, ngay!

Vĩnh Kỳ giận dữ gất lên, toan bước tới trước nhưng cậu cũng bị một tốp người chặn lại. Lực bất tòng tâm.

Cùng lúc đó, từ xa, một đoàn người bước thật nhanh đến. Có cả Triết Minh, Bách Nhật, Chính An và Hiệu trưởng Lâm.

Khẽ cười, Vĩnh Kỳ giương mắt nhìn ông Kan, gằng giọng :

_ Hiểu rồi. Ông ta thật thâm độc. Không ngờ lại đoán trúng phóc suy nghĩ của tôi.
– Đột nhiên, tia nhìn trở nên giận dữ, Vĩnh Kỳ quát lớn - Có thả cô ấy ra

không?

_ Nếu giết được con bé này, chức vị chủ tịch sẽ nằm trọn trong bàn tay. Cho hỏi, gia tộc Hàn và gia tộc Vương ai sẽ...

_ Chẳng ai cả.

Cắt ngang lời ông Kan, Triết Minh cười mỉa mai. Một cơn gió khẽ rít lên trong đêm, ánh trăng dường như đã chịu thua, đã bị mây mờ che phủ, chút ánh sáng nhỏ nhoi cũng đang bị mây thu mất.

Đứng bất động trong tay ông Kan, Thiên Di đến giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chẳng phải chỉ có mỗi mình Vĩnh Khoa bắt buộc phải giết nó thôi sao? Bây

giờ, lại lòi ra cả đống người là thế nào?

Không kìm được cơn giận, chẳng biết giận vì cái gì nữa, sóc con nhanh trí “bộc lộ” tài năng của mình. Khẽ cười ma mãnh, vận hết sức mạnh xuống bàn chân, giờ chân lên và...

Bộp!

Giẫm thật mạnh lên chân ông Kan làm cho ông ta phải nhăn mặt và nói lững cánh tay đang xiếc chặt bã vai mình ra, Thiên Di nhanh chân chạy sang chỗ “đồng minh” đang hội tụ đông nhất.

Cái đau ấy đâu ảnh hưởng gì đến ông ta, giờ khẩu súng lên, ông Kan cười giòn tan

rồi bóp cò...

_ Thiên Di, cẩn thận...

Đoàng!

Phát súng vừa dứt, có hai thân hình chạm đất, mùi máu tanh bắt đầu lan tỏa khắp trời đêm, hắt vào tận rừng sâu.

Định thần lại, sóc con lồm cồm ngồi dậy sau cú ngã kinh điển, người nó không đau gì cả. Vậy mùi máu...

Nhìn sang bên cạnh, Triết Minh đang ôm chặt vai mình, mồ hôi tủa ra khắp gương mặt điển trai, đôi mày rậm chau lại lộ rõ sự đau đớn, môi cậu khế mấp máy :

_ Không sao chứ?

_ Minh, con điên rồi sao? – Ông Hàn giận dữ gắt, mắt hiện rõ sự lo lắng.

_ Đồ ngốc, cậu làm gì vậy chứ? Lao ra làm gì?

Đưa tay đỡ lấy đầu của Triết Minh, Thiên Di thút thít. Nếu Triết Minh không nhào ra chắc có lẽ...

_ Haizz, trật rồi. Vậy... để ta bắn lại nhé! – Giơ khẩu súng lên giữa không trung, ông Kan nhếch môi đầy tiếc rẻ.

Nòng súng lạnh toát nhắm thẳng vào đầu

Thiên Di, như móng vuốt của một con hổ dữ, có ánh nhìn sắc bén xuyên thẳng tâm trí sóc con. Nó muốn kéo Triết Minh ra khỏi hướng súng nhưng không hiểu sao... cả thân người như tê cứng, không sao nhúc nhích nổi.

Tách!

_ Thiên Di, cô còn ngồi đó làm gì, đứng lên mau... - Triết Minh yếu ớt thốt lên vài chữ, ánh nhìn gieo thẳng vào mắt sóc con, cậu nhìn thấy được cặp mắt to tròn đang run sợ trước nòng súng đen láy kia.

_ Thiên Di, em bị gì thế? Nhúc nhích đi chứ? – Rất muốn lao ra nhưng Vĩnh Kỳ nhanh chóng bị đám vest đen chặn lại,

cậu chỉ còn cách gào thét trong vô vọng và mong chờ Vĩnh Khoa đến cho mau... Vì đơn giản, cậu nghĩ Vĩnh Khoa đã tìm ra cách giải quyết mọi chuyện.

— Đứng lên đi, con gái. — Hiệu trưởng Lâm chẳng nhúc nhích được vì ông cũng đang bị kìm *** bởi ba tên bặm trợn là cận thân của Trương Tề. Khi nhận được điện thoại, ông lập tức đến đây mà không báo cho thầy Vĩnh biết chuyện vì sợ liên lụy người hậu duệ trung thành ấy. Chỉ vừa đặt chân vào bìa rừng thì ông đã bị giữ chặt thế này. Lão Trương Tề độc ác muốn ông tận mắt chứng kiến cảnh con gái mình bị giết đây mà.

Không trung lẳng đọng nhờ mùi máu hòa

lấn vào khí trời. Mảng đen chẳng vơi đi bao nhiêu, gió làm cho cành cây lao xao, nước cứ vỗ mạnh vào đá như tức giận lắm. Nhưng thứ âm thanh rộn người nhất vẫn là tiếng súng nổ trong đêm đen.

Ngón tay sẵn sùì chạm ngay vào cò súng, di chuyển thật nhịp nhàng...

Đoàng...

Viên đạn được nòng súng phun ra sau khi ngón tay vừa cướp cò, hướng thẳng về phía trước...

Lại một lần nữa, mùi máu lan ra khắp bìa rừng. Hương máu đặc sánh quyện hòa vào gió. Mùi tanh xộc vào mũi.

Kịch.!

Ngã sập xuống nền đất ẩm thấp, đôi môi tái nhợt vì mất máu...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56

Áng mây thứ 56 : “Đoàng”

Đã có những lúc ngọt ngào tưởng chừng như không thể cách xa....Hạnh phúc nào mà chẳng có cái giá của nó....Phải chăng càng hạnh phúc... kết thúc lại càng đau !!! :\'(

Phóng xe vun vút ngoài bầu trời đêm, cái lạnh thấu xương đến tái lòng, từng đợt gió giá buốt quần lấy thần trí Vĩnh Khoa, tim cậu thoáng nhói lên.

Lên ga và tăng tốc...

Mong sao chuyện này chấm dứt cũng là lúc mọi người được hưởng hạnh phúc một cách trọn vẹn. Nét lạnh cố che lấp khoảng trống yếu đuối trong tâm hồn Vĩnh Khoa, vì Thiên Di, để bảo vệ người quan trọng nhất, chẳng việc gì Vĩnh Khoa không dám làm. Chẳng ngờ lại có ngày một người lạnh lùng như cậu lại yêu say đắm một con sóc ngỗ nghịch chuyên phá phách như Thiên Di.

Nhéch môi cười đau khổ, Vĩnh Khoa tiếp tục lao xe đi như một con mãnh thú hoang dã, chạy với tốc độ chết người. Vạn vật xung quanh như chỉ là hạt cát trong mắt cậu.

Xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn ở bìa rừng, xuống xe, Vĩnh Khoa cùng ông mình bước nhanh vào bìa rừng...

_ Nếu con không nỡ xuống tay, thì ta...

_ Con đã nói là sẽ chấm dứt mọi chuyện. Ngay cả việc hứa hôn cũng đâu dành cho con, đúng không? Con biết mình nên và không nên làm gì. Ông cứ yên tâm!

Chẳng đợi để nghe hết câu nói của ông

mình, Vĩnh Khoa cười nhạt, gương mặt vẫn lạnh tanh. Chất giọng đều đều thoát ra, hơi lạnh hòa vào gió, thành một.

Màn đêm dần ôm trọn hai bóng người đơn lẻ. Mảnh chuyện khép lại chỉ trong tích tắc. Chẳng kịp để cánh rừng hoang vu lưu lại chút vương vấn. Mọi âm điệu thật dứt khoát.

Trương Tề nhếch môi hiểm, lẳng lẳng bước phía sau dáng người cao cao trước mặt.

Lê từng bước chân nặng trĩu, tiếng giày chạm vào nền đất ẩm như chẳng vang. Vĩnh Khoa nhìn thẳng vào màn đêm đen, bước thật đều đặn, nhịp nhàng. Bàn tay

săn chắc khê nẳm chặt lại, cậu đã sẵn sàng cho mọi chuyện phía trước.

Mùi máu tanh cứ thể lan tỏa khắp cánh rừng hoang sơ. Trong khoảng đen chỉ mang chút ánh sáng còn con, vẫn làm cho người ta thấy rõ nồng sùng lạnh toát vừa hạ xuống.

_ Làm sao tôi có thể đứng nhìn tên bạn thân và người quan trọng như Thiên Di gặp nguy chứ!

Chất giọng dần yếu đi, Bách Nhật gục xuống nền đất ẩm, mắt khê nhắm lại vì kiệt sức...

Hết Triết Minh lại tới Bách Nhật bị thương. Còn chuyện gì nữa không?

Đầu óc Thiên Di như lịm đi, nhìn hai cậu bạn vì mình mà phải rớt máu... thật là....

— Mau gọi xe cứu thương đi. — Giọng ông Vương trở nên gấp gáp hơn, đáng lẽ ra, ông phải nhận ra sự nguy hiểm này ngay lúc đầu và từ bỏ ham muốn đoạt chức chủ tịch sớm hơn...

Chầm chậm đứng dậy khỏi mặt đất, mái đầu hơi cúi xuống, hai tay bầu chặt vào vạt áo. Mím môi thật chặt, Thiên Di dứt khoát cất giọng :

_ Ông kia, người ông muốn giết là tôi chứ gì? Vậy thì cứ nhắm thẳng vào tôi mà bóp cò đi. Đừng có bắn lung tung vậy chứ. Có biết mạng sống của con người là rất quý không? Có ngon thì ông bắn tôi đi, tôi cóc sợ.

Tự khâm phục chính mình, chẳng biết can đảm từ đâu mà sóc con dám nói những lời đó nữa.

Những câu chữ vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì Thiên Di mới bắt đầu cảm thấy hối hận. Chắc hẳn lời nói của nó sẽ chỉ làm ông Kan hăng máu thêm thôi.

_ Được thôi, vậy thì để ta thay chủ tịch giải quyết...

— Từ khi nào mà ông có cái quyền thay tôi giải quyết mọi chuyện thế, ông Kan?

Chất giọng lạnh ngắt từ xa vọng lại, đôi mắt to tròn sáng lên, mừng rỡ. Cuối cùng thì cũng tới.

Vĩnh Khoa. — Thiên Di vui mừng reo lên, mắt hần rõ tia hạnh phúc nhưng... chỉ nhận lại ánh nhìn khó hiểu từ Vĩnh Khoa.

Mái đầu hơi nghiêng xuống, Vĩnh Khoa chậm rãi sỏi từng bước dài đến nơi Vĩnh Kỳ đang đứng. Lúc này... hai người họ đứng cạnh nhau, nếu sơ ý không quan sát thì có lẽ.. sẽ chẳng phân biệt được ai là Vĩnh Khoa, ai là Vĩnh Kỳ mất.

Chăm chú dõi theo Vĩnh Khoa, Thiên Di ngậy người trong giây lát, chẳng hiểu có chuyện gì nữa. Trong tim sóc con có một linh cảm rất lạ...

Đột nhiên, tầm nhìn của sóc con bị che khuất bởi một tên vest đen. Thoáng chốc, tầm nhìn lại được tự do. Dáng người cao cao ấy từ từ tiến đến trước mặt Thiên Di. Thật ra, nó cũng chẳng biết người đang bước đến là Vĩnh Khoa hay Vĩnh Kỳ nữa. Bởi vì hôm nay, hai người ấy rất, rất giống nhau...

_ Vĩnh Kỳ, anh làm gì thế?

Chỉ khi tiếng nói lạnh tanh của người

đang đứng cùng mấy tên vest đen vang lên thì Thiên Di mới cho rằng, Vĩnh Kỳ là người đang tiến đến chỗ nó.

Nhìn kỹ hơn thì có thứ gì đang phát sáng một bên tai của người đang sải bước. Là chiếc khuyên tai nhỏ. Chắc chắn người này là Vĩnh Kỳ rồi.

Nụ cười khế hiện trên khóe môi bé xinh, gương mặt đáng yêu tựa thiên thần. Nhưng... nụ cười thoáng vụt mất khi nhìn thấy khẩu súng trong tay Vĩnh Kỳ.

Tách.

Gì vậy?

Một khẩu súng khác đang lên đạn. Vĩnh Kỳ dang đôi tay to lớn ra, ôm chầm thấy thân hình bé nhỏ của Thiên Di, khẽ thì thầm :

_ Xin lỗi!

Sững người trong phút chốc, Thiên Di trở nên bối rối. Đôi mắt to tròn chứa đầy sự ngạc nhiên.

Ở một góc rừng, khẩu súng lạnh toát trong bàn tay sẵn sùì của ông Kan chậm chậm đưa lên không trung. Và...

Đoàng.

Tiếng súng như xé toạt màn đêm, âm

thanh thật đáng sợ. Âm thanh ghê rợn từ
nòng súng phát ra bắt đầu lan tỏa khắp
khu rừng, lẫn vào gió, lẫn át tiếng nước
va mạnh vào đá.

Màu đỏ thấm bao trùm lấy thân áo, đôi
chân khẽ thụt lại vài bước. Dùng hết sức
lực cuối, Vĩnh Kỳ đẩy mạnh Thiên Di té
xuống nền đất để không ngã cùng cậu.
Cậu biết, ông Kan đang nhắm súng vào
Thiên Di. Cậu cũng biết, phía sau mình
là... vực thẳm.

Xoạc..

Cả thân người trở nên nhẹ tênh, gương
mặt đượm buồn dần bị màn đêm quán
lấy...

Thiên Di ngơ ngác, không thốt nên lời.
Vừa mới đây thôi, Vĩnh Kỳ còn thì thầm
với nó cơ mà. Chỉ nháy mắt, thân hình to
lớn đã biến mất.

Chóng tay xuống nền đất lạnh toát, Thiên
Di khập khiễng đứng dậy, chân khẽ nhấc
tới trước...

_ Ngốc, dừng lại. Phía trước là vực thăm
đó.

Không biết từ lúc nào, Vĩnh Khoa đã ở
cạnh nó. Bàn tay cậu khẽ run lên, ôm lấy
dáng người bé nhỏ vào lòng.

Không hiểu sao lại đau lòng đến thế.

Nước mắt từ khóe mi cứ ương bương trào ra, trào ra mãi không thôi. Có gì đó nghẹn lại ở cổ. Khóc không thành tiếng. Đôi mắt to tròn cứ nhìn về phía vực thẳm, nước mắt lại rơi ra, làm nhòa mọi cảnh xung quanh.

— Được rồi chứ? Cui như điều luật về “chìa khóa vàng” đã được hủy bỏ. Tôi và Khoa đã tìm lại hồ sơ cũ, trong đó ghi “Muốn hủy điều luật về “chìa khóa vàng” thì chủ tịch phải hi sinh. Một mạng đổi một mạng”. Vĩnh Kỳ cũng như Vĩnh Khoa, cả hai điều là chủ tịch. Vì thế, các người hài lòng rồi chứ?

Chính An chậm rãi cất giọng, nãy giờ cậu

đứng lặng yên trong bóng đêm, ánh buồn đượm choáng lấy tia nhìn. Đôi cánh bạc liên tục phát sáng nhờ chút ánh sáng nhỏ nhoi của trăng.

Trương Tề lập tức khụy xuống ngay lúc đó. Ông biết... đau lòng rồi sao?

_ Giết hắn... giết hắn...

Ánh nhìn nham hiểm chiếu thẳng vào người ông Kan, hừ nhạt, Trương Tề gắng giọng nói tiếp :

_ Ai cho phép người tự tay làm những chuyện ngu ngốc ấy. Nếu đã biết phía trước có vực thẳm, sao còn dám ra tay?

Đoàng..

Vừa dứt lời, Trương Tề nhắm thẳng súng vào ông Kan và cướp cò không nhân nhượng. Quăng khẩu súng xuống đất, Trương Tề lạnh lùng ra hiệu cho đám cận vệ lui.

Dáng người khập khiễng bước chậm trong đêm. Đêm đen dường như chẳng hiểu thấu, cứ từng bước một, từng bước một bao trùm lấy vạn vật.

Vĩnh Khoa, anh mau cứu Vĩnh Kỳ đi.
Cứu anh ấy đi.

Nắm chặt lấy cánh tay Vĩnh Khoa, Thiên Do sợ hãi nói, giọng nói chứa đầy sự lo

lẳng. Sóc con đang lo cho Vĩnh Kỳ? Hay chỉ vì.... Vì cậu đang và đã cứu nó khỏi phát súng ấy?

Vĩnh Khoa giương mắt nhìn vào khoảng đen vừa nuốt trọn một dáng người thân quen. Cậu biết Thiên Di đang rất hoảng. Cần phải để nó bình tĩnh lại.

Bộp!

Đánh vào sau gáy của sóc con làm nó ngất đi, đỡ lấy thân người bé nhỏ ấy, Vĩnh Khoa buồn bã cất giọng :

_ Ngốc, làm sao mà cứu. Trúng đạn, chẳng biết có sống nổi không? Lại còn rơi xuống đó... số phần trăm sống sót chỉ

là con số 0.

— Chăm sóc cho cô ấy nhé! – Nói xong, Chính An bỏ đi, bóng đêm dần ôm trọn cả người cậu. Chỉ còn đôi cánh bạc phát sáng lấp lánh rồi cũng dần mất hút sau đêm.

Tiếng xe cứu thương dần gần hơn, ánh đèn chớp nháy đến mỗi mắt. Đội ngũ bác sĩ nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ của mình. Một khung cảnh ảm đạm. Màn đêm như móng vuốt của con thú dữ, cứ toan vồ lấy các dáng người nhỏ bé một cách bất ngờ. Cũng chính màn đêm ấy, đã cướp đi những giọt nước mắt của mọi người. Và.... Cướp đi một thứ quan trọng khác...

Vàng sáng mờ ảo quanh căn phòng, chớm lạnh.

Tiếng chim ríu rít chuyền cành, trong veo như hạt nắng vừa lướt qua tấm rèm lất phất trong gió.

Dãy cây xanh rì vượn vai sau đêm ngủ vùi cùng sương. Gió lay cành, làm sương rũ xuống nền đất ẩm ương. Hương vị tự nhiên lẫn vào không khí, xông vào gang phòng và bay đến chiếc mũi bé xinh.

Hàng mi cong vuốt dần cử động, rồi mở ra. Đôi mắt to tròn chớp chớp vài cái để

thích nghi với ánh sáng Mặt trời trong
vất bên khung cửa sổ.

Bã vai đau nhức, đầu ong ong lên. Chóng
tay để nhích mình ngồi dậy, Thiên Di đảo
mắt nhìn quanh phòng. Nó vừa nằm mơ
sao? Giấc mơ thật quái lạ...

Cạch!!

Mùi cháo thơm phức xông vào chiếc mũi
bé xinh. Vừa nhìn thấy Vĩnh Khoa bước
vào, Thiên Di đã cười híp mắt, vội nói :

_ Hi hi, anh biết không, em vừa mơ một
giấc mơ kỳ lạ. Vĩnh Kỳ...

_ Không phải mơ. Mọi chuyện hôm qua

hoàn toàn có thật.

Chất giọng trầm thấp khẽ vang lên, gương mặt không sắc thái biểu cảm. Đặt tô cháo thơm phức xuống bàn, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng đỡ sóc con dựa vào gối, nói tiếp :

_ Em ăn cháo nhé!

_ ...

Đôi mắt như người mất hồn, gương mặt chợt trở nên xanh xao. Tuyến lệ được kích hoạt, không hiểu vì sao nữa. Từng giọt một, từng giọt nước mắt trong suốt, nóng hổi thấm vào gối, thấm vào bàn tay Vĩnh Khoa đang đặt hờ trên tấm chăn

lớn.

Vĩnh Kỳ... chết sao?

Không hiểu vì lý do gì, nước mắt Thiên Di cứ rơi mãi không ngừng, rơi mãi.

Tại sao chứ? Vĩnh Kỳ... chứ đâu phải Vĩnh Khoa. Sao lại thế này. Tim như có nhát dao cứa sâu vào, đau buốt. Tự vồ vào đầu mình để ngăn chặn dòng suy nghĩ ngồn ngang. Chắc là do quá khích vì Vĩnh Kỳ đã cứu mạng mình thôi.

Chợt, một vòng tay săn chắc vòng sang, ôm lấy thân hình nhỏ bé vào lòng. Từng âm điệu trầm nhẹ khẽ vang bên tai :

_ Ngoan, không sao đâu. Mọi chuyện kết thúc rồi.

Một tuần lễ trôi qua trong bầu không khí ảm đạm.

Kể từ khi ngày hôm đó chấm dứt, Trương Tề tự nhốt mình trong phòng, cách ly với khoảng không bên ngoài. Suốt ngày làm bạn với bóng tối. Chẳng ai biết ông đang nghĩ gì nữa.

Triết Minh và Bách Nhật được đưa vào viện và chăm sóc đặc biệt. Tuy vẫn chưa hồi phục hẳn nhưng sức khỏe vẫn ổn định. Chỉ là ngày ngày đối mặt bốn bức

tường trắng xóa.

Điều luật về “chìa khóa vàng” cũng được chấm dứt ngay sao đó. Mọi người lại trở về với vẻ mặt thường ngày. Làm việc và chỉ làm việc.

Ngồi trên sofa, Thiên Di dõi mắt nhìn xa xăm, mảng trời xanh choáng lấy tâm hồn sóc con. Bình yên nhưng man mác buồn.

Lúc lắc đầu cho mọi suy nghĩ tung bay theo gió, Thiên Di khẽ đứng lên, tung tăng chạy ra khoảng sân rộng, nơi Vĩnh Khoa đang đứng trầm ngâm :

_ Chồng yêu.

— ...

Ngoái đầu lại, Vĩnh Khoa khẽ cười, đưa tay vuốt mái đầu bé xinh, môi khẽ nhếch lên :

— Em nói gì?

Thiên Di toe toét, mắt sáng long lanh nhìn Vĩnh Khoa :

— Thì gọi anh là Chồng yêu. Chẳng phải anh bảo em thế sao?

— À.. vậy sao! Mà.. em cảm thấy vui chứ? – chẳng nhìn vào mắt Thiên Di, Vĩnh Khoa miên man nói, chất giọng rất khác lạ. Có chút buồn thì phải.

_ Em vui lắm. Hay là mai mình đi công viên nhé!

Một làn gió nhẹ khẽ lùa qua, làm cho mái tóc rung chuyển nhẹ nhàng rồi nằm yên xuống mái đầu. Cho tay vào túi, Vĩnh Khoa đưa ánh nhìn sang Thiên Di :

_ Ừm.

Ánh Mặt trời lung linh huyền ảo xuyên thẳng mặt đất, chạm vào một tâm hồn đang đượm buồn. Hạnh phúc trọn vẹn đâu chẳng thấy, chỉ thấy niềm hạnh phúc ấy đã khuyết một chỗ nhỏ. Và có thể, sẽ tan vỡ trong phút chốc nếu... sự thật được phơi bày.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57

Ang mây thứ 57 : Nước mắt cứ rơi mãi không thôi.

Có người yêu thì hạnh phúc, có người yêu thì đau khổ. Nhưng dù đau khổ hay hạnh phúc thì con người vẫn muốn yêu. Tình yêu vì thế mà tồn tại.

Công viên chứa đầy ánh sáng đủ màu sắc, người người qua lại tấp nập. Tay trong tay, nói cười vui vẻ. Dây đèn lung linh chiếu sáng trong đêm, làm cho bầu trời đầy sao trở nên huyền bí lạ thường.

Dãy lá xanh rì hai bên đường khe khẽ rung dập dừ trong gió đêm. Từng chiếc đèn nhỏ lúc lắc qua lại làm cho những vệt sáng cứ động đậy không thôi. Cụm mây lơ dểnh trôi bồng bềnh theo gió, nhẹ nhàng.

Đan xen tay mình vào tay Vĩnh Khoa, Thiên Di khẽ cười, nụ cười làm sáng bừng gương mặt bé xinh trong muôn vàn người qua lại :

_ Chưa bao giờ mình đi thế này nhỉ? Tay trong tay, cùng ngắm trời đêm.

Cảm giác... yên bình. Chẳng nao động, vui tươi như những lúc trước đến đây, chẳng nói cười, chẳng cãi nhau, chẳng

bày trò... Cảm giác... thiếu thiếu một thứ gì đó. Nhưng... là thứ gì cơ chứ?

Lạ thật!

Kể từ khi Vĩnh Kỳ rơi xuống vực đến giờ, chẳng ai biết tung tích của Vĩnh Kỳ cả. Cũng kể từ đó, Vĩnh Khoa... có chút thay đổi. Trở nên trầm hơn, dịu dàng hơn. Khác xa với người Thiên Di quen biết trước đó.

Chợt, bàn tay Vĩnh Khoa khẽ xiếc lại, này giờ cậu đang quan sát nét mặt nó, rất lâu. Nắm chặt lấy tay Thiên Di trong tay mình, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng cất giọng :

_ Đừng lo nghĩ vớ vẩn.

Khẽ cười, Thiên Di đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa, rồi bất chợt, một câu hỏi được thốt ra, ngay cả sóc con cũng chẳng hiểu sao mình lại hỏi câu ấy nữa.

— Anh nhớ... mình gặp nhau thế nào không?

— ...

Buông bàn tay đang nắm chặt ra, Vĩnh Khoa thông thả nhìn trời, chất giọng nhẹ tênh khẽ vang lên :

— Em nghi ngờ trí nhớ của anh?

— Không, không phải thế. Chỉ là... chỉ

là...

_ Sao?

_ Chỉ là em muốn... muốn biết anh còn nhớ hay không thôi! – Nắm chặt lấy vạt áo, Thiên Di lúng túng.

Cốc.

Kèm theo cái cốc đầu ấy, Vĩnh Khoa khẽ cười rồi nắm chặt lấy bàn tay bé xinh như búp măng :

_ Ngốc, làm sao mà anh quên được!
Nào, giờ đi thôi. Em mà còn hỏi lung tung thì anh sẽ giận đấy.

Giận? Giận á....

Đúng thật là khác bình thường.

Vĩnh Khoa cũng biết nói từ “giận”? Nếu sóc con nhó không làm thì từ lúc ở bên Vĩnh Khoa đến giờ, chẳng bao giờ nó nghe từ “giận” phát ra từ miệng cậu cả.

Tối đó, Thiên Di không tài nào chợp mắt được. Chẳng hiểu sao hình ảnh của...

Vĩnh Kỳ cứ choáng lấy tâm trí nó. Và cả câu nói “Xin lỗi” lạnh nhạt kia nữa. Không sao dứt khỏi cái âm thanh ấy.

Tách... tách...

Nước mắt lại rơi, từng giọt dài lăn trên

bờ má xinh. Sao thế này?

Ánh trắng bàn bạc, mờ ảo soi qua khung cửa kính, chiếu thẳng vào ánh nhìn đờm buồn của một chàng trai.

_ Anh Chính An.

Bỏ một buổi học, Thiên Di chạy đến công ty – nơi Vĩnh Khoa và Chính An làm việc. Nụ cười hồn nhiên xuất hiện khi ánh nhìn tìm được Chính An. Chạy vào trong, Thiên Di khẽ nhìn nét mặt thoáng ngạc nhiên của Chính An rồi nói :

_ Anh sao thế?

_ Sao em lại đến đây? Vĩnh Khoa không có đây, cậu ta đang đi với một vài đối tác. Chắc cũng sắp về rồi. – Chính An nói mà mắt vẫn dán vào màn hình vi tính.

_ Em đến tìm anh.

_ Tìm anh? – Ngạc nhiên, ánh nhìn bắt đầu rời khỏi màn hình vi tính, Chính An khẽ nhú mày. – Sao lại tìm anh?

_ Em muốn biết vài chuyện. Dạo này, anh thấy... Vĩnh Khoa khác khác không? Anh ấy lạ...

Rầm!

Bàn tay rắn chắc dần mạnh xuống bàn, ánh nhìn thoáng buồn nhưng tia giận đã lần áp nổi buồn ngay lúc đó. Nhìn thẳng vào mắt Thiên Di, Chính An gắng từng chữ :

_ Vĩnh Khoa không thay đổi. Cậu ấy vẫn vậy. Em đừng nghi ngờ lung tung. Hiểu không?

Đôi mắt to tròn khẽ run lên. Chưa khi nào lại thấy Chính An giận đến thế.

Lấy lại bình tĩnh, Chính An nhẽ nhàng đưa tay xoa đầu sóc con, mắt dịu lại, chất giọng trầm thấp khẽ cất lên :

_ Anh xin lỗi. Chắc do áp lực từ công

việc nên mới giận thế. Em đừng lo, Khoa chẳng thay đổi đâu. Nhớ, đừng suy nghĩ gì hết. Rõ chưa?

_ Nhưng... đã có tin gì của anh Vĩnh Kỳ chưa?

Quay người đi, Chính An thở dài rồi khẽ nói :

_ Có lẽ... vô vọng rồi!

Bầu không khí lặng như tờ.

Màu trong vắt trên thảm trời bao la soi rọi khắp nơi.

Gió vẫn nhẹ nhẹ thổi vào lá, xào xạc.

Không gian vắng lặng giữa khí trời
hừng nắng. Chốc chốc lại nghe râm rang
tiếng ve trên các cành cây. Thoắt cái,
một thứ âm thanh nhẹ nhẹ vang lên, tiếng
nhạc du dương làm lay động tán lá.

Vì giữa giờ nên quán có phần vắng
khách, cạnh cửa sổ, hai cô gái đang ngồi
đó, gương mặt không sắc thái biểu cảm.

Đến khi nhân viên phục vụ đặt nước
xuống bàn, một trong hai mới phá tan cái
ngột ngạt mang tên “im lặng” ấy :

— Hôm nọ, chị có đến công ty, khi hỏi thì

cũng nhận được vẻ mặt tức giận của Chính An. – Bảo Châu nhẹ giọng, mắt dõi nhìn ra làn đường trắng xóa.

Dán mắt chăm chú vào ly nước trên bàn, Thiên Di buồn bã thở hắt :

_ Em không biết... anh ấy có thật là Vĩnh Khoa không nữa! Cảm giác lạ lẫm chị ạ. Không hiểu sao, nước mắt em cứ rơi. Thật là...

Lại không ngăn nổi dòng lệ làm nhòe mắt, Thiên Di gục đầu xuống bàn. Hàng nước trong suốt được thể chạm vào mặt bàn. Lăn dài rồi rơi xuống đất.

_ Nhưng đôi khuyên tai, chị nghĩ người

đó chắc chắn là Vĩnh Kỳ. Còn Vĩnh Khoa, chắc dạo này công việc nhiều quá nên anh ấy có chút thay đổi thôi. Em đừng nghĩ lung tung nữa.

Khuấy nhẹ cốc nước, tiếng thìa và nước đá chạm vào nghe thật vui tai. Bảo Châu chậm chậm nói, chất giọng trong trẻo lẫn át mọi âm thanh xung quanh.

Nắng vẫn hắt qua ô cửa kính, trắng xóa, mờ ảo, vàng ươm.

Tùng đột gió làm dịu cái nắng ngoài kia, rất nhẹ.

Tiếng nhạc vu vương vẫn vang.

Trên con đường vắng lặng, thân quen. Thiên Di lơ đãng bước đi như kẻ mất hồn. Bóng cây che mát một khoảng đường bị ánh nắng chiếu vào. Dựa vào góc cây to lớn, mát mẻ. Ánh nhìn đượm buồn xa xăm.

Bầu trời trong vắt không một vệt ô. Gió lay nhẹ nhẹ nhành cây to.

Ánh nhìn như có một vệt sương mờ bao phủ, mọi cảnh vật như nhòe đi. Trong vô thức, câu nói lạnh toát chỉ vồn vện hai từ “Xin lỗi” lại vọng đến từ xa.

Ngồi thụp xuống góc cây, Thiên Di cuối

mặt xuống gôi. Thứ nước mặn chát lại thấm vào da thịt. Ở nơi lồng ngực bên trái, như có ngàn mũi kim châm vào, đau buốt.

Chẳng hiểu vì sao nữa. Đôi khuyên tai màu bạc? Ánh nhìn lãnh đạm? Giọng nói lạnh nhạt? Tất cả... rốt cuộc người rơi xuống vực là ai? Tại sao nước mắt cứ nổi thành hàng lăn dài trên bờ má bé xinh, rơi mãi không thôi.

Lẽ nào... người sóc con thích lại là... Vĩnh Kỳ? Rõ ràng mọi thứ điều mình chứng người rơi xuống vực là Vĩnh Kỳ. Nhưng tại sao... tuyên lệ cứ kích hoạt vô điều kiện!

_ Em cứ thế này mãi sao?

Chất giọng nhẹ tênh thoảng vang bên tai. Khẽ ngẩng đầu lên, với cặp mắt đầy ắp thứ nước trong suốt, người trước mặt Thiên Di là Vĩnh Khoa. Cậu đứng đó, vẫn gương mặt thân thuộc ấy, vẫn bóng dáng ấy.

Chẳng thềm đứng lên, Thiên Di khẽ nói trong nước mắt, ánh mắt như van nài :

_ Anh... thật sự.... Anh là Vĩnh Khoa hay... Vĩnh Kỳ?

_ ...

_ Em xin lỗi. Xin lỗi. Em chẳng biết phải

làm thế nào nữa. Nước mắt cứ... em cảm thấy mình như một con ngốc vậy. Chẳng hề biết chuyện gì cả. Em thật sự rất sợ. Sợ lắm...

— ...

— Anh có phải Vĩnh Khoa không?

— ...

Tiếng nấc dần lớn hơn, nước mắt cứ thế tuôn ra, như một dòng suối trong veo.

Vẫn giữ ánh nhìn van nài ấy, Thiên Di chăm chú nhìn Vĩnh Khoa bằng ánh nhìn vô cùng buồn bã.

Quay người đi, để cho gió lùa vào mái tóc, Vĩnh Khoa khẽ cất giọng :

_ Em nghĩ anh là ai?

_ ...

...

_ Vĩnh Kỳ, cho tôi mượn chiếc khuyên của anh đi.

_ Để làm gì?

_ Đưa đây. Anh không muốn mọi chuyện chấm dứt sao?

_ Chấm dứt? Em có cách?

_ Một mạng đổi một mạng.

_ Sao?

_ Nè, ngốc vừa thôi. Em sẽ làm cô ấy khóc đó, Vĩnh Khoa. Còn cách khác mà, quay lại đi.

_ Chẳng còn cách khác Vĩnh Kỳ... giúp em diễn tốt nhé. Nhớ là... không được nói cho sóc con biết.

Vĩnh Kỳ sững người, lần đầu tiên cậu nghe Vĩnh Khoa xưng hô đảng hoàng đến thế.

_ Đồ ngốc. Em định làm trò gì hả? Trả

khuyên tai cho anh..

Cho người giữ chặt Vĩnh Kỳ lại, Vĩnh Khoa đưa tay giật lấy chiếc khuyên trong tay Vĩnh Kỳ rồi nhanh chóng đeo vào tai, thông thả bước ra chỗ sóc con. Mặc kệ lời ngăn cản của Vĩnh Kỳ phía sau.

...

Không gian lắng đọng, chẳng ai nói với ai lời nào nữa. Thiên Di cứ nhìn bóng dáng của Vĩnh Khoa trước mặt, nước mắt vẫn cứ rơi.

Rất lâu, lâu sau đó, như cả ngàn thế kỉ đã trôi qua, Vĩnh Khoa mới chậm chậm quay người lại, ánh nhìn đầy đau đớn,

khẽ thấp giọng :

_ Nếu anh nói... em nghĩ đúng, thì sao?

_ ....

Như có một lực mạnh nén vào trái tim đang rỉ máu. Thiên Di sững sờ, mặt trắng bệch, môi khẽ mấp máy như không muốn tin :

_ Anh... là Vĩnh.. Kỳ...?

_ ....

Thất thần, ngồi bệt xuống nền đất. Đôi mắt như trở nên trong suốt, nước mắt rơi càng nhiều, nhiều hơn. Như một kẻ mất

hồn, mê mụi. Đôi mắt đỏ hoe sưng húp lên nhưng nước mắt vẫn ương bướng rơi xuống.

— Anh xin lỗi vì đã gạt em trong thời gian qua. Thật xin lỗi. Vì anh không muốn nhìn em thế này nữa.

Bàn tay rắn chắc khẽ lau từng giọt nước đang lăn dài bờ má xinh. Lau hết đợt này lại có đợt khác thay phiên nhau rơi xuống khuôn mặt đáng yêu.

Không còn cách nào khác, Vĩnh Kỳ đưa tay lắc mạnh bờ vai nhỏ, nói lớn :

— Em cứ thế này thì Vĩnh Khoa sẽ rất buồn đấy!

— ...

Thời gian như ngưng đọng. Chỉ còn tiếng khóc của sóc con, tiếng hét lớn như van lơn của Vĩnh Kỳ. Tiếng lá lao xao chạm vào nỗi buồn của cả hai. Vệt sáng trên trời như sáng hơn, chỉ một vệt duy nhất. Sáng lấp lánh một khoảng lớn trên bầu trời trong vắt. Vệt sáng ấy chiếu thẳng xuống góc cây lớn, long lanh trong vắt.

— Anh ấy... thật sự rất đáng ghét... đáng ghét nhất thế gian. Anh ấy rất vô tâm, cứ thích làm em phải khóc... Anh ấy... Tại sao vậy chứ? Tỏ ra vẻ mình cao thượng lắm, luôn luôn bảo vệ em. Hic... Vĩnh Khoa... anh là tên đại ngốc, đại đại

ngốc, đại đại đại ngốc....

Bầu chặt lấy vạt áo của mình, sóc con nức nở. Từng câu chữ được thốt lên một cách khó nhọc. Phải cố lắm mới nói hết cả câu trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Gió vẫn thổi.

Mây vẫn trôi.

Vệt sáng ấy vẫn lấp lánh, như thể trong suốt, như thể có chung niềm đau với hai bóng dáng dưới gốc cây.

Nắng lung linh chiếu qua từng kẽ lá non.

Vĩnh Kỳ chậm rãi ngồi xuống cạnh Thiên

Di, đôi mắt đượm buồn hơn ai hết. Đưa tay xoa nhẹ mái đầu xinh, không nói câu nào. Cậu cảm thấy im lặng là quá đủ để an ủi con sóc bé nhỏ.

Gương mặt đầm đìa nước mắt.

Mãi một lúc lâu, Thiên Di mới thôi khóc, đôi mắt đỏ hoe nhìn Vĩnh Kỳ chăm chú :

_ Vĩnh Khoa... sẽ tốt chứ?

_ ... - Trầm ngâm hồi lâu, Vĩnh Kỳ đột nhiên cất giọng – Tốt, rất tốt là đằng khác. Tên ngốc đó chắc sẽ được mọi người yêu quý.

_ Vậy... anh ấy sẽ giống với cha nuôi

của em, sẽ là thiên thần chứ?

_Ừm.

Một làn gió nhẹ lướt qua mặt đất.

Chiếc lá vàng khẽ rời cành, đáp đất.

Mặt đất hiền hòa giữa ánh nắng chói chang.

Vệt sáng chợt vụt tắt, mất hút sau muôn vàn cụm mây trắng xóa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58

Ang mây thứ 58 : Vệt sáng lung linh
giữa trời xanh

[Có thể hứa với em rằng]

Cho dù bận rộn, cho dù lo âu, chỉ cần có
thời gian rảnh rỗi hãy nói rằng “Anh nhớ
em.”

Cho dù mệt mỏi, cho dù buồn phiền, chỉ
cần mỗi buổi tối nói rằng “Chúc em ngủ
ngon.”

Cho dù giận hờn, cho dù cãi nhau, chỉ
cần buổi sáng hôm sau mỉm cười nhìn
em.

Cho dù nhạt nhẽo, cho dù tầm thường,
chỉ cần mỗi buổi chiều nắm tay em đi
trên đường ngắm hoàng hôn.

Hẹn ước của anh và em, cả đời này chỉ
cần như thế là đủ.

Nhưng....

Mọi thứ dường như chỉ là một giấc mơ...

Mà trong giấc mơ mộng ảo ấy...

Anh là chàng hoàng tử đã ngủ vùi...

Ngày tháng vẫn trôi trong tĩnh lặng, mỗi
ngày, nắng một vàng hơn, gió một nhiều
hơn, khí trời càng đẹp hơn.

Thời gian là thứ làm cho con người cảm thấy mệt mỏi cũng như hạnh phúc. Theo dòng chảy nhịp nhàng cùng tiếng chuông ngân vang, giọt thời gian chẳng bao giờ chịu dừng lại đôi lúc.

Cũng vừa lúc mùa hè kéo đến.

Cánh rừng buổi sáng bớt nét âm u hơn, xanh hơn, sáng hơn và đẹp dễ hơn. Làn không khí tinh sạch lượn lờ quanh cánh mũi và xông thẳng vào khí quản xuống phổi.

Gió nhẹ nhẹ chạm vào kẽ áo của người đang đứng đó.

Tiếng nước va chạm vào đá nghe rất tai.

_ Em còn định đứng đó đến bao giờ nữa?

Rốt cuộc vẫn phải phá tan cái im lặng chết người, Vĩnh Kỳ gắng giọng nói. Từ hôm ở góc cây đó về, ngày nào Thiên Di cũng dành chút thời gian để đến cánh rừng này. Chỉ để ngắm, ngắm nhìn cái vực đáng ghét đã cướp đi Vĩnh Khoa của nó. Nhưng... sóc con cứ đứng đó, đứng mãi mà quên đi thời gian đang mãi miết trôi. Chỉ khi Vĩnh Kỳ cất giọng, thanh âm trầm dịu mới len lỏi vào tai và truyền đến não bộ của sóc con. Có thể, nó mới bừng tỉnh rồi khẽ cười. Nụ cười ngượng ngạo không thần sắc.

— Em nhớ lắm...

— ...

— Nhớ anh ấy lắm. Làm sao đây...

Lớp bụi mờ bao phủ khóe mắt, dòng suối trong suốt lại tuôn ra.

Ôm chầm lấy dáng người bé nhỏ đang nấc lên, Vĩnh Kỳ đau lòng khôn xiết. Nếu lúc đó, cậu cản Vĩnh Khoa lại hoặc... cậu thay Vĩnh Khoa làm điều đó, thì có lẽ sóc con không khóc nhiều đến thế. Nhìn nó khóc mà cậu quặng lòng.

Xoạc...

Giật mình bởi tiếng động lạ, Vĩnh Kỳ ngoảnh đầu lại nhìn. Nhãn thần mang màu u tối rồi quay quắt tầm nhìn sang nơi khác.

Trương Tề lặng lẽ bước đến phía trước, sắc mặt u ám, gương mặt chẳng hiểu muốn gọi lên điều gì. Nhốt mình trong phòng suốt mấy ngày liền, cuối cùng ông cũng chịu ló ra khỏi bóng đêm. Việc ông muốn làm đầu tiên là cho người tìm kiếm dưới biển. Nhưng vô ích, chẳng có một dấu vết, một tung tích. Rớt xuống đó chỉ có nước thịt nát xương tan huống chi là còn bị thương ở ngực, chẳng biết viên đạn có trúng tim hay không.

Mọi cuộc tìm kiếm điều tuyệt vọng, câu

trả lời đã rõ môn một không có bất kỳ nghi ngờ gì nữa.

Chưa bao giờ Trương Tề thất thần đến thế. ông có thật yêu cháu mình sao? Hay chỉ là ngạc nhiên trước việc làm đường đột ấy?

_ Nếu con cũng rơi xuống đó, thì thế nào?

Vĩnh Kỳ khẽ nhếch môi, khoe miệng khinh khinh, chán chường.

_ ...

Không trả lời, Trương Tề lẳng lặng quay đi cũng như lẳng lặng đến đây. Chẳng nói

chẳng rằng.

Nhìn theo bóng dáng ông mình, Vĩnh Kỳ có chút xót xa, dù sao cũng là người một nhà. Nếu như ông không thế, thì có lẽ, ông và vị bác sĩ trung niên là người cậu yêu quý nhất. Yêu quý hơn cha mẹ của cậu.

Cha? Mẹ?

Vĩnh Kỳ lại cười đau khổ, tay vẫn nhẹ nhàng xoa xoa mái đầu bé xinh. Cha mẹ của cậu chẳng có thời gian cho con cái. Họ suốt ngày công việc, công việc và công việc chỉ công việc. Công việc là hàng đầu, là trên hết, là quan trọng nhất. Họ chỉ ở nước ngoài với đam mê công

việc. Hiếm khi gặp mặt nhau. Ngay cả tin Vĩnh Khoa rơi xuống vực họ biết mà cũng chẳng thèm về.

Gương mặt đau buồn xen lẫn căm phẫn nổi bật dưới cái nắng của trời. Từng đợt gió nhẹ ôm lấy hai thân hình một cách dịu dàng.

— Anh đừng làm thế. Em thấy ông ấy rất buồn thì phải.

Rời mái đầu khỏi ngực Vĩnh Kỳ, Thiên Di nhẹ nhàng nói, chất giọng trong trẻo khẽ vang lên.

Hơi ngạc nhiên, Vĩnh Kỳ nhú mày, tia nhìn có phần tức giận :

_ Ông ta đáng bị thế. Chính ông ta là người muốn Khoa giết em.

_ ...

Quay người đi, Thiên Di dõi nhìn bầu trời trong veo, một vệt sáng hằn rõ rệt trên nền trời xanh thẳm. Sáng lấp lánh như sao đêm, rất lạnh lùng cũng rất dịu dàng.

_ Em vẫn sống mà. Mình về thôi.

Căn phòng trắng toát ảm đạm bao phủ lên mọi thứ. Ngoài cửa sổ, người qua lại

thừa thốt, chậm rãi.

Cụm cây xanh rì đung đưa trong gió, lay lắt.

Đồng phục bệnh nhân nhợt nhạt, mềm mại.

Tựa lưng vào gối, Bách Nhật dõi mắt ngoài cửa sổ, miệng khẽ héch lên :

— Sao mọi chuyện lại ra thế này chứ?
Thiên Di chắc lại khóc nhiều lắm.

Triết Minh nằm đó, mắt nhìn trần nhà, mặt không cảm xúc. Hồi lâu, giọng nói trầm trầm mới vọng lại từ xa, mang theo làn hơi lạnh toát :

_ Đồ ngọc Vĩnh Khoa. Anh ta không sợ
mình cướp Thiên Di sao. Cứ thích làm
sóc con khóc.

_ ....

Gió nhẹ nhẹ thổi qua cửa sổ, thổi tung
tấm rèm trắng tinh, thổi tung mái tóc lơ
phơ của Bách Nhật.

Ánh nắng nhẹ nhẹ chiếu xuống mặt đất,
làm cho mọi cảnh quang đột nhiên bừng
sáng, lấp lánh.

Mây lơ dềnh, bông bèo trôi trên nền
thảm xanh ngắt, nhẹ tênh như kẹo bông.

Cách!

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra, mang theo làn gió thơm mơn mớn ủa vào khoảng không trắng xóa. Chậm rãi bước vào kèm theo nụ cười tươi tắn trên môi, Thiên Di hớn hờ nói :

_ Mình đến thăm hai cậu này.

Tia cười thoáng xuất hiện, bao quanh căn phòng trắng sứi ảm. Gió vẫn ve vẩy ủa vào khung cửa sổ. Từng mẩu chuyện vui rời rạc được chấp vá để kể lại một cách vụng về. Tiếng cười râm rang khắp phòng bệnh.

Một tiếng đồng hồ trôi qua...

Triết Minh trầm ngâm quan sát vết đỏ trên khóe mi ai kia, lòng nhói buốt. Nhãn thần khẽ rung động.

_ Hôm nào cũng vậy sao?

Ngơ ngác, Thiên Di quay lại nhìn Triết Minh, ánh mắt cậu như xoáy vào vết thương đang rỉ máu trong trái tim nhỏ bé, vờ hỏi :

_ Sao?

_ Hôm nào cũng khóc như thế hả?

_ Không có. – Lúc lắc đầu, Thiên Di vẫn chẳng dám nhìn Triết Minh.

— Dối. Mắt đỏ hoe thế mà không khóc? —
Bách Nhật khẽ thiều thảo, giọng nói tựa
làn gió vừa lướt qua.

— ....

Im lặng.

Chẳng dám nhìn Triết Minh, cũng chẳng
dám ngó Bách Nhật, đơn giản bởi Thiên
Di sợ... sợ cả hai thấy nước mắt nó lại
đang rơi.

Từng hàng dài, hàng dài nhẹ lặn trên bờ
má bé xinh. Đã dặn lòng phải mạnh mẽ
để không ai phải lo, nhưng sao.... Mỗi
khi nhớ đến hình ảnh buồn lẻ trong đêm

đen, ánh mắt lãnh đạm, giọng nói lạnh toát kia thì nước mắt lại tràn khóe mi.

Đâu biết rằng Vĩnh Khoa lại chiếm một vị trí quan trọng trong tim sóc con đến thế.

Triết Minh ngồi im lặng trên giường bệnh.

Bách Nhật trầm ngâm nhìn ra bầu cửa sổ.

Không gian lắng xuống, nỗi buồn như chất xúc tác ngay lúc đó.

Chẳng ai nói thêm lời nào nữa.

Lần thứ 2 trong ngày Thiên Di đến đây. Nhưng lần này sóc con chỉ đến một mình mà không có Vĩnh Kỳ hay một ai khác.

Đứng ngơ ngác bên cái vực đáng ghét, đôi mắt thất thần nhìn vào khoảng trung bao la.

Vệt sáng ngang trời tỏa sáng lấp lánh, chiếu thẳng vào sợi dây chuyền với đôi cánh bạc trên chiếc cổ xinh xắn. Cả hai cùng tạo ra luồng sáng lấp lánh, chói mắt.

_ Vĩnh Khoa, anh là tên đáng ghét... dám bỏ em lại đây, dám gạt em, dám làm em khóc. Anh mà quay lại đây thì biết tay

em. Em sẽ không tha cho anh đâu, sẽ bày nhiều trò phá anh hơn nữa... Anh nghe không... chẳng phải anh rất giận em vì tội phá phách hay sao.... Anh có tin là em sẽ lại vào nhà bếp không?... Nếu không muốn thì anh lên tiếng đi, anh mau xuất hiện trước mặt em đi.... Em sẽ không phá như vậy nữa, sẽ nghe lời anh, sẽ gọi anh là “chồng yêu” mà... Anh đừng đùa như thế nữa, em sợ lắm.... Vĩnh Khoa... anh mau ra đây đi...

Ngồi thụp xuống và khóc.

Tim như đang trút hết máu ra ngoài.

Vệt sáng kia... vẫn lấp lánh... cho đến khi bị mây che mất.

Chẳng biết ngồi đó trong bao lâu, có lẽ là rất rất rất lâu. Khập khiễng đứng lên, khập khiễng bước đi như vô hồn. Thiên Di đưa tay quạt ngang má lau đi dòng nước trong suốt đấng ghét rồi cười nhẹ. Từng bước, từng bước nhỏ như chẳng muốn rời khỏi đó.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Màu buồn buồn của hoàng hôn làm cho người ta quặng lòng. Bóng dáng nhỏ nhắn bước trong hoàng hôn đến cô đơn, dần khuất sau đám cây lão xào.

Gió làm các nhánh cây chạm vào nhau, lao xao, xơ xác.

Màn đêm hạ xuống căn phòng giá lạnh.

Mái đầu điểm bạc khế nghiêng sang một bên, đôi mắt sắc lạnh đến chẳng ngờ.

Chậm rãi dời mắt sang từng điểm trong căn phòng nhỏ, Trương Tề khế nhếch môi mỉa :

_ Con tưởng... làm vậy thì có thể bảo vệ con bé ấy? Dù là con hay Vĩnh Kỳ rơi xuống đó, ta vẫn sẽ giết con bé ấy. Trong điều luật hủy bỏ, con đã quên mất một dòng nhỏ. Nếu chẳng phải chủ tịch tự chia súng vào đầu mình để tự sát thì coi

như mọi việc làm điều vô nghĩa. Chẳng phải chính tên Kan là người bắn phát súng ấy sao. Chính vì thế, nên ta mới giết ông ta. Ngoài ta ra, không một ai có thể xuống tay với các con.

Đan xen các ngón tay vào nhau, Trương Tề khẽ cười lạnh :

_ Rốt cuộc, “chìa khóa vàng” vẫn phải chết.

Lấy sấp giấy ô vàng ra khỏi túi, Trương Tề nhếch môi hiểm ra lệnh cho tên cận vệ đang đứng cạnh ông :

_ Triệu tập tất cả mọi người trong tổ chức lại trong 5 phút. Ta có chuyện thông

báo. Ngay bây giờ.

Từng đợt sóng xanh rì ồ ạt xông vào bờ
ôm trọn những hàng cát trắng thanh khiết.
Sóng nhẹ nhẹ đôi lúc mạnh bạo vỗ vào
bờ, ầm ầm.

Bãi cát thênh thang trắng xóa như chốn
linh thiêng, vắng người.

Bóng mặt trời đỏ dài trên biển, đỏ rực.

Cụm mây như kẹo gòn nhẹ tênh trôi bồng
bềnh trên tấm áo xanh ngắt trong veo.

Các ngôi nhà nhỏ ven biển đơn sơ, mộc

mạc đến thân thuộc.

Người dân chất phác, thân thiện.

Bãi cát trắng cùng dòng nước xanh rì như
tôn thêm vẻ linh thiêng cho ngôi làng.

Tám lưới to lớn đặt nằm chõng chênh
trên nền cát trắng.

Gió lùa vào tóc mát rượi.

Chiếc sơ mi trắng tinh thanh thoát lất
phất bay trong gió sớm.

_ A Huân, anh làm gì ngoài đó vậy?

Một giọng nói trong trẻo vang lên, tiếp

sau, một cậu nhóc chừng 8 tuổi lon ton chạy đến với nụ cười toe toét. Mái tóc ngắn bay lòa xòa trong gió, mang theo hương mặn mặn của biển cả.

Người thanh niên ấy khẽ cười, rồi ngoái đầu lại, chất giọng có phần mệt mỏi :

_ Anh ngắm biển.

_ Hì hì, em biết ngay mà. Biển ở đây là đẹp nhất. A Huân may mắn lắm đó. – Cậu nhóc cười tinh nghịch, đưa tay vuốt lại mái tóc đang bị gió làm rối lên.

_ Bảo Bảo, dẫn A Huân vào nhà đi, gió mạnh dần sẽ cảm đây.

Một giọng nói trầm khẽ vọng lại, đưa bé cười tí mắt rồi quay sang chàng thanh niên tên A Huân :

_ Để em đưa anh vào nhà nhé.

Đặt hai tay lên tay vịn xe lăn, cậu bé nhanh nhẩu đẩy nhẹ cho bánh xe chuyển động. Chàng thanh niên khẽ cười nhẹ tênh trước làn nước trong veo nơi đại dương.

_ A Huân, anh thật sự rất rất đẹp trai đó. Sau này lớn lên, chắc chắn em sẽ giống anh, sẽ đẹp trai nhất làng chài này. Rồi em sẽ được nhiều người khen giống A Huân vậy.

Vừa đẩy xe, cậu nhóc vừa nhanh miệng nói, chất giọng trong trẻo vọng ra xa rồi mất hút sau làn sóng trắng xóa. Buổi chiều dần hạ cánh xuống biển khơi, màu cam dần choáng lấy sắc xanh rồi ôm trọn đại dương.

_ Bảo Bảo ngoan lắm. – chàng thanh niên cười lạnh rồi nói, mắt hướng đến ngôi làng nhỏ xinh.

_ Hi hi, Bảo Bảo rất ngoan mà. Vì vậy, Bảo Bảo sẽ giúp A Huân mau khỏi bệnh.

Chất giọng trong trẻo cứ thế vang lên cho đến khi đã đặt chân vào đến ngôi nhà nhỏ ven biển.

Ánh mặt trời cam nhạt buông xuống dòng nước phẳng lặng.

Sắc cam bao trùm cả ngôi làng nhỏ, cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59

Áng mây thứ 59 : Hy vọng càng nhiều -
Thất vọng càng cao

Con người ta có thể giả vờ nhắm mắt..Để rồi chìm vào giấc ngủ sâu..

Nhưng tại sao?Không thể giả vờ yêu..Để rồi.. làm cho nhau hạnh phúc !?

Đơn giản là vì..Giấc ngủ xuất phát từ bộ não
Còn tình yêu.. xuất phát từ trái tim !!

Tít.... Tít...

Từng dòng chữ nhỏ nhắn hiện ra trên màn hình máy tính đang sáng trưng. Chăm chú dò từng hàng một rồi rê chuột đến dòng chữ xanh nhạt. Một tia hy vọng khẽ vút qua gương mặt điển trai.

Vĩnh Kỳ đứng cạnh chiếc máy tính, nét mặt lo lắng, hồi hộp hỏi :

_ Sao rồi?

Mãi dán mắt vào màn hình máy tính,

Chính An khẽ nói, tay vẫn không ngừng di chuyển con chuột đến từng dòng chữ nhỏ :

_ Có thể là ngôi làng này. Một làng chài ven biển có cảnh sắc rất đẹp. Nếu tính toán của tôi không sai thì theo vị trí của Khoa rơi xuống vực và tiếng nước chạm vào đá, có thể sẽ là ở đây.

_ Vậy chúng ta mau đi thôi.

Đưa tay lấy chiếc áo khoác, Vĩnh Kỳ nói vội rồi quay đi.

Tắt chiếc máy tính, Chính An thở dài, nét mệt mỏi bao trùm cả thân người :

— Nhưng nơi đó cách thành phố khá xa. Để mai chúng ta sẽ đi. Giờ cũng khuya rồi. À, đừng cho sóc con biết. Nếu không cô ấy sẽ nuôi hy vọng. Ngay cả chúng ta cũng vậy, không biết có một chút hy vọng nào không?

— Khi nào chưa tìm thấy xác của Vĩnh Khoa thì lúc đó chúng ta vẫn còn hy vọng.

Nói gọn, Vĩnh Kỳ chậm rãi bước đi, bóng dáng cao cao dần khuất sau cánh cửa lớn. Âm vực trong giọng nói chứa đầy sự lo lắng khôn nguôi, chúng cứ quanh quẩn trong đầu Chính An.

Bỏ ra suốt mấy hôm ôm chầm chầm cái

máy tính cuối cùng cậu cũng tìm được chút manh mối. Dù chỉ là một ít. Nhưng dù vậy, cậu vẫn không nản lòng.

Không muốn sóc con thêm đau buồn nên đành giấu việc cậu đang cố tìm Vĩnh Khoa. Cứ để sóc con coi như Vĩnh Khoa đã chết. Dù gì cũng bớt đau buồn khi nuôi lớn hy vọng rằng Vĩnh Khoa vẫn sống cho đến khi tìm được thi thể ấy.

Dựa lưng vào chiếc ghế xoay, Chính An khẽ nhắm mắt lại, cố gắng để chợp mắt sau mấy ngày thức trắng.

_ Mọi việc thế nào rồi? Tốt cả chứ?

Ngồi chéo chân trên chiếc sofa, tay vẫn liên tục khuấy đều tách trà nóng ấm thơm phức, Lâm Kỳ nhẹ nhàng đặt câu hỏi cho người đối diện.

Khóe môi hình thành một nụ cười nhỏ, thầy Vĩnh từ tốn nhấp vài ngụm trà rồi đáp :

_ Có lẽ trong thời gian sắp tới sẽ bằng Demonwhite, mọi người rất chăm chỉ làm việc.

_ Tốt. Cậu rất có tài lãnh đạo nhỉ? –
Chậm rãi nói rồi đặt tách trà xuống bàn, Lâm Kỳ lại lo lắng nhìn thầy Vĩnh – Còn về “chìa khóa vàng”? Có cách khác để

hủy điều luật ấy chứ? Còn Vĩnh Khoa, đã có tung tích gì chưa? Hôm qua, ta nghe được tin về lão Trương Tề, điều luật về “chìa khóa vàng” vẫn được giữ nguyên do phát hiện mới của lão ta. Mọi nguy hiểm vẫn còn.

Đẩy gọng kính lên, thầy Vĩnh nhẹ nhàng nói :

— Vẫn chưa có tin của Vĩnh Khoa. Về “chìa khóa vàng”, tôi đã được biết. Ngài cứ yên tâm, trong thời gian tôi tìm kiếm thông tin về điều luật ấy, tôi sẽ cho người bảo vệ con gái Ngài khỏi lão Trương Tề.

— Mọi việc trông cậy vào cậu vậy. Mong rằng sẽ có ngày lão ta thức tỉnh.

Lâm Kỳ cười nhẹ rồi đứng lên, ông chậm rãi bước lên phòng với tâm trạng lo âu. Mong rằng chẳng còn việc đau đầu gì xảy đến nữa.

Ngồi ở phòng khách, thầy Vinh tiếp tục nhâm nhi tách trà giờ đã nguội, nét mệt mỏi choáng lầy thầy ấy. Mong là sự cố gắng kia được đền đáp thỏa đáng.

_ Chị có chuyện muốn nói với em.

Ngồi xuống ghế, Bảo Châu khẽ nói, mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Di như việc sắp nói là rất quan trọng. Mà đúng thật là

điều Bảo Châu nói quan trọng thật. Nó tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho con sóc bé nhỏ. Một tia hy vọng dần sáng lên.

_ Có lẽ Vĩnh Khoa vẫn còn sống. Hôm qua, chị tình cờ đến công ty, vốn định tìm Chính An để nói chuyện, nhưng thật bất ngờ, có cả Vĩnh Kỳ ở đó. Chị biết là nghe lén thì không tốt nhưng... chị vẫn nán lại để nghe. Chẳng những thế, chị còn hé mắt xem họ đang làm gì nữa.

_ Sao?

Mở to mắt, Thiên Di hết sức ngạc nhiên khi nghe điều Bảo Châu vừa nói. Không dừng lại ở đó, Bảo Châu tiếp tục kể về những gì mình đã nghe và thấy cho Thiên

Di nghe :

_ Họ nói hôm nay sẽ đến làng chài tìm Vĩnh Khoa, hy vọng anh ấy còn sống. Họ không muốn em lo lắng và đặt nhiều hy vọng vào việc Vĩnh Khoa còn sống nên mới giấu chuyện này.

_ Máy giờ các anh ấy bắt đầu đi? –
Thiên Di sốt sắng hỏi, xém chút nữa là đứng phắt dậy và chạy về nhà tìm Vĩnh Kỳ.

_ Chắc hai người họ đã đi rồi. Mình đành chờ tin vậy. – Bảo Châu thất vọng nói.

Nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ, Thiên

Di không ngừng làm bầm trong miệng :

_ Mong là anh ấy còn sống.

Nhìn nét thần thờ trên mặt sóc con mà
Bảo Châu thoáng buồn. Vỗ nhẹ vai vai
đứa em nhỏ hết người chị gái thực thụ,
Bảo Châu khẽ thì thầm :

_ Chúng ta vẫn còn nhiều hy vọng mà.
Không sao đâu. Chắc chắn Vĩnh Khoa
vẫn còn sống. Chắc chắn thế.

_ Có đúng là ở đây không?

Vĩnh Kỳ chau mày hỏi người bên cạnh

khi nhìn thấy khung cảnh trước mặt, toàn cây là cây, chẳng có bãi biển hay làng chài nào cả.

_ Kỳ lạ, theo bản đồ thì ở đây phải có biển chứ! Sao lại là rừng?

Cầm tờ bản đồ vừa mua được trong tay, Chính An lăm bà lăm bầm. Hết đặt tờ bản đồ nghiêng rồi lại thẳng, thẳng rồi lại nghiêng là cậu ta chẳng biết được đâu là đâu. Tấm bản đồ quá xa lạ với một người chuyên sử dụng công nghệ thông tin và không rành nhiều về địa lý Việt Nam như Chính An. Bao nhiêu năm “bôn ba phiêu bạt” nơi ngoại quốc đã làm cho Chính An quên sạch địa lý của Việt Nam.

Vĩnh Kỳ khoanh hai tay trước ngực, nhìn sòng sọc cái con người kia. Cậu tức vì... không giành được quyền làm “người dẫn đường”. Chính An vốn nhanh tay nên toàn chớp được mọi thứ. Vĩnh Kỳ đành làm “lính” theo sau.

Nhưng... đứng nhìn cái cách mà anh chàng kia lật ngược lật xuôi tám bản đồ mà Vĩnh Kỳ muốn đâm vô mặt cái con người đó. Thật là ngứa mắt. Nếu đã không rành đường và không rành xem bản đồ thì cứ nói quịch toẹt ra cho đỡ tốn thì giờ hứn nắn.

_ Bản đồ mà xem ngược thế thì tới ngày cũng không tìm thấy biển.

Vì quá “bức xúc” trước sự “ngây thơ” của Chính An, Vĩnh Kỳ đành cất giọng rồi giật lấy tấm bản đồ. Chính An nghệt mặt ra hồi lâu nhưng cũng “ngoan ngoãn” nhường lại vị trí tiên phong cho người hiểu biết hơn mình.

Nhìn tấm bản đồ, Vĩnh Kỳ tỏ vẻ chăm chú hồi lâu nhú mày tìm kiếm xung quanh.

Đều hiu..!!!

Không một bóng người. Chỉ có hai cái bóng đồ dài trên mặt đất là có hình người.

_ Bản đồ quái quỷ gì thế này. Chúng ta

cứ đi tiếp một đoạn nữa xem sao.

....

Rốt cuộc... có người cũng không biết xem bản đồ.

Chính An nheo nheo mắt nhìn Vĩnh Kỳ thay cho câu nói “VẬY cũng tài lanh tài lẹT” rồi khẽ sải chân bước đi làm ai kia hơi bị... quê độ trước cái nhìn thành thật ấy.

Trời không phụ lòng người.

Từ phía xa, một ông cụ chậm chậm đang bước đi. Thấy thế, cả Chính An và Vĩnh Kỳ cùng chạy ồ tới làm ông cụ giật bắn

mình cứ ngỡ là ăn cướp.

_ Ông ơi, cho cháu hỏi, cái này xem thế nào?

Chính An lễ phép cất giọng, gương mặt đáng yêu xứng đáng được cộng thêm điểm. Sau khi định thần lại, ông cụ mới nghe rõ ai kia vừa nói gì. Đón lấy tấm bản đồ, ông cụ nhìn sơ qua rồi khẽ hỏi :

_ Hai cậu mua cái này ở đâu thế?

_ Dạ? – Chính An ngơ ngác nhìn ông cụ rồi nhìn sang Vĩnh Kỳ cũng đang ngơ ngác nhìn mình.

_ Bản đồ này là giả. Có xem được gì

đâu. Với lại, nơi đây là thôn quê, chẳng cần bản đồ như ở thành thị. Chỉ cần hỏi đường là được ngay hai chàng trai trẻ ạ.

— ...

Nghệt mặt ra, Chính An đau khổ nhìn tấm bản đồ rồi nhìn Vĩnh Kỳ. Cả hai cùng đau khổ khi mà vừa mất tiền, vừa đi bộ ngoài nắng suốt mấy tiếng cuối cùng lại biết được bản đồ là giả! Điều đó cũng chứng minh được cả hai đều phải không biết xem bản đồ, chẳng qua tấm bản đồ là giả nên không xem được. Đồng thời, điều ấy cũng nói lên, cả hai... không biết phân biệt đồ thật và đồ giả.

— Hai cậu muốn đi đâu, lão già sẵn lòng

chỉ giúp. – Ông cụ ôn tồn nói, ánh nhìn dịu dàng, thân thiện, khác xa hoàn toàn với những ánh nhìn nơi phố hoa đô thị.

_ Dạ, ở đây có cái làng chài nào không ạ?

_ Làng chài à? Có, nhưng hai cậu đi ngược hướng rồi. – Ông cụ cười nhẹ rồi nói tiếp – Từ đây, đi vòng lại khoảng 1 cây số là đến.

_ 1.... 1 CÂY SỐ NỮA?

Ánh nắng gay gắt xuyên tạc qua mọi góc cây, len lỏi qua những tán lá xum xuê hạ

cánh xuống mặt đường nhựa bóng loáng
hắt cái nóng vào không trung.

Mồ hôi túa ra khắp gương hai mặt điện
traí, ướt đầm cả lưng áo.

_ Học... học.. mệt quá. Còn bao nhiêu
phút nữa mới tới làng chài đây?

Gập người xuống và thở hồng hộc, Vĩnh
Kỳ nhăn nhó kêu la.

Chính An cũng tựa người vào một gốc
cây gần đó, thở dốc. Nhãn thần bỗng
nhiên sáng lên, chiếc mũ cái kính khê
động đập như đánh hơi. Đứng phắt dậy,
Chính An hồ hởi chỉ tay về phía mình
vừa nhìn thấy, reo lên :

_ Kìa, làng chài kia kìa.

Gió đưa hương mặn của biển đến khứu giác của Vĩnh Kỳ, nhìn theo hướng chỉ tay của Chính An, nét mặt mệt mỏi của Vĩnh Kỳ dần dần ra, ánh nhìn như nở một nụ cười hạnh phúc khi mà đi 1 cây số giữa cái nắng gay gắt mới tìm thấy làng chài nhỏ bé chỉ cách bãi đỗ xe chừng hai mươi bước về tay trái. Vậy mà khi này cả hai nghe lời “xúi dại” của tên “mua bán tặc” và tấm bản đồ giả mạo đồ thật.

Lờm sang Chính An, Vĩnh Kỳ gất gỏng nói :

_ Hay quá. Giỏi quá. Tài năng quá.

Thông minh quá. Ban đầu không chịu nghe lời tôi đi theo tay trái. Chỉ giỏi nghe lời tên gian manh kia mua tấm bản đồ.

Đưa tay gãi đầu tỏ vẻ hối lỗi vì không nghe lời, Chính An lúng túng nhìn Vĩnh Kỳ :

— Thì cho xin lỗi đi. Với lại... anh cũng theo tôi còn gì! Giờ đi xuống dưới thôi.

Quay quắt sang hướng khác, Vĩnh Kỳ nén cười vì nét mặt ngu ngơ của Chính An rồi thông thả bước đi.

Tiếng sóng, tiếng gió biển, tiếng dân chài gọi nhau, tiếng cười đùa í ới của đám trẻ

da rám nắng.... Tất cả quện vào nhau, như một bản dân ca chài lưới muôn đời. Quang cảnh thật khác xa đô thành.

Yên bình!

Đi dọc theo bờ biển và hỏi thăm những người dân quanh làng mong có chút tin tức. Nhưng... tất cả điều vô vọng. Không có tin tức gì cả. Không có một ai rơi xuống bãi biển này cả.

Chán nản ngồi xuống mỏm đá gần đó, mặc cho sóng lẫn tăn vỗ vào gót chân, ướt đầm cả một góc giày, Vĩnh Kỳ thất thiêu cất giọng, mắt hướng ra dòng nước đang chuyển động nhịp nhàng :

_ Còn nhiều làng khác mà. Chúng ta cứ về tìm thêm thông tin là được.

_ Không. Có lẽ.... có kết quả rồi!

Chính An từ xa đi lại, gương mặt không thần sắc, ông quần bị ướt một nửa. Xòe bàn tay trái ra để cho ánh nắng chiếu thẳng vào cái vật nằm gọn trong lòng bàn tay làm cho nó lấp lánh đến chói mắt.

Một chiếc khuyên tai có kí hiệu đôi cánh nhỏ. Nhờ đó mà Vĩnh Kỳ nhận ra đó là khuyên tai của mình. Chỉ có một chiếc duy nhất, không có chiếc thứ hai nào giống vậy nữa.

_ Cái này...

— Sóng biển làm nó trôi dạt vào tảng đá ở đó. — Chỉ tay về phía mình nhặt được chiếc khuyên tai, Chính An nhỏ giọng.

— Vậy...

— Chỉ tìm thấy cái này. Hoàn toàn không có một ai rơi xuống đây cả. Tôi đã hỏi hết rồi.

Đan xen hai tay vào nhau, Vĩnh Kỳ khẽ cúi đầu xuống khi nghe những lời Chính An vừa thốt ra. Đúng thật là hy vọng càng nhiều, thất vọng càng cao. Tất cả đã vô vọng thật sao!?

Không thể như thế được. Khi nào chưa

tìm thấy xác của Vĩnh Khoa thì khi đó vẫn còn cơ hội. Chỉ cần không bỏ cuộc là được. Đúng vậy.

Nắm chặt cái khuyên trong tay, Chính An gật gù với dòng suy nghĩ của mình rồi quả quyết nói lớn :

_ Đừng bỏ cuộc. Dù cơ hội sống sót của Khoa chỉ có 1% thì chúng ta vẫn phải tìm cậu ấy. Nhất định Khoa sẽ không chết đâu. Mạng tên đó lớn lắm.

_ ... – Ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh nhìn quả quyết của Chính An, Vĩnh Kỳ nghĩ ngợi hồi lâu rồi đứng lên – Ừ, thằng nhóc đó nhất định còn sống.

Đi đi lại lại trong phòng khách, Thiên Di thấp thỏm lo sợ nhìn ra ngoài cửa để tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Đợi mãi mà chẳng thấy Vĩnh Kỳ về nhà làm nó sốt cả ruộtm đứng ngồi không yên. Trong lòng không ngừng hy vọng sẽ có chút tin tức về Vĩnh Khoa.

Cảm giác cô hòng khô khốc thật khó chịu!

Đi nhanh vào nhà bếp mở toang cái tủ lạnh ra lấy một chai nước lọc và rót ra ly...

Cạch!

Tiếng mở cửa làm Thiên Di mừng rơn, vội cầm lấy ly nước rồi chạy ngay ra phòng khách. Ánh nhìn lộ rõ tia vui mừng, nhưng... tia vui mừng ấy vụt tắt ngay lúc đó khi nhìn thấy người vào nhà không phải Vĩnh Kỳ mà là Trương Tề.

Nhìn nhẵn thần u tối và gương mặt hốc hác của ông, Thiên Di biết ngay là vì ông quá lo lắng cho Vĩnh Khoa. Dù sao cũng có quan hệ huyết thống, có lẽ ông vẫn còn tình người nên mới thế.

Chút sức lực cuối cùng của ngày hôm nay đã dồn hết vào công việc làm Trương Tề chỉ muốn nằm xuống giường ngay lập tức. Điều đó thật may cho sóc

con! Nếu không thì... có lẽ ông sẽ ra tay ngay vì thời cơ này là thuận tiện nhất.

Khập khiễng bước lên bậc thang lầu với nét mệt mỏi trên gương mặt, Trương Tề lúc này thật... cô độc, lẻ loi.

Thiên Di nhìn theo dáng ông, không hiểu sao nó lại thốt lên những điều mà nó cũng không ngờ tới :

— Ông ơi.... Vĩnh Khoa nhất định còn sống. Vì thế, ông đừng.... — Nuốt trọn những câu chữ còn lại vào trong cổ họng khi nhìn thấy Vĩnh Kỳ bước vào nhà. Ngay tức khắc, Thiên Di nhanh miệng hỏi Vĩnh Kỳ mà quên mất mình định nói gì với Trương Tề :

_ Có tin tức gì không?

_ .... – Khựng người lại khi nghe Thiên Di hỏi thế, Vĩnh Kỳ khẽ chau mày, cậu nhớ là đâu có nói cho Thiên Di nghe về việc cậu và Chính An tìm Vĩnh Khoa, sao Thiên Di lại hỏi như thế?

_ Em nghe chị Bảo Châu nói. Bọn em biết hết rồi. Chị ấy tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của anh và anh Chính An rồi. Đừng cố giấu em nữa.

_ Anh... - Định đưa chiếc khuyên tai ra trước mặt sóc con nhưng không hiểu sao, Vĩnh Kỳ lại cho chiếc khuyên vào túi quần rồi bình thản nói – Không có tin gì

cả. có lẽ không phải ngôi làng đó.

_ Vậy sao... - Nắm chặt hai tay, Thiên Di buồn bã nói. Đột nhiên, đôi mắt to tròn lại ngập tràn hy vọng, chất giọng trong trẻo lại vang lên – Lần sau, cho em theo với. Em cũng muốn tìm anh ấy! Nha, nha...

_ Nhưng...

_ Đi mà. Em không quậy đâu. Em rất muốn tìm anh ấy.

Nhìn gương mặt van xin thành khẩn của sóc con, Vĩnh Kỳ không khỏi chạnh lòng. Nếu cho Thiên Di theo, lại có thêm tin buồn thì làm thế nào? Nhưng.. nếu không

cho Thiên Di theo, nó ở nhà đứng ngồi không yên thì sao?

Mãi đấu tranh nội tâm hồi lâu, cuối cùng, Vĩnh Kỳ đành ưng thuận theo yêu cầu của sóc con và khi nhìn thấy nụ cười tươi tắn trên khóe môi bé xinh thì cậu lại muốn rút lại lời đồng ý ấy. Cậu không muốn ngày nào đó, nụ cười kia sẽ biến mất khi nghe tin về Vĩnh Khoa. Nhưng... đã hứa mất rồi, làm sao mà rút lại được!

Lúc này, Thiên Di mới nhớ đến Trương Tề, nhưng.... ông đã lên phòng tự lúc nào. Có lẽ là lúc nó mải mê nói chuyện cùng Vĩnh Kỳ. Cũng có thể là lúc Vĩnh Kỳ vừa bước vào nhà.

Nhưng thật ra, Trương Tề chỉ vừa lên phòng lúc mẩu chuyện giữa nó và Vĩnh Kỳ kết thúc. Có lẽ ông đi quá nhanh nên Thiên Di không kịp nhìn thấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60

Áng mây thứ 60 : Sò biển may mắn.

Guồng chân đi tới, em chỉ biết làm có thế! Em như vì sao lẻ loi giữa một hành tinh rộng lớn. Anh nào biết... Em đang rất cô đơn. Em sợ... Rất sợ... Liệu em có tìm được anh? Chàng hoàng tử đang ẩn náo trong đêm!...

Đặt vỏ sò nhỏ vào lòng bàn tay. Dòng kí ức lại ủa về theo gió. Hình ảnh về em lại thoát ần hiện... Liệu anh đang mơ? Hay sự thật? Là em đang đứng trước mặt anh? Hay chỉ là một ảo ảnh do anh vẽ vời?

Sáng sớm.

Biển ban sáng thật yên ả. Cú lặn tăn tạo nên những cơn sóng nhẹ nhẹ. Vỗ vào bờ cát trắng.

Ngồi lặng thinh trên chiếc xe lặn cũ kĩ, A Huân dõi mắt nhìn ra títt đại dương xa xăm. Trong ánh nhìn như hàm chứa một mong muốn mãnh liệt. Như muốn sải cánh bay đến cùng trời cuối đất chứ không phải... ngồi trên chiếc xe này.

_ A Huân, anh sao thế?

Cậu nhóc Bảo Bảo từ đâu chạy đến, với nụ cười tươi tắn trên môi, khẽ hỏi với chất giọng trong trẻo, ngây thơ. Chẳng thấy A Huân đáp lời, Bảo Bảo lặng lẽ ngồi xuống bãi cát trắng, ngồi im bên cạnh A Huân không nói gì nữa.

Tuy im lặng nhưng lại yên bình. Chắc chỉ có biển mới đọc được những dòng suy nghĩ của người khác...

_ A Huân, Bảo Bảo, vào nhà ăn sáng này!

Một giọng nói trầm trầm vang lên, vọng

ra đại dương xa xăm rồi mất hút.

Chiếc xe lăn từ từ chuyển động, tiến vào ngôi nhà nhỏ.

Cuộc sống mưu sinh ở làng chài tuy có lúc vất vả nhưng cũng có lúc vui vẻ. Người dân phải dậy từ sớm để chuẩn bị cho đoàn tàu ra khơi và chài lưới bắt cá để bán mong kiếm được ít nhiều đồng lãi. Vì thế, cảnh bình minh tuyệt đẹp nơi đây luôn in sâu vào tâm trí mỗi con người chất phác, lương thiện.

Một ông cụ với nụ cười trên môi đang bày biện mâm cơm mộc mạc, vừa nhìn thấy A Huân và Bảo Bảo vào nhà, ông đã cất giọng :

_ Ngồi xuống ăn sáng đã nào!

Đẩy chiếc xe lăn đến bên bàn, Bảo Bảo nhảy phóc lên ghế, chất giọng trong trẻo lại vang lên :

_ Oa, ngon quá A Huân nhỉ?

_ Ủ. – Đáp gọn, người thanh niên ấy khẽ cười nhẹ.

_ Khụ...

Tiếng ho nhẹ vang đến bên tai cả ba thành viên trong ngôi nhà nhỏ. Ai cũng hết sức ngạc nhiên rồi sau đó tia nhìn có phần vui mừng chạy lại bên chiếc giường

đã ô màu theo thời gian.

Dán mắt chăm chăm vào người đang nằm trên giường, Bảo Bảo khẽ hỏi ông mình :

_ Ông ơi, anh ấy chưa chết, anh ấy vừa ho phải không?

_ Ừ, chắc mình không nghe nhầm đâu. – Nói rồi, ông khẽ đưa tay lay lay chàng thanh niên trên giường, giọng nhẹ nhàng – Này, cháu tỉnh rồi phải không? Có cảm thấy đau ở đâu không?

_ ...

Khẽ nhúc nhích người, chàng thanh niên ấy lơ lơ mở mắt ra, cái đau thấu xương

tủi khiến chàng thanh niên ấy khẽ nhắm mắt.

Vết thương ngay ngực đã được bó thuốc cẩn thận nhằm cầm máu. Khắp người đều mang đầy thương tích. Chàng thanh niên ấy mở mắt hồi lâu... rồi khẽ khàng hỏi với chất giọng đầy mệt mỏi :

_ Tôi... đang ở đâu vậy? Sao tôi thế?...

_ ...

Đẩy chiếc xe lăn đến cạnh chiếc giường nhỏ, A Huân giơ một tay lên không trung và đưa đến trước ánh nhìn của chàng thanh niên ấy, quơ qua quơ lại để xem xét. Cả ông cụ và Bảo Bảo đều dán mắt

vào việc làm ấy của A Huân... cuối cùng... chỉ nhận được cái lắc đầu :

— Mất có vắn đề. Có lẽ sẽ không nhìn thấy trong một thời gian.

Rồi quay sang chàng thanh niên đang nằm trên giường, A Huân chậm rãi nói :

— Chào cậu, tôi là A Huân, là bác sĩ của làng chài này. Hôm đó, ông tôi đang đánh cá ngoài khơi thì phát hiện ra cậu đang trôi dạt trên biển, máu me khắp người. Ông tôi đã cứu cậu về đây. Viên đạn trong cơ thể cậu vẫn chưa lấy ra, nên có thể... cậu sẽ liệt nửa người trong thời gian sắp tới. Vì ở đây không có đủ dụng cụ như ở thành thị nên tôi chỉ có thể giúp

cậu cầm cự trong vài ngày. Cũng may, xác xuất viên đạn trúng tim là con số 0, nếu không thì cậu đã.... Mà thôi, tỉnh lại là tốt rồi. Cả tuần qua, cậu mê man suốt. – Như nhớ ra điều gì đó, A Huân ngẩng người hồi lâu rồi nói tiếp, chất giọng mang đầy sự kỳ vọng – À, khoan đã, cậu... vẫn nhớ hết mọi chuyện chứ? Ý tôi là... cậu vẫn nhớ gia đình, người thân, bạn bè của cậu chứ?

Nằm bất động trên chiếc giường nhỏ một lúc khá lâu chẳng nói gì. Những lời nói vừa bay đến tai khiến chàng thanh niên có phần thất vọng. Mắt vẫn mở nhưng trong nhãn thần ngập tràn một màu đen tuyệt vọng. Đầu óc trở nên rỗng tuếch. Mọi thứ thật vô vị.

Sẽ phải sống thế này cả đời sao?

Khóe môi hình thành nụ cười lạnh nhạt,
âm vực trong giọng nói trở nên sắc lạnh
đến không ngờ, gương mặt nhợt nhạt
chẳng hé lộ chút biểu cảm :

— Vậy... sao... Cảm ơn vì đã cứu tôi.
Tôi.. tên... Trương Vĩnh Khoa.

Một tuần sau,

Làng chài vắng vẻ mang vẻ đẹp thơ
mộng. Dù không thấy được nhưng Vĩnh
Khoa đã cảm nhận được. Nhờ sự giúp

đỡ của A Huân, Vĩnh Khoa đã dần quen với không gian tối om trong mắt cậu.

Vốn là người lạnh lùng nên Vĩnh Khoa ít khi thể hiện tình cảm ra ngoài. Hơn nữa, lúc này cậu chẳng còn biết mặt người cứu mình.

Tình trạng sức khỏe của cậu không tệ lắm. Nhưng... cậu cần phải rời khỏi đây để đến bệnh viện lấy viên đạn ra. Nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Giọng nói của A Huân làm Vĩnh Khoa bừng tỉnh. Khóe môi hình thành một nụ cười nhạt, Vĩnh Khoa nói với giọng yếu ớt :

_ Nhưng... sao cậu lại sống ở đây? Cậu có thể trở thành một bác sĩ nổi tiếng nếu vào thành phố đấy!

_ Bằng cách nào?... Ngay cả đứng lên tôi còn chẳng làm được! – Giọng nói có phần chua xót.

Vĩnh Khoa lặng người, cậu dường như đã hiểu vấn đề. Khẽ nhúc nhích mái đầu, Vĩnh Khoa chậm rãi nói như muốn xác minh điều mình đang nghĩ trong đầu :

_ Cậu... ngồi xe lăn?

_ ... - Trầm ngâm hướng mắt xuống đôi chân mình, A Huân lặng lẽ nghĩ ngợi lúc lâu rồi quyết định nói – Cách đây vài

tháng, tôi đã không còn đứng được nữa do tai nạn trên biển. Thuyền đánh cá bị trục trặc....

Không thể kể tiếp về sự việc đáng tiếc đó nữa, A Huân chỉ biết lặng lẽ cuối đầu nhìn xuống đôi chân mà giờ, cậu cho là vô tích sự rồi cười nhạt.

— Có người sẽ giúp được cậu.... – Nói rồi khẽ cười, Vĩnh Khoa lạnh lùng nhắm mắt lại – Ông ấy là bác sĩ giỏi nhất. Rồi cậu sẽ lại đứng lên được thôi.

— A, anh tỉnh rồi sao? Em có cái này tặng anh nè!

Từ ngoài cửa, Bảo Bảo lon ton chạy vào

nhà, tay giấu vật gì đó phía sau. Chết
giọng trong trẻo phá tan cái yên tĩnh hiện
có trong gian nhà nhỏ.

Chạy lại bên giường, Bảo Bảo cười tí
mắt, từ từ xòe bàn tay bé xinh ra rồi
nhanh nhẩu nói :

— Vì anh Vĩnh Khoa rất đẹp trai, giống
như A Huân vậy. Cả hai điều rất đẹp trai.
Bảo Bảo tặng cái này cho anh nè.

Nói rồi, Bảo Bảo dúm vào tay Vĩnh Khoa
một vật gì đó nho nhỏ rồi lại cười toe.

Nhận lấy vật ấy, Vĩnh Khoa hơi nhúu
mày, tay cậu không ngừng mò mẫm vật
đó. Chợt, một nụ cười thoáng vút qua

gương mặt sắc lạnh. Nắm chặt vật đó trong tay, Vĩnh Khoa khẽ nhếch môi :

_ Là... vỏ sò sao?

_ Wow, anh giỏi thật. Em nhặt nó ngoài biển đấy. Nó có màu nâu nhạt, đẹp lắm. Hơn nữa, nó sẽ đem đến nhiều, thật nhiều điều may mắn cho anh. – Bảo Bảo lại lú lo nói, sự ngây thơ của trẻ con làm cho A Huân lẫn Vĩnh Khoa khẽ cười. Giang nhà nhỏ như có được niềm vui mới.

Vỏ sò nằm yên trong tay Vĩnh Khoa, cậu cảm nhận được nó. Chỉ là... thế giới của Vĩnh Khoa bây giờ.... tràn ngập một gam nhất định – màu đen u tối không mang sáng. Vĩnh Khoa chán ghét cái thế giới

trong mắt cậu. Nhưng, biết làm thế nào?

Bỗng, một gương mặt thân yêu khẽ hiện lên trong thần trí Vĩnh Khoa. Nét cười lạnh nhanh chóng biến mất. Nắm chặt vò sò nhỏ, lòng đau như buốt khi cậu tưởng tượng ra cảnh Thiên Di phát hiện toàn bộ sự thật. Sự thật là người rơi xuống vực chính là cậu chứ không phải Vĩnh Kỳ. Từng hàng nước mắt trong suốt vương trên má ai kia làm cậu đau thấu xương tủy. Cầu mong cho sóc con đừng phát hiện ra điều đó.

Nhưng... Vĩnh Khoa nào biết... Thiên Di bé nhỏ của cậu đã nhận ra điều đó và đang tìm kiếm cậu giữa đất trời rộng lớn!

_ Cậu... có chuyện buồn sao?

Giọng nói của A Huân làm Vĩnh Khoa bừng tỉnh. Thoát khỏi mớ suy nghĩ ngổn ngang trong tiềm thức, Vĩnh Khoa lạnh lùng đáp :

_ Không.

_ Có đấy. – Giọng kiên quyết, đầy chắc chắn vào điều mình nói – Gương mặt cậu đã nói lên điều ấy. Cậu... hình như đang rất đau?

Đau?

Một từ thôi làm sao diễn tả hết nỗi lòng Vĩnh Khoa?

Cậu đang nhớ sóc con muốn điên lên. Hơn nữa, lại phải sống trong thế giới u tối, không được nhìn thấy nụ cười đáng yêu như thiên thần của cô nhóc phá phách... Chỉ nghĩ đến việc cậu đã làm khiến Thiên Di phải khóc là cậu muốn điên lên. Đã tự nhủ sẽ làm sóc con luôn vui vẻ nhưng sao... mọi điều Vĩnh Khoa mang đến cho sóc nhỏ chỉ là... nước mắt và nước mắt!

_ Con sóc ngộ nghịch ấy rất phá phách. Luôn mang đến niềm vui và cả sự bức tức cho người khác. Tuy hay làm người khác lo lắng, nhưng cũng có lúc biết quan tâm, dịu dàng chăm sóc người khác. Trong đầu luôn có sẵn những trò ngộ

ngịch khiến người khác đau đầu, nhức óc khi mà học hành thì chẳng lo. Thích đi công viên, ăn kem, ngắm biển... quậy phá. Thích hành hạ người khác bằng những trò nghịch ngợm. Hay cười khi thấy người khác tức giận vì mình...

Từng âm điệu trầm đều tí tách vang bên tai A Huân và Bảo Bảo khiến cả hai người ngớ ngàng lúc lâu. Lúc này, trông Vĩnh Khoa thật... dịu dàng. Những điều cậu đang nói như chứa ánh sáng và đang phát quang quanh gương mặt điển trai lạnh lùng.

A Huân lặng lẽ mỉm cười, cậu đã biết điều gì đó. Nhìn cách Vĩnh Khoa miêu tả người đó là A Huân đoán ra ngay, đó là

người con gái Vĩnh Khoa đang yêu. Tuy chưa gặp bao giờ nhưng A Huân nghĩ, chắc chắn cô gái ấy rất rất rất dễ thương.

_ Cô ấy tên gì?

_ ... Thiên Di.

Vĩnh Khoa lại cười khi nhắc đến Thiên Di, lần thứ 5 trong ngày chàng trai ấy cười, nhưng... nụ cười lần này khác hẳn so với những lần trước đó. Một nụ cười đúng nghĩa.

_ Không sao cả. Vẫn còn nhiều làng chài mình chưa tìm đến mà.

Quả quyết nói, Thiên Di khẽ gật đầu rồi cười thật tươi trước cái nắng dịu nhẹ. Nụ cười đáng yêu ấy làm cho Vĩnh Kỳ và Chính An có thêm nghị lực để tiếp tục cuộc tìm kiếm như mò kim đáy biển kia.

Suốt mấy ngày rong ruổi khắp hang cùng ngõ hẻm, khắp tất cả các làng chài mà Chính An tìm được trên mạng điều hoài công. Chẳng có lấy một chút tin tức nào. Ấy vậy mà Thiên Di vẫn không nản lòng, cứ tin rằng Vĩnh Khoa vẫn còn sống. Điều đó làm Vĩnh Kỳ và Chính An thán phục.

Dù hy vọng chỉ còn lại 0,001% thì vẫn phải tìm cho bằng được.

Reng...reng....

Lục lọi trong ba lô để tìm chiếc điện thoại đang reo inh ỏi, Thiên Di nhanh chóng nghe máy khi nhìn thấy số điện thoại của Bảo Châu đang chớp nháy trên màn hình :

_ Em nghe nè chị?

_ Có tin gì không em? – Đầu dây bên kia có phần lo lắng.

_ Vẫn chưa.

Im lặng hồi lâu, trong đầu khẽ vút qua một ngôi làng chài mới, chẳng biết Thiên

Di và hai người kia có đến đó chưa, Bảo Châu vội nói vào điện thoại, gấp gấp :

_ Ở cuối thành phố có một làng chài nhỏ, ven biển. Em và họ đã đến đó chưa?

_ Cuối thành phố... cũng có làng chài? – Chính An trầm ngâm xoa xoa cằm, rồi đột nhiên thốt lên – Nhưng theo vị trí mà Khoa rơi xuống, sao có thể trôi đến cuối thành phố?

_ Mặc kệ. Chúng ta cứ đến đó thử xem sao. – Chẳng đề ý đến những gì Chính An nói, Thiên Di tức tốc chen vào rồi quay sang Vĩnh Kỳ cũng đang đứng đó

suy ngẫm – Mình đi thôi!

Xe lại lăn bánh trên con đường dài
ngoằn ngoèo. Dưới cái nắng chói chang
của ánh Mặt trời. Gió vẫn ù ù hiu hời
quanh cụm mây bông bồng bênh.

Bầu chặt tay vào vạt áo, Thiên Di lo lắng
nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt như muốn
khóc thật to.

Vĩnh Kỳ ngồi cạnh, cậu hiểu sóc con
đang rất lo lắng, chắc chắn mấy ngày nay
Thiên Di đã rất mệt mỏi. Đặt một tay lên
bờ vai nhỏ nhắn, Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng bảo
:

_ Không sao đâu. Em đừng suy nghĩ

nhều quá. Chắc chắn Vĩnh Khoa vẫn sống. Chắc chắn thế.

Sự dịu dàng của Vĩnh Kỳ làm Thiên Di thôi suy nghĩ mông lung. Nhìn thẳng vào cặp mắt kiên định của người đối diện, sóc con gật đầu rồi cười đáp :

_ Vâng. Anh ấy sẽ không chết, em mà tìm được thì anh ấy chết chắc với em. dám lừa gạt em như thế...

Khung cảnh trước mắt chợt nhòe đi do sương bao phủ. Vóc dáng nhỏ bé run lên từng hồi. Nước mắt lại trào khóe mi.

_ Em... xin lỗi...

Đưa tay lau nhanh hàng nước trong suốt,
Thiên Di lúng túng nói, che giấu sự đau
đớn trong lòng.

Xoạc.

Vòng tay rắn chắc ôm chặt lấy cơ thể sọc
con, luồn tay vào mái tóc mượt mà với
hương thơm dịu nhẹ, Vĩnh Kỳ khẽ thì
thầm :

— Ngoan nào. Nhất định thằng ngốc ấy
vẫn còn sống mà. Em mà cứ khóc thế
này... thì chúng ta sẽ ngưng việc tìm
kiếm lại đây!

Chẳng còn cách nào ngoài cách này! Chỉ
có thể... có lẽ chỉ có thể mới tiếp thêm

ngợi lực cho Thiên Di và làm nó thôi khóc.

Qua kính chiếu hậu, Chính An vẫn thấy nước mắt ai đó lặng lẽ rơi xuống bờ má xinh. Ánh nhìn man mác chứa đầy nỗi buồn nhìn chằm chằm về phía trước, mong mỗi vầng sáng mới hiện lên trong nỗi tuyệt vọng mà mọi người trong xe đang hứng chịu....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61

Áng mây thứ 61 : Sò biển may mắn (2)

Em à ...• Nắng là của mưa ...• Dừa là của

bãi cát....• Bát là của đũa...• Cửa là của nhà...• Kẹo bông gòn là của que...• Còn em là của riêng anh, em nhé.

Giữa trưa.

Ánh nắng chói chang soi thẳng xuống bờ biển rộng. Tạo nên những vệt sáng lấp lánh như hàng ngàn ngôi sao nhỏ trong đêm. Biển tuyệt đẹp.

Vừa nhắc chân khỏi xe, Thiên Di đã tròn mắt ngạc nhiên. Trước mắt nó là một khung cảnh tuyệt đẹp. Hệt như một thiên đàng nhỏ.

Bờ cát trắng nằm gần bãi biển xanh ngắt. Từng cơn sóng rì rào vui tai. Những ngôi

nhà nhỏ nằm thừa thớt đậm chất làng chài. Không ngờ ở cuối thành phố lại có một nơi thế này.

_ Đẹp quá.

Khẽ reo lên, Thiên Di chậm chậm bước đi về khung cảnh trước mặt, giống y như một đứa trẻ đang muốn khám phá một thế giới mới mang đầy điều kỳ diệu.

_ không ngờ lại có một nơi thế này ở tận cùng của thành phố, nhỉ?

Quay sang Chính An – lúc này đang ngắm cảnh đẹp không chớp mắt – Vĩnh Kỳ nhẹ nhàng nói. Trước khung cảnh tuyệt đẹp, dường như cái nóng gay gắt đã

bị gió biển cuốn phăng đi mất, thay vào đó là một cảm giác mát mẻ dễ chịu với hương mặn mặn chỉ biển cả mới có thể mang đến.

Đi dọc theo bờ cát trắng, Thiên Di không quên đi nhiệm vụ của mình. Chợt, vô tình trông thấy một cậu nhóc đáng yêu đang nhìn mình chằm chằm, Thiên Di thoáng ngạc nhiên. Nhưng nhanh chóng, sóc con nhận ra rằng, cậu nhóc ấy đang nhìn... Vĩnh Kỳ chứ không phải nhìn nó.

Lạ thật!

Bước lại nơi cậu nhóc đang đứng, Thiên Di nở một nụ cười thân thiện, khom người xuống thấp rồi nói với nhóc :

— Em có chuyện gì sao? Anh ấy... quen lắm hả?

Chất giọng dịu dàng làm cậu nhóc mỉm cười. Nhìn Thiên Di, cậu nhóc khẽ nghiêng đầu rồi tíu tít :

— Chào chị ạ! Em tên Bảo Bảo. Chị ơi, anh ấy là bạn chị sao? Sao anh ấy lại đi được thế, chẳng phải... - Đột nhiên, Bảo Bảo quay sang Vĩnh Kỳ rồi gọi lớn – Anh Vĩnh Khoa, sao anh lại ra đây được vậy? Còn anh A Huân đâu rồi?

— ...

Sững người trong vài giây, cả Thiên Di,

Vĩnh Kỳ và Chính An điều tròn mắt nhìn nhóc Bảo Bảo đầy ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

Chạy lại chỗ Bảo Bảo, Vĩnh Kỳ hồi hộp cất giọng :

_ Nhóc, em vừa gọi anh là gì?

_ Ô, anh Vĩnh Khoa sao thế? – Bảo Bảo nghếch mặt ra chẳng hiểu gì. Chợt, tia nhìn trở nên vui mừng, nhìn sang Thiên Di đang thất thần, Bảo Bảo nhoẻn miệng cười tươi như một thiên thần nhỏ đáng yêu – Chị tên Thiên Di phải không?

Cứng đờ người, Thiên Di như muốn òa khóc. Mím môi thật chặt để tránh nước

mắt trào ra, Thiên Di nói với ánh nhìn hoang mang :

_ Sao em biết tên chị?

_ Chính anh Vĩnh Khoa đã nói với em và anh A Huân mà. Anh ấy kể rất nhiều về chị. – Quay sang Vĩnh Kỳ đang ngơ ngác, Bảo Bảo lại cười tươi – Đúng không anh?

Niềm vui dâng trào ngay lúc đó.

Nắm chặt tay nhóc Bảo Bảo, Thiên Di nói trong vui sướng :

_ Dẫn chị đến nhà em, nhé!

Vừa về đến nhà, Bảo Bảo đã trở mắt nhìn người đang nằm trên chiếc giường nhỏ. Cậu nhóc hết quay sang nhìn Vĩnh Kỳ rồi lại quay sang nhìn Vĩnh Khoa, dụi dụi mắt mấy lần để kiểm chứng.

Nhìn những người lạ vừa vào nhà, A Huân khá bất ngờ nhưng rồi cũng hiểu ra. Trước khi Bảo Bảo reo lên thì A Huân đã kịp đưa tay bịt kín miệng cậu nhóc và ra hiệu im lặng. Khẽ cười nhìn Vĩnh Kỳ và Chính An ngầm nói với họ là theo cậu ra ngoài, A Huân nhẹ nhàng dùng tay lăn bánh xe đi trong sự im lặng tuyệt đối và không quên kéo theo nhóc con Bảo Bảo.

Vỗ vỗ vai sóc con rồi đưa mắt nhìn cậu em trai đang nằm trên chiếc giường nhỏ, Vĩnh Kỳ cười nhẹ rồi quay ra ngoài theo A Huân, trong lòng thầm cảm ơn ông trời. Cuối cùng cũng tìm được thằng em mà cậu cho là ngọc hết thuốc chữa.

Khoanh tay trước ngực, nét mệt mỏi trên gương mặt có chút trẻ con dần tan biến, hòa vào gió biển bay tít ra đại dương xa xôi. Chính An khẽ cười, Vĩnh Khoa đang ở trước mắt cậu, cứ như một giấc mơ.

Theo Vĩnh Kỳ ra ngoài để trả lại không gian riêng cho hai người kia, tuy không đành nhưng Chính An phải ra ngoài. Đáng ra, cậu còn muốn chạy lại ôm chầm lấy tên bạn thân nữa cơ. Nhưng vì... ánh

nhìn “chết người” của Vĩnh Kỳ nên Chính An đành ra ngoài trong sự nuối tiếc.

Đứng nhìn Vĩnh Khoa thật lâu, Thiên Di cũng không dám tin vào mắt mình. Cuối cùng thì nó cũng đã tìm được Vĩnh Khoa.

Nước mắt lại rơi xuống bờ má xinh.

Nhận thấy sự yên lặng bất thường, Vĩnh Khoa khẽ nhúc nhích người. Mới khi nãy còn nghe tiếng của A Huân bên tai mà giờ lại không một âm thanh nào.

Cố gắng lắng nghe những âm thanh quanh mình nhưng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng sóng biển đang rì rào. Vĩnh Khoa

khẽ nhúu mày, chất giọng lạnh lùng vẫn còn yếu ớt vang lên :

_ A Huân, cậu còn đó không?

Từng thanh âm lạnh ngắt truyền đến tai Thiên Di, cũng khá lâu rồi nó chưa được nghe những âm điệu ấy! Nhớ chết được.

Đứng bất động nhìn gương mặt nhợt nhạt của Vĩnh Khoa mà lòng Thiên Di quặng đau. Nó rất muốn, rất muốn thốt lên rằng nó nhớ cậu lắm. Nhưng... có gì đó ghen ở cổ khiến sóc con không tài nào mở lời được.

Điều khiến sóc con ngạc nhiên là....
Vĩnh Khoa vẫn đang mở mắt trân trân,

sao cậu lại... không nhìn thấy nó?

Để xác minh điều mà Thiên Di cho là vô lý ấy, nó khẽ đưa một tay lên và quơ qua quơ lại trước mặt Vĩnh Khoa...

Không có tín hiệu gì cả.

Lẽ nào...

Mắt Vĩnh Khoa bị gì sao?

Ngẩng người trước cái ý nghĩ vừa hiện, chợt, Thiên Di khẽ cười rồi tự nhủ : Thì đã sao? Anh ấy vẫn sống là tốt rồi. Cho dù không nhìn thấy cả đời cũng được. Mình có thể làm mắt cho anh ấy mà. Nhưng... tên đáng ghét này, nếu không

nhìn thấy thì làm sao mình bắt anh ấy chịu sự trừng phạt vì đã gạt mình mấy lần chứ? Anh đấy, nếu không phải anh đang bị thương nặng thế thì nhân cơ hội anh không thấy gì em đã trả thù riêng rồi. Đáng ghét. Đợi đấy. Khi nào vết thương anh lành thì biết tay em.

Mãi suy nghĩ rồi tự cười một mình,
Thiên Di đưa tay che miệng để không
phát ra tiếng cười khúc khích của mình.

Trước hết, biết được Vĩnh Khoa còn
sống là tốt rồi.

Bây giờ, nhân cơ hội này, phải... đùa tí
đã.

Mãi không thấy động tĩnh gì cả, Vĩnh Khoa nghĩ là A Huân đã ra ngoài, cậu nhắm mắt lại định sẽ ngủ một lúc nhưng... có tiếng động chợt vang lên. Hình như có người nhấc ghế đến ngồi cạnh giường cậu?

_ A Huân, là cậu hả? – Vĩnh Khoa cười nhẹ, nhìn gương mặt cứ như chẳng hề nỡ một nụ cười nào cả.

_ ...

_ Là em phải không, Bảo Bảo?

_ ...

_ Hay là ông?

— ...

Mãi chẳng thấy ai đáp lời khiến Vĩnh Khoa hơi... bực mình. Gương mặt hết kiên nhẫn chờ đợi, Vĩnh Khoa hung hăng hỏi :

— Ai đấy?

Đáng ghét thế. Đã bị thương thế mà con hung hăng với người khác.

Nghĩ vậy, Thiên Di đưa tay cốc vào trán Vĩnh Khoa một cái, rõ đau khiến chàng ta nhăn mặt.

Bực mình trước người đang im hơi lặng

tiếng, Vĩnh Khoa tức giận xoa xoa chỗ đau rồi hăng hộc :

_ Kẻ nào đây? Muốn chết à?

Tính tình vẫn không thay đổi chút nào cả. Vĩnh Khoa vẫn vậy, mặc dù cậu đang bị thương nhưng vẫn còn sức để hung hăng.

Tuy không nhìn thấy nhưng Vĩnh Khoa có thể cảm nhận được khi tập trung, chính vì thế, khi Thiên Di định tặng cho Vĩnh Khoa thêm một cái cốc vào trán nữa thì cậu đã chụp được cánh tay của nó trong tích tắc.

Ngồi im thin thít, Thiên Di chẳng dám ngo nguậy, tim nó lại đánh trống đùng

đùng trong khoang ngực. Mặt ửng đỏ chẳng biết vì sao. Chắc là tại... được Vĩnh Khoa “nắm tay” nên mới thế.

_ Ai đây hả?

Nắm chặt cánh tay nhỏ bé, Vĩnh Khoa thản nhiên hỏi bằng chất giọng lạnh tanh kiêu ngạo rồi chột, đôi chân mày khẽ chau lại hồi lâu.

Cánh tay nhỏ nhắn, có gì đó thân quen.

Nhanh chóng nhận ra đó là tay của con gái, Vĩnh Khoa định thả ra và tra hỏi tiếp nhưng sao... cánh tay ấy... lại quen đến thế?

Trong đầu Vĩnh Khoa chỉ nghĩ ra được một cái tên thân thuộc và gương mặt đáng yêu kia. Nhưng... làm thế nào mà...

_ Rốt cuộc... là ai đấy? – Khẽ hỏi, Vĩnh Khoa vẫn kiên quyết không buông cánh tay ấy ra, giống như đang sợ khi buông ra thì người đó sẽ lại biến mất. Chẳng hiểu sao chỉ có duy nhất cái ý nghĩ điên rồ ấy đang quanh quẩn trong đầu Vĩnh Khoa nữa.

Kẻ dám đánh cậu như thế... chỉ có một. Nhưng... làm sao Thiên Di có thể đến đây trong khi vẫn chưa biết “bí mật” – người rơi xuống vực và trúng đạn là cậu.

_ ... Thiên... Di...

Những lời ấy đột nhiên thoát khỏi suy nghĩ của Vĩnh Khoa. Ngay cả cậu cũng không hiểu nổi sao mình lại thốt ra những lời lẽ ấy nữa. Vì nhớ sóc con quá chăng?

— ...

_ Đáng ghét. Anh là đồ đầu heo ngốc nghếch.

Giọng nói trong trẻo ấy... Lại còn dám mắng cậu!

Không làm được, chính là Thiên Di.

Liệu vỏ sò biển dưới gôi do Bảo Bảo cho cậu đã linh nghiệm? Hệt như lời

nhóc đó nói, sò biển luôn mang lại nhiều may mắn cho người khác hay... chỉ do Vĩnh Khoa đang ảo tưởng?

Không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, Vĩnh Khoa ngạc nhiên vô cùng, cậu nắm chặt lấy cánh tay ấy không buông. Giọng hơi lo lắng :

_ Là em thật sao? Là em sao?

_ Anh lại gạt em lần nữa. Anh có biết lần này đùa ác lắm không. Làm em sợ chết được. Cứ tưởng anh đã... Đồ con heo, đồ đại ngốc. Có biết người ta lo lắng lắm không? Anh là tên ngốc, ngốc ngốc ngốc ngốc. Đồ củ chuối, đồ biến thái, đồ hâm, đồ nham nhỡ, đồ lừa gạt, đồ...

— Đủ rồi. Mắng gì nhiều thế? Có tin anh đánh đòn em không? Hôm nay ăn mật gấu à? Dám ăn nói như vậy với anh cơ đấy! Em to gan thật!

Chất giọng lạnh lùng của ai đó khiến Thiên Di im bật và mản mắng nhiệt thậm tệ chính thức kết thúc sau một tiếng... à không, sau một âm điệu lạnh tanh phát ra từ ai đó và vọng lại từ địa ngục. Cái giọng điệu đáng sợ ấy luôn làm Thiên Di giật bắn mình rồi trở nên... ngoan ngoãn đến lạ.

Đúng thật là sóc con đang ngồi ngay trước mặt Vĩnh Khoa. Không sai. Không lầm lẫn. Tiếc là... lúc này cậu không thể

tận mắt nhìn thấy con sóc siêu quậy ấy.

Sò biển đúng thật đã đem lại phép màu may mắn cho Vĩnh Khoa. Nghe giọng nó, cậu thật sự rất vui.

Đáng ra, Vĩnh Khoa định bụng là sẽ ôm chầm cô nhóc ấy vào lòng cho thỏa mong nhớ và sẽ nói những lời “ngọt ngào”... như mía lịm, sẽ lại xoa mái đầu đáng yêu và lắng nghe ai kia thút thít. Nhưng không... ý định ấy nhanh chóng vụt bay theo gió khi cậu nghe Thiên Di bé nhỏ lên tiếng chát vắn, mắng nhiết cậu đủ điều như thế. Đã thế thì... không dụi dàng, dễ dãi nữa.

Lại còn nói cậu là heo? Ngốc? Củ chuối?

Biến thái? Hâm? Nham nhõ? Lừa gạt?

Khá lắm!

Tuy không nhìn thấy nhưng Vĩnh Khoa vẫn điềm nhiên như tường tận mọi thứ. Mà thật sự thì cậu đã và đang nắm bắt được mọi thứ trong tay. Vẫn giữ chặt cánh tay của ai kia, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng gằng giọng hâm he :

_ Còn không mau xin lỗi anh?

Tưởng là đã “thuần hóa” được con sóc bé nhỏ, nhưng... Vĩnh Khoa đã lầm. Chất giọng lãnh lót như chim hót của Thiên Di lại reo vang bên tai :

— Gì chứ? Anh ngang ngược vừa thôi.
Đáng ra anh PHẢI xin lỗi em mới đúng.
Anh sai trước mà! Lại còn bắt em xin lỗi
á? Còn khuya nhé, TRƯỜNG VINH
KHOA.

Thái độ vênh váo láo toét của Thiên Di
được thể hiện hết qua cái giọng trong
trẻo văng vẳng bên tai Vĩnh Khoa. Ngỡ
ngàng mấy giây, Vĩnh Khoa ngó người.
Công nhận, càng ngày Thiên Di càng trở
nên đáo để hẳn!

Không biết lại học lỏm những thói ấy từ
ai đây?!

Còn cả cái cách gọi cả họ tên Vĩnh Khoa
với chất giọng ngỗ ngáo kia. Thật quá

quất!

_ Em ăn nói thế với chồng mình à,
THIÊN DI?

Âm vực tử thần réo lên trong không gian
tĩnh lặng khiến Thiên Di lạnh sống lưng,
rùng mình sợ sệt!

_ Hì, hì... em... em đùa tí... đùa tí cho
vui... xem như nãy giờ em nói chuyện
một mình nhé, anh Vĩnh Khoa đáng kính
(đáng ghét thì có).

Hạ mình trước, đừng nghĩ là Thiên Di sẽ
bỏ qua nhé. Không đời nào! Quân tử báo
thù, ngàn năm chưa muộn. Hãy đợi đấy,
Vĩnh Khoa chết bầm!

— Vậy em xem anh tàn hình? Đầu óc có vấn đề nên nói chuyện một mình, huh?

Muốn khiêu chiến à! Đồ đại ngốc kia.

Trong suy nghĩ là thế, nhưng... ngoài mặt thì khác.

Thiên Di nở một nụ cười tươi như nắng mùa xuân, khẽ nhẹ giọng :

— Vâng, cứ cho là vậy. Hi hi, gặp lại chồng yêu em vui quá đấy mà. Anh đừng để bụng (Tên đầu heo ngổ, thấy người ta nhin thì làm tới à? Coi chừng em cắn anh đấy. Grừ.....)

Không dừng lại ở đó, vì khá là hiểu tính cách ai kia, Vĩnh Khoa cố chấp khiêu lửa chiến cho ai kia bằng những lời lẽ nhẹ nhàng nhưng hàm chứa cả một nội dung đáng giận :

_ Tội. Người ngốc là vậy. Chắc, chắc...

Grừ... cái tên đáng đánh này....

Kiểm chế. Kiểm chế nào Thiên Di. Bình tĩnh. Bình tĩnh. Không nên đấu đá với những người bị thương làm gì. Cố nhẫn nhịn. Nhịn nào. Khi nào anh ta bình phục thì mình sẽ báo thù rửa hận!

_ Hừm? Định đợi đến khi anh hoàn toàn bình phục mới “đánh trả” sao! Anh nhớ

em đâu... quân tử thế?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62

Ang mây thứ 62 : Chọn lựa.

Yêu theo cách của đại dương..... Dạt dào và không thể đong đếm
Quan tâm theo cách của nắng..... Rạng rỡ, ấm áp và ân cần
Bảo vệ theo cách của bóng đêm..... Bao trùm và cảm nhận từng hơi ấm
Và rời xa theo cách của gió..... Một đi không trở lại.....
Nhưng để lại chút vẩn vương.

Rì rào...

Sóng biển trắng xóa nhẹ nhàng ôm lấy bờ cát mềm mịn. Cảnh sắc thôn quê tuy dân dã nhưng đậm chất thơ. Đứng trước biển nơi đây hết như đang thả mình giữa những nhịp điệu nhẹ nhàng của một khúc nhạc không lời với nhiều xúc cảm yên bình. Nơi đây đã bỏ xa những nhịp điệu phồn hoa của thành thị. Cảm giác lạ lẫm dần trở nên quen thuộc, chỉ nơi đây mới mang lại khiến Vĩnh Kỳ và Chính An chỉ muốn đứng yên ở đó mãi, ngắm nhìn biển.

Thả Bảo Bảo ra khỏi tay mình, A Huân cười nhẹ rồi nói :

_ Hai cậu là người nhà của Vĩnh Khoa?

_Ừ. Trời không phụ lòng người. Cuối cùng chúng tôi cũng tìm được thằng nhóc đó. Cảm ơn gia đình cậu nhiều lắm. –
Vĩnh Kỳ cho tay vào túi, thông thả nói, mắt vẫn không ngừng ngắm nhìn biển.

Xoa mái đầu Bảo Bảo rồi ra hiệu cho nhóc ấy đi chơi với đám nhóc trong làng, A Huân chậm rãi cất giọng, nhãn thần vẫn chăm chú quan sát vóc dáng nhỏ nhắn của Bảo Bảo đang lon ton chạy đi :

_Tình trạng sức khỏe của Vĩnh Khoa hiện giờ không tốt lắm. Các cậu phải mau chóng đưa cậu ấy về thành phố và đến bệnh viện để lấy viên đạn ra, nếu chậm trễ quá, có lẽ sẽ để lại di chứng, bây giờ,

đã liệt nửa người rồi. Về mặt cậu ấy, có lẽ phải nhờ đến những bác sĩ giỏi hơn, tôi không chắc cậu ấy... sẽ nhìn thấy lại được. Chắc phải tin vào kỳ tích.

Tầm nhìn chuyển sang A Huân, Chính An và Vĩnh Kỳ ngẩng người, hèn gì lúc này... Vĩnh Khoa vẫn mở to mắt mà không có phản ứng gì khi nhìn thấy mọi người. Hơn nữa, viên đạn vẫn còn trong cơ thể sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng.

_ Cậu cũng là bác sĩ? – Chính An nheo mắt quan sát.

_ Ừ.

Gật nhẹ đầu, A Huân dõi mắt ngắm nhìn

biển, cả dòng nước trong xanh nằm trọn trong nhãn thần của cậu. Đường như biển đã ăn sâu vào thần trí A Huân.

_ Chân cậu...

_ Do một tai nạn nhỏ thôi. – Cười lạnh, A Huân đáp lời Chính An một cách dứt khoát.

Sóng biển cứ rì rào không ngớt.

Ánh mặt trời dần dịu lại dưới sắc xanh của biển cả.

Gió nhè nhẹ thổi vào mặt, mát rượi.

Hương biển ngọt ngào xông vào cánh

mũi, dễ chịu và làm say lòng người.

Cho một tay vào túi, Vĩnh Kỳ quay sang A Huân, nhìn cậu ấy hồi lâu rồi nói với chất giọng trầm trầm :

— Có lẽ ông Wen sẽ giúp được cậu. Cậu theo bọn tôi đến thành phố, nhé?

Lời đề nghị của Vĩnh Kỳ cũng là những suy nghĩ bao lâu của A Huân. Không phải không muốn chữa trị đôi chân này mà là vì không có cơ hội để đi. Đối với A Huân, biển cả còn hơn gia đình cậu. Chính tại nơi đây, cậu sinh ra và lớn lên trong tình thương của cả đại dương. Ông và nhóc Bảo Bảo là người thân duy nhất của cậu. Nghĩ đến một ngày phải rời xa

nơi này thật không nở chút nào. Nhưng đầu đó trong thâm tâm của mình, A Huân vẫn ao ước được đứng lên trở lại trên đôi chân này, được theo học ngành y mơ ước để tiến xa hơn trong lĩnh vực ấy. Để có thể cứu được nhiều người hơn nữa.

Mâu thuẫn ngày một lớn. Một nửa muốn rời khỏi làng chài để thực hiện mơ ước. Một nửa thì không nở đi xa biển cả và ngôi làng thân yêu. Cả hai điều ấy cứ quanh quẩn, tranh đấu nhau ngày qua ngày. Mỗi lần như thế, ngòi im lặng trên chiếc xe lăn cũ kĩ và đôi mắt nhắm nhìn biển là lựa chọn tốt nhất.

Giờ, sự mâu thuẫn ấy lại trở về và không còn cách nào khác ngoài lựa chọn 1

trong 2. Nhưng... nếu cậu đi, thì những người dân trong làng phải thế nào? Ai sẽ mang thuốc cho họ khi bệnh?

Bao năm qua, A Huân như trở thành người không thể thiếu trong ngôi làng chài nhỏ bé đầy ắp tình thương kia. Nếu giờ cậu vắng vài tháng, thậm chí là vài năm, thì liệu... có tốt không?

_ Cho tôi một tiếng nhé, tôi sẽ trả lời cho các cậu biết!

_ Hừm? Định đợi đến khi anh hoàn toàn bình phục mới “đánh trả” sao! Anh nhớ em đâu... quân tử thế?

Không quân tử?

Cái tên này, anh muốn chọc tức em sao!
Grừ... còn đoán được suy nghĩ của em,
thật là.... Không thể nhin nữa.

Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, Thiên Di khẽ
cười ma mãnh rồi dùng tay còn lại... véo
mũi Vĩnh Khoa thật mạnh khiến ai đó
nhăn mặt, gất lên :

_ Không biết đau, huh? Thả ra ngay.

_ Không.

_ Thả ra.

_ Không.

_ THIÊN DI.

_ Không.

_ Em muốn anh ghệt thở chết à?

_ Ừ, muốn thế đấy! – Ngang ngạnh.

Vĩnh Khoa im lặng, mắt khẽ nhắm lại không thèm tranh cãi. Nằm yên hồi lâu để mặc cho Thiên Di muốn làm gì thì làm. Bỗng, bàn tay đang nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn kia khẽ buông lơi. Phải công nhận, tài diễn xuất của Vĩnh Khoa vẫn còn xài được.

_ Nè...

Đưa tay lay lay người Vĩnh Khoa thật nhẹ để không làm động đến vết thương của cậu, Thiên Di ngờ ngác nói :

_ Nè, Vĩnh Khoa, anh đừng đùa nữa.

_ ...

_ Anh có nghe không hả, Trương Vĩnh Khoa?

_ ...

_ Này...

_ ...

Mãi không thấy Vĩnh Khoa đáp lời,
Thiên Di bắt đầu hoang mang, nó sợ hãi
đưa tay lay lay người Vĩnh Khoa không
ngừng.

Cười thâm trong bụng, Vĩnh Khoa cảm
thấy sao mà mình thông minh quá. Diễn
tốt đến thế.

_ Vĩnh Khoa, đừng đùa nữa. Anh mở mắt
ra đi, em xin lỗi mà.

Chòm người dậy, Thiên Di đặt hai tay
lên vai Vĩnh Khoa, nói trong lo lắng vì
gọi mãi mà chẳng thấy cậu trả lời. Thiên
Di cũng cảm thấy phục mình sát đất.
Diễn không thua kém ai kia.

Thật tình mà nói, Thiên Di đã nhận ra Vĩnh Khoa đang đóng giả khi thoáng nhìn thấy tia cười nham hiểm vút qua trên gương mặt điển trai trong phút chốc.

Chợt, Vĩnh Khoa đưa tay kéo Thiên Di sà vào lòng mình rồi ôm chặt lấy nó. Đôi mắt to tròn mở to đầy ngạc nhiên. Gương mặt ửng đỏ. Chiếc môi bé xinh khẽ nhếch lên, lúng túng :

— Anh ... làm gì vậy?

— ...

Vòng tay ôm chặt sóc con, Vĩnh Khoa vẫn không mở mắt, vì có mở cũng chẳng

thấy gì. Cậu nhắm mắt để... cảm nhận.

Thật sự, Vĩnh Khoa nhớ sóc con đến phát điên lên. May là lúc nào A Huân và Bảo Bảo cũng bên cạnh để nói chuyện với cậu nên mới làm cậu quên đi nỗi nhớ ấy trong chốc lát. Sau đó, hình ảnh về sóc con quậy phá lại hiện về. Cậu rất muốn gặp lại nó.

Giờ thì, con sóc ấy đang nằm yên trong vòng tay Vĩnh Khoa. Đâu ai biết được có người đang rất vui.

_ Nè, buông em ra. Vĩnh Khoa, mau buông em ra đi. Anh đáng ghét lắm, cứ thích giở trò....

— Anh nhớ em lắm. Nhớ đến phát điên. Đồ ngốc. Có biết anh lo cho em lắm không. Anh không thích nhìn thấy em khóc chút nào cả. Anh làm thế chỉ vì muốn bảo vệ em thôi.

— Bảo vệ em? — Đẩy tay Vĩnh Khoa ra khỏi người mình, Thiên Di nhăn trán — Em không cần. Vì bảo vệ em mà anh làm những điều ngu ngốc rồi rời xa em? Anh có biết vì anh mà em khóc rất nhiều không?

— ...

Nước mắt lại trào ra, Thiên Di không hiểu sao nó lại thế nữa. Đáng ra phải vui khi nghe Vĩnh Khoa nói thế chứ?

Nhưng... sao... nước mắt lại rơi mãi.

_ Hic, anh cứ thích làm người ta khóc, cứ thích làm gì cũng một mình, cứ thích giấu em mọi chuyện. Em ghét anh lắm.

_ Ghét anh, sao lại tìm được nơi này, huh?

Nín khóc. Thiên Di trừng mắt nhìn người trước mặt. Đúng là chỉ thích khiêu chiến.

_ Thì...

Đưa tay kéo Thiên Di lại, Vĩnh Khoa khẽ ôm lấy nó. Từng ngón tay luồn vào mái tóc mượt mà. Hương dịu nhẹ xông vào cánh mũi.

_ Anh xin lỗi.

Thanh âm nhẹ nhàng thoáng vọng lại làm Thiên Di sửng người. Chưa khi nào nó thấy Vĩnh Khoa thế này. Nét lạnh lùng dường như đã bị lấp kín và khuất sau gương mặt điển trai chỉ còn tia dịu dàng hiếm thấy.

_ Á, Bảo Bảo không nhìn thấy gì hết à nha.

Đưa tay che mắt mình lại, nhóc Bảo Bảo vội vàng thốt lên. Cậu nhóc tinh ranh cười tươi tắn đứng yên tại chỗ.

Giật mình, Thiên Di ngồi vụt dậy, Vĩnh

Khoa cũng vội buông tay mình ra, quay mặt sang nơi khác để che đi sự ngượng ngùng hiếm có. Trong lòng thầm trách nhóc con Bảo Bảo vô không đúng lúc. Cứ lên tiếng ngay lúc ai đó đang tràn ngập cảm xúc.

Đi đến chỗ Bảo Bảo, Thiên Di đưa tay xoa đầu nhóc rồi hỏi :

_ Em tìm chị sao?

Bỏ tay ra khỏi mắt mình, nhóc Bảo Bảo lật đật xòe bàn tay ra trước mặt Thiên Di rồi cười ngây ngô :

_ Em tặng chị nè! Vậy là có một đôi rồi!

Trong lòng bàn tay nhỏ nhắn, một vỏ sò đang lấp lánh màu nâu nhạt. Nhận lấy vỏ sò đáng yêu ấy, Thiên Di cười tủm tỉm rồi hỏi :

_ Có một đôi? Em cũng có một cái thế này hả?

_ Dạ, không. Chị có một cái, anh Vĩnh Khoa có một cái. Thế thì thành một đôi rồi. Hi hi, hai anh chị chứ hàn duyên tiếp đi. Bảo Bảo không làm phiền nữa.

Nói rồi, nhóc chạy đi thật nhanh. Bỏ lại vẻ mặt ngơ ngác của sóc con và tia lạnh xen lẫn ngượng của Vĩnh Khoa. Nhóc Bảo Bảo đúng là tinh ranh.

Phút giây lãng mạn chỉ vừa chớm nở thì bị phá hỏng vì nhóc đó.

Vĩnh Khoa lạnh lùng quay lại, tia cười thoáng hiện rồi mất hút, cậu khẽ cất giọng, khí lạnh là luồng khí duy nhất có trong những thanh âm sắp sửa phát ra :

_ Này, em...

_ Hai người nói chuyện xong rồi chứ? – Cái giọng lãnh lút của Vĩnh Kỳ vang lên, theo sau là Chính An. Điều đó.... làm Vĩnh Khoa... nổi nóng.

Với vẻ mặt hầm hầm, Vĩnh Khoa khẽ lầm bầm trong họng :

_ Vô duyên.

_ Hả? Em nói ai vô duyên thế? – Nghe
lởm được người khác vừa mắ'ng mình
(Sao biết là Vĩnh Khoa mắ'ng mình hay
thế nhờ ^^), Vĩnh Kỳ nhẹ giọng hỏi.

Giận là không thể đi đến và dẫn cho ai
kia một trận, Vĩnh Khoa nghiêng răng ken
kết rồi thốt lên :

_ Tự hiểu.

Vĩnh Kỳ ma mãnh cười nhìn sang Chính
An. Cả hai cùng nhìn nhau cười như ngồ.
Thiên Di đứng đó, nhìn chăm chăm đến
tội. Sóc con đang tò mò không biết vì
sao hai anh chàng này lại cười như kẻ

điên!

Thật ra, lý do cười của cả hai người kia rất đơn giản. Vì kế hoạch thành công, trên cả tuyệt vời.

Bỏ mấy giây tranh luận rồi cùng nhau đứng trước cửa nhà... rình rập là không uổng phí tí nào. Hơn nữa, cả hai còn bày trò cho nhóc Bảo Bảo phá đám thành công. Thật lợi dụng sự tin tưởng tuyệt đối của trẻ thơ.

Nhìn cảnh hai con người kia tình cảm được chút ít mà cả hai bật cười khanh khách như kẻ ngốc.

Đứng cả buổi trời, chỉ thấy toàn cãi

nhau, cãi nhau và cãi nhau. Thế nên, khi vừa nhìn thấy Vĩnh Khoa và sóc con có những “cử chỉ được gọi là... hơi thân mật” thì Vĩnh Kỳ và Chính An bày mưu phá đám. Ai bảo cho họ đứng đợi lâu quá làm gì!

Bình minh dâng buông xuống làng chài nhỏ.

Biển nhuộm một gam màu hoàn toàn mới.

Vĩnh Khoa nhú mày, cảm nhận được vẻ “khác thường” trong hai giọng cười ”nham nhỡ” kia, suy ngẫm một lúc, Vĩnh Khoa thản nhiên phán một câu mang tính chất chỉ trích :

_ Thích bày trò nhỉ?

_ ...

Không gian lắng đọng.

Sự im lặng hùng bá trong gian nhà nhỏ.

Tất cả chỉ... im lặng cho đến khi Vĩnh Khoa tiếp tục chất vấn hai “ngghi phạm” :

_ HÀi lòng chứ? Hai người tài giỏi hơn tôi nghĩ nhiều.

Vĩnh Kỳ và Chính An hết nhìn nhau rồi lại nhìn Vĩnh Khoa, cả hai nghếch mặt ra như muốn hỏi : Không nhìn thấy sao biết hay thế trời?

— Là cảm nhận nên mới biết.

Một lần nữa, Vĩnh Khoa khẳng định tài năng đoán như thần của mình qua câu nói băng quơ ấy. Làm cho hai người kia ngồ hết chỗ nói, chỉ biết nhìn nhau cười trừ vì âm mưu “đen tối” đã bị đương sự 1 phát hiện và tóm đuôi ngay trong tích tắc. Đúng là không gì qua khỏi Vĩnh Khoa.

Trong khi đó, có một con người hết sức ngây thơ. Ngây thơ đến nỗi không biết trời trăng mây đất gì sất. Ngây thơ đến nỗi chỉ đứng yên tại vị trí đang đứng và đưa mắt nhìn quanh. Người đó là đương sự 2. Trái ngược hoàn toàn với đương sự 1.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63

Ang mây thứ 63 : Chong chóng trước gió.

♥ Làm gì có ai sinh ra đã hợp với nhau Chẳng qua vì yêu nhau mà họ học :- Một chút nhường nhịn- Một chút chịu đựng- Thêm một chút nhẫn nại- Có một chút hy sinh vì nhau- Và vượt qua được cái rào cản Nghèo và Giàu, Đẹp và Xấu, 1 người bình thường và 1 người không lạnh lặn .Nên tình yêu của họ bền vững và trở nên vĩnh hằng với thời gian...

Từng đợt sóng vỗ nhẹ nhẹ vào chân thật dễ chịu, cảm giác nhột nhột khiến người ta thoải mái hẳn ra.

Trời đã chuyển màu.

Gam trời sẫm màu ửng đỏ cả một vùng mây. Ôm trọn đại dương xanh thẳm.

Cả hai sắc màu huyền vào nhau, trộn lẫn với nhau tạo nên một tuyệt tác đầy nghệ thuật mà không một nghệ nhân nào có thể bỏ qua cảnh sắc ấy.

Bức tranh thiên nhiên đầy yêu bình nằm trọn trong nhãn thần A Huân. Đôi mắt cứ mãi dõi nhìn cửa biển không ngừng, trong ánh nhìn triu mến ấy là cả một sự

bằng khuâng khó tả.

Cả mấy tiếng ngồi yên vị trên xe lăn để tìm cho mình câu trả lời trở nên hoang phí khi mà... đến giờ A Huân vẫn chưa quyết định được điều gì. Tại sao lần này biển cả lại bỏ mặt cậu, không cùng cậu tìm lời giải cho những suy tư trong lòng!

— Biển không bỏ mặt ai cả. Con thấy chứ? Cả một đại dương nước bao la thế này. Biển rất giàu tình thương. Ta nghĩ, con nên lắng nghe tâm tư của mình để quyết định thì hơn. Vì con có ngồi đây thêm hàng giờ nữa thì vẫn vậy. Câu trả lời con nhận được cũng chỉ là con số không tròn trĩnh...

Âm thanh mộc mạc như vọng lại từ xa, bước đến bên A Huân, ông khẽ mỉm cười hiền hậu rồi ngẩng đầu, nói tiếp :

_ Đừng lo ngại về bất cứ điều gì, A Huân ạ. Hãy thật mạnh mẽ và quyết đoán trong mọi chuyện. Con có thể sẽ tiến xa hơn trong lĩnh vực y học nếu rời khỏi đây một thời gian. Người dân trong làng chài luôn luôn ủng hộ con.

Rời khỏi đây một thời gian. Rời xa làng chài, xa biển cả, xa những con người chất phác lương thiện, xa mái nhà nhỏ đã gắn bó bao năm... Liệu có là một quyết định đúng đắn?

Nếu rời khỏi đây mà có thể chữa được

chân và có cơ hội tiến xa hơn trong khoa y thì tốt. Nhưng... nếu rời khỏi đây để đem về nỗi thất vọng tràn trề khi không chữa được chân, cũng chẳng học cao hơn ai. Có nên không?

Vậy... thà chọn ở lại thì hơn. Quay sang ông mình, A Huân trầm ngâm nghĩ. Cuối cùng, cậu chỉ đáp lời ông bằng một câu hờ hững :

_ Con không đi.

_ Ta biết con sẽ thế mà. – Nói rồi, ông khẽ giơ những thứ đang cầm trên tay cho A Huân xem rồi khẽ cười – Đây là những gì người dân trong làng gửi con. Họ mong con sẽ sớm trở về đây.

Hiếu được những gì ông muốn ám chỉ nhưng A Huân chỉ im lặng, cậu đưa tay đẩy nhẹ chiếc xe lăn rồi quả quyết :

_ Con không đi.

_ Bác sĩ Huân, đừng từ bỏ ước mơ của mình vì chúng tôi.

_ A Huân, cháu sẽ làm được mà.

_ Đúng vậy, anh A Huân cố lên.

...

Chỉ vừa quay lại, A Huân đã trông thấy mọi người trong làng đều tập trung phía

sau ông cậu. Mọi người vui vẻ cất giọng làm A Huân ngạc nhiên tột độ. Nhìn ánh mắt triu mến của người dân trong làng và ánh hoàng hôn đỏ rực trên biển, một lần nữa, A Huân lãnh đạm nói :

_ Con không đi. Con sẽ ở lại đây.

_ Chong chóng đứng trước gió sẽ quay vòng mãi. Khi gió mạnh, chong chóng sẽ quay nhanh dần. Khi gió nhẹ, chong chóng sẽ đứng đưa nhịp nhàng theo gió. Nhưng... khi không có gió, chong chóng chỉ biết đứng im lìm với hình thể của nó. A Huân, qua ánh mắt của anh, em biết anh thật sự rất muốn thực hiện ước mơ của mình. Đừng như chong chóng, mãi dựa dẫm vào gió. Anh có thể làm được

mà. Em nghe biển nói thế đấy.

Chất giọng trong trẻo vang lên, theo làn gió mơn man truyền đến tai A Huân như một khúc nhạc dạo đầu cho bản tình ca. Thiên Di đứng đó, mỉm cười thật tươi nhìn A Huân mặc dù chỉ mới lần đầu quen biết.

Khi nghe Vĩnh Khoa kể về A Huân, Thiên Di đã rất hâm mộ cậu. Một người tài giỏi và giàu nghị lực như thế chắc chắn sẽ rạng danh. Chẳng biết những lời mình có ít hay không, nhưng nghe Vĩnh Khoa nói A Huân rất thích biển nên sóc con đánh liều nói câu “Em nghe biển nói thế đấy”.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía sóc con đây nghi hoặc làm Thiên Di... hơi ngượng, cứ tưởng mình nói sai điều gì nên cứ đứng yên ở đó không dám bước tiếp và mắt thì chẳng dám nhìn ai cả. Cũng tại Vĩnh Khoa nhiều chuyện, khi nghe Vĩnh Kỳ và Chính An nói về vấn đề của A Huân liền kêu sóc con ra khuyên.

Mới nghĩ đến đó mà Thiên Di đã tức lắm rồi.

Trước đó mấy phút :

Sau khi nghe Vĩnh Kỳ tường thuật lại mọi chuyện, Vĩnh Khoa khẽ nhíu mày rồi khẽ

gọi Thiên Di :

_ Thiên Di, em ra nói chuyện với A Huân đi.

Chẳng hiểu Vĩnh Khoa muốn gì, khi không lại kêu sóc con ra nói chuyện với A Huân, nó với A Huân có quen biết gì đâu chứ!

Nhíu mày, sóc con nhẹ giọng hỏi :

_ Ờ, sao lại là em?

_ Chẳng lẽ anh đi?

A Huân là người cứu mạng Vĩnh Khoa làm sao mà Thiên Di không biết. Nhưng..

biết nói gì để thuyết phục A Huân chịu đến thành phố chữa trị bây giờ?

_Ừ, đi đi.

Nghĩ thế, Thiên Di vội lo đi, dùng đầy trách nhiệm cao cả ấy cho người khác, mà người khác ở đây thì đang trong tình thế “tiến thoái lưỡng nan”.

Đúng là.. thừa biết cậu đang nằm trên giường mà còn giở giọng. Con sóc này càng ngày càng liều láo.

_ Nè, muốn ăn đòn hả? Đi mau lên.

Xụ mặt xuống, Thiên Di làm bà làm bầm như đang uất ức lắm :

_ Nếu không phải tại anh đang bị thương thì em đánh anh rồi. Đã ra nông nổi thế mà con hung hăng.

Vĩnh Khoa giận dữ nghiêng răng khi nghe Thiên Di trả treo với mình :

_ Này...

_ Nghe rồi. – Nhăn nhó

_ ...

_ Mà A Huân đẹp trai nhỉ?

Vừa đi được mấy bước, Thiên Di cười ma mãnh rồi quay lại tỏ vẻ chọc tức ai

kia. Nhưng.... nằm ngoài dự đoán của Thiên Di, cứ ngỡ Vĩnh Khoa sẽ mắng nó ai ngờ cậu lại lạnh nhạt đáp lời bằng một câu cụt ngủn làm sốc con giận trào máu :

_ Cua đi.

Vĩnh Kỳ và Chính An nãy giờ đứng im bên cạnh làm khán giả, im hơi lặng tiếng như người vô hình bỗng phì cười trước câu nói của kẻ sắc lạnh.

Tiếng cười ấy nhanh gọn bay đến tai của ai đó.

_ Cười gì?

Âm thanh gầm gừ như hổ dữ thoáng vang

làm các tiếng khúc khích biến mất ngay tức khắc. Áng mây đen đã trở lại trên đỉnh đầu người đang nằm trên giường. Quả đúng như sóc con đã nói : Bị thương thế mà còn hung hăng được.

Đá chân vào cửa, Thiên Di tức tối bỏ đi. Định ra đến nơi sẽ... xả vào A Huân. Nhưng khi vừa đặt chân đến cạnh biển, Thiên Di liền bị hút hồn bởi vẻ đẹp của biển và chàng trai ngồi đó. Mất một lúc sau, hồn phách từ chín tầng mây mới lơ lửng bay xuống và chạm đất.

Rồi sau đó, một loạt các âm điệu được tuôn ra thật tình cảm đến nỗi sóc con bé nhỏ cũng chẳng ngờ mình lại là người thốt ra những thanh âm trong trẻo ấy. Và

còn chẳng hiểu vì sao sóc con lại lấy hình ảnh chong chóng để nói với A Huân. Có lẽ nhìn cậu giống như... chiếc chong chóng nhỏ bé giữa biển khơi trắng xóa đã vấy màu sẫm tối của hoàng hôn chẳng!

Hiện tại :

_ Biển nói thế... với em sao?

Chất giọng trầm nhẹ thoát ra từ đôi môi đỏ. A Huân chậm rãi gieo tia nhìn lên người Thiên Di như muốn khẳng định điều đó.

_ Thật. Biển nói thế đấy. Vì thế... anh sẽ

theo bọn em nhé! – Thiên Di cười nhẹ, giọng nói đầy tự tin. Cho rằng những gì mình nói hoàn toàn là sự thật.

Lặng người, A Huân lại lấp đầy trí óc bằng những suy nghĩ đang ủa đến bất chợt. Có lẽ... cậu nên chọn điều mà mình muốn.

Quyết định ấy cứ dăng dăng vang lên rồi vọng lại từ hư không khiến A Huân không tài nào thoát khỏi nó. Cậu chìm dần với ý nghĩ của tương lai.

Đưa ra được quyết định sáng suốt cho mình, A Huân thầm cảm ơn những lời lẽ mà cậu chẳng hiểu muốn nói lên điều gì vừa nghe khi nãy. Nhưng cũng nhờ những

lời nói ấy mà A Huân đưa ra được quyết định cho mình. Cũng có lẽ cậu dựa dẫm vào biển để tìm cho mình câu trả lời, rất giống chiếc chong chóng thích dựa dẫm vào gió để quay vòng, quay vòng trong không trung nên mới bị cô nhóc kia nói thế.

Trong ánh hoàng hôn cam sẫm, Thiên Di trông như một thiên thần vừa chạm đất, nét cười tươi tắn luôn hiện trên chiếc môi chúm chím.

— Nhưng... sao anh lại không nghe thấy biển nói?

Khẽ cười nhìn cô nhóc đáng yêu, A Huân nhẹ nhàng nói.

Đưa tay gãi đầu, khá khen cho cái tài bốc phết, Thiên Di cười cười rồi mới nặn ra một câu nói không có chút sức thuyết phục nào :

_ Biễn thích em hơn anh nên biễn chỉ nói cho em nghe.

...

Sau đó, một tràng cười vang lên giữa ánh hoàng hôn. Trước sự ngây thơ, đáng yêu của con sóc nhỏ bé, người dân chài được dịp thỏa sức cười. Tia cười đầy chất dân dã, thôn quê nhưng đậm tình thương bao la.

Ông A Huân cười hiền rồi bước đến xoa mái đầu sóc con hết như một tiên ông bước ra từ truyện cổ tích giúp đỡ cô bé con đang gặp khó khăn :

_ Con bé này, biển... biết nói chuyện sao?

Lại một tràng cười lớn lẫn vào tiếng ì ầm của sóng. Thiên Di cười ngượng ngạo nhìn ông chẳng biết nói gì. Chỉ biết đứng đó và... cười.

_ Ông, đừng trêu người ta nữa.

Chỉ khi A Huân lên tiếng “bên vực” con sóc bé nhỏ thì ông mới chịu “buông tha” cho cô nhóc. Mọi người khẽ cười nhìn

chàng trai trẻ rồi dần rãi bước về nhà để chuẩn bị cho bữa tối. Vỗ vai Thiên Di vài cái, ông cười hiền hòa rồi thì thầm vào tai sóc con, đủ để nó nghe thấy :

— Con ở lại đây nói chuyện với nó nhé. Ta nghĩ nó đã chịu đến thành phố chữa trị rồi. Con làm tốt lắm!

Bóng của người ông già dần dần khuất sau bức màn cam sẫm của buổi chiều tà đượm buồn nhưng lại vang vọng tiếng cười vui vẻ ở một ngôi làng chài bé nhỏ ở nơi cuối thành phố.

Quay sang biển, Thiên Di cười nhẹ rồi chìm vào khung cảnh trước mắt. Hoàng hôn tuyệt đẹp dần chứa trọn trong nhãn

thần con sóc nhỏ.

_ Cảm ơn em, Thiên Di.

Giọng trầm trầm thoáng vang làm Thiên Di thoát khỏi khung cảnh trước mặt. Tia nhìn chuyển sang chàng trai trước mặt, sóc con cười ngây thơ :

_ Hi hi, em phải cảm ơn anh mới đúng. Vì anh là ân nhân của... - Tia cười chóng mặt khi khóe môi chuẩn bị nhắc đến người nào đó, nuốt trọn những từ ngữ đáng ra định nói trở vào cuống họng, Thiên Di bấu môi - ... tên cà chớn trong kia.

Sững người, A Huân tròn mắt nhìn hình

ảnh thật đáng yêu trước cảnh hoàng hôn
biển. Cô nhóc đúng là ngây thơ, trong
sáng.

_ Tên cà chớn trong kia? Em nói... Vĩnh
Khoa hả?

Nhắc đến là bực mình!

Giống như con cún đang xù lông lên khi
tức giận, Thiên Di chậm rãi nhấn mạnh
từng thanh ngữ :

_ Chứ còn ai vào đây!

Bật cười trước thái độ vênh váo của
Thiên Di, A Huân đã hiểu lý do vì sao
Vĩnh Khoa luôn nhớ đến cô nhóc. Đúng

là.... Rất đáng yêu!

Gió thổi nhẹ nhẹ làm mái tóc cả hai rối bời, ánh hoàng hôn thu hút tầm nhìn của sóc con, khiến nó chỉ muốn cảnh hoàng hôn còn đó mãi. Chốc chốc, Thiên Di khẽ hé nhìn gương mặt của chàng trai trẻ. Qua ánh cam nhạt, gương mặt anh tú toát lên hết vẻ đẹp của nó. Thật ra, A Huân cũng đẹp trai không kém những TÊN mà Thiên Di quen biết. Mà những TÊN sóc con quen biết đương nhiên có AI KIA rồi.

Đợi đến khi hoàng hôn buông sắp hết, A Huân mới ho nhẹ rồi nói, chất giọng ấy một lần nữa kéo sóc con về với mặt đất.

_ Về thôi. Ăn xong chắc cũng tối rồi.
Đến lúc đó, anh cho em thấy một vẻ đẹp khác nữa của biển, nhé!

Trong ánh cam sậm màu, một nụ cười trong sáng khẽ hiện diện rồi lẫn vào làn gió trong suốt mang đến bên người ngồi trên chiếc xe lăn :

_ Dạ!

_ Khoa, cậu... không ghen hả?

Chính An e dè hỏi khi sóc con vừa rời khỏi một lúc lâu. Cậu lén quan sát... à không, bây giờ Vĩnh Khoa đâu thấy gì

nên cứ quang minh chính đại quan sát nét mặt cậu ta. Đây là khoảng thời gian có thể ngắm nghía từng cử chỉ nhỏ nhất trên gương mặt điển trai lạnh lùng kia mà không bị phát hiện hay phải nghe những lời phàn nàn khó chịu từ cái kẻ giống lạnh lùng kia.

_ Không!

Thanh âm lạnh toát rít lên cùng gió biển, như vọng đến từ địa ngục âm u, hiu quạnh khiến Chính An lạnh cả sống lưng và thoát khỏi mờ bồng bong trong đầu.

_ Không ghen, mới là lạ!

Vĩnh Kỳ lên giọng chất vấn, hết như cảnh

sát đang nắm hết tội án của tên tội phạm. Chẳng cần quan sát nét mặt làm gì cho mệt mắt, chỉ cần lắng tai nghe kỹ và phân tích chất giọng khô khan, cộc cằn khi nãy là biết liền thôi. Nếu không ghen, làm gì mà ăn nói cộc lốc, lạnh lùng như thế.

Đúng trẻ con!

Cứ ngỡ ai kia sẽ chỉ im lặng chấp nhận “thua cuộc” Vĩnh Kỳ cười mãn nguyện. Lâu lắm mới có một cơ hội thắng kẻ lạnh lùng, nhần tâm kia.

Nhưng... nụ cười đắc thắng đã bị vùi dập và trôi nhanh theo làn sóng trắng xóa ngoài kia chỉ trong 2 giây ngắn ngủi. Khi mà cái giọng lạnh tanh rợn người chốc

vọng lại, men theo làn gió u tối truyền vào thính giác Vĩnh Kỳ khiến chàng ta im bật :

_ Ai bảo tôi ghen?

Nói rồi, Vĩnh Khoa quay mặt vào tường. Chính ngay lúc ấy, Vĩnh Kỳ và Chính An mới cùng chạm mắt nhau rồi cùng... tùm tùm cười.

Thái độ như thế, chưa từng được thấy.

Cả hai ngăm nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía người lạnh lùng kia, lại cười.

Vậy mà dám mạnh miệng bảo KHÔNG GHEN.

Khi NGƯỜI TA vừa bước chân ra khỏi cửa thì thái độ đã thay đổi xoành xoạch rồi! Toàn buông những câu cộc lốc, khô khan. Chẳng phải rất.. khó chịu khi nghe Thiên Di nói thế hay sao!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64

Ang mây thứ 64 : Vị... ghen (1)

Những ngày đầu thích anh- Em cứ nghĩ là cảm giác nhất thời- Rồi dần theo thời gian nó cũng sẽ biến mất.* Nhưng đến khi...- Tim em biết đau nhói- Khoé mắt em thấy cay cay- Và em không còn cười

nhiều như trước nữa- Lúc này em mới biết...- Em đã dành tình cảm cho anh nhiều hơn em nghĩ...* Vì anh đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của em mất rồi.

Đừng bao giờ rời xa em, anh nhé!

Căn nhà nhỏ trở nên ấm cúng hơn khi có nhiều người ngồi bên nhau. Mắm cơm đơn sơ, mộc mạc trở nên ngon hơn bao giờ hết. Hương vị tuy dân dã nhưng chứa đựng cả một tình thương bao la mà ít ai có được.

Biển nhuộm màu của đêm, tối đen khi nhìn từ xa. Những vì sao cứ lấp lánh soi rọi trên tấm áo khoác màu đen mới mẻ.

Chẳng đủ để làm sáng cả vùng trời to rộng.

Tối mịt. Là những gì lúc này Thiên Di đang nhìn thấy.

Ngồi trong gian nhà nhỏ, sóc con mãi ngắm nghía bên ngoài xem biển thay đổi thế nào. Nhưng... chẳng thấy gì cả.

Vờ nhắm mắt tỏ vẻ mình đang chìm vào giấc ngủ, nhưng thật ra trong lòng Vĩnh Khoa đang rất rất rất... lạ.

Suốt buổi tối, chẳng hề nghe sóc con đoái hoài tới mình làm cậu hơi... giận. Thoáng chốc, chỉ nghe tiếng cười nhỏ nhỏ giữa sóc nhỏ và A Huân. Điều đó

càng làm chàng lạnh lòng bức hơn gấp trăm lần. Tiếc là bây giờ cậu không nhìn thấy được cảnh đó nên mới có nhiều suy nghĩ lung ta lung tung thế này.

Em giỏi lắm. Thấy trai đẹp thì sáng mắt. Đúng là...

Giận là không thể ngồi dậy và nhìn cảnh tượng trước mắt, Vĩnh Khoa chỉ biết nằm im, nghiền răng ken két.

Nào ngờ đâu những cử chỉ nhỏ nhặt trên gương mặt lạnh lùng kia đang là tâm điểm thu hút sự chú ý của... cả gia đình. Mọi ánh nhìn đều đang dõi theo gương mặt điển trai kia. Màn kịch đúng là... rất hiệu quả!

Thiên Di cười gian manh, đưa tay che miệng rồi nhìn sang A Huân thầm cảm ơn vì đã hợp tác rất ăn ý với nhau.

Vĩnh Kỳ khoanh tay trước ngực, vờ hắng giọng rồi liếc sang gương mặt anh tuấn của Vĩnh Khoa :

_ Thiên Di này, tên ngốc ấy ngủ rồi nhỉ? Hay là em và A Huân ra biển dạo đi. Sáng mai chúng ta phải rời khỏi đây rồi.

A Huân nhìn Thiên Di rồi cười nhẹ. Sóc con khế đứng lên, trước khi ngấm biển còn cố ý để lại một câu ngắn gọn :

_ A Huân là đáng yêu nhất. Mình đi thôi.

...

Lửa giận sôi sùng sục như đang được hun nóng ở nhiệt độ sôi cao nhất. Giống như cái lò hỏa luyện chuẩn bị bùng nổ và gây ra một trận động đất khủng khiếp. Tuy mắt vẫn nhắm nghiền và vờ ở trạng thái ngủ nhưng Vĩnh Khoa không tài nào ép mình vào giấc ngủ được. Chỉ nghĩ đến cảnh hai người kia ra biển và làm những gì ngoài đó thì cậu đã tức điên lên rồi. Đã thế, sóc con lại còn cười cười nói nói vui vẻ với A Huân.

Mặc dù A Huân là người cứu sống anh chàng lạnh lùng này, nhưng... một khi Vĩnh Khoa nổi giận thì... mặc kệ ai là ai.

Nhưng... tại sao lại giận vì một chuyện
cỏn con ấy chứ?

Mãi đắm chìm trong mớ suy nghĩ mơ hồ,
mọi biểu lộ cảm xúc trong tâm trí điều
đã hiện diện trên gương mặt anh tuần và
tổ cáo cậu vẫn còn chưa ngủ.

Chính An khẽ ngồi xuống ghế, đan xen
hai tay vào nhau rồi sẵn giọng, nói băng
quơ :

_ Thế thì làm sao ngủ được!

Vốn là người thông minh, Vĩnh Khoa
thừa biết Chính An đang... ám chỉ mình.
Nét mặt lập tức trở về với trạng thái

không một cảm xúc nào, cậu bình tĩnh
nằm bất động.

_ Ngủ không vô đâu.

_ ...

Ngầm hiểu được ý của Chính An, Vĩnh
Kỳ vờ ngạc nhiên rồi thảng thốt reo lên :

_ A, sóc con và tên đó hôn nhau kìa.

Đôi mày khẽ nhíu lại rồi lập tức trở về
với vẻ bình thường đã bị Chính An bắt
gặp được. Cười đắc ý, Chính An nhếch
môi :

_ Khoa, sóc con đang...

_ Im đi. – Chết giọng lạnh tanh phả vào không trung lạnh ngắt – Không thấy đang ngủ, huh?

Ha ha, cuối cùng cũng dụ được rắn ra khỏi hang ổ. Dùng lời nói đã kích động được tới kẻ lạnh lùng kia. Thật là đáng ngò!

Thấy Vĩnh Khoa thế, cả Chính An và Vĩnh Kỳ đều ôm bụng cười sặc sụa. Một lúc lâu, khi không còn sức để cười được nữa, Vĩnh Kỳ mới thở hắt hắt rồi nói, chiếc móc câu như được móc vào cần rồi quăng vào ai kia :

_ Ghen à?

Trầm tĩnh mở mắt, tuy vẫn chìm trong bóng tối nhưng Vĩnh Khoa không để tâm. Cậu lạnh nhạt hếch môi rồi phun ra một câu khiến cả Chính An lẫn Vĩnh Kỳ điều đứng hình :

_ Ừ!

_ ...

Chịu thừa nhận rồi ư?

Nghĩ khẽ, cả hai ánh nhìn hoang mang thoáng chạm nhau ở một góc độ nhất định. Định thần lại, Vĩnh Kỳ nhẹ giọng đầy nghi hoặc :

_ Thật sao?

Tia lạnh ngày càng rõ hơn, nhãn thần
điềm đạm đến lạ. Môi héch lên tạo thành
nụ cười hiêm, Vĩnh Khoa nghiêng rằng
ken két, nhấn mạnh từng âm điệu mình
đang thốt ra :

_ Thật.

Trố mắt nhìn Vĩnh Khoa trân trân, cả hai
há hốc, không tin vào những gì mình đã
nghe thấy. Vĩnh Khoa đã thừa nhận thật
sao? cậu thừa nhận mình đang ghen thật
sao?

_ Ghen vì... hiện giờ tôi không nhìn thấy
được. Vì không thể ngồi dậy và... đánh

cho hai người một trận. Hiểu chưa?

Âm vực trong giọng nói hết lưỡi hái tử thần đang kề sát cổ Chính An và Vĩnh Kỳ làm cả hai lạnh toát người, khẽ rùng mình.

Không! Cả hai đã lầm. Làm sao mà tên ngốc Vĩnh Khoa lại dễ dàng thừa nhận việc cậu ta ghen cơ chứ! Cái gì cũng có mục đích của nó cả.

Sao ai kia cứ thích dùng bạo lực nhỉ?

Chính An liếc sang Vĩnh Kỳ, hồi hộp chờ đợi vị cứu tinh ấy. Nhưng không, nét mặt mong chờ chóng lịm tắt khi mà... nhìn thấy vị cứu tinh cũng đang hoang mang

nhìn mình.

Vĩnh Khoa đáng sợ đến vậy, sao đối với Thiên Di lại chẳng nhảm nhò gì nhỉ?

Nếu Thiên Di không sợ, việc gì mình phải sợ?

Nghĩ bụng, Chính An len lén nhìn sang Vĩnh Kỳ rồi nhún vai nói với Vĩnh Khoa như chẳng để ý đến những gì người lạnh lùng kia vừa thốt ra :

— Chìu. Giờ cậu làm gì được bọn tôi? Khoa này, cậu nên bỏ cái thói hung hăng với người khác đi. Nếu ghen thì cứ nói là ghen, có...

CẬU CÒN NÓI NỮA THÌ MAI
ĐỪNG TỚI CÔNG TY LÀM VIỆC!

Chát giọng lạnh ngắt vang lên, bao trùm cả gang nhà nhỏ làm Chính An giật cả mình. Đúng là... tên này chỉ có Thiên Di mới trị được!

Suyt. Nói nhỏ tiếng đề Bảo Bảo ngủ.

Phù! May thật.

Thở phào nhẹ nhõm, cả Chính An và Vĩnh Kỳ long lanh mắt nhìn sang hướng phát ra thanh âm khàn khàn kia. Ông xuất hiện thật đúng lúc. Chuyện này coi như “tạm dừng” ở đây.

Từng làn sóng xô vào bờ, vẫn hương
mặn mặn của biển chực xông vào cánh
mũi. Nhưng... đúng là rất khác lạ.

Sáng.

Biển hắt màu nắng trong veo, êm dịu.

Chiều.

Ánh hoàng hôn làm biển trở nên ôn hòa,
đượm buồn, ấm áp.

Đến tối.

Biển... không chút thần sắc. Cảm giác

trông trải, tĩnh lặng.

Màu đen ôm trọn đại dương làm ánh nhìn như đang bị một bàn tay ma quái nào đó che khuất. Chẳng thấy gì cả. Đầu óc trở nên trống rỗng. Khác với cảm giác ngấm biển ban sáng và lúc hoàng hôn buông trên thảm xanh.

Trong đêm đen, chỉ cần nhắm mắt, lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào nhẹ bên tai. Thật bình yên.

_ Tuyệt thật. Trong một ngày mà biển thay đổi chớp nhoáng. Đem đến nhiều xúc cảm mới lạ cho người khác. Chắc anh A Huân yêu nơi này lắm, lắm nhỉ?

Ngồi trên nền cát trắng dần nhuộm ánh đen, Thiên Di hồn nhiên nói hết một đũa trẽ ngây ngô. Dáng dấp ấy làm A Huân khẽ cười. Chuyển hướng ánh nhìn sang biển, A Huân khẽ cất giọng :

— Đúng. Anh rất yêu nơi này. Biển như là một phần sống của anh và dân làng.

Ngước mắt ngắm biển đêm, tí xa, nước dần lấp lánh trong những ánh đèn dịu nhẹ của ngọn hải đăng. Giống như thế giới thần tiên đang vươn tay đón chào mọi người.

Thầm cảm ơn gia đình A Huân, thầm cảm ơn biển cả, thầm cảm ơn những người dân chất phác. Nhờ có những người đó

và đại dương mà Vĩnh Khoa vẫn còn trên thế giới này. Và nhờ thế, sóc con đã tìm được Vĩnh Khoa.

_ Em rất yêu Vĩnh Khoa phải không?

_ Dạ.

Không cần suy nghĩ, Thiên Di đã thẳng thắn đáp lời A Huân. Khi nhắc đến Vĩnh Khoa, Thiên Di lại vui vẻ cười, bỗng, nụ cười vụt tắt, sau đó là một gương mặt giận dữ đầy nét trẻ con :

_ Anh không biết đâu. Cái tên đó rất đáng ghét. Chỉ vừa mới gặp lại thôi mà hắn đã chọc em, làm em nổi nóng rồi cãi nhau với hắn... Cứ đợi đấy, sau khi anh

ta lạnh lặn hăn, em sẽ trả thù rửa hận.

Phì cười trước nét mặt cực yêu của sóc con, A Huân nheo mắt rồi cố gắng nín cười để cho giọng nói của mình thỏa sức lan rộng ra khắp đại dương, điều mà cậu vẫn thích nhất khi ra biển, cảm giác cứ như mình là chủ của đại dương vậy :

— Em đó. Cũng đâu vừa, nhỉ! Anh có nghe Vĩnh Khoa kể về chuyện của hai người. Thật ra, Vĩnh Khoa cũng rất yêu em đấy, nhóc. Chỉ là cậu ấy không nói ra thôi. Mà nè, chắc em hay ăn hiếp Vĩnh Khoa lắm, phải không?

— Ô, anh nói ngược lại dễ nghe hơn đấy!
— Thiên Di bấu môi.

_ Sau này, em không được ức hiếp Vĩnh Khoa. Nghe cậu ấy kể tội nghiệp lắm. Nghe đâu em toàn chơi xỏ cậu ấy thôi! – A Huân thản nhiên thuật lại lời của chàng lạnh lùng trước đó một cách ngây thơ, không hề biết những gì chàng lạnh lùng kia khoắc lác là hoàn toàn sai sự thật.

Lẳng nghe những lời thoát ra từ miệng A Huân mà Thiên Di chỉ muốn tức tức đánh cho Vĩnh Khoa một trận. Sốc con ngạc nhiên tột độ rồi chuyển sang tức giận khi biết Vĩnh Khoa dám nói xấu mình nhiều đến thế.

Grừ... Vĩnh Khoa đáng ghét... anh cũng có biệt tài bóc khoét nhỉ? Em mà chơi xỏ

anh á? Sao anh không nghĩ lại, xem anh đã làm những gì với em trước. Cái này gọi là ăn miếng trả miếng thôi. Đã thế, anh còn đi nói với người khác là em chơi xỏ anh... Thật quá đáng mà!

Mặt hầm hầm, Thiên Di nhìn chằm chằm vào nắm cát trong tay hết như đang nắm trọn mạng sống của ai đó. Tia nhìn bộc lộ vẻ hung hăng tinh nghịch làm A Huân không kim lòng được bèn thốt lên :

_ Em sao thế?

_ Anh A Huân, anh tin em chứ? – Mặt chuyển sang long lanh lóng lánh.

_ Tin. – Thật lòng.

_ Anh không cho rằng em hung dữ, đúng không – Chết giọng nghẹn ngào.

_ Cái đó thì... nhìn kỹ thì... em cũng rất hiền. – Thành thật.

(Lầm to rồi A Huân ơi.)

_ Anh xem, em yếu đuối thế này thì làm chơi xỏ một người cao lớn, vạm vỡ thế! Đúng không? – Chớp chớp mắt như tỏ con. Tỏ vẻ đáng thương đến tội.

_ Cũng đúng – Lại thành thật.

_ Thế thì anh nghe này! Những gì anh ta, tức là Vĩnh Khoa ấy, nói điều sai sự thật.

Thật ra, anh ta luôn là người bắt nạt em. Chẳng qua là vì muốn tự vệ nên mới phản công. Bày ra một số trò nhỏ đùa anh thôi. Hic, anh không tin đâu. Tên Vĩnh Khoa ấy suốt ngày làm em khóc, suốt ngày hung hăng với em, suốt ngày bắt nạt em, suốt ngày bắt em làm đủ thứ chuyện trong nhà...

Bavoooooooo!!!! Thiên Di quả là tài năng.

Thật.

Sóc con vờ buồn tủi kẻ lẽ với A Huân khiến chàng ta tin như thật. Vì mọi bằng chứng đều có lợi cho sóc con mà. Hơn nữa, A Huân luôn cho rằng sóc con “chân yếu tay mềm” thế thì làm sao mà

chơi xỏ Vĩnh Khoa được.

Vậy ra, những gì Vĩnh Khoa kể điều nhằm mục đích “vụ lợi” như lời sóc con nói. Chỉ vì muốn tìm thêm đồng minh cho mình mà thôi.

Nghĩ vậy, A Huân khẽ xoa mái đầu nhỏ rồi phán :

_ Đáng ra, anh theo phe của Vĩnh Khoa khi nghe anh ta nói thế về em. Nhưng, bây giờ anh biết được sự thật, anh sẽ bảo vệ em. Khi nào Vĩnh Khoa bắt nạt, em cứ nói với anh!

_ Thừa chủ nhân, đã có tung tích của sóc con và Vĩnh Khoa.

Chàng thanh niên khúm núm cuối đầu đầy kính nể người trước mặt. Khác hẳn với những nơi khác. Trong gang phòng được bật đèn sáng rực, khung cảnh trong phòng mang đến cho người ta cảm giác an toàn, tin tưởng, kính trọng, lẫn ngưỡng mộ.

Ngồi trên chiếc ghế xoay, chất giọng trầm trầm nhẹ vang vọng :

_ Cảm ơn. Tôi biết rồi. An toàn hết là tốt. Giờ cậu có thể về được rồi.

_ Dạ, chào chủ nhân.

Gió làm cành cây lao xao. Dưới ánh đèn đường, vóc dáng của chàng thanh niên hằn dài trên nền nhựa. Khuất sau rặng cây, vóc dáng dần biến mất trong đêm.

Căn phòng sáng bừng giữa đêm tối có lẽ là điểm nhấn duy nhất của một dãy đường mờ nhạt.

Mây lơ đãng che mất ánh trăng khuyết. Chỉ còn lại những vì tinh tú phát sáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 65

Ang mây thứ 65 : Vị... ghen

_ Sao?

Gương mặt nhiều nếp nhăn dần dần ra, khóe môi co giật như chẳng tin vào điều mình vừa nghe. Cổ trụ vững trên chiếc ghế xoay, Trương Tề run giọng hỏi lại :

_ Có thật là... Vĩnh Kỳ đã tìm được Vĩnh Khoa?

_ Thật, thưa chủ tịch. Cậu Khoa vẫn bình an vô sự. Vết thương đã được băng bó kịp lúc. Giờ chỉ cần phẫu thuật lấy viên đạn còn trong cơ thể ra. Về mắt thì... có thể cậu Khoa sẽ không nhìn thấy trong một thời gian ngắn.

_ Được rồi. Lui ra đi.

Ngã người vào chiếc ghế, Trương Tề thở nhè nhẹ. Mặt khẽ nhắm lại sau những giây phút căng thẳng, mệt mỏi. Sau bao ngày cho người lùng sục khắp nước, cuối cùng cũng có được tung tích của Vĩnh Khoa.

Vậy giờ phần còn lại chỉ là cô nhóc được chỉ định là “chìa khóa vàng”. Cô nhóc con cười tươi khi nhìn thấy ông trông khi chẳng ai dám thế. Cô nhóc con với chất giọng đáng yêu dám cả gan đứng nói chuyện với ông mà không hề biết đến ông là một người đầy nguy hiểm. Cô nhóc đúng thật rất ngây thơ.

Trương Tề dụi nhẹ đôi mắt có phần mệt

mỏi, khẽ nhếch môi. Sao ông lại nghĩ đến cô nhóc đó ngay lúc này chứ!

— Đã là quy luật thì không cách nào phá vỡ.

Giọng nói toát ra đầy uy quyền làm đậm chất âm u cho căn phòng chủ tịch vắng tanh đến đơn độc.

Sự cô đơn là một thứ quá quen thuộc với Trương Tề. Có lẽ, chỉ có Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ mới làm ông vui bớt cô đơn. Còn cha mẹ của cả hai... nói đến càng làm ông thêm tức mà thôi. Khi Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ vừa tròn 5 tuổi thì cả hai người ấy đã bỏ đi biệt tâm. Cho đến năm 15 tuổi, hai người đó lại từ đâu xuất

hiện với bộ dạng khác xa lúc xưa. Qua điều tra, Trương Tề mới biết được cả hai đã có công việc làm ăn khá ổn định, thu nhập hàng tháng cao ngất ngưỡng. Thế sao không về thăm con cái được thêm vài lần?

Cười nhạt, Trương Tề chuyển ánh nhìn sắc giá sang khung cửa đơn điệu vô hồn.

Gió khẽ lay nhẹ cành cây ngoài cửa sổ một cách lạnh lùng đến vô tình. Mây bông bênh hết kẹo que ngọt ngào khổng lồ.

Cạch!

Cánh cửa phòng được mở ra một cách

bất ngờ. Trương Tề khẽ nhíu mày, quay mắt sang hướng cửa vào, nhãn thần u tối nhìn thấy dáng người trước mặt. Trong tầm nhìn không mấy ngạc nhiên cũng chẳng mấy nghi ngờ tại sao người đó lại xuất hiện ở đây. Đơn giản vì ông không quan tâm.

Sải từng bước đơn độc trên nền gạch lạnh toát vô cảm, người trung niên ấy khẽ ngồi vào chiếc ghế trước mặt, phun tia nhìn chăm chú vào người Trương Tề làm ông phát cáu.

Cười nhạt lần nữa, Trương Tề phả chất giọng đáng gờm của mình vào không trung đầy khinh khi :

— Thật vinh hạnh. Không biết có chuyện gì quan trọng mà hôm nay Hiệu trưởng Lâm lại đích thân đến đây?

Nở một nụ cười nhẹ, Lâm Kỳ thảo nhiên thấy tia nhìn sang Trương Tề. Ông cũng chẳng biết trả lời thế nào cho câu hỏi ấy nữa.

Tin Trương Tề tự nhốt mình trong phòng lúc Vĩnh Khoa rơi xuống vực khiến ông không khỏi ngạc nhiên. Cứ ngỡ là Trương Tề đang âm thầm bày mưu mô gì đó nhằm hại người. Nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì từ phía Trương Tề.

Khi nghe thêm tin mấy ngày trước Trương Tề trông rất lạ. Đến công ty và

cả tổ chức cứ như người mất hồn. Lại còn hay cáu gắt vô cớ với người khác khi nghe họ hỏi hoặc bàn về hai chàng chủ tịch trẻ tuổi điển trai. Thêm nữa, gương mặt hốc hác, buồn bã của Trương Tề lúc này làm Hiệu trưởng Lâm thâm hiểu ra điều gì đó nhưng ông lại không dám chắc mình nghĩ có đúng không?

Nếu Trương Tề lo lắng cho Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ chắc khi đó mặt trời sẽ chẳng còn là mặt trời nữa. Mọi trật tự sẽ lập tức bị xáo trộn?

Nhưng... con quái thú ấy có còn lưu giữ cái thứ được gọi là tình người trong tim hay không! Hay đã bị cái tàn bạo trong thần trí làm lu mờ?

Có lẽ con ti có nhiều ngăn hơn ta tưởng!
Và Trương Tề, không phải một ngoại lệ!

Từ bạn bè lại hóa kẻ thù là một điều dễ dàng. Nhưng để từ kẻ thù chuyển sang tình bạn như khi xưa... liệu có được?

Khẽ cười với những suy nghĩ của mình, Hiệu trưởng Lâm hắng giọng rồi nói, mắt vẫn dán vào người Trương Tề không rời như muốn dùng ánh nhìn chọc thủng tim của quái thú :

_ Rảnh rồi đến thăm bạn cũ, không được sao?

Khá ngạc nhiên với lời lẽ của Hiệu

trưởng Lâm, Trương Tề ngơ vức hỏi lại, chẳng phải khi gặp lại nhau, hai người đã coi nhau là thù hay sao :

_ Oh, cách nói chuyện của Ngài Hiệu trưởng đây thật lạ. Vốn không phải bè bạn và không có quen biết sâu đậm gì. Đến thăm là thế nào?

_ Thù hận bỏ qua tất, được chứ? Đã từng này tuổi rồi, nuôi hận thêm chỉ mệt thân.

_ Ha ha ha, Lâm Kỳ, tôi có nghe lầm không? Là ông đang nói đấy ư?

Bật cười khanh khách trước thái độ của Hiệu trưởng Lâm, Trương Tề thấy sang ông tia nhìn quái dị nhất, khinh bỉ nhất.

Chẳng dễ tâm thái độ ấy, Hiệu trưởng Lâm vẫn thản nhiên đến lạ :

Tôi hiểu tính ông mà. Rất lo cho bọn nhóc, đúng không? Hơn nữa, ông cũng đâu muốn... làm đau người khác mãi!

_ Ha ha ha, nực cười. Hiểu tôi? Tôi nghe nhầm chẳng? Lâm Kỳ ơi Lâm Kỳ, hôm nay ông uống nhầm thuốc sao? Toàn nói những lời quái đản.

Tiếng cười vẫn giữ nguyên khí chất, nhưng ánh nhìn đã bị lời nói kia làm cho xao lãng. Cú đánh ngay tâm điểm của Lâm Kỳ có thật sự đánh một đòn nặng vào Trương Tề?

_ Đừng tự ép bản thân trở thành kẻ ác!

Rầm!

Lúc này, không còn tâm trí đâu mà nhét những điều Lâm Kỳ thốt ra vào não. Ông giận giữ đập mạnh xuống bàn rồi gất lên. Lửa giận được dịp tràn ra bầu không khí sặc mùi khó chịu.

_ Lâm Kỳ!

Trương Tề giận thế là tại Hiệu trưởng Lâm nói đúng sự thật hay tại không muốn nghe những gì kẻ thù nói? Điều đó không ai biết được ngoài bản thân Trương Tề!

Cảm nhận được lửa giận đang sôi sục trong cơ thể Trương Tề, Hiệu trưởng Lâm dần dần đoán được những gì mình nghĩ là hoàn toàn đúng. Nhưng lúc này, nếu ông nói thêm nữa sẽ kích vào lòng tự tôn của Trương Tề và mang đến một hậu quả khó lường mất. Thế nên, đến đây đã đủ. Việc còn lại tùy thuộc vào chút tình người còn vương lại trong người ai kia.

_ Nếu có thể tìm được cách hủy điều luật mà không một ai phải chết, tôi mong mình có thể sớm tìm được cách ấy. Và... mong đến lúc đó, ông và tôi sẽ trở thành thông gia, nhé. Ông bạn già, Trương Tề!

Nở một nụ cười nhẹ, Hiệu trưởng Lâm đứng lên rồi thông thả bước ra ngoài

trong nắng sớm mới chớm nở.

Cánh cửa phòng được đóng lại.

Căn phòng lại trở về với hiện trạng cô độc.

Một tâm trạng đang quanh quẩn trong mê cung trí não. Phía cuối mê cung là một luồng sáng mới. Nhưng... đến bao giờ, Trương Tề mới có thể tìm được đường để thoát khỏi mê cung lẻ loi ấy?!

Ở phía Đông đại dương, ông mặt trời từ từ hé mi sau một đêm ngon giấc ẩn mình sau trăng. Từng tia sáng len lõi soi thẳng

xuống đáy đại dương, trong veo. Ló dạng sau đám mây xanh biếc đang bông bênh kéo nhau trôi khắp tấm áo xanh yên bình.

Những chiếc thuyền con dần đông hơn khi bình minh kéo đến. Người dân chài chất phác đã phải dậy từ rất sớm để khoác lên vai mình tấm lưới còng kền và những dụng cụ nặng trĩu, hối hả ra biển khơi. Cuộc sống mưu sinh là thế, người dân đi sớm về muộn là cảnh thường thấy trên biển. Họ ra khơi để bắt cho đầy lưới cá đem về nguồn thu nhập ổn định cho cuộc sống. Tuy vất vả, gian nan nhưng chưa bao giờ những người ấy than thở, trách thềm số phận. Nụ cười chất phác luôn luôn được tô điểm trên khóe môi rạng nức do ánh nắng chói

chang. Đâu đó vẫn thoáng nghe những thanh âm reo hò dân dã. Dịu nhẹ như bản piano đậm chất thơ. Phảng lảng như làn sóng đại dương biếc xanh. Bao trùm cả cái nóng gắt của ánh nắng vàng nhạt vấy quanh biển khơi.

Lẳng nghe những thanh âm trong trẻo vọng lại từ đáy biển xa xăm, Vĩnh Khoa lạnh lùng cho mắt hé mi. Đối với cậu bây giờ, mờ và nhắm mắt cũng đồng nghĩa như nhau. Vì vẫn chìm ngập trong mảng tối bao la không một ánh sáng.

_ Anh dậy rồi ah?

Chất giọng trong veo của Thiên Di khẽ vang lên bên tai làm Vĩnh Khoa... hết

hôn.

Không được.

Cậu đang giận sóc nên sẽ... không nói chuyện với nó. Chắc chắn!

Còn về việc giận sóc con vì chuyện gì thì... chẳng ai mà biết ^^

Mím môi ranh mãnh, Thiên Di cũng đoán được là anh chàng dối mình. Chắc vì hôm qua gặp lại được chỉ chút ít rồi lại đi ngắm biển đêm với A Huân nữa nên mới giận đây mà.

Được thôi. Ai bảo ghen mà không chịu thừa nhận. Đâu biết rằng Thiên Di rất

muốn nghe ai đó nói rằng mình đang ghen, nhưng chẳng được. Vì Vĩnh Khoa vốn là Vĩnh Khoa. Lạnh lùng, đáng ghét.

_ Giận thì giận luôn đi nhé, chồng yêu!

Cười thành thơ, Thiên Di nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường Vĩnh Khoa để chăm chú lén quan sát nét mặt ai kia thay đổi thế nào.

Thật ra, Vĩnh Khoa đang rất hạnh phúc, chỉ là chàng ta đang cố kìm nén niềm vui thôi.

Vĩnh Khoa vui khi nghe chất giọng đáng yêu ấy cùng hai từ “chồng yêu” nhẹ thả vào không trung. Niềm hạnh phúc vừa

chớm nở trong một trái sắc lạnh.

Gió lao xao thổi ngoài cửa biển, mang theo tiếng rì rào của con sóng nhỏ, tràn vào bờ ôm trọn niềm hạnh phúc ngọt ngào đang bị che dấu. Chỉ biển mới biết!

Mãi mà chẳng thấy Vĩnh Khoa đáp lời mình, cũng chẳng nhìn thấy biểu lộ cảm xúc trên gương mặt anh tuần kia khiến Thiên Di hơi bức xúc. Chẳng lẽ công kích không thành?

Vừa nhìn thấy Bảo Bảo đẩy A Huân vào nhà, đôi mắt to tròn lém lỉnh bỗng sáng rực lên. Khóe môi hình thành nụ cười ma quái, sóc con thảo nhiên nói, cố ý nhấn mạnh từng thanh từ để chọc ngoáy ai kia

:

_ A Huân, anh có mệt lắm không? Mọi thứ thu xếp xong cả rồi chứ?

_ Cảm ơn em quan tâm nhé, Thiên Di! Mọi thứ chuẩn bị xong rồi.

Khẽ cười, A Huân nhanh chóng đáp, tia nhìn vút qua gương mặt Vĩnh Khoa, hiểu được lý do Thiên Di nói thế.

Thân mật thể cơ đấy! Chỉ có một đêm ngoài biển đã thế. Không biết đã làm những gì ngoài đó.

Vĩnh Khoa nhíu mày, nếu mắt có sáng chắc cậu cũng chẳng muốn nhìn thấy nét

mặt nghịch ngợm của Thiên Di đâu.
Trong khoang ngực Vĩnh Khoa giờ đây
nóng bừng, rất khó chịu. Không lẽ lại.....

Sóc con con đang cười rất tươi khi nhìn
thấy đôi mày Vĩnh Khoa khẽ chau lại đầy
khó chịu. Điều đó minh chứng Vĩnh Khoa
đang rất bức bối còn gì, he he!

Nhưng thật ra, Vĩnh Khoa đang nhíu mày
vì lẽ khác. Những điều sóc con tuy cũng
làm Vĩnh Khoa khó chịu đấy, nhưng...
còn điều khác khiến cậu khó chịu hơn.
Cái nóng như lửa đốt trong khoang ngực
cứ hành hạ cả người Vĩnh Khoa. Phải
mau chóng lấy cái thứ chết người trong
cơ thể ra thôi.

_ An... cậu có đó không?

Nghe Vĩnh Khoa gọi, Chính An hớn hờ chạy vào với gương mặt đậm nét vui vẻ. Vì cậu ta vừa trò chuyện với dân làng xong nên mới vui đến thế. Được dân làng dạy cách chài lưới, được học cách đánh bắt cá và ngồi nghe những thanh từ vang vọng khắp biển. Điệu nhạc ấy cứ vang mãi không ngừng!

Đưa mắt sang Thiên Di đầy lém lỉnh, qua ánh nhìn, Thiên Di đã thông báo tình hình hiện giờ cho Chính An được biết. Khẽ gật đầu, Chính An nhẹ giọng hỏi Vĩnh Khoa :

_ Cậu gọi tôi?

_ Đưa tôi ra xe. Trong đây nóng quá.

Nóng?

Rõ xạo.

Nằm ngay cửa ra vào, gió biển thổi vù vù vào thế mà than nóng?

_ T...

Trước khi Thiên Di thản nhiên bắt bẻ chồng mình thì đã bị Vĩnh Kỳ dùng tay chụp lấy chiếc miệng bé xinh, không cho những ngôn từ khiêu khích kia được thoát ra khỏi cửa miệng. Nếu làm Vĩnh Khoa giận, không chừng lại chứng lên chẳng

chịu về thành phố thì nguy. Ai chứ đối với chàng Vĩnh Khoa này thì cũng có thể lắm.

_ Ừm.

Nói rồi Chính An vội bước đến bên giường, bàn tay rắn rỏi nhanh nhẹn đỡ lấy thân hình to lớn của ai kia. Do chỉ liệt nửa người nên Vĩnh Khoa dồn hết lực vào chân phải, tay phải thì cầm lấy cây nạng Chính An đưa, chống trên nền đất ẩm ướt vương mùi biển. Khập khiễng theo bước dìu của Chính An, cả hai cùng bước ra nền cát trắng, hứng từng đợt gió mát rượi. Bỗng, Chính An khẽ cất giọng, phá tan cái yên tĩnh hiện có :

_ Khoa, cậu bực bội lắm đúng không?

_ Không – Cộc lốc đến đáng sợ. Mặc dù Vĩnh Khoa chẳng biết Chính An đang đề cập đến vấn đề gì.

Phì cười trước thái độ ngông nghênh của anh chàng lạnh lùng, Chính An liền nói rõ câu hỏi của mình để ai kia hiểu được đúng vấn đề :

_ Không. Ý tôi là... mất cậu. Đột nhiên không nhìn thấy gì, bực bội lắm phải không?

_ ...

Lắng tai nghe gió biển, mái tóc nâu nhạt

mềm mại tung bay, lẫn cả hương biển.

Nét mặt lạnh lùng đâu nói lên tất cả suy tư trong lòng.

Chớp nhẹ hàng mi dài, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng cất giọng. Tuy giọng nói có hơi nhỏ nhưng dường như cái lạnh của hơi thở đã lấn át cả những thanh âm của biển :

_ Ban đầu, rất bức bối. Ngay cả ngồi dậy cũng không làm được. Chìm ngập trong bóng tối, thế giới chỉ có màu đen tuyệt vọng. Nhưng nhờ A Huân, tôi dần thích nghi với nó, cái bóng tối trong mắt đã không còn là điều khiến tôi bức bối. Không biết nói sao nữa. Tuy không thể

dùng mắt để nhìn mọi thứ nhưng tôi có thể cảm nhận được. Cách cảm nhận mọi thứ khi nhắm mắt cũng rất dễ học.

Lặng người, Chính An không tin vào những gì mình vừa được nghe. Vĩnh Khoa... mà nói ra những lời đó ư? Không đời nào. Nếu có, trừ khi người bên cạnh là sóc con thì may ra còn 50% cơ hội.

Dừng bước chân, Chính An linh tính có chuyện chẳng lành, vội quay mắt sang Vĩnh Khoa :

_ Khoa, có chuyện gì xảy ra với vậy?

_ ...

Cậu vẫn buồn chuyện sóc con sao?
Ngốc thế, cô ấy chỉ trêu cậu thôi mà.

Cười xòa, Chính An liền giải đáp khuất
mắt mà cậu cho rằng đó chính là lý do
khiến Vĩnh Khoa khác lạ. Đúng là... có
hơi khác lạ thì phải... bị mắng là ngốc
mà chẳng có tí phản ứng?

Gồng mình, Vĩnh Khoa đang cố kìm chế
cơn đau buốt tận xương tủy. Cổ họng
khôck cùng cái nóng gay gắt trong khoang
ngực khiến mồ hôi túa ra khắp gương mặt
điển trai.

Nhận ra được điều ấy, Chính An hơi nhúu
mày, thần sắc Vĩnh Khoa có gì đó không

ồn thì phải.

_ Khụ... khụ...

Cây nọ trên tay được buông lơi nhanh chóng, Vĩnh Khoa dùng cánh tay ấy che miệng lại rồi ho sặc sụa. Dường như cánh mũi nhạy bén của Chính An khẽ ngửi thấy mùi gì đó, mũi ấy nhanh chóng lẫn vào gió biển.

Giấu cánh tay phải ra phía sau, cái nóng cũng đã dịu hẳn xuống. Nét lạnh vẫn điềm nhiên giữa ánh nắng dịu nhẹ, gương mặt vô hồn đến đáng sợ.

Mối lo lắng vấy lên trong lòng Chính An, sắc mặt biến đổi phút chốc. Cố đè nén

mọi lo ngại trong lòng, Chính An bình
tĩnh hỏi :

_ Vết thương... là vết thương phải
không?

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 66

Ang mây thứ 66 : Cổng địa ngục (1)

Cổng địa ngục hé mở. Mùi chết chóc ngạt
cánh mũi. Giữa ranh giới sự sống và cái
chết... Vẫn còn vết sáng yếu ớt.

_ Vết thương... là vết thương phải
không?

Lặp lại câu hỏi lần nữa trong sự lo lắng, suýt chút nữa thì Chính An đã buông Vĩnh Khoa ra, cũng may, cậu ý thức được việc mình sắp làm nên chuyện đó không xảy ra.

Nét lạnh vô cảm giương mắt hứng gió trời, chẳng đáp một lời.

Sự lo lắng ngày càng dâng cao khi nhìn Vĩnh Khoa dần trở nên xanh xao hẳn. Chụp lấy cánh tay phải của Vĩnh Khoa, Chính An thẳng thốt không nói nên lời, đôi mắt bất thần run lên :

_ Khoa, cậu... ho ra máu sao?

— ....

— Chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Chẳng phải A Huân đã nói là lấy viên đạn ra sẽ... Cậu lại gạt mọi người?

— Không. Tôi không gạt mọi người. —
Vĩnh Khoa lãnh đạm nhìn sang hướng khác.

— Thế tại sao...

— Ngay cả tôi còn không biết điều này. Bắt đầu từ tối hôm qua. Tôi cứ nghĩ mình ngủ nhầm... thì ra là máu thật! — Giọng nói lạnh tanh thoát lên khí chất cao ngạo, cười nhạt, Vĩnh Khoa khẽ nói — An, đừng nói chuyện này cho ai trừ ông Wen nhé.

Khi về đến thành phố, hãy gọi Wen đến khám cho tôi.

Cụp mắt xuống, Chính An như lặng người đi. Gió biển làm mờ tâm trí cậu. Tia sáng mặt trời dường như cứ thích lăn tăn cùng sóng, rọi xuống nền cát trắng vô hồn.

_ Đồi lại, cậu phải hứa với tôi. Dù có thế nào, cũng không được bỏ cuộc.

Nở một nụ cười lạnh, Vĩnh Khoa nhẹ thả chất giọng trầm trầm vào không trung, giọng nói ấy như làm tăng thêm sức lạnh cho gió biển :

_ Được. Tôi hứa.

Khoang xe sang trọng mát mẻ nhờ máy điều hòa. Yên vị trên ghế lái, Vĩnh Kỳ ngạc nhiên khi thấy nét mặt xanh xao của Vĩnh Khoa, cậu có đưa mắt đến chỗ Chính An tìm lời giải nhưng chẳng nhận được câu trả lời nào ngoài trừ nụ cười nhẹ từ khóe môi Chính An. Khởi động máy, tiếng động cơ vội vã vang lên. Từng bánh xe dần chuyển động trên con đường nhựa nhỏ đầy bóng mát.

Ngã người ra sau ghế, Vĩnh Khoa lại cảm nhận được cái nóng rát cổ ủa đến. Khoang ngực như muốn bốc cháy, thiêu đốt cả thân thể cậu. Thật khó chịu.

Cơ thể như có hàng ngàn mũi kim nhỏ châm vào, đau buốt. Đôi mày rậm chau lại, cái đau đến độ cổ kìm nén vẫn phải nhúu mày khiến Vĩnh Khoa như muốn ngất đi.

Mồ hôi lại túa ra, bàn tay trở nên lạnh ngắt, không giọt máu.

_ Khoa, ổn chứ?

Chất giọng nhỏ khẽ vang bên tai, là Chính An. Nãy giờ dõi mắt quan sát nét mặt Vĩnh Khoa khiến Chính An bồn chồn không yên.

Phải về bệnh viện gấp!

_ Sao thế?

Nhận thấy sự lo lắng trên nét mặt Chính An, A Huân nhỏ giọng hỏi, dường như có chuyện gì đó. Với người có biết đôi chút về ngành y như A Huân thì làm sao không để ý thấy những biểu hiện nhỏ nhất trên gương mặt Vĩnh Khoa cho được. Đưa mắt nhìn Chính An, A Huân nhẹ giọng hỏi nhỏ :

_ Có phải... liên quan đến vết thương không?

_ Khụ.. khụ ... khụ..

Đưa tay che miệng và ho sặc sụa như lần đầu, Vĩnh Khoa cố gắng kìm chế cơn đau

đang kêu âm ỉ trong khoang ngực, ngày càng đau. Khóe môi nhợt nhạt vậy chút ít máu khiến Chính An không nguôi lo lắng.

_ Anh sao vậy, Vĩnh Khoa?

Nghe tiếng ho, Thiên Di lập tức quay xuống nhưng tầm nhìn đã bị Chính An che khuất. Sóc con nhăn trán nhìn Chính An rồi khẽ nói :

_ Anh ấy bị làm sao à?

_ Không sao. Anh chỉ... sặc nước thôi.

Chất giọng lạnh lùng lan ra khắp khoang xe làm Thiên Di an tâm quay trở lên. Sóc con đã không để ý thấy khóe môi ai kia

còn chút ít máu tươi vương lại.

Bất thần nhìn bàn tay phải đầy máu của Vĩnh Khoa, A Huân không thốt nên lời nào. Sao lại nhanh thế?

Định thần lại, A Huân nhìn sang Chính An, mắt đầy lo lắng như tự trách mình, khẽ nói nhỏ không để Thiên Di nghe thấy :

_ Viên đạn trong cơ thể quá lâu sẽ dẫn đến tình trạng xuất huyết. Nếu không đưa đến bệnh viện kịp thời... có thể sẽ mất mạng. Chết thật. Sao tôi lại quên mất điều quan trọng ấy chứ.

_ Không... sao... Khụ... khụ.... khụ...

Tiếng ho trở nên gấp gáp hơn, cơn đau càng thấm sâu vào tận xương tủy. Cảm giác như chỉ muốn chết đi cho xong. Gương mặt điển trai đầy mồ hôi dần nhợt nhạt, khóe môi tím sẫm.

Nét căng thẳng trên mặt Chính An và A Huân ngày một nhiều, trong lòng bồn chồn không yên khi nhìn Vĩnh Khoa ngày càng xuống sắc.

Lúc này, cả hai chiếc mũi cầu kính khẽ động đậy. Bất giác, ánh nhìn của Thiên Di và Vĩnh Kỳ chạm nhau. Hai tia nhìn trở nên hoang mang khi ngửi được mùi tanh của máu.

Két.....

Do không kìm được cảm xúc hoang mang, Vĩnh Kỳ phanh xe vội. Tiếng thắng chói tai vang vọng cả vùng trời.

_ Máu... em ngửi được mùi máu phải không.

Thiên Di run giọng quay sang phía sau, đôi mắt to tròn nhìn Chính An như muốn hỏi điều gì đó.

_ Có chuyện gì vậy?

Vĩnh Kỳ nhanh chóng cắt giọng sau khi đã định thần lại, cậu khẽ quay người xuống phía sau.

Cơn đau làm mọi cảm giác tê liệt, Vĩnh Khoa như lịm đi ngay lúc đó. Cố gồng mình chống cự với cơn đau khiến cậu mệt mỏi, chỉ muốn nhắm nghiền mắt lại và ngủ một giấc.

_ Cho xe chạy mau lên, đến thẳng bệnh viện. Nhanh lên.

_ Nhanh lên, không còn thời gian giải thích đâu.

Cả Chính An và A Huân cùng hét lên, giọng nói cực gấp gáp khi nhìn thấy cơ thể Vĩnh Khoa dần buông lơi.

Khoảng không quanh khóe mắt sóc con

chạm vào nhãn thần Vĩnh Khoa, nét mặt lộ rõ tia đau đớn khiến sóc con không khỏi lo lắng. Đầu đó trên khóe mắt lạnh lùng đầy hình ảnh có sóc con, cổ nở một nụ cười ngượng ngạo tỏ vẻ “Không sao đâu!” cho sóc con an lòng. Hàng mi dần buông xuống nhãn thần trầm lạnh. Nhắm nghiền sau những giây phút gồng người đấu tranh kịch liệt với cơn đau.

Ngay lập tức, chiếc xe phóng vút giữa cái nắng gay gắt. Tiếng gió rít vào thành cửa hồi hả đến đáng sợ. Đoạn đường vắng dễ dàng cho việc đi hết tốc độ. Hết như một đường đua cao tốc, chiếc BMW phóng vun vút qua hàng chục rặng cây và dãy nhà nhỏ. Như muốn xé nát gió ra để lột đường.

Ra đến sa lộ, dòng xe cộ tấp nập không khiến con xe thuyền giảm tốc độ tử thần. Tiếng còi xe vang inh ỏi làm mọi chiếc xe điều tránh sang một bên. Làm chủ đoạn đường nhựa lớn, BMW như một con báo lướt nhanh qua vạn cánh đồng cỏ.

Xe dừng hẳn trước cổng bệnh viện lớn, vì trên đường đi Chính An có gọi cho Wen nên đã có hẳn một đội ngũ y bác sĩ giỏi chờ sẵn ở cửa vào. Vừa nhìn thấy Chính An bước xuống xe, Wen đã tức tốc lao đến và cho người đặt Vĩnh Khoa lên chiếc giường trắng. Ông xót xa nhìn chàng thanh niên đang nhúu mày đầy đau khổ với gương điển trai túa đầy mồ hôi,

hai mắt nhắm nghiền.

— Chuẩn bị mọi thứ để tiến hành phẫu thuật. Hãy triệu tập tất cả các bác sĩ giỏi nhất trong bệnh viện đến phòng phẫu thuật khu A. Mau lên.

Hét lên với những hàng bác sĩ phía sau, ông Wen nhanh chóng ra hiệu cho y tá đẩy xe vào khu A thật nhanh. Gương mặt nhiều nếp nhăn lộ rõ tia nhìn lo lắng.

Với ông, Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ cứ như là hai đứa cháu mà ông yêu thương nhất. Ông quan tâm họ một cách chân thành. Không phải cách quan tâm giữa bác sĩ và bệnh nhân, cũng chẳng phải cách quan tâm của người hầu cận với người chủ

đáng kính. Cũng chẳng phải vì sự phó thác kia... Tuy vậy, ông vẫn điềm đàm báo tin về Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ cho cha mẹ cả hai được biết. Với ông, ông không hề trông mong họ sẽ đáp máy bay về Việt Nam. Vì với họ, chỉ có công việc.

_ Là người đó?

A Huân gieo tia nhìn vào người ông Wen, khẽ hỏi Chính An. Trong mắt cậu, người bác sĩ già dặn kia dường như đã trở thành “thần tượng” của cậu mất rồi. Nhìn cách ông ta quan tâm bệnh nhân, lo lắng, sốt sắn trước bệnh nhân. Không chỉ đối với riêng Vĩnh Khoa.

Khi A Huân nhìn thấy cách ông quan tâm tới Vĩnh Khoa, cậu cứ nghĩ chỉ có người nhà Wen mới lo đến hoảng như thế. Nhưng không, cái suy nghĩ ấy nhanh chóng lụi tắt khi ông ra lệnh cho y tá đưa Vĩnh Khoa đến khu A, còn ông lại từ tốn đến giúp một cụ già đang lom khom bước vào bệnh viện.

Thật ra, Wen đã làm tốt chức vụ bác sĩ của mình. Còn hơn thế nữa. Mạng sống và sức khỏe của tất cả mọi cá thể, ông điều quan tâm chứ không thiên vị ai cả.

_ Ừm, người đó là ông Wen. Bác sĩ lâu năm của nhà họ Trương.

Chính An khẽ nói, chất giọng trầm trầm

bay đến tai A Huân. Tia nhìn chứa đầy sự ngưỡng mộ, A Huân cứ dõi mắt nhìn theo vị bác sĩ già cho đến khi ông mất hút sau đám người đông đúc nơi bệnh viện.

Tít ... tít... tít..

Điện tâm đồ kêu hồi hả từng đợt một, nhịp tim lên xuống không ổn định khiến Wen càng thêm lo lắng.

Ánh đèn soi chói mắt, mùi tanh của máu xộc vào khí trong phòng phẫu thuật len lỏi vào chiếc khẩu trang xanh.

Máu ra mỗi lúc một nhiều khiến nhiều bác sĩ hoang mang và tính đến chuyện bỏ cuộc. Nhưng khi nhận được ánh nhìn quả quyết của Wen, mọi người lại tiếp tục cố gắng hết sức mình.

Chiếc máy thở oxy đã vấy mùi tanh của máu. Ông Wen liên tục thay cả 3,4 chiếc máy thở để đem lại nguồn không khí tinh sạch cho Vĩnh Khoa. Mỗi lo ngại lần lan rộng khắp tâm trí khiến Wen cảm thấy như mình là kẻ bất lực.

Máy dò tìm vẫn trống trơn, vẫn chưa xác định được vị trí viên đạn. Vĩnh Khoa lại càng ho nhiều hơn, điện tâm đồ dần yếu hơn.

Cạch!

Dịch truyền, bông băng, máy thở điều đã vấy máu cả, một vị bác sĩ nhanh chóng đẩy cửa chạy đi lấy thêm dụng cụ.

Vừa nhìn thất vị bác sĩ ấy bước ra, cứ tưởng ca phẫu thuật đã tiến hành xong, nhưng khi thoáng thấy nét căng thẳng tột độ trên gương mặt ông thì Chính An và Vĩnh Kỳ mới buồn bã ngồi xuống ghế.

— Không sao đâu, anh ấy nhất định sẽ không sao đâu!

Từng âm thanh trong trẻo thoát ra khỏi chiếc môi bé xinh, gương mặt vô hồn, nhãn thần chẳng còn chứa gì ngoài mảng

trắng xóa.

Ngồi bên cạnh, A Huân cũng lo lắng không kém. Cả 3 thanh niên nhìn nhau rồi gục đầu xuống. Bây giờ có nói gì nữa cũng vô ích. Chỉ biết ngồi đây, và đợi.

Nếu nói thêm gì đó, chắc sẽ kích vào tuyến lệ của sóc con mắt.

Từ xa, vị bác sĩ ấy lại hồi hải chạy đến, trước khi vào phòng cấp cứu, ông thay mặt Wen nói lại với những người đang ngồi trước phòng chờ với hơi thở gấp gáp :

— Wen nhờ tôi nói với mọi người. Đừng quá lo lắng. Dù có khó đến mấy, nhất

định Wen sẽ đưa Vĩnh Khoa trở lại một cách lành lặn. Các cháu tin tưởng Wen và Vĩnh Khoa, phải không?

Kết thúc câu nói bằng nụ cười hiền hòa, vị bác sĩ ấy lại nhanh chóng bước vào phòng phẫu thuật để tiếp tục công việc của mình.

_ Kích điện.

Cảm thấy nhịp tim đang đi theo chiều hướng xấu dần, Wen lập tức ra lệnh. Mùi máu tanh ngày càng nồng nặc hơn, cơ thể mất máu quá nhiều khiến đôi môi trở nên tái nhợt.

Ngay lúc đó, ông truyền máu được nói

gấp vào cánh tay phải của Vĩnh Khoa.

Những nét mặt đầy nét căng thẳng dưới ánh đèn pha, chiếc bao tay dính đầy máu tươi.

Tít..tít..tít....

Máy dò tìm báo vị trí của viên đạn. Gần tim. Điều này khiến các bác sĩ hoang mang hơn hẳn. Chẳng may, nếu run tay dao gấp lệch sang tim, Vĩnh Khoa mất mạng như chơi. Viên đạn gần tim chứ chẳng đùa.

Tình trạng đúng thật rất nguy hiểm!

Mọi ánh mắt thẳng thốt nhìn nhau đầy lo

lẳng. Không vị bác sĩ nào đủ dũng cảm để thi hành một việc có xác suất thành công 2 đến 3% là cùng.

Bỏ cuộc?

_ Dao gấp!

Chất giọng điềm tĩnh của Wen khiến mọi bác sĩ đổ dồn ánh nhìn về phía ông, đầy lo sợ.

_ Tôi sẽ làm. Cho dù có 0%, cũng phải làm, vì người đang nằm đây là Vĩnh Khoa. Tôi chắc chắn cậu ấy sẽ tin tưởng tôi.

Khoảng không trắng xóa trước mắt khiến Vĩnh Khoa không tài nào nhìn rõ khung cảnh trước mắt. Cậu chỉ loáng thoáng nghe tiếng Wen nói gì đó với mọi người. Nhưng.. cậu đang ở đâu thế này?

Nơi Vĩnh Khoa đang đứng trắng xóa, nhưng chỉ cần bước thêm vài bước, cậu sẽ bị khoảng đen bao trùm.

Cơ thể không sao cả, mắt đã nhìn thấy mọi thứ... Không một cảm giác đau đớn.

_ Lạ thật...

Chất giọng lạnh lùng khẽ vang lên. Tiếp đó, giống như có luồng ma lực đang cố

thút Vĩnh Khoa sải chân bước về phía trước, chạm đến vạch đen của bóng đêm đầy âm u.

Dường như ý thức chẳng còn, có gì đó đang thôi thúc chân bước về phía trước...

_ Khoa...

Âm vực như truyền đến từ cõi chết khiến Vĩnh Khoa dừng bước. Cổ gương mắt tìm kiếm nơi phát ra giọng nói dịu dàng, ấm áp ấy.

_ Ai đây?

Từ trong bóng tối, một người đàn bà với

chiếc áo trắng phong phanh hiện ra như một hồn ma. Đúng thật là hồn ma.

Chẳng kịp để Vĩnh Khoa thốt lên những gì vừa hiện ra, nét mặt quen thuộc đã mỉm cười rồi khẽ nói :

_ Cháu đang ở ngưỡng cửa sống và chết. Cửa địa ngục muốn chào đón cháu nhưng ta không cho phép. Cháu phải sống. Sống. Rõ chưa?

_ Bà....

Vĩnh Khoa khẽ gọi. Đã lâu lắm rồi cậu mới được gặp lại bà mình. Trông bà vẫn xinh đẹp như xưa. Kể từ khi bà mất.... Đây là lần đầu Vĩnh Khoa được gặp lại

người bà đáng kính.

_ Khoa, cháu nhất định phải sống. Hứa với ta, không bao giờ được buông xuôi. Cháu xem... những ai đang lo lắng cho cháu...

Chỉ một cái quơ tay, hình ảnh của hiện thực đã hiện ra nhanh chóng. Vòng sáng nhỏ hiện lên khung cảnh trước phòng chờ. Mảng sương mờ làm Vĩnh Khoa chẳng thấy rõ gương mặt của tất cả mọi người, dường như cố ý, bà của cậu chỉ làm rõ gương mặt đáng yêu của cô nhóc đang mất hồn nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín.

_ Cô nhóc rất xinh. – Lại quơ tay để làm

mờ hình ảnh ấy, bà Vĩnh Khoa tiếp tục nói, giọng nói lạnh lẽo âm u nhưng vẫn tràn sự yêu thương – Còn cả hai chàng thanh niên con quen biết nữa, đúng không!

Triết Minh và Bách Nhật...

Vĩnh Khoa ngạc nhiên, không ngờ bà lại nắm bắt mọi chuyện trên trần thế một cách rành rõi đến vậy.

Đọc được suy nghĩ của cháu mình, bà Trương khẽ đáp lời :

_ Vì ta... là một linh hồn. Ta luôn quan sát những người thân của mình một cách âm thầm nhất.

Chương 67

Ang mây thứ 67 : Cổng địa ngục (2)

Số phận chính là kỳ diệu như vậy, em muốn giữ lại, nhưng đến cuối cùng mới hiểu được chúng chỉ là một loại pháo hoa....Em không muốn tranh giành, lại như không khí lơ đãng bị hút vào trong phổi, chờ khi muốn thoát ra lại phát hiện, em rốt cuộc không thể rời khỏi anh.

Nói rồi khẽ cười, bà Trương lại nhìn Vĩnh Khoa với cặp mắt chứa đầy niềm hy vọng. Bỗng, luồng khí trắng tủa đến

bao quanh Vĩnh Khoa, chất giọng dịu dàng của bà lại vang lên sau đó.

— Và còn người này nữa.

Là... Trương Tề.

Gương mặt lãnh đạm ngồi nhìn vào một điểm trong gian phòng đơn độc. Từng ngón tay đan xen vào nhau, nét mặt vô cảm. Dường như trong ánh nhìn, Trương Tề rất lo lắng.

Ông đang lo lắng cho Vĩnh Khoa?

Khẽ nhú mày nhìn sang bà, Vĩnh Khoa chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy chất giọng dịu dàng của bà cất lên trong

khoảng đen :

— Ông ấy đang rất lo lắng. Con còn nhớ lần con phát sốt chứ? Lúc ông ra tay bắt Vĩnh Kỳ, ông đã nhìn nó với cặp mắt như thế. Sau đó, cũng đã ở lý trong phòng mà không để ai biết.

— Sao? – Vĩnh Khoa ngơ ngác nhìn sang bà, dường như không muốn tin những gì vừa nghe.

— Là thật. Ta đã nói, ta là một linh hồn, ta âm thầm quan sát những người thân của mình trong bóng đêm. Giống như sứ giả của địa ngục. Thật ra, ông con trở nên thế.. chắc cũng do lỗi tại ta. Do ta đã bỏ ông ấy lại một mình trên trần thế. do ông

ấy tự trách mình vì không bảo vệ được ta khỏi móng vuốt tử thần. Khoa, cả con và Vĩnh Kỳ, nhất định phải thay ta... thương yêu ông các con nhé. Ông ấy rất đơn độc.

Những câu từ tiếp theo dường như chẳng lọt vào tai Vĩnh Khoa. Khóe mắt trở nên nặng trĩu khiến Vĩnh Khoa chỉ muốn khụy xuống và chìm vào giấc ngủ.

— Khoa, con không được bỏ cuộc. Mở mắt ra nào!

Từng thanh âm trầm nhẹ vang vọng bên tai, nhưng... Vĩnh Khoa dường như chẳng còn nghe thấy nữa. Thần trí như bị bao quanh bởi mảng trắng vô hồn.

_ Con... mệt lắm.

Cố hé môi cho những thanh từ khẽ vang,
Vĩnh Khoa từ từ cho mắt khòe mắt nhắm
nghiên, cơ thể rã rời vì đuổi sức.

Tít.. tít... tít....

Điện tâm đồ kêu inh ỏi trong phòng, cảm
giác lo sợ lấn át mọi tâm trí của những
người trong gang phòng tanh mùi máu
tươi. Nhịp thở ngày một yếu ớt trong khi
ống truyền máu thì vẫn đều đặn nhỏ giọt.

_ Khụ... khụ... khụ...

Một lần nữa, màu đỏ tươi lại tràn ra khoe môi. Không biết đây là cái máy thở thứ mấy nữa.

Máu tanh lẫn vào thuốc sát trùng và những mùi khác làm cho gang phòng như choáng ngợp. Chỉ duy có màu đỏ thắm làm bá chủ của mọi gam màu.

_ Wen....

Một vị bác sĩ dè dặt lên tiếng khi nhìn thấy tình thế không mấy khả quan. Đường như chẳng còn chút hy vọng nào nữa.

_ Đã là bác sĩ thì phải cố gắng tới cùng. Tôi biết, Vĩnh Khoa sẽ tin tưởng tôi.

Khẽ nói, Wen vẫn cố hết sức để đưa dao gấp vào, không chút do dự. Mồ hôi túa ra khắp chiếc khẩu trang xanh.

Cả mấy tiếng đồng hồ trôi qua, thời gian cứ như một chú rùa không chịu lách đi. Chậm chạp nhăm nháp từng mỗi lo sợ trong lòng mỗi người có mặt trong gian phòng trắng.

Cuối cùng, viên đạn cứng đầu cũng chịu rời khỏi cơ thể tráng kiện sau khi đã ngấm nhấm đủ máu. Thở phào nhẹ nhõm, Wen như khụy xuống ngay lúc đó.

Nhịp tim tuy yếu nhưng đã ổn định, cũng không còn chịu chứng thổ huyết nữa khiến mọi bác sĩ điều vui mừng sau ca

phẫu thuật đầy căng thẳng.

— Do thổ huyết quá nhiều nên cậu ấy vẫn còn rất yếu. Wen, ông nói đúng, không chỉ là một bác sĩ giỏi, ông còn là một người rất đáng để người khác tin tưởng.

Một vị bác sĩ trầm giọng nói, ông nhẹ nhàng thu gom những thứ bừa bãi trong phòng và cho vào sọt rác.

Vĩnh Khoa được đưa đến phòng hồi sức sau những giây phút chiến đấu kịch liệt cùng tử thần. Bước ra khỏi phòng phẫu thuật, Wen hiền hòa nhìn sang Thiên Di, khẽ nói :

— Không sao. Vĩnh Khoa đã qua khỏi giai

đoạn nguy hiểm. Con đừng quá lo lắng.

Hết như đám mây trắng ló dạng sau cầu vòng bảy sắc. Một nụ cười rạng rỡ hé nở trên khóe môi chúm chím. Sóc con vội quay sang Chính An, nói trong niềm vui :

_ Đã bảo mà, anh ấy sẽ không sao!

_ Ừm. – Gật nhẹ đầu, Chính An cười nhẹ nhõm nhìn Vĩnh Kỳ. Bầu không khí căng thẳng như dịu đi nhờ cơn mưa rào gieo tia hạnh phúc.

Wen nở nụ cười nhẹ. Ông đã cố hết sức cùng Vĩnh Khoa rồi. Với vị bác sĩ ấy, có lẽ đó là niềm vui lớn nhất mà ông chưa từng có.

Bỗng, khóe mắt lóe lên tia sáng mang tên ranh mãnh, ông Wen gieo tia nhìn thẳng vào mắt Vĩnh Kỳ đầy khiêu khích. Làn sóng điện một lần nữa lại được kích hoạt hết công suất. Linh tính về “quá khứ” lại tiếp diễn khiến Vĩnh Kỳ phập phồng lo sợ.

Trước khi kịp lên tiếng ngăn chặn thì chất giọng trầm thấp đã vọng lại từ xa :

_ Vĩnh Kỳ, lâu quá không gặp!

Từ đằng sau, gương mặt tươi tắn đến đáng ghét của Triết Minh cùng nụ cười khiêu chiến. Theo sau là Bách Nhật với ánh lườm đáng yêu cùng chất giọng nhẹ

nhẹ :

_ Vĩnh Khoa thế nào rồi?

_ Đang được đưa vào phòng hồi sức. —
Chính An đáp lời, miệng khẽ hình thành
nụ cười nhẹ.

Nhìn vào mắt ông Wen, Vĩnh Kỳ thầm
đoán được ông đang suy nghĩ gì đó có
liên quan đến cậu, linh tính mách bảo
chàng trai trẻ nên rời khỏi đây càng sớm
càng tốt. Thế nhưng, Vĩnh Kỳ vẫn luôn
chậm hơn Wen một bước.

_ Triết Minh và Vĩnh Kỳ... đẹp đôi nhỉ!

...

Im lặng!!!

Hành lang bệnh viện chưa bao giờ tĩnh lặng đến thế!

Mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Triết Minh và Vĩnh Kỳ đây... thích thú.

_ Hi hi hi...

Bật cười khúc khích, sóc con hí hửng nhìn “cặp đôi hoàn cảnh” đầy gian manh. Wen cười hiền như người vô can, ông quan sát nét mặt tức tối của Vĩnh Kỳ và Triết Minh không bỏ sót một giây nào.

Tiếng cười vọng khắp hành lang sắc mùi

thuốc sát trùng, mang đến cảm giác thư thái cho mỗi một người đang đứng đó. Hệt như vừa trải qua một chuyện tồi tệ rồi lại nhờ một chuyện hài hước để tiếp thêm năng lượng cho cơ thể. Nét cười như luồng gió xuân đậu trên cánh môi.

Wen thật biết cách tạo cảm giác thoải mái cho mọi người!

Quay lưng bước đi, để lại sau lưng hậu của việc kích thích lửa giận cho những con người kia tự giải quyết. Wen bật cười khanh khách rồi lại thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay quả là một ngày dài đối với ông.

— Này, ai bảo cậu đến đây hả?

Hằng học gieo tia nhìn không vui lên người Triết Minh, Vĩnh Kỳ khó chịu nói như thể cậu là chủ của cái bệnh viện này, ai muốn đến điều phải thông qua sự cho phép của cậu.

_ Ai bảo tôi đến vì cậu hả? Chẳng qua vì lo cho Vĩnh Khoa và sóc con nên tôi mới lách đến đây thôi.

Không thua kém ai kia, Triết Minh hậm hực đáp lời, mắt hếch lên đầy uy quyền và khí chất cao ngạo không kém.

_ Hah, có chân không chịu đi đứng cho đàng hoàng mà phải lách ah?

_Ừ, thích lách đây! Không lách được thấy tức sao?

_ Oh, đây mà tức với đó à? Mơ nhé.

_ Không tức sao nói nhiều thế?

_ Thấy chướng tai gai mắt nên nói, ai cấm?

_ Không cấm. Nhưng nói nhiều quá là không tốt. Rất dễ bị đánh đây!

_ Huh, ai dám?

&%^*%\$#!@#!@%\$>^%?>>>....

...

&\$&\$%&\$^\$#@!....

Rồi!

Đại chiến thế giới lần thứ 100. Kỹ năng đấu võ mồm đã đạt trình độ Vip, cũng may là chưa phô bày “võ thuật” trong bệnh viện.

Chính An, A Huân, Thiên Di, Bách Nhật chán nản nhìn nhau lắc đầu rồi lén chuồn đi. Nếu đứng lại đây thêm một giây phút nào nữa chắc phải nhập viện để kiểm tra tính giác mất!

_ Chờ đã...

Dùng tay lăn bánh xe thật nhanh để theo kịp vị bác sĩ già, A Huân cất giọng gọi lớn làm Wen dừng bước, khẽ ngoái đầu lại.

Chiếc xe lăn dừng hẳn trước mũi giày Wen, nhìn chàng thanh niên trước mặt, ông biết rõ mình không chọn lầm người. Chắc chắn người này là người tên “A Huân” mà Chính An có nhắc đến.

Dõi mắt nhìn A Huân, Wen khẽ cười rồi thả chất giọng trầm trầm vào không trung :

_ Muốn “tâm sư học đạo” thì phải kiên

trì. Nhưng nói trước, làm học trò của ta rất khổ đấy!

Bất ngờ, A Huân chỉ biết im lặng và trôn mắt nhìn vị bác sĩ tinh tế trước mặt. Ý ông là nhận cậu làm “đệ tử”?

_ Chính An có nhắc về cháu với ta. Tuổi trẻ tài cao. Cháu giỏi lắm.

_ Dạ...

_ Ta sẽ trị chân cho cháu trước khi máy bay cất cánh. – Wen nheo mắt, đưa tay ra tính toán gì đó rồi nhẹ giọng cất lời. Ánh nhìn tường tận thật quen thuộc.

_ Sao ạ?

A Huân vừa ngưỡng mộ, vừa ngạc nhiên nhìn ông Wen, ông đã đưa cậu đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác chỉ trong một loáng chớp mắt. Liệu còn điều bất ngờ gì nữa không?

_ Du học Úc. Ta phải trau dồi kiến thức cho học trò của mình, đúng không? À, còn nữa, cháu sẽ không phải đi một mình đâu. Hai người sẽ đi chung chuyến bay với cháu, chắc cháu cũng đã gặp rồi! Ta nghe nói hai nhóc đó cũng sang Úc du học trong thời gian tới. Thế nào, còn không mau gọi sư phụ.

Du học Úc...

A Huân tròn mắt nhìn vị bác sĩ già đáng kính. Cậu không nghe lầm đấy chứ? Chữa chân? Du học? Chẳng phải tốn rất nhiều tiền sao? Hơn nữa, Wen và cậu chỉ vừa tiếp xúc với nhau lần đầu. Sao có thể... Không lẽ ông đã tính toán từ trước? Khi nhận được điện thoại từ Chính An.

_ Nhưng...

Thật ra, Wen đã dự tính sẽ tìm người để truyền nghề, có thể mới tìm ra nhân tài thật sự. Và cái tên A Huân là tên đầu tiên thu hút trí tò mò Wen khi nghe Chính An kể đôi nét về chàng trai trẻ ở làng chài xa xăm.

Thăm đọc được ý nghĩ của A Huân, Wen

ung dung chấp hai tay ra phía sau, bình thản nói trong từng bước chân :

_ Ta không tốt với bất kỳ ai cả! Sau khi trở về từ Úc, cháu hãy giúp ta quản lí bệnh viện này, được chứ? Còn trơ mắt nhìn ta? Gọi sư phụ đi chứ.

Khóe môi hình thành nụ cười hạnh phúc, A Huân nhìn theo cái dáng to lớn của vị bác sĩ thân thiện, tốt bụng và đáng được kính trọng.

_ Dạ, sư phụ.

Cơ hội không bao giờ đến với một ai hai lần. Nếu buông, có thể ta sẽ mất tất cả. Nhưng nếu tiếp tục nắm chặt, thật chặt,

có khi ta lại lên được đến đỉnh, làm nên những điều to lớn, vĩ đại.

Gió lượn lờ quanh kẽ tóc tạo cảm giác nhột nhột đầy thú vị. Khuôn viên bệnh viện to lớn thừa thớt người khi ánh mặt trời đã lên đến đỉnh, cái nắng nóng khiến các bệnh nhân chẳng muốn bước ra ngoài.

Nổi bật giữa khung cảnh nắng nóng ấy là một góc đại thụ to lớn, choáng một khoảnh sân rộng. Bóng cây đổ dài trên nền cỏ xanh mướt, mát rượi.

Chấp tay ra sau, sóc con hít hà làn không

khí tinh sạch vào chậ^ht phổi rồi khẽ cười thích thú.

Bách Nhật trầm ngâm đứng cạnh, hai tay cho vào túi, mắt lơ đễnh ngắm nhìn tán lá xanh rì.

_ Bọn tôi sẽ sang Úc du học trong thời gian tới.

Ngẫm nghĩ lúc lâu, Bách Nhật khẽ cất giọng, ánh nhìn ấm áp chạm ngay tia cười trên khóe môi xinh. Ngạc nhiên với lời nói về sự thông báo cho chuyến đi đây bất ngờ kia, sóc con mơ hồ hỏi lại :

_ Du học?

_ Ừm, để nâng cao hiểu biết, sau này còn quản lí công ty. Chuyến đi này tôi và Triết Minh đã dự định từ trước. Khi nào Vĩnh Khoa tỉnh dậy, nhớ nhắn với anh ta là không được làm cô phải buồn, nếu không chết chắc với bọn tôi.

Thái độ ngông nghênh kia khiến Thiên Di phì cười, đôi mắt to tròn lấp lánh niềm vui.

_ Chắc mình sẽ nhớ hai cậu lắm!

_ Nếu đề tên ngọc Vĩnh Khoa nghe thấy, chắc không hay đâu nhỉ? – Bách Nhật cười trộm, trong đầu thoáng hiện lên gương mặt lạnh lùng đáng sợ.

— Anh ấy không bao giờ nói gì đâu, ghen cũng chẳng thèm thừa nhận. Đáng ghét. —
Chất giọng trong trẻo đượm buồn, đôi mắt to tròn như ngân nước. Dường như đang thầm trách ai kia quá vô tâm! Hay không hiểu rằng ai kia đang quan tâm ngầm?

Thoáng thấy gương mặt đáng yêu vương chút buồn, Bách Nhật cười nhẹ, đưa tay xoa mái đầu bé xinh, khẽ nói :

— Vĩnh Khoa tuy thế nhưng rất lo lắng cho cô đấy. Đừng buồn. Mà nè, làm ơn giảm những trò quậy phá lại đi, nghịch ngợm thế Vĩnh Khoa sẽ đau đầu lắm.

Cố ý nhấn mạnh những ngôn từ sau chót,

Bách Nhật như muốn “rèn luyện” cho sóc con cái tính người lớn một chút. Mãi trẻ nít thế ai mà chịu nổi. Huống chi những trò quậy phá của con sóc nhỏ luôn làm người khác chóng mặt, hoa mắt.

— Mình biết rồi. — Hồi lỗi được mấy giây ngắn ngủi, sóc con lại bĩu môi nói như thể “Việc mình làm điều hoàn toàn đúng đắn, lỗi làm thuộc về người khác chứ không phải mình” — Nhưng cũng tại anh Vĩnh Khoa làm mình khóc thôi. Mình làm thế công bằng mà.

Chẳng cách nào giáo huấn được sóc con nghịch ngợm. Bản tính là sóc thì mãi mãi là sóc, không thể nào tiến hóa thành... nhím được!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68

Ang mây thứ 68 : Wen đại nhân (1)

Tình yêu chẳng thể giản đơn là câu chuyện một người chỉ nói yêu một người mà được ở cạnh nhau mãi mãi.

Đến với nhau là duyên nhưng để bên nhau người ta cần nhiều cố gắng.

Chẳng có định mệnh nào dạy cho ta cách yêu một người hay từ bỏ một người. Tất cả đều thuộc về ta, và thuộc về những “hành xử” của trái tim ta.

_ Hiệu trưởng Lâm, Ngài xem.

Bước vội vào căn phòng sáng đèn, thầy Vinh nói như thể không tin vào những gì mình tận mắt nhìn thấy. Ánh nhìn có phần nghi ngờ, thầy Vinh nhanh chóng truyền tờ giấy cũ kỹ đến trước mặt Lâm Kỳ.

Bất giác, Lâm Kỳ cũng đưa mắt nhìn thầy Vinh, tia vui mừng thoáng hiện sau những ngày tìm kiếm vô vọng.

Dòng chữ bé tí ti được phóng to cho dễ nhìn, dán mãi mắt vào dòng chữ đem đến niềm hy vọng mới, Lâm Kỳ điềm tĩnh bảo :

_ Thật không ngờ phía dưới điều khoản phá bỏ mà Vĩnh Khoa gốc ghếch làm theo lại còn tồn tại dòng chữ nhòe này. Cuối cùng cũng có cách hủy điều luật dàn gờ kia. Chỉ cần động não giải mã hai dòng này là được.

Ngồi xuống ghế, thả lỏng đầu óc, thầy Vĩnh vẫn hướng tầm nhìn về phía tờ giấy nhạt màu phẳng phất mùi tháng năm.

“Vật báu dưới gôi nằm. Là cách để gỡ rối.”

Rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?

_ Cách để gỡ rối chẳng phải là cách hủy bỏ điều luật về “chìa khóa vàng” hay

sao? – Lâm Kỳ trầm tư ngẫm, bỗng, ánh nhìn gieo rắc tia vui sướng, ông hồ hởi nói nhanh – Đúng rồi, gối nằm. Giường ngủ là nơi có thể cho ta lời giải đáp. Dưới gối nằm chính là lời giải cho câu thách đố này.

_ Vâng. Tôi cũng đã nghĩ đến điều đó... - thầy Vĩnh trầm giọng, e dè nhìn Hiệu trưởng Lâm rồi nói tiếp - ...nhưng Ngài chủ tịch đáng kính kia có rất nhiều nhà, cũng đồng nghĩa với việc có rất nhiều chiếc giường và gối nằm. Việc này cứ như mò kim đáy biển vậy!

Gió lao xao quẩn lấy tâm trí cả hai, vệt nắng mai vừa hé nở thật mong manh, giống như đang dần bị mây che khuất.

Thầy Vinh lấy tay điều chỉnh lại gọng kính, tia nhìn miên man lên từng nhánh cây xanh ươm bên bầu cửa sổ. Chiếc kính được ánh đèn làm cho sáng chói hơn.

Đặt tờ giấy ố vàng xuống bàn làm việc, Hiệu trưởng Lâm thở dài, khẽ nói :

_ Hiện giờ cậu tìm được bao nhiêu ngôi nhà khi xưa Ngài chủ tịch kia đã ở?

_ 98. Trong đó có 30 ngôi nhà ở Việt Nam.

98? Con số cũng không ít ỏi gì. Huống chi ở Việt Nam chỉ vón vện 30 căn.

Chưa kể đến những ngôi nhà còn lại nằm rải rác ở những nước khác. Đúng là mò kim đáy biển như lời thầy Vinh đã nói.

_ Tổ chức của chúng ta cũng không ít người, đúng không? Cậu hãy cử những người thân cận nhất tìm 30 ngôi nhà kia. Còn chúng ta thì sẽ "khám phá đáy biển" trong thời gian dài đấy. Hãy lo mọi thủ tục giúp tôi, nhé!

Phong cách làm việc dứt khoát của Lâm Kỳ khiến thầy Vinh khâm phục. Vì bảo vệ con gái, ông sẽ liều mình bất cứ khi nào, nói gì đến việc tìm nhà nhỏ nhoi này? Cả lòng đại dương bao la rồi sẽ thuộc quyền quản lí của ông. Khi tìm được thứ được gọi là vật báu, Lâm Kỳ mới yên tâm sống

tiếp cuộc đời còn lại trong niềm vui sung
túc của cả gia đình.

Thầy Vinh ngẩng đầu nhìn Hiệu trưởng
Lâm, hiểu ý nghĩa trong câu nói của ông,
thầy ấy khẽ cười rồi gật đầu, đứng lên :

_ Được. Tôi tin nhất định chúng ta sẽ tìm
được thứ gọi là vật báu. Chỉ là "vòng
quanh thế giới" thôi mà. Có gì to tát đâu,
Hiệu trưởng Lâm, nhỉ!

Đan xen hai tay vào nhau, Lâm Kỳ nhẹ
thở hắt. Nhìn theo bóng dáng thầy Vinh,
bất giác ông lại mỉm cười. Con người đó
quả đúng là đa tài năng. Trong suốt quá
trình theo hầu cận Lâm Kỳ, có rất nhiều
lần Đơn Diệu Vinh có thể qua mặt ông.

Thật đấy!

Đơn Diệu Vinh là người cuối cùng còn lại của dòng dõi quý tộc họ Đơn. Quả không hổ danh là con cháu họ Đơn, luôn luôn tài giỏi vượt bậc. Chỉ trong thời gian ngắn, một tổ chức ngầm đã được thành lập dưới sự chỉ đạo và quản lí của Đơn Diệu Vinh, nhằm chống lại Trương Tề. Đi vào những ngày đầu hoạt động, tổ chức có nhiều trục trặc nhưng nhanh chóng, những ngày sau đó, mọi chuyện đã đâu vào đấy. Con người thầy Vinh rất ít khi khoa trương về mình, thế nên, đâu ai biết đến khả năng lãnh đạo siêu giỏi của thầy ấy.

Nhưng đáng tiếc, dường như con người

ấy chỉ làm việc theo một chiều hướng, không thích phô trương thân thế. Nếu nói hơi quá thì... dường như thầy Vinh chỉ đang núp sau cái bóng của Lâm Kỳ. Sống thật, trung thành, dũng cảm đâu đủ, thầy Vinh mãi chỉ ẩn sau lớp mặt nạ trắng vô hình, mãi chui rút trong khuôn khổ kỷ luật mà giấu đi tài năng của mình. Thật đáng tiếc!

Hiểu được những điều ấy, Lâm Kỳ mới âm thầm huấn luyện con người tài ba kia. Mong sau sẽ có ngày, Đơn Diệu Vinh mà ông từng biết sẽ thoát khỏi vỏ bọc vô hình và trở thành một dòng dõi họ Đơn chính hiệu.

_ Này, anh gì ơi...

Lon ton chạy theo dáng người quen quen trên hành lang bệnh viện, một cô gái có gương mặt khả ái cùng chất giọng ngọt ngào, mong cho chàng thanh niên kia dừng bước chân và quay người lại.

Nhưng không, dường như chàng thanh niên kia không nghe thấy bất kỳ giọng nói nào đang vang lên từ phía sau, bởi... cậu ta đang chú tâm vào bản nhạc đang âm ỉ qua chiếc headphone đang được đeo trên tai.

Khá bức bối, cô gái ấy dồn hết sức lực vào đôi chân thon dài, chạy nhanh đến

trước mặt chàng thanh niên ấy, hét lớn :

_ Này, điếc à? Đồ bất lịch sự.

_ Cô ơi, không được làm ồn trong bệnh viện.

Một cô y tá khẽ nhắc nhở khi nghe thấy có người lớn tiếng. Cô gái khẽ che miệng, cười dịu dàng rồi nhìn sang y tá xin lỗi. Đợi đến khi y tá đi khuất sau hành lang bệnh viện, cô gái khi nãy mới hậm hực quay sang người có gương mặt điển trai giống hệt một chàng trai mà cô đã-từng-yêu-mến, hung hăng nói như muốn dùng những ngôn từ phát ra đám thẳng vào mặt cái con người cô cho là bất lịch sự kia :

_ Nếu tôi không lầm thì anh là anh song sinh của Vĩnh Khoa, nhỉ? Đúng là khác nhau một trời một vực, Vĩnh Khoa hoàn hảo bao nhiêu thì anh tệ bấy nhiêu. Anh đấy, bất lịch sự vừa thôi. Trong bệnh viện mà còn nghe headphone...

Vẻ mặt hung hăng của người con gái xinh đẹp trước mắt khiến Vĩnh Kỳ ngạc nhiên, lúc này, cậu mới chán nản tháo headphone xuống, ngơ ngác hỏi lại :

_ Có chuyện gì? Tôi quen cô không?

Gì chứ? Nãy giờ vẫn chưa tháo headphone xuống sao? Thế nãy giờ cô như kẻ điên đứng đây độc thoại à?

Bảo Châu tức tối ném cái nhìn té lửa vào gương mặt anh tuấn, trả lời cộc lốc :

_ Không quen. Biết Vĩnh Khoa nằm ở phòng nào không, chỉ giùm?

Thái độ ngông nghênh hết sức con, chỉ khác ở chỗ độ lếu láo chưa bằng thôi. Đôi mày chóng chau lại, Vĩnh Kỳ giương mắt nhìn chăm chăm người con gái trước mặt rồi buông câu trả lời cũng cộc lốc không kém :

_ Không.

Nhún vai tỏ vẻ bất lực, Vĩnh Kỳ nhanh chóng dời chân sang hướng khác, tiếp tục

bước từng bước dài.

Ngay lập tức, dáng người xinh xắn kia lại đứng chắn trước mặt Vĩnh Kỳ, tia nhìn hằm hằm đến khó ưa gieo mạnh vào thân hình to lớn.

Cô gái này... quen với Vĩnh Khoa thật sao? Chẳng hiểu sao thằng ngốc ấy lại quen biết với một người hung hăng thế này nữa. Con gái con đũa gì mà....

Đưa tay xoa cằm, Vĩnh Kỳ lia tia nhìn từ đầu tới chân, quét ánh nhìn từ trên tới dưới, nhãn thần thì chăm chăm vào cái vóc dáng trước mặt hết 35 khiến cô nàng hiểu nhầm ý liền hét lên :

_ Tên biến thái.

_ Biến thái cái đầu cô đấy. Nghĩ tôi là hạng người trơ trên thế à?

Cau có gắt lên, Vĩnh Kỳ ném cho Bảo Châu cái nhìn khinh khinh rồi đứng dưng sải bước trên nền gạch lạnh toát sắc mùi thuốc xác trùng. Bỏ lại nét mặt đơ như cây cơ của Bảo Châu.

Sau khi đã định thần lại, tiếp thu được những gì Vĩnh Kỳ thốt ra và chợt nhớ đến lý do quan trọng khiến cô nàng phóng vù đến cái bệnh viện to lớn này, Bảo Châu lại hồi hả chạy theo sau cái dáng cao cao trước mặt, giọng kênh kiệu :

_ Đây, Vĩnh Khoa ở phòng nào?

_ ... - Thản nhiên bước tiếp như chẳng nghe gì mặc dù đã tháo headphone xuống. Nghĩ đến headphone Vĩnh Kỳ mới sực nhớ lại, Chính An chết bầm, không biết có ém bùa ngãi xui xẻo gì lên chiếc headphone này không nữa, chỉ vừa mượn có vài phút thì gặp ngay phù thủy hung dữ mang nét mặt thánh thiện kia. Đó là những gì Vĩnh Kỳ gán cho Bảo Châu ngay lần chạm mặt đầu tiên.

_ Đây, Vĩnh Khoa nằm ở phòng nào, không nghe thấy à?

Dai như đĩa ấy. Muốn biết ở phòng nào cứ theo cậu là được. Việc gì phải gào lên

như thế. Đúng là ngốc!

Dừng bước, Vĩnh Kỳ cười nhạt rồi quay sang gương mặt xinh xắn đang nóng lòng muốn biết câu trả lời kia, buông một câu :

_ Có nghe, nhưng không muốn trả lời!

_ Anh xem, hôm nay thời tiết rất đẹp. Thấy không? Anh phải mau chóng tỉnh dậy đi nào. Máy ngày nay không nghe được tiếng của anh, em nhớ lắm. Chồng yêu, anh thích được gọi thế mà. Tỉnh dậy đi, em sẽ nói cả trăm, cả ngàn lần từ “Chồng yêu” cho anh nghe...

Chóng cảm, Thiên Di nhẹ nhàng thấy những thanh âm trong trẻo vào không trung tĩnh lặng, mắt cứ dán vào gương mặt anh tuấn xanh xao, không thần sắc.

Căn phòng ngập tràn làn không khí tinh sạch của buổi sớm . Luồng sáng ban mai soi rọi từng góc ngách của gian phòng đơn sơ với gam trắng đơn điệu, tiếng dịch truyền nhỏ giọt thật nhẹ nhàng, chuỗi âm thanh như được lập trình sẵn và chỉ cần chạy mãi, ngày qua ngày.

Gió lao xao ùa vào tấm rèm đơn sắc, ôm lấy hạt nắng vương bên bậu cửa sổ, thật khẽ.

— Anh mau tỉnh dậy đi mà! Em hứa, em sẽ không hành xử trẻ con nữa, sẽ không trêu anh nữa, không bày trò phá phách. Có nghe thấy không, chồng ngọc...

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Thiên Di tự độc thoại rồi tự nhìn Vĩnh Khoa mà cười hì hì như một đứa ngố nữa! Những lúc thế, nước mắt lại ương bướng chiếm lĩnh mọi chỗ trống trong đôi mắt to tròn, làm mờ giác mạc, nhòe cảnh vật xung quanh.

Đáng ghét...

Thứ nước trong suốt cứ ôm lấy gương mặt đáng yêu, tình nghịch.

Đưa tay quệt ngang hàng nước mặn chát kia, sóc con cười nhẹ rồi nói thầm :

_ Chồng yêu, anh đừng vội mừng nhé.
Em không khóc đâu mà mơ...

Lại độc thoại.

Sóc con ghét cái im lặng chết người này. Cảm giác trống trải cứ chóang kính tâm hồn nhỏ. Mảng đen dường như chỉ chờ thờ cơ sắc trắng gục ngã mà xông vào độc chiếm lãnh thổ tâm hồn.

Không một phản ứng nào cho thấy tình hình sức khỏe của Vĩnh Khoa có tiến triển cả. Kể từ lúc được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, gương mặt anh tuần ấy

vẫn điềm tĩnh đến lạ.

Cạch!

_ Im lặng giùm.

Tiếng mở cửa thô bạo cùng chất giọng trầm quen thuộc làm Thiên Di giật mình. Dường như người vừa làm ồn đã quên mất là mình đang ở trong bệnh viện – nơi cấm gây ồn ào.

Nét mặt bức tức của Vĩnh Kỳ làm Thiên Di ngạc nhiên, theo sau là một bóng dáng quen thuộc kèm theo chất giọng trong trẻo :

_ Rốt cuộc Vĩnh Khoa đang ở đâu?

Vừa nhìn thấy Thiên Di, Bảo Châu đã mừng quỳnh lên, vội chạy đến ôm chầm lấy sóc con, cô nàng hớn hờ nói :

_ Bé yêu, chị nhớ em chết được. – Chợt, tia nhìn chuyển sang giường bệnh, Bảo Châu hỏi khẽ – Vĩnh Khoa ổn chứ?

_ Như chị thấy đó. Mà sao chị vào đây cùng anh Vĩnh Kỳ vậy?

_ Có ma mới thềm vào chung với tên đó! Chị hỏi mãi mà hắn không chịu chỉ phòng bệnh của Vĩnh Khoa. – Bủ môi, Bảo Châu lia tia nhìn về phía đối diện, hậm hực nói.

Ngúng nguẩy chuẩn bị bỏ ra ngoài, trước khi cất bước, Vĩnh Kỳ không quên đáp lễ lại cô nàng hung hăng bằng cái giọng lạnh tanh :

— Lải nhải bên tai cứ như loa phát thanh. Chẳng phải chỉ cần im lặng và bước theo là đến nơi rồi hay sao? Con gái gì mà... ế chồng cho xem!

Gì.. gì chứ...?

Bảo Châu toan đứng lên và xả cho ai kia một trận nhưng đó chỉ là dự định. Thiên Di đã kịp giữ tay người chị hung hăng lại. Nếu không chắc cả hai sẽ được liệt vào danh sách đen những người làm ồn bệnh viện của Wen và ông sẽ lại có thêm

osin mới cho xem. Sóc con nghe Vĩnh Kỳ nói thế khi gặp Wen lần thứ 2 trong cái bệnh viện rộng lớn này.

Wen đúng là hài hước thật. Chắc ông được rất nhiều người yêu quý.

Có Bảo Châu cạnh bên, Thiên Di cảm thấy vui hơn, có người để nói chuyện làm sóc con tạm quên những lo nghĩ về Vĩnh Khoa. Có thể cô nhóc mới chịu uống ít sữa.

Bảo Châu kể đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, dưới biển, trong rừng và cười tươi rói mỗi khi đến đoạn cao trào, rằng cô nàng đã quên mất đoạn đó. Thiên Di cũng cười theo, tuy những mẩu chuyện ấy

chẳng có tí hài hước gì cả.

Cạch!

_ Anh mua cháu cho em này!

Lại là Vĩnh Kỳ.

Trên tay là tô cháo thơm nức mũi, cậu dịu dàng đặt tô cháo ngon lành vào tay Thiên Di rồi khẽ nói :

_ Ăn cho hết đây. Cả ngày hôm qua em có ăn gì đâu...

_ Xì, đợi anh mua cháu chắc em ấy đã ngát từ lâu. Tôi cho em ấy uống sữa rồi.

Bảo Châu chen miệng vào chọc ngoáy ai kia, cô nàng nhún vai rồi lăm le nhìn sang Vĩnh Kỳ đang hằm hằm búng sang ai đó tia nhìn nảy lửa.

_ Uống sữa làm sao no.

_ No sao không!

_ Nông cạn. Phải ăn cháo mới lấp đầy cái bao tử rỗng toét, mới có sức để chăm sóc Vĩnh Khoa.

_ Ai nông cạn chứ? Uống sữa cũng đủ năng lượng mà.

_ Thôi, thôi, thôi, thôi. Em ăn, uống luôn. Được chưa! – Thiên Di nhanh chóng can

ngăn, nếu để lâu, chắc Wen sẽ đến đây mất. Và lại, tiếng ồn sẽ ảnh hưởng đến Vĩnh Khoa.

Chưa! – Cả hai gặm gù đồng thanh –
Ăn hoặc uống!

Tay phải là tô cháo thơm phức, tay trái là hộp sữa béo ngậy. Cái nào cũng thích...
bao tử lại đang réo inh ỏi trong khoang bụng. Chọn cả hai không được sao?

Cạch!

Chà, đông vui náo nhiệt nhỉ?

Giọng nói nhẹ nhàng ấy sao mà quen đến thế?

Thiên Di sững người, vẫn giữ nguyên hai món ngon trên tay, hướng nhìn chuyển sang cửa vào... Đôi mắt to tròn bỗng chốc loang tia hoảng sợ, lo lắng thay cho hai con người đang đấu võ mắt kia.

Cảm nhận được luồng khí phía sau lưng, Vĩnh Kỳ thôi trò gây gổ, chậm chậm chuyển hướng tia nhìn...

Bảo Châu cũng thế...

Chết rồi.

— Thiên Di, cháu phải dọn sạch hai thứ cầm trên tay nhé. Thế mới sức mà đấu với Vĩnh Khoa.

Wen bước vào phòng, tiếng giày chạm vào nền gạch bóng toát lên vẻ cao quý. Ông cười hiền nhìn sóc con như ra lệnh làm con sóc ấy chỉ biết gật đầu nghe theo.

Thay ánh nhìn thân thiện, trù mền bằng một ánh nhìn hoàn toàn khác hẳn, Wen dịu giọng nói, cố giữ chất giọng cho đủ nghe để không gây ồn :

_ Còn hai cô cậu, theo ta. Để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đi chứ! Một mình Thiên Di có thể chăm sóc cho Vĩnh Khoa rồi. Còn ngồi đó à?

Tải eBook tại: www.dtv-

Ang mây thứ 69 : Wen đại nhân (2)

Nắng nhuộm màu vàng tinh khôi...

Gió khẽ chen nhau ùa qua khung cửa...

Trong giấc mộng bao đêm...

Liệu anh có mơ thấy em....?

Theo sau vị bác sĩ được cho là khó tính nhất bệnh viện, Vĩnh Kỳ vẫn đứng đứng như không có gì. Nhưng thực chất, cũng đang lo lắng về những gì vị bác sĩ lắm

trò này sắp bày ra. Lại hành hạ người khác đây mà!

Bảo Châu đi bên cạnh, không nghĩ được mùi nguy hiểm từ Wen, càng không hiểu tại sao chàng thanh niên bên cạnh lúc này còn hung hăng với mình thì bây giờ lại im lặng tuyệt đối. Dường như vị bác sĩ ấy rất đáng gờm thì phải?

Thoát khỏi mớ lung tung trong tâm trí, Bảo Châu khẽ huých vào khuỷu tay Vĩnh Kỳ rồi thì thầm, đâu thể đoán mò mãi :

— Này, ông ấy là ai mà sao tôi thấy ai cũng kính nể thế?

Thở nhẹ, Vĩnh Kỳ nhỏ giọng trả lời trong

khi mắt vẫn đau đáu nhìn thẳng tấm lưng Wen :

_ Suyt, im lặng đi. Ông ấy rất biết cách hành hạ người khác. Không biết hôm nay rồi sẽ thế nào đây, rơi vào tay ông ấy là tiêu. Mà cũng tại cô...

_ Đâu cần nói nhỏ thế!

Wen ôn tồn cất giọng khiến cả hai giật mình, không ngờ tai ông lại còn thính thế. Nói nhỏ thế mà cũng nghe thấy được!

Bảo Châu hít thở sâu nhìn sang Vĩnh Kỳ, cuối cùng cô nàng cũng hiểu lý do chàng trai ấy sợ vị bác sĩ kia.

Sau một hồi lật lại kí ức xa xưa thì cô nàng cuối cùng cũng man mác nhớ ra Wen đáng kính. Tuy không ấn tượng sâu sắc cho lắm nhưng đủ để khiến Bảo Châu muốn bỏ chạy ngay tức khắc.

Dừng chân trước cửa của một phòng lớn đề hai chữ “Nhà kho” tổ chẳng và mang mùi thối nẫu. Chắc hẳn nơi này rất ít ai dùng tới hoặc đã bị gạt ra khỏi danh sách của bệnh viện nên mới thối thối này. Căn nhà kho trơ trọi một mình với khung cửa bụi bặm nơi góc khuất hành lang.

Thật không thể tưởng tượng nổi bên trong ra sao nữa!

Rất nhanh chóng, Vĩnh Kỳ nhận ra căn

nhà kho được cho là hoang sơ ấy. Chẳng phải đã có từ mấy năm trước ư? Vì Wen nói muốn giữ lại chút kỉ niệm cùng mảnh đất cũ nên ông mới không đập nhà kho để xây thêm phòng ốc cho bệnh viện.

Dường như đã hiểu ra được cái gì đó trong ngụ ý dẫn cả hai đến đây của Wen, Vĩnh Kỳ nhìn sang Wen như cầu khẩn và không muốn tin vào những gì Wen sắp thốt ra.

Bảo Châu thì tỏ ra hứng thú với chỗ lạ. Cô nàng cười tí mắt quay sang vị bác sĩ đáng kính, reo lên :

— Thích thật, tham quan bệnh viện là ước muốn từ rất lâu của cháu!

Không phải ngây thơ không biết ý Wen là gì mà là đang giả ngây để đánh lạc hướng. Đối với ai khác thì còn có thể đánh lừa họ, nhưng với Wen, ông già dặn kinh nghiệm hơn hai người trẻ tuổi này rất, rất nhiều!

Cười thân thiện, Wen nhún vai nhìn Vĩnh Kỳ rồi nhìn sang Bảo Châu, ngôn từ phát ra thật từ tốn, nhẹ nhàng nhưng đến khi truyền sang cho hai con người kia thì lại mang ngụ ý như muốn đâm thủng giác mạc của họ.

_ Dọn dẹp sạch sẽ nhà kho trong 1 giờ. Còn nhiều việc đang chờ hai đứa lắm. Ta sẽ đứng đây quan sát. Chẳng phải hai

đưa rất giàu năng lượng sao? Thay vì hoang phí năng lượng cho việc cãi nhau vô bổ kia, sao không gom lại và trút vào công việc?

Do Wen, tại Wen và vì Wen nên bây giờ căn nhà kho cũ kĩ sẽ được lao công không công quét dọn thật nhiệt tình!

Vĩnh Kỳ cười méo xẹo, nhìn Wen van nài :

_ Đừng mà, con hứa sẽ...

_ Trong 1 giờ, phải làm cho nơi này thật sạch sẽ.

Bảo Châu đẩy ánh nhìn thỏ non sang

Wen, giờ chất giọng dịu dàng đáng thương ra :

_ Ông ơi, cháu đâu...

_ Bắt đầu tính giờ!

_ Đâu phải tại bọn con tự sinh sự trước đâu?

_ Đúng, đúng

Vĩnh Kỳ ngang ngược nói, cả Bảo Châu cũng gật gù đồng ý theo.

Từ khi nào mà họ lại chung phe thế kia?!
Kẻ tung người hứng thế thì chỉ còn một nguyên do duy nhất : Tìm cách chối tội.

Thừa biết là Wen không bao giờ bỏ qua cho ai cả, vibh Vĩnh Kỳ nói thế chỉ vì mục đích kiếm thêm nguồn nhân lực cho việc quét dọn mà thôi. Đối tượng đang được nhắm tới đương nhiên sẽ là kẻ gây ra mâu thuẫn trong việc ăn hay uống – Con sóc nhỏ đáng yêu.

Chơi trò đổ lỗi cũng thú vị phết!

— Thiên Di, tất cả là do Thiên Di ạ. Nếu không phải tại nhóc ấy không chịu ăn uống thì đâu xảy ra “chuyện đáng tiếc” đó. Vì lo cho sức khỏe của em ấy nên con và Bảo Châu mới thắc mắc không biết nên cho em ấy ăn hay uống, thế là xảy ra xung đột. Đâu chỉ phạt hai đứa

con thôi, phải công tư phân minh chứ, Wen?

— Phản đối vô hiệu. Với cương vị là một bác sĩ, ta nghĩ một con người muốn được khỏe mạnh thì cần có đủ lượng nước và thức ăn. Thế, chỉ cần hai đũa đưa sữa và cháo cho Thiên Di là xong, việc gì phải làm ồn? Không lẽ...điều căn bản để sinh tồn cũng không biết? Có cần ta dạy cho một khóa bác sĩ không?

Không...không đời nào.

Vĩnh Kỳ còn nhớ, lúc nhỏ có lần Vĩnh Khoa nghịch gì đó, chẳng chịu ăn uống. Ôi thôi, ngày đó là một kỉ niệm đáng nhớ. Khi không cậu lại bị lôi vào vòng

và cả hai chú nhóc như trở thành vật thí nghiệm dưới bàn tay ma quái của Wen. Nghĩ thôi cũng đã muốn rụng rời tay chân. Kí ức “đau thương” không kể xiếc.

Nhưng cũng nhờ có thế mà bây giờ mới có hai chàng thanh niên to cao, vạm vỡ, khỏe mạnh.

Thuận theo ý Wen may ra còn đường sống.

-----

1 giờ trôi qua trong sự nhìn ngó vui mắt của Wen và sự cực nhọc của hai con người “bạc mệnh”.

Mồ hôi ướt đầm cả vầng trán cao rộng, ướt đầm cả lưng áo. Thở hồng hộc, vì quá mệt, gương mặt điển trai giờ đã vương chút bụi bặm.

Gương mặt xinh xắn cũng trở nên nhem nhuốc, từng sợi tóc bị mồ hôi làm cho ướt sẫm dính vào làn da trắng ngần lộ rõ nét mệt mỏi.

Thật ra, mấy ngày trước Wen có cho nhân viên quét dọn đến dọn dẹp qua loa nơi đây. Nếu dọn cả một ngày cũng chưa xong.

Tính Wen là vậy. Tuy không sử dụng đến căn nhà kho ấy nhưng ông luôn tỉ mỉ, ân cần chăm chút cho vẻ đẹp của năm tháng

và thường xuyên cử người đến quét dọn, lau chùi.

Ông lệnh cho nhân viên làm qua loa vì sao ư?

Đơn giản lắm, Wen luôn luôn bắt được những kẻ gây ồn, không làm tròn nhiệm vụ và bỏ bê công việc... ví dụ như hai con người đang có mặt ở đây. Và tất nhiên, việc đầu tiên Wen giao cho những kẻ bị tóm đuôi kia là quét dọn nhà kho. Cũng đâu cực nhọc gì mấy!

_ Phù, cuối cùng cũng xong. Giờ con về nhé, Wen đại nhân?

Vĩnh Kỳ đưa tay lau mồ hôi, cười tươi

tấn ngậy ngô. Chuồn khỏi đây luôn luôn là những từ ngữ đầu tiên tồn tại trong não bộ.

Bảo Châu đã rời tay chân, cô vốn quen với những việc thế này, nhưng... lâu quá không động tay động chân, giờ lại làm thì mệt thật!

Ánh sáng ngập tràn trong hai cặp mắt mệt nhoài kia, họ muốn được nằm dài trên chiếc giường êm ái và ngủ một thật sâu sau ngày hôm nay.

_ Ai bảo thế?

Câu nói nhanh gọn ấy gợi nhớ cho cả hai người trẻ tuổi "Còn nhiều việc đang chờ

hai đứa lắm."

Còn nữa sao?

Bảo Châu ngã người vào tường, tuyệt vọng nhìn sang Vĩnh Kỳ. Vĩnh Kỳ tuyệt vọng nhìn sang Wen. Wen tràn ngập hi vọng nhìn cả hai.

— Thấy không? Quét dọn sạch sẽ vào nhé! Thế thì mới mang lại bầu không khí tinh sạch cho bệnh nhân được.

Qua khung cửa kính trong veo, Wen chỉ tay về phía khuôn viên bệnh viện, cười nhẹ như chẳng có gì!

Khuôn viên rộng lớn bao quanh bệnh

viện chiếm diện tích đất khá nhiều.

Đề quét sạch lá cây trong khuôn viên... là cả một vấn đề lớn.

Chắc đến tối mới xong.

_ Một ngày ý nghĩa. Ha ha ha...

Wen cười, ông nháy mắt với hai cô cậu trẻ tuổi rồi bước đi thật dứt khoát.

Trước khi khuất sau hàng ngũ nhân viên y tá, chất giọng nhẹ nhàng của Wen vẫn còn vọng lại :

_ Đừng hòng giở trò hay tẩu thoát. Ta luôn quan sát cả hai từ xa đây.

Wen là thế. Hải hước và vui nhộn. Trầm tĩnh và sâu sắc. Tất cả tạo nên một Wen thật đặc biệt.

Những gì ông làm điều đang giúp ích cho hai cô cậu nhóc trẻ tuổi kia. Wen tin, vào một ngày không xa của tương lai, bệnh viện của ông rồi sẽ có được hai nhân viên tình nguyện mới.

_ Này, quét cho sạch coi. Anh cầu thả vừa thôi chứ!

Quăng câu chối sang cho người đối diện, Bảo Châu hậm hực gắt lên, mang từng thanh từ thốt ra ném mạnh vào gương mặt

điền trai không chút xót thương. Vĩnh Kỳ
nhướn mày, chẳng thèm đón lấy cây chổi
mà để mặc cho nó đáp đất, thản nhiên cất
giọng :

_ Sao không quét mà sai tôi?

_ Đúng là... chẳng những điếc mà còn
đuôi nữa sao? Không thấy tôi đang quét,
hả?

Hung hăng lia chổi về phía Vĩnh Kỳ, Bảo
Châu hất càm đánh thép.

_ Đang quét? Bộ cô không thấy rác đầy
ra hay sao?

_ Hai cháu, lại đây!

Một ông cụ lớn tuổi khẽ cất giọng khi thấy cả hai gây ồn hết sức. Đưa tay ngoắc hai con người trẻ tuổi ấy lại, ông cười tươi :

— Chắc hai cháu vừa bị phạt phải không? Tin ta đi, làm công việc này thú vị lắm. Vừa đem đến niềm vui cho người khác, vừa làm cho bản thân mình được vui. Các bệnh nhân trong khuôn viên rất thân thiện, các cháu có thể vừa trò chuyện với họ, vừa làm việc chăm chỉ. Mọi mệt nhọc sẽ tan biến.

Cụ ông thật thân thiện, hòa đồng và đáng mến.

_ Này, đã bảo làm việc cơ mà? Sao lại đứng đây tán gẫu, hả?

Giật thót tim. Vĩnh Kỳ và Bảo Châu nhanh chân chạy đi làm việc khi nhận ra chất giọng trầm tĩnh của Wen phía sau.

Cụ ông và Wen khẽ cười. Trong ánh nắng chớm nhẹ, có hai thanh niên chăm chỉ làm việc. Chốc chốc lại nghe tiếng cãi cọ vui tai khiến hai ông già ngồi trên chiếc ghế đá phì cười, khiến bọn trẻ nhỏ thích thú dõi theo.

Dần quen với việc quét dọn khuôn viên, Bảo Châu dạng dĩ hơn, cô nàng mạnh dạng bắt chuyện với một vài bệnh nhân bên phía mình đảm nhiệm làm sạch.

Được các cụ bà tấm tắc ngợi khen, nàng ta cười tíť mắt.

Phía Vĩnh Kỳ, ban đầu không thích mấy những cái nhìn ngưỡng mộ của đám nhóc con với trang phục bệnh nhân và gương mặt xanh xao thoáng nét cười. Anh chàng cáu đến mức không muốn làm tiếp. Bị phạt thôi, có gì đáng để ngưỡng mộ?

Nhưng may mắn thế nào, khi một chú nhóc lon ton chạy đến trao tay viên kẹo cho Vĩnh Kỳ rồi cười nói :

— Anh đẹp trai, bọn em tặng anh này. Anh thật tốt bụng. Sau này thường xuyên đến đây chơi với bọn em nhé! Ở trong đây buồn lắm.

Chất giọng trẻ thơ làm dịu đi sự mệt nhọc của Vĩnh Kỳ, xoa đầu cậu nhóc, Vĩnh Kỳ khẽ cười. Một lúc sau, chàng trai ấy quăng luôn cây chổi và nhập cuộc vào những trò chơi trẻ con cùng bọn nhóc đáng yêu. Đem lại tiếng cười cho vô vàn người.

Vì lý do đó mà Vĩnh Kỳ phải về trễ hơn Bảo Châu đến nửa tiếng. Trong khi người ta vừa chuyện trò vừa làm thì chàng ấy lại quăng công việc sang một bên và ưu tiên cho những trò chơi thú vị cùng đám nhóc lẫn xăn.

Màn đêm ảm đạm buông xuống thăm cỏ xanh rì, sắc đen nổi trội hơn cả sắc xanh. Mọi thanh sắc đều thua kém gam đen sang trọng, đầy bí ẩn. Làm bá chủ của bóng đêm, chiếm lĩnh các tinh tú đang phát sáng.

Một ngày nữa lại sắp trôi qua.

Nạp đầy năng lượng cho cơ thể xong, Thiên Di kiểng chân ngó qua khung cửa. Cảnh tối ôm thấp thoáng dưới ngọn đèn lửa thừa. Giờ này cũng đã muộn, chắc mọi người cũng đang chuẩn bị đi ngủ sau một ngày làm việc vất vả. Chỉ còn người có ca trực đêm mới ở lại chăm sóc và theo dõi tình trạng sức khỏe của bệnh nhân.

Húng từng đợt gió đêm, xong, buông vội rèm cửa xuống, Thiên Di lon ton chạy đến cạnh giường bệnh. Lại chăm chú ngắm nhìn gương mặt anh tú. Mãi chẳng chán!

Đêm về, đồng nghĩa với nỗi cô đơn đang giằng xé tâm trạng. Hy vọng nhìn thấy người con trai trước mặt thức giấc giống như đợi chờ một phép màu.

Nắm lấy bàn tay to rộng kia, Thiên Di áp vào má mình, khẽ thì thầm :

— Chồng yêu, mau mở mắt đi mà. Van anh đấy. Đừng đùa nữa. Em ghét thế này lắm.

_ Chồng yêu, anh thích được gọi thế mà. Mau tỉnh dậy đi mà còn nghe em gọi chứ!

_ Chồng yêu, anh đừng ngủ nữa mà. Anh tệ lắm, dám ngủ một mình bỏ em...

_ Trương Vĩnh Khoa, anh có nghe thấy em nói gì không hả? Thừa biết người ta lo cho anh thế mà...

_ ....

_ Em xin lỗi, em sai rồi. Thật sự sai rồi. Đáng ra không nên dùng những trò trẻ con ấy để chọc tức anh. Lẽ ra em phải trân trọng những lúc mình ở cạnh nhau. Sao em không ý thức được điều đó sớm

hơn chứ?

— Anh tỉnh lại đi mà. Em hứa, khi anh tỉnh dậy, em sẽ không trẻ con nữa. Không thể nữa....

Gió vẫn ung dung ngao du khắp chốn.
Mây cứ lơ đãng bay đến mọi nơi. Tỉnh tú
mãi phát sáng.

Khoảng lặng khiến Thiên Di bật khóc
trong đêm.

Sóc con mãi ngồi nói và mong nhận
được lời đáp trả từ chất giọng lạnh lùng,
cao ngạo. Nhưng chẳng thấy!

Nước mắt là thứ ngôn ngữ đáng ghét.

Chúng cứ lần tới nỗi buồn vô tận. Dày
vò trái tim nhỏ bé trong nỗi cô độc giữa
đêm. Ánh trăng bần bạc như đang gặm
nhấm nỗi xót xa.

Đau. Đau lắm.

Cứ khóc mãi thế Vĩnh Khoa cũng chẳng
thèm mở mắt. Thừa biết điều đó, sóc

con gượng cười để nén nước mắt.

Nhưng... không được. Từng giọt nước
trong suốt như pha lê rơi lã chã, thấm
đắm vào trái tim đang rỉ máu. Liệu thứ
nước trong suốt sẽ thấm dần vào da thịt
người đang nằm đó, thay chủ nhân của nó
truyền những gì muốn nói đến người đang
nằm trên chiếc giường trắng với gương

mặt lạnh băng?

Đúng rồi... vỏ sò may mắn...

Nghĩ vội, Thiên Di nhanh tay lục lọi trong túi tìm thứ đồ nhỏ bé kia, đặt dưới gối nằm của Vĩnh Khoa. Mong sao may mắn sẽ kéo đến!

Khóc đến mệt người, sóc con gục đầu xuống chiếc giường trắng, tay vẫn nắm chặt bàn tay to rộng không rời. Chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay!

Đêm đó, điều kỳ diệu đã xảy đến. Giấc ngủ sâu làm sóc con không cảm nhận được nhịp đập cạnh mình đã trở lại. Bàn tay được nắm chắc khẽ lay động như

Muốn truyền hơi ấm đến cho sóc nhỏ.

Nhưng những cử chỉ khơi nguồn sống ấy chỉ diễn ra trong tích tắc. Sau

đó, đầu lại vào đây. Hệt như chưa từng có gì xảy ra.

Phép màu sẽ tan biến khi ngày mới kéo đến!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70

Ang mây thứ 70 : Tiễn biệt

Lung linh vệt sáng mờ trước khoe
mắt. Hỡi cô bé ngốc nghếch lắm trò. Biết
anh đang nhìn thấy gì trước mắt mình
không? Ừ. Anh sẽ không nói cho em
biết. Bởi anh chắc chắn, em đã đoán
được. Rồi thời gian sẽ chóng qua. Chờ
anh nhé, anh sẽ ôm em vào lòng. Khi thức
giấc...

Một tuần sau,

Trời trong vắt chứa màu xanh hy vọng.
Gió nhẹ nhẹ ướm thử chiếc áo chuyển
mùa. Cũng đã đến giữa kỳ nghỉ hè rồi
còn gì.

Ánh nắng ban mai rọi khắp sân bay bạt
ngàn. Trong cả ngàn người có mặt tại sân

bay, chỉ duy có ba chàng thanh niên trẻ tuổi là nổi bật.

Đến tận sân bay, Wen cười hiền nhìn cậu học trò đến nay đã có thể gượng dậy bằng chính sức lực của mình và đã có thể đứng vững trên đôi chân tưởng chừng vô dụng.

Chuyến du học không biết sẽ kéo dài trong bao lâu nhưng dường như mọi người đều đang rất phấn khởi cho hành trình phía trước.

Màn làm quen với hai người bạn đồng hành diễn ra chớp nhoáng. Họ khớp ý nhau đến từng chút một tuy không có những sở thích giống nhau.

A Huân hòa đồng, thân thiện. Triết Minh lạnh lùng, tốt bụng. Bách Nhật lóc chóc, trầm tĩnh. Cả ba cá tính khác biệt như gặp nhau, liệu có tạo nên một tình bạn tốt đẹp khi mà chỉ vừa đặt chân lên máy bay, cả ba đã tranh cãi về chuyện sang Úc sẽ đi những đâu.

Xin nhắc lại, sang đó để học chứ không phải để ngao du và ngắm cảnh!

Thiên Di không đến.

Tất cả hiểu, ngày chuyển bay cất cánh cũng là ngày Vĩnh Khoa có chiều hướng tỉnh dậy. Nhưng... đâu ai biết sóc con đang rất hệt hắt khi mà chiều hướng

tỉnh lại chỉ xuất hiện trong vài giây ngắn ngủi rồi sau đó mất hút.

Đến bao giờ thì hoàng tử mới chịu hé mắt sau những ngày ngủ vùi đây?

_ Haizz, mệt thật!

Chính An vừa bước đi, vừa thở dài rồi chán chường nói. Gương mặt có lợi thế chóng thu hút tầm nhìn của những cô nàng thích cái đẹp.

Chẳng phải mấy ngày nay ăn không ngủ rồi hay sao mà than mệt?

Nghĩ thầm, Vĩnh Kỳ huých mạnh vào người Chính An, cười nham nhở :

_ Sao mệt? Công việc ít quá nên mệt à?

_ A, đến giờ rồi. Tạm biệt nhé! – Bỏ qua câu nói có hàm ý “khiêu chiến” của tên “cà chớn” Vĩnh Kỳ, Chính An giờ chiếc đồng hồ trên tay lên xem rồi chột reo lên, nét mặt như muốn nói “Ta không rảnh mà đôi co với nhà ngươi!”

Quay sang Wen, Chính An khẽ chào rồi chạy đi, hòa vào dòng người đông đúc nơi sân bay.

Quái lạ. Anh chàng lại tỏ ra bí mật trước mặt Vĩnh Kỳ. Có chuyện gì mà cậu không biết sao?

Hay là... hẹn hò với bạn gái mà giấu?

Vĩnh Kỳ nghi ngờ nhìn theo dáng Chính An, chẳng hiểu sao chàng ta lại vội vàng thế nữa. Tự cười thầm với ý nghĩ vừa đặt ra, Vĩnh Kỳ đưa tay che miệng đầy ma quái. Chính An mà có người yêu thì thế nào nhỉ?

__Mấy đứa nhóc có vẻ thích con nhĩ?

Chất giọng trầm tĩnh của Wen đã đưa Vĩnh Kỳ thoát khỏi lối suy nghĩ ấy. Cho hai tay vào túi, cậu hắng giọng rồi nói :

— Đương nhiên. Ai mà cưỡng lại được vẻ đẹp hút hồn của con!

_ Tự tin quá đấy. À, con bé Bảo Châu ấy cũng chăm nhỉ?

Wen cười nhẹ, đẩy ánh nhìn sang cho Vĩnh Kỳ. Tia nhìn lấp lửng của Wen khiến ai đó sững người.

Hắng giọng lấy lại phong độ, chả hiệu sao Wen lại nhắc đến đứa con gái hung hăng ấy nữa. Vĩnh Kỳ nhếch môi, nhìn Wen đầy tinh ranh :

_ Her, thế thì Wen mời cô ta sang phụ giúp đi.

Đâu ai ngờ câu nói ấy đúng ý Wen. Ông cười ma mãnh rồi quay sang chàng trai trẻ vừa “sụp bẫy” :

_ Bảo Châu chân yếu tay mềm, chắc gì đã phụ giúp ta được nhiều việc. Ta biết, Vĩnh Kỳ rất giỏi trong khoảng này. Thế nhé. Mỗi ngày cứ đến giờ cao điểm thì con sang bệnh viện nhé.

Kể từ cái ngày “định mệnh xui xẻo” kia, Vĩnh Kỳ thường nhật đến bệnh viện hơn, diện lý do là đến chăm Vĩnh Khoa thay sóc con. Chứ thật ra là ngược lại, cậu ta đến là để chơi cùng đám trẻ nhỏ. Chẳng biết thế nào mà chơi cùng bọn nhóc lại thú vị đến thế.

Nhờ thế, bệnh viện ngày càng đầy ắp tiếng cười hơn. Từ đó, tình trạng sức khỏe của bọn nhóc có chuyển biến tốt

hơn, hồi phục nhanh hơn. Điều đó khiến Wen rất hài lòng về chàng thanh niên trẻ này.

Cũng từ đó, Wen lại nhận thêm một nhân viên mới cho việc tổng vệ sinh. Cô nàng Bảo Châu xinh đẹp luôn làm hài lòng những cụ bà ở đây, ai ai cũng ngợi khen tài khéo miệng của cô nàng.

Nhưng... cũng kể từ đó, bệnh viện được dịp ồn ào hơn nhờ hai chiếc miệng suốt ngày tranh cãi nhau.

Wen cũng rất đau đầu vì điều đó.

Sắc u ám, ảm đạm của bệnh viện dần biến mất, mọi gam sắc đẹp đẽ của sự

sống như nẩy nở thêm. Tiết trời ngày một vui tươi hơn. Vì thế, mỗi ngày đều có người xuất viện vì sức khỏe đã hồi phục.

Điều đáng lo ngại nhất vẫn là... Vĩnh Khoa. Gương mặt điển trai ngủ miệt mài ngày qua ngày. Mi mắt ương bướng chẳng chịu héch lên. Chát giọng lạnh lùng cao ngạo cũng chẳng thấy đâu.

_ Vĩnh Khoa sẽ tỉnh mà!

Để ý thấy nét mặt thất thiếu của Wen đa trò, Vĩnh Kỳ nhẹ giọng nói, ánh mắt đầy kiên định nhìn thẳng phía trước.

Hàng mi rớm bạc khẽ sụp xuống. Thay thế cho nét mặt thoáng buồn khi nãy là

một gương mặt đầy tự tin, rạng rỡ cười.
Wen nhẹ thả chất giọng trầm tĩnh của
mình vào khoảng không ồn ào, xô bồ.
Chất giọng ấy như nhấn chìm mọi thanh
âm đang phát ra, lan rộng cả sân bay :

_ Nhất định thế! Đừng lờ đi lời đề nghị
của ta, Nhớ đấy!

Cuối cùng thì chàng thanh niên trẻ tuổi
vẫn thua Wen thêm vô nữa. Vẫn không
sao đánh lạc hướng Wen đại nhân được.

_ Mong tin tốt từ hai người, nhé! - Chính
An cười nhẹ, mắt lướt qua ba dáng người
trước mặt rồi nói tiếp – Con sẽ chăm sóc

tốt cho sóc con và Vĩnh Khoa.

Nụ cười dịu dàng khẽ ngự trị trên gương mặt người phụ nữ trung niên. Bà nhẹ nắm lấy tay người đàn ông bên cạnh rồi bước vào trong.

Chính An khẽ cuối đầu chào rồi vẫy tay.

Lại thêm một chiếc máy bay nữa cất cánh.

Cùng một sân bay, cùng tiễn biệt hai tốp người.

Khẽ quay người đi, Chính An vươn vai đầy mệt mỏi, cậu bỏ qua mọi ánh nhìn mê mẩn của các cô gái sang một bên mà

thản nhiên bước đi.

Mong sao mọi chuyện ổn thỏa. Nhưng...
cái gì mà “Vật báu dưới gối nằm. Là
cách để gỡ rối!” chứ?

Chẳng có câu đố nào lại đơn giản đến
như thế. Hơn nữa, vị chủ tịch đáng kính
cũng chẳng phải người đơn giản, tầm
thường.

Thật ra ngụ ý trong câu đố của ông đề lại
là gì?

Ban mai một lần nữa rút qua.

Mãi ngồi hàng giờ trước chiếc giường đáng ghét, Thiên Di đưa ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn người trước mặt. Nhưng... ánh nhìn trở nên vô vọng khi chẳng thấy chàng trai ấy nhúc nhích hay hé mắt sau những ngày ngủ vùi trong một thế giới khác. Thế giới không có Thiên Di.

Một giọt nước mắt lăn nhẹ trên bờ má xinh. Gương mặt đáng yêu đã thiếu mất nét cười. Trở nên xanh xao hơn. Cứ thế thì người không bệnh sẽ trở thành người bệnh mất.

Hoàng hôn dần buông xuống cho ngày dài chóng qua.

Chưa bao giờ sóc con cảm thấy ghét thời

gian đến thế. Thời gian giống như đang cướp đi Vĩnh Khoa vậy.

Dần thiếp đi sau một ngày buồn bã, Thiên Di vẫn nắm chặt bàn tay to rộng kia, ý thức cứ mong muốn cho tất cả chỉ là một giấc mơ và hôm sau, khi tỉnh giấc, mọi chuyện lại tiếp diễn như cũ.

— Vĩnh Khoa... anh mau tỉnh dậy đi mà... em xin anh đấy....

Quá mệt mỏi với sự chờ đợi vô vọng, không ngày nào Thiên Di không nói chuyện với Vĩnh Khoa cả. Nhưng rốt cuộc thì sao, những âm từ ấy cũng chẳng có chân để đi vào tâm trí ai kia.

Đôi môi chúm chím khê thốt lên vài chữ đầy mệt mỏi, gục đầu bên giường bệnh, sóc con lại chìm vào giấc ngủ.

Hơi ấm lạ thoáng bên tai, giấc ngủ như trở nên dễ chịu hơn khi sóc con có cảm giác người mình trở nên nhẹ tênh. Sau đó, cả thân người dễ chịu hẳn ra, giống hệt đang nằm trên chiếc giường êm ái.

Trong giấc mơ, dường như có ai đó khê gọi tên sóc con rất thân thiết. Chất giọng lạnh lùng mang đến cảm giác quen thuộc. Ánh nhìn đầy trìu mến. Người trước mặt cười nhẹ nhìn sóc nhỏ, bàn tay to rộng khê gơ ra phía trước. Nhưng.. chỉ khi

sóc con vừa rướn mình để nắm lấy cánh tay ấy thì mọi thứ lại trắng xóa. Tất cả biến mất!

Dáng người trước mặt tan biến, hòa vào không khí.

Nụ cười mất hút.

Ánh nhìn như bị che khuất.

Khoảng không vắng lặng đến đáng sợ.
Điều đáng sợ hơn là khi sóc con nhìn rõ nét mặt anh tuần ấy.

_ Vĩnh Khoa...

Mồ hôi túa ra khắp gương mặt bé xinh,

thoát khỏi giấc mộng ảo thật may mắn.
Và may mắn hơn nữa khi đó chỉ là một
con ác mộng.

Nhưng.. cảm giác sợ hãi vẫn là thật.

Sau khi định thần lại, sóc con đưa mắt
nhìn quanh không gian trắng toát rất đổi
quen thuộc.

Dường như Thiên Di vẫn còn chìm trong
con chiêm bao.

Sao thế này?

Nhìn chiếc đồng hồ cạnh cửa vẫn đang
quay những vòng tròn vô vọng quanh một
trục xoay cố định. Bây giờ là 3h sáng.

3h sáng?

Nhìn lại một lần nữa khoảng không quen thuộc. Lúc này, Thiên Di mới thực sự hoàn hồn.

Gương mặt trở nên sợ hãi tột độ.

Vĩnh Khoa đã biến mất.

Hơn nữa, sao sóc con lại nằm trên chiếc giường bệnh của Vĩnh Khoa cơ chứ?

Luống cuống leo vội xuống giường, Thiên Di hoang mang tìm khắp phòng nhưng chẳng thấy.

Bật vội tay nắm cửa, hành lang bệnh viện vắng tanh, không một người.

Cảm giác sợ hãi lan rộng cả cơ thể yếu ớt. Như một loài động vật gặm nhấm dần chiếm lấy cả mọi ý thức.

Đôi chân nhỏ thoăn thoắt chạy khắp hành lang bệnh viện mong muốn thấy một người nào đó. Vô vọng.

Chợt, Thiên Di giật mình khựng bước. Nòng súng lạnh toát chĩa thẳng vào thái dương đầy đáng sợ. Hết một con hổ dữ đang nhắm thẳng vào con mồi bé nhỏ, nòng súng mang màu bóng đêm và hoang sơ như cánh rừng không người.

Nhận ra người đứng trước mặt, Thiên Di như chôn chân tại chỗ.

Ném ánh nhìn hung hăng sang tia nhìn sợ sệt, Trương Tề lạnh nhạt nhếch môi :

_ Số phận của “Chìa khóa vàng” là phải chết.

_ ...

_ Bất ngờ lắm đúng không?

_ ...

_ Vĩnh Khoa không biết khi nào mới tỉnh. Nhưng đừng lo, nếu không còn “chìa khóa vàng” tồn tại trên đời này nữa, nó

chắc chắn sẽ trở về với con người trước đây. Còn giờ thì...

Tách.

Thanh âm ghê rợn vọng lại khắp hành lang, nồng sùng lạnh toát vẫn không chuyển dời.

Sóc con hoang mang nhìn người trước mặt. Dường như lo lắng đã choáng lấy não bộ khiến cảm giác sợ hãi trước nồng sùng là không có. Khi nghe Trương Tề nhắc đến cái tên thân thuộc, sóc con mới hoàn hồn, môi khẽ lắp bắp :

_ Vĩnh.. Khoa.. mất...

Nỗi sợ hãi làm sóc con không tài nào nói trọn vẹn những gì mình muốn thốt ra. Sóc con sợ, không phải vì nòng súng lạnh toát kia, càng không phải người đứng trước mặt kia mà là sợ vì không tìm thấy một ai đó, sợ vì khi chỉ vừa chớp mắt một lúc thì ai đó đã biến mất. Và sợ cơn ác mộng kia sẽ biến thành sự thật!

Xoạt...

Bỗng chốc, tầm nhìn bị che khuất bởi một bàn tay khác khiến Thiên Di không kịp phản ứng. Thụt một chân lại phía sau, Thiên Di chỉ biết đứng lặng yên trước bóng tối. Nỗi hoang mang lấn dần thần trí khiến sóc nhỏ thấy bất lực.

Cảm nhận được hơi lạnh từ bàn tay ấy, trong đầu hiện lên một người duy nhất có thể đến đây vào lúc này, Thiên Di khẽ gọi nhỏ :

_ Chính An, là cậu à?

_ ...

Không có lời đáp trả, không một thanh âm nào vang lên cả làm sóc con càng thất vọng.

Trương Tề lặng người, khẩu súng trên tay dần chao đảo. Nhãn thần run bần bật, khóe môi chẳng thốt lên lời nào.

Hơi ấm từ người phía sau như vòng tay

âm áp xiếc nhẹ cơ thể bé nhỏ. Thật nhẹ.
Thật khẽ.

Khóe môi bất giác run lên, Trương Tề
nửa muốn cười, nửa muốn thực hiện việc
vừa chuẩn bị thực hiện. Nhưng có điều gì
đó thôi thúc ông, mong muốn ông buông
khẩu súng đáng sợ xuống khi mắt ông
chạm ngay ánh nhìn sắc lạnh kia.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 71

Áng mây thứ 71 : Hoàng tử tỉnh giấc

Vẫn biết :

♥ Mỗi lần yêu là một lần đau. . .

♥ Mỗi lần xa nhau là một lần con tim bật khóc. . .

. . . Nhưng . . .

♥ Nếu tình yêu chỉ có nụ cười và hạnh phúc. . .

♥ Sẽ lấy đâu ra cái giá để người ta trân trọng. . .

_ Tránh ra.

Ánh nhìn kiên định bỗng chốc trở lại,
ngự trị trên khóe mắt hằn đỏ. Trương Tề
cầm chặt khẩu súng, thét lên đầy quyền

lực.

Bàn tay ấy vẫn giữ nguyên trên mắt Thiên Di. Không nhúc nhích, không có chút gì cho thấy người ấy sẽ buông lơi bàn tay ra, để ánh đèn sáng chiếm lĩnh tròn mắt to tròn.

Ý nghĩ tìm Vĩnh Khoa thôi thúc Thiên Di vùng ra khỏi bàn tay kia.

Khẽ nhúc nhích người, nhưng ngay lúc đó, một cánh tay khác đã nhanh chóng choàng qua vòng vai bé nhỏ một cách bất ngờ.

Sững người, Thiên Di chẳng biết phải làm gì. Càng không muốn nghĩ phải làm

gì trong lúc này. Bởi, sóc con đang dồn hết chất xám nghĩ cách thoát khỏi vòng tay ấy và tìm người đang làm mình lo lắng.

Cơn ác mộng cứ quanh quẩn trong đầu khiến sóc con càng hoang mang hơn.

Tia nhìn chằm thẳng ánh mắt kiên quyết, đầy sắc sảo.

Một khẩu súng khác được giơ lên giữa không trung, nhắm thẳng vào người trước mặt.

Khẩu súng trong tay Trương Tề lưỡng lự vài giây rồi dần được hạ xuống.

Trương Tề cười nhạt, ông quay người đi, âm vực trong giọng nói hơi khác thường ngày, chẳng biết có phải do vui mừng hay tức giận nhưng những thanh từ ông nói ra đều được nhấn mạnh :

— Giỏi lắm. Từ khi con bé ấy xuất hiện cho đến nay, không biết đã bao nhiêu lần con chống lại ta?

Trong ánh đèn mờ ảo, Trương Tề chậm rãi lê giày trên sàn gạch lạnh toát, tiếng giày và gạch chạm nhau rít lên như cơn cuồng phong ngầm. Hơi lạnh dần xâm chiếm cả hành lang bệnh viện.

Trong tích tắc, bàn tay được buông lời.

Đôi mắt to tròn thích nghi với vầng sáng mờ ảo.

Thiên Di sững người, đưa tay dụi mắt liên tục để đảm bảo rằng mình không nhìn nhầm người.

Niềm vui khôn xiết hết chiếc lá xuân đang chuyển màu và khoe sắc. Khóe mi nhòe đi vì vui mừng khiến sóc con không thốt lên lời nào.

Nhào đến ôm chặt lấy người trước mắt, Thiên Di thút thít reo lên :

_ Vĩnh Khoa, anh tỉnh rồi.

“Vật báu dưới gối nằm.Là cách để gỡ rối.”

Ngồi trước màn hình máy tính, Chính An không ngừng lẩm nhẩm đọc đi đọc lại hai dòng ấy.

Màn hình điện thoại vẫn sáng sau khi nhận được cuộc điện thoại từ ai đó.

Rốt cuộc là những câu chữ ấy có ý nghĩa gì chứ?

Cạch!

Tiếng mở cửa làm Chính An hơi giật mình, quay sang người vừa bước vào,

cậu nhẹ giọng hỏi :

_ Chưa ngủ à?

_ Chưa. Đó là lý do mà ban sáng cậu mờ ám?

Ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, Vĩnh Kỳ đẩy tia nhìn nghi ngờ sang Chính An, hỏi khẽ.

Không lẽ Vĩnh Kỳ đã nghe lén cuộc nói chuyện của Chính An trong điện thoại?

_ Thêm một người biết thì có thể sẽ giải đố nhanh hơn. Vậy là Vĩnh Khoa đã tỉnh?

Chậm rãi cất giọng, Vĩnh Kỳ điềm tĩnh

nhìn sang Chính An. Hai ánh nhìn chạm nhau trong tích tắc.

— Ủ. - Gật nhẹ đầu, Chính An ngã người vào ghế, khẽ nhắm mắt lại – Nhưng lạ lắm. Tôi không hiểu sao cậu ấy lại hỏi tôi “Con nhóc trong phòng bệnh là ai?”. Ngoài Thiên Di, còn có ai khác sao?

Vĩnh Kỳ trôn mắt nhìn sang Chính An khi anh chàng vừa dứt lời. Vĩnh Khoa... sao lại hỏi thế?

Một ý nghĩ khẽ lẩn át dòng suy nghĩ, không thể nào... nếu thế, sao Vĩnh Khoa có thể nhớ và gọi cho Chính An?

Bầu trời đêm tĩnh mịch lạ thường. Tĩnh

tú lấp lánh sáng trên nền thảm đen hết
những chú đom đóm đang thiêu dẹt nên
bức tranh đêm tuyệt đẹp.

Gió nhè nhẹ thổi. Lướt nhẹ thân lá mềm
mại.

Không gian tĩnh lặng chóng được phá vỡ
bởi câu nói băng quơ phát ra từ phía đối
diện Vĩnh Kỳ :

_ Cậu... và Bảo Châu thế nào rồi?

_ ...

Lúc người ta đang cố gắng nghiêm túc thì
lại kìm chuyện để nói. Cái tên Chính An
chết bầm.

Lờm Chính An, Vĩnh Kỳ nheo mắt, đánh giọng hỏi :

_ Thế nào là thế nào?

_ À, không, tại tôi thấy hai người thường lui đến bệnh viện nên hỏi thế. Có gì không được à?

_ Tôi đến bệnh viện làm lao công đấy! – Vĩnh Kỳ thất thiếu nói khi nghe nhắc đến hai từ “bệnh viện”. Chẳng ngờ cậu lại một lần nữa trúng kế Wen đại nhân.

_ Lao công?

Chính An há hốc nhìn sang chàng trai anh

tuần, không tin nổi người thế mà lại biết và thực hành từ “lao công”.

Trong khi đó, ánh mắt Vĩnh Kỳ ẩn hiện tia gian xảo, quỷ quyết chưa từng thấy. Tầm nhìn xăm xoi Chính An như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Một ý nghĩ “hại bè bạn” đang trôi dạt.

Vĩnh Kỳ cười nham nhỡ, đưa tay xoa xoa cằm và nghĩ cách để nói gì đó với Wen đáng kính.

Ngược lại, Chính An ngây thơ, đáng yêu vẫn không hề hay biết. Cậu vẫn chú tâm vào công việc được giao và suy nghĩ lời giải cho câu thách đố kia.

Tội nghiệp Chính An bé nhỏ.

Vĩnh Kỳ vỗ vỗ vai Chính An rồi phì cười. Gương mặt tỏ ra đáng yêu kia đang giấu một “âm mưu hại bạn” phía sau.

Rơi vào tay Vĩnh Kỳ ma quái xem như Chính An xúi quẩy vậy

Ánh trăng chưa lúc nào sáng hơn bây giờ. Tròn trĩnh phẳng phất sau mây mù đen kình.

Tinh tú mang niềm hạnh phúc, tỏa sáng lấp lánh, dệt nên bức tranh uyên ương

buồn.

Qua khung cửa títt xa, ánh trắng cổ rướn
mình len lỏi đến hai bóng người trên
hành lang bệnh viện.

Tia lạnh từ ánh nhìn bỗng chốc chuyển
sang hung hăng.

Hắt bàn tay đang ôm chặt lấy eo mình ra,
Vĩnh Khoa hờ hững buông ra câu nói
khiến sóc con ngạc nhiên :

_ Bỏ ra.

Chất giọng lạnh lùng tủa ra khắp khoảng
không, vây lấy cơ thể bé nhỏ.

Thiên Di ngơ ngác nhìn người trước mặt, vẫn gương mặt xanh xao, vẫn ánh nhìn lạnh lùng, vẫn bộ trang phục bệnh nhân. Đúng thật là Vĩnh Khoa. Nhưng sao... thái độ cậu khác thế?

— ĐỪNG vì tôi vừa cứu cô mà làm trò đó. Chẳng qua tôi không muốn mình vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy cảnh chết chóc thôi. Cũng chẳng hiểu nổi tại sao tôi lại cứu một người không quen biết nữa.

Từng âm thanh truyền đến tai khiến Thiên Di choáng ngợp. Đôi mắt lém lỉnh hoang mang như đang lạc trong một mê cung không lối thoát.

Mím môi thật chặt, sóc con sợ hãi nhìn

Vĩnh Khoa, khẽ nói :

_ Anh... bị làm sao thế?

Tia lạnh nghe như không hiểu người trước mặt nói gì, cho hai tay vào túi, Vĩnh Khoa khẽ dờn bước đi :

_ Tôi về phòng, không rảnh đâu đứng đây với cô.

Dáng người cao cao dần khuất sau hành lang bệnh viện không chút do dự. Bước chân lạnh toát khiến mọi vật cúi chào kính cẩn. Gương mặt chẳng có chút biểu thị cảm xúc nào.

Bất lực nhìn theo chàng trai mình yêu,

Thiên Di không hiểu chuyện gì đang xảy đến nữa. Nước mắt lại là thứ ngôn ngữ đáng ghét. Dòng suối trong suốt tuôn ra khỏi khe mắt, lấp át gương mặt đáng yêu.

Trong không gian tối om mang chút ánh đèn mờ ảo, chàng thanh niên lẳng lặng bước về phòng

Trong hành lang lạnh lẽo nơi bệnh viện, cô gái nhỏ ngồi bệt xuống nền đất lạnh, ánh nhìn hoang mang nhìn theo cái dáng đã khuất, hai tay đan xen vào nhau, cố tìm những giọt nước mặn chát đang tuôn rơi. Không hiểu chuyện quái gì vừa xảy đến. Ước sao đó chỉ là một giấc mơ.

Nhưng không, đó hoàn toàn là sự thật.

Không hiểu lý do tại sao khi vừa tỉnh dậy Vĩnh Khoa lại không nhận ra sóc con. Thất thiêu đứng lên trong ánh đèn mờ ảo, Thiên Di đưa tay quạt nước mắt, phải cứng rắn hơn nữa. Phải như thế thì mới đấu với Vĩnh Khoa được. Đâu phải không còn cơ hội “trả thù”.

— Nhất định em sẽ làm anh nhớ lại em,
Trương Vĩnh Khoa đáng ghét.

Tiếng chim riu rít ngoài khung cửa mang ánh bình minh soi rọi cả bệnh viện. Mọi hoạt động trở về nhịp sống của ngày mới.

Nắng len lỏi qua khung cửa, chiếu thẳng vào gương mặt lạnh lùng trong gương phòng. Từng đường nét tuyệt đẹp nổi bật giữa ánh ban mai.

Wen khẽ cười rồi bước ra ngoài sau khi đã kiểm tra tổng quát cho Vĩnh Khoa xong.

Đóng chặt cánh cửa phòng, Wen buồn bã lắc đầu :

— Máu bầm tích tụ trên não nên tạm thời, Vĩnh Khoa đã mất đi một phần kí ức. Là cậu ấy chỉ quên duy nhất một người. — Tia rơi ngay gương mặt đáng yêu, Wen nói tiếp — Mọi chuyện còn lại điều nhớ

rất rõ. Nhưng cũng đừng quá lo lắng, rồi Vĩnh Khoa sẽ nhớ lại, khi máu bầm tan hết. Vấn đề còn lại là thời gian.

Vị bác sĩ già khẽ bước đi sau khi đã nói hết những gì cần nói. Nét mệt mỏi trên gương mặt dần dần ra.

_ Không sao đâu, rồi sẽ ổn thôi mà.

Chính An nhẹ nhàng an ủi sóc con, thật thì cậu cũng chẳng biết phải nói gì ngay lúc này nữa.

Ánh nhìn vương chút buồn, Vĩnh Kỳ sai chân bước vào gang phòng kia. Đưa tay đóng sầm cửa lại, cậu nhìn Vĩnh Khoa hồi lâu rồi khẽ hỏi :

_ Em biết “chìa khóa vàng” là ai không?

_ Không. – Chát giọng lạnh lùng đáng sợ lan rộng khắp phòng.

_ Biết Thiên Di là ai không?

_ Không.

_ Biết vợ em là ai không?

Ánh nhìn sắc lạnh bỗng ngẩng lên, chạm ngay ánh mắt lo lắng của Vĩnh Kỳ. Cười nhạt, Vĩnh Khoa thản nhiên nhún vai :

_ Chẳng phải hôn ước là của anh hay sao?

Sao? Cả chuyện này cũng nhớ? Vậy tại sao lại không nhớ sóc con?

Vĩnh Kỳ chau mày, ý nghĩ vừa hiện ra khiến cậu thốt lên :

_ Biết sóc con chứ?

_ Nhà mình có nuôi động vật? Xin lỗi, tôi không nhớ điều đó.

Trời ạ!

Vĩnh Kỳ giận dữ nhìn gương mặt thản nhiên kia, quả thật cậu rất muốn đấm cho tên này một trận trời tai.

Nhưng nếu làm thế, có lẽ hôm nay ai đó sẽ không được xuất viện và sẽ phải nằm lại nơi đây thêm vài ngày cũng nên. Dù sao thì cũng không được bạo lực trong bệnh viện của Wen đại nhân.

Dời bước chân đến bên cửa ra vào, Vĩnh Kỳ đưa tay mở cửa ra và bước đến kéo Thiên Di vào.

Đẩy sóc con đến trước mặt Vĩnh Khoa, Vĩnh Kỳ trầm giọng hỏi :

_ Thế còn người này, em biết là ai chứ?

Ánh nhìn rơi tõm trên gương mặt đáng yêu, Vĩnh Khoa thoáng nhú mày cho dòng kí ức ban tối quay về, lạnh giọng

đáp :

_ Không

Thừa biết trước câu trả lời là thế, sóc con khẽ cười rồi nói :

_ Không nhớ cũng...

_ Vĩnh Khoa ngốc, nghe cho rõ đây. Người này là Lữ Thiên Di, vợ chưa cưới của em, biệt danh sóc con là do em đặt cho cô ấy. Đồng thời, Thiên Di cũng chính là “chìa khóa vàng”. Nhớ chưa?

Vĩnh Kỳ giận dữ gắt lên, từng lời lẽ được nhấn mạnh một cách cố ý. Nhưng những thanh từ quan trọng ấy lại chẳng

có tác động đến người trước mặt.

Vĩnh Kỳ đâu ngờ đến một chuyện rất có thể xảy đến với Thiên Di. Vĩnh Khoa rất có thể sẽ chính tay chìa súng vào dáng người bé nhỏ kia và cướp cò không nhân nhượng.

Vì sao ư?

Phản kí ức đã mất không lấy đi bản tính lạnh lùng tàn bạo lúc chưa gặp Thiên Di. Trở về với con người trước đây, kể cả con gái, Vĩnh Khoa cũng sẵn sàng ra tay không chút do dự.

— “Chìa khóa vàng”... là cô?

Ánh nhìn lãnh đạm chiếu thẳng lên gương mặt đáng yêu vương chút nước mắt, Vĩnh Khoa lạnh lùng hỏi, gương mặt không biểu cảm bất kì sắc thái nào.

Nắm chặt tay lại, Thiên Di cướp quyền đặt câu hỏi, cố nâng ánh nhìn ngang tầm ai kia :

_ Thì sao?

Mọi ánh nhìn đổ dồn về Vĩnh Khoa, cứ ngỡ anh chàng đã nhớ ra. Nhưng không, ngay sau khi sóc con vừa thốt ra từ thừa nhận ấy thì gương mặt kia bỗng chốc trở nên đáng sợ. Thứ âm thanh ghê rợn như vọng lại từ hố sâu :

_ Là thật?

Sóc con gật đầu, ánh nhìn vẫn không rời Vĩnh Khoa.

Cùng lúc đó, Vĩnh Khoa cười nhạt, bước tới trước mặt Thiên Di cùng khẩu súng trên tay.

Mọi cử chỉ diễn ra chớp nhoáng khiến người khác không kịp nhìn rõ.

Nòng súng đen kình lại một lần nữa nhắm thẳng vào vầng trán bé xinh. Nhưng lần này, người cầm súng lại là Vĩnh Khoa chứ không phải Trương Tề.

Tùng thanh âm ghê rợn được dịp thoát ra

khỏe môi đỏ, chất giọng lạnh lùng như
muốn nhấn chìm tất cả

_ Nếu vậy... cô phải chết.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 72

Áng mây thứ 72 : Hoàng tử lẩm lời.

Anh lạnh lùng... là vì em.

Anh trẻ con... là vì em.

Anh ngốc nghếch... cũng là vì em.

Anh thay đổi mình... cũng chỉ vì em.

Tất cả đều là vì em, cô nhóc lấm trò!

Vì bảo vệ em.

Vì yêu em.

Anh đã không còn như ngày trước.

Dường như tình yêu anh dành cho em...
đang lớn dần theo năm tháng.

Rồi một ngày...

Khi ánh bình minh nhuộm màu bảy sắc...

Khi nắng vàng soi rọi khắp muôn nơi...

Khi gió và mây hòa chung nhịp đập...

Anh và em... sẽ cùng nhau vẽ nên bức tranh hạnh phúc!

Vạn vật như ngưng đọng, gió như ngừng thổi, mây như ngừng bay, thời gian như ngừng trôi.

Cả không gian sắc mùi nguy hiểm. Hết như lưỡi hái tử thần đang ve vãn trước con mồi, gieo rắc tia sợ hãi. Chờ cơ hội để cướp đi luồng sinh khí và tóm lấy con người xấu số mang về cõi hư không.

Thiên Di không thốt nên lời, ánh mắt rơi tõm trên gương mặt sắc lạnh, hoang mang, lo sợ. Nếu tia nhìn là thứ vũ khí

lợi hại để giết người thì có lẽ, sóc con đã chết khi chạm ngay ánh mắt sắc lạnh đầy đáng sợ kia.

Vĩnh Kỳ trừng mắt nhìn hành động của Vĩnh Khoa mà không ngờ đến. Trước khi cậu kịp cất giọng thì Chính An đã lên tiếng, phá tan bầu không khí ngột ngạt, nguy hiểm giữa gang phòng :

_ Khoa, bỏ súng xuống đi.

Tia lạnh vẫn nguyên vẹn trên gương mặt anh tuấn, nòng súng vẫn không lay chuyển hay có dấu hiệu sẽ hạ xuống. Vĩnh Khoa nhếch môi hiểm, phát ra thứ thanh âm ghê sợ :

_ Tại sao tôi phải làm thế?

_ Vì...

Bụp.

Chiếc cặp quai chéo hồng phấn từ từ rơi xuống nền gạch trắng sau khi đã hạ cánh êm ái trên gương mặt anh tuần một cách bất ngờ.

Không gian lắng đọng ngay lúc đó. Chỉ còn tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường là ung dung chạy như chẳng có gì.

Gương mặt dần biến sắc, nồng sùng trên tay đã được hạ xuống cùng sự thay đổi của sắc mặt.

Trước khi để ai đó kịp hỏi tội, Thiên Di đã nhanh nhẹn nói, tia nhìn nhắm thẳng vào người đối diện trở nên hung hăng hết ai đó đã từng thể :

_ Đau không?

Đúng lấu cá.

Đã ném đồ vào mặt cậu mà còn lên giọng hỏi thế?

Vĩnh Khoa nheo mắt hung tợn, gieo tia nguy hiểm lên cơ thể bé nhỏ, găng từng chữ :

_ Làm trò gì hả?

_Ồ, thế là không đau rồi! Phải tìm thứ gì đó cứng hơn mới được, nhỉ?

Sóc con tinh nghịch nháy mắt làm ai đó tức điên.

Nở một nụ cười tinh ranh, Thiên Di nhẹ nhấc bàn chân “vàng ngọc” của mình lên và tháo chiếc giày búp bê xinh xắn đang ngự trị trên chân ra.

Vèo...

Rầm!

May mắn thay. Khi chiếc giày vừa nhắm mục tiêu là gương mặt điển trai bay thẳng

đền không chút do dự hay nề tình thì
Vĩnh Khoa đã nhanh chóng né sang một
bên. Chiếc giày chạm tường rồi nhẹ
nhàng tiếp đất.

Đưa tay xoa xoa mũi tỏ vẻ đắc ý khi né
được vật thể bay, Vĩnh Khoa nhếch môi
lạnh, gương ánh nhìn tinh quái nhìn sang
người đối diện :

_ Chỉ có thế...

Câu chữ còn lại bị nuốt trở lại cuống
họng khi một chiếc giày khác đáp thẳng
vào gương mặt anh tuần một cách bất
ngờ.

Giày búp bê ung dung rơi xuống đất, để

lộ gương mặt hằm hằm tốt độ, ánh nhìn đánh lại đầy giận dữ. Luồng khí lạnh bộc phát, hoành hành khắp phòng, như đang chiếm lĩnh cực Bắc đất nước.

Cơn giận lan tỏa khắp các tế bào, Vĩnh Khoa toan bước đến xử lí con nhóc ngỗ nghịch nhưng đã bị Chính An can ngăn.

_ Vĩnh Kỳ, đưa sóc con ra ngoài đi.

Vừa dứt lời, Chính An đã mạnh tay xô dánh người anh tuấn trở lại giường mà quên mất là ai kia vẫn đang còn hơi đau do vết thương.

Khi nhìn thấy Vĩnh Khoa thoáng nhú mày, Chính An mới chợt nhớ đến rằng ai

đó đang bị thương. Toàn bước đến đỡ Vĩnh Khoa dậy thì Chính An đã bị đẩy sang một bên bởi bàn tay nhỏ nhắn cùng chất giọng đáng yêu vang lên :

_ Vĩnh Khoa, anh có sao không?

Vì lo lắng nên sóc con đã không cảnh giác cẩn trọng. Sau khi vừa gây họa, sóc con lại chóng quên.

Thế là bị tóm trong nháy mắt.

Tuy có hơi đau nhưng Vĩnh Khoa vẫn còn đủ mạnh để giữ chặt con nhóc nghịch ngợm vừa ném giày vào mặt mình.

Chiếm lĩnh thế thượng phong, Vĩnh Khoa

túm chặt hai cánh tay nhỏ nhắn. Gieo tia nhìn hung hăng lên người Thiên Di, chất giọng lạnh tanh được ném vào không trung, sắc mùi nguy hiểm :

_ Dám làm thế với tôi. Cô chết chắc.

Thiên Di đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa chậm chậm. Nửa muốn đánh, nửa không muốn vì sợ đánh trúng vết thương của cậu. Cũng tại “lỡ yêu” rồi nên thế!

Thế nên ban nãy, nhắm vào gương mặt là cách tốt nhất.

Gương mặt...

Một ý nghĩ táo bạo và khá điên rồ hiện

lên trong đầu sóc con. Mím môi thật chặt, Thiên Di lại nhìn chằm chằm Vĩnh Khoa... do dự

Làm sao đây? Có nên..không ta? Nếu làm thế khác nào... nhưng... nếu không thì mình chết chắc. Xem ra anh ấy giận thật rồi. Nhưng... có kỳ lắm không?

Tư tưởng đang đấu tranh hết sức kịch liệt, cuối cùng sóc con cũng đưa ra quyết định. Cười ma mãnh, mặc cho tay bị giữ chặt dưới bàn tay rắn chắc, Thiên Di khẽ nhướn người lên...

Cánh hoa anh đào mềm mại khẽ phớt qua làn môi mọng đỏ. Mọi cử chỉ thật nhẹ nhàng và đầy bất ngờ.

Một nụ hôn mỏng manh cùng hương gió
nhè nhẹ vương nơi cánh mũi.

Rời khỏi làn môi ai đó, Thiên Di cuối
đầu để che đi gương mặt đang ửng đỏ hết
quả cà chua chín mọng.

Bàn tay được nới lỏng ngay tức khắc vì
cái hành động đầy bất ngờ kia. Nhân cơ
hội, sóc con chuồn thẳng. Chạy vụt ra
ngoài trước cái nhìn ngờ ngác của Vĩnh
Kỳ và Chính An.

Không gian quanh phòng lại im lặng đến
choáng ngợp nhưng mang hương vị hạnh
phúc.

Dường như khóe môi vẫn vương chút gì đó. Nhẹ nhàng thanh khiết như làn gió thơm hương xuân mới.

Cảm giác thân quen khó tả chiếm lấy trí óc trống rỗng về cô nhóc gan lì.

Gương mặt anh tuấn cùng tia sắc lạnh vẫn điềm nhiên. Khẽ đưa tay chạm môi mình, Vĩnh Khoa cất giọng, mắt vẫn đau đáu nhìn vào khoảng không như người mất hồn :

_ Cô ta... là ai?

Chạy được một đoạn, Thiên Di dừng lại,

dựa lưng vào tường thở hỗn hển. Gương mặt vẫn ửng đỏ sau hành động vừa rồi. Tim đập loạn nhịp vì hồi hộp.

Chạm nhẹ môi mình, sóc con cười khẽ.

Hạnh phúc như ánh nắng chớm nhẹ ngoài kia, phảng phất hương thơm dịu dịu quanh cánh mũi.

Mãi đắm chìm trong bể kẹo ngọt lịm, Thiên Di chẳng hay có người đang đứng sau lưng mình.

_ Này, Vĩnh Khoa tỉnh rồi nên hạnh phúc ra mặt thế à?

Chất giọng trong trẻo khiến Thiên Di giật

mình. Bảo Châu bước đến, cười tươi nhìn sóc nhỏ. Chợt, cô nàng phát hiện ra một cụ bà đang chậm rãi bước đi từ đằng xa. Chóng nhận ra cụ bà là người hằng ngày trò chuyện cùng mình, Bảo Châu quay sang Thiên Di, khẽ nói hết cô y tá sốt sắng lo cho bệnh nhân của mình :

_ Em đợi chị nhé. Chị đưa bà ấy về phòng xong sẽ nói chuyện cùng em. Chịu khó ngồi ở ghế đá trong khuôn viên bệnh viện hóng gió trước nhé. Chị sẽ ra ngay.

Nói xong, Bảo Châu hớn hờ chạy đi giúp đỡ cụ bà kia. Nhìn theo bóng dáng người chị đáng quý, Thiên Di ngây ngô cười. Dường như tính cách y tá đang dần lộ rõ. Đúng thật là Wen đại nhân, luôn khiến

người khác thay đổi theo chiều hướng tốt hơn.

Có khi nào trong tương lai, ngoài A Huân, Wen lại có thêm một “đệ tử” không nhỉ?

Nhờ Wen mà cả Bảo Châu và Vĩnh Kỳ ý thức được nhiều hơn, thay đổi nhiều hơn. Chẳng những thế, ngày nào họ cũng đến bệnh viện để giúp đỡ cứu y như là đang ở ngay chính nhà mình.

Đưa tay che miệng khi một ý nghĩ nhỏ khẽ vụt qua đầu, Thiên Di làm bầm, khoe môi hình thành nụ cười đáng yêu :

_ Mình cũng rất muốn có chị dâu...

_ Nè, sao em lại đứng đây?

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo liền xuất hiện ngay.

Từ phía sau, Vĩnh Kỳ thông thả duỗi thẳng chân bước đến chỗ Thiên Di. Ánh nhìn có phần ma mãnh khi vừa chứng kiến sóc con gan dạ dám hôn Vĩnh Khoa ngay trước “đám đông”.

Hiểu được hàm ý kia, Thiên Di bĩu môi :

_ Em làm vậy để thoát thân thôi.

_ Anh có nói gì à?

Nén cười, Vĩnh Kỳ thân nhiên nói, mắt dờn sang hướng khác để tránh chạm ngay ánh nhìn đáng yêu đang là chất xúc tác gây cười kia.

Hơi bị xấu hổ, sóc con ngó lơ chỗ khác, giả vờ hỏi :

_ Anh tìm chị Bảo Châu hả?

_ Tìm cô ta làm gì?

Vĩnh Kỳ như bị sục hổ ngay lúc sóc con vừa dứt lời ngây thơ. Đúng thật là thông tin ngày nay truyền đi với vận tốc ánh sáng. Chắc nay mai thôi, cả bệnh viện sẽ biết tới cặp đôi Vĩnh Kỳ – Bảo Châu và trên diện rộng, chắc cả đất nước Việt

Nam sẽ biết tổng?

Cả hai trong sạch cơ mà. Sao lại trở thành tình nghi số 1 đất nước chứ?

_ Anh tưởng mình là tổng thống chắc?

Nhìn thấy được tâm tư đồ sộ của anh chàng mộng tưởng, Thiên Di lên giọng chọc ngoáy mặc dù thừa biết là Vĩnh Kỳ đang giả vờ đóng kịch để làm mình vui.

Giống như một người anh trai, cũng giống như Hải Nhân, Vĩnh Kỳ luôn là thế.

_ Tổng thống à? Ý tưởng không tồi.
Okay, mai anh sẽ đăng ký một khóa học

cho chuyên ngành tổng thống.

_ Hi hi, vậy cố lên nhé!

Cả hai cùng phì cười trước những lời mang chất gây cười kia. Hành lang bệnh viện như mang lớp áo khác. Tiếng cười vang vọng khiến mọi bệnh nhân vui lây. Không khí chẳng ngột ngạt và nồng mùi thuốc sát trùng, thay vào đó là bầu không khí vui tươi.

Luồng khí ấy rất có lợi cho sức khỏe của bệnh nhân! Cũng như câu “Một nụ cười hơn mười than thuốc bổ”.

_ Thiên Di?

Khẽ chau mày nghi hoặc cho cái tên không chút ấn tượng với đầu óc trống rỗng, Vĩnh Khoa hỏi lại Chính An cả mấy lần chẳng chán nhưng cũng đủ để khiến người trả lời bực dọc.

Chính An ngồi phịch xuống giường bệnh, kìm nén cảm xúc, khẽ đáp :

_ Tôi nhắc lại lần cuối cùng. Cô ấy là Thiên Di.

_ Thiên Di?

_ ...

Thở dài, Chính An dúi mình xuống giường, lấy gối trùm kín đầu mình lại vì tên ngốc cạnh bên.

Sức chịu đựng của cậu có giới hạn mà. Cứ hỏi mãi. Đợi đến khi máu bầm tan thì tự khắc sẽ nhớ thôi. Hỏi chi lắm thế!

Vĩnh Khoa ma mãnh nhìn vào góc tường, khước môi lập đi lập lại cái tên ấy rồi khẽ cười. Cũng có chút ấn tượng. Và hơn hết, khi môi ai đó khẽ chạm môi cậu, cũng thấy vui vui mặc dù chẳng hiểu lý do vì sao.

_ Này...

Lay lay người Chính An, Vĩnh Khoa hờ

hững cất giọng.

_ Gì nữa?

Quảng cái gồi vô can sang một bên,
Chính An hằng học gất vì bức mình. Sao
cái con người này khi mất trí thì lảm
chuyện thế không biết!

Lưỡng lự vài giây, Vĩnh Khoa quay sang
nhìn Chính An, thốt ra câu hỏi khế :

_ Thiên Di thường hôn tôi như thế à?

_ ...

Cái tên này....

Chính An không kìm nổi bức mình với cái tài lảm chuyện tò mò kia. Chuyện riêng tư giữa hai người thì làm Chính An bé nhỏ biết được? Chẳng lẽ mỗi lần cả hai đi chơi cậu phải theo... rình?

Hằng học nhìn Vĩnh Khoa, nở một nụ cười ngượng, Chính An đáp lời :

_ Chuyện đó thì làm sao tôi biết được?

_ Sao lại không biết?

_ Cậu... Được rồi, khi nào Thiên Di quay lại đây, cậu cứ hỏi thẳng cô ấy.

_ Thế... tôi có phản ứng thế nào khi nhỏ ta làm thế?

— ...

— À, Thiên Di thường gọi tôi là Vĩnh Khoa hả? Còn kiểu gọi nào khác không?

— ...

— Mà Thiên Di thích dùng bạo lực với tôi lắm sao?

— ...

— Tôi và Thiên Di đang yêu nhau hả?

— Đấy. Hỏi sao không bức. Cứ lải nhải miết. Tại sao khi mất một phần trí nhớ lại thành ra thế này nhỉ? Hay là có va

chạm ở đâu nữa không? Sao cứ thay đổi
xoành xoạch thế!

_ Này, sao không trả lời tôi?

Vĩnh Khoa giận dữ gắt lên, tia nhìn trở
nên sắc lạnh.

Người giận phải là Chính An chứ?

Đến lúc này, Chính An mới chính thức
đứng phắt dậy. Con giận thật sự đã bùng
nổ. Bước ra cửa, cậu quăng lại câu nói
của mình một cách hung hãn khiến người
trong phòng chỉ biết nhìn theo :

_ Để tôi tìm Wen đến tiêm cho cậu vài
mũi thuốc ngủ!

Chương 73

Ang mây thứ 73 : Hoàng tử lẩm lời (2)

- Trở thành người yêu đầu tiên của 1 người, đó là điều may mắn. Nhưng. . .- Trở thành người yêu cuối cùng của 1 người nào đó... mới thật sự là hạnh phúc.

Tùng chòm mây lang thang dao du khắp chốn. Nắng len lỏi qua kẽ hở trong đám kẹo bông bênh ấy, chen chút nhau rơi xuống những tàn lá mới trút hết sương đêm, xanh ngắt.

Hàng cây lớn vắt sạch không khí, đem lại hương dễ chịu của ngày mới, vu vương nơi cánh mũi.

Gió dịu dàng quàng tay ôm trọn bầu trời, làm lung lay tán lá, vờn tóc ai thật khẽ.

Chóng tay nhìn xa xăm hồi lâu sau khi đã chọn cho mình chiếc ghế thích hợp và dễ tìm, Thiên Di nghiêng đầu nhìn những đứa nhóc ngây thơ đáng yêu đang đùa giỡn cùng nhau, nụ cười trẻ nhỏ thật trong sáng, không vương muện phiền tựa thiên thần.

Bỗng, kí ức ủa về như cơn gió vừa thoáng qua. Chớp chớp mắt, Thiên Di vội quay sang người bên cạnh, thứ âm

thanh trong trẻo khẽ vang cùng tiếng lá
dao động, phối hợp nhịp nhàng :

— Lạ thật. Sao trong phòng anh Vĩnh
Khoa lại có súng?

Câu hỏi nhỏ khiến Vĩnh Kỳ búng tỉnh,
thoát khỏi dòng chảy mênh mang đang ủa
nhau chạy trong não bộ.

Nhìn gương mặt đáng yêu, Vĩnh Kỳ khẽ
nhíu mày.

Đúng rồi!

Hôm đó, khi Vĩnh Kỳ đến bệnh viện, cậu
có đem theo một khẩu súng nhỏ, giấu
trong ngăn tủ của phòng bệnh nơi Vĩnh

Khoa nằm vì sợ Trương Tề đến bất chợt làm hại sóc con. Phải có thứ để phòng vệ chứ!

Mà Vĩnh Khoa cũng thích lục lọi thật. Mới vừa tỉnh dậy mà đã phát hiện ra trong phòng có “tàng trữ” vũ khí nguy hiểm! Chẳng những thế, cậu còn ngang nhiên lấy mà dùng.

Đưa tay gãi đầu, Vĩnh Kỳ nhỏ giọng nói, vẻ mặt hồi lối trong thật ngố :

_ Là do anh đem đến.

_ Anh Vĩnh Kỳ cũng sử dụng thứ vũ khí đó? – Thiên Di nhăn trán, mắt dán thẳng vào đối phương.

_ Không. Anh lấy trộm của Chính An.
Chắc cậu ta cũng phát hiện rồi!

_ Trời!

Thiên Di sửng sốt vì phát hiện ra anh em họ Trương có thật nhiều biệt tài khiến người khác kinh ngạc và không kịp tiếp thu.

Nếu người này mà được huấn luyện chắc chắn sẽ trở thành tên “đạo chích” đáng lo ngại đây.

Thật may mắn vì điều đó không xảy ra!

Một vệt sáng khẽ lướt qua, sóc con mở

to mắt nhìn Vĩnh Kỳ, hốt hoảng nói :

_ Anh ấy mất trí. Thế ai là người bế em lên giường?

_ Sao? Có chuyện đó nữa à?

Vĩnh Kỳ hét lên, mém chút nữa là đứng phắt dậy. Nét mặt làm quá sự việc hết sức.

_ Thiên Di, đợi có lâu... lắm... không?

Từ đằng xa, Bảo Châu hớn hờ chạy lại, rồi rít vẩy tay chào sóc con bé nhỏ. Nụ cười vừa hiện ra lại chóng mất khi đôi mắt đen láy chạm ngay ánh nhìn của ai đó không đội trời chung. Thay vào đó,

gương mặt liền trở nên không vui.

_ Sao anh lại ở đây?

_ Sao tôi lại không được ở đây?

Vĩnh Kỳ cũng không kém, anh chàng ngang ngạnh nói, mắt chẳng dể hoài tới dáng người đang đứng trước mặt mà nhìn sang chỗ khác thể hiện sự khinh thường đối phương.

_ Tôi chỉ hẹn Thiên Di thôi mà, sao anh lại ngồi đây?

Bảo Châu tròn tròn mặt, hung hăng nói như vung nanh trước con mồi. Tỏ ra mình có sức mạnh và đầy quyền năng.

_ Cái ghế này của cô à? Sao tôi lại không được ngồi đây?

Nhươn mày, Vĩnh Kỳ thản nhiên đáp bằng chất giọng khinh khinh.

_ Thôi. Anh chị đang gây ồn đó. Cũng may là... Wen... không... có... mặt... À, em phải đi hỏi cho rõ cái tên kia đã. Anh chị bảo trong ghen.

Thiên Di cười khẽ khi ánh nhìn chạm ngay tia nhìn sắc xảo đâu đó. Từ “bảo trọng” được sóc con cổ ý nhấn mạnh nhưng dường như chẳng có tác dụng với hai người đang “hăng máu”.

Nhanh chóng hiểu chuyện và không muốn trở thành một trong những phần tử gây ồn, Thiên Di vội chuyển chủ đề và đứng dậy chuồn thẳng. Đại gì mà ở lại để hưởng “hậu quả” chung.

Còn lại hai người không đội trời chung. Lãnh địa này là của họ.

Gió thay nhau rít vào tán lá tạo thứ âm điệu đáng sợ. Như cảnh báo cho con mồi biết thợ săn đang đứng tần ngần phía sau họ.

Cả hai ánh nhìn tóe lửa khi chạm nhau tích tắc.

Âm u...

_ Quét dọn phòng y tá, phòng bác sĩ, phòng mổ, phòng của tất cả các bệnh nhân trong bệnh viện này. Ta sẽ cho người kiểm tra. Cấm tuyệt đối lười biếng.

Tiếng nói quen thuộc như vọng lại từ cõi hư không, chất giọng ấy chẳng bao giờ quên cho được, thứ âm thanh luôn làm cả hai con người kia phải khiếp sợ.

Giọng nói kia như đã khắc sâu vào tận xương tủy. Và hơn hết, cả hai không ai cho phép mình quên chất giọng đặc biệt kia.

Wen cười hiền hậu, hai tay khoanh trước

ngực thư thái, nhân từ giao nhiệm vụ tối cao cho hai nhân viên quét dọn chuyên nghiệp chỉ trong một ca huấn luyện.

Chẳng đợi câu trả lời là đồng ý hay không đồng ý, Wen cười ranh mãnh rồi ung dung bước đi trong ánh nắng dịu nhẹ. Bỏ lại hai gương mặt ngơ ngác đến tột.

Cơ thịnh nộ vẫn còn nguyên vẹn.

Cuối cùng, cái lý do khiến sóc con bỏ chạy trước khi cuộc chiến kết thúc đã rõ như ban ngày. Thì ra là do đây!

Lại phải nhận khổ hình...

Cạch!

Thiên Di nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bệnh, bước thật khẽ vào trong để không gây ra tiếng động.

Ngủ rồi sao?

Nhìn gương mặt anh tuần trước mặt, Thiên Di khẽ cười. Lúc ngủ trông ai đó thật đáng yêu.

Ngồi xuống cạnh giường bệnh, sóc con chóng cảm nhìn chăm chú gương mặt đẹp mê lòng người kia.

Từng ngón tay thon thon di nhẹ trên vầng

trán cao rộng. Đôi mày rậm cùng hàng mi cong vút. Chạm nhẹ vào chóp mũi thanh tao rồi đến làn môi đỏ mọng.

Soạt.

Vĩnh Khoa khẽ nhúc nhích làm sóc con giật bản mình. Rút tay lại theo phản xạ. Gương mặt thoáng ửng hồng vì làm chuyện lén lút.

Hé mắt sau giấc ngủ ngắn, Vĩnh Khoa vươn vai rồi ngồi dậy. Mắt mở trau trấu nhìn đứa con gái đang ngồi trong phòng mình.

Một lúc sau, tia nhìn sắc lạnh chiếu thẳng lên người Thiên Di, khóe môi khẽ mấp

máy :

_ Vào khi nào thế?

_ Mới vào thôi. — Thiên Di nhỏ giọng, mắt chẳng dám nhìn Vĩnh Khoa lấy một cái vì sợ ai kia thấy gương mặt ửng hồng.

_ Thế à?

_ Vâng!

_ Thế... có tranh thủ lúc tôi ngủ mà hôn không đấy?

_ ...

Cái gì chứ? Anh tưởng mình đáng giá

lắm chắc.

Khẽ nghĩ, sóc con ngẩng đầu lên, nhoe mắt nhìn Vĩnh Khoa :

_ Anh nghĩ em biến thái như anh à?

_ Biến thái? – Tia lạnh chuyển màu, mái đầu khẽ nghiêng nhẹ, Vĩnh Khoa giương mắt ngạo mạn. – Tôi hay em là người biến thái trong khi em cả gan hôn tôi trước mặt Chính An và Vĩnh Kỳ?

_ ...

Hừ... đáng ghét. Anh mà không bị thương thì biết tay em. Khi mà nhớ lại rồi thì đừng có hòng mà người ta thêm

hôn cho. Grừ... đáng ghét.

Vĩnh Khoa vẫn chẳng thèm quan sát sắc mặt của sóc con, cậu thản nhiên đưa tay vuốt lại mái tóc bị rối rồi hỏi tiếp :

_ Em thường hôn tôi thế à?

_ Không. Vài lần thôi. – Thiên Di gất lên, nét mặt nghịch ngợm chứa phần hung hăng và... mắc cỡ.

_ Thế em thường gọi tôi là gì?

_ Tên đáng ghét, tên chết bầm, đồ con heo, đồ ngốc, đại ngốc.... Và chồng yêu!

Thiên Di hớn hờ kể đến độ thành thật, tia

nhìn vui tươi chiêm trợn nhãn thần.
Gương mặt đáng yêu khẽ làm ai đó rung động.

Nhưng... những từ phát ra từ cửa miệng nhỏ nhắn chẳng làm ai đó rung động ngoài hai từ “chồng yêu”.

Vĩnh Khoa chau mày, đưa tay nâng cằm sóc nhỏ lên ngang tầm nhìn, thản nhiên nói :

_ Gọi tôi là gì?

_ Tên đáng ghét, tên chết bầm, đồ con heo, đồ ngốc, đại ngốc.

Thiên Di hét lên thỏa chí, cố ý nhấn

mạnh từng âm ngữ để chọc tức ai đó.

Có hơi shock với những gì vừa nghe,
Vĩnh Khoa nhú mày hồi lâu rồi lạnh lùng
nhìn Thiên Di chậm chậm đầy tức giận.

Tia lạnh chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn,
khóe môi găng từng chữ :

_ Chỉ được gọi “chồng yêu”. Nếu để tôi
nghe những từ khác, em chết với tôi.

Rời tay khỏi chiếc cằm bé xinh, Vĩnh
Khoa lạnh lùng nằm lại xuống giường,
gối tay lên đầu rồi tiếp tục đặt câu hỏi :

_ Tôi và em đang yêu nhau?

_ Không. Phải nói là đã yêu nhau.

_ Đi chơi được nhiều không?

_ Cũng không nhiều lắm.

_ Sao vậy?

_ Vì anh toàn bận việc. Với lại có rất ít thời gian mình ở cạnh nhau.

_ Việc?

_ Anh bảo vệ em khỏi ông anh và.. anh luôn làm chuyện ngốc nghếch khiến mình bị thương. Luôn làm em khóc thôi.

_ Tôi làm em khóc?

Ánh nhìn có phần xót xa, Vĩnh Khoa nhỏ giọng hỏi sóc con. Cảm giác có lỗi dâng lên trong người khiến Vĩnh Khoa chỉ muốn bật dậy ôm chầm lấy người con gái trước mặt.

Thiên Di lén nhìn sang ai đó, thầm vui khi thấy nét mặt đó của anh chàng.

Cuối cùng cũng biết đau vì em rồi sao!

— Thế mỗi lần tôi làm em khóc sao lại không đánh tôi?

Hả?

Sóc con tròn mắt, như không tin vào

những gì mình vừa nghe. Đưa tay sờ trán Vĩnh Khoa rồi lại sờ trán mình. Không ai nóng hay có dấu hiệu khác thường gì sất.

Không ngờ Vĩnh Khoa lại nói thế.

Cụp mắt xuống, Thiên Di khẽ nói, đủ để cả hai nghe rõ :

_ Đánh được cũng đánh lâu rồi.

_ Thế em thích dùng bạo lực với tôi lắm ah?

_ Thích, thích lắm.

Cốc...

Nhấn mặt, Thiên Di đưa tay xoa xoa vị trí vừa nhận cái cốc đau điếng người ấy mà hậm hực lườm người đáng ghét đang nằm đó.

Rõ vô duyên. Hỏi người ta cho đã rồi lại “hành hung”. Người ta chỉ trả lời thật lòng thôi mà. Có cần mạnh tay thế không chứ!

Mãi ngồi trả lời những gì Vĩnh Khoa tra khảo mà sóc con quên mất mình định hỏi Vĩnh Khoa việc quan trọng. Ngồi ngay ngắn lại trên ghế, sóc con thở thở cất giọng hỏi đối phương :

_ À, tối hôm đó có phải anh bế em lên giường không?

_ Phải. Có việc gì à? – Lạnh lùng đáp,
Vĩnh Khoa hờ hững nhắm mắt lại.

_ Sao lại làm thế khi không hề biết em là
ai?

_ Đơn giản vì thấy em tội nghiệp. Có
giường không nằm mà lại ngủ như thế.
Mà sao hỏi lắm vậy? Tôi buồn ngủ rồi.
Ra ngoài đi. Đừng có ở đây mà làm ồn!

_ ...

Cái tên này...

Người lắm lời là anh chứ ai!

Phải rồi! Nói nhiều quá nên mệt à. Đồ khó ư.

Thiên Di gằm gừ soi tia nhìn hằm hằm vào người trước mặt. Tiếc là ai đó đã khép vội hàng mi, nếu không thì chắc sẽ có chuyện lớn.

Sóc con đang “hoa tay múa chân” mình họa cho những gì mình muốn xả ra ngoài cho đỡ tức. Nếu “giáng đòn” thật chắc phải đau lắm.

_ Còn không ra ngoài?

Đột nhiên, Vĩnh Khoa mở mắt làm Thiên Di đứng hình, vội ngưng trò trả đũa lên lút, tay vẫn lơ lửng giữa không trung.

_ Làm trò gì đây?

_ A ha, phòng anh nhiều muối quá...
Thôi, anh ngủ ngon nhé. Em ra ngoài.

Viện lý do, sóc con quơ tay quơ chân rồi
nhanh chóng đứng lên và vọt ra ngoài
trước khi ai kia nổi cáu.

Cười nham nhỡ, Thiên Di đóng cánh cửa
phòng lại rồi nhắc chân bước ra ngoài
trong niềm vui hả hê.

Vĩnh Khoa phải chịu trận dài dài hay sóc
con sẽ phải hứng hình phạt từ ai đó?

Chuyện đó là của tương lai. Còn hiện tại,

Thiên Di vô cùng, vô cùng hân hoan khi mình vừa làm được gì đó lén lút để trả thù. Trò “tiểu nhân” đôi khi cũng vui phết!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 74

Áng mây thứ 74 : Đêm... yêu!

Gặp gỡ và nảy sinh cảm xúc có thể là định mệnh ♥

Nhưng ở lại hay ra đi lại hoàn toàn là sự lựa chọn của mỗi người ♥

Tối đến.

Mặt trời dần lặn nhườn vị trí tiên phong
cho trăng cao lên ngôi.

Mây xanh dần tan cho mây đen kéo đến.

Sao lung linh hiện ra trên nền áo mới.
Phát sáng lấp lánh.

Buổi tối kết thúc một ngày làm việc vất
vả, tất bật của bao người. Và trên hết là
kết thúc hình phạt dành cho hai người
nào đó.

Vạn vật chìm trong ánh đèn sau ngày dài
ngâm mình dưới vầng sáng ban mai trong
suốt.

Gió đêm lạnh lẽo ùa về.

Vĩnh Khoa giương mắt nhìn vị bác sĩ già, tia lạnh ngự trị thêm phần sắc xảo, tinh anh.

Wen đôn hậu cười khi khám tổng cho ai kia xong. Ánh đèn hắt lên gương mặt Wen, sáng bừng.

Dọn dẹp dụng cụ, Wen ôn tồn phả giọng nói điềm tĩnh xen lẫn ma quái vào gang phòng sắc khí lạnh :

_ Đúng là Trương Vĩnh Khoa. Sức khỏe chẳng ai bì kịp. Ngay bây giờ, cháu có thể xuất viện. Sao không nhân cơ hội tạo một buổi đi chơi đúng nghĩa với cô

nhóc?

Cười lạnh, Vĩnh Khoa khẽ khoác chiếc áo sơ mi vào người. Gam xanh da trời đậm như tôn thêm vẻ ngang ngạnh, lạnh lùng. Ăn mặc giản dị đôi khi lại tôn vinh vẻ đẹp của cậu lên đỉnh cao.

_ Cháu nghĩ Thiên Di không thích thế đâu. Con sóc ấy mà biết cháu hồi phục trí nhớ rồi thì còn gì vui. Sẽ trả thù bằng những trò nghịch ngợm đau đầu cho mà xem! Nhân cơ hội này, cháu phải “hành hạ” cô vợ ngốc này một chút. Thế mới công bằng, Wen nhỉ!

_ Ha ha ha, con đừng hung hăng với con bé quá nhé. Máy ngày nay cô nhóc chăm

sóc con mà quên cả bản thân mình đây.

Vĩnh Khoa khẽ cuối đầu chào Wen rồi ung dung bước ra ngoài. Trên hành lang vắng bóng người, cái dáng cao ngạo trong thật cuốn hút với lối ăn mặc mới.

Căn teen bệnh viên về đêm thật náo nhiệt. Vĩnh Khoa vừa bước vào thì đã chiếm trọn mọi ánh nhìn của những người hiện có mặt trong căn teen. Những cô y tá trẻ tuổi đang buôn chuyện, một vài bệnh nhân nữa xinh xắn, những cô nhân viên phục vụ đáng yêu...

Ánh nhìn lạnh vút qua một lượt cả căn teen, khẽ cười rồi nhắc bước đến chiếc bàn trong góc. Nơi có cô nhóc lém lỉnh

đang ngồi nhâm nhi tô soup thơm phức
vừa mới mua.

Cạch!

Thản nhiên nhấc chiếc ghế đối diện cô
nhóc, Vĩnh Khoa ung dung thả mình ngồi
xuống một cách tự nhiên. Cười lạnh.

Khá bất ngờ trước người vừa xuất hiện.
Nuốt trọn muỗng soup vừa được cho vào
miệng, Thiên Di ngo ngoác hỏi :

_ Sao anh lại biết em ở đây? Còn nữa,
anh vừa mới tỉnh dậy mà, đừng đi lung
tung như thế, nguy hiểm lắm. Về phòng
ngủ đi.

_ Đi lung tung? Nguy hiểm? – Vĩnh Khoa nhếch môi rồi cười nhạt, chóng cảm nhìn gương mặt đáng yêu trước mắt, nói khẽ – Tôi đâu ngốc như em mà lo xa thế?

_ Anh...

Thiên Di im lặng hẳn khi nhận được ánh nhìn âu yếm cùng một hành động đáng yêu vừa được ai đó thực hiện.

Miếng khăn giấy khẽ đặt lên khóe môi vương chút nước soup bởi người con trai trước mình khiến Thiên Di sống người.

Lúc mất trí anh lại ân cần thế này sao?

Nghĩ thầm, sóc con khẽ cười. Bất chợt,

đôi mắt to tròn chạm ngay vô ván ánh nhìn ganh tỵ nơi căn teen khi họ vừa được chứng kiến hành động vừa rồi.

Cười gượng, Thiên Di giật lấy miếng giấy từ tay Vĩnh Khoa, đứng phắt dậy rồi nhanh miệng nói :

_ Đi. Em đưa anh về phòng ngủ

Người đối diện chẳng buồn đứng lên. Mắt hờ hững nhìn vào tô soup vẫn còn đầy, thản nhiên nói :

_ Ăn nốt đi.

_ Em no rồi. Đứng lên đi, em đưa anh về phòng ngủ.

_ Muốn ngủ chung với tôi đến mức đó sao?

Những ngón từ vừa thoát ra khỏi khoe môi đầy kiêu hãnh khiến Thiên Di hóa đá. Máu như ngừng lưu thông trong cơ thể. Các tế bào thần kinh tạm ngưng hoạt động.

Ngay lập tức. Mọi tiếng động trong cái căn teen bé nhỏ ngừng hẳn. Ánh nhìn tập trung sang một nơi. Quan sát mọi nhất động nhất cử của anh chàng đẹp trai.

Sau khi đã định thần lại và cố bỏ qua những ánh nhìn ganh ghét, soi mói kia, sóc con khế dõng bước đến trước mặt

người vừa phát ngôn, nhẹ nhàng cất lời :

_ Trương Vĩnh Khoa, anh nói gì hả?

_ Ăn hết rồi đi.

Vĩnh Khoa điềm nhiên gieo tia nhìn lạnh lên người Thiên Di, ra lệnh. Nhưng...
sóc con ngang bướng nào chịu nghe lời.

_ Không ăn. No rồi – Khẽ cuối người, Thiên Di nói nhỏ vào tai ai đó như nài nỉ – Anh làm ơn đừng gây sự chú ý nữa. Mọi người đang nhìn em như nhìn quái vật ý. Mau đứng lên đi, em đưa anh về phòng.

_ Em thích ngủ với tôi vậy ah? Sao cứ

đòi đưa tôi về phòng thế?

Một lần nữa như có quả tạ mấy nghìn tấn rơi xuống và đè trúng đầu Thiên Di khiến sóc con chỉ biết trừng mắt nhìn người trước mặt, không thốt nên lời.

_ Đi chơi không?

Vĩnh Khoa lạnh lùng hỏi, tròn mắt chứa trọn hình ảnh sóc nhỏ.

_ Không được. Anh vừa tỉnh dậy, sức khỏe chưa hồi phục hẳn, không ra ngoài được đâu. Với lại, anh vẫn chưa hồi phục trí nhớ mà. Không được. Tóm lại không đi đâu hết.

— Em không đi thì sẽ mất mạng đấy!
Muốn mọi người ở đây nhìn thế nữa
không?

Chất giọng lạnh lùng khẽ vang bên tai, đủ
để cả hai nghe thấy.

Chẳng đợi Thiên Di suy nghĩ hay trả lời,
Vĩnh Khoa đưa tay kéo bàn tay nhỏ nhắn
thật mạnh làm Thiên Di té nhào xuống
người cậu một cách bất ngờ.

Đặt Thiên Di ngồi trên đùi mình, Vĩnh
Khoa dang tay ôm trọn cơ thể bé nhỏ vào
lòng khiến mọi người có mặt trong căn
teen như ngừng thờ, khiến sóc con đỏ
ứng mặt vì ngại.

Định thần lại, Thiên Di quay sang Vĩnh Khoa. Lúc này thì mặt đối mặt, mắt đối mắt. Khoảng cách thật gần và dễ gây “mẫn cảm”.

Giữ lý trí ổn định, kìm nhịp tim hòa hợp nhịp nhàng. Thôi lơ lửng trên mây, Thiên Di khẽ nói và quay mặt sang hướng khác :

_ Này, thả em ra. Mọi người đang nhìn kia.

_ Trừ khi em đồng ý đi chơi!

_ Không được, anh vẫn chưa khỏe hẳn đâu. Để khi nào anh khỏi hẳn rồi đi, nhé?
– Thiên Di lí nhí trả lời, ngại ngùng đón

nhận những ánh nhìn từ tứ phía.

_ Nếu không muốn tôi hôn em tại đây thì ngoan ngoãn tí đi. Sức khỏe của tôi không lẽ tôi không biết?

_ ...

_ 1... 2...

_ Được rồi, được rồi. Nhưng với điều kiện, phải về sớm!

_ Okay.

Thả Thiên Di ra khỏi vòng tay mình, Vĩnh Khoa ung dung đứng dậy cùng nụ cười đắc ý. Sải từng bước cao quý ra

khỏi căn teen bé nhỏ cùng Thiên Di.

Mọi ánh nhìn đều dõi theo bóng dáng chàng trai anh tuấn, ước ao được đứng ở vị trí cô nhóc kia.

_ Dem những món ăn ngon nhất ra.
Nhanh lên.

Chẳng thềm ngó qua menu lấy mộ cái Vĩnh Khoa đã thảo nhiên gọi món. Người phục vụ cuối đầu chào vị khách đáng kính rồi chạy vội vào bếp.

Thiên Di ngơ ngác nhìn quanh cái nhà hàng sang trọng đắt khách. Chỉ duy nhất

tầng này là không có một ai ngoại trừ cả hai.

Không gian lộng lẫy cùng ánh đèn chói mắt bao trùm cả nhà hàng. Dưới tầng, tiếng nói cười rôm rả, xôn xao cùng bầu không khí sang trọng, cao quý.

Ngó quanh quất hồi lâu, Thiên Di đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn Vĩnh Khoa, cất giọng hỏi :

_ Sao tầng này chỉ có hai chúng ta vậy?

_ Vì tôi là khách đặc biệt.

_ Đặc biệt à? Anh đúng lắm chuyện. Nếu đói thì có thể ăn trong căn teen bệnh viện

mà, sao lại ra tận nhà hàng sang trọng thế này?

_ Thích.

_ Đúng là nhà giàu. Cứ thích phung phí tiền của.

Ánh nhìn thoáng lườm ai kia, Vĩnh Khoa thả nhiên nhún vai, nói tiếp :

_ Tôi không đói. Gọi là để em ăn.

Sóc con gieo tia nhìn căm phẫn vào dáng người cao ngạo đang ngồi đó. Nếu không phải ai đó đang mất trí thì Thiên Di đã đánh lâu rồi. Sức chịu đựng đâu phải kéo dài vô hạn!

Lúc người ta đang nhâm nhi món soup ngon lành thì vào phá đám. Giờ lại dẫn đến đây. Có điên không chứ?

_ Nè, anh đó. Đừng tưởng em nhịn rồi làm tới nhé! Anh gọi thì anh ăn đi. Em không ăn.

_ Dám không? Em mà không ăn hết sẽ không yên trong tối nay đâu.

Luồng khí đầy nguy hiểm vây bủa xung quanh. Cố dặn mình không được sợ nhưng tại sao chất giọng đáng gờm kia vẫn làm lung lay tâm hồn sóc con.

Người phục vụ thay nhau mang những

món ngon bày ra trước mắt cả hai.
Hương thơm từ các món ăn khác nhau ve
vãn nơi cánh mũi bé xinh, kêu gọi lòng
thèm ăn của cái bao tử chỉ chứa vài ba
muỗng soup nóng.

Nuốt nước bọt, Thiên Di khẽ cười rồi
vung tay cầm đũa. Bỏ mặc lời từ chối khi
này làm ai đó không nhin cười.

Ăn no nê nhưng món ăn vẫn chẳng thuyên
giảm là mấy. Bởi do Vĩnh Khoa gọi quá
nhiều, không, phải nói là do cái nhà hàng
này có quá nhiều món ngon mà cái bao tử
bé nhỏ của Thiên Di thì cũng có giới hạn.
Sức chứa đâu to đến đến vậy!

Buông đũa xuống, Thiên Di thở ra rồi

nhìn Vĩnh Khoa đầy sợ sệt :

_ Em no rồi. Thật sự không ăn nổi nữa.
Hay là anh ăn nhé?

Chẳng đáp, một ly nước cam ngọt lim được đưa tới trước Thiên Di trong tích tắc. Đón lấy ly nước cam và nóc sạch. Xong, Thiên Di cười rồi khẽ nói :

_ Xong rồi!

Cử tướng nhiệm vụ của mình thế là xong, Thiên Di nhoẻn miệng cười tươi nhìn ai đó. Nhưng không, chất giọng lạnh tanh lại thoát ra khỏi khóe môi ma mãnh :

_ Ai bảo em uống?

_ Ở...

_ Tôi muốn em đút tôi uống. Ai bảo uống sạch?

Vĩnh Khoa gằng giọng, ánh nhìn sắc lẹm lần át tia vui trong khóe mắt.

Thật ra, cậu định bụng sẽ cho Thiên Di ăn no nê. Nhưng, nghĩ kỹ lại, suốt những ngày ở cạnh cậu, sóc con toàn quậy phá. Sao không nhân cơ hội mà kiếm chuyện “hành hạ” cô nhóc gan lì kia?

Chuyện đã hồi phục trí nhớ để sau hãy nói!

Thiên Di đứng hình, hết nhìn sang ly nước đã bị mình uống sạch rồi lại nhìn sang Vĩnh Khoa thăm dò ý kiến. Nom nóp lo sợ.

Vĩnh Khoa đưa tay quét ngang khóe môi rồi cười ma mãnh, khẽ cất giọng, ánh nhìn lọt tòm trên khóe mắt ai kia :

_ Thế này vậy, em lỡ uống hết rồi thì cho tôi ném vị thôi cũng được! Okay?

_ Ném vị? – Thiên Di ngớ người, thật không hiểu ý ai kia muốn ám chỉ điều gì.

_ Là ở đây.

Chỉ vào môi mình, Vĩnh Khoa nhướn

mày cau có rồi cười lạnh.

Dường như đã hiểu được tâm địa xấu xa kia, Thiên Di nhăn trán, khẽ nói :

_ Anh quá đáng vừa thôi.

_ Nếu không... em tiện tay trả tiền cho những món đã gọi, nhé?

_ ...

_ Thế nào?

Chát giọng lạnh lùng tiếp tục hỏi thúc, tia nhìn đáng sợ gieo vào gương mặt đáng yêu đang ửng hồng đầy uy hiếp.

_ Nhưng... do anh tự nguyện dẫn em vào đây mà?

Thiên Di ngây thơ nói, mắt đau đáu nhìn thẳng tia lạnh.

_ Thì sao? Thức ăn mang lên, em là người ăn chứ đâu phải tôi?

_ Nhưng...

_ Tính tiền.

Không nhìn đến gương mặt sốc con, Vĩnh Khoa thản nhiên đứng lên và gọi người phục vụ bằng chất giọng lạnh tanh nổi da gà.

Thiên Di đưa mắt liếc ai đó thật lâu, mím môi thật chặt, nhất quyết nói :

— Anh trả đi. Xem như cho em vay cũng được. Muốn tính lời, lãi bao nhiêu tùy.

— Thiên Di trả.

Hất mặt về phía sóc con, Vĩnh Khoa nhún vai rồi ra lệnh cho người phục vụ đang đứng đó. Cung cách hết ông chủ.

— Này, ...

E dè nhìn người phục vụ, Thiên Di gọi cái người đáng ghét kia nhưng dường như ai kia chẳng thêm điểm xỉa đến.

Chân chừ hồi lâu, sóc con khê đứng lên. Rời khỏi chiếc ghế mình đang ngồi, bước nhẹ đến bên cạnh Vĩnh Khoa và nhón chân lên... đặt trên làn môi đáng ghét kia nụ hơn phớt lò vẩn vương mùi cam thanh khiết.

Tim cả hai như hòa chung nhịp đập ngay giây phút ấy...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 75

Ang mây thứ 75 : Buổi họp mặt bí mật.

Giây phút ngọt ngào ta bên nhau...Chớm nở như ánh dương ngày mới...Nhưng...

Đâu ai nghĩ nó sẽ vụt tắt khi ngày tàn? Em hiểu tất cả... nên đừng nghĩ em ngốc! Chỉ là... dường như em không đủ can đảm để thú nhận NÓ mà thôi. Định mệnh... Mang em đến bên anh... Cho em được gặp anh... Yêu anh. Thế cũng đủ rồi... Anh nhỉ? Đã đến lúc... em trở thành người lớn. Và... Cũng đã đến lúc... Định mệnh đưa em... Rời xa anh... mãi mãi!

Rời khỏi nhà hàng khi trên môi vẫn lưu lại hương thanh khiết ngọt lịm của cam. BMW dần lăn bánh trên sa lộ rực ánh đèn lung linh, huyền ảo.

Trong khoang xe sang trọng là bầu không khí ngọt ngào, chứa cả hai trái tim đang đập loạn nhịp. Mọi xúc cảm quyện vào

nhau, dột nên điệu nhạc vu vương.

Thiên Di nắm chặt dây an toàn, hết sức hồi hộp. Dư vị của nụ hôn khi nãy vẫn còn vương.

Kết...

Vĩnh Khoa phanh xe lại trước công viên vui chơi, khẽ cười rồi bước xuống xe, để lại vẻ mặt ngơ ngác còn lơ lửng đâu đâu của Thiên Di.

Không gian nhộn nhịp lấp lánh đèn nhiều màu. Từng chuỗi âm thanh riêng biệt nối nhau đập vào tai vẫn không sao làm Vĩnh Khoa quên đi nhịp tim đang nhanh của mình.

_ Sao lại đến đây?

Thiên Di định thần lại, chóng ra khỏi xe, nheo mắt nói :

_ Vào thôi.

Chụp lấy cánh tay nhỏ nhắn, Vĩnh Khoa kéo đi một mạch vào tận công viên.

Hình ảnh mới cùng gương mặt anh tuần thu hút mọi ánh nhìn trong công viên trong vài giây ngắn ngủi vừa đặt chân trên nền si măng trắng.

Bắt gặp được những ánh nhìn yêu trao cho Vĩnh Khoa từ các cô gái phấn son,

váy áo, Thiên Di bức bối vô cùng, việc gì phải nhìn “chồng” người ta say mê thế chứ?

_ Chồng yêu, mình qua đó chơi đi.

Dùng chất giọng trong trẻo đáng yêu của mình, Thiên Di nhẹ nhàng nói và nhấn mạnh từng con chữ.

Vĩnh Khoa cười lạnh, cậu thừa biết cô nhóc đang ghen nên chiều lòng. Sóc con ghen chứng tỏ nhóc yêu cậu rất nhiều.

Vì ánh đèn công viên quá lấp lánh hay tại ai đó đang hạnh phúc nên gương mặt trở nên sáng bừng? Do sóc con mãi liếc nhìn những cái đuôi quanh “chồng yêu” nên

chẳng thấy nụ cười mang nhiều hạnh phúc đang ngự trị trên khóe môi đỏ mọng hay tại nụ cười ấy chỉ hiện trong giây lát!!

Những cô gái ông ọ, điệu đà thay nhau ném cho sóc con cái nhìn ganh ghét rồi ngúng nguẩy bỏ đi trong tiếc nuối.

_ Vợ, công chồng!

_ ...

Tia cười vừa hiện bỗng chốc bay mất khi Thiên Di thoáng nghe lời đề nghị gì đó từ người đi bên cạnh. Chớp chớp mắt quay sang Vĩnh Khoa, Thiên Di khẽ hỏi lại :

_ Anh nói gì cơ?

_ Cũng chồng!

Hử! Còn gì quá đáng hơn nữa không
Trương Vĩnh Khoa? Nghĩ sao mà bắt em
cõng cả một thân hình to lớn như anh?
Quá đáng!

_ Mau. Đi nhiều quá ảnh hưởng đến vết
thương, anh mệt rồi!

_ Nhưng... sao em cõng anh nổi?

_ Cũng không?

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa
hung hăng gất lên. Ánh nhìn hằn rõ tia

gian manh.

Thiên Di nhăn mặt, ngó nhìn xung quanh. Một ý nghĩ nhỏ vụt qua, ngẩng đầu lên, sóc con cười hì hì rồi nói :

_ Thế này nhé, em sẽ... tiếp thêm năng lượng cho anh. Chịu không?

Nhíu mày, chẳng hiểu nổi ý của cô vợ ngọc, Vĩnh Khoa nghi ngờ hỏi lại :

_ Bằng cách nào?

Kiểm chân lên, sóc con cười khẽ rồi đưa tay kéo Vĩnh Khoa cúi thấp người xuống, đặt lên má ai đó nụ hôn thật khẽ, thật nhẹ.

_ Xong rồi! Năng lượng đã được truyền!

_ ...

Vĩnh Khoa đơ người, không ngờ đạo này Thiên Di của cậu lại táo bạo đến thế! Lại còn dám “công khai” hôn cậu giữa biết bao nhiêu người thế này!

Chẳng đợi ai đó kịp phản ứng, sóc con đã kéo người ta đi khắp công viên lần nữa. Chơi đủ trò. Bỏ qua mọi ánh nhìn ngưỡng mộ lẫn ganh ghét.

Gió mang hương hạnh phúc quyện vào mọi trò chơi. Ánh đèn lung linh huyền ảo mang niềm hạnh phúc ấy đến gần nhau,

khắc sâu vào từng tế bào trên cơ thể.

Một đêm đầy sao và trăng thì tuyệt đẹp.

Đi gần như muốn hết cả công viên, cuối cùng cả hai cũng thấm mệt và ra về.

BMW lại lao nhanh trên sa lộ một cách ung dung tự tại.

Trở về ngôi nhà quen thuộc. Cho xe vào bãi, Vĩnh Khoa nhanh chóng bước xuống xe. Thiên Di cũng theo ngay sau đó, đưa tay che cái ngóatic dài mệt mỏi sau khi đã chạy vòng vòng vui chơi suốt mấy tiếng.

_ Rõ ngốc. Ngay cả chồng mình đã hỏi phục trí nhớ chưa mà cũng không nhận

ra!

Bước qua mặt Thiên Di, Vĩnh Khoa khẽ quăng lại câu nói mang tính chất đầu thú, khoe môi hình thành nụ cười hiểm có.

Như tỉnh hẳn cơn thèm ngủ, trố mắt ra nhìn tấm lưng to rộng, Thiên Di lắp bắp hỏi lại, mặt nghếch ra :

_ Anh... anh nhớ lại rồi?

_ Trước lúc xuống căn teen!

Nói rồi, Vĩnh Khoa thản nhiên bước tiếp, mặc cho Thiên Di ngơ ngác nhìn theo. Chính vì không chạy theo ngay lúc ấy nên sóc con không nhìn thấy được gương mặt

đáng yêu của ai kia. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi!

_ Thế... từ chiều tới giờ... NÈ, TÊN KIA, DÁM LỪA EM À?

Khi Thiên Di ngộ ra điều ấy thì Vĩnh Khoa đã vào tới nhà.

Lon ton chạy cùng nụ cười trên chiếc miệng bé xinh khi sóc nhỏ nghe loáng thoáng vài câu chữ thoát ra từ khóe môi cao ngạo.

_ Hôm nay... thật sự rất vui. Rất đặc biệt. Đi cùng người quan trọng nhất, và cũng là người mình yêu thương nhất, cảm giác rất tuyệt. Cảm ơn em, sóc con siêu

phá phách.

Ban mai.

Sân bay chật kín người, đông đúc làm cho luồng không khí trở ngột ngạt đầy đáng sợ. Trên hết là làm tăng thêm nỗi thất vọng cho một chuyến đi dài hạn chỉ mang về con số 0 to tròn.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó, Hiệu trưởng Lâm ủ rũ gục đầu xuống. Nét mặt mệt mỏi ê chề sau bao ngày lê la khắp một vòng thế giới chẳng chịu trút xuống gương mặt nhiều nếp nhăn. Cũng đúng thôi, làm sao mà có thể trút hết muộn

phiên khi chưa tìm ra lời giải cho câu thách đố kia. Tất cả trở nên vô vọng!

Thầy Vinh ân cần dìu bà Lâm lại ghé ngồi rồi cũng thả mình xuống chiếc ghế cạnh bên. Điều chỉnh lại gọng kính theo thói quen, ánh mắt buồn bã, tuyệt vọng miên man nhìn tận đâu đâu.

Đúng ngốc. Bỏ bao công sức ra cũng chỉ mang về nỗi thất vọng to đùng. Chẳng còn gì khác. Ngay cả Triết Minh và Bách Nhật còn đành bó tay chịu thua huống chi là người chủ tịch đã lớn tuổi như Hiệu trưởng Lâm.

Mọi thông tin về ngôi nhà duy nhất ở Úc liên tục được hai chàng thanh niên trẻ

cập nhật mọi lúc. Nhưng chẳng được gì.
Lại là con số 0 tròn trĩnh.

Liệu có đi sai đường không khi mà chưa
đọc kỹ “đề” đã vội “đặt bút giải toán”?

Thế, cuối cùng đón nhận lại chẳng phải
con số 0 là gì?

_ Vậy... không tìm được lời giải?

Chính An lo sợ nói, gương tia nhìn qua
một lượt những gương mặt quen thuộc
trong căn nhà nhỏ cùng ánh nhìn không
vui. Không gian bao la thế là cùng. Ấy
vậy mà khi người ta thất vọng thì cả

không gian như thu hẹp lại, choáng kín tâm trí mọi người là màu đen tuyệt vọng, chẳng có ánh sáng nào len lỏi sống nổi trong cái góc nhỏ hẹp tâm hồn cả.

Bầu không khí chẳng mấy đổi thay khi một câu hỏi khế cất lên. Dường như mọi thứ đã như không tồn tại trong mỗi người ngồi đây.

Mỗi người, mỗi tâm trạng.

— Cú thế này thì không giải quyết được gì đâu. Mọi người đừng thế nữa mà!

Chất giọng trong trẻo đáng yêu thoáng vang, thu hút mọi tầm nhìn u buồn, thất vọng.

Thiên Di nhoẻn miệng cười tươi, nhìn mọi người với cặp mắt to tròn rồi khẽ nói tiếp :

_ Con không sao! Nếu không tìm được lời giải thì hãy dùng cách đó. Chỉ có cách đó...

_ Đồ ngốc. Em nói lung tung gì thế. Không tin vào anh và mọi người sao? Hay... em không tin Vĩnh Khoa? Cậu ấy cũng âm thầm tìm lời giải đấy thôi!

Chính An lập tức gắt lên khi những âm từ tuyệt vọng kia thoát ra khỏi khóe môi chúm chím. Ngắt ngang dòng suy nghĩ lung tung trong đầu sóc nhỏ.

Bà Lâm khẽ đưa tay vuốt tóc cô con gái bé bỏng, miệng nở nụ cười buồn.

Nắm lấy bàn tay đầy nếp nhăn của mẹ, Thiên Di cười nhẹ nhõm. Ánh nhìn vút qua gương mặt mệt mỏi của cha, ánh nhìn buồn bã của thầy Vĩnh và dừng lại ở gương mặt đang tức tối của Chính An, nói khẽ :

_ Không phải em không tin mọi người. Cũng không phải không tin tưởng Vĩnh Khoa. Chỉ vì... em không muốn mình là gánh nặng cho mọi người nữa. Không muốn vì mình mà mọi người phải khổ sở. Không muốn vì mình mà anh Vĩnh Khoa lại phải bị thương và chịu đau đớn. Bé

con rồi cũng sẽ lớn, không phải sao? Đã đến lúc em dừng mọi chuyện lại. Định mệnh đã đưa em đến với anh ấy thì một lần nữa, hãy để định mệnh... đưa em rời xa anh ấy!

— ...

Tích tắc... tích tắc.

Tiếng thời gian chạy vội choáng kín bầu không khí ngột ngạt. Phải cố lắm sóc con mới mạnh mẽ thế. Phải cố lắm cô nhóc mới nói ra những lời như thế.

Sóc con đã lớn rồi sao? Không ngỗ nghịch, không quậy phá, không nhõng nhẽo, không đấu khẩu với Vĩnh Khoa

nữa... liệu cô nhóc có làm được?

Đành vậy. Người lớn một lần cũng có sao? Có tổn hại đến ai?

Một lần, tình cờ Thiên Di dọn dẹp nhà thì nhìn thấy tờ giấy cũ rách ố vàng do Hiệu trưởng Lâm để quên trên bàn. Ý thức được những gì người trong cuộc đang phải chịu đựng, Thiên Di chính là người đề nghị với mọi người về việc đó. Ban đầu, ai cũng nhất quyết ngăn cản. Nhưng... vì sức con quá kiên cường và cứng rắn, ngay cả Chính An cũng phải chịu thua cô nhóc khi cãi nhau.

“Khi máy bay hạ cánh, cũng là lúc phải đưa ra quyết định cuối cùng. Nếu không

có lời giải cho câu đố kia, con sẽ sang Mỹ. Rời xa anh Vĩnh Khoa mãi mãi. Con đâu thể mãi giả vờ không biết mọi chuyện trong khi mọi người đang chịu khổ và cố bảo vệ con?...”

Âm vang của câu nói kia vẫn còn động lại trong lòng mỗi người ngồi đây. Dư vị buồn như tách trà chiều đã nguội.

Thiên Di hiểu rõ, trong thời gian qua, chỉ vì điều luật về “chìa khóa vàng” mà những người xung quanh đã chịu đựng rất nhiều khổ sở. Ngay cả máu cũng đã tuôn thì còn gì tệ hại hơn?

Cha, người đã đau khổ, dần vật vờ vì lỗi lầm quá khứ. Mong muốn bảo vệ con gái

khỏi móng vuốt tử thần. Đâu phải Thiên Di không hiểu!

Mẹ, người luôn ở phía sau bảo vệ, tạo niềm tin, nghị lực cho cô nhóc. Luôn muốn sóc nhỏ vui vẻ và quăng mọi gánh lo. Đâu phải Thiên Di không thấu!

Chính An, người đầu tiên bảo vệ sóc con trong trường học. Luôn lo lắng cho cô nhóc mọi lúc. Và luôn che chở cho cô nhóc mỗi khi có chuyện xảy đến. Đâu phải Thiên Di không rõ!

Triết Minh, Bách Nhật cũng vậy.

Và Vĩnh Khoa cũng thế, vì Thiên Di mà hứng chịu bao thương tích. Cậu luôn âm

thầm chịu đựng mọi thứ. Một mình. Luôn âm thầm bảo vệ và giấu nhem sóc con mọi chuyện. Luôn tạo môi trường an toàn nhất cho sóc nhỏ. Đâu phải cô nhóc không biết những điều ấy!

Đứng nhìn những người thân yêu vì mình mà chịu khổ cũng đủ để Thiên Di lớn lên từng ngày.

Hơn hết, người mà Thiên Di yêu nhất lại luôn liều mạng vì cô nhóc và luôn hành động một mình theo cách của cậu. Cái tính lạnh lùng, cao ngạo ấy rõ đáng ghét!

Ngay từ điểm xuất phát, lẽ ra định mệnh không nên đưa Thiên Di đến con đường có chiếc BMW bóng loáng kia. Và tai

nạn bất ngờ kia không bao giờ xảy ra.
Không có hôn ước. Không có tình cảm
nảy sinh giữa cả hai. Thì có lẽ... mọi
chuyện giờ đã khác.

Điểm đầu, điểm cuối, điểm rồi, nút thắt.
Tất cả sẽ do Thiên Di gỡ rồi!

Con nít thế là đủ. Giờ đến lúc lớn và tự
giải quyết mọi chuyện theo cách của
riêng mình.

Đó là lý do của buổi “họp mặt bí mật”
này.

_ Sóc con, em ngốc lắm! Vẫn còn hy
vọng mà.

Chất giọng trầm thấp của Chính An kéo Thiên Di khỏi mớ ngổn ngang làm nhòe mắt. Tia nhìn như một lời thỉnh cầu mà Chính An muốn sóc nhỏ hiểu được.

_ Mọi người không cảm thấy mệt mỏi hay sao? Em thì mệt lắm rồi. Nhìn Vĩnh Khoa ngày ngày phải đối đầu với ông mình và phải vất hết chất xám cùng sức lực tìm cách bảo vệ em khỏi ông anh ấy. Nhìn anh và mọi người nhọc tâm vì “chìa khóa vàng” và tìm lời giải bằng mọi cách cũng khiến em nhói lòng. Giống như một gánh nặng với mọi người vậy. Thôi thì cứ kết thúc mọi chuyện bằng cách đơn giản nhất.

Ánh nhìn kiên định của Thiên Di làm mọi

người xót xa.

Bỗng chốc, thầy Vinh khẽ nhếch môi, chiếu tia nhìn sang cô nhóc đầy mạnh mẽ, cười xòa :

_ Thiên Di... lớn thật rồi! – Quay sang Hiệu trưởng Lâm, thầy Vinh tiếp tục cất giọng đề hoàn thành câu nói còn dang dở – Phải không, Hiệu trưởng?

Đan xen hai tay vào nhau, khó khăn lắm Lâm Kỳ mới cất giọng được. Ông nhìn đứa con gái thân yêu rồi gật gù :

_ Đúng, con gái ta.. lớn thật rồi!

Sóc con đã thắng.

Vì quyết định của cô nhóc, mọi người đành làm theo. Dù có ngăn cũng sẽ thế, Thiên Di vẫn sẽ thực hiện.

Bản tính vốn vậy, có thay đổi cũng rất khó. Thế nên đành chiều theo và làm tới cùng.

— Trước hết, chúng ta phải ngụy tạo một “giấy báo tử”.

Cuối cùng, Chính An cũng đồng tình với quyết định ấy. Cậu nhìn Thiên Di rồi cười nhẹ khi thấy cô nhóc nhìn mình với cặp mắt long lanh như cảm ơn :

— Em đúng là ngốc. Làm thế em thấy vui

sao?

_ Em không hề vui. Nhưng... vì Vĩnh Khoa, em không muốn anh ấy đau khổ nữa. Anh ấy vì em mà quên cả thân mình. Tại sao em lại không vì anh ấy một lần!

Chính An cười, cậu đưa mắt nhìn cô nhóc ương bướng trước mặt buông ra câu bất lực :

_ Anh thua em luôn rồi, sóc con.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 76

Ang mây thứ 76 : Ác mộng.

Tích tắc...Tích tắc...Liệu vòng quay
thời gian sẽ mang em trở về với anh...
Hay.....sẽ đưa em rời xa anh mãi mãi..

_ Ha ha, nực cười. Quy luật này đã có từ
lâu rồi. Không bao giờ thay đổi được
đâu. Những tràng cười hài lòng, thỏa
mãn thay nhau vang vọng khắp nơi. Như
những con thú đang gầm gừ trước con
mồi bé nhỏ và nắm chắc phần thắng trong
lòng bàn tay. Bầu trời tối mịt cùng những
luồng gió u ám kéo đến không ngừng
nghi. Như muốn quật ngã mọi thứ, nhấn
chìm tất cả.

_ Chính tôi sẽ thay đổi nó! Chát giọng
lạnh lùng vang lên, hòa vào làn gió âm u,

rít mạnh trong mảng đen.

_ Người nghĩ, không ra tay kết thúc sinh mạng “chìa khóa vàng”, người có thể làm chủ tổ chức ư? Không đời nào! Đâu đó trong mảng tối om, một nòng súng lạnh toát được giơ lên giữa không trung. Cảnh ghê rợn này không biết đã lặp lại bao nhiêu lần, nhưng mỗi khi đứng trước nòng súng hết móng vuốt tử thần ấy, không một ai là không sợ hãi.

_ Thiên Di, tránh ra mau đi . Chợt, một dáng người lao đến. Nhanh như cắt. Ôm trọn sóc nhỏ trong vòng tay rắn chắc. Đoàn .... Tiếng súng nổ vang trong đêm, quện hương sắc lạnh vào gió. Men theo gió đưa mùi tanh của máu lan khắp

mọi nơi. Mùi tanh quần vào cánh mũi. Hòa tan cùng không khí là mùi vị chết chóc.

_ Nhỏ đáng ghét, vì em đã cướp trái tim anh rồi! Nên anh sẽ không bao giờ bỏ mặt em đâu, đồ ngốc! Bóng người cao cao dần quy xuống nền đất ẩm thấp cùng những thanh từ trôi nhẹ vào tai, khóe môi đỏ mọng hơn nhờ màu máu thẩm đang tràn ra.. Chiếc áo loang vệt máu đỏ, nhỏ giọt xuống đất. Hương đất và máu lẫn lộn vào nhau tạo nên một mùi hương ghê rợn.

_ Vĩnh Khoa....

Bật dậy sau giấc mơ dài dầm máu, Thiên Di thở hồng hộc. Mồ hôi túa ra trên vàng

trán bé xinh.

Cái giấc mơ kinh khủng ấy không ngày nào là không ám ảnh giấc ngủ sóc con kể từ khi cô nhóc rõ mọi việc của Vĩnh Khoa. Cũng kể từ khi nhìn thấy tờ giấy ó vàng và vài dòng chữ nhỏ nhắn. Và cũng kể từ khi hiểu mọi việc Vĩnh Khoa làm là do đâu thì cơn ác mộng ấy lặp lại nhiều hơn trong mỗi lúc đêm về.

Hình ảnh Vĩnh Khoa ngốc nghếch làm theo những gì tờ giấy cũ rách kia ghi cùng với hình ảnh đầm máu trong cơn ác mộng khiến Thiên Di sợ hãi.

Sợ phải mất người mình yêu nhất!

Vì thế, quyết định ra đi và tạo một cái chết giả là hoàn toàn đúng.

Cạch!

_ Nè, mơ gì mà gào tên anh lớn thế?

Dựa lưng vào cửa, Vĩnh Khoa thản nhiên cất giọng, tia vui lại ngự trị trên gương mặt anh tuấn.

Trần tĩnh mình, Thiên Di đưa tay quệt mồ hôi trên trán rồi bước xuống giường, bỏ qua ánh nhìn của Vĩnh Khoa :

_ Mơ thấy anh bị người ta đánh. Em vui quá nên hét lên.

_ Bị người ta đánh? – Vĩnh Khoa chau mày, chất giọng có phần ngạc nhiên.

_ Đúng. Bị đánh thê thảm luôn ý. Hi hi, đừng quá lo lắng, chắc người ghét anh không nhiều đâu, nhỉ!

Thiên Di khoái trá cười hơn hở, quăng lại câu trêu tức rồi chạy tọt vào nhà vệ sinh “lánh nạn”. Bỏ lại vẻ mặt ngơ ngác của anh chàng lạnh lùng.

Chọn cho mình bộ cánh đơn giản, Thiên Di soi mình trước gương rồi nhanh chóng bước xuống nhà với gương mặt hơn hở.

Ánh nắng chói chan hòa vào làn không khí ngập thắm cỏ xanh mướt của khoảng sân thoáng mát trước nhà. Vĩnh Khoa ngồi đó, trên chiếc bàn nhỏ trắng ngần cùng tách cà phê thơm thoang thoang. Cạnh cậu, Trương Tề khoan khoái duỗi thẳng chân, mắt như kẻ vô hồn suy nghĩ về một vấn đề gì đó.

Bỗng, Vĩnh Khoa đặt tách cà phê xuống bàn, khẽ đưa tia nhìn sang người ông bên cạnh, cất giọng hỏi :

— Ông có biết vì sao con đã tỉnh lại không?

— ...

_ Con đã gặp bà. Bà vẫn thế. Chính bà đã ngăn con khi con sắp bước vào cổng địa ngục. Bà nói, ông luôn tự trách mình vì không bảo vệ được bà khỏi móng vuốt tử thần, đúng không? Ông, có thể dừng mọi chuyện lại được không? Cõi như đây là lần đầu con cầu xin ông.

Gương mặt anh tuấn khẽ cuối đầu, giọng nói nhỏ dần khiến Trương Tề khá bất ngờ với câu chốt cuối cùng.

Vĩnh Khoa đâu khi nào cuối đầu hay hạ mình cầu xin trước ông hay người khác?

Cậu đã thay đổi quá nhiều. Vì con nhóc nghịch ngợm kia chẳng?

Trương Tề lẳng lẳng uống sạch tách trà nóng. Đan xen hai tay vào nhau, nắm thật chặt, ông khẽ hé môi :

_ Chính kẻ mang chức danh “chìa khóa vàng” đã giết bà con và gia đình của ông bạn già thân thiết của ta. Điều luật về “chìa khóa vàng” là do ông bạn ấy đề nghị trước, ta xét duyệt. Dù thế nào, “chìa khóa vàng” có là bất cứ ai, kẻ đó vẫn sẽ phải chết.

_ Nhưng chỉ duy “chìa khóa vàng” ở thời của ông là giết người. Ở những đời khác, họ là những người vô can, ông ạ!

_ Vĩnh Khoa, vì con bé ấy, con đã cãi ta bao nhiêu lần rồi, biết không?

Trương Tề giận dữ gắt lên phá tan bầu không khí trong lành, tinh khiết. Thay vào đó, mùi nguy hiểm bắt đầu nồng nặc hơn.

Nhắc đến đau lòng đã là khơi gợi bản tính tà ác của con quái thú trong ông. Đã thế, đưa cháu yêu lại vì bảo vệ một con nhóc mà cãi ông!

_ Ông yêu bà, đau khi mất bà. Thế tại sao ông không hiểu cảm giác của những người xung quanh? Cũng như ông, con sẽ thế nào khi mất Thiên Di đây?

Vĩnh Khoa cười nhạt, ánh nắng rớm vàng nhẹ soi vào mái tóc nâu bông bênh, soi mọi đường nét tuyệt đẹp trên gương mặt

anh tuấn.

_ Yêu? Là thứ gì đó xa vời với những người như ta. Là thứ mờ ảo không bao giờ với tới được. Là thứ thuốc độc bào mòn trái tim con người. Là thứ cướp đi sự yêu đuối trong con người. – Trương Tề cười như không cười, từng câu chữ thốt ra chứa đựng những điều sâu lắng, do ông tích tụ được khi đã từng trải. Cuối đầu, Trương Tề lấy lại vẻ điềm tĩnh, giọng – Vĩnh Khoa, con đi quá xa rồi! Nên biết đâu là điểm dừng. Hay... trái tim con đã thuộc về con bé ấy?

_ ...

Vĩnh Khoa lặng đi, chẳng nói gì. Ánh nhìn trở nên xa vời thực tại, chẳng ai biết cậu đang nghĩ gì trong đầu, cũng chẳng thể đoán được cậu đang nghĩ gì trong đầu.

Cũng vừa lúc, Thiên Di nghe toàn bộ mẩu chuyện ngắn.

Lấy lại tinh thần, sóc con mạnh dạn bước đến chiếc bàn nhỏ, cười tươi nhìn Vĩnh Khoa rồi nói :

— À, em có chút việc phải ra ngoài tí. — Quay sang Trương Tề, Thiên Di lại nhoẻn miệng cười rồi cuối đầu thể hiện sự kính trọng với con người ấy — Chào ông, cháu đi ạ!

_ Đi đâu?

Kéo bàn tay nhỏ nhắn lại, Vĩnh Khoa lạnh lùng cất giọng. Nhãn thần chứa trọn cô gái nhỏ.

Chẳng hiểu sao lí trí lại thôi thúc Vĩnh Khoa nắm lấy cánh tay kia và giữ thật chặt lại. Linh cảm như mách bảo việc gì đáng sợ sắp xảy ra với cậu.

Giằng tay mình ra khỏi tay Vĩnh Khoa, Thiên Di nhẹ nhàng đáp :

_ Em đi cùng Chính An. Một lát thôi.

Nghe đến cái tên thân thuộc, Vĩnh Khoa

mới thả lỏng bàn tay kia ra, mắt vẫn hướng sang sóc nhỏ đầy nghi hoặc.

— Đừng trơ bộ mặt đó nhìn em, ngọc ạ. Lúc anh cười nhìn rất đẹp trai đấy. Cười nhiều nhé!

Quảng lại câu nói mông lung cho gương mặt điển trai rồi Thiên Di cất bước vội. Sợ nếu dây dưa thêm nữa, cô nhóc sẽ không dũng cảm được mất!

Nhìn theo cái dáng bé nhỏ đang dần rời xa, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi quay trở lại bàn. Ánh nhìn chốc đối ngay nhãn thần Trương Tề. Hai ánh nhìn chạm nhau rất lâu.

Lâu sau, Trương Tề mới cất giọng phá tan sự im lặng kia :

— Con bé ấy... thật sự đã chiếm trọn trái tim con rồi sao?

— Không. — Vĩnh Khoa cười lạnh, đáp — Sóc con không chiếm trọn tim con. Chỉ là... thứ tình cảm kia, đã ăn sâu vào tận mỗi tế bào trên cơ thể con.

Trương Tề ngẩng người đôi lúc. Ông không ngờ có một ngày đứa cháu trai anh tuần của mình lại thành ra thế này. Từ lạnh lùng dần trở nên dịu dàng, ấm áp. Từ cao ngạo dần đã bị thuần hóa bởi cô nhóc tinh nghịch. Từ thông minh dần hóa ngốc nghếch khi đã chính thức vào yêu.

Và đã ném trái thứ gọi là “nước mắt”,
“nỗi sợ mất người quan trọng”, “niềm
hạnh phúc khi yêu một ai đó”,...

Trương Tề đứng lên, dời bước khỏi bàn.
Lăn trong gió là chất giọng trầm trầm,
khàn khàn mang đến cho ai đó một tia hy
vọng nhỏ nhoi :

_ Trong 1 tuần, nếu có lời giải cho bài
toán con đã khám phá ra. Lúc đó, ta sẽ
suy nghĩ lại mọi chuyện. Ngay cả lời giải
là gì, ta vẫn chưa được biết! Con có
chắc mình sẽ tìm được?

Nhận một công việc không quá khó khăn

để tìm một khoảng tiền nho nhỏ vì mục đích riêng làm Thiên Di phần khởi hân. Có lẽ hôm nay phải về muộn thôi. Hiếm lắm mới có một công việc thế này, chỉ trong một ngày đã kiếm được không ít tiền.

Quán tạp hóa nhỏ xinh xinh ven đường chật kín người, chen chúc nhau mua hàng giảm giá. Vì cơ hội hiếm, chỉ xuất hiện trong một ngày và lâu lâu mới có dịp đại hạ giá một lần nên quán cần thêm nhân viên tính tiền.

Thiên Di may mắn được nhận.

Ngày dài rồi cũng lê thê trôi qua. Khách thưa thớt dần.

Ngồi phịch xuống ghế thờ thờn thướt, sóc nhỏ đưa tay quạt mồ hôi đang bám trên vàng trán xinh. Cười nhẹ.

Cuối cùng cũng ném trái mùi vị cực khổ khi kiếm ra đồng tiền.

_ Lần đầu em làm việc thế này à? Chắc là để mua quà cho ai đó nhỉ?

Chị làm cùng đưa cho sóc nhỏ một cốc nước lọc, cười thân thiện. Ngồi xuống chiếc ghế còn trống cạnh bên, chị tò mò hỏi khiến sóc con đỏ ửng mặt.

_ Chắc chị đoán đúng rồi! – Chị ấy khẽ cười rồi nói. – Thôi, chị phải làm tiếp

công việc của mình đây. Chúc em buổi tối vui vẻ nhé!

_ Cảm ơn chị ạ!

Gật nhẹ đầu, sóc con cười tí mắt nhìn người chị đáng yêu kia.

Lần đầu tiên cầm trên tay chính số tiền mình làm ra cảm giác thật hạnh phúc.

Rời khỏi quán với niềm vui sướng,
Thiên Di liền chạy ngay đến siêu thị.

Lượn lờ quanh những chiếc sơ mi đẹp mắt cả mấy vòng lớn. Những chiếc áo theo nhiều kiểu cách khác nhau cùng những gam màu khác nhau khiến sóc con

phân tâm chẳng biết nên chọn kiểu nào, màu nào cho hợp.

Màu đen ngay lập tức đập vào đôi mắt to tròn. Chắc chỉ có màu này mới nói lên tính cách của con người lạnh lùng kia.

Chiếc sơ mi đen cùng những đường viền sắc nét đậm nhạt xen kẽ. Ngay cả những chiếc khuy áo cũng tinh xảo chẳng kém. Giá thì đương nhiên không rẻ.

Chiếc hộp được chọn để đựng áo cũng mang màu đen cùng chiếc nơ xinh xinh đính trên đỉnh hộp.

Cầm trên tay món quà đáng yêu, Thiên Di khẽ cười. Chắc có người sẽ rất vui

khi nhận được món quà này.

_ Cái gì trên tay em thế?

Chất giọng lạnh lùng đáng ghét thoáng vang bên tai làm sóc con thoáng giật mình. Thu lại nụ cười kia, sóc con khẽ nhúu mày.

_ Đi cùng Chính An là thế này sao?

Nghe nhầm chẳng? Đang ở ngoài đường mà, làm thế lại có thể nghe thấy giọng nói của Vĩnh Khoa cơ chứ?

_ Cho anh ah?

Từ đâu, một bàn tay to rộng đã chụp lấy

chiếc hộp xinh xinh một cách tự nhiên và không được sự đồng ý của chủ nhân chiếc hộp.

Ngơ ngác quay sang bên cạnh, đôi mắt to tròn bắt ánh nhìn sắc lạnh đang nhìn mình. Sâu thẳm trong đáy mắt như chứa ánh nắng mặt trời, rất dịu dàng.

Vĩnh Khoa đứng đó, trên tay là chiếc hộp bé xinh vừa giật được từ tay sóc con nghịch ngợm.

Ngơ người hồi lâu, Thiên Di mới lắp bắp nói, mắt mở to hết cỡ nhìn người trước mặt :

_ Anh... sao... sao anh lại... ở đây?

_ Có người theo sau mình lâu đến vậy cũng không nhận ra. Rõ ngốc.

_ Anh theo dõi em?

_ Không. Anh chỉ thuận đường đi theo em thôi. – Thản nhiên nhún vai.

_ Thế không phải theo dõi à?

_ Làm việc... là vì cái này?

Giơ hộp quà lên, Vĩnh Khoa nghi hoặc hỏi lại và bỏ qua câu hỏi từ sóc nhỏ. Ánh nhìn xen lẫn tia vui, giọng tra khảo.

Cuối đầu, Thiên Di lí nhí nói :

_ Cú tưởng sẽ tạo bất ngờ cho anh. Ai dè... - Đột nhiên, sóc con ngẩng đầu lên, nhanh tay giật lại hộp quà trên tay Vĩnh Khoa rồi hùng hổ nói ngang – Thế thì không tặng nữa. Cái này em mua cho em.

Vĩnh Khoa hằm hằm nhìn gương mặt đáng yêu, ngang ngạnh hồi lâu rồi chuyển tầm nhìn sang chiếc hộp. Ánh nhìn hết lưỡi dao bén.

_ Vợ...

_ À, không... cái này em mua cho cha.

_ Vợ...

_ Cũng không phải, em sẽ tặng cho anh
Chính An.

_ Vợ...

_ Không vợ chồng gì hết. Của em mua thì
là đồ của em. Không cho ai cả.

_ Vợ...

_ Đã nói là...

Câu nói bị bỏ dở giữa chừng chỉ vì nụ
hôn bất ngờ từ ai kia.

Cánh môi mềm mại mang hương xuân
nhẹ nhàng chạm khẽ chiếc môi chúm
chím. Thật nhẹ.

Lần tiên, Vĩnh Khoa chủ động. Không phải trêu ghẹo hay đùa nghịch mà là xuất phát từ ánh nhìn trêu mến khuất sau mảng đen của đêm. Khí lạnh như tan biến, quyện vào gió mang hương ấm áp, nhẹ nhàng như điệu nhạc vu vương.

Ánh đèn lung linh rọi vào hai dáng người đang đứng đó.

Gió ngừng bay để lưu giữ khoảng khắc hạnh phúc.

Vạn vật như ngưng động.

Thời gian khẽ dừng chân cho cái hôn sâu lắng.

Rời khỏi khoe môi bé xinh, Vĩnh Khoa vòng tay ôm trọn thân hình bé bỏng, khẽ thì thào vào tai sóc con :

_ Món quà này... anh rất thích.

Vĩnh Khoa, làm ơn... Anh làm ơn đừng như thế nữa! Đừng thay đổi nữa. Anh hãy cứ lạnh lùng như trước, đừng trở nên dịu dàng thế...

Cứ thế... làm sao em có dũng khí bước đi đây? Giấc mơ ấy... mùi máu trong giấc mơ cứ như thật... Vĩnh Khoa, em phải thế nào đây? Em thật sự không muốn mất anh.

Dúi đầu vào bờ vai rộng, Thiên Di khẽ khàng nhắm mắt để lưu giữ hương vị ngọt ngào ấy. Ước chi giây phút này mãi tồn tại!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 77

Ang mây thứ 77 : Bại lộ rồi, nhóc à!

Cô bé ngốc nghếch à...

Tin anh đi...

Chuyện “bí mật” em đang âm thầm thực hiện...

Rồi anh sẽ khai quật được...

Bởi...

Em ngốc nghếch hơn anh tưởng...

Chính miệng em... sẽ thừa nhận điều đó... lúc ngáy ngủ...

Vì em đã tồn tại trong tim anh...

Nên...

Anh có mọi uy quyền...

Anh không cho phép em tự làm đau chính mình...

Ngay cả khi có sự cho phép của anh...

Em cũng không được tự làm đau chính mình...

Đó là mệnh lệnh.

Chiếc sơ mi đen cùng những đường nét tuyệt đẹp, màu sắc trở nên hài hòa khi kết hợp cùng vệt đen huyền bí, tạo nên một sắc lạnh hoàn hảo. Từng chiếc khuy được đính trên áo cũng rất tỉ mỉ, công phu.

Ngắm mãi chẳng chán!

Hắn người mua đã rất tốn sức lựa chọn trong hàng tá sự chọn lựa làm hoa mắt,

rồi trí. Bằng chừng là Vĩnh Khoa đã đứng suốt buổi trong một góc của siêu thị chỉ để nhìn cái vóc dáng bé nhỏ đang đứng phân vân trước mỗi chiếc áo treo trên kệ.

Đặt chiếc áo vào ngăn tủ, Vĩnh Khoa sải chân bước lại chiếc giường êm ái. Nét lạnh bỗng chốc trở lại. Ánh đèn lan tỏa cả gương mặt, rọi rõ rùng rờ đường nét đẹp tựa điêu khắc.

Dáng vẻ nhíu mày, bĩu môi, nghiêng răng, vò đầu mỗi khi cô nhóc nhìn thấy một chiếc áo bắt mắt trông thật đáng yêu!

Phì cười khi nghĩ đến gương mặt tinh nghịch kia, Vĩnh Khoa nhẹ ngả người

xuống giường, mắt nhìn trần nhà đầy đăm chiêu.

Tít... Tít... tít...

Chuông điện thoại vang liên hồi làm Vĩnh Khoa thoát khỏi dòng suy nghĩ. Với tay lấy chiếc điện thoại đang nhấp nháy không ngừng, cậu khẽ truyền chất giọng băng đá của mình vào điện thoại. Âm vực trong giọng nói trở nên lạnh lẽo hẳn khi ánh nhìn sắc đá thoáng thấy tên người gọi đến.

_ Gì thế?

_ Khoa, là tôi, Chính An đây.

Chất giọng đáp lại từ đầu dây bên kia hoàn toàn đối lập với giọng nói lạnh toát khi này.

_ Thấy rồi. – Vĩnh Khoa lạnh lùng đáp.

_ Thấy gì? – Chính An ngờ ngác hỏi lại, cậu thật chẳng hiểu nổi ai kia đang nói những nói cuội gì. Con người ấy dạo này toàn nói những lời khó hiểu. Có lẽ là do ảnh hưởng bởi sóc con chẳng!

_ Tên này, thấy số cậu gọi đến chứ gì. – Gắt lên, Vĩnh Khoa giận dữ nói – Muốn thế này còn gọi phá người khác. Cậu không ngu àh?

Ra là thế!

Bực bội vì muốn ngủ mà không yên.

Cũng phải, cả ngày hôm nay cậu đã lê la ngoài đường và đứng dỗi theo ai đó suốt hàng giờ. Không mệt sao được!

Nhận được “tình bạo” từ Thiên Di, Chính An chóng nắm bắt mọi thông tin nên mới cố ý gọi muện nhằm phá rối giấc nồng. Nhưng một phần cũng là vì lời giải.

Nghĩ đến đó, Chính An vội nói nhanh vào điện thoại, ngữ khí mang niềm thất vọng cùng nỗi buồn khi nghĩ đến quyết định của sóc nhỏ.

_ Khoa, cậu đã tìm ra lời giải chưa?

_ Tôi nghĩ mình đang đi sai hướng! –
Ngưng lại một lúc khi ánh nhìn thoáng
thấy “kẻ vô duyên” tự tiện bước vào
phòng mình mà không thèm lịch sự gõ
cửa, Vĩnh Khoa lạnh lùng nói vào điện
thoại, ném cho người nào đó ánh nhìn
không vui – Nói chuyện sau nhé. Tôi
bận.

Nói rồi, Vĩnh Khoa cúp máy ngay. Đầu
dây bên kia chỉ còn nghe những tiếng tút
dài vô tận cùng vẻ mặt ngẩn tò te của
Chính An.

Quăng điện thoại sang một bên, Vĩnh
Khoa giương tia lạnh nhìn người vừa

bước vào và làm gián đoạn mẩu chuyện kia. Ngã lưng trở lại giường, Vĩnh Khoa hung hăng nghiêng rằng :

_ Chuyện gì?

_ Anh cũng nghĩ mình đã đi sai hướng!

Ngồi xuống ghế, Vĩnh Kỳ thản nhiên đáp, câu trả lời thốt ra chẳng ăn nhập gì với câu hỏi kia.

_ Lắm chuyện. – Vĩnh Khoa hờ hững cất giọng rồi nhìn sang Vĩnh Kỳ, nhướn mày – Anh nghe lén tôi à?

_ Không phải có thêm người sẽ giúp giải đố nhanh hơn sao? Em mới lắm chuyện.

Anh vừa nhận được tin từ Chính An, vẫn chưa có đáp án. Nếu cứ tìm “vật báu” được đặt dưới gối nằm theo hướng câu đố đề ra, biết bao giờ mới có lời giải? Tại sao không nghĩ “gối nằm” là một thứ khác không liên quan đến giường ngủ?

Bật dậy khỏi giường, tia lạnh vẫn nguyên vẹn. Vĩnh Khoa chợt thốt lên khi có một vệt sáng vừa vụt qua não bộ :

— Anh biết chủ tịch trước được chôn cất ở đâu chứ?

Giang phòng nhỏ mang màu dịu nhẹ cùng ánh đèn sáng rực. Gió từ chiếc quạt trần

nhè nhẹ lan tỏa quanh phòng, đem cái mát rượi truyền đến người nằm đó.

Dáng người nhỏ nhắn sải mình trên chiếc giường rộng hết con mèo nhỏ đang trườn dài trên tấm thảm êm ái. Đôi mắt to tròn nhắm nghiền, hàng mi nghịch ngợm vương trên khóe mắt.

Vĩnh Khoa đẩy nhẹ cửa phòng, bước đến bên giường ai đó thật khẽ. Cậu cố dờn bước một cách nhẹ nhàng để không gây ra tiếng động đánh thức sóc con.

Ngồi xuống giường, Vĩnh Khoa nhẹ nhẹ đưa tay vén lọn tóc mềm trước vầng trán xinh. Khẽ cười lạnh.

Chợt, gương mặt đáng yêu thoáng nhú
mày như gặp phải chuyện gì đau lòng
lắm, mắt vẫn nhắm thật chặt, môi khẽ
mím lại.

Bàn tay rắn chắc khựng lại trên đôi mày
thanh thoát, tia lạnh như đang tò mò về
giấc mơ trong đầu sóc con. Không hiểu
cô nhóc mơ thấy gì mà lại có vẻ đau lòng
thế?

_ Vĩnh Khoa... đừng... Vĩnh Khoa...

Những thanh từ yếu ớt thoát khỏi khóe
môi chúm chím một cách bất lực. Vĩnh
Khoa ngó người, cậu chau mày hồi lâu
rồi khẽ cất giọng :

_ Ngoan. Không có chuyện gì xảy ra đâu!

Bất giác, Vĩnh Khoa nhớ lại một “tật xấu” của cô nhóc tinh nghịch. Chẳng phải khi ngáy ngủ, mọi sự thật sẽ được chính miệng ai đó kể ra hay sao!

Đôi khi, “tật xấu” của sóc con thật có lợi.

_ Vĩnh Khoa... anh đừng chết... đừng chết...

Chất giọng yếu ớt lại vang lên, dường như giấc mơ kia là một cơn ác mộng. Rất kinh khủng đối với sóc con.

_ Ngoan, anh không chết đâu đồ ngốc.

Nói anh nghe, có phải em có chuyện giấu anh?Rời tay khỏi mái đầu kia, Vĩnh Khoa trầm giọng hỏi, mắt dán vào gương mặt đang đau khổ của Thiên Di.

_ Vĩnh Khoa, em xin lỗi... xin lỗi vì bỏ anh lại một mình... xin lỗi...

Thiên Di vẫn ngáy ngủ mà đáp lời, chẳng hay rằng mình sắp sửa sẽ nói ra hết mọi chuyện cho ai đó nghe.

_ Bỏ anh?

Giữ bình tĩnh, Vĩnh Khoa điềm nhiên hỏi, cậu đang muốn giải tỏa khuất mắt trong lòng. Thật ra, cậu cũng nghi ngờ có chuyện gì đó sắp xảy đến mà sóc con

đang cố giấu nhem.

_ Em không muốn thấy anh đau khổ, không muốn nhìn anh vì em mà bị thương, càng không muốn vì em mà anh phải... Em sợ lắm... Vĩnh Khoa... Em không muốn mình mãi trẻ con thế...

_ Thế... em sẽ làm gì? – Vĩnh Khoa lại hỏi tiếp. Nét lạnh trên gương mặt càng tăng thêm, như muốn bay thẳng vào giấc mơ kia và mang cô gái nhỏ thoát khỏi cơn ác mộng đáng chết đang làm đau người cậu thương yêu!

_ En sẽ sang Mỹ. Em sẽ rời xa anh mãi mãi. Không để anh bận tâm nữa...

Những lời sóc con vừa nói ra như mũi kim nhọn, đâm thẳng vào tim Vĩnh Khoa. Đau như cắt.

Tại sao chứ? Tại sao lại ngốc nghếch thế?

Chẳng ngờ cô nhóc lém lỉnh, nghịch ngợm, phá phách lại có lúc người lớn thế này.

Tại sao lại muốn chịu đau một mình? Nỗi đau ấy có gì hay ho mà cứ thích lao vào. Đúng là con người thật yếu đuối biết bao.

Thật may vì “tật xấu” kia đã giúp Vĩnh Khoa biết được tất cả.

Sóc con đã tự mình “thú tội” mà không hề hay biết.

Vĩnh Khoa đưa tay véo nhẹ chóp mũi xinh, ánh nhìn từ lạnh lùng chuyển thành ấm áp. Gương mặt đến dịu dàng này rất ít khi xuất hiện khi nhìn người khác và cũng rất ít khi được biểu lộ ra ngoài. Chắc vì cô nhóc đang ngủ say nên cậu mới gỡ bỏ tia lạnh trong phúc chốc.

— Ngốc, anh sẽ không để em đi. Càng không để em phải chịu đau một mình. Tin anh đi, nhất định anh sẽ tìm ra lời giải. Còn nữa, đừng thay đổi nét trẻ con kia, bởi... anh yêu em vì chính điều đó, nhóc ạ!

Ngũ khí trở nên thật ngọt ngào mà hiếm khi nghe thấy được từ khóe môi băng giá kia. Thiên Di nào nghe thấy được những điều này khi vẫn vô tư ngáy ngủ.

Hôn nhẹ vàng trán xinh xinh, Vĩnh Khoa cười khẽ rồi bước ra ngoài. Ánh đèn lấp lánh chiếu tia ấm áp lên dáng người cao cao. Chốc lát, khi dáng người ấy khuất khỏi ánh đèn, nét lạnh băng bỗng trở về.

Bình minh kéo đến cho ngày mới tràn đầy sức sống. Ông mặt trời vươn vai rồi dịu mắt để tiếp nhận luồng sáng đỏ và phát quang vàng sáng của mình đến mọi

nơi.

Tán lá xanh rì rủ mọi hạt sương còn
vương lại xuống mặt đất, khẽ đung đưa
theo nhịp gió sớm và nhờ nắng sưởi ấm.

Ngoài khu vườn thơm hương ban mai,
nắng trong veo ghé qua hàng ghế tình
khô, quàng vai người ngồi đó.

Di di tay trên tách trà nóng, Trương Tề
giương mắt nhìn nhịp sống mới. Mỗi
ngày, cuộc sống điều bình yên thế này
sao? Hay tại những ngày qua, ông mãi
lao mình vào hận thù không dứt nên mới
lãng quên một điều, rằng có lúc nào đó,
ông vẫn thích nhâm nhi tách trà thơm
ngon cùng hứng ánh nắng dịu nhẹ này?

Cười mĩa mai cho dòng suy nghĩ ngọt ngat kia, Trương Tề hù nhạt rồi tiếp tục nhâm nhi hương trà nóng ấm. Luồng khí lạnh trên người ông như muốn quần lấy vị nóng của tách trà và nuốt trọn.

— Chắc ông đã có cơ hội ngắm bình minh nhỉ? À, bình minh ở đây chưa đẹp lắm đâu ông, cháu biết có một nơi bình minh còn đẹp gấp bội. Chắc chắn ông sẽ thích cho mà xem.

Chấp hai tay ra sau, Thiên Di cười nhẹ rồi thả chất giọng trong trẻo của mình men theo gió truyền đến tai người ngồi đó. Cô nhóc cũng biết, thật nguy hiểm khi dám đứng nói chuyện với ông thế này.

Không biết chừng sẽ như lần trước, ông sẽ không ngần ngại gì mà chĩa thẳng súng vào đầu sóc con.

Khẽ rùng mình khi ý nghĩ ấy vụt qua, Thiên Di vội lắc mạnh đầu để xua tan dòng suy nghĩ làm mình sợ kia rồi mỉm cười tự trấn an.

Sẽ ra sao nếu Vĩnh Khoa biết sóc con dám cả gan lại gần Trương Tề khi không có cậu ở bên? Không biết bao nhiêu lần Vĩnh Khoa đã căn dặn “Cấm tuyệt đối không được lại gần ông anh khi không có anh bên cạnh” nữa. Nhưng những lời ấy, sóc con điều bỏ ngoài tai.

Thật lạ, hôm nay khi ngủ dậy lại chẳng

thấy bóng dáng Vĩnh Khoa đâu. Ngay cả Vĩnh Kỳ cũng thế. Lẽ nào lại đi làm sớm thế?

_ Không sợ ta giết sao?

Chất giọng lạnh toát phát ra từ khoe môi Trương Tề, lẫn vào luồng không khí ban sáng.

_ Ông vẫn rất nhớ bà, đúng không ạ?

Cháu xin lỗi vì đã lỡ nghe được cuộc nói chuyện giữa ông và anh Vĩnh Khoa. Cháu không cố ý nghe lén đâu ạ!

Thiên Di cười tươi rồi nghiêng đầu nói. Bước đến cạnh Trương Tề, sóc con tuy rất sợ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, trụ

vững trên nền đất lạnh hương sương.

_ Ngồi đi.

_ Dạ? – Ngẩn người, Thiên Di trăn mắt nhìn Trương Tề, ông vừa ra lệnh đó sao?

_ Thích đứng cũng chẳng sao.

Đúng là giống thật. Ngay cả khẩu khí cũng rất oai phong. Chất giọng lạnh như băng cũng hết nhau. Có khi nào... ông cũng có lúc trẻ con như Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ không nhỉ?

Cổ nín cười cho phát hiện mới mẻ của mình, Thiên Di nhẹ thấy mình xuống chiếc ghế đối diện ông.

_ Cảnh bình minh đẹp nhất... ta không hứng thú. Nhưng...ta muốn xem hoàng hôn đẹp nhất. Được chứ?

Trương Tề nói như ra lệnh, mắt ông không nhìn vào sóc con mà nhìn ra khoảng trống trước mặt, trong sắc lạnh chẳng kém ai kia.

Thiên Di lại được ông đưa từ ngục nhiên này sang ngục nhiên khác. Cô nhóc khẽ cười rồi nhìn ông. Chẳng biết đã quá gan lì với Vĩnh Khoa hay sao mà lại thốt lên câu nói hệt như đang đặt ra yêu cầu đối với Trương Tề.

_ Với một điều kiện, được không ạ?

Rõ là sóc con lém lỉnh.

Trương Tề bất giác quay sang cô nhóc to gan, lớn mật. Đưa ánh nhìn hung hăng nhìn sóc con, trong tia nhìn như có vạn ngọn lửa giận. Bỗng, những ngọn lửa ấy dần dịu xuống, sóc con thở phào nhẹ nhõm vì ông đã “hạ quả”.

May thật! Nếu Trương Tề nổi giận, không biết sẽ có chuyện gì xảy đến nữa. Thật không muốn tưởng tượng.

_ Điều kiện gì?

_ Ông... đừng bỏ bữa.

Sao? Đừng bỏ bữa?

Trương Tề lại thêm ngạc nhiên. Đúng thật là dạo này ông hay bỏ bữa. Nhưng... sao con nhóc trước mặt ông lại ra điều kiện thế? Không phải ông là người muốn giết cô nhóc hay sao? Tốt với ông ư? Có sai lầm không? Cứ tưởng nhóc con sẽ ra điều kiện gì... Tại sao không phải điều kiện về Vĩnh Khoa mà lại là sức khỏe của ông?

_ Cháu nghĩ, nếu ông cứ hành hạ bản thân thế thì sẽ ngã bệnh. Mà anh Vĩnh Khoa và cả anh Vĩnh Kỳ đều không muốn thấy ông bệnh đâu ạ. Họ rất lo cho ông. Vì thế, ông hãy ăn uống đủ, nhé?

Im lặng lúc lâu, Trương Tề nhắc tách trà lên nhấp một ngụm rồi nhìn sang Thiên Di bằng ánh mắt lạ lẫm khiến sóc con hơi run sợ.

Nhưng đâu ngờ, những gì ông nói ra lại hoàn toàn khác xa với ánh mắt đó, khiến sóc con ngỡ ngàng.

— Không giấu hoàng hôn cũng chẳng sao. Ta sẽ chấp thuận điều kiện ấy nếu có người chịu vào bếp nấu bữa tối?

Vào bếp? Nấu? Ông đang ám chỉ điều gì chứ?

Thiên Di mông lung nghĩ, cầu sao cho cái ý nghĩ điên rồ kia là sai sự thật. Làm

sao mà sóc con có thể vào bếp trong khi...

Làm sao có thể nấu bữa tối chứ?

Thiên Di cười ngượng, mắt không dám nhìn thẳng Trương Tề. Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên làm sóc con khẽ rùng mình. Nếu Trương Tề biết được “tài hậu đậu” kia, liệu ông có chấp nhận đưa con dâu này?

Ôi.. nghĩ chi xa với thế.

Lắc mạnh đầu để gió thổi bay cái ý nghĩ xa xôi kia, sóc con lại cười hì hì nhìn Trương Tề.

_ Làm được không?

Trương Tề ném sang sóc con ánh nhìn như cười vui. Ông đang thử cô nhóc sao? Bản tính của dã thú liệu đã thực sự tan biến khi ông đối diện với cô nhóc ngây thơ, đáng yêu này?

_ ...

_ Ba...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 78

Áng mây thứ 78 : Vật báu.

Hạnh phúc làm gì có thật...* Toàn đến và đi như một định luật...- 1 cuộc sống thần tiên chỉ có trong sách vở...- Và 1 tình cảm vô bờ chỉ tồn tại trong mơ... Nhưng đôi khi...- Giấc mơ hạnh phúc lại hóa thành sự thật!

_ Về làm gì?

Trương Tề giận dữ gất lên, ánh nhìn lại như con thú hoang dã đang gầm gừ. Thật đáng sợ.

Người trung niên trước mặt cuối đầu như ăn hận lắm, quỳ sập trước ông đầy ăn nan. Nước mắt lăn dài trên đôi gò má.

Thiên Di ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước

mặt. Người này... gọi Trương Tề là “Ba”... Chẳng lẽ...

_ Ba...

_ Im ngay. Người và ta không có quan hệ gì cả. Lần này về sao chỉ có một người? Làm cha mẹ mà bỏ con mình không quan tâm, xứng với chức danh ấy không?

_ Ba, bọn con có nỗi khổ...

_ Im ngay. – Trương Tề hung hăng quát lên, ông thật sự đã tức giận rồi.

_ Mẹ bọn nhóc... đã qua đời vào lần cuối cô ấy về thăm hai đứa nhóc. Vì hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của cô

ấy, là không làm bọn nhóc đau lòng. Thà làm người xấu còn hơn bắt hai đứa trẻ phải chịu nỗi đau mất mẹ. mấy năm qua, con cũng rất muốn trở về. Nhưng vì công ty bên đó gặp biến động lớn, nên...

Mẹ... của Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ...

Thiên Di mở to mắt đầy kinh ngạc, đưa tay che miệng để không thốt lên. Liệu Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ sẽ thế nào khi nghe tin này... họ có còn hận cha mẹ mình không?

_ Câm đi. Biện lý do không chán ah?
Hừ...

_ Ông ơi...

Không hiểu sao Thiên Di lại lớn gan dám chặn ngang câu nói của Trương Tề, nhìn vào ánh mắt hằn lửa của ông, Thiên Di hiểu rõ mình sắp phải chịu trận.

Nhắm nghiền mắt lại và hồi hận vì chuyện đại đột kia, Thiên Di trăn mình để hứng lấy cuồng phong sắp kéo đến.

_ Chuyện người lớn không liên quan đến con. Lo mà chuẩn bị bữa tối cho ta mau!

Nhưng không, Trương Tề đáp lại bằng giọng nói khá nhẹ.

Một lần nữa lại thở phào với sự may mắn của mình, sóc con toan đứng lên

bước đi nhưng không hiểu sao lại dám cả gan thêm lần nữa mà nói với nét mặt đáng yêu.

_ Hai người cùng vào nhà nhé?

_ Lắm chuyện. – Trương Tề hần học gắt.

_ Ông ơi, dù sao thì bác ấy cũng đã trở về và nói hết sự thật. Không thể tha thứ được sao? Con nghĩ, anh Vĩnh Khoa và anh Vĩnh Kỳ cũng không còn hận họ đâu...

_ Con bé này... lại không muốn sống à?

Khẩu khí quả thật rất giống nhau. Vĩnh Khoa cũng thường hăm dọa Thiên Di như

thế. Thật chẳng sao quên được.

_ Ông ơi, tha thứ cho bác ấy nhé! Dù gì bác cũng có nỗi khổ... Chắc thời gian gian qua, bác cũng rất đau lòng.

_ Ta nhớ... lúc nói chuyện với Vĩnh Khoa, nó có nói con rất nghịch, rất trẻ con và không hiểu chuyện. Không ngờ lại người lớn thế! Nếu con nói thêm từ nào nữa, đừng trách sao ta lại phải sử dụng đến thứ này!

Thiên Di mở to mắt ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào cây roi trên tay Trương Tề. Làm sao mà...

_ Ba, con xin lỗi.

Người trung niên ấy vẫn cứ cuối đầu, nước mắt vẫn giàn giụa trên gương mặt ông. Trông thật đáng thương!

Nhìn cây roi rồi lại nhìn sang người trung niên kia, Thiên Di không biết nên làm thế nào cho phải. Không biết tự bao giờ mà cô nhóc lại trưởng thành thế này. Còn lo cả chuyện của Trương Tề. Chắc Vĩnh Khoa sẽ rất shock khi biết chuyện.

_ Ông ơi...

_ Con làm gì thế?

Ông Trương bước xuống bếp khi ngồi đợi mãi chẳng ngửi thấy mùi thức ăn. Vừa vào đến nơi, ông đã trở mắt ngạc nhiên vì khung cảnh “hoàng tráng” trước mặt. Thật không thể tin nổi nếu Trương Tề nhìn thấy cảnh thảm hại này.

Một cô nhóc gan lì, đáng yêu và dẻo miệng. Giúp ông trong việc thuyết phục Trương Tề tha lỗi lại làm cho căn bếp sang trọng thành ra thế này? Thật hay mơ đây?

_ Chuyện gì thế?

Chất giọng đáng gờm thánh thoát vang lên làm cho không khí trở nên căng thẳng hẳn. Thiên Di nắm chặt vạt áo, lấm lét

nhìn sang Trương Tề đang trừng mắt nhìn cảnh bi đát trước mặt.

Sau một lúc, như để định thần, Trương Tề mới quay sang sóc con, cất giọng :

_ Có gì để giải thích?

_ Dạ... con... con... anh Vĩnh Khoa đã từng cấm con bén mảng vào bếp.

_ ...

Trầm lặng.

...

_ Vậy... để ta nấu.

Xấn vội tay áo lên, ông Trương thân thiện nói rồi đẩy Thiên Di sang một bên kèm theo nụ cười đầy ẩn ý.

Nhượng lại “sàn đấu” cho ông Trương, Thiên Di thấp thỏm lo sợ bước thật khẽ theo sau Trương Tề. Dường như... cuồng phong đã nổi!

_ Không biết nấu cũng đâu cần phá thế?

Trương Tề ngồi xuống sofa, điềm nhiên hỏi. Ông như nhận ra mùi vị hạnh phúc bấy lâu, như thoát khỏi mê cung u tối tàn bạo.

Thiên Di trơ mặt ra, đứng nhìn Trương

Tề đây kinh ngạc. Ông đã hỏi tâm thành người tốt? Hay chỉ đang giả vờ?

_ Ta đã suy nghĩ rất lâu...

Chất giọng lạnh toát dường như dội lại, Trương Tề gương mặt tận xa xăm, khóe môi khẽ động đập cho những câu chữ thoát ra. Gương mặt ông lúc này như một người khác hẳn, hoàn toàn không phải một Trương Tề độc ác.

_ Rằng... có khi... ta đã sai...

Chiếc xe phóng như lao trên đường như con thú dữ đang rượt theo con mồi. Qua

khung kính, mọi cảnh phản chiếu lại như một thước phim đang được tua nhanh hết cỡ. Gió rít vào từng động cơ. Bánh xe cọ sát vào mặt đường với vận tốc chóng mặt.

Lao nhanh. Lao nhanh mãi.

Những tán lá trên những cành cây xì xào xì xào như đang mời gọi ai đến khám phá. Từng đợt gió chạy dọc theo sóng lưng làm nổi cả gai ốc. Thoáng qua , từng ngôi mộ được xuất hiện. Rồi xe và đi dọc theo con đường nhỏ hẹp, cuối cùng dòng chữ “Chủ tịch” cũng xuất hiện trên một ngôi mộ gần đó.

Ngôi mộ nhỏ, đơn sơ được quét dọn mỗi

ngày cùng vài người canh gác. Hẳn là vị chủ tịch trước rất oai nên khi mất, ông đã được mọi người “chăm sóc” chu đáo thế.

Nhưng... chẳng hiểu sao ông lại chọn xây mộ nhỏ bé thế?

_ Chào. Tôi là Trương Vĩnh Khoa, chủ tịch đương thời của tổ chức. - Bước tới trước tên mang kính đen, Vĩnh Khoa lạnh lùng nói. – Tôi có chuyện muốn nhờ các người giúp.

Bộp... bộp... bộp...

Sau một loạt các tiếng động lạ, những dáng người cao to dần ngã khụy xuống nền đất và nằm bất động.

_ Họ sẽ không đồng ý cho chúng ta đào mộ chủ tịch đâu. Làm thế này nhanh hơn.

Vĩnh Kỳ thân nhiên nhún vai, buông khúc gỗ trên xuống rồi cười nhẹ như mình chẳng hề làm gì cả.

Đến trước mộ, Vĩnh Khoa nhẹ cuối đầu. Khóe môi khẽ nhếch lên cho hơi lạnh theo gió lan ra ngoài, âm vực trong giọng nói lạnh như băng :

_ Xin lỗi vì đã hành động thế với Ngài, Ngài chủ tịch!

Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ cùng nhau đào xới lớp đất dày. Bên trong mộ, một

khuôn mặt ung dung , hiền hòa, bình yên của vị chủ tịch trước đang nằm.

Dõi ánh nhìn sắc lạnh quanh nơi vị chủ tịch đáng kính đang yên giấc, Vĩnh Khoa chợt thấy một mẫu giấy nhỏ được đặt dưới đầu nằm của ông.

Thì ra, “vật báu dưới gối nằm” là đây!

Sân bay lộng gió tràn kẽ tóc. Mỗi ngày, người ra vào sân bay cứ nườm nượp không ngừng nghỉ. Cuộc sống cứ thế trôi trong màu của thời gian.

Chính An đưa mắt nhìn cô nhóc trước

mặt, tính nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu cứ im lặng đứng nhìn cảnh tiễn biệt.

Bà Lâm ôm cô con gái bé bỏng vào lòng, tay nhẹ nhàng xoa mái đầu đáng yêu. Cười trong nước mắt.

Lâm Kỳ thở nhẹ, gương ánh nhìn buồn sang hướng khác. Rốt cuộc, cũng tại ông nên bây giờ con gái mới thế. Ông tự trách mình hằng ngày, hàng giờ nhưng cũng không thể nào bù đắp được.

_ Cho hỏi ở đây ai là Lữ Thiên Di?

Giọng nói lạ nhẹ vang phía sau Thiên Di và làm gián đoạn khung cảnh cảm động kia. Dời bước sang hướng phát ra giọng

nói, Thiên Di ngơ ngác đáp và nhận ra đó là nhân viên của hãng hàng không :

_ Là tôi.

_ À, đây là giấy hủy chuyến bay.

_ Hủy... hủy chuyến bay? – Thiên Di tròn mắt nhận lấy tờ giấy quái lạ kia, ngạc nhiên nhìn người nhân viên như thể người ta là sinh vật lạ. – Tôi hủy chuyến bay khi nào?

_ Là ta ra lệnh.

Đằng xa, Trương Tề ung dung bước đến, theo sau là ông Trương. Nhận ra cha của Vĩnh Khoa, Chính An không khỏi ngạc

nhiên, đứng như trời trồng.

— Trước khi Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ trở về cùng cách phá hủy điều luật, con không được đi đâu cả. Con nghĩ làm thế ta sẽ buông tha cho con? Không giết “chìa khóa vàng”?

Cười nhạt, Trương Tề lướt mắt qua Hiệu trưởng Lâm rồi bình thản nói tiếp :

— Không tin tưởng chồng con sao?

— ...

Thiên Di sững người, đưa mắt nhìn Trương Tề đầy nghi hoặc. Mất một lúc sau, sóc con mới lí nhí đáp :

_ Ông... nói sao ạ? Ông cũng sẽ tìm cách hủy điều luật? Là thật ạ? Vậy... anh Vĩnh Khoa sẽ không buồn nữa! Tốt quá. Tốt quá rồi!

Như muốn nhảy cẫng lên vì vui mừng, sóc con tinh nghịch reo lên.

Hiệu trưởng Lâm đờ người, hai bên tay cứ lùng bùng, ngỡ mình nghe nhầm.

_ Bây giờ... làm lại vẫn còn kịp chứ?

Buông câu nói băng quơ về phía Lâm Kỳ, Trương Tề nhẹ đặt câu hỏi.

Niềm tin vấy lên tia sáng hạnh phúc. Mê

cung giờ đã có lối thoát hiểm. Trương Tề là người bước ra ánh sáng đầu tiên trong vòng quần quanh tà ác.

Gió bên ngoài chen nhau lùa vào không gian chật kín người, mang hương thoang thoảng đậu bên cánh mũi.

_ Thế... ông đừng hủy chuyến bay của cháu, nhé?

Chất giọng trong trẻo như phá tan mọi thứ trong tích tắc. Nắm chặt hành lý trong tay, sóc con kiên quyết nói.

Hôm qua, được nói chuyện với Trương Tề, tuy có hơi sợ nhưng vẫn an toàn đây thôi. Rốt cuộc, sóc con đã hiểu ông. Ông

không hề ác như mọi người đã nghĩ. Ông vẫn còn tình người chứ không mất hẳn. Chỉ là... ông đang cố che giấu thứ tình cảm ấy mà thôi.

Quyết định không rời xa Vĩnh Khoa được sóc con đưa ra ngay lúc ấy. Nhưng... vì muốn “khám phá” và học hỏi những thứ mới lạ, sóc con vẫn sẽ đi. Hơn nữa, sang đó sẽ gặp lại anh Hải Nhân thân yêu. Cũng đã khá lâu cả hai không gặp nhau còn gì.

— Con tin Vĩnh Khoa sẽ tìm được cách hủy điều luật kia.

Thiên Di nháy mắt, nghịch ngợm nói sau khi đã tự mình thoát khỏi dòng suy nghĩ

kia.

_ Vậy chúng ta về nhà thôi! – Trương Tề
lẳng lặng quay người đi và nói như ra
lệnh.

_ Con vẫn sẽ sang Mỹ.

Câu nói ấy làm khựng bước chân Trương
Tề và ông Trương, làm Hiệu trưởng Lâm
và bà Lâm ngơ ngác không thốt nên lời.

Cho hai tay vào túi đầy thư thái, Chính
An trầm giọng hỏi :

_ Sốc siêu quậy, em đang đùa mọi người
đúng không?

Tưởng rằng cô nhóc sẽ cười và thừa nhận là đang đùa mọi người. Nhưng không... Thiên Di vẫn giữ ánh nhìn kiên định, quả quyết nói :

_ Em không đùa. Em nói thật.

_ Thật? – Chính An mở to mắt.

_ Em sẽ sang Mỹ học. Đừng lo, có anh Hải Nhân bên ấy mà. Tuy sẽ rất nhớ mọi người...

Bất chợt, Thiên Di dời mắt sang Trương Tề, cười tinh nghịch rồi nói :

_ Ông giúp con nhé. Giúp con nói với Vĩnh Khoa, sau khi khóa học kết thúc,

con sẽ trở về gặp anh ấy!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 79

Ang mây thứ 79 : Phá bỏ luật lệ.

Hạnh phúc ghé qua khung cửa nhỏ.Nơi có anh đang ngồi.Em có biết...Anh nghe thấy gì không?Hạnh phúc nói : Tôi sẽ mang đau thương đi, mãi mãi!Ngốc ạ... Nghe rồi chứ?Khi em đứng trước mặt anh lần nữa...Cũng là lúc... định mệnh đã thay đổi.Định mệnh đã đưa em trở về...Với vòng tay anh!

“Gửi chàng trai trẻ ta không được biết

mặt,

Muốn lên được chức vị chủ tịch này, chắc hẳn nhiều người cũng rất phiền lòng. Ta mong, thế hệ sau, sau nữa sẽ đưa tổ chức đi lên theo chiều hướng tốt hơn.

...

Biết vì sao ta gọi vị chủ tịch tiếp theo là chàng trai trẻ chứ? Ha ha, theo tính toán của ta, những thế hệ sau chắc hẳn sẽ rất trẻ tuổi. Vì “tuổi trẻ tài cao” mà.

Chính vì thế nên cậu mới có thể tìm ra lời giải. Không ngờ vật báu lại là mẫu giấy cũ kĩ này, đúng không?

...

Ta thật ân hận về điều luật quái quỷ mình đã đặt ra. Nếu sớm biết có chuyện hiểu lầm, ta đã cho làm sáng tỏ mọi chuyện trước khi ra đi mãi mãi. Chẳng biết mấy năm qua, đã bao nhiêu người vô tội phải bỏ mạng vì điều luật gàn dở kia.

...

Điều luật chính thức được hủy bỏ ngay lúc cậu đọc mảnh giấy nhỏ này!

Mong chủ tịch trẻ sẽ hết sức vì tổ chức. Nếu có thể, hãy thử đưa tổ chức tiến xa hơn theo một chiều hướng mới. Chẳng

hạn, loại trừ kẻ gian thay cho pháp luật.
Tốt đấy nhỉ?

...

Tái bút.”

_ Ai có ý kiến gì khác không?

Vĩnh Khoa lãnh đạm nhìn xuống hàng ghế dài, lạnh nhạt cất lời sau khi đã cho mọi người xem mảnh giấy do chủ tịch trước để lại trên màn hình máy chiếu.

Hội đồng quản trị trong công ty lần lượt tán đồng. Dù gì thì họ cũng chán ngấy cảnh chết chóc. Ngửi mùi tanh của máu lâu ngày làm cho người ta cảm thấy sợ.

Thật ra, mạng sống con người quý biết bao!

Trương Tề ngồi đó, đôi mắt nhìn hai đứa cháu yêu, cười trong lòng.

— Thế thì, tôi tuyên bố, điều luật về “chìa khóa vàng” chính thức bị loại bỏ, vĩnh viễn.

Tiếng giày lộp cộp vang khắp gang phòng, cánh cửa lớn mở ra cho luồng sáng bên ngoài chiếu vào.

Kết thúc buổi họp, Vĩnh Khoa thả mình xuống chiếc ghế xoay, thở hắt. Nét mệt mỏi vương trên đôi mày rậm chóng mất đi. Cuối cùng thì cậu cũng đã làm được!

_ Yeah, thành công.

Vĩnh Kỳ phấn khởi hét lên, như muốn chạy khắp phòng vì vui mừng, hết trẻ con.

_ Ôn quá!

Chất giọng lạnh lùng lọt tõm trong không trung, men theo khí lạnh truyền đến tai Vĩnh Kỳ khiến cậu chau mày.

_ Nè, còn không cảm ơn anh. Nếu anh không đánh bọn kia ngất thì em dễ dàng tìm được mẫu giấy à?

_ Nhờ tôi gợi ý nên mới tìm ra lời giải

nhanh thôi.

Vĩnh Khoa cố chấp nói, mắt chẳng đời
hoài tới ai kia.

_ Nếu anh không dẫn em đến mộ chủ tịch
thì có tìm được không?

_ Tôi sẽ tự tìm.

Vĩnh Kỳ nói một, Vĩnh Khoa nói một.
Chẳng ai nhường ai thế nên mới có chiến
tranh. Cả hai điều ngoan cố như nhau.

Trương Tề thăm quan sát hai chàng trai
trẻ, ông cười mãn nguyện rồi khẽ đứng
lên, bước đến trước mặt cả hai, nghiêm
nghị nói :

_ Cả hai, làm tốt lắm.

_ Thiên Di ơi, tin tốt, tin tốt đây...

Vừa bước khỏi xe, Vĩnh Kỳ đã lao vào nhà thật nhanh để báo tin vui tới sóc con. Nhưng những bước chân dần chậm lại rồi dừng hẳn, nét mặt phẫn liên biến sắc khi trông thấy dáng người trước mặt.

Như hóa tượng, Vĩnh Kỳ đứng bất động, chẳng thốt lên lời nào.

_ Sao thế?

Vĩnh Khoa từ phía sau bước đến, cười nhạt rồi hỏi tên ngốc vừa la hét om sòm kia.

Bỗng chốc, ánh nhìn sắc lạnh chạm ngay tia nhìn đau xót. Vĩnh Khoa lạnh lùng nhìn người trung niên trước mặt, cố nén xúc động, lạnh nhạt đặt câu hỏi :

_ Về rồi ah?

_ Vĩnh Khoa, Vĩnh Kỳ... ta...

_ Tôi mệt.

Vĩnh Kỳ trả lời hờ hững rồi lách khỏi người ông, ung dung tiến thẳng cầu thang không chút do dự.

_ Vĩnh Kỳ, con xuống đây! Ta sẽ đưa bọn con đến một nơi. Mong bọn con tha thứ cho ta.

Ông Trương khẽ cất giọng, ánh mắt trìu mến đầy ắp tình thương như đang van xin một điều gì đó.

_ Mẹ đâu?

Chóng nhận ra sự khác thường, Vĩnh Khoa ném tia sắc lạnh sang người đối diện. Câu hỏi ấy khiến Vĩnh Kỳ ngạc nhiên quay người lại, mắt bắt đầu dõi nhìn xung quanh.

Ông Trương ngồi phịch xuống ghế, cuối

đầu đau khổ. Người khẽ run lên, dường như ông đang khóc.

Nhiu mày, Vĩnh Khoa đuổi chân bước đến cạnh ông Trương, điềm tĩnh hỏi lại :

_ Con hỏi ba, mẹ đâu?

_ Mẹ các con...

Gió thổi mạnh vào những cành cây xơ xác. Mang luồng khí lạnh đau thương đến với những người có mặt nơi đây.

Tán lá rũ nhẹ làm những tàn hoa trắng vương vãi khắp đất.

Người phụ nữ trước mặt vẫn hiền hậu
cười, gương mặt thanh thản đến vui tươi.

Khói nhẹ nương theo gió, tạo ra khung
cảnh mờ ảo.

Có hai chàng thanh niên đứng đó, rất lâu,
rất lâu.

Ánh mắt cả hai như vô hồn. Sâu thẳm
trong đáy mắt là nỗi buồn vô tận.

Mọi hiểu lầm như được gió hóa giải.

Đặt tay lên tấm bia xám ngắt vô thần,
Vĩnh Khoa nhẹ di chuyển từng ngón tay
đến khung ảnh trên bia đá. Một cách

chậm rãi.

_ Sao lại gạt bọn con?

Quỳ sập xuống nền cát, Vĩnh Kỳ đau khổ thì thầm, ánh nhìn đầy xót thương dán vào khung ảnh đang nhìn cả hai, mỉm cười.

Hương đau buồn chẳng bay theo gió như làn khói trắng kia, chúng cứ đọng lại nơi khóe mi và kích hoạt tuyến lệ.

Đưa ánh mắt đau buồn sang ông Trương, Vĩnh Khoa khẽ cất giọng :

_ Tại sao?

Câu hỏi không đầu không cuối cùng âm điệu trầm lạnh nương vào gió, truyền đến tai ông Trương cùng làn khói trắng bay vào mắt, làm nhòe mọi cảnh xung quanh.

Thắp nén hương vào bia mộ trước mặt, ông Trương từ tốn buông ra câu trả lời cho thắc mắc của hai chàng trai trẻ :

— Vì bà không muốn bọn con phải đau lòng. Bà mong các con sẽ luôn hạnh phúc. Ta xin lỗi... xin lỗi vì đến giờ mới cho hai con biết sự thật... Các con... hãy tha lỗi cho ta.

Dời tay khỏi tấm ảnh, Vĩnh Khoa lạnh nhạt cho tay vào túi, bước đến gốc cây gần đó.

Dựa lưng vào thân cây to lớn, thả lòng theo gió bay lơ đãng cùng nỗi buồn vô tận.

Thì ra, cả hai đã hiểu lầm cha mẹ mình.

Tại sao chứ? Chẳng phải là vì công việc hay sao? Nếu là vì công việc thì sẽ không đau lòng thế này. Tại sao không phải vì lao đầu vào công việc mà bỏ bê con cái? Tại sao lại nói dối để trở thành bậc cha mẹ xấu trong lòng cả hai?

Tại sao chứ?

“Kẻ xấu” luôn có hai mặt của nó sao?
Sao lại không trở thành kẻ xấu toàn diện?

Nếu thế, cậu có thể dễ dàng hận cả hai người. Hận mãi mãi.

Nhưng... làm sao có thể hận họ khi mà... họ có lý do chính đáng? Lý do không phải liên quan đến công việc mà là vì niềm vui của con cái?

_ Chết tiệt!

Khụy xuống, Vĩnh Khoa dang tay đâm mạnh vào thân cây to lớn. Nỗi đau ngoài da ấy... có đo được với vết thương lòng cậu đang mang?

Gió vẫn thổi nhẹ nhẹ.

Bao quanh khung cảnh ảm đạm là mảng

trắng đau thương. Hết vòng tay người mẹ đang che chở cho con mình.

Bầu trời quang đãng chứa từng cụm mây trắng xóa, trôi bồng bềnh.

Cạnh gốc cây, chàng thanh niên với nét mặt lạnh băng, tia nhìn chứa đầy nỗi buồn vẫn nhìn về phía có khung ảnh với gương mặt hiền hậu tươi cười đầy hạnh phúc.

Gần năm mô nhỏ, một chàng thanh niên khác quỳ sập giữa nền đất, tay thu thành nắm đấm. Nét mặt đau khổ tột độ cũng đang giương mắt nhìn vào khung ảnh.

Nỗi đau mất mát ấy... liệu khi nào sẽ

vội!

Cạch!

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng, Vĩnh Khoa đang chân bước vào gang phòng quen thuộc. Tia nhìn rơi tõm trong khoảng không trống trải.

Linh tính như mạch bảo điều gì đó khiến Vĩnh Khoa bước vội vào gang phòng nhỏ.

Khẽ nhíu mày, Vĩnh Khoa tiến lại chiếc giường bé xinh, một mẫu giấy nhỏ đập vào mắt cậu ngay lúc đó.

“Chồng yêu...

Em biết anh thích em gọi thế mà. Hi hi.
Xin lỗi anh vì em có bí mật giấu anh.
Đừng giận em nhé!

Em đã to gan dám nói chuyện với ông anh rồi. Lại cãi lời anh. Nhờ vậy, em mới phát hiện ra một điều, anh biết điều gì không? Quả thật gia đình anh, ai cũng giống nhau cả. Ánh nhìn, chất giọng lạnh tanh luôn làm người khác chùn bước... rất rất giống nhau.

Em biết, cãi lời anh là sai. Lúc nói chuyện với ông, em đã rất sợ. Thật đó!

Nhưng em cũng đã thành công rồi! Em đã “thuần hóa” được ông. Dùng từ “thuần hóa” có lẽ hơi quá nhỉ? Anh đừng cho ông xem nhé. Chắc ông sẽ giết em đây!

Còn nữa nhé, có phải anh nói với ông về cây roi không? Anh biết không, ông đã mang nó ra hù dọa em. Hu hu. May là ông không hung hăng như anh nên em chưa phải niếm mùi.

À, thật ra là... em đã lại vào bếp rồi! Anh đừng tức giận. Không phải em không nghe lời anh, tại ông một mạch bảo em phải nấu nên em đánh liều. Chắc anh cũng đoán được kết quả nhỉ? Thảm hại.

May là ba anh đã trở tài nên em mới toàn

mạng để viết cái này cho anh đó.

Anh hãy tha thứ cho ba và ông anh nhé! Họ điều rất “đáng thương”. Đáng thương? Chẳng biết sao em lại nghĩ thế nữa. Hi hi.

Mà này, em thấy hơi là lạ sao ấy. Tại sao ba anh và cả anh Vĩnh Kỳ điều biết nấu ăn, còn anh thì không? Có phải anh lười học lắm không? Hay là trong các khóa học nấu ăn, anh cúp tiết?

Lạ thật! Hi hi, thật may vì điều này em không chính miệng hỏi anh, nếu không chắc em sẽ no đòn. Em biết anh rất bạo lực mà.

Tí nữa là quên mất, bí mật mà em giấu anh là chuyện em sẽ sang Mỹ một thời gian. Anh đừng giận. Xa anh, em cũng nhớ lắm ấy!

Ban đầu, em còn định là sẽ xa anh mãi mãi cơ. Nhưng sau khi nói chuyện với ông, em đã thay đổi quyết định. Đừng nghĩ là em không tin tưởng trí thông minh của anh nhé. Chỉ vì em không muốn anh phải đau đầu vì em thôi. Nhìn anh vì em mà bị thương, em rất đau. Đau hơn cả anh luôn í.

Có lúc, em còn ước chi cho anh chết cho rồi. Ai bảo cứ ngốc, cứ thích làm chuyện khiến người ta khóc. Anh có biết vì anh mà em tốn bao nhiêu calo cho việc thút

thít khóc chưa hả? Đã thế còn quên người ta trong một thời gian. Hức.

Anh đúng là tên đáng ghét đại ngàn.
Đúng là đầu heo.

Xí nhé, những gì ở trên chỉ là em đang giải tỏa buồn bực thôi. Anh đừng để bụng chi cho mệt. Em biết, Trương Vĩnh Khoa rất cao thượng mà. Hi hi, chồng yêu là vĩ đại nhất nhất. (Nói thế thôi, anh cũng đừng nhớ làm gì nhé. Anh cũng không vĩ đại bằng em đâu)

Sau khi kết thúc khóa học, em sẽ bay về gặp anh! Đợi em nhé! (Đừng có nhân cơ hội này mà qua lại với các cô gái khác đó)

Viết nhiều thế này mới tay thật. Biết thế em không viết đâu.

Phải luôn nhớ em đây, chồng yêu.

Được gọi thế thích lắm chứ gì!!!

Em đi rồi, chắc anh nhớ hai từ “chồng yêu” lắm nhỉ! Hi hi”

Lướt qua những dòng chữ nhỏ nhắn, Vĩnh Khoa nửa giận nửa vui. Giận vì cô nhóc dám bỏ đi khi cậu không có ở nhà. Vui vì lời căn dặn thật đáng yêu và trẻ con. Thế mà dám bảo là sẽ người lớn nữa chứ. Trẻ con thì vẫn mãi là trẻ con thôi, làm sao trưởng thành cho được!

Đúng thật sóc con lém lĩnh vẫn là sóc
con lém lĩnh.

_ Trở về đây, em biết tay anh.

Phì cười, Vĩnh Khoa ngã người xuống
chiếc giường còn vương mùi hương của
ai đó, khẽ nhắm mắt.

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 80

Áng mây cuối cùng : Mối nối.

Vòng xoay số phận cho ta gặp nhau.

Cũng vòng xoay số phận làm ta rời xa
nhau.

Và cũng chính vòng xoay ấy.

Mang ta trở về bên nhau.

Tất cả.

Chỉ có một.

Mỗi nỗi định mệnh sẽ càng lúc càng thắt
chặt.

Và mãi chẳng dứt quãng!

Hai năm sau,

Bầu trời quang đãng chiếu những tia sáng lấp lánh xuống mặt đường, gieo cái nóng nhẹ vào nền nhựa phẳng. Mây lơ dềnh trôi nhẹ nhẹ, từng chòm mây mang một hình thù khác nhau, kéo dài trên tấm thảm lớn trong xanh.

Tán cây nghiêng nghiêng rung theo nhịp gió, mang hương tinh khiết làm sạch bầu không khí.

Khuôn viên bệnh viện rộng lớn đầy ắp tiếng cười trẻ nhỏ cùng tiếng trò chuyện nhàn nhã của những cụ ông, cụ bà đứng tuổi.

Tà áo blue trắng bay theo gió, vương chút nắng sớm.

Chàng trai với gương mặt anh tuấn đứng đó, cạnh gốc cây lớn. Chiếc khuyên tai bạc lấp lánh trong veo nhờ phản chiếu của nắng.

Cạnh đó, một cô gái xinh đẹp mang trên mình bộ trang phục trắng tinh tươm, làm nổi bật nước da trắng ngần của cô.

_ Anh ơi, cho anh nè!

Một cậu nhóc kháu khỉnh lon ton chạy đến chỗ chàng thanh niên, ngáy thơ chìa thanh kẹo ngọt lịm ra trước mặt chàng trai.

Chàng thanh niên khẽ cúi người, cười

nhẹ :

_ Cảm ơn nhé, nhóc. Em phải mau hết bệnh đây. Nếu không, anh sẽ dùng cây kim to nhất tiêm cho em.

_ Ồ... - Cậu nhóc ngơ ngác nhìn chàng trai anh tuấn, mắt tròn xoe nhưng cũng thoát lên tia sợ hãi khi nghe nhắc đến từ “tiêm”.

_ Anh đùa thôi, em phải chóng hết bệnh thì mới có thể chơi đùa cùng bạn bè được, đúng không?

_ Dạ.

Cười ngây ngô, cậu nhóc lại lon ton chạy

đi, hòa vào lũ nhóc phía trước. Tiếng cười đùa lại rộn vang.

_ Tưởng hay ho lắm, hóa ra chỉ được cái thích hù dọa trẻ con.

Cô gái bên cạnh thản nhiên buông ra câu nói mang tính chỉ trích rồi lờ mờ nhẹ chàng thanh niên.

_ “Đây” không đụng chạm “đó” nhé. Thử nghĩ lại mà xem, sao cậu bé ấy chỉ cho kẹo mình tôi, nhỉ? Con gái gì mà dữ như bà chằn. Ể cho coi!

_ Này, muốn gì hả? – Cô gái hung hăng hơn, nhấn mạnh từng âm điệu vừa phát ra.

_ Sự thật thôi!

_ Anh...

_ Tôi sao? Ít ra tôi vẫn được nhiều người đẹp để ý. Không như ai kia...

_ Con trai theo tôi xếp hàng dài đấy!

_ Tự tin quá đáng.

_ Còn hơn một số người.

_ Cô...

_ Thế nào?

...

##\$%\$%#@#\$>>>>.....

_ Bác sĩ Vĩnh Kỳ, y tá Bảo Châu. Chiều nay hai người sẽ “bận rộn” đấy!

Wen từ đâu xuất hiện, ông cười gian manh nhìn hai “tội nhân” trước mặt đầy ẩn ý.

Rốt cuộc, mỗi ngày bệnh viện lại được hai nhân viên lao công kiêm luôn bác sĩ, y tá dọn dẹp miễn phí. Giảm đi một khoảng chi thu cho việc thuê người quét dọn cũng là điều đáng mừng.

Từ khi cả hai bắt đầu vào bệnh viện này

làm việc thì, không ngày nào là Wen được yên ổn cả. Hằng ngày, ngoài việc chuyên tâm trị liệu cho bệnh nhân, Wen còn có thêm nghề tay trái là làm “người giám hộ”.

“Bất cứ nơi đâu có tiếng ồn, thì nơi đó có Wen”.

Câu châm ngôn ấy, không một bác sĩ nào là không thuộc nằm lòng và không bao giờ sai phạm. Duy chỉ hai người trẻ tuổi giàu năng lượng, dư calo, thừa chất dinh dưỡng, tràn trề sức khỏe này là không biết trời cao đất dày. Cứ sai phạm hằng ngày, hàng giờ.

Thế là được việc!

_ Nhớ dọn dẹp cho sạch vào nhé. Ta sẽ cho kiểm tra đấy. Đừng hòng trốn việc.

Quảng lại câu nói có tính chất đe dọa phía sau, Wen ung dung sải chân bước trên nền cỏ xanh rì hết đang du ngoạn đâu đó. Bỏ lại hai nét mặt đáng thương của hai người nào đó phía sau. Trông thật tội nghiệp!

_ Tốt lắm. Dự án thành công tốt đẹp.

Hiệu trưởng Lâm gật gù ngợi khen thầy Vinh cùng bản dự án hoành tráng đã được duyệt chỉ, ký kết.

Tổ chức Demon ngày nào giờ đã thành trụ sở của “Công bằng, giúp người” to lớn với quy mô tầm cỡ quốc tế. Được mọi người biết đến và ủng hộ.

Trương Tề nhâm nhi tách trà nóng, khẽ liếc nhìn Lâm Kỳ, buông ra câu băng quơ.

_ Tuyệt thật! Hương vị sống là đây!

Đặt tách trà xuống bàn, ông khẽ đứng lên, dời bước khỏi phòng họp cùng ban thường vụ.

Lâm Kỳ cười mãn nguyện, ông quay sang người cận vệ trung thành, khẽ cất lời :

— Hôm nay ta sẽ bận lắm đây, không thể về trường quản xuyến mọi việc được. Thay ta nhé?

Thầy Vinh gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời rồi cuối chào Lâm Kỳ. Bước đi thật dứt khoát.

Rời phòng họp, Lâm Kỳ nhẹ sải chân trên nền gạch bóng loáng. Ngay khi vừa tìm được người muốn tìm, ông khẽ thấy chất giọng trầm thấp vào không trung hòng níu bước chân người đó lại.

— Này ông bạn già, dùng bữa chứ?

Quay lưng lại, Trương Tề từ tốn gật nhẹ

đầu rồi bật cười giữa không gian ngập tia sáng.

Bên khung cửa, mây lang thang trôi như dẹt nên bức tranh tuyệt diệu. Cho một tình bạn vừa được nối lại. Cho mọi thù hằn tan theo gió.

Hai bóng người thấp thoáng khuất sau dãy thang máy. Họ đi đến đâu, mọi người cuối chào đến đó đầy kính trọng.

Công viên trở nên thoáng đãng hơn nhờ cây xanh nghiêng che bóng mát. Gió nhẹ luồn qua kẽ tóc nâu bồng bềnh ánh màu nắng như muốn rút hết hơi lạnh từ

chàng thanh niên đang đứng đó.

Trên người khoác chiếc sơ mi đen lạnh toát cùng những đường viền sắc nét.

Hàng khuy cũng thật bắt mắt. Chiếc sơ mi như đang tôn thêm nét lạnh lùng và sự cuốn hút nơi chàng trai anh tuấn.

Nắng nhẹ đậu bên bờ vai rộng, ánh vào gương mặt đẹp tựa điêu khắc, đường nét hoàn mỹ đến không ngờ.

Các cô gái đôi bước ngang qua điều nán lại ngấm nhìn và ngợi khen trước nét đẹp tuấn tú kia. Nhưng chẳng ai dám lại gần làm quen vì tia lạnh thoát ra từ ai kia quá nồng nặc, sắc nguy hiểm. Họ chỉ tiếc nuối đứng xa liếc nhìn.

Chàng thanh niên chẳng để tâm, mắt vẫn đắm chiều hướng nhìn xa xăm. Tận sâu trong khóe mắt là nỗi nhớ vô biên.

Phía sau chàng trai, một cô nhóc mang trên mình chiếc đầm xanh mượt, trong thật đáng yêu. Cô gái ấy thật nhỏ nhắn giữa dòng người tấp nập nơi công viên.

Gương mặt tinh nghịch cùng đôi mắt to tròn đầy lém lỉnh đang nhìn chàng thanh niên với nụ cười trên khóe môi chúm chím.

Đối với Vĩnh Khoa, có lẽ không quá khó để phát hiện có ai đó đang nhìn mình từ xa. Đơn giản vì cậu nghĩ, chắc đó cũng là

một trong những “cái đuôi”.

Phong thái lạnh lùng nguyên vẹn, nhãn thần vẫn nhìn xa xăm.

Có ai đó đang từng bước, từng bước một tiến gần mình một cách thật nhẹ. Không gây ra tiếng động.

— Nếu còn tiến thêm một bước, cô chết chắc!

Cho rằng một “cái đuôi” xinh đẹp nào đó đang đứng tần ngần phía sau mình, Vĩnh Khoa chẳng buồn ngoái đầu lại nhìn mà phán một câu mang tính đe dọa.

Chiếc môi xinh ẩn hiện nụ cười ranh

mãnh, cô gái nhỏ vẫn ngoan cố dõn chân thêm bước nữa, bước nữa rồi bước nữa. Thật gần sớ mi đen lạnh băng.

_ Lì thật. Nói cho cô biết, tôi có...

Một vòng tay nhỏ nhắn khẽ vòng ngang eo và xiếc nhẹ khiến Vĩnh Khoa bất giác giật mình. Trước khi ai đó kịp phản ứng hay gạt tay mình ra thì đối phương đã cất lời trước, chất giọng trong trẻo đáng yêu vang lên giữa ánh nắng trong suốt :

_ Chồng yêu, anh mặc cái áo này rất, rất, rất đẹp trai. Hèn gì các cô kia cứ liếc nhìn mãi.

_ ...

Bất động.

Một cảm giác ấm áp len lõi trong khoang ngực. Theo dòng máu đang lưu thông trong người truyền đến tim.

Trong ánh nắng chớm nhẹ, gương mặt lạnh lùng như rực sáng. Khóe môi đỏ mọng héch lên, hình thành tia cười hạnh phúc, che khuất phần băng giá.

— Mà nè, lúc này anh định nói gì thế?
Câu nói sau cùng ấy.

Buông vòng tay mình ra, Thiên Di ranh mãnh cười gian chuyển hướng ra phía trước nhìn người kia.

Lẽ ra, Vĩnh Khoa sẽ ôm cô nhóc vào lòng vì hai năm qua dám bỏ cậu một mình. Nhưng... ý định đó đã được thay đổi ngay khi cô nhóc “khiêu chiến” trước.

Cho tay vào túi, Vĩnh Khoa nhún vai một cách thản nhiên :

_ Nói gì?

_ Thì anh định nói gì ấy... Nói đi mà... Anh có gì? Nói đi, em rất muốn nghe.

Thiên Di phần khởi tra khảo, cô nhóc biết Vĩnh Khoa định nói những gì. Nhưng muốn chính miệng cậu thừa nhận thì mới

vui. Không phải sao!

_ Chẳng có gì cả!

_ Nói đi, nói đi mà. – Lay lay cánh tay ai kia, Thiên Di chau mày ương bướng.

_ Anh có...

_ Em biết rồi, anh định nói là “Anh có vợ rồi” đúng không? Em biết mà, anh yêu em lắm chứ gì?

Chẳng còn kiên nhẫn đợi ai kia thừa nhận, sóc con tuôn nguyên tràng “tự sướng” khiến Vĩnh Khoa im như tượng.

Đúng là cậu có định nói thế thật!

Nhưng... bây giờ thì khác rồi.

Nheo mắt, Vĩnh Khoa gieo tia nhìn nguy hiểm lên người sóc nhỏ, khẽ nghiêng răng :

_ Sai. Anh nói là... Anh có thể sẽ đánh em, đồ ngốc!

_ ...

Hiu quạnh... ~...

Đáng ghét, thừa nhận thì có chết ai đâu chứ. Đồ đầu heo!

Thiên Di bấu môi, đẩy cánh tay rần chắc

của ai đó ra khỏi tay mình theo cách lạnh nhạt vừa học được từ tảng băng sắc đá kia.

_ Thế à? Thế... em sang Mỹ tiếp đây. Tạm biệt anh. Sống vui vẻ nhé!

Nói rồi, sóc nhỏ quay bước đi, mang trong mình cục tức to đùng. Tâm trí thì luôn buông lờl mắng ai đó “Đồ ngốc Trương Vĩnh Khoa, anh không thềm giữ em lại luôn sao? Đồ đại ngốc...”

_ Này...

Yeah. Cuối cùng cũng chịu gọi. He he, năn nỉ em ở lại đi Vĩnh Khoa ngốc.

Mừng thâm trong tâm can, Thiên Di háo hức trong lòng, vui ra mặt nhưng vì đang đứng quay lưng lại với ai kia nên có lẽ người đó không nhìn thấy được.

Nhưng... với Vĩnh Khoa, điều gì qua nổi mắt cậu?

_ Đi thật ah?

Như muốn té xỉu, Thiên Di cố trụ chân trên nền đất xám. Giữ bình tĩnh. Không ngờ ai đó lại thản nhiên hỏi thế. Thật là...

_ Ừm, đi thật. – Cứng giọng, Thiên Di đáp mà chẳng thèm ngoái nhìn phía sau. Cứ thứ dang chân bước tới trước.

Một bước...

Hai bước...

_ Du học cũng không báo trước một tiếng! Khi về cũng chẳng thông báo lời nào!

_ ...

_ Để lại lá thư là đủ sao? Hơn nữa, trong lá thư ấy còn có vài điều “chỉ trích” anh?

_ ...

_ Nói anh không biết nấu ăn?

— ...

— Cãi lời anh.

— ...

Vừa nói, Vĩnh Khoa vừa sải chân về phía trước. Cho đến khi đã đứng phía sau sóc con thật gần, cậu mới dừng hẳn. Ngã mái đầu nặng trĩu vào bờ vai bé xinh, Vĩnh Khoa khẽ thì thầm :

— Có biết anh nhớ em thế nào không con sóc ngọc nghéch siêu quậy?

Nụ cười hạnh phúc được vẽ trên khóe môi chúm chím. Theo gió, truyền đến ai đó thật nhẹ.

_ Em cũng nhớ anh chết được!

_ Mà... với đầu óc như em, có người chịu cho em du học ah?

_ ...

Lại nữa!

Thật là... nhịn không được.

Lòng Thiên Di như núi lửa đang tuôn trào và sôi sùng sục. Quay quắt lại, sóc con mím môi, thấy sang ai kia chất giọng hung hăng nhất :

_ Anh đúng là...

Ngay lập tức, một nụ hôn nhẹ đặt lên làn môi chúm chím. Cùng với nụ hôn ngọt ngào ấy là một câu nói lạnh tanh mang tính nghiêm cấm :

— Lần sau, nếu em còn nhắc đến hai từ “Du học”. Anh sẽ cho tất cả hãng hàng không ngưng hoạt động, mãi mãi.

Sân bay.

Đứng ngóng tới ngóng lui, sốt cả ruột.

Sóc con cứ tiến tới tiến lui, lòng hồi hộp không yên.

Vì sao ư?

Vì hôm nay là ngày Triết Minh, Bách Nhật và A Huân trở về Việt Nam.

Nhưng... chẳng vì lý do nhỏ nhen ấy mà khiến cô nhóc đứng ngồi không yên thế đâu. Có một lý do “hoành tráng” hơn nhiều.

_ Ở đây!

Vừa nhìn thấy hai tên “xa lạ” trở về, Vĩnh Khoa đã lạnh lùng gọi mà chẳng hề vẫy tay. Cứ như đang gọi không khí ấy!

Thiên Di nheo mắt nhìn đầy ám chỉ khiến

Vĩnh Khoa ngạc nhiên, cậu lãnh đạm hỏi
:

_ Có gì ah?

_ Anh không thể dùng từ “nhẹ nhàng”
hơn sao?

_ Không!

Hừ, đồ chết bầm. Để xem... em sẽ trả
đũa anh thế nào. Nhất định em phải làm
anh thừa nhận đã “ghen”.

Kéo đóng hành lý công kênh trên tay, tiến
đến chỗ có tảng băng ngàn năm đang
đứng. Triết Minh cười “xã giao” rồi
dùng bộ mặt “khiêu khích” nhìn Vĩnh

Khoa.

Cạnh Triết Minh, Bách Nhật thở phào mệt mỏi. Dường như mấy ngày qua việc học hành đang “đàn áp” vị thần tôn thờ “việc chơi bời” này.

Một người “lạ mặt xuất hiện” sau lưng Triết Minh và Bách Nhật chẳng khiến Vĩnh Khoa ngạc nhiên. Cậu thẳng thừng chỉ tay vào chàng trai anh tuấn phía trước, lạnh lùng cất giọng :

_ Ai?

Vĩnh Khoa không nhận ra A Huân bởi một lý do duy nhất. Vì khi A Huân xuất hiện và du học, Vĩnh Khoa điều không

nhìn thấy gương mặt ân nhân của mình.
Làm sao mà nhận ra cho được.

Còn về giọng nói... có lẽ do lâu quá nên
quên cũng nên!

Vừa nhìn thấy A Huân, Thiên Di đã lon
ton chạy đến nắm chặt cánh tay của cậu
rồi nhanh nhẩu nói :

_ Anh đẹp trai. Chào mừng anh trở về.

Đúng như dự đoán. Nét mặt Vĩnh Khoa
đã hoàn toàn biến sắc.

_ Anh đẹp trai hơn hẳn ta. Em bỏ hẳn và
theo anh đi.

A Huân gian manh đáp, mắt vẫn dán vào chàng thanh niên quen thuộc trước mặt không rời. “Giúp người thì phải giúp cho trót” chứ!

_ Hoa đã có chủ rồi đấy. Đừng dại mà đụng vào. Nếu không, cậu sẽ không sống nổi với tôi đâu!

Bước đến trước, Vĩnh Khoa hung hăng giương tia nhìn không mấy vui nhìn đối phương. Theo đó, cậu lạnh nhạt kéo sóc con về phía mình.

_ Anh ghen sao?

Thiên Di tinh nghịch chặn ngang ai kia, lên nhìn nét mặt biến sắc trầm trọng đang

ngự trị trên gương mặt lạnh băng.

_ Không!

_ Vậy... em theo anh ấy!

Giằng tay khỏi Vĩnh Khoa, Thiên Di nhanh chân chạy sang A Huân, cười lém lỉnh.

_ Này...

Vĩnh Khoa lạnh lùng cất giọng, tia nhìn lọt tòm trên gương mặt “đáng ghét” của “người không quen”.

Bên cạnh, Triết Minh và Bách Nhật cố nén cười. Dõi mắt xem phim hay.

Lý do “hoành tráng” ấy, chính là trò trẻ con này!

_ Nói đi. Thừa nhận là mình đang ghen. Tôi sẽ không theo đuổi Thiên Di nữa. - A Huân giang manh chen vào.

Ngờ đâu, việc “dại dột” ấy lại khiến Vĩnh Khoa ngơ người.

Với việc nhận dạng một giọng nói đã từng nghe, là điều dễ như trở bàn tay.

_ Cậu! Nói lại lần nữa xem? – Chỉ thẳng tay vào chàng trai trước mặt, Vĩnh Khoa điềm nhiên ra điều kiện.

— Nói đi. Thừa nhận là mình đang ghen.
Tôi sẽ.... Ừm... ừm...

Chóng bịt lấy miệng anh chàng ngốc lại,
Thiên Di ra dấu cho A Huân im lặng
vì... cô nhóc nhận ra, ánh mắt Vĩnh Khoa
đã trở về trạng thái ban đầu. Sắc lạnh ma
mãnh và có phần nguy hiểm. Lẽ nào... trí
nhớ tốt đến thế?

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa
sải chân bước đến trước “người lạ quen
thuộc”, kéo sóc con ngã vào lòng mình
rồi chốt câu nói :

— Anh thừa nhận. Được chưa?

— ...

_ Rất vui khi gặp “lại” cậu, bác sĩ tài ba,
A Huân!

Sân bay lộng gió và nắng vàng.

Gió vờn mái tóc nâu thật khẽ.

Bên ngoài, giọt thời gian vẫn trôi. Chẳng
ngừng.

Hết quả cầu tuyết trong veo, lấp lánh
dưới ánh bảy sắc. Trong quả cầu tuyết
ấy, là hai nhịp đập đang dần hòa hợp vào
nhau.

Sợi dây đỏ gắn liền hai trái tim.

Gặp được nhau đã là cái duyên. Đến với nhau, bên cạnh nhau, quan tâm nhau, yêu thương nhau... có lẽ là do số phận. Nhưng, có giữ được cái duyên phận ấy hay không là do chúng ta.

Đừng nghĩ duyên số sắp đặt cho anh và em của nhau thì sẽ mãi là của nhau. Ông trời thật ra chỉ giúp chúng ta một nửa đoạn đường mà thôi. Đoạn đường còn lại, anh và em phải tự bước tiếp.

Hạnh phúc chỉ đến với người biết trân trọng giữ gìn. Định mệnh có sẵn và định mệnh cũng do cả hai ta tự tạo ra.

Em. Con sóc nghịch ngợm siêu phá phách, làm rối cuộc sống của anh. Tào

nên nhiều mối nối dày cộm. Cũng chính em, cô nhóc con ngốc nghếch ương bướng, đã bước vào tim anh một cách âm thầm không hay biết. Làm thay đổi con người anh.

Ngay từ phút giây đầu tiên anh và em chạm mặt nhau.

Thì lúc đó... anh đã biết trước được tương lai.

Rằng, em là người mà anh đang tìm kiếm.

Rằng, em thuộc về anh, mãi mãi!

The end

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện

Ngoại truyện đặc biệt :

Mấy năm sau,

Một gia đình nhỏ sống trong một căn nhà không hề nhỏ.

Niềm vui sum họp tràn ngập hạnh phúc, như cánh én rải cánh quanh khuôn viên nhà. Hết làn gió xuân ôm trọn không gian ngập tiếng cười.

Nhưng...

Niềm hạnh phúc không “hoàn toàn là hạnh phúc” như bạn nghĩ!

1

Căn phòng lớn được tấm rèm cửa bao phủ để che giấu một “âm mưu” to lớn.

Trong gang phòng ấy, một chàng trai anh tuấn đang ngồi nghiêm nghị trên chiếc ghế xoay. Tia lạnh như muốn nhấn chìm mọi thứ xung quanh.

Đan xen hai tay vào nhau, chàng trai ấy trù mến nhìn đứa nhóc tầm 6 tuổi, nói với chất giọng giá băng ngày nào.

_ Tiểu Du, con đã hiểu chưa?

_ Dạ, rồi thưa ba vĩ đại của con! – Cô nhóc lém lỉnh tỏ vẻ nghiêm nghị, giơ một tay lên chào theo kiểu quân đội, cười tinh nghịch.

_ Ngoan. Hành động thôi!

_ Khoan đã ba vĩ đại ời, con có chuyện muốn “thỉnh cầu”.

Bé con lém lỉnh khẽ nói, giương đôi mắt tỏ non nhìn ba mình.

Vì nhóc con đã trải qua cả một quá trình “huấn luyện nghiêm khắc” từ ba nó – Trương Vĩnh Khoa lạnh lùng – Thế nên

mới có khẩu khí “ma lạnh” đến thế!

Đúng thật cha nào con nấy!

_ Chuyện gì? – Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa thản nhiên hỏi. Tia nhìn chứa đầy sự nguy hiểm.

_ Dạ... con muốn “kết nạp” thêm đồng minh, được không ba vĩ đại?

_ Đồng minh?

_ Chị Tiểu Ngọc, vào đây nhanh lên.

Cô nhóc lém lỉnh chạy vội ra cửa, kéo một đứa bé gái khác vào trước sự kinh ngạc của Vĩnh Khoa.

_ Chú Khoa vĩ đại, con chào chú ạ!

_ Tiểu Ngọc? Sao con lại qua đây? Ai đưa con qua thế?

Nhiu mày nhìn đũa nhóc trước mặt mình, Vĩnh Khoa nghi ngờ hỏi.

Thì ra, bảo bối của cậu còn tinh ranh hơn cậu tưởng nhiều. Còn dám lôi kéo thêm đồng minh rồi mới xin phép ba nó.

_ Dạ, cậu Chính An đưa con qua đây ạ!

Chính An?

Mà cũng chẳng sao. Càng đông càng vui!

_ Thế thì... bắt đầu thôi! Trước tiên là ba con nhé, Tiểu Ngọc!

_ Yes, sir!

2

Trên sofa, một chàng trai có gương mặt anh tuấn đang nhắm nghiền mắt, hàng mi cong vút đẹp chẳng khác ai đó. Đường như giấc ngủ có vẻ rất ngon.

_ Tiểu Du, ổn không? Có khi nào ba chị phát hiện không?

_ Suyt. Chị nghe nhé, em sẽ lo phần bác 2. Còn chị, lo phần nhà bếp nhen. Xuất

phát thôi!

Bé gái lém lỉnh hơn hờ nói rồi lén lút bỏ đi, đứa bé còn lại cũng quả quyết gặt đầu rồi nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

Nhưng... do lúc nói chuyện, hai nhóc có ngòì sát vào nhau nên khi cả hai cùng rời khỏi địa điểm “bàn bạc mưu kế” thì vướng chân vào nhau... và thế là...

Oạch!

_ Ây da...

_ Ui... đau quá.

_ Chị Tiểu Ngọc không sao chứ?

_ Ừm, không sao, còn em, có sao không?

_ Không ạ, tiếp tục nhiệm vụ thôi! Tiểu Du lém lỉnh lon ton chạy đến chiếc sofa gần đó, trong tay là cây bút lông nho nhỏ.

Lê từng bước chân một cách nhẹ nhàng, cuối cùng Tiểu Du cũng đến được địa điểm ai đó đang nằm. Đưa tia nhìn nghịch ngợm nhìn quanh để chắc là không có ai rồi thu về tia nhìn gian manh nhìn chăm chăm vào người đang say giấc nồng.

Theo như tính toán của ba cô nhóc cho biết, giờ này thì cả hai chủ nhân của ngôi nhà vẫn say giấc. Đương nhiên, vì bây giờ là giữa trưa. Vĩnh Kỳ vừa đi làm về.

Theo “lịch trình” thì khi về đến nhà, Vĩnh Kỳ sẽ ngã người xuống sofa và chợp mắt một lúc.

Cơ hội tốt để hành động!

_ Hi hi, tuyệt tác đã hoàn thành.

Nhóc con Tiểu Du ranh mãnh cười lén trong khi nhìn thấy thành phẩm đã được ra lò. Một gương mặt khiến người khác không khỏi bật cười do Vĩnh Khoa vĩ đại đã nghĩ ra và hướng dẫn cho con gái mình vẽ sao cho thật bắt mắt.

Tiểu Ngọc đáng yêu nhanh chân chạy tọt vào bếp. Cô nhóc cũng nhanh nhẹn không kém Tiểu Du.

Đứng lên chiếc ghế để với đến những thứ gia vị mẹ nấu hàng ngày, cô nhóc thoăn thoắt tay lấy lần lượt các hộp chứa gia vị. Chỉ vồn vện một phút, hỗn hợp đường trộn với muối, muối trộn bột ngọt, dầu ăn thấm nước tương đã thành phẩm.

_ Chắc tối nay sẽ có một bữa ăn “hoành tráng” lắm.

Để lại mọi thứ như vị trí ban đầu trong chóp nhoáng, cô nhóc nhanh nhẩu phóng xuống ghế rồi chạy ra điếm gấp mặt.

_ Hoàn thành tốt ạ!

Cả hai cô nhóc đồng thanh nói rồi leo

vào BMW đen loáng với tiếng cười khúc khích. Người lái với nét mặt lạnh tanh cũng thoáng cười thỏa mãn.

_ Tiếp theo sẽ là... Wen đại nhân!

3

_ Gì thế này?

Wen dừng bước trước cửa phòng riêng, ông trở mặt nhìn “đóng lộn xộn” trước mắt đầy căm phẫn.

Toàn là đồ chơi trẻ con!

Bữa bọn rơi vãi trên bàn làm việc và sàn nhà.

Bước thật chậm vào phòng mình, Wen nhẹ rãi tia nhìn quanh “đóng bừa bộn”. Như đoán trước được “kẻ chủ mưu” là ai, Wen cười nham hiểm.

Bên dưới nền gạch bóng loáng vương mùi thuốc sát trùng, một ánh sáng bạc khẽ lấp lánh dưới sự phản chiếu của nắng.

Khom người nhặt chiếc vòng nhỏ, nhìn vào đôi cánh bạc nhỏ nhắn thoáng đung đưa qua lại. Wen cười hiểm.

Vật này... chẳng phải là thứ ông đã đặt làm đề tặng cho hai con bé nào đó hay sao?

Thế nào đây nhỉ! Wen đã vô tình tìm ra “kẻ phá phách” và “người cầm đầu” mất rồi!

4

_ Tiểu Du, chiếc vòng của con đâu?

Qua kính chiếu hậu trong khoang xe, Vĩnh Khoa nhanh mắt để ý thấy cánh tay bé nhỏ của con mình đã thiếu mất thứ gì đó, cậu điềm nhiên hỏi.

_ Ồ... chắc con đã để quên ở nhà rồi ạ! - Tiểu Du lém lỉnh trả lời ngoan ngoãn rồi tinh nghịch hỏi khế - Bây giờ mình đi đâu vậy ba vĩ đại?

_ Nạp năng lượng rồi hãy hành động tiếp.

_ Yeah. Ba là vĩ đại nhất.

_ Con yêu chú Khoa nhất quả đất!

Vĩnh Khoa nhếch môi hiểm ác rồi đạp ga phóng nhanh trên sa lộ. Dường như ai đó đã quên là mình đang “hộ tống” hai đứa nhóc chứ không phải người lớn.

Xe phóng vun vút qua hàng cây xanh ngắt. Cọ sát vào mặt đường nóng bức.

BMW dừng bánh trước một nhà hàng sang trọng. Hai đứa nhóc xinh xinh lon

ton theo sau “chủ tướng vĩ đại” bước vào “thế giới của những món ngon”.

Hương thơm phả ra từ bếp, lan tỏa xung quanh khiến những cái bao tử đang cồn cào rên rĩ trở nên hưng phấn hẳn.

Người quản lí nghiêng mình chào chàng trai quen mặt, biết nghĩa vụ của mình liền hì hục chạy vào bếp căn dặn người đem món ngon ra.

Quả Trương Vĩnh Khoa là lợi hại nhất! Nhưng... biết đâu có người nào đó còn “nham hiểm” hơn thì sao?

Sau khi đã nạp đầy năng lượng và sạc đầy bao tử, hai cô nhóc cười mãn nguyện

rồi lon ton theo sau “chủ tướng vĩ đại” ra BMW đang đậu đó. Tiến thẳng về nhà.

5

_ Người tiếp theo!

Chỉ tay về phía khuôn viên nhà, Vĩnh Khoa cười lạnh nhìn hai đứa trẻ “ngây thơ” rồi ra hiệu ngầm.

Tiểu Du và Tiểu Ngọc gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng chạy về phía khuôn viên, trên tay là “vũ khí bí mật” do ai kia đưa cho.

Liệu sẽ thành công khi “động” vào người này?

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa né mình sang một góc, lén mắt theo dõi “hành động phạm pháp” của hai cô nhóc đã “qua huấn luyện”. Cười tinh ranh.

Nặng nhẹ soi vào tách trà nóng trên tay Trương Tề, ông nhẹ nâng tách trà lên, nhâm nhi từng chút một. Vị trà quện vào gió, hương thơm nhẹ xông vào mũi ông. Cảm giác thật yên bình.

_ Ông ơi, cháu đến rồi!

Tiểu Du hớn hờ nhảy phốc lên chiếc ghế cạnh ông, cười ngây ngô.

_ Hôm nay thế nào rồi? – Trương Tề

cười nhẹ, quay sang nhìn hai đứa nhóc lém lỉnh.

_ Dạ, khỏe ạ! Ô, mặt ông dính gì thế? Để con xem.

Tiểu Du ma mãnh nói rồi tỏ vẻ lo lắng, quệt một đường sang vầng trán nhiều nếp nhăn.

_ Tiểu Du thật là, em làm gì thế. Ông ơi, để con lau cho.

Tiểu Ngọc nhú mày vờ la rầy Tiểu Du đáng yêu rồi nhanh chân bước lại cạnh Trương Tề, cô nhóc nhẹ đưa tay quệt hai bờ má của Trương Tề rồi cười tươi.

_ Xong rồi ạ!

Tuyệt tác... thành phẩm.

_ Ngoan lắm!

Trương Tề vẫn vô tư nhâm nhi trà mà không hề “cảnh giác”.

_ Chào ông, bọn vào thăm mẹ Thiên Di ạ.

Cả hai đứa nhóc cùng kéo nhau chạy thật nhanh vào nhà trước cái nhìn hiền của Trương Tề và trong tiếng cười khúc khích của một người nào đó đang núp sau tán lá xanh.

_Á... chết rồi.

Nhân cơ hội Vĩnh Khoa “vắng nhà” vì lý do gì gì đó mà Thiên Di cũng chẳng thèm quan tâm. Sốc con nhà ta lại “bén mảng” mò xuống “cắm địa” một cách lén lút, âm thầm.

Vì sao ư?

Chỉ vì cô nhóc muốn nấu cho ai kia một bữa vện toàn thôi!

Nhưng... dường như điều đó không giờ được “Chúa trời” chấp nhận.

— Vĩnh Khoa mà biết là mình tiêu. Phải dọn mau thôi!

Rầm!

Đùng!

Xoảng!

“Thảm cảnh” trong mơ lại tự mò đến. Y như rằng, mỗi lần sóc con siêu quậy vào bếp là có chuyện lớn : Vĩnh Khoa phải cho “sửa sang lại căn bếp” trong vòng một ngày duy nhất.

— Mẹ Thiên Di ơi, bọn con... - Tiểu Ngọc và Tiểu Du hớn hờ chạy vào nhà liền khựng lại vì “mùi lạ”. Nhón chân

xuống bếp, nhóc Tiểu Du ngơ ngác hỏi –
Chuyện gì thế mẹ Thiên Di?

— A, Tiểu Du, Tiểu Ngọc. May quá. Nè, hai con ra canh chừng ba Vĩnh Khoa giúp mẹ nhé. Nhanh thôi. Mẹ đang có bất ngờ muốn tặng ba Vĩnh Khoa của con đây, Tiểu Du.

Phù!

Thiên Di thở phào nhẹ nhõm vì đã tìm được “lính canh” cho mình. Nhưng sóc con đâu ngờ “lính canh” đang đi cùng với “chủ tướng vĩ đại”.

Vừa quay trở lại căn bếp “yêu thương”, Thiên Di đã đứng bất động khi nghe chát

giọng lạnh toát quen thuộc từ phía sau bay đến. Lạnh cả sống lưng.

_ Vợ ngốc, lại làm gì đây?

_ ...

_ Hai con, ra ngoài chơi đi. Ba và mẹ phải “làm việc riêng”

Vĩnh Khoa cười lạnh ra lệnh cho hai đứa nhóc “ngây thơ” rồi ung dung sải chân bước đến chỗ sóc con. Mùi nguy hiểm đang ve vãn nơi cánh mũi sóc nhỏ khiến cô nhóc chỉ muốn tháo chạy thật nhanh.

_ Bất ngờ tặng anh? Là “đóng” này?

Hồ Vĩnh Khoa bước tới một bước thì sóc con lại thụt lùi một bước đầy sợ sệt.

Cố nén nỗi lo, Thiên Di ngược mặt nhìn Vĩnh Khoa, cầu khẩn :

_ Chồng yêu, em xin lỗi.

_ ...

_ Em hứa sẽ không vào đây nữa!

_ Thật ra, em có biết đã hứa với anh bao nhiêu lần rồi không? Huh?

_ Hứa thật mà! – Sóc con thều nào nói.

_ Thật? – Vĩnh Khoa chau mày nghi vấn.

_ Thật! Hứa danh dự. – Thiên Di gật đầu rồi quả quyết nói.

_ Nếu tái phạm?

_ Nếu tái phạm, sẽ... tùy anh xử lí!

_ Và...

_ Chồng yêu, em biết lỗi rồi mà! – Nghĩ đến câu nói cuối cùng đây “bi thương” không tài nào thoát ra nổi, Thiên Di lại dờ chiêu cũ. Dùng ánh mắt đáng thương nhìn Vĩnh Khoa.

Lạnh lùng, sắc đá thì làm thế nào lay động vì điều nhỏ nhặt ấy!

Nghiêm nghị nhìn cô vợ phá phách, Vĩnh Khoa cười gian rồi khẽ nói :

_ Và thế nào?

_ Viết bản kiểm điểm trong một ngày và phải tặng anh một nụ hôn mỗi sáng, trưa, chiều, tối trong vòng một năm. Mỗi ngày, phải gọi “chồng yêu” đúng 1000 lần trong nhiều thời điểm và trong mọi trường hợp.

Thật tình mà nói, những việc được sóc con thuộc lòng ro ro mà nói ra ấy hoàn toàn không bao giờ được thực hiện. Lý do rất dễ hiểu, Vĩnh Khoa đâu nỡ “hành hạ” thái hóa thế. Chỉ là để nghe cho vui

tai mà thôi.

Nhưng... dường như con sóc ương
bướng này không bao giờ chịu nghe lời.
Có lẽ phải dùng biện pháp mạnh hơn!

_ Tạm tha cho em. Nếu còn dám vào bếp
thêm một lần nào nữa, anh sẽ đày em ra
côn đảo. Rõ chưa?

_ Dạ... rõ rồi chồng yêu! Chồng yêu
muôn năm.

Nào vào người ai đó nũng nịu như một
chú mèo nhỏ đáng yêu, Thiên Di khẽ
kiễng chân, đặt lên môi ai đó nụ hôn thật
khẽ.

_ Mùi gì thế?

Trương Tề chậm rãi bước vào nhà, ông giương mắt nhìn “thảm cảnh” trước mặt mà ngơ cả người. Đây là lần thứ hai ông nhìn thấy cảnh này trong đời. Không sao quên được. Ngay cả mơ cũng phải thức dậy ngay.

Ngơ ngác nhìn sang nơi phát ra giọng nói đáng sợ, Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên rồi khúc khích cười khi nhìn thấy “Cái gì đó”.

Đưa tay che miệng, sóc con cười thỏa chí trong khi mắt vẫn dán vào mặt Trương Tề không rời.

Vĩnh Khoa nhanh chóng kéo cô vợ ngốc sắp phá hỏng “đại sự” vào lòng mình, kèm theo câu nói đầy đe dọa :

_ Ngốc, em mà cười nữa thì chết chắc đó.

_ Con bé này, mặt ta dính gì ah?

Trương Tề ngạc nhiên cất giọng, nhìn sóc nhỏ cười nghiêng ngả mà chẳng hiểu mô tê gì. Ông hăng hộc lên tiếng đề cắt ngang tiếng cười kia.

Thế này... sao nhỉ?

Khà khà, Trương Vĩnh Khoa, em hiểu rồi. Thì ra... anh là vậy? Cũng thù dai

nhỉ! He he, việc gì em phải “bao che” tội phạm phi pháp, như anh?

Rời mái đầu khỏi vòng ngực rắn chắc, Thiên Di hắng giọng, nén cười rồi khoan khoái bước đi. Đến cạnh Trương Tề, cô nhóc ranh mãnh dừng chân lại, khẽ liếc nhìn Vĩnh Khoa đang đứng tần ngần với vẻ mặt đặc ý ở kia.

_ Ông ơi, đánh anh ấy nhiều vào. Anh ấy thật vô lễ với gương mặt ông!

Trước khi Vĩnh Khoa thấu được ẩn ý của sóc nhỏ thì một loạt cái từ ngữ đã được khoe môi xinh phát ra thật khẽ, đủ để Trương Tề nghe thấy và thâm nghĩa câu nói.

Lon ton chạy đi lấy gương cho Trương Tề “chiêm ngưỡng” mặt mình, Thiên Di lém lỉnh nháy mắt với chồng yêu rồi ngúng ngoáy bỏ lên lầu “lánh nạn”.

Cùng lúc đó, ở cửa vào nhà, có 3 nhân vật chạm mặt nhau. Gương mặt hai người trẻ tuổi hằm hằm tột độ. Chỉ duy một người là khá điềm tĩnh.

Thoáng thấy mình trong gương, Trương tề giương tia nhìn không mấy hài lòng nhìn sang đứa cháu yêu, ông chậm rãi thấy chất giọng đáng gờm của mình vào không trung :

_ Trương Vĩnh Khoa! Con dám...

_ Khoan đã. Thưa ông, ông không hề thấy con làm gì ông, đúng chứ?

Dòng kí ức chảy ngược ủa về ngay lúc đó, lúc hai đứa nhóc kháu khỉnh tinh nghịch sờ mặt ông rồi cười ngây ngô.

_ Thì ra... ta đoán đúng!

Wen bước vào trong chiếc blue trắng, trên tay là chiếc vòng nhỏ lấp lánh cùng sắp giấy gì đó rất đáng ngờ. Theo sau, Vĩnh Kỳ “mặt mèo” cùng Bảo Châu “hung hăng” đang lia tia nhìn về phía thủ phạm đáng chết kia. Cạnh đó, hai đứa nhóc nghịch ngợm đang cuối đầu hồi lỗi sau bài giáo huấn nghiêm khắc của Wen

đại nhân.

_ Thiên Di, con vui lòng xuống đây.

Wen chẳng dòm sóc con, mắt vẫn dán vào Vĩnh Khoa đang ngu ngơ đứng đó, thản nhiên ra lệnh!

_ Con? – Thiên Di ngó người. Cô nhóc vô tội mà?

_ Vì tội không lo quản chồng, không dạy dỗ chồng nghiêm khắc. Thấy chồng “rong ruổi” ngoài đường “phá làng phá xóm” mà không “lôi” về. Mau qua đây!

Nói một mạch, Wen thẳng thừng bước đến trước Vĩnh Khoa đang cười méo mó

vì bị bắt bài. Chìa ra sắp giấy dày cộm kia, khẽ nói :

_ Con. Tội “phá làng xóm”. Dạy hư trẻ nhỏ. Quỷ kế đa đoan. Giấu vợ “làm loạn”. Đặc biệt, dám “náo loạn” phòng làm việc của ta. Đây là danh sách những việc cần làm của hôm nay, ngày mai và hôm sau. Liệu mà làm cho tốt.

_ Hả? – Cả Vĩnh Khoa và Thiên Di há hốc nhìn nhau rồi nhìn sang Wen đại nhân. Đồng thanh thốt lên một chữ duy nhất.

Cố giữ bình tĩnh, sóc con thỏ thẻ cất giọng “vô can” :

_ Thừa Wen, con vô tội. Con có liên quan đến những việc đó đâu ạ? Phạt mình anh ấy thôi. Đừng phạt con.

_ À, trong hôm nay, mai và ngày kia. Mọi tội lỗi của Vĩnh Kỳ và Bảo Châu sẽ do hai người này đảm nhận. Giờ, theo ta.

Bỏ qua lời khẩn thiết của sóc nhỏ, gieo tia nhìn man rợn vào hai “học viên” mới của lớp “quét dọn”, Wen cười nhẹ rồi nói.

_ Yeah. Thật sao? – Bảo Châu đẹp bỏ tức giận, cô mừng rỡ reo lên.

_ Hà hà, thế thì... mình phải “tích cực” phạm lỗi nhiều vào, em nhỉ?

Vĩnh Kỳ đắc chí cười gian gian nhìn Vĩnh Khoa đang giương mắt hung dữ nhìn cả hai như muốn ăn tươi nuốt sống. Nói trong phần khởi. Ngay cả lúc cậu “khai ân” như²on lại “bản đ²nh hôn” cho một ai đó cũng chẳng nhận được lời cảm ơn nào cả. Đã thế, còn lên giọng chất vấn.

Hiem lắm mới có dịp “đài đ²ạ” chàng trai giá băng kiêu ngạo này, đại g²i bỏ qua!

Trương Tề g²ật đầu tỏ vẻ nhất trí với cách “đ²oi nhân xử thế” kia. Đ²ura cháu này, cần được người giáo huấn tài ba như Wen “trị liệu”. Có thể mới nên người như

Vĩnh Kỳ và Bảo Châu.

Chỉ có Wen đại nhân là có thể trị những kẻ loi chơi, lóc chóc, lăm trò.

_ Tiểu Du, Tiểu Ngọc, về bệnh viện và chịu phạt cho ta. Dám trốn viện theo ba nuôi quậy phá? Các con gan bằng trời. Đợi đến khi cha mẹ ruột đến đón các con xuất viện, hình phạt mới kể thúc.

_ Dạ.

Hai đứa nhóc buồn bã đáp, đầu cúi thấp đầy hối lỗi.

Vướng vào Trương Vĩnh Khoa, tội càng nặng hơn. Vì... lâu lắm mới có dịp bắt

lỗi chàng hoàng tử này.

7

_ Thiên Di cất giọng gọi lớn rồi kéo theo ai đó chạy đến cạnh chiếc ghế đá trống trong khuôn viên bệnh viện. Còn có cả Bách Nhật.

_ Lập Hân? Tiểu Na? Hai người...

Thiên Di sững sốt nhìn hai cô gái trước mặt, họ quen đến không thể nào quên được.

_ Bọn mình xin lỗi vì những gì trước đây đã gây ra cho cậu. Tha lỗi cho bọn mình, nhé?

Lập Hân cười hiền, đưa ánh nhìn dịu dàng nhìn sóc nhỏ. Ánh mắt ấy, khác hẳn với trước đây. Ngay cả Tiểu Na cũng thế. Họ thật sự đã thay đổi. Và hơn hết, họ đã đạt được ước nguyện. Có được tình yêu của Triết Minh và Bách Nhật. Hạnh phúc quá còn gì!

Tạm biệt xong, Triết Minh, Bách Nhật cùng với Lập Hân, Tiểu Na tiếp tục sang Úc. Nhìn dáng họ dần khuất sau những rặng cây nhỏ, Thiên Di khẽ cười rồi vẫy tay tạm biệt.

Lúc lâu, cô nhóc mới để ý đến người bên cạnh mình. Nãy giờ im lặng đến khác thường. Là thật.

Quay quắt sang anh chàng cạnh bên, sóc con tinh nghịch trêu :

_ Sao thế? Bị phạt nên giận em ah?

_ Không. Nãy giờ anh bận. – Vĩnh Khoa cười lạnh, thu tia nhìn về gương mặt đáng yêu kia.

_ Bận á? Anh quét chỗ này sao? Vẫn còn lá cây mà?

_ Bận suy nghĩ!

_ Suy nghĩ?

_ Ừ. Hiếm có dịp thế này. Chúng ta...

ngắm hoàng hôn đi!

_ Ngắm hoàng hôn? Anh lãng mạn khi nào thế? – Thiên Di sững sốt reo lên, lòng vui như hội.

_ Không thích ah? Thôi vậy.

_ Không. Em rất thích. Thích lắm.

Dưới màu nắng nhạt, có hai bóng người dựa vào nhau mà quên đi “những việc phải thực hiện”. Bóng của họ trải dài trên nền cỏ mượt mà, sóng sánh.

Người con gái cúi đầu vào lòng chàng trai. Thật hạnh phúc, yên bình!

Hoàng hôn dần buông xuống...

Cách đó không xa, một ánh mắt triu mến dõi theo họ. Ông không quên nhiệm vụ mình đã giao. Nhưng... lúc này, cả hai cần sự yên tĩnh để hưởng trọn hạnh phúc bấy lâu.

Còn hình phạt... để hôm sau tăng lên gấp đôi cũng được.

Ngoại truyện : QUÀ SINH NHẬT-CẦU HÔN.

Sáng.

Ánh ban mai trong suốt len lỏi qua từng kẽ lá xanh mơn mớn. Tạo nên một sắc

xanh hài hòa.

Mây trôi nhẹ nhẹ như chẳng muốn lao tới trước theo nhịp đẩy dập dìu của gió sớm. Chen nhau luồn qua khung cửa sổ gần đó, tia sáng nhạt màu nhẹ đậu bên gương mặt mang nét đẹp của những cậu học sinh trung học điển trai. Tia sáng ấy dịu dàng vương bên mái tóc ai đó như chẳng muốn đánh thức một giấc ngủ ngon.

Rầm!

Cánh cửa phòng đột nhiên mở toang và tạo ra thứ âm thanh chói tai. Làn gió mang hơi lạnh từ dáng người đứng đó, men theo tia sáng nhạt truyền thẳng đến người đang ngon giấc.

Dáng người tựa lưng vào tường hoàn toàn trái ngược với sự dịu dàng của nắng mai.

Dù không muốn nhưng cũng phải hé mắt ra và ngồi bật dậy. Chính An đưa tay dụi dụi mắt đầy đáng thương rồi ngáy ngủ thều thào :

_ Chuyện gì thế? Hôm nay là chủ nhật...
- Nói đến đây, Chính An bừng tỉnh hẳn, sắc mặt thay đổi ngay – Ngày nghỉ của tôi mà cũng phá là sao?

Người trước cửa vẫn vô tư hết việc mình vừa làm là hoàn toàn đúng, thân nhiên nhún vai :

_ Nghe đây, hôm nay có nguy cơ sóc con sẽ đến nhà cậu và có lẽ hơi phiền đến cậu. Tuy vậy, cô chịu đựng nhé. Mọi thiệt hại tôi sẽ chịu trách nhiệm.

_ Khoan đã. Cậu... đang nói gì thế?

Chính An ngơ ngác gieo tia nhìn khó hiểu lên người Vĩnh Khoa, nghi ngờ đặt câu nghi vấn.

Tia cười thoáng ngượng trên khóe môi giá lạnh, Vĩnh Khoa gật gù đáp :

_ An, cậu không biết hôm nay là sinh nhật tôi?

Sinh nhật?

Sinh nhật á?

Chính An nhú mày nghi hoặc. Chuyện gì chứ sinh nhật thì đây là lần đầu tiên nghe Vĩnh Khoa nhắc đến. Hơn nữa, lại còn nhớ ngày sinh của mình cơ chứ. Trước giờ có khi nào anh chàng này đá động đến sinh nhật mình đâu?

À, chắc là vì sóc con đã xuất hiện nên ai kia mới yêu đời thế!

Cười thầm với lời suy nghĩ đáng yêu của mình, Chính An đứng dậy, rời khỏi giường và vươn vai đầy sảng khoái. Chợt, Chính An chớp chớp mắt quay

sang kẻ đang ung dung đứng trước cửa, phập phồng lo sợ thốt lên :

_ Sóc con... biết sinh nhật cậu?

_ Uh

_ Cô ấy... đến nhà tôi?

_ Uh

_ Để làm gì?

_ Chắc muốn tạo bất ngờ cho tôi.

Nghi ngờ những gì mình đang nghĩ đến, Chính An hít thở sâu rồi hỏi :

_ Nấu ăn sao?

_ Có lẽ.

_ Cô ấy... biết nấu không?

_ Có lẽ. Mà chẳng phải cậu rất rành chuyện nấu nướng sao? cứ đứng một bên giúp là được.

Cười ma mãnh, Vĩnh Khoa đáp gọn. Với trí thông minh của mình, anh chàng này thừa đoán trước được cô vợ bé nhỏ của mình sẽ làm những gì để tặng cậu. Không xuống bếp thì làm gì chứ? Sóc con rất khoái “phá” nhà bếp mà. Nên chắc chắn, sau những gì Vĩnh Khoa mách bảo, Thiên Di sẽ tức tốc chạy đến nhà Chính An

đáng yêu để học nấu ăn.

“Chính An nấu ăn rất giỏi. Em không cần phiên đến Vĩnh Kỳ đâu.”

Dư vị của câu nói tồi qua vẫn còn đâu đó và vọng lại từ xa khiến Vĩnh Khoa phì cười ma mãnh.

Chính An... sẽ thảm đây!

Tội nghiệp.

— Giờ tôi phải đi mua quà cho vợ mình.
Cậy cố giúp tôi, nhé! Good luck.

Vĩnh Khoa toan bước đi, cậu dừng dừng thả lại câu nói khế rồi quay lưng.

Vội chạy lại chắn trước ai kia, Chính An mở to mắt rồi thốt lên :

_ Sinh nhật cậu sao lại mua quà cho sóc con? Ở lại đây luôn đi. Cho vui.

_ Cậu nghĩ... tôi sẽ ở lại và chứng kiến thảm... à không. Tôi phải mua quà tặng vợ mình. Sóc con thông minh lắm. Cậu chỉ sơ qua là cô ấy hiểu ngay thôi. Vì hôm nay tôi muốn tặng quà cho sóc con, xem ra... Mà thôi, tôi cũng chẳng biết chọn gì. Cậu. Thay đồ mau rồi đi cùng tôi.

Gì chứ? Hôm nay phải cung phụng cả hai vợ chồng luôn sao?

Chính An nghếch mặt ra nhìn tên đáng ghét vô duyên nào đó. Tâm can khổ sở gào thét. Ở công ty cũng không được yên. Giờ đến ngày nghỉ duy nhất trong tuần cũng tan tành.

Ôi..... !! ~~

_ Cái này.... Thiên Di sẽ thích sao?

Vĩnh Khoa chau mày, cố gắng lắm mới hé môi cho những thanh từ ngõ ngàng thoát ra. Cậu nghi ngờ nhìn cái vật thể lạ trong tay mà Chính An đáng yêu cho rằng sóc con sẽ rất thích. Có đáng tin không?

Tại sao không chọn sóc bông mà là khi bông?

Nhìn mặt con khi ngo ngo ngáo ngáo
Vĩnh Khoa cũng ngáo ngáo ngo ngo theo.
Thật là...chẳng hiểu ý của Chính An là gì!
Thiên Di... thích chơi khi bông ư?

_ Tôi đảm bảo sóc con sẽ rất thích món quà này. Tin tôi đi.

Chính An chắc nịch đáp. Cậu nói rồi tự gật gù đồng tình với lời mình đề khẳng định.

Không mấy hiểu lý do sóc con sẽ thích thứ này, Vĩnh Khoa càng chau mày :

_ Thích thật sao?

_ Thật. Vì con khỉ này... rất giống cậu!

Chính An cố nén cười nói cho hết câu. Cậu giương mắt thăm dò phản ứng của Vĩnh Khoa mà hả hê vô cùng.

Con khỉ bông kia ngổ ngổ hệt Vĩnh Khoa.

Dường như đã lĩnh hội được ý nghĩa của cả câu nói ấy, Vĩnh Khoa bỏ đi nét mặt ngớ ngẩn đang ngự trị trên gương mặt anh tuấn. Thay vào đó là luồng sắt khí sắc mùi nguy hiểm.

_ Giống tôi? Thứ này... giống tôi, huh?

Cảm nhận được “khí độc” đang vây mình, Chính An vội phân bua :

_ Ừm, vì nó giống cậu nên khi ngắm hay ôm nó vào lòng, sóc con sẽ nhớ đến cậu.

Cứ tưởng lời lí giải ngốc nghếch kia không thuyết phục được Vĩnh Khoa, Chính An lo lắng “thủ” sẵn tâm lí. Nhưng đâu ngờ... Vĩnh Khoa lại tin như thật. Mặc định

Cười nhẹ, Vĩnh Khoa bắt đầu ngắm nghía con khỉ bông ngộ thật kì. Ánh nhìn vui chưa từng thấy.

Bị nói giống khỉ mà không nổi nóng ư?

Chính An như hóa đá trước thái độ của ai đó. Thật không ngờ... Trương Vĩnh Khoa cũng có lúc ngốc dã man.

_ Mua nó.

Đưa ra quyết định chắc nịch, Vĩnh Khoa thản nhiên cầm chặt con khỉ bông trong tay rồi bước đi. Chính An được chứng kiến một loạt các sự kiện lạ mắt nên ngớ người lúc lâu.

Sau khi bình tâm lại để chạy theo Vĩnh Khoa thì Chính An đã thấy chàng hoàng tử lạnh lùng ấy đang đứng trước quầy trang phục cao cấp.

Đứng bất động nhìn gương mặt tràn hạnh phúc của người nào đó, Chính An còn ngỡ mình chưa tỉnh ngủ hẳn. Bước thật nhẹ đến cạnh Vĩnh Khoa, Chính An tiếp tục quan sát “hiện tượng lạ mắt”.

_ Bộ này, bộ này, bộ này và cả cái này nữa...

Trơ mắt nhìn Vĩnh Khoa “lượn” một vòng quanh những bộ trang phục đáng yêu và “khuôn” ra cả một “tá” quần áo thời thượng giao cho nhân viên bán hàng, Chính An muốn ngất ngay lập tức.

Hôm nay là sinh nhật ai thế này?

_ Về thôi.

Tính tiền xong, Vĩnh Khoa đã thả cả đóng đồ sang cho Chính An rồi thản nhiên ra lệnh. Thật giống với cung cách chủ-tớ.

_ Khoa, hôm nay là sinh nhật sóc con sao?

_ Diên à. Ngay cả sinh nhật tôi mà cậu cũng quên? – Vĩnh Khoa cau có gắt.

_ Thế sao cậu mua nhiều quà thế?

_ Tặng.

Dừng bước, Chính An lườm ai đó vì câu trả lời dư thừa kia rồi nói :

_ Tôi biết. Tôi hỏi lý do.

_ Thì tặng.

Thật là... ai chẳng biết mua để tặng cơ chứ!

Giữ bình tĩnh, Chính An hạ thấp giọng hỏi lại lần nữa :

_ Không phải sinh nhật sóc con sao lại tặng quà cho cô ấy?

_ Thích.

Thích? Thích ư?

Thế mỗi khi thích thì mua vô số thứ vậy sao? Một năm 365 ngày sao không tặng hết luôn đi.

_ Tôi đang nghĩ... mình sẽ cầu hôn thế nào.

Vĩnh Khoa đột nhiên cũng dừng chân lại. Câu nói vừa phát ra như đang bộc bạch hết tâm trạng của cậu ra ngoài.

Khựng lại, Chính An ngơ ngác quay sang anh chàng ngốc rồi cười nhẹ. Vỗ vào vai tên bạn thân, Chính An nhẹ nhàng cất giọng :

_ Thật là... để tôi giúp cậu. Cậu có chuẩn bị nhẫn chứ?

_ Huh? Tại sao lại là nhẫn mà không phải thứ gì khác?

...

_ Vì sóc con thích nhẫn, được chưa!

_ Cậu nói cô ấy thích khỉ bông mà? –
Vĩnh Khoa vẫn thản nhiên đặt hỏi khiến Chính An muốn té xỉu ngay tại chỗ.

_ Cô ấy thích cả hai. Ok? Giờ nghe nè, cậu chỉ cần chuẩn bị một không gian thật lãng mạn. Có nến lung linh, hoa và nhạc. Đặc biệt, không gian ấy không xuất hiện thêm ai ngoài cậu và sóc con. Hiểu chưa?

_ Nhà hàng được không?

_ Cũng được.

_ Không dùng nến mà dùng đèn được chứ?

_ Dùng nến mới lãng mạn. Hơn nữa, nến có nhiều loại, hãy chọn loại có hương thơm dễ chịu ấy.

_ Tôi không thích nhạc trong khung cảnh như thế.

_ Không có nhạc cũng được.

_ Uh. Rồi thế nào nữa?

_ Sau đó, cậu hãy quỳ trước sóc con.
Với nét mặt chân thành, cậu hãy chìa
nhân ra trước mặt cô ấy và nói “Lấy anh
nhé?”

_ Không quỳ được không?

_ Không được.

_ Thế... không chìa nhân mà chìa khi
bông?

_ Tôi nói là cả hai mà. Nhất định phải
nói câu “Lấy anh nhé?” và dùng nét mặt
chân thành nhìn sóc con. Thế thì cô ấy
mới nhận lời cậu.

— Biết rồi. Giờ cậu thông cảm... tự về nhà nhé! Tôi sẽ đi “chuẩn bị”. Khi nào sóc con nấu ăn xong, hãy nhắn tôi.

Sau đó, Vĩnh Khoa đã nhanh chóng lấy lại quà tặng rồi lao vào BMW ngay đó và phóng mất hút. Bỏ lại Chính An ngỡ ngàng sau làn bụi mờ trước mắt.

Gì chứ? Tự về nhà... khi này, vì gấp quá nên Chính An có mang theo ví đâu? Giờ về nhà bằng cách nào ngoài đi bộ?

Đã thế... tí nữa còn phải “hầu cận” cô vợ bé nhỏ của ai đó.

Trương Vĩnh Khoa chết tiệt.

_ Em đến đây khi nào thế?

Vừa lách đến nhà Chính An đã nhìn thấy sóc nhỏ đang đứng trước cửa. Bước đến trước cô nhóc tinh nghịch, Chính An nhoẻn miệng cười rồi nói.

_ Dạ, mới đến thôi. Anh Chính An này, giúp em nhé.

Thừa biết sóc con đang đề nghị đến vấn đề gì, Chính An cười thâm trong bụng. Cậu lục tìm chìa khóa cửa trong túi rồi thản nhiên hỏi như mình chẳng biết lời đề nghị kia là gì :

_ Giúp em? Có chuyện gì xảy ra sao?

_ Dạ. Anh không biết ạ? Hôm nay là sinh nhật anh Vĩnh Khoa í. Em muốn tự tay làm bánh kem cho anh ấy. Anh Chính An giỏi nấu nướng lắm thì phải!

Đẩy cửa bước vào nhà, Chính An liền quay sang Thiên Di, khẽ nói :

_ Được. Anh sẽ giúp em. Chắc em cũng nấu giỏi nhỉ?

_ À... thật ra thì...

Cạch!

Vĩnh Khoa ung dung sỏi chân trên nền thảm đỏ sang trọng. Khi cậu bước đến đầu, các cô gái nghiêng nhìn đến đó. Cứ như hoàng tử vậy.

Đến trước khung kính lấp lánh, Vĩnh Khoa chậm rãi quan sát kỹ từng chiếc nhẫn sáng loáng được đặt cẩn thận trong lòng kính một cách tỉ mỉ.

Ánh sáng bạc chớp nháy như một hiệu ứng nào đó, làm cho ánh nhìn của Vĩnh Khoa sáng bừng.

Dừng lại ở hàng nhẫn thứ 2, nhẫn thần rơi tòm trên chiếc nhẫn bạc lấp lánh cùng hình tim được khắc kim cương. Mỗi

viên kim cương nhỏ cứ nhấp nháy, nhấp nháy.

_ Anh thật tinh ý, đây là mẫu mới nhất của chúng tôi.

Cô nhân viên trẻ đẹp nhanh miệng nói khi thấy vị khách anh tuần mãi dán mắt vào chiếc nhẫn tuyệt đẹp kia.

_ Uh.

Rời cửa hàng cùng chiếc nhẫn trên tay, Vĩnh Khoa ung dung vào BMW đen loáng rồi khởi động máy. Cạnh cậu, chú khỉ bông với gương mặt ngổ ngổ hết đang cười. Trên chiếc cổ bông ấy là một vật thể lấp lánh cùng sợi dây chuyền nhỏ.

BMW phóng nhanh trên sa lộ, hòa vào dòng xe chật nức bên đường.

Thảm cỏ xanh rì dần hiện ra trước mặt, mọi nhân viên đã đứng trước cánh cổng hình tim gắn đầy hoa hồng trước câu mệnh lệnh ngăn cản của ai trong 30 phút trước.

Phía xa, chiếc bàn tròn nhỏ nhắn được đặt ngay ngắn giữa thảm cỏ xanh mướt. Giữa bàn là những ly nền tròn trịa trong suốt như thủy tinh.

Khá hài lòng với những gì nhìn thấy, Vĩnh Khoa lệnh cho đám nhân viên lui đi.

Không gian yên ắng giờ chỉ còn mình ai đó.

Sải chân lại gần chiếc bàn trắng muốt,
Vĩnh Khoa nhẹ đặt khỉ bông tựa vào
khung nền rồi cười mãn nguyện.

_ Sóc con, em....

Chính An giận dữ gắt lên. Cổ lăm cậu mới chế ngự cơn thịnh nộ trong mình không tuôn trào. Nhưng... không được, thế này thì không giận cũng không được.

Khoanh tay nhìn cái cảnh tượng lạ trước

mắt, Chính An gieo tia nhìn không vui sang cho Thiên Di.

Nghe Vĩnh Khoa nói, chỉ cần chỉ sơ qua thì sóc con sẽ hiểu. Nên, Chính An mới làm theo. Chỉ sơ rồi đứng sang một bên quan sát.

Hơn một giờ, căn bếp trở thành bãi rác. Lò hấp bánh thì nòng nặc mùi khét. Chẳng biết đó là chiếc bánh thứ mấy nữa.

_ Thật ra, em biết nấu không?

Nuốt giận, Chính An nhẹ giọng nói.

_ Dạ... em... anh chưa nghe anh Vĩnh

Khoa nói gì ạ?

_ Nói gì? Vĩnh Khoa nói em rất thông minh. Chỉ cần nói sơ qua là biết.

_ Hi hi... em xin lỗi nhé. Thường thì ở nhà, Vĩnh Khoa cấm tuyệt đối em không được vào bếp. Anh hiểu rồi chứ?

Bất động, Chính An chỉ biết tròn mắt nhìn sang Thiên Di đầy “kính nể”. Tại sao lại không nói sớm! Nếu biết thế thì cậu còn dám cho cô ngốc này mượn bếp mà “phá” hay sao.

Tít.. tít.. tít.

Lướt qua dòng tin nhắn được gửi đến từ

người nào đó, Chính An dù rất bức
nhưng cũng phải dằn lòng kìm nén lại mà
nói điềm cần đến cho sóc nhỏ và không
quên nhắc nhở :

_ Không kịp rồi. Hay là... mua bánh kem
nhé?

_ Còn bép...

_ Để đó đi.

Kéo vội “kẻ phá hoại” ra khỏi nhà mình,
Chính An tức tốc đưa cô nhóc mua bánh
kem rồi tức tốc “giao hàng” đến nơi yêu
cầu mà không hề do dự hay rề rà. Đơn
giản vì cậu muốn mau thoát khỏi “địa
ngục” này. Hai người kia chỉ biết hành hạ

thân xác một chàng thanh niên đáng yêu như cậu thôi.

Trước mắt mở ra nhiều tia sáng lung linh trong đêm tối, hết đom đóm nhỏ lấp lánh. Gió mang mùi hương dễ chịu xông thẳng vào chiếc mũi cái kính.

Bước trên nền cỏ xanh rì và mượt mà, Thiên Di cười nhẹ thả tia nhìn quanh khung cảnh tuyệt đẹp này.

Cạnh chiếc bàn trắng, có nền lấp lánh bên trên. Vĩnh Khoa đứng đó. Trên tay là con khỉ bông ngổ ngổ cùng vật thể mang vàng sáng bạc.

— Anh... làm tất cả cái này sao?

Thiên Di “cảm động” nhìn chồng mình rồi nhỏ giọng nói. Dù sao thì cô nhóc cũng không mấy tin toàn bộ ý tưởng mới lạ này là do Vĩnh Khoa nghĩ ra.

_ Uh, không phải anh làm. Anh chỉ dặn bọn họ là trang trí cho đẹp thôi.

Quả đúng thế. Làm gì có chuyện Vĩnh Khoa nghĩ ra những ý tưởng độc đáo và tuyệt vời này chứ!

_ Có cần anh kéo ghế cho em không, vợ yêu?

Kéo thì kéo... sao lại hỏi ý người khác như thế.

Thiên Di nghĩ thầm, lờm ai đó rồi tự tay kéo ghế cho mình. Dù gì đi nữa thì hôm nay cũng là sinh nhật ai kia. Nhịn một bước cũng đâu chết ai!

_ Anh/ Em có quà cho...

Tơ mắt nhìn người đối diện, Thiên Di khẽ nhú mày. Có nghe lắm không? Vĩnh Khoa cũng vừa nói sao?

Đặt ổ bánh kem lên bàn, Thiên Di ngo ngác cất giọng hỏi Vĩnh Khoa :

_ Em tặng quà cho anh thì đúng hơn. Sinh nhật anh mà. Đừng nhìn em. Cái này... không phải em làm đâu. Mua đấy. Em đã

nhờ người ta ghi chữ lên đó. Đẹp không!

“Chồng yêu, sinh nhật vui vẻ ^^”

_ Quà đâu? - Vĩnh Khoa lạnh lùng hỏi –
Chỉ có bánh kem thôi sao?

_ Thì bánh kem là quà còn gì? – Thiên
Di bấu môi đáp.

_ Keo kiệt.

_ Anh nói gì chứ? Em keo kiệt khi nào.
Có bánh kem rồi còn đòi gì nữa? Anh
tham vừa thôi. À, chẳng phải em đã tặng
trước áo sơ mi cho anh rồi hay sao? Coi
như đó là quà đi.

_ Không bàn cãi nữa.

Chẳng chấp nhất cô vợ bé nhỏ, Vĩnh Khoa đẩy các túi đồ sang cho sóc con. Nét mặt thoáng có tia cười.

_ Quà của em đây!

_ Sao chứ? – Thiên Di ngạc nhiên nhìn “món quà bất ngờ” trước mặt, lắp bắp nói – Sinh nhật anh sao lại tặng quà cho em? Anh... bị ngốc à?

_ Này, mắng ai thế hả? – Vẫn chất giọng lạnh lùng khó ưa ấy, Vĩnh Khoa đánh giọng đe dọa.

_ Hung dữ thế. Người ta chỉ hỏi thôi

mà...

Câu nói nửa chừng của Thiên Di lập tức bị ngăn lại khi cô nhóc nhìn thấy hành động bất chợt của ai đó.

Rời ghế, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi bước đến trước mặt Thiên Di, quỳ một xuống đầy kiêu sa. Gương mặt anh tuấn sáng bừng nhờ ánh nến lung linh. Chưa khi bồng trước Thiên Di, Vĩnh Khoa nhìn thẳng vào ánh nhìn đầy ngạc nhiên của cô nhóc, cười khế.

...

...

Im lặng.

...

...

~~

...

Gì thế này? Vậy thôi sao? Chẳng phải còn nói “Lấy anh nhé” như trong phim truyền hình dài tập hay sao? Cầu hôn kỳ thế.

Nghĩ thầm, Thiên Di nhú mày nhìn sang Vĩnh Khoa vẫn đang nhìn mình với gương mặt... đáng ghét mà không thèm

nói lời nào.

Cuối cùng, không thể nào chịu đựng nổi tình cảnh im thin thít ấy, Thiên Di mới nhỏ giọng hỏi :

_ Anh... làm gì thế?

_ Không thấy sao còn hỏi? – Lạnh tanh.

Lời hay do Chính An dạy... không được dùng đến!

Thiên Di hằm hằm nhìn “chồng” mình hồi lâu rồi nén giận hỏi :

_ Anh... đang cầu hôn em?

_ Uh.

_ Thế sao không nói gì?

_ Nói à? – Suy nghĩ, Vĩnh Khoa thoáng
nhiều mây rồi nhanh chóng hỏi – Lấy nó
nhé?

_ ....

...

@@...

...

_ Em... lấy nó? – Thiên Di mở to mắt,
bật ra từng chữ.

_ Uh.

_ Lấy nó? Không phải lấy anh sao?

_ À, thì lấy nó tức là đồng ý lấy anh.

_ ...

_ Thế nào?

_ ...

_ Ai chỉ anh mua con khỉ đáng ghét này vậy? – Nhìn con khỉ bông, Thiên Di khẽ cất giọng hỏi.

_ Chính An, cậu ấy nói... nó giống anh.

Em sẽ thích.

Phì! Giống... giống thật!

Che miệng để giấu đi nụ cười lén lút,
Thiên Di hắng giọng rồi nghiêm mặt lại
trong phút chốc. Đưa tay nhận lấy chú
khỉ ngố, Thiên Di tinh nghịch đáp :

_ Ừm, em sẽ lấy nó. Không lấy anh.

_ Gì? – Vĩnh Khoa tròn mắt nhìn Thiên
Di. Thản nhiên đứng thẳng lên và giật
phăng con khỉ lại, Vĩnh Khoa hắng học
nói – Trả đây.

Cũng không phải “hiền lành” gì, sóc con
lém lỉnh đưa tay giật lại khỉ bông rồi bấu

môi trách móc :

— Anh vô duyên vừa thôi. Tặng rồi không lấy lại được đâu. Nó là của em.

— Chắc chứ?

— Ừm. Chắc chắn.

— Tên đâu? Trên đó, có ghi tên em không?

— ...

Lại giật lấy con khỉ bông, Vĩnh Khoa cười gian manh.

Không cãi lại ai đó, Thiên Di xụ mặt

buồn hiu, mắt lăm la lăm lét liếc liếc.

Đưa tay xoa mái đầu đáng yêu, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi đưa tay lên chú khỉ bông để lấy vật gì đó. Đột nhiên, cậu giật lấy bàn tay nhỏ nhắn rồi đeo chiếc nhẫn bạc lấp lánh vào một cách “tự nhiên”, rồi nói :

_ Đồng ý, nhé?

_ ...

Quái không chứ? Tự tiện đeo nhẫn vào cho người ta rồi mới hỏi ý kiến sao?

Tuy có hơi ngạc nhiên nhưng sóc con vẫn cố điềm tĩnh. Cô nhóc nghịch ngợm nhìn

gương mặt anh tuần rồi nói :

_ Anh đâu cần phải nói thêm những từ dư thừa đó khi đã đeo nó vào cho em?

_ ...

_ Em lấy khỉ bông còn thích hơn, chồng yêu ngọc thật!

Theo đó, một nụ cười ma quái hiện ra, sóc con đưa tay quệt kem lên mặt ai đó rồi lon ton chạy đi. Vì nếu còn ngồi đó, không trước thì sau cũng chết chắc!

Vĩnh Khoa hằm hằm nhìn cô vợ tinh nghịch, sự giận dữ khác hẳn lúc bình thường. Dường như trong sự giận dữ ấy

có chút dịu dàng, âm áp.

_ Vợ ngốc, em gan lắm. Hôm nay, em chết chắc!

_ Hi hi, chưa biết ai ngốc hơn ai. Đồ đại ngốc.

_ Này, đứng lại đó cho anh.

...

Trăng sáng.

Sao lấp lánh.

Gió nhẹ dập dìu.

Tâm trạng vui tươi của hai người nào đó như nước trong suốt tưới lên thảm cỏ mượt. Làm chúng cũng lung lay vui theo...Ngoại truyện : Mất vợ – Tìm vợ

Sân bay quốc tế.

7.00 AM

_ Alô, tôi nghe đây! Sao? Được rồi. Tôi hiểu rồi. Cứ nói với mẹ tôi, mai tôi sẽ về.

Vừa đáp máy bay, Hải Nhân lập tức nhận được cuộc điện gấp từ người quản lý công ty. Rằng mẹ cậu đang làm ồn lên vì không tìm thấy cậu. Bởi, Hải Nhân đã trốn mẹ để đăng kí chuyến bay sang Việt

Nam vào sáng nay. Thần không hay, quý không biết.

Cúp máy. Tắt nguồn.

Bắt chiếc taxi gần đó.

Người Hải Nhân muốn tìm là cô nhóc tinh nghịch. Cũng may là cậu nhớ nhà của ai kia (Trương Vĩnh Khoa) nên không lo bị lạc đường.

Đứng trước cánh cổng to kinh, bên trong là khuôn viên đầy cỏ xanh đang trút hết sương đêm. Bầu không khí quang đãng bao trùm lấy căn biệt thự lớn.

Đưa tay nhấn chuông, Hải Nhân khẽ dời

chân sang một góc và nép sau bức tường to. Cậu nghĩ, sóc nhỏ sẽ ra mở cửa. Vì Thiên Di không thích sai vặt người làm trong khi mình có thể tự làm được.

Đúng như dự đoán, dáng người bé nhỏ đang lon ton chạy ra cổng với nụ cười rạng rỡ.

Cạch.

...

_ Ồ...

Ngẩng người, Thiên Di đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy một ai cả. Vừa định quay trở lại nhà thì một bàn tay rắn

chắc đã kịp thời bịt chặt đôi mắt to tròn một cách bất ngờ.

Giật mình bởi hành động lạ từ một ai đó, cô nhóc chỉ biết đứng bất động. Lúc sau, khi đã “hoàn hồn” và dần tiếp nhận được với bóng tối quanh mắt, sóc nhỏ lí nhí :

_ Ai.... Ai vậy?

_ ...

_ Nè, ai vậy...

_ Bé Di, em càng ngày càng xinh đấy!

Chất giọng trầm trầm quen thuộc thoáng vang bên tai làm sóc con ngớ người.

Khóe môi bỗng hình thành nụ cười đáng yêu. Làm sao cô nhóc quên được giọng nói ấy chứ!

Thiên Di quay người lại khi bàn tay kia đã dần buông xuống, thả lại ánh sáng cho ánh nhìn. Ôm chầm lấy “người lạ thân quen”, sóc con riu rít thốt lên :

— Anh Nhân... anh về khi nào thế? Sao không gọi trước cho em? Mẹ anh biết anh sang đây không?

Xoa mái đầu nhỏ, Hải Nhân cười nhẽ rồi nói :

— Anh vừa về. Cho em biết nhé, anh trốn nhà đấy. Vì thế, em phải dành ngày hôm

ngày để theo anh. Tôi anh phải trở về rồi. Anh nghĩ, nếu mình không về sớm thì có lẽ, mẹ anh sẽ cho người sang Việt Nam mất.

Đúng vậy, hôm nay phải đi chơi thỏa thích. Hiếm khi anh Nhân về đây. Vả lại, “cái tên đó” cứ bắt mình ở nhà suốt thôi.

Nghĩ thầm, Thiên Di gật nhẹ đầu rồi cười tươi :

— Anh ở đây chờ em nhé. Em vào nói ông đã.

5h chiều,

Bầu trời trong vắt.

Mây nhẹ nhàng trôi theo đường dẫn của gió.

Râm!

Cánh cửa phòng mở toang và tạo ra thứ tạp âm chói tai. Khác hẳn với khung cảnh ngoài kia – tĩnh lặng, mát mẻ.

Những cô giúp việc thay nhau truyền ánh mắt lo sợ đến vị chủ tịch già. Như cầu xin.

Phía Trương Tề, ông vẫn lẳng lặng đứng im nhìn cháu mình đập cửa mà không hề

ngăn cản hay hỏi lý do.

Vĩnh Khoa nhúu mày thay cho sự ngờ vực trong lòng. Quay quắt tầm nhìn sang những người giúp việc, ai đó lạnh lùng nghiêng răng :

_ Vợ tôi đâu?

Lý do Vĩnh Khoa ngạc nhiên vì sự “mất tích” không báo trước của sóc nhỏ rất đơn giản. Bởi, thường ngày, khi ai đó vừa đặt chân vào nhà thì cô nhóc nào đó đã lon ton chạy ra cười tùm tùm rồi trao cho cậu một nụ hôn nhẹ vào má. Và có lẽ bởi thế, nhờ những nụ hôn khẽ khàng từ sóc nhỏ mà ngôi nhà trở nên vui tươi hơn vì ai đó dần dịu dàng thay cho lạnh lùng.

Vì thế, hôm nay, không thấy sóc con đâu cả. Vĩnh Khoa lập tức hiện nguyên hình. Bắt đầu “tra tấn” những người trong nhà bằng nét mặt lạnh băng.

Các cô hầu nhìn nhau lo lắng rồi nhìn sang Trương Tề. Sở dĩ, họ nhìn ông là chờ đợi câu trả lời từ ông. Chính ông đã dặn dò là không được nói với cậu chủ rằng cô chủ đã “đi chơi với trai” (Hải Nhân).

_ Tôi hỏi lần nữa, sóc con đâu?

_ Dạ...

_ Lui đi. Cứ làm việc của các người.

Nhận được lệnh từ Trương Tề, các cô hầu vui hết thấy. Câu nói của ông như động lực giúp họ can đảm thêm. Nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm, họ thay nhau gật đầu tạ ơn Trương Tề đã kịp thời cứu mạng.

_ Vợ con đâu?

Vĩnh Khoa thản nhiên đặt câu hỏi, không thèm nhìn ông mình lấy một lần. Mặt cứ hằm hằm nhìn theo đám “tì nữ” kia. Cậu nghĩ, họ biết “tin tức” của Thiên Di nhưng vì ông cậu nên không một ai dám nói.

_ Vợ con đi cùng cậu thanh niên nào đó

tên Nhân rồi. Con bé đã xin phép ta. Ta cũng đã đồng ý.

Vừa nghe xong, Vĩnh Khoa trầm lặng nhìn sang Trương Tề hồi lâu. Bất giác, cậu mò mẫm và lấy từ túi quần ra một thứ. Cười nham hiểm.

Đến khi Trương Tề nhận ra chuyện quan trọng thì đã nghe thấy chất giọng lạnh toát của đứa cháu yêu vang lên. Trên tay là chiếc điện thoại đang phát sáng.

— Alô, sở cảnh sát phải không? Vợ tôi...
bị bắt cóc rồi!

6h chiều.

Trời rực sắc cam hoàng hôn.

Gió nhẹ lay cành cây mỏng.

Không gian rực sắc màu cùng tiếng nhạc
vu vương khe khẽ bên tai. Khắp không
gian rộng lớn là những khoảng riêng tư.

Ở một góc nào đó trong khoảng riêng tư
bao la ấy, có hai người trẻ tuổi đang ngồi
nhâm nhi hai cốc sinh tố mát lạnh. Họ
cùng lắng tai nghe điệu nhạc truyền cảm
sau khi đã mệt nhoài với quãng thời gian
trước đó : thỏa sức chơi đùa ở công viên
cạnh đó và cùng nhau tuôn ra những tràng
cười sảng khoái khi xem bộ phim hài

trong rạp.

Giờ, không gian không yên tĩnh cũng không náo nhiệt. Nhưng chắc chắn, mấy phút sau thì bầu không khí ấy sẽ không còn.

_ Tiếc thật, lâu lắm mới được đi cùng anh Nhân thế này mà anh lại phải về sớm.

Chóng cảm, Thiên Di tiếc nuối nói. Mắt dán vào cốc sinh tố trên bàn kính.

_ Khi. Anh hứa, lâu lâu anh sẽ lên về đây để đi cùng bé Di. Chịu không?

_ Thật nhé! Anh Nhân hứa...

_ Lãng mạn nhỉ?

Chất giọng lạnh tanh bất chợt vang lên sau lưng khiến sóc con giật mình. Đôi mắt to tròn mở to hơn hẳn. Cười gượng, Thiên Di chậm rãi quay lại phía sau...

_ Tình cảm nhỉ?

_ ...

_ Vĩnh Khoa, lâu quá không gặp!

Hải Nhân cười tươi chào ai kia nhưng chỉ nhận được cái nhìn tóe lửa. Liếc Hải Nhân vài giây, Vĩnh Khoa liền chuyển tia nhìn sang cô vợ nghịch ngợm, đặt câu hỏi

khẽ :

_ Vui không?

_ Hi hi... vui... vui lắm...

_ Thích chứ?

_ Thích.. hi hi...

Tách!

Sau tiếng búng tay đầy uy quyền, một tốp người xuất hiện sau lưng Vĩnh Khoa. Đặc biệt là... họ điều khoác trên mình bộ trang phục của cảnh sát...

_ Đó, người bắt cóc vợ tôi.

Yên tĩnh.

Bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ. Nếu lúc này, có bất kì thứ tạp âm nào đó vang lên thì chắc rằng, nó sẽ phá tan sự tôn nghiêm và tĩnh lặng đến chết người tại nơi ĐÂY.

Những thanh sắt vô hồn toát ra luồng khí lạnh sởn óc. Dường như chỉ cần chạm nhẹ vào thôi, là thanh sắc sẽ tạo ra tiếng động ngay.

Lằn ranh của những thanh sắt trắng bạc lấp lánh như ranh giới chia cắt hai con

người với nhau. Kẻ đứng trong, người đứng ngoài.

Chắc hẳn, bạn đã biết ĐÂY là nơi nào!?

Vâng, chính NƠI ĐÓ chứ không đâu khác!

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa đứng đung thả tay nhìn hưng phấn vào phía trong lằn ranh trắng. Khiêu chiến!

Hải Nhân ngậm cục tức trong bụng, hăng hộc nhìn tên đàn gở đang đứng ngoài kia.

Cái quái gì chứ? Một đời anh dũng của Hải Nhân chưa khi nào phải đứng trong ngó ra thế này! Chỉ vì lời nói vô căn cứ

ngu ngốc của tên dở hơi nào kia mà cậu phải lâm vào tình cảnh bi đát này ư? Lí nào là vậy?

Nắm chặt lấy khung sắt, Hải Nhân giận dữ ném sang Vĩnh Khoa cái nhìn rực lửa hận :

_ Này, cậu làm trò gì thế hả? Có cần quá đáng vậy không? Tôi phạm tội gì à? Giết người? Cướp của?

_ Đúng. Là cướp của. – Vô tư đáp. Cười lạnh.

_ Gì chứ? Vô lí. Tôi cướp gì của cậu?

_ Vợ!

_ Cậu...

Tức không nói nên lời! Hải Nhân đành nuốt giận. Dù cậu có làm quá lên như thế thì cũng chẳng được gì ngoài nhận được ánh nhìn rặng đe từ phía cảnh sát.

_ Chồng yêu, anh làm gì thế? Nói bọn họ thả anh Nhân ra đi.

Lay lay cánh tay con người nhẩn tâm kia, Thiên Di nhăn mặt nói. Nhưng ngay lập tức, cô nhóc nhận được tràng giáo huấn từ ai kia :

_ Em nữa. Biết tội của mình chưa? Dám ra đường với trai khi không được sự cho

phép của anh? Còn cười nói vui vẻ? Đạo công viên?

_ Em xin phép ông rồi mà!

_ Còn cái?

_ Biết rồi. Không cái. Được chưa. Anh nói họ thả anh Nhân đi.

_ ...

Lẳng lẳng bước đến trước khung cửa vô hồn, Vĩnh Khoa nhếch môi ma mãnh rồi thả nhiên nhún vai :

_ Không...

_ Này...

_ Anh chưa nói hết. Em đừng hư hỏng thế. Chen ngang câu nói của người khác vậy à? – Bạo má cô vợ tinh nghịch, Vĩnh Khoa lại giở giọng nói tiếp câu nói dở kia – Không được dụ dỗ vợ tôi nữa.

_ Nếu tôi nói... không thì sao? – Hải
NHÂN tinh ranh đáp lại, bỏ qua mặc cảm vì mình đang đứng trong nơi “quái dị”

_ Cậu đã thử... ngủ lại ở sở cảnh chưa?
Muốn được trải nghiệm không?

_ Cậu...

_ Đừng đùa nữa mà... nếu anh Nhân

không về kịp sẽ bị mẹ anh ấy mắng đấy! -
Thiên Di đưa ánh nhìn van xin sang Vĩnh
Khoa, khẽ thốt lên.

15 phút trôi qua.

15 phút có lẽ đã đủ cho niềm vui “lạ
đời”.

15 phút có lẽ đã đủ để ai đó cảm nhận
được sự cô độc trong lao.

15 phút đủ để ai đó có trải nghiệm mới
khi đặt mình là tội phạm.

15 phút đủ để ai đó hạ hỏa khi phát hiện
vợ mình đang đi cùng người con trai
khác.

...

Ôm trọn sức nhỏ vào lòng, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi tựa lưng vào sofa. Mắt ánh lên tia dịu dàng.

Thiên Di bấu môi giận dữ, rúc cả người vào lòng ai đó, vờ trách móc :

_ Anh đó, càng ngày càng quá đáng. Tại sao lại gọi cả cảnh sát chứ? Còn bắt anh Nhân của em phải đứng suốt 15 phút trong cái nhà 4 bức tường.

Véo nhẹ chớp mũi xinh, Vĩnh Khoa nhẹ

thấy chất giọng lạnh tanh vào không trung
:

_ Anh làm thế là còn nhẹ tay với anh Nhân của em rồi. Còn nữa, sao em cứ gọi anh Nhân này, anh Nhân nọ thế hả?

_ Ờ hay, gọi thế quen rồi. Vả lại, em rất quý anh Nhân. Em sẽ liều cả mạng mình để bảo vệ anh ấy đó.

_ Em dám?

_ Đương nhiên, vì em biết, em sẽ an toàn!

_ Sao?

_ Em biết, sẽ có người khác, che chắn, bảo vệ em... Đúng chứ, chồng yêu!

_ Chưa chắc!

_ Hừ...

_ Em muốn anh chết lắm, đúng không? Tại sao lại bắt anh che chắn, bảo vệ em trong khi em che chắn, bảo vệ tên đó?

_ Không phải...

_ Em tin anh cho cảnh sát sang Mỹ còng tên đó và giam vào ngục luôn không?

_ Đã nói không phải mà. Anh ngang như cua ấy.

Rời người khỏi thân thể ấm áp, Thiên Di gồng cổ lên cãi. Cô nhóc đâu biết ai đó vừa mỉm cười vì chiêu chọc ghẹo thành công.

Ấn Thiên Di lại vào vòng tay rắn chắc của mình, Vĩnh Khoa khẽ thì thầm :

— Ngốc. Em nghĩ... anh sẽ thế nào khi nhìn thấy vợ mình vô tư cười giỡn cùng người con trai khác?

Một nụ cười hạnh phúc thoáng ngự trị trên khóe môi bé xinh. Tiếp tục rút đầu vào lòng chàng trai anh tuấn, Thiên Di tủm tỉm cười và dần chìm vào giấc ngủ sâu.... Giấc ngủ ấy có một giấc mơ tuyệt

đẹp... cảm giác an toàn tuyệt đối...

Ngoại truyện : Baby!

Bên ngoài, sao lấp lánh vươn mình chiếu xuyên đêm đen tĩnh mịch. Từng vệt sáng nhỏ hằng mạnh trên nền trời coa vút. Hiệu ứng sao đêm lấp lánh thật đáng để chiêm ngưỡng.

Gió rít nhẹ vào khung cửa sổ, mang cái lạnh lẽo của đêm len lỏi qua từng nhánh cây mảnh mai xơ xác. Tạo nên điệu tạp âm vang dỗi giữa khuya.

_ Oa... oa... oa

Tiếng khóc trẻ nhỏ như muốn xé tan màn đêm. Phá tan sự tĩnh lặng vốn có.

Tách!

Ánh đèn sáng trưng lập tức choáng lầy không gian tĩnh lặng trong tích tắc.

Trở lại giường sau khi đã mò mẫm tìm công tắc đèn và bật lên, Vĩnh Khoa nhào người xuống nệm, cạnh cô vợ nhỏ rồi nhắm nghiền mắt. Tiếp tục giấc ngủ dang dở.

_ Oa... oa... oa

Một lần nữa, tiếng khóc trẻ con ồn ào náo động đêm khuya.

_ Chồng yêu, kêu con nín đi.Ồn ào

quá...

Với lấy cái gối ôm mềm mại, Thiên Di bịt chặt hai tai mình lại. Mắt nhắm mắt mở nói trong cơn ngáy ngủ.

Vĩnh Khoa nhú mày, gối đầu vào tấm chăn bông rồi thều thào :

— Em kêu đi. Anh tưởng nó sợ ma nên bật đèn cho sáng. Ai ngờ... Nhức đầu chết mất!

Khò... khò...

Hai vợ chồng trẻ lại tiếp tục ngủ. Không ai buồn ngồi dậy xem con mình thế nào.

Đứa trẻ tội nghiệp nằm yên trong chiếc nôi, mắt mở to. Đôi mắt to tròn hệt mẹ nó, trong sáng, đáng yêu. Bờ má phúng phính có má lúm đồng tiền thật muốn nựng cho đã. Chóp mũi cao cao hệt cha nó

Chắc hẳn, đứa bé trai kháu khỉnh này sẽ lạnh lùng và đào hoa giống cha nó cho mà xem.

_ Oa... oa... oa

Cạch!

Cánh cửa phòng được mở thật nhẹ nhàng. Bước nhẹ vào gang phòng gây ồn giữa đêm, Trương Tề lặng lẽ đến bên chiếc

nôi nhỏ. Ông cười hiền nhìn cháu mình đang oe oe khóc.

_ Hi hi...

Nhìn thấy ông, bé con tinh nghịch cười. Tay chân quơ nhẹ trong không trung trông thật đáng yêu.

Bế nhóc con lên, Trương Tề cẩn trọng xem xét tình hình. Đùa nghịch cùng nhóc con rồi ông phát hiện... bé con khóc là do... đã tè dầm. Khó chịu thế thì làm gì ngủ được!

Nhìn sang hai người nào đó đang đắm chìm trong cơn ngáy ngủ, Trương Tề lúc lắc đầu rồi bế luôn đứa nhóc về phòng

mình. Cả hai ông cháu cười vui vẻ giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Ngoáp!

Đưa tay che cái ngáp dài sau một đêm ngon giấc mà không thềm quan tâm con mình ra sao. Sốc con nghiêng người nhìn sang người con trai cạnh mình. Cười hạnh phúc!

Vĩnh Khoa khẽ vươn vai, hé mắt sau giấc mơ đẹp rồi ngồi dậy. Nhìn sang cô vợ bé nhỏ, Vĩnh Khoa cười dịu dàng.

Ánh ban mai soi nhẹ vào hai người ngồi

đỏ. Không khí sớm mai trong lành, tinh khiết.

Lúc này, Thiên Di mới tỉnh ngủ hẳn. Cô nhóc leo vội xuống giường rồi lon ton chạy đến cạnh chiếc nôi nhỏ, cười tinh nghịch :

_ Con ngoan, ngủ ngon...

Bất chợt, Thiên Di sượng lại. Đưa tia nhìn ngơ ngác sang chồng mình, sóc nhỏ hốt hoảng nói :

_ Con mình đâu?

_ Sao?

Vĩnh Khoa ngơ ngác. Bước xuống giường, cậu nhanh chóng lại gần chiếc nôi bé xinh. Mắt đảo dáo tìm kiếm đứa trẻ nhỏ nhưng vô dụng. Chẳng thấy gì cả!

Đưa tay gãi đầu, Vĩnh Khoa nhú mày rồi nói :

_ Tôi qua, anh sợ nó khóc nên bật đèn. Nó... đi đâu rồi nhỉ?

_ Anh hỏi em? Sao em biết được? Chẳng phải anh giữ nó sao? Nó đi đâu làm sao em biết? Tại anh đấy!

Thiên Di trừng mắt nhìn chồng mình. Nói nguyên tràn khiến Vĩnh Khoa không kịp tiếp thu.

Xoa cằm, Vĩnh Khoa cười lạnh rồi nhún vai ra lệnh khi một vệt sáng vừa lóe lên trong cái đầu thừa trí thông minh kia.

_ Tìm đi.

Sau mệnh lệnh, cả hai cùng nỗ lực tìm kiếm khắp phòng. Lục tung các ngõ ngách trong phòng. Hết góc tủ áo đến gầm giường. Hết nhà vệ sinh rồi đến ngăn bàn...

_ Không có!

Ngồi bệch xuống sàn nhà, Thiên Di buồn bã nói. Giương tia nhìn thất vọng sang Vĩnh Khoa.

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa cũng tuyệt vọng không kém. Cả hai đã lục tung căn phòng mà chẳng thấy nổi một đứa trẻ bé nhỏ đâu cả.

Bước lại gần cô vợ tinh nghịch, Vĩnh Khoa chau mày nghi hoặc :

_ Hay là... con mình... đi chơi rồi!

_ Anh bệnh à? Nó chưa biết đi cơ mà!

Nhăn mũi, Thiên Di trừng mắt nhìn chồng mình rồi cất giọng trong trẻo. Sốc con chẳng ngờ nổi chồng mình lại nói thế trông khi con cả hai còn rất nhỏ. Làm sao có thể tự trèo ra khỏi chiếc nôi cao thế

kia chứ!

_ Xuống nhà xem!

_ Anh mở tủ lạnh làm gì thế?

Sóc con ngạc nhiên nhìn chồng mình hồi lâu rồi cất giọng hỏi. Nãy giờ, cả hai cũng đã lục tung phòng khách lên mà chẳng thấy đĩa nhóc đâu. Thất thểu bước xuống bếp tìm Vĩnh Khoa thì sóc con lại ngêch mặt ra khi nhìn chồng mình đang sẫm soi cái tủ lạnh mát rượi. Đừng nói là...

_ Tìm con! – Đáp gọn, Vĩnh Khoa lắc

nhẹ đầu tỏ vẻ “Không tìm thấy” rồi đóng sầm cửa tủ lại.

— Tìm con... trong đó hả? – Thiên Di lắp bắp nói không nên lời.

— Ủ! Thời tiết nóng nực. Vì con mình rất thông minh nên anh nghĩ có thể nó chui vào đây.

Trời ạ!

Chẳng biết phải nói gì nữa, Thiên Di chán nản quay lại phòng khách. Ngã mình lên sofa buồn bã.

Vĩnh Khoa cho tay vào túi, bước đến trước cô vợ nhỏ, cười nhẹ :

_ Không tìm nữa. Nó tự đi thì tự về, nhé!

_ Trương Vĩnh kHoa!!!!

Thiên Di bực tức hét lên. Thật là... làm sao chịu nổi cái tính này của anh chàng lạnh lùng kia chứ.

_ Gì?

Vĩnh Khoa điềm tĩnh hỏi lại, tay vẫn thong dong cho vào túi ở tư thế thoải mái. Hướng nhìn vút qua dãy cỏ xanh rì bên khuôn viên, Vĩnh Khoa thản nhiên sải chân bước đi rồi quăng lại câu nói khẽ :

_ Anh ra đó tìm!

Xoạc...

Xoạc...

Quảng mình lơ lửng giữa thân cây. Vĩnh Khoa đặt một chân lên cái thân sần sùi to lớn rồi ngang nhiên ngồi đó. Hứng nắng tinh khôi.

Vì mãi chẳng thấy ai kia vào nhà, Thiên Di cũng hơi lo. Cô nhóc chạy vội ra khuôn viên nhà, lướt mắt quanh thăm cỏ mướt nhưng chẳng tìm thấy bóng người nào.

Nghi hoặc lướt quanh khuôn viên lần nữa, Thiên Di khẽ cất giọng :

_ Chồng yêu, anh đâu rồi?

Xoạc.

_ Vợ!

Từ trên cây, Vĩnh Khoa nhảy phóc xuống nền cỏ xanh mướt. Cười lạnh.

Tro mắt nhìn “người bay” từ đâu xuất hiện, Thiên Di ngạc nhiên nhìn ai đó, hỏi nhỏ :

_ Anh... trèo lên đó làm gì thế? Đừng

nói với em... anh lên đó để tìm Xoăn Xù
nhé!

_Ừ.

Gật nhẹ đầu, ai kia khoan khoái ngã mình
xuống nền cỏ mát. Nhắm hờ mắt!

Thiên Di đành bó tay. Cô nhóc ngồi
xuống cạnh chồng mình. Chán nản lắc
đầu. Lúc lâu, sóc con tinh ranh cười
nghịch rồi đưa tay véo thật mạnh vào mũi
chồng mình, cười ma mĩnh :

_ Chồng yêu, ngốc thật! Á.. bỏ em ra...

Vừa đó, ai kia đã nhanh tay chụp lấy
cánh tay nhỏ nhắn và quật ngay cô nhóc

tinh ranh ngã vào lòng mình trong chớp nhoáng.

Véo nhẹ bờ má xinh, Vĩnh Khoa lạnh lùng đánh giọng :

_ Măng ai thế?

_ Á, đau.. tha em... không dám nữa...

Dừng hành động “vũ phu” kia lại, Vĩnh Khoa nhẹ quay sang sóc nhỏ, cười ma mị :

_ Vợ nè, hay mình đổi tên con nhé?

_ Sao cơ – Thiên Di ngơ ngác quay nhìn chồng yêu rồi chớp chớp mắt.

_ Đừng gọi Xoăn Xù nữa. Gọi... Lu lu
nhé?

Lu lu? Lu lu á?

Chẳng phải tên cún sao?

Thiên Di tròng mắt, ngồi bật dậy rồi
nghiến răng dọa ai kia :

_ Trương Vĩnh Khoa, anh bị gì thế? Lu lu
mà nghe được sao?

_ Dễ thương mà?

Vĩnh Khoa phúi cỏ bám trên người, ngồi
dậy... cốc nhẹ vào đầu cô nhóc tinh

ngịch, nghiêm giọng :

_ Sao cứ gọi họ tên chồng mình ra thế?
Hư quá!

Nắng đậu bên thảm cỏ mềm soi niềm
hạnh phúc bất tận. Tiếng cười khúc khích
lẫn ánh nhìn trùng trùng quyện vào nhau.

Gió nhè nhẹ lùa cỏ mượt. Lướt nhanh
qua dãy lá xanh xum xuê.

Bình minh choàng tay nhau, dệt nên hình
tim trên vùng mây bông bênh.

Xoạc.

Dù không nở phá tan khung cảnh lãng mạn của đôi vợ chồng trẻ nhưng Trương Tề đành làm thế.

Sải chân trên nền cỏ đang rũ mình trước gió, trên tay ông là đứa nhóc kháu khỉnh đang cười toe.

Cất giọng đùa, Trương Tề cười hiền chọc đứa trẻ nhỏ trên tay, khiến nhóc con khua tay múa chân hưởng ứng rồi cười ngây thơ.

— Hai đứa thật là... con mình khóc thế mà cũng không ai chịu dậy. Kiểu này, trộm mà có đột nhập vào nhà linh đứa cháu của ta đi mất cũng chẳng hay.

_ Ông... ông... A, còn cả Xoăn Xù nữa. –
Thiên Di cười tíu tít, phấn khích reo
lên.

_ Ông. Vậy ra.. ông dẫn Lu lu đi chơi à?

Đứng thẳng dậy, Vĩnh Khoa đưa tay kéo
cô vợ nhỏ sà vào lòng mình rồi cao
giọng. Cậu quả quyết chọn tên cho nhóc
con.

Trùng mắt. Trương Tề gieo tia nhìn
không mấy hài lòng vào hai con người
ngốc nghếch kia. Ông thật không ngờ...
đến điều này.

Thật ra, tên của nhóc con kháu khỉnh đã

được chọn. Do ông, ông Trương, và cả cha mẹ sóc nhỏ thông qua và quyết định. Còn hai con người kia, muốn gọi gì thì gọi. Giấy khai sinh vẫn vậy, chọn tên đã được thông qua!

_ Trương Thiên Vũ, cháu lớn phải biết ngoan ngoãn, nghe lời đây.

_ Thiên Vũ? – Cả hai cô cậu kia đồng thanh kêu lên, hết như vừa nghe thấy gì đó lạ tai lắm.

Thiên Di nhăn mũi, cô nhóc đưa mắt thăm dò Trương Tề :

_ Ông ơi, nhưng con thích Xoăn Xù hơn.

_ Không. Lu lu đẹp hơn! – Vĩnh Khoa nhanh miệng chen vào, cậu ương bướng chọn cái Lu lu đáng yêu kia không tha.

_ Hai đứa này, Xoăn Xù? Lu lu? Không còn cái tên nào nghe hay hơn à? Trương Thiên Vũ là hay nhất rồi. Mặc kệ hai con, cháu ta sẽ tên Thiên Vũ! Không ý kiến.

Tràng giáo huấn được Trương Tề quả quyết tuôn ra không nhân nhượng. Vì quyền lợi trẻ nhỏ. Ông phải kiên quyết bắt bỏ những ý kiến ngốc nghếch kia.

Xụ mặt tỏ vẻ không cam chịu, Thiên Di tỉnh nghịch bấu môi.

Vĩnh Khoa cười nhạt, chẳng buồn cãi nhau.

Đưa tay kéo cô vợ nhỏ, cậu thản nhiên bước đi rồi bỏ lại câu nói :

— Ông chăm nom Thiên Vũ nhé! Con và vợ đi chơi!

— ...

Ngày nắng ấm...

Trương Tề ngơ ngác nhìn theo hai cô cậu nào kia rồi nhìn sang bé trai kháu khỉnh. Chán ngán lắc đầu. Ông lại phải làm bảo mẫu trong thời gian dài rồi đây...Ngoại truyện : Vị ngọt!

Nắng rướm vàng nhẹ hạ mình trên thảm cỏ xanh mênh mông. Mang chút hơi ẩm còn vương tặng cho tán lá xanh rì. Chốc chốc, lá lại rung và nắng lại nhạt. Khung cảnh yên bình đến lạ. Làm cho tâm hồn con người cũng trở nên yên ắng hơn. Yêu đời hơn.

Tựa lưng vào thành ghế đá, cô y tá trẻ khẽ ngảng đầu nhìn mây cao, nghĩ mông lung rồi khẽ cười xòa.

Tiếng nói chuyện thật nhỏ của một vài cụ ông, cụ bà không ngừng vang lên. nhìn nét hạnh phúc thoáng qua gương mặt họ cũng vui lay.

Khẽ đưa tay hứng chút nắng ấm, Bảo Châu nghiêng đầu rồi tùm tùm cười khiến một người nào đó đứng gần thấy “khó chịu”.

Khoanh hai tay trước ngực, chàng bác sĩ trẻ ung dung sải chân đến cạnh người đang cười tươi, buông câu chọc ngoáy :

— Đừng có cười ngớ ngẩn nữa. Trông em hết con cóc!

Khựng lại, Bảo Châu quay sang nhìn kẻ vừa phát ngôn, trừng mắt hung dữ rồi đốp chát lại :

— Phải rồi! Nhìn em cười thế đáng yêu quá chứ gì! Em biết, em đẹp mà. Hi hi.

Hết nói nổi cô bạn gái tự tin, Vĩnh Kỳ đành hạ mình ngồi xuống cạnh cô nàng rồi cười vu vơ.

Ánh nắng nhạt chiếu nhẹ lên hai người thanh niên...

Bỗng, Bảo Châu quay sang “chồng tương lai” rồi cười bí hiểm, nói khẽ :

_ Anh biết vì sao em cười không?

_ Biết! Vì em bệnh!

Không suy nghĩ nhiều, Vĩnh Kỳ thản nhiên đưa ra câu trả lời nhanh. Cứ như đó là điều thản nhiên.

— ...

Ghét không! Cứ chọc ngoáy nhau thế đấy!

Đâu phải Bảo Châu bệnh như ai kia nói. Cô cười vì đang vui. Hôm nay chính ngày kỉ niệm 1 năm ngày họ quen nhau nên cô đang mừng tưởng tượng khung cảnh lãng mạn sắp sửa sẽ xảy ra vào tối nay. Ai ngờ, vừa hỏi khế ai kia thì lại bị nói khích thế. Đáng ghét. Cả ngày quan trọng thế cũng không nhớ!

Đứng phắt dậy, Bảo Châu giận dỗi bỏ đi mà nào hay tên bên cạnh đang cười đắc chí.

Ngồi chéo chân, Vĩnh Kỳ cười ma mị rồi
đùng đưa chân một cách nhip nhàng.
Miệng khẽ ngân nga vài ba câu hái nhẹ.
(Yêu đời thế không biết!)

“Thiên Di, mua sắm với chị!”

Đấy! Chỉ vì lời đề nghị không rõ lý do
mà sóc con đã phải tắt bật chạy sang nhà
Bảo Châu mà không kịp thở. Lại còn
phải trăn mình năn nỉ “ông chồng khó
ưa” Trương Vĩnh Khoa nữa chứ! Nói
mãi mới chịu cho người ta ra khỏi nhà.
Ghét!

Giờ đây, sóc nhỏ lại phải hứng chịu khổ hình. Máy tiếng đồng hồ đi loanh quanh trong cái siêu thị to đùng muốn gãy đôi chân. Cái mệt dần thấm vào xương máu khiến cô nhóc chỉ muốn nằm dài trên giường êm và đánh một giấc tới mai. Nhưng, đó chỉ giấc mơ hão huyền.

Nhìn những thứ linh tinh Bảo Châu mua mà Thiên Di muốn té xỉu. Khi buồn bực là phải rình hết cái siêu thị này về sao? Một sở thích khá là tiêu tốn tiền của.

_ Chị...

_ Im lặng!

Cứ thế, mỗi khi Thiên Di định cất lời thì

ngay lập tức nhận được mệnh lệnh “im lặng” từ người bên cạnh với chất giọng hung hăng. Đừng có nói là... giận cá chém sọc à nha....

7:00 PM

Nhà hàng vắng khách... không, nói đúng hơn là không một bóng người. Hiệu ứng đèn nhấp nháy bừng sáng khi tiếng búng tay vừa cất lên. Vĩnh Kỳ thả nhiên bước vào cùng bộ trang phục sang trọng sau khi đã gọi điện cho Thiên Di. Lệnh cho người phục vụ chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, cậu ung dung đứng bên chiếc bàn lấp lánh ánh nến cam.

Vừa đó, Bảo Châu trong bộ đầm xinh xắn, làm lộ rõ nước da trắng ngần đã xuất hiện trước cửa cùng gương mặt ngơ ngơ ngác ngác. Chuyện là, vì tài nài nỉ của cô em nhỏ (Thiên Di) hứa sẽ chiêu đãi mình một bữa ra trò và yêu cầu chị phải trang điểm thật đẹp vào tối nay. Đến đúng địa điểm trong giấy. Nhưng, địa điểm đúng, sao... chẳng thấy sóc con đâu?

Phụt!

Đèn sáng rực lồi vào. Một người phục vụ tươi cười đón lấy tay cô gái nhỏ một cách lễ phép. Theo người phục vụ, chốc lát, một bàn ăn thịnh soạn đã được bày ra

trước mặt Bảo Châu. Cô ngạc nhiên rồi chuyển sang bất ngờ khi nhìn thấy “chồng tương lai” của mình đang đứng đó cùng nụ cười trên khóe môi. Đây kiêu hãnh!

Vĩnh Kỳ làm sao quên cho được cái ngày quan trọng này. Chỉ là... cậu muốn tạo bất ngờ nho nhỏ cho người yêu mà thôi.

— ...

Đón lấy tay Bảo Châu rồi lệnh cho người phục vụ rời đi, Vĩnh Kỳ trao cho cô nàng ngốc cái nhìn triu mến rồi đặt lên vàng trán xinh một nụ hôn thật nhẹ.

— Làm sao anh quên hôm nay là ngày gì!
Ngốc ạ!

_ Ai biết được. – Bảo Châu vờ giận dỗi.

Kéo ghế, đặt nàng ngồi xuống, Vĩnh Kỳ ma mãnh nháy mắt.

_ Anh không đuênh đoảng như thằng ngốc Vĩnh Khoa đâu!

Bộp!

_ Hừ, tốn sức bao trọn nhà hàng giúp mà anh ta còn dám nói xấu sau lưng mình! Tức chết...

Qua màn hình camera, Vĩnh Khoa hung

hăng gạt phăng cái remote khi nghe ai kia
xỉa xói mình một cách trực tiếp. Số là,
Vĩnh Khoa tôn công thuê... à, bao trọn
gói nhà hàng kia và cũng ranh mãnh cho
người bí mật gắn thêm con chip theo dõi
ở một góc nào đó. Và... cậu có thể vô tư
ngồi nhà xem xét tình hình ở đó một cách
tự nhiên nhất. Khà khà. Quá thông minh!

Vừa đó, Thiên Di bước ra từ nhà vệ sinh
thì nhìn thấy “cảnh không nên xem”. Vĩnh
Kỳ đang trao cho Bảo Châu một nụ hôn
nồng nàn cháy bỏng.

Vội che mắt rồi hét toáng lên, sóc con
chạy nhanh đến trước màn hình và rút
điện ngay tức khắc. Không chút do dự!

_ Nè... anh hư vừa thôi. Còn gấn cả máy ghi hình trong nhà hàng?

_ Vì chủ nhà hàng quen biết với anh mà!

- Vĩnh Khoa nhún vai tỏ vẻ bất lực và cho rằng việc cậu gấn máy quay trong nhà hàng là chuyện bình thường. Kèm đó, không quên lờm bén ai kia vì tội vô duyên. Người ta đang xem phim hay mà nhào đến tắt mắt...

_ Kệ! Hôm nay em mệt lắm. Không cãi nữa!

Nằm phịch xuống giường, Thiên Di mệt mỏi nhắm mắt rồi nói nhỏ. Đôi chân đang gào thét thảm thiết. Đi cả ngày thế kia mà!

_ Bệnh à? – Vĩnh Khoa nhú mày nghi hoặc.

_ Không. Hôm nay chị Bảo Châu buồn. Chị ấy tưởng anh Vĩnh Kỳ không nhớ ngày quan trọng này nên giận dỗi và rủ em đi mua sắm. Anh không biết đâu, chân muốn gãy luôn rồi nè...

Nhăn mặt đau khổ, Thiên Di tiếp tục nhắm mắt mà nào hay sắc mặt ai kia đã thay đổi. Ngồi xuống cạnh vợ yêu, Vĩnh Khoa nghiêng răng ken két :

_ Giận cá chém thớt à? Dám bắt nạt vợ yêu của anh. Để anh đến đó xử tội Vĩnh Kỳ giúp em.

_ Nè....

Cũng may, Thiên Di còn đủ tỉnh táo để níu tay ai đó lại. Cô nhóc nhăn trán rồi nhìn chằm chằm tên ngang ngược. Chợt, tia ma mãnh lóe lên. Thiên Di cười gian manh rồi khẽ đặt “điều kiện”

_ Hay là... anh bóp chân cho em nhé. Anh có tài matsu nhỉ? Như thế sẽ giúp em bớt mệt đó.

_ Huh?

_ Nhé... - Thiên Di tiếp tục cười nghịch.

Bụp!

_ Ngủ!

Ngay tức khắc, một cái gối êm ái hạ cánh ngay mặt sóc con không thương tiếc kèm theo chất giọng lạnh tanh được thả vào không trung.

Vĩnh Khoa đứng phắt dậy rồi bước qua chỗ mình. Ngã phịch xuống mà không thềm nói thêm lời nào nữa. Nghĩ sao bắt cậu làm “osin” không công thế! Miễn nhé!

Mặt méo xeo, Thiên Di hung hăng lườm ai đó rồi khẽ nằm xuống giường. Tức tối nghiêng răng. Không làm thì thôi, đâu cần ném gối vào gương mặt xinh xắn của

người ta thế! Đồ chết bầm...

Quỳ một chân trên thảm đỏ, Vĩnh Kỳ nghiêm túc hắng giọng, lấy lại phong độ rồi từ từ bật nắp chiếc hộp nhỏ cùng chất giọng nhẹ nhẹ của mình. Trộn lẫn mọi thứ âm thanh dịu nhẹ vào nhau nhờ ánh đèn lãng mạn.

— Làm vợ anh nhé! Anh sẽ bảo vệ em suốt đời. Sẽ mang đến cho em vạn niềm hạnh phúc. Sẽ cho em thấy, em là người duy nhất hạnh phúc nhất trên thế giới. Anh yêu em mãi mãi và vĩnh viễn chỉ yêu một mình em. Đồng ý, nhé?

Đọc đúng theo những gì kịch bản biên soạn, Vĩnh Kỳ tự tin mỉm cười và thầm cảm ơn đạo diễn Chính An đã giúp đỡ để có bài “diễn văn” dạt dào cảm xúc đến thế.

Cảm động. Bảo Châu cười trong hạnh phúc rồi thoáng gật đầu thay cho câu trả lời.

Đứng dậy trong niềm vui bất tận, Vĩnh Kỳ khẽ nhẹ đeo nhẫn vào ngón tay nhỏ nhắn, trắng muốt...

Đêm đó, trăng tròn trĩnh và sáng nhất trên nền thảm đen. Sao lung linh toả sáng lấp lánh hết dải ngân hà ảo.

Vĩnh Kỳ và Bảo Châu dìu nhau đi trong từng âm điệu vu vương một cách nhịp nhàng. Trên khóe môi ngượng nụ cười của hạnh phúc.

Một người nào đó đã thức thâu đêm, chốc chốc lại bôi thuốc chống đau nhức lên đôi chân nhỏ nhắn của cô nhóc đang ngủ ngon lành. Hôn nhẹ vầng trán xinh, chàng thanh niên nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, cười nhẹ rồi dần chìm vào giấc ngủ muộn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Nhỏ Đáng Ghét... Em Đã Cướp Trái Tim Anh Rồi! Phần 2

Tiểuuly

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: Tiểu Ly Ly

Thể loại: Truyện Teen

Nguồn: Sưu tâm

Tình trạng: Hoàn Thành

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

TÓM TẮT NỘI DUNG TRUYỆN

Thể loại truyện teen rất thu hút các bạn trẻ với những truyện viết về chủ đề học đường, những mối tình tuổi ô mai ngọt xít, những bản khoản trần trở và cả những tâm tư mới lớn. Truyện đa số đều do các tác giả tuổi teen viết nên những suy nghĩ và tâm tư cũng thực gần gũi và dễ hiểu; họ là những con

người cũng độ tuổi, cùng thời đại, cùng sự đồng điệu trong tâm hồn. Không biết những những băn khoăn, suy nghĩ này có lớn đến nhường nào nhưng khi đọc truyện Nhỏ Đáng Ghét... Em Đã Cướp Trái Tim Anh Rồi! Phần 2 nói tiếp phần 1 bạn sẽ có đôi lúc phải bật cười, nể phục.

Truyện kể về các nhân vật chính với những mối quan hệ gắn bó với nhau, từ đây nảy sinh ra rất nhiều chuyện, vui có, buồn có và có cả chút hạnh phúc.

Trương Vĩnh Khoa : chủ tịch tập đoàn họ Trương và tổ chức Demon Lữ Thiên Di : sinh viên, vợ của Trương Vĩnh Khoa Wen : bác sĩ lâu năm của họ

*Trương Dương Chính An : “phụ tá”
của chủ tịch Demon A Huân : người
từng cứu Vĩnh Khoa, bác sĩ vừa tốt
nghề ở nước ngoài Hiếu Thiên : vừa
ra tù. Kẻ thù của Vĩnh Khoa Diễm My :
bạn Đại học của Thiên Di Nguyễn Minh
Tuấn : bạn Đại học của Thiên Di*

*Liệu câu chuyện có bọn họ sẽ diễn ra
thế nào, có tiếp nối phần một hay
không, mời bạn đọc truyện và tự hóa
giải những khúc mắc này.*

Chương 1

Áng mây đầu tiên : Đại học, ta tới đây!

Con đường xám ngắt nghẹt xe cộ khi sáng

sớm. Chốc chốc, lại có tiếng ồn ào từ những nơi khác nhau vọng lại. Dường như dòng chảy của thời gian là vô hạn và chúng tồn tại mãi mãi. Chúng cuốn con người đi không ngừng, khiến họ dần thay đổi và lòng người cũng vì thế mà dần đổi thay.

Yêu nhau, cưới nhau là một chuyện. Cuộc sống vợ chồng lại là một chuyện khác. Có người nghĩ hạnh phúc, có người nghĩ bi thương. Dù sao, đó là quyết định của họ. Họ chọn quyền chăm sóc lẫn nhau và mãi là như thế. Và, Vĩnh Khoa, Thiên Di cũng thế. Nhưng, cuộc sống hôn nhân kia... không đơn giản như họ vẫn thường nghĩ. Chắc hẳn sẽ có biến động...

Đưa tay vén lọn tóc trước trán, Thiên Di khẽ cười tinh nghịch rồi thở nhẹ. Nắng vàng vô tư đậu bên bờ vai nhỏ nhắn, sưởi ấm.

Đứng trước cánh cổng Đại học to tướng, sóc con cảm thấy rất vui vì công sức bấy lâu giờ đã được đáp trả. Rồi lại là một cuộc sống mới đầy những điều bất ngờ, thú vị và chút ngạc nhiên.

Sáng nay, có người đã đòi đưa cô nhóc đến trường nhưng nhóc con một mực phản đối. Xém chút có cãi nhau. Vì không tài nào cãi nổi cái tính ngang bướng của cô vợ ngốc nên Vĩnh Khoa đành thuận ý. Nói gì thì nói, khi đến giờ sóc con tan trường thì cậu vẫn sẽ có mặt

đề đón. Mặc kệ ai kia có chịu hay không chịu.

Hít hà lấy mùi không khí tinh sạch, Thiên Di đứng thẳng lưng. Mím môi, sóc lại balo rồi khoan khoái bước đi. Tìm lớp.

Gió lướt nhẹ nhẹ trên khoảng không bao la. Rung nhẹ nhàng cây xanh còn vương chút sương. Khuôn viên trường thật rộng lớn và không khí thì trong lành. Từng tốp sinh viên mới- cũ nói cười rôm rã dưới ánh nắng nhàn nhạt. Cảnh quang là thứ duy nhất gắn kết mọi thứ lại với nhau.

Ngắm nghía cảnh đẹp mê mẩn, sóc con quên mất mình đang đi tìm lớp. Đúng là trò đùa của tạo hóa. Lại phải tìm lớp lần

2. Còn nhớ, khi vào cấp 3, cô nhóc cũng đã mệt mỏi với màn khai chiến này. May nhờ có thầy Vinh tốt bụng chỉ cho. Còn bây giờ, Đại học chứ chẳng phải cấp 3. và, trường này nào có thầy Vinh của sóc nhỏ...

_ Khối hội họa nằm ở đâu nhỉ?

Cắn móng tay, Thiên Di lăm lét ngó ngược ngó xuôi tìm kiếm khối lớp của mình. Mãi chẳng thấy, sóc con chán nản đi lại chiếc ghế đá gần đó. Ngồi phịch xuống rồi thở dài.

Chọn vào ngành Hội họa là ước mơ từ bé của Thiên Di. Tài năng là bẩm sinh. Một năm sang Mỹ du học cũng để nhóc

con trau dồi thêm kỹ năng vẽ, phối màu. Những điều đó, sóc con điều giấu Vĩnh Khoa rất kỹ. Thế nên, dạo gần đây, khi nhìn thấy vợ mình hú hoáy với biết bao nhiêu là giấy và bút màu thì cậu mới biết. Có hôm, sóc con còn để màu dính cả lên mặt khiến Vĩnh Khoa bật cười suốt.

_ Chào bạn, bạn là Thiên Di phải không?

Sau giọng nói trầm trầm là một chàng trai cao ráo. Mái tóc màu hạt dẻ óng ánh bay nhẹ trong gió.

Thiên Di ngơ ngác ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn chàng trai anh tú hồi lâu rồi chau mày :

_ Bạn là ai?

_ Mình là lớp trưởng của lớp D-Hội Hòa. Thầy Hiệu trưởng nhờ mình tìm bạn, nói bạn là thành viên của lớp năm nay. Rất vui được làm quen. Mình tên Minh Tuấn.

_ Hi hi, tốt quá rồi. Nãy giờ mình tìm lớp mệt muốn chết!

Cười tinh nghịch, Thiên Di nhanh chóng đứng lên rồi lon ton đi theo bạn cùng lớp. Cô nhóc đâu ngờ rằng, đằng sau màn tìm lớp “dễ dàng” kia đã có sự giúp đỡ của một người.

Mấy phút trước,

Đợi đến khi Thiên Di rời nhà, Vĩnh Khoa cũng đặt báo xuống rồi chẳng nói chẳng rằng, chạy thẳng đến trường của vợ mình.

Ngang nhiên bước vào ngôi trường to lớn, Vĩnh Khoa chậm rãi gieo tia nhìn lạ quanh khuôn viên để chắc rằng ngôi trường này tốt. Trước khi đến phòng Hiệu trưởng, Vĩnh Khoa đã dạo một vòng lớn và khám phá hết mọi góc ngách trong trường. Sự xuất hiện của cậu làm bao người mê mẩn. Có một vài người còn làm tưởng ai kia là sinh viên mới nên rất vui...

Cạch!

Đẩy cánh cửa phòng Hiệu trưởng, Vĩnh Khoa thản nhiên bước vào. Họ chào nhau rồi làm quen nhau. Nhanh chóng đi nhanh vào vấn đề chính, Vĩnh Khoa đẩy một tấm hình nhỏ đến trước mặt Hiệu trưởng kèm theo câu nói như mệnh lệnh :

_ Lữ Thiên Di, sinh viên mới. Thiên Di rất kém trong việc tìm kiếm lớp. Ngài giúp nhé. Là lớp D-Hội Họa.

_ Cậu không thể nói lịch sự hơn à?

Chau mày, Ngài Hiệu trưởng găng giọng. Dù sao Ngài cũng là người lớn tuổi. Hơn

nữa, nhìn ai kia trẻ thế, dám ăn nói với
bậc thầy thế à!

Rời ghế, Vĩnh Khoa cho một tay vào túi
rồi bước thẳng ra cửa kèm theo câu nói
lạnh tanh :

_ Đó là lịch sự rồi!

Bộp!

Từ ngoài cửa, Chính An bước vào.
Thuận chân, cậu tung ngay cú đá vào
chân trái ai kia khiến ai kia nhúu mày
giận dữ. Chẳng thèm để tâm đến ai kia
làm gì, Chính An sải chân đến trước
Hiệu trưởng, cúi đầu chào rồi cười lễ
phép :

— Thành thật xin lỗi Ngài Hiệu trưởng. Tính cậu ta vốn vậy. Ngài bỏ qua nhé. Vốn là chủ tịch của Demon nên cậu ta phải thế. Ngài thông cảm. Còn chuyện của sinh viên mới Thiên Di, nhờ Ngài giúp.

Vừa nghe đến cái tên Demon, Ngài Hiệu trưởng hơi ngạc nhiên. Ông quan sát Vĩnh Khoa từ đầu đến chân rồi cười nhẹ. Quả là tài giỏi. Thế mà ông không nhận ra.

Demon trong những năm gần đây đang theo đà đi lên. Không một ai là không biết đến danh tiếng Demon và chủ tịch đương thời. Demon không chỉ là một tổ

chức lớn mà còn giúp người rất tốt. Là một tổ chức đáng được mọi người ủng hộ và tin cậy. Gắn với Demon đương nhiên là tập đoàn họ Trương vang danh rồi.

Rời trường, BMW tiếp tục lăn bánh trên sa lộ ghệt xe cộ. Lúc này, Vĩnh Khoa cúi gắt liếc sang con người cạnh mình, nghiền răng ken két :

_ Khi này, cậu làm trò gì thế hả?

Nhún vai, Chính An tựa lưng ra thành ghế rồi cười nói :

_ Cậu làm ơn đi. Thay đổi cách hành xử tí đi. Không hiểu sao Thiên Di lại chịu cười cậu nữa.

_ Kệ tôi. Cậu học thói nói nhiều từ đâu đấy. Còn nói nữa tôi quăng cậu khỏi xe!

Chính An cố nín cười. Hắng giọng, cậu lấy lại phong độ rồi nói tiếp bằng chất giọng cực nghiêm túc :

_ Nghe nói... Hiếu Thiên vừa được thả!

Khựng lại vài giây, Vĩnh Khoa chẳng đáp mà tập trung lái xe. Chuyện Hiếu Thiên được thả cậu cũng đã biết. Lúc trước, tên đáng chết dám cả gan bắt cóc vợ cậu. Cũng may cậu còn tình người nên chỉ giao hấn cho cảnh sát tùy họ xử lí. Vài năm trong tù, chắc tính cách hấn có phần thay đổi. Dù sao thì chắc Hiếu Thiên

cũng chẳng làm hại sóc con được.

_ Cậu không lo sao?

Chính An nghi hoặc nhìn sang Vĩnh Khoa, cậu dường như đang lo lắng điều gì đó. Hoặc, cậu đã biết điều gì đó...

_ Cậu muốn nói gì?

Quay mặt ra phía cửa xe, Chính An thở dài. Có nên nói không? Rằng cậu đã nhìn thấy Wen và Hiếu Thiên gặp nhau? Thôi đi! Chắc chỉ là gặp mặt nói vài câu hỏi thăm thôi. Dù gì Wen cũng là bác sĩ nhiều năm, hẳn có nhiều bệnh nhân. Có lẽ Hiếu Thiên là một trong số đó. Chắc không có chuyện gì đâu!

_ À, tôi chỉ muốn hỏi... Cậu... Mà không có gì đâu. Cậu lo lái xe đi. Nhiều chuyện quá!

Nhéch môi, Vĩnh Khoa dừng xe trước cửa tổ chức. Đưa tay tháo dây an toàn, cậu bất giác cất giọng :

_ Tôi có nhìn thấy Wen và Hiếu Thiên gặp nhau. Lúc trước, hẳn từng là bệnh nhân của Wen. Cậu đó, đừng căng thẳng quá. Chẳng phải mọi chuyện kết thúc rồi sao!

Đúng! Mọi chuyện đã kết thúc từ lâu rồi. Mùi tanh của máu. Hơi lạnh từ nòng súng đen. Âm mưu độc ác. Tất cả chỉ là quá

khứ. Chẳng phải đây là hiện tại hay sao?

Chỉ là, đôi khi nên đề phòng chút thôi!

Việc cần làm trước mắt là đưa tổ chức và tập đoàn họ Trương đi lên. Ngày càng phát triển và hưng thịnh hơn.

_ Chào các bạn, mình là Thiên Di. Rất vui được làm quen.

Nhờ Minh Tuấn, Thiên Di quen nhanh với lớp hơn. Mọi người thật thân thiện và đáng yêu. Ai cũng tươi cười để đón sinh viên mới. Chắc hẳn, Đại học sẽ ngập màu hồng.

_ Di ngồi cùng Diễm My nhé!

Được sự chỉ dẫn của Minh Tuấn, Thiên Di quen thêm được cô bạn tóc ngắn đáng yêu. Má phúng phính hai chiếc lúm đồng tiền xinh xinh. Diễm My cười chào Thiên Di rồi thu dọn sách của mình để chừa chỗ cho bạn cùng bàn mới.

_ Chào Di, từ nay cứ gọi mình là My nhé!

_ Ừm.

Gật nhẹ đầu, Thiên Di tinh nghịch nhìn cô bạn đáng yêu rồi cười xòa. Cả hai nói chuyện thật hợp nhau. Chắc họ sẽ thân

nhau. Nhanh thôi!

Ngày mới. Cuộc sống mới. Môi trường mới. Tất cả điều mới mẻ.

Đột nhiên, Minh Tuấn ngồi trên quay xuống hai cô nàng kia, ra hiệu im lặng rồi trêu :

_ Vừa gặp thôi mà nói chi lắm thế!

Thiên Di bấu môi rồi nghịch ngợm lè lưỡi. Chợt nhớ đến việc gì đó, sóc con cười nói :

_ Hì hì. Hôm nay cảm ơn Tuấn nhiều nhé!

Nụ cười hồn nhiên kia khiến Minh Tuấn
sững người hồi lâu. Cậu vội lấy lại bình
tĩnh rồi vui vẻ nói :

_ Thế chiều nay Di đãi mình món gì đi?
Coi như làm quen.

_ Ừm, được đó. My đi nữa!

Lúc Thiên Di còn chưa kịp từ chối thì
hai người bạn mới đã và đang bàn về
những món ngon. Họ nói cười ríu rít
khiến sóc con cũng vui lây. Rồi đây, sẽ
là một tương lai mới.

Ngoài kia, nắng tinh khôi truyền qua ô
cửa kính, chiếu thẳng vào một góc phòng
học. Nhàn lan bên bậu cửa sổ nhẹ lung

lay theo nhịp đẩy của gió. Nhịp nhàng, không ồn ào.

Bên dưới sân, còn một vài cô cậu sinh viên mới lon ton chạy vào lớp để kịp buổi học đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ang mây thứ 2 : Bạn học

Mây xanh đủng đỉnh trôi trên nền trời thăm thẳm. Gam xanh hòa cùng sắc trắng tạo nên hai khối đồng nhất, đem đến cảm giác yên bình cho vạn vật.

Khung cửa sổ đã vương chút nắng sớm, mùi tinh khôi lượn lờ khắp chốn như đang trao thêm nguồn sống mới.

Cạnh khung cửa, một cô nhóc với mái tóc đen bóng khẽ nghiêng đầu cười nhẹ đón nắng. Vươn vai, cô nhóc với tay lấy chiếc balo trên bàn rồi tung tăng bước xuống lầu.

_ Hôm nay để anh đưa!

Chỉ khi cô nhóc kia vừa đặt chân xuống bậc thang cuối cùng thì chất giọng lạnh tanh quen thuộc đã vang lên, chặn ngay nhịp bước tiếp theo của bàn chân nhỏ.

Nhấn trán, Thiên Di khoác balo lên vai rồi lách qua dáng người cao cao trước mặt, bước thẳng :

_ Không! Anh lo đi làm đi!

_ Đi thôi!

Mặc lời từ chối rạch ròi kia, Vĩnh Khoa túm lấy balo rồi kéo một mạch cô vợ nhỏ ra ngoài không chút thương tiếc.

Chẳng thềm cài dây an toàn, nhóc con bĩu môi vờ giận dỗi. Thấy thế, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi quay sang, làm luôn việc còn lại. Dây an toàn được cài xong, cậu thản nhiên véo nhẹ chóp mũi xinh rồi hung hăng bảo :

_ Vợ yêu ngoan đi, anh lo cho sự an toàn của em thôi! Đừng bướng.

_ Xí...

Giận dỗi quay mặt sang hướng khác, Thiên Di vui thầm trong lòng. Đã biết lo lắng cho người khác rồi cơ đấy!

Sở dĩ, sóc con không muốn Vĩnh Khoa lặn lội đưa mình tới trường cũng vì một chuyện. Chuyện là, sóc con sợ đám sinh viên hám trai kia một khi đã nhìn thấy chồng yêu của nó thì sẽ lên cơn thèm khát. Sẽ cua cho mà xem...

Nhận thức được sự nguy hiểm đó, Thiên

Di chẳng hề muốn Vĩnh Khoa xuất hiện ở trường chút nào. Nhưng, Thiên Di bé nhỏ nào ngờ đâu, rằng chồng nhóc đã đặt chân đến phòng Hiệu trưởng của trường ngay ngày đầu nhập học.

_ Giận hả?

Rẻ ra đường lớn, Vĩnh Khoa khẽ liếc sang gương mặt đáng yêu đang vờ hờn dỗi, hỏi vu vơ.

_ Ừ.

Đáp gọn, sóc con chẳng thềm ngoái lại nhìn chồng mình lấy một cái. Đôi mắt to tròn cứ nhìn đâu đâu ngoài khung cửa kính. Hàng loạt các khung cảnh khác

nhau đang bị bỏ lại phía sau BMW.

_ Kệ em!

Vốn chẳng có tính nhườn nhịn nên Vĩnh Khoa quăng luôn câu kết luận mà quên rằng, mỗi khi giận nhau, cậu luôn là người cất giọng nói trước mà quên đi mình và sóc con đã và đang giận nhau.

BMW trườn tới trước cánh cổng trường Đại Học to kinh rồi dừng hẳn lại. Đây cửa bước ra, Thiên Di khó chịu gieo tia nhìn vào trong rồi chẳng nói gì thêm, bước đi một mạch.

Chỉ vừa bước được vài bước ngắn thì đầu đó quanh công trường đã vang lên nhiều tiếng ca cảm người con trai ngồi trong BMW. Các cô sinh viên luôn miệng suýt xoa chàng hoàng tử đẹp trai, mắt thì như muốn hiện luôn hình trái tim to đùng.

Kìm nén sự khó chịu, Thiên Di hậm hừ quay đầu lại thì bắt gặp ngay Vĩnh Khoa đang nhìn nó với ánh mắt cười vui như chờ đợi điều gì đó. Cố nặn ra nụ cười tươi tắn nhất, Thiên Di đưa tay vẫy vẫy về phía Vĩnh Khoa rồi nghiêng đầu chào chồng yêu như thường lệ. Thế là BMW lại tiếp tục lăn bánh trên sa lộ to lớn ngập xe...

_ Đồ chết bầm!

Vừa dậm chân bước đi, Thiên Di vừa trừng mắt nhìn nền xi măng xám ngắt như muốn dẫm nát chúng. Ngay và luôn!

Rõ đáng ghét, Vĩnh Khoa khi cưới có rất nhiều tật tưng tưng. Nếu biết trước rằng chồng yêu có tinh thần bất định như thế chắc sóc con chẳng bao giờ đồng ý lấy đâu...

Bụp!

_ Di, sao ử rử vậy?

Mơ man với dòng suy nghĩ vẫn vợ đang lượn quanh đầu mình nên Thiên Di giật bản mình khi có người vỗ vai bất ngờ.

Mém chút bật ngửa ra sau.

Cười tíť mắt, cậu bạn lớp trưởng Minh Tuấn tinh nghịch xoa mái đầu sọc con khi nhìn thấy nét mặt bạn cùng lớp như mang nhiều tâm sự.

_ Hay là tời hôm qua khao bọn mình nên tiếc tiền?

_ Đâu có. Chỉ là... mới sáng mình gặp tên khùng thôi, không có chuyện gì đâu! Hi hi.

Xóc lại balo, Thiên Di cười nghịch. Đôi mắt to tròn bỗng sáng lên khi nhìn thấy cô bạn dễ thương từ đằng xa đang chạy lại, vỗ vai Minh Tuấn, Thiên Di cười hí

hững chỉ về phía Diễm My. Đáp lại nụ cười của sóc con cũng là một nụ cười thân thiện, đáng yêu không kém.

Diễm My rất vừa người, giọng nói lại đáng yêu, tính tình rất hòa đồng. Gương mặt cũng rất dễ thương nên được nhiều người quý mến. Còn Minh Tuấn, mũi cao, mắt có thần, nằm trong top đẹp trai của trường, lại là cậu lớp trưởng thân thiện nên cả lớp rất thích chàng ta. Có được hai người bạn như thế thật hạnh phúc!

Cười mãn nguyện, Thiên Di kéo tay hai bạn cùng lớp đi nhanh vào lớp học. Hôm nay lại là một ngày học vui...

_ Di, khai mau, sáng nay ai chở Di đến trường? My thấy hết nè!

Nháy mắt nghịch, Diễm My dùng gương mặt hình sự tra khảo bạn mình. Vừa nghe thấy thế, Minh Tuấn từ trên cũng tò mò quay xuống, hỏi :

_ Sao?

_ Tuấn không biết đâu, hôm nay có chàng kia đẹp trai cực kỳ đưa Di của chúng ta đến trường đây. Anh ấy đẹp tuyệt luôn, My mê tí.

Cười tươi, Diễm My phấn khởi kể lại

đầu đuôi sự tình cho lớp trưởng được rõ rồi tiếp tục quay sang tra khảo, chờ đợi câu trả lời thành khẩn từ bạn “yêu”.

“Vợ, nhớ kỹ nhé, đừng cho mọi người biết em đã có chồng. Tuyệt đối không!”

Câu nói nghiêm túc của Vĩnh Khoa luôn trấn áp suy nghĩ sóc nhỏ. Thiên Di cũng chẳng hiểu lý do vì sao Vĩnh Khoa lại nghiêm túc đến vậy nữa. Có chồng hay không mọi người biết thì có sao? Kì lạ thật!

Gãi gãi đầu, Thiên Di cười lém lỉnh rồi nháy mắt :

— Anh họ mình đấy. Đẹp trai đúng

không?

Câu nói “dối” kia khiến Diễm My và Minh Tuấn tin không chút nghi ngờ.

Bỗng, Diễm My nắm chặt tay sóc con, thỏ thẻ nói với giọng lí nhí :

_ Khi nào có dịp... giới thiệu cho My nhé!

Thiên Di cười gượng rồi gật nhẹ đầu. Mong sao Diễm My đừng thích Vĩnh Khoa... nếu không thì...

Minh Tuấn cười nhẹ rồi quay lên bàn mình, chăm chú nghe bài giảng mới. Nhưng giờ đây, trong đầu cậu chẳng còn độc lập một tiếng nói nữa. Đâu đó trong

nào bộ là một vài hình ảnh của cô nhóc nào đó...

Diễm My ngồi ngay ngắn lại chỗ của mình, xếp tập sách thơm tạt rồi cũng chăm chú lắng nghe bài giảng mới. Với tâm trạng tốt, học cũng tốt hơn nhiều.

Chóng cảm, Thiên Di lặng lẽ quan sát từng biểu thị cảm xúc trên gương mặt đáng yêu của cô bạn cùng bàn. Vẫn là câu nói kia : Mong sao Diễm My đừng thích Vĩnh Khoa...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3

Áng mây thứ 3 : Tranh vẽ

Tan học.

Hàng ngàn sinh viên dần rời ngôi trường to lớn trong tích tắc, đầu đội những cơn nắng bỏng da, họ đi thật nhanh để tìm nơi có bóng mát. Cái nắng làm cơ thể họ như muốn rã đi nên chẳng mấy ai thích đi lâu dưới nó cả.

Thu dọn xong đóng tập sách trên bàn, Thiên Di bất giác nhìn thấy vật gì đó trong hộc bàn của cậu bạn lớp trưởng thân thiện bèn đưa tay khều khều Diễm My cạnh bên, nói thầm :

_ My, xem kìa, đó là cái gì vậy?

_ ...

Đưa tay xoa xoa cảm hồi lâu, Diễm My chợt cười tinh ranh rồi đưa tay lên môi ra hiệu im lặng. Lén lút rời bàn mình, Diễm My nhân cơ hội Minh Tuấn đang thu dọn tập sách liền chụp lấy thời cơ hiếm.

Trên tay Diễm My là một bức tranh vẽ ai đó, nhưng cô nàng chưa kịp xem thì đã bị Minh Tuấn phát hiện ra và hét lên :

_ My làm gì thế, trả tớ ngay!

_ Thiên Di, chụp nè!

Vèo...

Từ trên tay Diễm My, qua một động tác đơn giản giờ bức tranh kia đã nằm gọn trong bàn tay sóc con. Tò mò mở ra xem, Thiên Di tròn mắt ngơ ngác nhìn vào bức tranh không rời. Người trong tranh... sao mà giống nó thế?

Minh Tuấn lúng túng gãi đầu chẳng dám nhìn sang Thiên Di. Diễm My thấy lạ bèn chạy đến, giật phăng bức tranh kia rồi xem xét. Bỗng, cô nàng "Ồ" lên một tiếng rồi lăm lét nhìn sang chàng lớp trưởng điển trai, trêu chọc :

_ Woa, Tuấn vẽ Di kìa, đẹp thật đấy! My

ganh tỵ thật.

_ Trả đây!

Giận dữ giăng lại bức tranh kia, Minh Tuấn vội rời lớp mà không nói thêm một lời nào nữa. Bỏ lại hai cô nàng ngơ ngác nhìn nhau chẳng biết nói gì.

Một lúc sau, mãi chẳng thấy Thiên Di nói năng gì nên Diễm My nghi ngờ huyết tay con bạn, trêu chọc :

_ Sao rồi, cảm động quá không nói nên lời hả?

Hoàng hôn, sóc con e dè nhìn sang Diễm My, khẽ thở dài rồi ngồi trở lại ghế. Sẽ

thế nào nếu Minh Tuấn có ý gì đó với sóc con? Chắc chắn Vĩnh Khoa sẽ ghen cho mà xem, có khi còn không cho cô nhóc tiếp tục học tại trường này nữa...

Gom đóng tranh vẽ của mình và cho vào ống đựng tranh, Diễm My vừa cười vừa nói :

_ Di sướng rồi nhé, chàng lớp trưởng kia chưa từng phác họa ai cả, Di là người đầu tiên đó. Trước giờ, Tuấn chỉ toàn vẽ phong cảnh thôi... Có lẽ... Tuấn thích Di rồi đó...

Những câu chữ phát ra từ khóe môi chúm chím lọt ngổm vào tai Thiên Di trong thời gian ngắn nhất. Không thể nào làm

tồn thương người khác được... nhưng...
biết nói thế nào với Minh Tuấn đây?

Nghĩ nhanh, sóc con toan đứng dậy, đưa
tay với lấy balo rồi chạy vụt khỏi lớp
trước cái nhìn ngơ ngác của Diễm My...

Dưới ánh chiều tà, cái bóng đen đồ dài
trên nền xi măng xám, từng bước chân
dịch chuyển từ tồn trên con đường rộng
trong sân trường. Lá vàng lượn lờ trong
không trung vài vòng ngắn rồi rơi tồm
xuống mặt hồ phẳng lặng, làm nước nhấp
nhô từng cơn rồi lan rộng cả hồ.

Ông mặt trời ló dạng sau đám mây ngũ

sắc, dần chìm vào mớ kẹo bông ngọt lim để nhượn chỗ cho trắng cao. Ánh cam lan ra khắp vùng thảm rộng, một vài tia truyền thẳng xuống mặt nước, tận đáy hồ. Theo đường truyền ánh sáng, một ít bụi mây lơ dềnh trong không trung, hòa vào không khí.

Đặt mình xuống chiếc ghế đá cạnh hồ trong vát, Minh Tuấn nhanh tay lấy bút, giấy vẽ ra rồi chăm chú đặt tay lên tờ giấy trắng tinh tươm. Từng nét vẽ mềm mại thoát ần thoát hiện qua cách mà đôi tay khéo léo mang lại. Rất nhanh, một tuyệt tác đã thành phẩm...

— My nói đúng thật, Tuấn vẽ tranh phong cảnh rất đẹp.

Lần trong tiếng lá xào xạc là giọng nói trong trẻo của sóc con. Cô nhóc đã quan sát Minh Tuấn từ lúc chàng ta đưa tay lấy giấy, bút cho đến tận lúc tranh hoàn thành. Vì Thiên Di hiểu, khi một ai đó chăm chú làm một việc gì đó, người ta rất ghét bị làm phiền, như vậy thì nguồn cảm hứng sẽ ngẫu nhiên bay mất hút ngay.

Cuộn bức tranh vừa khô lại rồi cho vào bộ sưu tập, Minh Tuấn trầm ngâm đáp :

— Vẽ phong cảnh đẹp đâu có nghĩa vẽ những đề tài khác sẽ xấu? Chẳng hạn như... vẽ người...

Bất động sau câu nói của anh chàng lớp trưởng, Thiên Di chỉ biết cuối đầu, cô nhóc đâu có ý định chệch bai những tranh vẽ theo đề tài khác...

Trời nhá nhem tối làm Thiên Di chợt nhớ đến một chuyện : Vĩnh Khoa.. đang đợi nó trước cổng...

Phải giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt...

Nắm chặt balo trong tay, Thiên Di khẽ khàng cất giọng :

_ Tuấn... bức tranh đó...

Giật mình, Minh Tuấn cuối đầu xuống

thấp như đang suy nghĩ gì đó. Trong tay cậu đã cầm sẵn bức tranh kia từ bao giờ. Dù tâm trạng đang xấu nhưng cậu không nỡ nào bóp nhăn bức tranh kia...

Thu dọn đồ trong nháy mắt, Minh Tuấn đứng phắt dậy rồi bước đến trước Thiên Di. Bàn tay cầm cọ khi nãy giờ đã nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của cô nhóc, đưa tia nhìn trù mến sang sóc nhỏ, Minh Tuấn cười nói :

_ Khi, tặng Di thôi, không có ý gì đâu, đừng nghĩ nhiều.

_ Ồ....

Chẳng để Thiên Di kịp mở lời, chàng lớp

trưởng đã nhét gọn bức tranh kia vào tay nhóc con kèm theo câu nói chắc nịch được thả ra không trung.

Cái dáng cao cao dần khuất sau đám cây chần chịt trong sân trường sau khi đã trao tận tay món quà kia cho chủ nhân của nó. Minh Tuấn nắm chặt tay, âm thầm duỗi thẳng chân, thứ cảm tình đang nhen nhúm trong cậu chắc sẽ được chôn vùi... mãi mãi... Vì đơn giản, Minh Tuấn không muốn ai phải khó xử cả.

_ Hi, chào anh đẹp trai.

Lon ton chạy ra cổng, Diễm My lại bắt

ngờ chạm mặt “hoàng tử” trong mộng.
Cười tươi tắn, cô nàng hớn hở bước đến
trước Vĩnh Khoa.

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa
nghĩ hoặc nhìn cô gái lạ mặt hồi lâu rồi
lạnh lùng cất giọng, mắt vẫn đảo đảo
nhìn ngó xung quanh để tìm ai đó.

_ Quen à?

_ Em là Diễm My, bạn học của Thiên Di.
Anh là anh họ của Di đúng không?

Nghe đến cái tên quen thuộc, Vĩnh Khoa
khẽ dờn tia nhìn sang người trước mặt,
nhíu mày thăm dò. Khó khăn lắm cậu mới
bật ra được từng chữ đang đọng lại trong

cổ họng.

_ Anh... họ?

_ Không phải sao? Di nói thế mà?

“Đồ ngốc nhà em Thiên Di, nói anh là người yêu không tốt hơn sao?”

Thầm mắng cô vợ ngốc nghếch, Vĩnh Khoa liền dời mắt sang hướng có một ai đó đang bước đến, cười ma mị đáp lời cô bạn xinh xinh của vợ mình :

_ Ừ, là anh họ!

Đảm bảo rằng đó chính là sóc con nghịch ngợm, Vĩnh Khoa tinh ranh nhếch môi rồi

quay sang Diễm My, nở nụ cười chết người và cố ý để ai kia trông thấy.

_ Là anh họ... yêu em gái.

_ Dạ? – Diễm My tròn mắt nhìn thái độ trả lời của Vĩnh Khoa, câu trả lời hoàn toàn khác hẳn với nét mặt tươi cười kia. Cô nàng ngờ vực hiểu ra vấn đề gì đó...

_ Vậy đó. Tạm biệt!

Đáp gọn, Vĩnh Khoa dịch chân sang hướng bên cạnh, bước thẳng đến trước mặt Thiên Di, cười nham hiểm.

Nãy giờ, sóc con đã tận mắt chứng kiến ai kia nói nói cười cười với cô bạn cùng

bàn của mình nên rất bức bối. Mặc dù không biết hai người nói gì với nhau nhưng sóc con vẫn hậm hực lườm chồng yêu một cái sắc lẹm.

Đón lấy chiếc balo to kinh của Thiên Di, Vĩnh Khoa thảo nhiên bước về phía con BMW đang dừng bánh. Diễm My đã đi từ lúc nào không ai hay biết.

“Hừ, đồ đáng ghét, không giải thích gì à?”

Nghĩ bụng, Thiên Di liếc nhìn tên đáng ghét đang ung dung bước đi rồi nhovn miệng lém lỉnh.

Cuối xuống. Chuẩn bị. Sẵn sàng. Go

Bộp!

Với tốc độ nhanh cực, sóc con phóng nhanh đến cái dáng trước mặt rồi dùng lực thật mạnh từ hai bàn tay nhỏ nhấn đẩy cái lưng to rộng của ai kia khiến ai kia xém ngã nhào.

_ Xin lỗi nhé, chồng yêu!

Cười cợt rồi chuồn lên xe, đóng cửa cái rầm, hả hê vì chiêu báo thù vừa rồi.

Vĩnh Khoa trừng mắt nhìn con người tinh nghịch vừa chui vào xe mình, đôi mày rậm giận dữ nhíu lại. Đúng lắm trò. Mỗi khi cậu chọc sóc con là y như rằng cô

nhóc đều có sẵn tuyệt chiêu để chơi lại con người lắm trò trêu chọc kia.

Trong mọi cuộc tranh luận, Vĩnh Khoa luôn luôn thắng!

Trong mọi cuộc đấu trí, Vĩnh Khoa luôn luôn thắng!

Trong những trận trêu ghẹo, Vĩnh Khoa thua thảm hại...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ang mây thứ 4 : Lại ghen

Trong vút.

Áng mây đầu tiên của ngày mới lướt nhẹ trên mặt phẳng ngang, vi vu chậm chậm trên nền thảm xanh xanh trông thật yên bình. Ông mặt trời dần dụi mắt đón ngày mới qua khung mây mềm, ban phát những tia sáng đầu tiên cho muôn loài.

Sớm hơn bình minh kia, một vài người đã dậy từ trước và tất bật vào công việc bận rộn của ngày mới với năng lượng tràn mình.

Một quán nước ven đường, có hai người đang ngồi đó, một trung niên, một trai trẻ. Cả hai cùng nhìn đối phương, không

nói gì mặc cho những tia sáng ban mai kia khẽ chạm nhẹ tay họ.

Tách cà phê đen trên bàn cũng thế, nó đặc sánh mùi ngọt ngạt. Những viên đá nhỏ tan dần trong thứ nước đen đắng ngắt nhiều người thích ấy, chúng cứ tan dần, tan dần cho đến khi có một nhân viên phục vụ nhẹ nhàng bước đến và thực hiện công việc của mình, cho thêm đá vào.

Chàng thanh niên đôi diện đưa tay lấy tách cà phê của mình rồi thư thả nhâm nhi từng ngụm nước đắng của thứ nước ưa chuộng kia. Vị đắng chạy dài xuống cổ họng rồi tràn vào cơ thể cường tráng, tạo cho người đó cảm giác thích thú vô cùng.

Đặt lại tách cà phê xuống chiếc bàn kính đã ố vệt nước do tách nước đọng lại, chàng thanh niên đặt luôn hai tay lên bàn, mắt hướng sang người trung niên đang nhìn con đường thưa thớt xe dưới kia.

_ Thế nào?

Bất giác, người trung niên quay sang chàng trai trẻ, hơi thở của ông đều đặn lẫn vào không khí. Tựa hẳn ra thành ghế phía sau, ông từ tốn nói :

_ Chuyện gì?

Như đã đặt câu hỏi này cả ngàn lần và chẳng có lời đáp dàng hoàng, chàng trai

kia khá bức bối. Đôi mày rậm nhúu lại đầy giận dữ, chàng trai nói như hét :

_ Ông đùa tôi chắc? Còn chuyện gì?

_ Lớn tiếng đấy, cậu bình tĩnh không được sao? Chỉ vì cái tính hiếu thắng của cậu mà đã vào tù khá lâu, giờ vẫn không đổi, thế mà đòi làm việc lớn? Tôi tưởng vào đó ra cậu sẽ khác chứ, Hiếu Thiên!

Đáp lại chất giọng hung hăng kia lại là một giọng nói khá chậm và từ tốn. Khác với lối suy nghĩ của chàng trai kia, rằng ông sẽ cáu lên và mắng cho cậu một trận ra trò, nhưng không, ông vẫn bình tĩnh thật sự, không có dấu hiệu nào cho thấy là ông sẽ nổi giận cả. Thật đáng khâm

phục!

Nghĩ lại, những lời lẽ kia cũng có phần đúng đấy, nếu chẳng vì hiếu thắng mà ra tay bắt cóc cô nhóc nào kia thì có lẽ giờ cậu đã chẳng mang một quá khứ vào nhà đá thế rồi. Cái tính này, chắc sẽ phải sửa đổi, không thì chẳng làm nên việc lớn được...

_ Xin lỗi đã lớn tiếng - Cụp mắt, Hiếu Thiên tỏ vẻ biết lỗi của mình rồi nói khẽ.
- Thế chuyện đó tính thế nào?

_ Tôi đã sắp xếp cho cậu một chân vào bệnh viện...

_ Lại đùa à? Tôi biết khám gì? Khám

cho ai? Ông bảo tôi làm bác sĩ khác nào biến tôi thành kẻ sát nhân?

Trố mắt ngạc nhiên, Hiếu Thiên hung hăng nhìn người trước mặt rồi nói nhanh sự thật. Đáp lại cậu là cái nhìn hờ hững từ ông.

— Phụ tá cho tôi thôi, tôi không dại gì mà giao tính mạng người khác cho cậu. Rồi mọi thứ sẽ thuộc về chúng ta, nhanh thôi! Chẳng phải chúng ta đã mơ ước khá lâu rồi sao? Cũng tại cậu phải vào tù mà mơ kia gián đoạn cả, một ngày nào đó, tất cả những thứ thuộc kia sẽ nằm trong tay ta. Vì, con moi khá tin tưởng nên ta dễ dàng hành động hơn rồi. Ha ha ha...

_ Ông thật... lắm mưu nhiều kế!

Buông câu nói nhạt, Hiếu Thiên tiếp tục nhâm nhi tách cà phê đen rồi đảo mắt xung quanh như để ghi lại hình ảnh đẹp đẽ của buổi sớm tinh sương.

_ Gì đây?

Vờ ngu ngơ nhìn vào “thứ trên tay”, Vĩnh Khoa chậm rãi gieo tia nhìn ngờ vực lên con người đang ngáy ngủ kia, đơn giản vì chủ nhật nên ai kia tha hồ “nướng”, nhưng với tình trạng bây giờ thì chắc có lẽ không “nướng” được bao lâu...

_ Dậy nào vợ!

...

Kéo mềm. Trùm kín đầu. Ngủ tiếp.

Bực mình, Vĩnh Khoa cầm “thứ đó” bước thẳng đến giường ngủ rồi kéo ai kia ra khỏi chăn, trừng mắt nhìn người ngáy ngủ rồi hung hăng chất vấn, theo đó là "thứ trên tay" Vĩnh Khoa hiện ra trước mặt sóc con khiến cô nàng như tỉnh ngủ hẳn. Đưa tay dụi dụi mắt cho tỉnh táo, Thiên Di gật gù đáp một cách tỉnh bơ :

_ Ủ. Tranh vẽ!

_ Vẽ ai?

Vẫn không buông tha, Vĩnh Khoa lại
nghiến răng ken két đầy hung tợn, gương
mặt không thể bình tĩnh hơn nữa, tay thì
như muốn xé tan bức tranh kia ra thành
ngàn mảnh giấy vụn và thiêu hủy kiệt tác
được phác trên tờ giấy mỏng manh kia.

_ Anh đui à? Thấy còn hỏi? Phiền quá,
ngủ cũng không yên nữa!

Hay... hay lắm... cực kì hay.... Rất có khí
phách! Hôm nay còn dám trả treo với
cậu cơ đấy! Càng ngày càng hay!

_ Ai vẽ?

_ Bạn! - Đáp gọn.

Nghe xong, Vĩnh Khoa lạnh lùng quay mặt sang hướng khác rồi trầm ngâm bước lại khung cửa đang chơi đùa cùng nắng tinh khôi, đưa mắt nhìn mông lung. Bỗng, cậu nhẹ đặt câu hỏi :

_ Lý do?

Nhận thấy sự khác thường trên gương mặt ai đó và cái giọng điệu lạ lẫm được phát ra này giờ, Thiên Di chau mày hồi lâu rồi tùm tùm cười lén. Bước khỏi giường, sóc con nhón chân khẽ khàng, lon ton nhắc từng bước nhẹ tênh đến cạnh ai kia. Một vòng tay nhỏ nhắn được vòng sang eo ai đó một cách bất ngờ cùng chất giọng trong trẻo vang nhẹ bên tai :

_ Tặng em. Anh sao thế? Ghen hả? Ghen thật sao? Hi hi, chồng ngốc, có thể cũng ghen. Đáng yêu thật! Bức tranh đó là Minh Tuấn vẽ, bạn ấy vẽ chỉ để tặng em thôi, chắc là cách chào bạn mới, không có gì đâu. Vợ anh đâu phải kẻ hai lòng!

Từng nhịp đập hai con tim như hòa chung vào nhau giữa giây phút lắng trầm đó. Chiếc thật nhẹ, thật khế và cũng thật bất ngờ...

Nét cười thoáng ngượng trên khóe môi ranh mãnh, Vĩnh Khoa quay người lại, đưa tay vén lọn tóc còn vương trên vầng trán xinh rồi nhẹ nhàng cất giọng :

_ Nhưng em... thích trai đẹp còn gì!

...

"Thế là thế nào? Câu nói đó có ý gì hả Trương Vĩnh Khoa?"

Cố nhẫn nhịn, Thiên Di nở một nụ cười thật tươi tắn rồi đưa ánh mắt long lanh nhìn chồng mình đầy tình cảm, nói khẽ :

_ Anh là đẹp nhất, chịu chưa?

_ Ừ. Mà nè, sao không nói anh là người yêu mà nói là anh họ? Lỡ bạn em thích anh rồi sao? Vì anh đẹp quá mà, ai không thích chứ!

_ Tại... lúc đó em không nghĩ ra nên buộc miệng nói thế! Anh nói cũng đúng, hình như Diễm My có gì đó...

_ Anh đã nói với cô gái đó rồi! Yên tâm!

Chặn ngang câu nói của sóc con, Vĩnh Khoa cười gian manh khi nhớ đến những gì mình đã nói hôm trước cùng gương mặt ngó ra của cô bạn kia. Trước khi Thiên Di kịp hỏi thêm gì đó thì Vĩnh Khoa đã nhanh chóng đặt lên vầng trán xinh một nụ hôn rồi ung dung bước ra ngoài kèm theo cái nháy mắt của kẻ gian manh.

"Nói gì không biết? Có nói gì bậy không trời?"

Nghĩ thầm, Thiên Di vội lắc đầu rồi tiếp tục trèo lên giường. Kéo chăn kín người. Nhắm mắt thực hiện nhiệm vụ còn đang dang dở. Ngủ...

_ Khoa...

Chính An đang ngồi trên sofa trầm ngâm suy nghĩ, vừa nhìn thấy Vĩnh Khoa sải chân xuống nhà cậu vội đưa tay ngoắc ai kia lại với nét mặt ngờ vực. Đứng dậy khỏi sofa, Chính An chậm rãi đối mặt với ánh nhìn lạ từ Vĩnh Khoa bằng câu nói khẽ :

_ Đến tổ chức đi!

Vĩnh Khoa thấy lạ là hoàn toàn đúng, vì ngày thường, Chính An không bao giờ dùng giọng điệu nhỏ nhẹ kia hay phải mò đến tận nhà cậu vào sáng sớm thế này. Hình như có chuyện gì đó rất quan trọng thì phải?

_ Đã xảy ra chuyện gì à?

Cho hai tay vào túi, Vĩnh Khoa bình tĩnh hỏi lại, mắt vẫn không rời Chính An giây nào.

_ Không rõ, chỉ nghe người khác báo lại thôi. Tôi nghĩ... có kẻ đang chơi khâm chúng ta.

Hai tia nhìn bỗng chốc chạm nhau, tận sâu đáy mắt là mối hoài nghi mơ hồ tựa sương ảo.

Suy nghĩ hồi lâu, Vĩnh Khoa khẽ thở dài rồi quăng chìa khóa xe sang Chính An bảo rằng cậu mệt, nhiệm vụ lái xe thuộc về người giữ chìa khóa, tức Chính An. Trùng mắt, Chính An nhận lấy chìa khóa xe rồi chán ngán bước đi, nghĩ sao giờ mà còn tâm trạng để giỡn... chắc chỉ có Trương Vĩnh Khoa mới làm được điều trẻ con đó.

Được rồi, hôm nay sẽ cho chủ tịch trẻ trải nghiệm tay lái lựa cừ khôi. Đó cũng chỉ là những trò đánh đu Chính An đã

học lỏm từ ai đó thôi...

BMW qua tay lái của Chính An bỗng nhiên trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết. Hết lượn lờ quanh các cua queo hiểm rồi lại đánh đu qua lại trên đoạn đường dài. Lúc thì chạy nhanh hết vận tốc, khi thì thắng gấp khiến Vĩnh Khoa muốn đập mặt vào thành xe.

Đến một lúc nào đó, khi ý chí chịu đựng đã sôi trào và vượt qua lẫn ranh màu đỏ đang được báo động, Vĩnh Khoa quay quắt sang Chính An rồi nghiêng răng hưng tợn, rít lên :

_ Dừng xe!

Két....

Bộp!

Vì đang nhìn Chính An để cảnh cáo trò lượn vòng trên BMW nên ai kia nào chú ý đến sự an toàn của mình. Thế là, nghe khẩu lệnh, Chính An lập tức đạp phanh một cách ngoan ngoãn... và... đầu Vĩnh Khoa cũng theo đó mà đập ngay vào thành xe...

_ Dương Chính An....

_ Hà hà, sorry, sorry nhá, tại cậu bảo tôi lái còn gì? Thế nào, cảm giác niếm mùi vị đánh đu trên đường ấy, vui không? Tôi nghĩ chắc cảm giác của sóc con khi bị

cậu cho chơi tàu lượn cũng thế này nhỉ?

...

\$@%^#\$\$%!#@

Đương nhiên, một trận “ẩu đả” không giấy phép đã xảy ra trên BMW đen bóng mà không một ai hay biết... Đó chỉ là một chuyện xảy ra thường ngày như ăn cơm bữa rồi, không sớm thì muộn cũng phải xảy ra, ít nhất 2 lần trong 1 ngày làm việc...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5

Áng mây thứ 5 : Nắng long lanh.

- Thiên Di, ở đây nè!

Dưới cái nắng gay gắt là bóng người cao ráo cùng gương mặt lấp lăm tẩm vài giọt mồ hôi do nóng. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào gương mặt ấy, làm rõ mọi đường nét khiến chàng trai đẹp đến lạ.

Nghe tiếng gọi, sóc con khế cười rồi hướng về phía người đó, lon ton chạy đến. Cả hai cùng bước vào quán nước ven đường trú nắng.

Không gian quán không rộng lắm, nhưng lại trang trí rất đáng yêu. Tiếng nhạc nhẹ

nhẹ vang lên như đang thổi thúc điều gì đó. Tiếng nước chảy tí tách từ bậu hoa nhỏ nhắn, xinh xinh.

Chọn vị trí gần hồ nước bé tí, cả hai ngồi đối diện nhau, ánh nhìn chất chứa niềm vui khó tả.

Từ góc nhìn này, Thiên Di có thể nhìn rõ khung cảnh ngoài kia. Lúc này, nắng hung hăng chiếu vào mặt phẳng nhựa đen thì bây giờ, nắng lại long lanh dưới mái hiên thơm mùi cỏ dại. Mặt nước tí tách phản chiếu giọt nắng mai, hun tía nhìn vui trong mắt hai người vừa gặp lại sau quãng thời gian dài xa cách.

- Dạo này em khỏe chứ?

Cát tiếng hỏi khẽ để phá tan sự im lặng, chàng trai nhẹ mím cười khi nhận cốc nước từ tay người phục vụ.

Đưa tay khoáy đều món nước của mình, Thiên Di cười mãn nguyện rồi hút một hơi, xong mới chịu trả lời câu hỏi của chàng trai kia.

- Khỏe lắm. Mà A Huân nè, anh về sao không báo trước để bọn em đón anh?

- Anh muốn tạo bất ngờ!

Nháy mắt, A Huân tinh nghịch nhìn sóc nhỏ khiến cô nhóc phì cười.

Bên ngoài, nắng dần ngả màu, chúng long lánh chiếu xuyên tán lá rồi nghịch vài giọt nước trong suốt...

Thời gian du học, A Huân học hỏi được rất nhiều điều hay và cậu tỏ ra rất thích thú. Vừa đây, chỉ khi vừa đặt chân về Việt Nam thì A Huân đã lập tức trở về làng cũ thăm mọi người. Dĩ nhiên, tài chữa bệnh của cậu cũng đã được nhân lên gấp bội so với trước. Thấy A Huân, tất cả mọi người trong làng hầu như rất vui mừng, họ tấm tắc ngợi khen cậu suốt buổi.

Sau nhiều tháng, A Huân nhìn có vẻ chững chạc hơn, đẹp trai hơn thì phải! Điều khó khiến sóc con nhìn cậu mãi

(Nếu có ai kia ở đây chắc sẽ có “chiến tranh” mất thôi @=@)

- Em còn nhìn như thế chắc có người giết anh mất!

Tia nhìn bỗng chốc thấy gì đó, A Huân liền đưa tay gãi đầu rồi ngẩn ngại bảo. Nhưng, câu nói của cậu chẳng khiến sóc con đề tâm, cô nhóc còn phẫn khởi mới lạ chứ.

- Hi, ai mà dám giết anh A Huân dễ thương của em chứ! Nếu có, em sẽ giết tên đó.

- Thật không?

...

Đấy! Đó chính là cái lý do khiến A Huân ngạc nhiên và e dè. Chẳng hiểu vì sao ai đó biết được cậu hện sóc nhỏ ra đây mà đến nữa! Chỉ khi tia nhìn vừa chạm trán một ai đó, A Huân đã ngạc nhiên vô cùng, cậu định cười chào nhưng nhìn thấy nét mặt lạnh băng tỏ ý ngăn cản nên đành thôi. Đành diễn tiếp vai người vô tội!

Sau chất giọng đáng ghét quen thuộc là một dáng người hện ra, ung dung kéo ghế ngồi, người đó thản nhiên nói với cô nhóc cạnh bên :

- Vậy... giờ anh giết A Huân, em giỏi thì

giết anh đi!

Đục mặt ra, Thiên Di còn biết làm gì ngoài trò cũ. Bám lấy cánh tay ai đó, sóc con cười hì hì rồi dùng giọng nũng nịu :

- Đùa, em nào dám!

Bỏ ngoài tai lời nói kia, Vĩnh Khoa vô tư gọi nước rồi quay sang A Huân, cả hai bắt đầu cuộc nói chuyện rôm rả không-có-kẻ-thứ-3. Đứng ngoài “vòng xoáy”, Thiên Di chỉ biết lặng thin và uống phần nước của mình. Một lúc sau, vì cuộc trò chuyện của hai tên “lắm lời” chưa kết thúc, nhóc con đành... uống luôn phần nước của cả hai tên đó rồi hả hê cười trước cái nhìn răng đe do Vĩnh Khoa ban

tặng.

Xoạc, xoạc...

Bớ tung đóng hình do người trong tổ chức săn lùng được vẫn không thấy người mà mình nghi ngờ nhất, Chính An nhíu mày khó hiểu. Tại sao Hiếu Thiên lại ngồi trò chuyện cùng một bác sĩ khác? Tại sao hắn ta lại được nhận vào bệnh viện đó làm? Hắn không quen Wen sao?...

Một loạt các câu hỏi không lời đáp cứ hiện ra rồi bay vòng vòng đầu Chính An như muỗi vo ve khiến cậu bức rức vô

cùng. Vậy ra, cậu đã nghi ngờ người vô tội sao! Quái thật!

Hắt đóng hình chụp được xuống đất, Chính An tức giận bỏ đi. Rốt cuộc là chuyện quái gì đang diễn ra thế này?

...

Khoan đã...

Khựng lại ngay bước chân thứ tư, Chính An ngờ vực quay trở lại bàn. Nhặt lấy vài tấm hình mà cậu đã hát tung lên, nhịu mày suy ngẫm gì đó rồi khẽ nhếch môi cười khi điều cậu suy nghĩ có cơ hội đúng. Việc còn lại chỉ chờ điều tra sẽ rõ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6

Áng mây thứ 6 : Nhóc con Trương Thiên Vũ - Khai quật bức ảnh “ma”

- Thiên Vũ, qua đây với ông nào!

Ngoài vườn, nắng nhẹ hạt đậu bên bờ thảm xanh vừa rủ vài giọt sương long lanh. Nước trong hồ trong vắt óng ánh màu nắng nhàn nhạt, phản chiếu vài hạt tinh tươm lên mặt hồ phẳng lặng không gợn gió.

Chim riu rít chuyền cành chào ngày mới trong hương tinh khôi. Tán xanh um hết

bàn tay to lớn đang dang rộng che chắn cho những sinh linh nhỏ bé.

Một chiếc bàn nho nhỏ đặt giữa khung cảnh vương sương, ba chiếc ghế tròn được đặt quanh bàn đã có người ngồi đó.

Chòm mây ửng ỉnh kéo nhau trôi trên nền trời trong veo, vẽ nét cười mãn nguyện trên ba gương mặt phúc hậu.

Cách đó không xa, một cậu nhóc đang ngồi nghịch vào sợi cỏ non, gương mặt phúng phính trong thật muốn véo cho một cái.

Nhặt được “vật thể lạ”, cậu nhóc lon ton chạy lại chiếc bàn nhỏ với nét cười tinh

ngịch trên khóe môi hết một ai đó. Chia “vật thể lạ” ra trước mặt ba vị trưởng bối, nhóc con Thiên Vũ hớn hở khoe “chiến lợi phẩm” :

- Ông ngoại, bà ngoại, ông nội, ông bà xem Vũ nhật được gì nè. Nó còn nhúc nhích nữa kia...

Bống chốc, nụ cười trên khóe môi ba bậc trưởng bối vụt tan ngay khi nhìn thấy “vật thể lạ” đang được trưng đưa trước mặt mình.

Bà Lâm nhẹ đón lấy “vật thể lạ” đang vùng vẫy kia khỏi tay đứa cháu cưng, quăng sang chỗ khác rồi ôn tồn bảo :

- Thiên Vũ, đó là giun đất, bắn lắm, con đừng bắt nữa nhé!

Trương Tề bật cười rồi nhấp ngụm trà đắng. Hứng tia mặt trời ban sáng ở đất nước lạ dường như đã là công việc thường ngày của ba người họ. Đến nỗi họ đã quen với việc ngày ngày cùng nhau ngồi đây và trò chuyện, ngắm nhìn đứa cháu cưng tung tăng chạy nhảy...

Thật an toàn!

Thì ra, Vĩnh Khoa gọi Thiên Vũ qua đây với ba ông bà già cũng vì muốn cậu nhóc được an toàn. Hẳn là... sắp có chuyện gì tồi tệ xảy ra rồi đây... Sao guồng xoay của thời gian luôn luôn cuốn con người

ta xuống vực thăm nhĩ? Vừa yên ắng không được bao lâu thì liền gặp bão giông... Biết đến khi nào mọi chuyện mới kết thúc đây?

Không... Sẽ chẳng bao giờ có kết thúc nào cả. Mọi chuyện trong cuộc sống chẳng bao giờ kết thúc. Có chăng, lúc ta nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đã đến hồi kết nhưng thật sự thì đâu phải, chỉ là một trang mới của quyển sách “Cuộc đời” được lật ra mà thôi. Câu chuyện vẫn sẽ được tiếp tục. Mãi không ngừng... Đó chính là dòng chảy mà tất cả mọi người đều bị cuốn theo, không sao dứt khỏi được!

Dẫu sao cũng mong rằng, sau cơn mưa

trời lại sáng và cầu vồng sẽ lại xuất hiện.

- Thiên Vũ của ông không sợ sao? Nó là quái vật, nó sẽ cắn, sẽ ăn thịt Thiên Vũ của ông đấy! Vì vậy, Thiên Vũ không được nghịch nữa, nghe không?

Vừa nghe xong lời ông nội “đe dọa”, nhóc Thiên Vũ bắt giác rùng mình sợ hãi rồi chạy đến ôm chặt lấy bà ngoại, thút thít :

- Vũ không muốn bị ăn thịt đâu, không muốn bị cắn đâu... Vũ sợ lắm. Vũ không dám nữa, Vũ sẽ ngoan...

- Ừm, cháu của ông ngoan là tốt. Đừng sợ, nó không dám làm gì cháu cưng của

ông bà đầu, ông sẽ bảo vệ Thiên Vũ, chịu
không nào!

Phì cười, Trương Tề đưa tay xoa đầu
nhóc tinh ranh rồi cất giọng trầm trầm.
Dưới ánh nắng nhẹ bâng, không gian hết
thiên đường thật!

- Dạ...

Trong gió, có vương chút nắng, có nụ
cười hạnh phúc được vẽ lên mây trời.

Trong gió, có vương chút nắng, có tia ấm
áp của tình thân gia đình.

Trog gió, có vương chút nắng, có niềm
vui nhỏ nhỏ đã hình thành.

...

Căn phòng chứa mùi nguy hiểm ngày một nồng không lấy chút ánh sáng nào từ bên ngoài, tấm rèm cửa to dùng cứ tung đưa theo nhịp đẩy của một ai đó để che bớt ánh ắng mặt trời tràn vào gian phòng kia. Mảng tối lẩn át mọi thứ xung quanh. Từ bên dưới nhìn lên chỉ có thể thấy được dáng người thấp thoáng cạnh khung cửa tối om, ngoài ra, không thấy được thêm gì khác.

Ngồi hẳn lên bàn làm việc, Hiếu Thiên đứng đưa chân tự do trong dáng vấp khá

thoải mái. Lúc lâu, cậu nhếch mép rồi ngửa đầu sang khung cửa sổ chối từ ánh nắng nhạt, cất giọng đùa cợt :

- Định chơi trò thám hiểm bóng đêm sao? Tiếc thật... giờ là sáng mà! Muốn chơi thì đợi đến khi đêm về nhé, Wen!

- Diên! Cậu đừng giở thái độ lếu lảo đó với tôi, nếu muốn, tôi có thể tống cổ cậu trở lại “tường bốn bức” ngay bây giờ đây, Hiếu Thiên!

Cười khinh, Hiếu Thiên phóng xuống nền đất phẳng rồi đứng dưng cho tay vào túi áo khoác trắng, bước thẳng và không nói thêm gì nữa. Nếu nói chẳng phải rất bất lợi cho cậu hay sao? Cuối cùng thì cậu

cũng đã học được từ câu “Im lặng là vàng!” kia được chút ít công dụng.

Cạch!

Cánh cửa phòng được Hiếu Thiên mở ra cùng lúc cánh tay người đứng trước cửa vừa giơ lên không trung. Nghênh mặt nhìn “kẻ lạ”, Hiếu Thiên bỗng chốc nhếch môi rồi ngoái đầu lại phía sau, nói với vào trong :

- Wen, ai đây?

Nghe gọi, vị bác sĩ già khẽ dịch chân sang hướng cửa vào, ngoái xem. Nhận ra gương mặt thân quen, ông cười hiền rồi gật gù :

- Về rồi sao? Thế nào, học tốt chứ, **A**
Huân! – Ngưng lại, ông liếc sang Hiếu
Thiên đang đực mặt ra, ngằm đuối khéo
– Chẳng phải cậu còn bận nhiều việc
sao? Còn không đi?

Tỏ vẻ bất cần, Hiếu Thiên lách sang một
bên rồi huýt sáo vang trời, bỏ đi. Giận
dữ, Wen nói với theo để ngăn chặn kẻ
gây ồn :

- Này, im lặng. Bệnh viện cứu người chứ
không phải khoa tâm thần!

Đây là nơi đâu chứ? Khu vui chơi cho
tên lão toét đó ư? Rõ là không rồi!

Từ ngày cho Hiếu Thiên vào đây, hấn ngày càng lên mặt khiến Wen muốn bóp chết hấn ngay tức khắc. Nhưng không, nghĩ lại vẫn chưa đến lúc cho tên đó ra đi vĩnh viễn nên ông khoan nhượng, xem chuyện hấn làm như gió thoảng qua tai rồi xong. Rồi, sẽ đến lúc, Wen trực xuất tên “trời đánh” kia ra khỏi bệnh viện. Mặc cho hấn thế nào thì thế. Mà cũng có khi... hấn sẽ lại được trở về “tường bốn bức” thì sao?

Đẩy cửa bước vào gian phòng lớn, A Huân ngạc nhiên nhìn tấm rèm cửa đã bị kéo kín rồi chốc lát lại nghĩ đến những-gì-vừa-vô-tình-nghe-được-khi-nấy. Chúng có mối liên kết nào không hay chỉ

là ngẫu nhiên? Ngẫu nhiên... không đời nào! Wen vốn là người thích thoáng mát cơ mà, việc gì phải nhốt mình trong không gian tối om?

Lạ thật!

Mà thôi, đó đâu phải chuyện của cậu! Chuyện của cậu là làm tốt nhiệm vụ chữa bệnh của mình.

Cười nhẹ, A Huân đặt tấm bằng tốt nghiệp lên bàn cho Wen xem. Ông bật cười khoan khoái, quả không uổng công đã đầu tư cho chàng trai trẻ kia du học. Kết quả không tồi tí nào! Có khi, chàng thanh niên này lại giúp ông làm nên việc cũng hay... sẽ thế nào nếu... A Huân

cùng ông... chóng lại Vĩnh Khoa?

Thú vị đây!

- Khoa, nhìn xem!

Sau cuộc thử nghiệm dài mấy tiếng đồng hồ, Chính An thở phào rồi chạy đến đưa Vĩnh Khoa xem thứ gì đó. Vừa sáng sớm, anh chàng Chính An kia đã mò đến nhà Vĩnh Khoa và lôi đầu hai vợ chồng dậy. Vô duyên không chứ? Không gian vợ chồng người ta đang yên ắng say giấc nồng thì bị cái giọng đáng chết kêu om sòm khiến cả hai vợ chồng phải bật dậy vì tưởng... cháy nhà.

Hậm hực đến tổ chức với một tâm trạng không thể nào tốt hơn được, Vĩnh Khoa âm thầm tăng ga, hạ ga, lúc chạy nhanh, lúc thắng gấp để trả thù kẻ phá rối cho đến khi đã đến tổ chức thì cậu mới buông tha con mồi đáng thương đang muốn nôn ọe.

Lý do khiến Chính An hồi hả đến vậy chỉ là bức ảnh có mặt Hiếu Thiên và một ông bác sĩ nào đó thôi ư? Nếu chỉ là vậy thì Vĩnh Khoa đã trừng trị tên khó ưa Chính An từ nãy giờ rồi. Hà có gì cậu phải ngồi đây và chờ đợi? Nghĩ lại, nếu không tại Chính An thì hôm nay hai vợ chồng đã được ăn sáng cùng nhau rồi, mặc dù việc đó ngày nào cũng diễn ra cả. Nhưng...

biết sao được... đã quen như thế rồi...

Không... đó chỉ là bức ảnh trước khi đem đi kiểm nghiệm thôi nhé! Bức ảnh hiện tại mà Chính An đang đưa cho Vĩnh Khoa xem đã thay đổi hoàn toàn sau cuộc thử nghiệm nho nhỏ nhưng chiếm thời gian khá dài kia.

Nghi ngờ nhìn vào bức ảnh “ma” kia, Vĩnh Khoa thoáng biến sắc trong phúc chốc rồi sững người ra, nhìn Chính An như muốn nói gì đó. Hiểu ý, Chính An chỉ khẽ gật đầu thay cho những từ ngữ đã nghẹn lại ở cổ họng.

Trong bức ảnh, Hiếu Thiên đang nói chuyện cùng... Wen đại nhân chứ không

ai khác, hình ảnh Wen có hơi nhòe đi sau thử nghiệm. Cú lừa thật ngoạn mục, đánh lừa mọi thị giác nhìn vào...

Tích tắc...

Tích tắc...

Tiếng đồng hồ dừng đình lùa thời gian trôi thật chói tai, không gian yên lặng giờ đã bị tiếng chuông quả lắc phá hỏng.

Cũng đúng thôi, việc tiếp thu một chuyện shock đến đờ người như thế khiến Vĩnh Khoa không dám tin. Tại sao chứ? Rõ ràng Wen đã từng rất tốt với gia đình cậu, tốt với cậu đến thế cơ mà? Có gì giờ Wen lại như thế? Nếu muốn làm thế,

sao Wen không thực hiện âm mưu ấy từ mấy năm trước? Sao lại dùng lòng tốt để thử nhau như vậy?

Hàng loạt câu hỏi không có lời giải đáp cứ tạo thành vòng dây giăng kín tâm trí Vĩnh Khoa, khiến đầu cậu như muốn nổ tung. Ngay và luôn!

Được rồi...

Không cần nghĩ ngợi nhiều chi mệt óc!

Vĩnh Khoa tin rằng, từ trước tới nay, những gì trong suy nghĩ cậu điều đúng... cho nên... không cần ngồi đó mà nghi ngờ vớ vẩn nữa...

Hà có gì một vị bác sĩ như Wen lại muốn chiếm đoạt tổ chức Demon trong khi bệnh viện của ông ấy cũng rất lớn và thu nhập hàng năm cũng đâu thua kém gì Demon...

Buồn cười!

Bịch!

- Khoa, con nghi ngờ ông già lớn tuổi này sao? Con không tin ta? À... mà cũng phải thôi, tổ chức của con đang mạnh thế kia, ai mà không muốn chiếm đoạt... Con không tin ta cũng là lẽ thường...

Quảng tám hình vừa xem lên bàn làm việc, Wen đau khổ nói với giọng khản đặc rồi cười chua chát nhìn sang Vĩnh Khoa.

Chỉ trong một ngày, hết người này lại người kia ra vào phòng ông. Giờ lại còn hải giải quyết chuyện này. Bực bội thật!

Thừa nhận ngay bây giờ chẳng phải sẽ hỏng hết mọi chuyện hay sao? Đâu được, lẽ nào công sức chờ đợi mấy năm bỏ sông, bỏ biển à? Khi nào thời cơ đến, đuoi cáo ắt sẽ tự được vạch ra. Vả lại, thời hạn kia cũng sắp đến... phải mau chóng dọn dẹp mọi chuyện thôi.

Quả không sai, rừng càng già càng cay,

người càng già càng gian!

Thôi thì cứ tiếp tục giả nai. Hơn nữa, người ông cần giải quyết ngay bây giờ là... Chính An, người đã điều tra ra quá nhiều chuyện thì không nên để tồn tại làm gì cho lắm hư hại.

- Thôi, con muốn nghĩ ta thế nào cũng được, không tin thì ta đành chịu, giải thích chỉ đồng nghĩa với việc ta thừa nhận điều đó mà thôi...

- Không, con tin Wen... thế nên... đừng làm con thất vọng!

Cười nhẹ, Vĩnh Khoa đưa tay xé toạc bức ảnh “ma” kia rồi đứng lên. coi như

cậu đã đúng, Wen không hề gạt cậu! Và tất nhiên, Vĩnh Khoa tin tưởng người bác sĩ mà cậu cho là tốt bụng kia. Có lẽ... do Chính An quá đa nghi mà thôi!

- Khoa, con nghĩ... Chính An... có không? Thằng nhóc đó... có khi phản con không?

Câu nói của Wen làm khựng bước chân Vĩnh Khoa trong tích tắc. Nắm chặt hai tay vo thành hình nắm đấm, Vĩnh Khoa kiên định đáp :

- Không, con tin Chính An!

- Con không nghĩ nó đã vu oan cho ta? Làm giả hình? Muốn ta và con đối đầu

nhau? Muốn... đoạt lấy tổ chức Demon?

Đôi mày bỗng chốc chau lại tỏ vẻ đau khổ, Vĩnh Khoa khẽ khàng bỏ lại hai từ vồn vện rồi rời phòng bác sĩ. Rõ rồi, quá rõ ràng rồi! Còn ai nữa chứ? Người lừa dối Vĩnh Khoa... chỉ có một... Chính An.... Tốt lắm... Rất tốt... Tốt đến không thể nào chấp nhận được...

- Con biết!

Bỏ lại trong phòng là Wen cùng cái nhếch môi hiểm, ông bật cười rồi ngã người ra sau ghế, thời hạn đã đến... Sẽ bắt đầu từ... Dương Chính An...

Lê từng bước chân mệt nhoài trên hành

lang bệnh viện, Vĩnh Khoa đau đớn đâm mạnh vào bức tường bạc vài phút màu rồi nghiêng rặng. Mùi máu tanh hòa vào mùi thuốc khô khan nơi bệnh viện nhanh chóng lẫn vào không khí.

Từng giọt máu nhỏ giọt xuống hành lang bệnh viện như đang rột rửa vết thương lòng chua xót, máu chảy cùng vết đỏ ô loang rộng bên cánh tay nhưng Vĩnh Khoa không hề cảm thấy đau chút nào. Nơi đau nhất vẫn là tâm can cậu...

Tin được không? Người mình tin tưởng nhất lại bịa chuyện gạt mình? Phải chăng cậu đã đặt niềm tin nhầm chỗ, nhầm người?

Biết thế... biết kết quả lại bị quan thế kia thì Vĩnh Khoa đã không hấp tấp chạy đến chỗ Wen và đưa ông xem bức ảnh “ma” kia để sự thật mãi mãi bị chôn vùi và cậu mãi mãi không biết đến sự lừa dối kia thì tốt rồi!

Giờ, phải đối mặt thế nào đây?

Chết tiệt! Ai có thể suy nghĩ giúp Vĩnh Khoa không? Cậu thật đang rất túng, hoàn toàn không nghĩ được gì hết! Đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

Đối diện... nhưng đối diện bằng cách nào? Cậu sẽ phải chĩa súng vào người đó và... cướp cò sao?

Vớ vẩn, làm thế nào Vĩnh Khoa có thể ra tay cho được?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7

Áng mây thứ 7 : Bộ mặt cáo.

Ngồi yên lặng trong căn phòng bác sĩ quen thuộc, Wen khẽ nhếch môi hình thành tia cười quỷ quyết rồi chốc lát lại chau mày như đang suy nghĩ gì đó. Vẫn là một ngày mới nhưng đối với Wen ngày mới này hoàn toàn là ngày không nên đến. Vì sao? Vì thời hạn kia cũng theo ngày mới này mà lếch dần đến rồi. Thời hạn ông phải hoàn trả số tiền đã ứng để xây bệnh viện...

Thật cay đắng!

Năm xưa, bước chân vào nhà họ Trương chữa bệnh, với khung cảnh kia, gia tài kia đã khiến lòng tham trong Wen trỗi dậy dữ dội. Và... ông đánh liều. Một bệnh viện to lớn được ra đời ngay sau đó. Và tiếng tăm của Wen lẫn bệnh viện nhanh chóng được lan truyền với tốc độ của gió... nhờ tiền. Tất nhiên, thời hạn ông vay số tiền lớn kia để làm được bấy nhiêu chuyện cũng đã sắp đến. Lãi suất cũng không phải thấp khi ông vay ngay bốn đầu gấu. Phóng lao thì phải theo lao nên Wen không ngại gì mà không làm.

Chỉ khi tổ chức lâm tiền kia thuộc vào

tay ông, ông sẽ có tất cả mọi thứ. Sau đó thì sao? Dĩ nhiên, ông sẽ giàu to và xóa sạch nợ, bệnh viện vẫn được đi vào hoạt động như bình thường. Chỉ khác ở chỗ... lúc đó, Wen sẽ là người thắng cuộc, kẻ thua cuộc chắc chắn không ai khác ngoài “con mồi” của ông – Trương Vĩnh Khoa.

Cố gắng lắm ông mới nuôi cơn thèm khát đến tận bây giờ. Thế nên, đã đến lúc hành động.

- Dương Chính **A**n.... Vĩnh biệt!

Cười hô hô sau những câu chữ vừa được rít lên qua kẽ răng Wen, ông nhanh chóng đứng phắt dậy rồi thư thả nhấc từng bước

chân rời phòng bác sĩ.

Hành lang bệnh viện vang lại tiếng chân Wen, nhỏ dần, nhỏ dần...

Dừng chân trước cửa phòng bác sĩ Huân, Wen từ tốn lấy lại vẻ mặt thánh thiện rồi khẽ gõ cửa. Được sự đồng ý từ người bên trong, ông khẽ đẩy cửa bước vào cùng nét cười ma quái.

Đặt mình ngồi xuống trước mặt A Huân, Wen thở nhẹ nhẹ rồi dõi mắt theo dõi chàng trai trẻ không ngừng. Đến một lúc lâu, ông mới âm thầm phá tan cái không khí lặng im giữa hai người bằng cách gõ tay lên mặt bàn kính trong veo ba cái. Ngay sau đó, khi tiếng gõ kết thúc thì

chất giọng khàn khàn lại vang lên với nội dung như sau :

- A Huân, cậu đã khá quen với việc cứu người rồi nhỉ? Giờ... tôi có chuyện muốn cậu giúp... không phải cứu... mà là giết... Sao nào? Sẽ có phần thưởng hậu hĩnh cho cậu!

Ngõ ngàng trong vài giây khi nghe được những thanh từ phát ra từ chính miệng người mà mình kính nể nhất, A Huân bản thân buông dần cây bút trong tay ra, ngược đôi mắt không tin những gì vừa nghe được nhìn người trước mặt đầy hoài nghi.

Cười nhạt, Wen nhếch mép tỏ rõ bản chất

con người thật của mình, nói như không có gì quan trọng hay lớn lao, cứ như đó chỉ là chuyện bình thường :

- Cậu... chẳng phải đã nghe hết mọi chuyện? Những gì tôi nói với Hiếu Thiên lúc đó... Tôi biết mà, không giấu được đâu, A Huân ạ. Tiền... ai mà không thích, chắc chắn cậu cũng không ngoại lệ, phải không nào chàng trai trẻ?

Ngay người một lúc để dòng suy nghĩ liền mạch vào tạo mối liên kết logic nhất, A Huân khẽ nhướn mày rồi cười nhẹ, đáp lời người mình kính nể nhất :

- Phải! Tiền... ai chẳng ham, tôi cũng vậy... Thế, giết ai? Ở đâu? Bao giờ? Khi

nào? Giết bằng cách nào? Và... tôi sẽ có bao nhiêu?

- Ha ha ha ha...

Bật cười khanh khách vì lối suy nghĩ quá chính xác của mình, Wen hả hê tựa hẳn người vào thành ghế cho thoải mái sau vài phút hội họp thăm dò ý nghĩ của chàng trai trẻ kia. Cuối cùng, kết quả đúng như ông mong đợi. Đúng vậy, tiền mà, ai không mê? Họ chẳng chỉ có kẻ ngốc mới chê tiền. Đương nhiên, chàng bác sĩ trẻ đến từ miền biển xa xăm kia cũng không ngoại lệ. Đánh đòn tâm lí kia quả rất hay...

Thế nào nhỉ? À, sau phi vụ ám sát “kẻ vô

tội” nào kia thì hẳn “kẻ nhún tay vào” cũng chẳng được hưởng gì đâu. Kẻ đó vẫn sẽ có cùng số mệnh với “kẻ vô tội” mà thôi. Đó là vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này! Sức mạnh của đồng tiền là vậy, đồng tiền sẽ thống trị và làm bá chủ!

Còn Hiếu Thiên... tên vô dụng đó Wen đã cho trở lại ngôi nhà “tường bốn bức” kia rồi, chỉ cần giờ chút thủ đoạn là được hết. Tiền mà, chỉ cần một ít sẽ được thôi. Hiếu Thiên ơi là Hiếu Thiên... ngốc cũng phải có lúc thông minh chứ!

- Trương Vĩnh Khoa!

Nói gọn, Wen lại tiếp tục chăm chú quan

sát thái độ ngạc nhiên tột cùng của A Huân bằng ánh nhìn bốn cột. Ông thừa biết, Vĩnh Khoa-Chính An-A Huân đã trở thành những người bạn của nhau từ rất lâu rồi. Cũng có thể là từ lần A Huân cứu Vĩnh Khoa, nhưng cũng có thể là từ lần cả 3 gặp nhau ở sân bay. Họ nhanh chóng thân nhau chẳng ai ngờ đến được!

Giờ, Wen lại dùng cách này để chia rẽ tình bạn kia?

Quả tinh ý!

Nở một nụ cười khó hiểu, A Huân chậm rãi đứng dậy rồi sải chân đi. Trước khi rời phòng, cậu không quên bỏ lại vài điều cần thiết :

- Tối nay, 8h sẽ hoàn thành. Hãy chuyển khoản cho tôi như đã nói. À, mà ông có muốn đến xem thi thể không? Hay... tôi tự...

- Đến... đương nhiên ta sẽ đến! Làm tốt vào!

Nhờ A Huân đến chỉ để giết Vĩnh Khoa, vì Wen biết, Vĩnh Khoa chắc chắn sẽ tự tay giết Chính An cho mà xem, vì... Vĩnh Khoa vốn không ưa gì những kẻ lừa dối lòng tin của người khác mà!

Trò hay này... tối nay sẽ kết thúc!

Chắc chắn sẽ là một bộ phim hành động

đẹp mắt. Có sao Wen lại không có mặt để xem tận mắt nhỉ?

Khà khà...

Rồi... ông sẽ giàu to...

Giữa trưa...

Cạch!

Cánh cửa to được mở ra một cách bất ngờ khiến Thiên Di giật mình. Quăng ngay cái điều khiển tivi lên sofa, cô nhóc lon ton chạy ra cửa xem là ai thì bất ngờ một dáng người cao lớn đã ngã nhào

trên nền gạch bóng loáng. Mùi rượu theo đó tràn vào bầu không khí trong lành.

Vội chạy đến đỡ lấy Vĩnh Khoa, Thiên Di lo lắng hỏi khẽ :

- Chồng yêu, anh làm sao thế? Xảy ra chuyện gì mà anh lại ra thế này?

Cố hết sức đỡ lấy cả thân hình to lớn và dìu ai đó lại sofa một cách khó nhọc, sóc con vội vàng chạy đi lấy khăn đắp lên trán Vĩnh Khoa rồi lại hối hả chạy vào bếp khoáy một ly chanh nóng để giải rượu.

Trước giờ, việc nhìn thấy Vĩnh Khoa say khướt là chưa hề xảy ra. Nhưng hôm

nay, tại sao cậu lại uống nhiều đến thế? Hơn nữa, bây giờ đang là giờ làm việc cơ mà? Còn Chính An đâu? Sao lại để Vĩnh Khoa thế kia?

Một điều nữa... lái xe trong lúc say rất nguy hiểm... cũng may là ai kia đã về được đến nhà thì mới gục xuống...

Vòng luẩn quẩn kia xoáy quanh đầu óc nhỏ bé khiến Thiên Di không thể nào không hỏi rõ Vĩnh Khoa, đỡ lấy đầu chồng mình, sóc con nhè nhẹ dứt nước cho cậu. Nhưng... chỉ khi hương thanh thanh của chanh vừa xộc vào mũi thì Vĩnh Khoa đã gạt phăng thứ nước có công dụng làm cậu tỉnh táo kia ra khỏi miệng mình. Chòm người dậy và ôm

châm lấy cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa đau khổ nói trong men say :

- Anh... rất đau... đau lắm....

- ... Anh bị gì vậy? Đau ở đâu? Có cần đến bệnh...

- Niềm tin anh đặt... vỡ rồi... Anh... sẽ tự tay... trừng phạt... kẻ lừa dối... nhất định... nhất định... nhất... định...

...

Những câu từ lấp lửng được thả ra theo từng nhịp thở nhẹ nhàng vương men rượu dần nhỏ lại giữa cái không gian tĩnh lặng của ngôi nhà lớn rồi vụt tắt hẳn. Đôi mắt

có vẻ mệt nhòai nhắm lại một cách khó nhọc, ngủ rồi... Cứ để Vĩnh Khoa thế này có khi tốt hơn...

Đặt Vĩnh Khoa nằm ngay ngắn trên sofa, Thiên Di vội đưa tay lấy chiếc điện thoại trên bàn gọi cho Chính An để hỏi rõ lý do khiến Vĩnh Khoa say khướt như thế.

Giọt thời gian bỗng chốc ngưng đọng khi nghe được một vài điều gì đó thật bất ngờ, sóc con bỗng chốc buông chiếc điện thoại trên tay xuống, tia nhìn nhanh chóng hướng sang Vĩnh Khoa đang nằm đó, đôi mày của cậu dường như đang nhíu lại rất đau đớn...

Bàn thân ngồi xuống Vĩnh Khoa, Thiên

Di đặt tay mình lên mi mắt ai đó rồi khẽ cuối người, thì thầm :

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi, em tin anh sẽ làm được mà...

Trong giây phút đó, một bàn tay rắn chắc liền choàng qua vai người sóc nhỏ, ôm thật chặt như sợ cô nhóc sẽ biến mất vậy.

Thôi thì... để cậu yếu đuối trong lúc này, cứ coi như một khoảng lặng trong cuộc sống đi. Dù sao việc tiếp thu cú shock kia vẫn là quá sức chịu đựng của Vĩnh Khoa.

Đau đớn ôm chầm lấy Thiên Di, Vĩnh Khoa khẽ khẽ thốt lên, giọng nói mang

chút chua xót của nỗi thương tổn khó chấp nhận :

- Làm... được... anh sẽ làm được...
Anh... là ai chứ? Trương Vĩnh Khoa...
đâu ngu ngốc đến vậy?

Bầu không khí tĩnh lặng chốc lát bao trùm lấy cả ngôi nhà lớn, nắng bên ngoài chẳng dám soi vào thế giới của cả hai, nên chỉ biết rụt rè ghé bên thềm và ngóng vào trong mà thôi.

Giữ nguyên tư thế đó cho đến khi Vĩnh Khoa đã thực sự chìm vào giấc ngủ thì sóc con mới nhẹ nhẹ tháo tay cậu ra rồi đứng lên. Chuyện lần này... quả thật rất khó chấp nhận được... Nhưng... sóc con

tin, Vinh Khoa đã và đang làm đúng.
Nhất định thế!

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 8

Áng mây thứ 8 : Gió đêm

Màu đen của bóng đêm dần dần đánh bại buổi chiều tà rợp bóng, chiếm trọn lấy cả không gian bao la khắp vũ trụ, mảng đen ấy nhanh chóng khẳng định vị trí của mình khi trăng và sao đêm thoáng hé khỏi mây mù trong phút chốc.

Trên nền trời lấp lánh nhen nhúm vài tinh tú, lúc thì mang trọn gam đen sẫm u ám, khi thì hăng mạnh vệt trắng của mây ban

chiều... Tất cả, bỗng chốc hòa trộn vào nhau khi một luồng gió mạnh khẽ rít qua bầu không khí đặc sánh mùi đêm.

Kéo tấm chăn to kinh lên, Vĩnh Khoa khẽ cúi người, đặt lên trán cô vợ bé nhỏ một nụ hôn nhẹ rồi đứng thẳng dậy. Đặt bàn tay nóng ấm lên bờ má xinh hời lâu, Vĩnh Khoa cười buồn rồi quay người bước đi, để lại cô gái nhỏ nằm ngủ hệt nàng công chúa ngủ trong tòa lâu đài rộng lớn.

Thả người vào BMW đen loáng, Vĩnh Khoa nhanh chóng khởi động máy rồi nhấn ga, phóng vút khỏi khuôn viên lớn của ngôi nhà ngập ánh đèn.

Giữa sa lộ giờ đã vắng bóng người,
BMW đen loáng hết con hồ có đôi cánh
phát sáng phóng như bay trong màn đêm.

Ánh nhìn buồn thảm như tia sáng chiếu
xuyên đêm đen tĩnh mịch, tường tận mọi
chuyện. Nắm chặt volant, Vĩnh Khoa đau
khổ nhịu mày cho dòng suy nghĩ kia
chóng tiêu tan. Tập trung vào việc lái xe,
thả dòng suy nghĩ bay xa rồi tan biến
phía sau làn khói trắng.

- Wen?

Nhắc điện thoại khi nghe báo có cuộc
gọi đến, Vĩnh Khoa bình thản nghe máy
và chờ đợi người ở đầu dây bên kia cất
giọng.

Không đợi lâu, đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc từ vị bác sĩ già mà Vĩnh Khoa luôn tôn kính :

- Ta đến nơi rồi, là nhà máy Rone. Nơi này đã bỏ hoang nên không ai phát hiện đâu, con mau đến đây!

Cười nhẹ rồi cúp máy, Vĩnh Khoa chắc mẩm rằng mình suy đoán không sai. Với chuyển hướng xe chạy bằng một hành động nhanh như cắt, Vĩnh Khoa nhấn mạnh ga rồi lao nhanh trong đêm một lần nữa.

Là nhà máy? Tại sao không phải một nơi nào khác mà là nhà máy đã bỏ hoang?

Hắn rồi, nếu là nhà máy thì việc “hủy thi diệt tích” dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, lại là nơi bỏ hoang nên chắc chẳng có ai lang vãng quanh đó giờ này. Tiện quá còn gì!

- Đồ khốn!

Hằng học giương mắt nhìn kẻ tiểu nhân,

Chính **A**n tức tối hét lớn rồi giăng mạnh tay ra khỏi dây đang buộc chặt lấy cánh tay mình.

Nhận được điểm đến là nhà máy Rone,

Chính An lập tức đến ngay điểm hẹn không chút do dự khiến kẻ khác phải ngạc nhiên vì việc làm ngu ngốc của cậu. Thừa biết là chỗ chết nhưng vẫn cứ lao đầu vào... không ngu ngốc thì là gì?

Chỉ khi vừa đến nơi, một bóng đen đã xuất hiện phía sau Chính An. Việc sau đó... cậu hoàn toàn không biết. Chỉ biết được là khi tỉnh lại, cậu đã trong tình trạng bị trói chặt thế này đây. Người đang đứng trước mặt Chính An dĩ nhiên là vị bác sĩ mà cậu và Vĩnh Khoa đã từng kính trọng – Wen đại nhân. Bên cạnh ông còn có... A Huân!

Ông trời thật biết cách đẩy con người ta vào trò chơi nghiệt ngã, khốn đốn khi tạo

nên màn kịch vờ vịt của những người thích tỏ vẻ tốt bụng trước mặt người khác.

Trớ trêu làm sao!

Kính trọng và thù hận... rơi vào cùng một người...

Cười mỉa mai, Chính An đưa tia nhìn sắc lẹm sang Wen, nói như quát :

- Thật không ngờ, người mà tôi luôn cho là cao quý và đáng được kính trọng lại là con người đội lốt quý dữ... Vai diễn của ông... tốt lắm... Wen ạ! Diễn hay diễn nổi không ai trong chúng tôi nhận ra được... Tại sao... ông lại làm bác sĩ mà

không phải một diễn viên xuất sắc nhỉ?

Bật cười lớn cho những lời nói đã kích
kia, Wen đá mạnh vào người Chính An
rồi nghiêm giọng. Dù sao thì... cũng đã
đến lúc phô bày bộ mặt thật của mình sau
bao năm cố che giấu rồi.

- Ha ha ha, chính ta cũng khá bất ngờ về
mình đấy nhóc. Ta cũng đâu ngờ bọn
ngốc như mày lại có ngày hôm nay?
Cuộc đời mà, đâu ai biết trước được sẽ
xảy ra biến cố gì? Suy cho cùng, chỉ cần
một lớp mặt nạ nguy trang hoàn hảo thì ta
mới tồn tại được trong cái thế giới mà
chính đồng tiền làm bá chủ này.

Rầm!

Cánh cửa nhà máy bỗng chốc bật tung bởi tác động mạnh từ bên ngoài. Dưới ánh đèn mờ ảo từ trần nhà, một dáng người cao cao hiện ra.

Thản nhiên sải chân trên nền xi măng vương mùi năm tháng, Vĩnh Khoa nhếch mép tạo nụ cười nửa miệng theo đúng kiểu khinh bỉ rồi bước thẳng đến chỗ Chính An. Đôi mày rậm vẫn không có nét gì thay đổi, sắc mặt vẫn nguyên vẹn như lúc vừa bước vào, Vĩnh Khoa hững hờ cất giọng rồi cho một tay vào túi :

- Tốt lắm, thật hoàn hảo... hoàn hảo đến bất ngờ, đến ngạc nhiên... đến đau lòng...

Cười khinh nhìn sang Chính An hồi lâu,
Wen bắt đầu đảo mắt sang Vĩnh Khoa,
nhếch môi. Ông chậm rãi dịch chân sang
một bên khác, đứng cố định ở đó rồi
nhướn mày ra hiệu cho A Huân.

Cười cho lòng người giả dối...

Cười cho cuộc đời sóng gió...

Cười cho trò chơi số mệnh...

Cười cho một âm mưu hoàn hảo...

Cười cho một trí tuệ nhạy bén...

Cười cho vở kịch hoàn thành đúng như

dự định ban đầu...

Rốt cuộc, chỉ có ông trời là thấu hết mọi chuyện và cũng chỉ có ông trời mới là kẻ sắp xếp những va chạm trong cuộc sống con người mà thôi...

Đưa tay lấy khẩu súng mà khi nãy nhận được từ bàn tay ma quái của Wen, A Huân bình thản hé môi rồi giơ tay lên không trung như một kị sĩ vừa tập làm quen với thứ đồ chơi nguy hiểm.

Chĩa thẳng mũi súng vào người khi xưa A Huân đã từng cứu mạng không chút do dự, khoe môi ranh mãnh khế hếch lên cho những thanh từ chuẩn bị từ nãy giờ bay ra một cách lưu loát nhất, giống hệt một

diễn viên điện ảnh đang cô độc thuộc lòng vai thoại của mình trong kịch bản trước khán giả và đạo diễn :

- Đến đây... đã kết thúc được chưa?
Trương Vĩnh Khoa...

Khóe miệng bỗng chốc hình thành nụ cười thoáng qua, Vĩnh Khoa lấy thứ cần lấy ra khỏi túi rồi nhắm thẳng vào thái dương Chính An...

Thời gian như ngưng đọng ngay lúc hai nòng súng đen kình chia thẳng vào hai người con trai mang nét mặt khó hiểu.

Bên ngoài, chỉ còn tiếng gió là gào thét thay cho họ.

Gào thét thay cho số mệnh khắc nghiệt
mà họ phải tự mình thay đổi...

Gào thét thay cho... kẻ chịu oan...

Tiếng gió mỗi lúc một mạnh hơn, va vào
thành cửa tạo ra những thứ tạp âm rùng
rợn...

Lần trong gió còn có giọng nói lạnh băng
rít lên giữa màn đêm ngập gió...

- Đây là cái kết... cho kẻ lừa bịp tài
giỏi...

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 9

Áng mây thứ 9 : Tàn tro

Gió đêm.

Gió thống trị vạn vật giữa đêm.

Gió mang đến cảm giác sợ hãi lẫn huyền bí của đêm đen.

Gió làm rõ mọi chuyện, kể cả lừa dối và sự thật chất đặng.

Tiếng gió quyện vào tiếng nấp đạn càng làm cho quang cảnh thêm phần đáng sợ. Hai thanh súng lạnh toát như ánh nhìn hổ báo lóe lên giữa mảng đen khiếp đảm.

Xoay người, Vinh Khoa nhếch môi rồi
chĩa thẳng nòng súng vào người phía sau,
lạnh lùng cất giọng :

- Con đã từng rất tin Wen. Nhưng bây
giờ, niềm tin ấy đã bị chính chân Wen
đạp nát. Vậy nên, mọi chuyện có thể
dừng lại tại đây rồi.

Đứng bất động như trời tròng, Wen lặng
người, mặt sa sầm vì những gì đang diễn
ra trước mắt. Chẳng phải mọi chuyện đã
nằm trong tầm kiểm soát của ông sao?
Chỉ một loáng ông đã trở thành kẻ có tội

thay vì... Chính **A**n?

Kết thúc rồi sao?

Hắn là... chưa đâu

* * *

Mấy ngày trước :

Căn phòng vắng lặng chỉ tồn tại mỗi ba chàng trai trẻ. Rèm cửa cũng được kéo lại như trốn ánh mặt trời trong suốt.

Vĩnh Khoa ngồi im lặng trên chiếc ghế tròn, tay nhịp nhè nhẹ lên mặt kính trong veo.

Cạnh cửa sổ, A Huân khoanh hai tay trước ngực, thở dài rồi lắc đầu chán nản.

Chính An vò đầu, nhíu mày suy nghĩ gì đó rồi nhìn sang Vĩnh Khoa như định nói gì nhưng lại thôi.

Sau khi nghe A Huân tường thuật lại mọi chuyện liên quan đến Wen đại nhân và chuyện bức ảnh ma thì Vĩnh Khoa đã sắp xếp lại một cách logic tất cả những việc đã xảy ra. Hửn là... Vĩnh Khoa cũng đang nghĩ đến điều đó.

Sự im lặng bao trùm lấy cả căn phòng kéo dài như vô tận. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu thì Vĩnh Khoa mới đứng dậy, nhắc từng bước chân nặng trĩu đến cạnh A Huân và cậu bạn thân :

- Dụ cáo rời hang. Hai người... thích ý

nghĩ này chứ?

Từ hôm đó, một kế hoạch khác đã được vạch sẵn và đã được thực hiện một cách khôn khéo. Mọi chuyện diễn ra đúng như dự đoán và hoàn hảo đến mức không ngờ.

Nếu chỉ một tình huống hoặc một câu nói của Wen lệch khỏi hướng suy diễn của Vĩnh Khoa thì cậu đâu thất vọng như những ngày u ám kia. Tất cả nơi Wen điều đang phản lại ông, điều tố cáo bản chất thật sự của ông. Vậy... còn cách nào để không tin?

Hôm đó, cái hôm quyết định đến tìm Wen và nói về bức ảnh ma thì Vĩnh Khoa

đã không ngừng mong muốn điều bất ngờ xảy ra. Rằng Wen đã bị hiểu lầm. Rằng Wen không mưu mô như cậu đang nghĩ. Rằng mọi chuyện chỉ là lừa bịp và đánh lừa nhau như ngày cá tháng tư.

Nhưng không... hành động và lời nói của Wen điều đúng với suy luận của Vĩnh Khoa. Cậu buộc phải tin Wen lừa dối mọi người là sự thật.

Chính An cũng thật ngốc khi đòi làm mối nhử. Nhưng... cũng nhờ con mối kia mà mọi chuyện hoàn thành như mong đợi. Sự thật đã được mặt trời rọi vào.

Vĩnh Khoa đâu ngờ nghịch như Wen nghĩ. Cậu thông minh hơn ông gấp bội.

Đó là lý do vì sao cậu đã tin nhanh chóng những gì Wen nói lúc đề cập đến bức ảnh ma.

* * *

Hiện tại.

Wen biết mình đã mắc mưu chàng chủ tịch nhảy bén. Ông cười như điên loạn rồi giễu cợt :

- Ngốc mà cũng có lúc thông minh. Thế nào đây, ta thua rồi sao? Ha ha ha

Phải! Ông đã thua. Thua tệ hại. Ván bài này, ông hoàn toàn không làm chủ được.

Tiền tài. Sự nghiệp. Danh vọng. Tất cả chúng đã biến ông trở thành thế này đây! Thật thê thảm.

Mà không... vẫn còn... vẫn còn cách báo thù. Sẽ báo thù...

Nghĩ đến đó, Wen bật cười lớn hơn.

Tiếng còi báo động của xe cảnh sát vang lên ngay sau đó. Hướng ánh nhìn ra phía cửa, Vĩnh Khoa nhoẻn miệng cười nhằm mục đích chào hỏi rồi cho súng vào túi.

- Hãy đề pháp luật trừng trị những người như ông.

Cũng đúng thôi! Dù sao cậu cũng chẳng

muốn dùng súng giết một người như Wen. Mọi chuyện cứ giao cho cảnh sát điều tra và làm rõ.

Mà... Vĩnh Khoa làm vậy để chứng tỏ mình cao thượng sao? Trông khi ông tìm mọi cách giết cậu thì cậu lại không giết ông mà giao cho cảnh sát? Quá cao thượng đấy chứ!

Cơn sốt cười cứ được thể lấn át tâm trí Wen, khiến ông hết một kẻ điên loạn. Chợt nhớ đến một việc hệ trọng, Wen càng cười nham hiểm hơn nữa, cười lớn và sảng khoái hơn nữa.

Vì chưa nhìn thấy nét mặt gian manh của Wen nên Vĩnh Khoa vẫn cứ điềm tĩnh

đứng im ở một góc đợi đến khi cảnh sát chính thức bước vào trong.

Đột nhiên, Wen giơ vật gì đó lên cao rồi cười rùng rợn, nói lớn :

- Chết một mình rất nhàm chán, hay... chúng ta cùng đi đến cõi vĩnh hằng nhé?

Câu nói của ông lập tức thu hút sự chú ý từ ba chàng trai trẻ. Sớm nhận ra thứ Wen đang cầm là vật điều khiển từ xa, Vĩnh Khoa khẽ nhú mày rồi nhìn sang Chính An và A Huân :

- Nhà máy này... có an toàn không?

...

Dù có nhanh như gió cũng không kịp để ngăn cản mọi chuyện xảy ra. Chỉ khi Vĩnh Khoa vừa nói dứt lời thì Chính An và A Huân đã đảo mắt một vòng xung quanh và... phát hiện ra nhiều thứ dễ dàng kích nổ.

Bíp!

Chẳng cần chờ đợi hay nói thêm điều thú vị gì, Wen đã thẳng tay nhấn vào cái nút đỏ ngầu trên đỉnh rồi cười khanh khách.

Bùm!

Rầm.

Rầm.

Rầm.

Tiếng còi cảnh sát báo hiệu bị lấn át bởi tiếng nổ lớn từ nhà máy...

Lửa bùng cháy dữ dội, thiêu trụi cả mọi thứ...

Mọi chuyện diễn ra đột ngột cứ như một bộ phim hành động kinh điển, hàng cảnh sát như bị chôn chân tại chỗ.

Sau vụ nổ lớn chỉ còn lại một đống tàn tro xám đục cùng làn khói mờ mờ ảo...

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 10

Áng mây thứ 10 : Vận mệnh

Chỉ một loáng, một khu nhà máy rộng
thênh thang đã bỗng chốc hóa thành đống
tàn tro, phùng phùng bốc cháy dữ dội
như vũ bão.

Làn khói trắng dần tan vào không trung,
để lại phía sau là một khung cảnh quang
tàn, điều hiu đến nặng lòng. Tiếng gió
gào thét dữ dội hơn giữa đêm, mùi máu
tanh theo đó sốc lên mũi những người có
mặt tại hiện trường.

Hết bàn tay ma quái, cả quang cảnh bỗng
chốc biến thành một địa ngục sống. Mọi

sự sống như đang bị rút cạn từ lưỡi hái đen kình của vị thần chết lạnh lẽo.

Bất động một lúc lâu, hàng cảnh sát mới hoảng hồn và chạy vội vào ngôi nhà máy tan hoang mong tìm được người sống sót.

Nửa giờ sau, xe cứu thương làm âm ỉ cả một vùng trời khiến con người ta như muốn ngừng thở.

Quảng phiến đá to đang đè nặng lên chân một chàng thanh niên còn nhúc nhích, người cảnh sát kia lập tức đưa tay gọi đồng đội :

- Mau, khiêng băng ca ra đây!

Ân sau trong góc nhà máy, một cánh tay bê bết máu chậm rãi giơ lên như cố ra hiệu gọi người đến, dùng hết sức lực còn sót lại trong người, chàng trai khế nắm lấy tảng đá nhỏ rồi ném sang một người cảnh sát đang cuối người rà soát mọi nơi.

Cạnh một vài thùng dầu trong nhà máy, một chàng trai với gương mặt và thân hình bê bết máu đang tựa đầu vào đó, mắt nhắm tịt.

Bác sĩ cùng y tá hồi hảm chạy đến, đỡ lấy thân hình không chút sức lực kia rồi mang nhanh đến xe cứu thương mong cứu được chàng thanh niên ấy.

Cuối cùng cũng tìm được những người còn sống sót sau trận nổ lớn vừa rồi, mọi người thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn nhau.

Tiếng còi cứu thương nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút sau mảng đen u ám.

Quang cảnh chỉ còn lại một bãi tha ma sụp đổ trong nháy mắt, mùi khói bụi vẫn còn vương đâu đó.

Một đêm thật kinh hoàng.

Tích tắc...

Tích tắc...

Tích tắc...

Tiếng kim đồng hồ nhích mình lướt qua từng rãnh trống trên chiếc đồng hồ treo tường nghe thật mệt mỏi.

3h40 sáng

Nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện đã làm Thiên Di tỉnh ngủ hẳn. Ngo ngác nhìn vào chiếc điện thoại đã tối thui, Thiên Di sững người hồi lâu rồi đứng phắt dậy, hốt hoảng :

- Vĩnh... Vĩnh Khoa? Chính **A**n? A Huân?

Nét mặt bỗng chốc sa sầm lại, Thiên Di

tức tốc chạy xuống nhà rồi tìm quanh một vòng. Chẳng thấy Vĩnh Khoa đâu cả khiến Thiên Di sợ hãi hơn, cô nhóc chạy vội ra đường như đang lạc mất phương hướng.

Dồn hết sức vào đôi chân mỏi nhừ, sóc con cố gắng chạy thật nhanh để đến bệnh viện. Mắt nhòe đi vì những giọt nước trong suốt đang thi nhau tuôn ra khắp gương mặt đáng yêu.

Vào đến bệnh viện, việc đầu tiên Thiên Di làm là chạy đến hỏi thăm cô y tá đang ngồi đó. Sợ hãi bầu chặt tay vào người cô y tá kia, sóc con run giọng hỏi :

- Chị ơi, có phải vừa có 3 chàng thanh

niên vừa được đưa vào đây không? Phải không? Phải không chị? Họ có sao không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?

Thở dài, cô y tá chỉ tay về phía ngược lại rồi nhỏ giọng nói :

- Em đi theo hướng đó, bác sĩ đang khám cho họ.

Rồi rít gập đầu cảm ơn cô y tá trẻ, Thiên Di chạy nhanh theo hướng đó. Khi bác sĩ vừa mở cửa bước ra thì cũng là lúc sóc con chạy đến. Vội nắm lấy tay bác sĩ, Thiên Di lo lắng hỏi :

- Họ... có sao không bác sĩ?

Lắc đầu, vị bác sĩ vỗ nhẹ vai bờ vai gầy rồi cất giọng :

- Có một người bị nặng nhất, nếu qua khỏi ngày mai không có dấu hiệu tỉnh lại thì bệnh viện cũng đã cố hết sức. Hai người còn lại một thì bỏng nhẹ, một thì bị thương ở chân, không có vấn đề gì đáng lo ngại đâu.

Ngồi bệch xuống sàn, Thiên Di đan xen hai tay vào nhau. Gương mặt đáng yêu chứa đầy nét sợ hãi, sợ đến mức không thể khóc, sợ đến mức nước mắt đã ngưng lại lúc nào không hay biết.

Trong một đêm, cả 3 người con trai thân

thiết nhất cùng xảy ra chuyện. Mọi việc cứ xảy đến một cách bất ngờ không báo trước khiến sóc con không thể nào chấp nhận được.

- Con... có thể vào thăm họ được không ạ?

Đưa ánh nhìn mông lung vào vị bác sĩ đang lấy tay day day hai bên thái dương của mình, Thiên Di nhỏ giọng hỏi và cố đè nén nỗi sợ trong lòng.

- Tạm thời chưa thể. Hãy cố đợi đến sáng mai nhé cô gái, đừng quá lo lắng, nhớ chăm sóc cho bản thân mình trước, đừng để người bệnh lại phải chăm nom cho người khỏe mạnh.

Nói xong, vị bác sĩ ấy cười trấn an rồi
đuỗi thẳng chân trên nền gạch bóng trắng
toát.

Trong hành lang vắng hoe chỉ còn lại
tiếng bước chân của ông vang vọng và
tiếng nấc thật khẽ của sóc con...

Tại một nơi nào đó, bóng tối trị vì cả
khoảng không lớn, mảng đen u ám bao
trùm lấy cái bóng dài ngoằn in hằn trên
mặt đất.

Ánh trắng mờ mờ ảo ảo vút ánh sáng
nhàn nhạt của mình xuống khoảng đất

văng bóng người rồi núp sau rặng cây già dày đặc lá.

Minh Tuấn đứng lặng người, mắt dán chặt vào quang cảnh điều hiu như kẻ mất hồn.

Gió lao xao rít mạnh vào đêm mang đến những thanh âm rùng rợn. Bấu chặt lấy vạt áo sơ mi, Minh Tuấn quỳ sập xuống nền đất xám lạnh lẽo rồi gục đầu như đang tuyệt vọng lắm.

Cả người nóng bừng lên từng chút, từng chút một, Minh Tuấn vùng mạnh tay rồi đâm xuống lòng đường.

Mùi máu tanh ngay lúc đó sộc lên mũi

cậu.

Cái đau ở bàn tay đâu bằng cái đau trong lòng. Ruột gan như thắt chặt lại, tâm can như muốn nổ tung ngay tức khắc.

Vò nát bức thư vừa nhận được, Minh Tuấn trừng mắt nhìn vào khoảng không mịch tối rồi cười nhạt.

Đôi mắt đen láy bắt đầu vấy lên tia thù hận tột độ, bàn tay có thể tạo ra những bức tranh tuyệt đẹp bắt đầu xiết chặt mảnh giấy nhỏ cứ như nghiền nát một ai đó.

Con người... khi đau khổ tột cùng có thể sẽ biến thành dã thú bất kì lúc nào mà

chính họ cũng không thể nào nhận ra được.

Vì họ quá yếu đuối, quá ủy mị. Vì họ không bao giờ chế ngự được con quỷ dữ âm thầm tồn tại trong cơ thể mình.

“Nhớ, đừng quá hèn nhát. Thanh niên như con phải có sự cầu tiến, phải mạnh mẽ thì mới làm được chuyện.... Ta sẽ luôn dõi theo con, Minh Tuấn...”

Nhớ? Nhớ sao?

Những gì trong bức thư kia đã in sâu vào tâm trí Minh Tuấn mất rồi... Người mà cậu yêu quý nhất, kính trọng nhất, biết ơn nhất lại bỏ cậu mà đi chỉ trong một đêm?

Chết tiệt!

Người đã cứu mang cậu suốt những năm tháng khó nhọc, người đã vì cậu mà làm rất nhiều chuyện, người luôn đối xử tốt với cậu trong khi cả thế giới quay lưng lại với cậu chỉ vì thân thể tồi tàn của cậu?

Từ khi sinh ra và lớn lên, Minh Tuấn luôn tự dần vặt bản thân mình. Đường như ngay cả ông trời cũng đang bày trò đùa cậu thì phải? Ông luôn cướp đi mọi thứ tốt đẹp nhất của cậu, chỉ để lại bàn tay vẽ vờ thì đủ rồi sao? Ngay khi tạo hóa ban cho cậu mạng sống này thì mọi chuyện cứ như đã được áp đặt sẵn. Hại chết cha mẹ, hại chết mọi người trong

dòng họ... Đến bây giờ... lại có thêm một người nữa chết?

Tất cả cũng tại số khắc người khác của mình...

Thất thiếu đứng dậy, Minh Tuấn tự trách bản thân rồi lẳng lặng rời đi.

Đủ rồi.

Tất cả đã quá đủ rồi. Cậu không muốn ông trời định đoạt mình nữa. Cậu phải thay đổi. Thay đổi để... báo thù...

Có trách thì trách tạo hóa sao quá bất công, cướp hết của cậu mọi thứ. Vậy thì có gì ban cho cậu tài năng vẽ vời để làm

quái gì? Cậu không cần cái tài lẻ đó nữa... không cần...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11

Áng mây thứ 11 : Cuộc gọi lạ

- Thiên Di, Thiên Di...

Giọng nói nhẹ nhàng khẽ vang bên tai khiến Thiên Di có cảm giác như mình đang nằm mơ, khẽ chau mày, cô đưa tay dụi mắt rồi vươn vai. Cả đêm hôm qua, sóc con không về nhà mà ngồi lại trên hàng ghế ngoài cửa phòng bệnh và ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Bây giờ, cả người ê ẩm đến khó chịu.

Sau khi đã tỉnh ngủ hẳn, Thiên Di mới tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn người trước

mặt. Là Chính **A**n. Không phải cậu đang nằm trong phòng bệnh hay sao?

Mỉm cười, Chính An vỗ vai sóc con rồi nói nhanh :

- Bọn anh không sao, khỏe cả rồi. - Vừa dứt lời, Chính An liền quay lại phía sau, cười nhẹ – Em nhìn xem.

Từ xa, Vĩnh Khoa và A Huân cùng nhoén miệng cười nhìn sóc con. Gương mặt ai cũng tươi tỉnh đến lạ, cô chỉ thoáng thấy một chân A Huân vẫn còn đi khập khiễng

và một tay Chính An vẫn còn được băng bó. Còn Vĩnh Khoa thì hoàn toàn không hề bị thương.

Vì quá vui mừng nên Thiên Di chạy ào tới rồi ôm chầm lấy Vĩnh Khoa, nấc lên từng hồi :

- Tốt quá rồi. Anh không sao là tốt rồi. Có biết hôm qua em sợ lắm không?

Cười buồn, Vĩnh Khoa đưa tay xoa nhẹ mái đầu sóc con hồi lâu rồi nhẹ giọng bảo. Ân sâu trong tia nhìn trù mền là nỗi buồn vô hạn khi nhìn thấy cô nhóc trước mặt rơi nước mắt.

- Ừm, anh không sao cả. Em yên tâm đi.

Ngoan, giờ thì mình về nhà nhé!

Gật đầu, Thiên Di toan bước đi nhưng bị chặn lại bởi những suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu. Đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa chăm chăm, Thiên Di nhú mày nghi hoặc :

- Nhưng... tối hôm qua... bác sĩ...

- Ngốc, bác sĩ nhầm người thôi. Vì hôm qua cũng có ba người khác cùng nhập viện với bọn anh.

Những ngày sau đó, bệnh viện của Wen bị nghiêm phong và cấm hoạt động trong thời gian dài. Còn chàng bác sĩ trẻ A Huân thì trở về làng chài khi xưa để tiếp tục công việc mình yêu thích. Đơn giản

vì cậu nhận ra nơi mình thuộc về và vì cậu biết mình cần gì.

Có những thứ... tiền bạc không bao giờ có thể so sánh được với chúng.

Cho đến một hôm, Vĩnh Khoa tình cờ nhận được cuộc điện thoại từ một số máy lạ. Cuộc gọi diễn ra ngắn gọn trong vòng chưa đầy 5 phút.

”Chủ tịch Demon, chờ đây! Tôi sẽ báo thù... cho ba nuôi của tôi”

Người gọi điện chỉ nói vồn vện có bấy nhiêu rồi tự động ngắt liên lạc, cứ như số điện thoại vừa nãy chưa hề tồn tại vậy. Đặt điện thoại lên bàn, Vĩnh Khoa trầm

ngâm suy nghĩ rồi đưa tay xoa đầu. Mọi thứ đang quá tải đối với cậu, tất cả cứ như chỉ nhắm vào một mình Vĩnh Khoa khiến cậu thường xuyên đau đầu. Cuối cùng thì cậu cũng đã hiểu được cảm giác của một người suốt ngày làm việc, còn công việc thì cứ chồng chất lên mãi. Cảm giác rất mệt mỏi! Không hiểu tại sao lại có người chịu đựng được mớ công việc đặc sánh này nữa.

Cạch!

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra khiến Vĩnh Khoa giật mình, cứ tưởng nhân viên bước vào nên cậu nhanh chóng lấy lại thái độ tươi tỉnh để tiếp đón. Khác xa với dự đoán của Vĩnh Khoa, người bước

vào là Chính An.

Đóng chặt cửa phòng lại, Chính An thở dài rồi bước đến trước Vĩnh Khoa. Nhìn gương mặt Chính An cũng mệt mỏi không kém gì chủ tịch trẻ. Đường như cả hai dạo này rất bận và còn bận rất nhiều việc thì phải!

- Ôn chứ?

Cười nhẹ, Chính An nhỏ giọng đặt câu hỏi rồi nhìn sang Vĩnh Khoa như thể đang muốn nói điều gì đó. Đan xen hai tay vào nhau, Vĩnh Khoa lắc đầu rồi thở dài :

- Chắc là không!

- Làm nổi chứ?

- Ủ. – Ngưng lại một lúc, đột nhiên Vĩnh Khoa nhìn thẳng vào Chính An rồi nghi ngờ nói, trong đáy mắt cậu là nét lo sợ lạ lẫm – Có người đang muốn giết tôi! Phải mau chóng tìm ra kẻ đó. Càng nhanh càng tốt!

Bầu trời trong xanh, thoáng đãng chứa đầy mây trắng. Từng cụm, từng cụm mây ung dung lệch một cách thông dong trên nền thảm tinh khôi. Gió nhẹ nhè ve vẩy tán lá xanh, tạo ra một vài âm thanh trong trẻo.

Ngồi một mình ở chiếc ghế đá trong sân trường, Thiên Di hít thở đều rồi khoan khoái duỗi thẳng chân, khoe môi bỗng chốc hình thành nụ cười ngây ngô.

Bỗng nhiên, một chiếc bánh mì từ đâu rơi xuống rồi rơi trúng ngay tay sóc con. Cô ngơ ngác nhìn chiếc bánh mì ngọt rồi lại nhìn ra xung quanh. Chẳng có ai cả!

Từ phía sau, Minh Tuấn bước lên rồi mỉm cười. Quăng cặp tấp sang một bên, cậu thản nhiên ngồi xuống cạnh cô nhóc.

- Cho Di đó, ăn đi!

Cười títt mắt, Thiên Di rồi rít cảm ơn rồi

ngồi nhâm nhi chiếc bánh mì ngọt. Vì sáng nay chưa ăn gì nên Thiên Di mới ăn một cách ngon lành đến vậy, khiến Minh Tuấn ngồi cạnh bên mà cứ phì cười vì cái tính cách hồn nhiên kia mãi.

Đột nhiên, như nhớ đến chuyện gì đó, Thiên Di ngừng ăn rồi quay sang cậu bạn thân, tò mò hỏi :

- Dạo này sao thấy Tuấn đi học thất thường vậy? Có chuyện gì à?

Đúng thật là dạo này Thiên Di ít gặp mặt Minh Tuấn, thường thì những tiết học vẽ phong cảnh mới thấy cậu xuất hiện. Còn lại những buổi học khác hoàn toàn không thấy bóng dáng anh chàng lớp trưởng đâu

cả. Điều đó đâu chỉ khiến mình Thiên Di lo lắng mà ngay cả các thầy cô cũng nhớ bóng dáng cậu học trò thân yêu. Vì đại đa số thầy cô trong trường đều quý mến tài năng của Minh Tuấn nên ai cũng dành cho cậu nhiều tình cảm.

Bỗng, Minh Tuấn thay đổi sắc mặt, nghiêm giọng nói :

- Không có gì, chỉ là... đang gặp rắc rối với việc tìm người thôi.

Tìm người?

Thiên Di cười tíu mắt, gì chứ tìm người thì chỉ cần nhờ đến Vĩnh Khoa là được thôi. Vì chồng cô vốn quan hệ rộng mà.

Chẳng nghĩ ngợi nhiều, Thiên Di phần khởi báo tin mừng cho cậu bạn thân biết ngay bằng chất giọng tinh nghịch của mình kèm theo cái nháy mắt chắc nịch.

- Hi, may cho Tuấn rồi, muốn tìm ai cứ nói đi. Di sẽ nhờ anh Vĩnh Khoa tìm giúp cho.

Vĩnh Khoa?

Lại cái tên quen thuộc kia. Cái tên mà Minh Tuấn đã thuộc nằm lòng từ mấy ngày trước. Cái tên đó không ngừng vang mãi trong đầu cậu và có một giọng nói quen thuộc hối thúc cậu phải giết cho bằng được người đó. Cậu phải báo thù

cho Wen, người ba nuôi mà cậu yêu quý nhất trong đời.

- Di nè, người tên Vĩnh Khoa đó... làm nghề gì?

- À, anh ấy làm trong lĩnh vực kinh doanh và còn quản lí một tổ chức nữa. Có vấn đề gì không? - Chớp chớp mắt nhìn Minh Tuấn, Thiên Di cười nhẹ rồi hỏi khẽ.

- Di biết... tổ chức DemonWhite chứ?

- Hì hì, anh Vĩnh Khoa làm ở đó đó.

- Là... Trương Vĩnh Khoa? – Sững người hồi lâu, Minh Tuấn nghi ngờ nhìn

Thiên Di rồi nghĩ ngợi gì đó. Một lúc sau, cậu mới cất giọng hỏi – Có thể nói cho Tuấn biết... giữa Di và người đó là quan hệ gì không?

...

Thở ra một hơi dài, Thiên Di đảo mắt nhìn quanh rồi mím môi. Dù gì thì sự thật đâu thể giấu mãi được. Với lại, chuyện này có gì mà phải giấu giếm.

Gật đầu, Thiên Di tinh nghịch ghé sát tai Minh Tuấn rồi thì thầm, giọng nói nhỏ đủ để cả hai cùng nghe thấy.

- Thật ra... anh ấy là chồng của Di.

- Chồng?

Đôi mắt mở to hết cỡ, Minh Tuấn trừng trừng nhìn người con gái cậu đã-từng và đang thích như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Cậu nghe lầm chẳng? Người cậu muốn giết lại có quan hệ thân thiết với cô nhóc này?

Đưa tay lấy cặp táp, Minh Tuấn vờ bịa một lý do gì đó rồi đi thẳng một mạch ra khỏi trường. Rốt cuộc... ông trời đang trêu đùa cậu phải không?

Bước thật chậm dưới vĩa hè bám đầy bụi, Minh Tuấn dồn hết trí thông minh để suy nghĩ. Suy nghĩ thật kĩ càng mọi chuyện.

Khóe môi bỗng chốc hình thành một nụ cười quỷ quyết, Minh Tuấn nắm chặt hai tay tạo thành hình nắm đấm rồi giữ nguyên nụ cười kia trên môi. Cứ thế, cậu cứ bước đi.

Việc báo thù cho người ba nuôi yêu quý kia nhất định phải thực hiện.

Còn về Thiên Di... cô nhóc sẽ thuộc về cậu!

Nếu tạo hóa đã cho ông trời quyền an bài mọi chuyện thì chính Minh Tuấn sẽ tự an bài số mệnh cho mình mà không cần đến ông trời làm gì.

Cậu sẽ rút khỏi danh sách an bài của ông trời...

Cậu sẽ tự làm chủ số mệnh của mình...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12

A Áng mây thứ 12 : Khoảng lặng đáng sợ

Tít.

Tít.

Tít.

Từng tiếng “Tít, tít, tít” nghe nặng nề đến
não lòng. Trong gang phòng rộng, ngoài
tiếng kim đồng hồ nhích chậm từng nhịp
trên giọt thời gian như không muốn cho
thời gian trôi qua một cách vô vọng thì
còn có những tiếng “Tít” dài vô vọng.

Nghe thật đáng lòng!

Gam màu trắng đơn điệu giờ đã hay rồi,
còn có bạn là những âm thanh vô vị.
Nhưng người đang nằm bất động trên
chiếc giường có đủ thiết bị kia thì sao?
Có cô đơn không? Ở mãi trong cái thế
giới không người như vậy lẽ nào không
cảm thấy cô đơn sao?

Gương mặt xanh xao đến lạ của người nằm đó như xác chết làm cảnh vật xung quanh như trở nên nặng nề hơn.

Chết tiệt!

Cái thế giới trong mơ kia có quái gì vui mà nó cứ níu chân người ta lại thế?

Đau xót nắm chặt tay, vo thành hình nắm đấm, chàng trai đứng đối diện chiếc giường kia gieo tia nhìn giận dữ lên người vô tâm đang nằm ngủ ngay kia. Dường như ẩn trong đường nét giận dữ là khoảng lặng trầm lắng mang cái tên riêng. Khoảng lặng ấy như thể con sâu hiểm ác gặm nhấm tâm can người khác, để cho mọi tế bào trong cơ thể người đó

bào mòn dần, tiêu tan dần. Và hẳn là sau đó, một vết thương lòng sẽ không bao giờ lành, không ngừng rỉ máu tươi.

Vậy... có gì mà con người vô tâm kia có thể ung dung ngủ thế kia? Không nghe thấy có người đang gọi sao? Không nhìn thấy có người đang trông chờ chẳng?

Buồn bã rời gang phòng ảm đạm, chàng thanh niên nọ lẳng lẳng nhắc từng bước chân vô hồn trên nền gạch lạnh toát mùi tử thần. Đôi mày lăm khi nhíu lại tỏ rõ nỗi đau trong lòng nhưng nào ai nhìn thấy!

Cứ như vậy, thời gian cứ nhích dần. Ngày ngày vẫn trôi trong sự mong chờ và

hy vọng của một số người.

Quãng thời gian quý báu giương mắt nhìn con người vô tâm kia mê man trong cơn nguy kịch hết cả thể kỉ trôi qua. Đơn giản bởi khoảng thời gian ấy chỉ tồn tại duy nhất những tiếng “Tít” dài vô hạn và nhịp dịch chuyển của kim đồng hồ mà không hề có một tiếng nói riêng nào. Lúc đó, cứ như cả thế giới đã bị đóng băng hoàn toàn, cứ như thể nhịp sống đã vĩnh viễn biến mất.

Một khoảng lặng để gieo tia nhìn mang niềm hy vọng to lớn.

Một khoảng lặng để cầu nguyện với Chúa trời.

Một khoảng lặng để giấu nhem những bí mật đau lòng.

Và...

Một khoảng lặng để mang nguồn sống trở về từ cõi âm.

Nhưng... dường như khoảng lặng im lìm kia đã phủ lên màu bóng đêm đáng sợ mất rồi. Chẳng có Chúa trời, chẳng có nguồn sống nào cả. Chẳng một ai có thể gọi con người lười biếng kia dậy cả.

Có thể không?

Mọi chuyện có thể như lúc trước không?

Liệu... sẽ có sự đáp trả xứng đáng cho
tia hy vọng tưởng chừng vô vọng kia
chứ!

Mỗi ngày, dành một ít thời gian ngắn ngủi
ra để ghé qua gang phòng kia dường như
đã trở thành thói quen của một số người.
Vẫn hy vọng, hy vọng rằng một ngày nào
đó mọi thứ sẽ trở lại bình thường, sẽ trở
về với khuôn khổ vốn có của nó.

Trời quang, mây trắng. Chim hót véo von
không ngừng. Lá xanh lao xao mãi miết
khiêu vũ chên vên cùng gió nhẹ. Cánh
chim mướt mà sải cánh miên man trên

nền trời cao vời vợi. Mặt hồ im lìm chốc chốc lại gợn chút sóng. Nước trong veo, tinh khiết đến mát lòng.

Với khung cảnh kia, thật tuyệt làm sao nếu trở thành tranh vẽ!

Lớp hội họa hôm nay có tiết ngoài trời, đương nhiên sẽ có sự xuất hiện của Minh Tuấn.

Bàn tay thoăn thoắt di chuyển trên trang giấy trắng tinh, đường cọ bay bổng hết như múa. Mảng trắng của giấy dần bị nhiều tầng màu sắc khác nhau chinh phục, từng hình thù dần hiện rõ nét hơn trên mặt giấy trơn bóng.

Phối màu cho từng cảnh vật đã hiện hình trong trang giấy của mình xong, Minh Tuấn đặt cọ xuống rồi gieo tia nhìn khá hài lòng lên sản phẩm vừa được tạo ra. Nhận được những lời ngợi khen từ các bạn cùng lớp và cô chủ nhiệm, Minh Tuấn chỉ khẽ cười rồi gật đầu cảm ơn.

Trông cậu lúc này thật khác.

Liệu có ai biết được một bộ mặt khác nữa của anh chàng này?

Vẽ xong. Cười tí mắt với sản phẩm của mình, Thiên Di nhanh nhẩu cất tranh rồi chạy sang chỗ Minh Tuấn hơn hờ kéo cậu bạn đi mua thức uống.

Không phải vô duyên vô cớ chạy lại kéo Minh Tuấn xuống canteen đâu, chỉ vì Thiên Di có chuyện muốn hỏi thôi. Đạo này, vì sự thất thường của Minh Tuấn nên Thiên Di cảm thấy hơi lo cho cậu bạn này một chút.

Với tư cách là bạn bè thì tiếc gì vài lời hỏi han!

Hút một hơi nước suối cho đã khát, Thiên Di cười tinh nghịch rồi quay sang cậu bạn, hỏi khế :

- Tuấn nè, đang có tâm sự phải không? Nếu xem Di là bạn, kể Di nghe nhé?

Không đáp, Minh Tuấn lặng lẽ bước đến

chiếc ghế đá trước mặt. Đặt mình ngồi xuống băng ghế lạnh ngắt, Minh Tuấn thở dài náo nề.

Mím chặt môi, sóc con lon ton chạy đến rồi ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh chàng lớp trưởng. Chờ đợi.

Khóe môi bỗng chốc hình thành tia cười khó hiểu, Minh Tuấn khẽ cuối đầu rồi cất giọng. Ân chứa trong giọng nói trầm trầm kia là một mớ hỗn độn mơ hồ, khó hiểu nhưng ngữ điệu của giọng nói thì đã bộc lộ cảm xúc rất tốt. Phải nói là cực kì tốt qua cách thể hiện nỗi đau bằng ánh mắt đầy tia đờn đau đen láy kia.

- Một người thân của Tuấn đã đến một

thế giới khác mà không được gặp mặt Tuấn lần cuối. Ông ấy rất tốt với một đứa như Tuấn. Một đứa mà từ nhỏ đã chịu đựng nhiều chuyện khủng khiếp còn hơn sự mất mát kia. Ông đã không ngần ngại gì mà ban phát tình thương cho Tuấn. Đối với Tuấn, ông là tất cả. Nhưng tại sao chứ? Tại sao ông lại chết và tên đáng ghét đã hại ông thì không chết? Tại sao lại như thế? – Ngưng lại một lúc, Minh Tuấn nghiêng răng rồi nói với giọng thù hằn - Kẻ đã hại ông, nhất định Tuấn sẽ tìm ra. Nhất định Tuấn sẽ báo thù cho ông!

Nhìn Minh Tuấn hồi lâu, Thiên Di bỗng nhiên cảm thấy thương cho cậu bạn này. Hẳn là cậu đã phải rất mạnh mẽ để chống

chối thương đau! Nhưng... trái tim con người rất mong manh, dễ vỡ. Làm sao Minh Tuấn có thể chịu đựng nỗi đau được lâu đến thế? Chắc hẳn người đã chết kia rất quan trọng với cậu nên cậu mới mạnh mẽ đến thế này.

Đặt một tay lên vai Minh Tuấn để an ủi, Thiên Di cười buồn rồi khẽ nói. Đối với Thiên Di, những lời nói ấy xuất phát từ tấm lòng, từ sự bất mãn của người chết mà cô cho là vô tội kia. Nhưng đối với Minh Tuấn, những lời ấy lại là động lực để cậu báo thù, những lời ấy như khích lệ cậu, như thể cô nhóc đứng về phe cậu vậy. Thế thì... mọi việc chẳng phải dễ dàng hơn rồi sao?

- Đừng buồn nữa nhé, Di tin nhất định kẻ giết người thân của Tuấn sẽ bị trừng phạt. Dù đúng hay sai thì người chết đó cũng rất đáng thương. Hẳn là kẻ giết người sai trước rồi!

Gió nhẹ lay nhành cây một cách yếu ớt như đang cố báo hiệu điều gì đó.

Mây như ngừng trôi để không cùng gió hóa thành vũ bão.

Chỉ có Thiên Di là vẫn ngây ngô cười khích lệ cậu bạn thân Minh Tuấn mà không hề nghi ngờ gì. Niềm tin... nó có lớn đến vậy không?

Trước cổng trường Đại học, con BMW

đen loáng đã đậu sẵn ở đó từ lúc nào không ai hay biết. Ngay trước mũi xe là một chàng trai anh tuấn mang nét đẹp lạnh lùng thu hút mọi ánh nhìn.

Song song bước cùng Minh Tuấn trên nền ximăng lạnh lẽo và buông ra những mẩu chuyện nhạt nhẽo gợi niềm vui. Khi tia nhìn chạm ngay đôi mắt sắc bén của một ai đó, Thiên Di bỗng im bật.

Vội kéo tay Minh Tuấn rồi chạy nhanh đến trước con người lạnh lùng kia, sóc con nhoẻn miệng cười hớn hở :

- Vĩnh Khoa, anh đến khi nào vậy? Đợi em có lâu không? À, quên, giới thiệu với anh, đây là Minh Tuấn, lớp trưởng lớp

em đó. Tuấn vẽ đẹp lắm ý, em rất hâm mộ.

Gieo tia nhìn nghi hoặc lên người chàng trai nãy giờ nhìn mình với con mắt thù hận, Vĩnh Khoa khẽ nở nụ cười làm quen rồi lạnh lùng nói :

- Chào cậu, rất vui được làm quen!

Làm quen sao?

Đến giờ mà nói câu làm quen thì... hơi muộn đấy!

Muốn trả thù đương nhiên phải có chuẩn bị chứ nhỉ! Hửn là Minh Tuấn đã có biết sơ về chủ tịch tổ chức Demon rồi. Vì

Wen vốn không đơn giản nên Minh Tuấn chắc cũng không hề đơn giản. Người của Wen cũng như người của Minh Tuấn, cậu chỉ cần ra lệnh là xong ngay.

Nhéch môi, Minh Tuấn nở nụ cười tinh quái rồi lướt qua người Vĩnh Khoa kèm theo một vài lời chào hỏi “thân mật” chỉ đủ để cả hai chàng thanh niên nghe thấy và thấu hiểu :

- Chủ tịch Demon đúng chứ? Nhớ cuộc gọi kia không? Là tôi đây! Hẹn gặp lại nhé!

Chẳng cần giấu giếm việc mình là chủ nhân của cuộc gọi mờ ám kia, Minh Tuấn thản nhiên nhún vai rồi bước đi. Vẫy tay

chào Thiên Di, cậu cứ ung dung bước đi như thể mình chưa hề nói gì. Quang minh chính đại hết cậu mới là kẻ ngoài sáng, Vĩnh Khoa chỉ là con mèo của cậu mà thôi, không có gì đáng lo ngại cả!

Rốt cuộc... con người của Minh Tuấn là thế nào?

Hắn ta có lẽ sẽ là một đối thủ đáng gờm của vị chủ tịch trẻ tuổi đây!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14

Áng mây thứ 14 : Bí mật được bật mí

- Ủ, ừ, mọi việc vẫn thuận lợi. Em đừng lo, không sao đâu. Ủ, sẽ ổn cả thôi. Ủ, tạm biệt em.

Cúp điện thoại, Vĩnh Khoa đưa tay day day hai bên thái dương, đôi mày rậm khẽ chau lại cùng gương mặt mệt mỏi. Mọi chuyện liệu đến bao giờ mới kết thúc đây? Còn có thể nuôi hy vọng được nữa không? Chết tiệt! Sao mọi thứ cứ rối như len thế này?

Rầm!

Đưa tay hất mạnh đóng đồ trên bàn làm

việc, Vĩnh Khoa giận dữ thu tay thành nắm đấm rồi vung tay, đấm thật mạnh xuống chiếc bàn kính. Thủy tinh trong suốt nứt thành những mảnh vụn, cắm sâu vào da thịt cậu. Nhưng... cái đau thể xác đó làm sao có thể sánh với nỗi đau trong tâm hồn cậu?

Mùi máu tanh nồng nặc bủa vây khắp căn phòng, mang hương vị nguy hiểm tràn vào làn không khí lẫn mùi máu.

Cạch!

Từ ngoài cửa, Chính **A**n cuối đầu bước vào, trong cậu cứ như kẻ mất hồn. Trên đôi mắt cậu dường như biết nói hai từ

“bắt lực”, mi mắt cử động nhẹ nhẹ cho nổi đau chóng qua. Khi tia nhìn chạm ngay hành động hành hạ thể xác kia thì Chính An mới bừng tỉnh.

Biết lý do vì sao Vĩnh Khoa lại làm vậy nên Chính An đành im lặng. Lặng lặng dịch chân trên nền gạch lạnh ngắt vắng sự thân quen, Chính An thả mình ngồi xuống chiếc ghế đối diện Vĩnh Khoa rồi thở dài chán nản. Một lúc sau, cậu mới khẽ cất giọng. Những thanh từ trầm thấp quyện vào mùi máu tanh sắc mùi đau thương.

- Áp lực nặng quá, đúng không? Ngay cả tôi cũng vậy. Rốt cuộc thì đến bao giờ mọi chuyện mới trở về như cũ đây? Rốt

thì bao giờ tên ngốc kia mới...

- Đủ rồi, Chính An.

Cười buồn, Chính An bỏ qua câu nói có hàm ý ngăn những lời cậu nói. Đan xen hai tay vào nhau, Chính An chậm rãi đẩy tia nhìn vô hồn sang khung cửa ngập nắng.

- Cậu biết không, tôi đã rất mệt, rất mệt rồi. Cứ chờ đợi trong vô vọng thế này thì...

Thả lỏng bàn tay dẫm máu sang một bên, Vĩnh Khoa trừng mắt nhìn Chính An rồi gất lên. Thật sự thì cậu cũng đang có tâm trạng như Chính An nhưng... cậu hiểu là

mình không thể buông xuôi mọi chuyện trong lúc này. Nếu ngay cả Chính An cũng xuống tinh thần thì cậu còn có thể chống đỡ nổi sao? Cậu có thể chịu đựng một mình hay sao?

- Tôi nói đủ rồi, cậu không nghe thấy à?

Lúc này, Chính An mới hờ hững quay sang Vĩnh Khoa. Gieo tia nhìn nghi hoặc lên người Vĩnh Khoa, khóe môi xuất hiện một nụ cười nhẹ, cười mà như không cười. Cụp mắt, Chính An nhấn mạnh từng từ được bật ra. Mọi thứ đã quá giới hạn của sự cho phép trong cậu, dù muốn dù không thì cậu cũng chẳng còn sức lực đâu mà đấu trí hay đấu tinh thần với một ai cả.

- Nghe. Nghe rất rõ. Nhưng cậu cũng thế, không phải sao? Chịu đựng là đều không hề dễ dàng gì, cả tôi và cậu đều như nhau... CHẴNG PHẢI CHÍNH ANH CŨNG KHÔNG THỂ KÌM NÉN CẢM XÚC HAY SAO, VĨNH...

- ĐỒ NGỐC, CẬU CÓ CHỊU IM KHÔNG HẢ?

Dắt mạnh tay xuống bàn, Vĩnh Khoa đứng phắt dậy, giương đôi mắt giận dữ nhìn sang Chính An. Mọi chuyện bây giờ đã rồi ren lắm rồi, làm ơn đừng một ai làm phức tạp hóa nó lên được không? Sức chịu đựng của con người đâu phải vô hạn?

Gì thì gì, lúc này Chính An cũng đã không còn kìm chế được. Cậu đã quá mệt mỏi rồi.

Đứng dậy nhanh như cắt, Chính An trừng mắt nhìn Vĩnh Khoa rồi buông lời chua xót, tận sâu trong đáy mắt cậu là sự chịu đựng đang lột khỏi ranh giới, vỡ tan tành.

- Đủ rồi... diễn thế này đã quá đủ rồi. Cuối cùng, người chịu đau nhiều nhất không phải là tôi, hay anh, mà chính là sóc con. Là sóc con chịu đau nhiều nhất đó. Sẽ ra sao nếu cô ấy biết anh và tôi cùng diễn kịch để gạt cô ấy? Nên dừng lại trước khi...

Bốp!

- Cậu nói gì hả? Tưởng có mình cậu là chịu đựng thôi sao? Tưởng có mình cậu là mệt mỏi chắc? Tôi cũng có cảm xúc của mình mà? Đến nước này cậu đòi dừng mọi chuyện lại thì dừng sao? Làm ơn có trách nhiệm tí đi, đồ ngốc!

Một cuộc ẩu đã diễn ra ngay sau đó, Vĩnh Khoa giận dữ và Chính An cũng không kém. Cả hai lao vào cuộc đọ sức vô nghĩa mà chẳng chịu nhường nhau. Cứ thế, họ đo tài, đo sức bằng những cú đấm dứt điểm. Có lẽ đó là cách tốt nhất để họ giải tỏa mọi đôn đau trong lòng...

Cạch!

- Chồng yêu, anh Chính An...

Nụ cười trên môi tắt hẳn khi nhìn thấy cảnh Vĩnh Khoa và Chính An ẩu đả nhau, Thiên Di ngơ ngác nhìn hai chàng trai trước mặt lúc lâu rồi mới lí nhí hỏi khi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với họ. Chẳng phải trước giờ mọi người hòa đồng lắm sao? Có bao giờ Thiên Di thấy cả hai đánh nhau đâu!

- Hai anh... đang làm cái trò gì vậy? Sao lại...

- A, không có gì, không có gì đâu. Bọn anh đang đùa đó mà.

Rời tay khỏi người Vĩnh Khoa, Chính An nhón miệng cười đáp. Ngay sau đó, Vĩnh Khoa cũng phúi quần áo rồi đứng dậy trong tích tắc. Cậu khẽ gật đầu để hưởng ứng lời nói của Chính An rồi giấu bàn tay đang bị thương ra phía sau để Thiên Di không nhìn thấy.

- Em tìm bọn anh có gì không?

Câu nói của Vĩnh Khoa như khẩu lệnh nhắc nhở và đã lôi Thiên Di thoát khỏi mọi ngờ vực ban nãy. Cười tinh nghịch, cô nhóc nghiêng đầu ra phía sau rồi nói với người đang đứng sau lưng mình nãy giờ bằng chất giọng đáng yêu :

- Minh Tuấn, mau vào đây. – Đưa tay

kéo anh chàng lớp trưởng vào trong, Thiên Di cười hớn hở rồi nhìn sang Vĩnh Khoa và Chính An. – Tuấn nói có chuyện muốn hai anh giúp nên nhờ em dẫn đến đây.

...

Sững người, Vĩnh Khoa và Chính An nhìn nhau hồi lâu rồi chợt hiểu ý nhau. Dám mò đến đây ngay lúc này, Minh Tuấn quả là không dễ đối phó chút nào. Còn nhờ vả Thiên Di dẫn đến tổ chức, không lẽ... định dùng sóc con làm mồi nhử?

Bước đến cạnh sóc con, Chính An cười nhẹ rồi đẩy cô nhóc ra ngoài kèm theo

cái nháy mắt tinh nghịch :

- Nhiệm vụ của em đã xong. Giờ thì ngoan ngoãn về nhà đi nhé! Còn lại là chuyện của con trai, em không nên biết thì hơn.

Rầm.

Đóng sầm cửa lại, Chính An nhanh chóng trở lại vị trí của mình rồi ngồi xuống ghế, đẩy tia nhìn không thiện cảm sang người đang ngồi đối diện mình.

Định nói gì đó với Minh Tuấn nhưng Vĩnh Khoa chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, cậu thản nhiên rời ghế rồi bước đến cánh cửa đang đóng kín kia,

bất ngờ đẩy cửa ra.

Quả không sai, cái tính tò mò vẫn chẳng thay đổi. Cũng may cậu có đề phòng trước.

Đưa mắt nhìn cô nhóc đang cười lúng túng nhìn mình, Vĩnh Khoa vung tay lên, xoa nhẹ mái đầu xinh rồi dịu giọng bảo :

- Ngoan nhé, em về nhà trước đi. Bọn anh có chuyện phải bàn. Đây toàn là chuyện của con trai nên em không nghe sẽ tốt hơn.

Tận mắt chứng kiến Thiên Di lui thủ bước khỏi căn phòng chủ tịch thì Vĩnh Khoa mới an tâm đóng chặt cửa lại rồi

tiền về phía bàn làm việc.

Giang phòng bỗng chốc chìm vào sự im lặng hiem có. Im lặng đến ngạt thở.

Rốt cuộc thì Minh Tuấn đến đây với mục đích gì?

- Vết thương có lẽ không nhẹ lắm đâu, chủ tịch Demon!

Chất giọng trầm hiem của Minh Tuấn đánh tan dấu hỏi to đùng trong đầu Vĩnh Khoa và Chính An, cả hai không rời mắt khỏi con người khó lường kia một giây nào ngay khi câu nói vừa dứt.

Nhéch môi , Vĩnh Khoa khẽ cất giọng, âm

vực trong giọng nói đầy chất mỉa mai, khinh bỉ :

- Chắc không nhọc công đến chỉ để xem vết thương cón con này chứ, cậu Minh Tuấn? À, mà sao cậu không theo ngành y nhỉ? Cậu có tố chất đấy!

Cười nhạt, Minh Tuấn vẫn giữ nguyên thái độ từ lúc bước vào cho đến tận bây giờ, dừng dừng đáp trả Vĩnh Khoa :

- Đơn giản thôi, tôi có khiếu hội họa hơn khiếu khám chữa bệnh. Không đúng, phải nói là... tôi có tài năng về lĩnh vực báo thù hơn.

Đến mức này, Chính An đã không nhịn

được nữa. Thu tay thành hình nắm đấm, cậu hằng học nhìn Minh Tuấn rồi gất lên :

- Nhưng cũng đừng dùng sức con làm bia chắn, hèn lắm!

- Đó là cách làm của tôi.

...

Hừm! Nói sao nhỉ? Hôm nay thật là ngày tốt đối với Minh Tuấn. Chắc hẳn may mắn đang mỉm cười với cậu rồi đây! Nếu không phải vì Thiên Di tạo cơ hội cho cậu có dịp nghe lén toàn bộ mẩu chuyện kỳ bí kia thì làm sao cậu có thể phát hiện ra một bí mật to lớn đến thế?

Khi vừa đến trước cửa phòng của chủ tịch, tiếng ồn bên trong đã chóng truyền ra ngoài. Thấy Thiên Di toa đưa tay đẩy cửa bước vào thì Minh Tuấn lại tò mò muốn nghe xem chuyện gì đang xảy ra bên trong gian phòng rộng kia nên cậu đã vờ ho rồi nhờ sóc con chạy đi lấy nước cho cậu.

Cũng nhờ có thế mà Minh Tuấn đã biết được toàn bộ sự việc. Tại sao cậu lại lo là việc Vĩnh Khoa còn có người anh song sinh là Vĩnh Kỳ nhỉ? Thì ra... trong trận nổ ở cái nhà máy cũ mèm kia, ngoài việc có một người chết thì còn tồn tại một người đang bị thương và hôn mê. Ngay cả ông trời cũng giúp Minh Tuấn

bảo thù thì còn gì tốt hơn thế!

Im lặng một lúc lâu, Minh Tuấn khẽ đứng dậy rồi ung dung bước về phía cửa.

Trước khi đưa tay mở cánh cửa đang khép chặt, cậu không quên bỏ lại vài lời nói quan trọng mà cậu đã thu thập được khi đến đây. Thật không uổng công cho chuyến đi đầy lí thú này.

- Tôi nên gọi chủ tịch là Vĩnh Khoa... hay Vĩnh Kỳ đây, Chính An? Khó quá nhỉ! Ha ha ha.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15

Áng mây thứ 15 : Sự trở về của **A**
Huân

Rầm!

- Khốn kiếp.

Dằng mạnh bàn tay đang nhuốm máu tươi xuống mặt bàn đầy thủy tinh, Vĩnh Khoa... à, không, đến bây giờ thì phải gọi cậu là Vĩnh Kỳ mới đúng. Vĩnh Kỳ chau mày cố nén thương đau trong lòng rồi bật cười, nụ cười kia có vẻ rất chua xót, đốn đau.

Máu rỉ ra từ vết thương ngày càng nhiều,

mùi máu quyện vào không khí khiến người ta cảm thấy ngọt ngào và đáng sợ. Gục đầu, Vĩnh Kỳ lại cười chua xót rồi cụp mi mắt, chẳng nói thêm gì nữa.

Những điều cậu đang cố làm tốt, những chuyện cậu đang cố giấu nhem nay đã được phơi bày bởi tên Minh Tuấn. Liệu... hắn có nói với sóc con? Không thể được. Hoàn toàn không thể để chuyện đó xảy ra được! Cú shock này quá lớn, chắc chắn sẽ làm cô nhóc kia ngã gục mất.

Ngã người ra ghế, buông lỏng hai tay đầy bất lực, Chính An chỉ biết cười trong nước mắt. Suốt bao năm làm việc cùng Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ, chưa khi nào cậu có cảm giác bất lực đến tuyệt vọng này

cả. Cảm giác lúc này... thật tệ hại.

Nhưng... lúc này, chính miệng Vĩnh Kỳ đã khuyên cậu đừng bao giờ bỏ cuộc mà, cho dù có còn 1% hy vọng cũng không được nản lòng. Nhất quyết không nản lòng. Vậy thì tại sao bây giờ Vĩnh Kỳ lại buông tay một cách thất vọng đến thế? Niềm tin mạnh mẽ mà cậu thể hiện khi này tiêu tan đâu mất rồi?

Lấy lại tinh thần, Chính An đứng lên rồi bước tới trước mặt Vĩnh Kỳ, đặt một tay lên bờ vai đang âm thầm run lên từng đợt, cậu dịu giọng cất lời :

- Đi. Đến bệnh viện băng bó vết thương cho anh.

Cạch!

- Xem ra... mọi chuyện đã dần bắt đầu rồi đây!

Cánh cửa phòng đột ngột mở toang kèm theo chất giọng trầm trầm quen thuộc thoáng vang lên. Cả hai chàng trai trong gang phòng nhuốm mùi máu điều hướng tia nhìn ngơ ngác sang người đang ung dung sải nhẹ chân bước vào.

Đúng là nghịch cảnh...

- Tại sao chứ... tại sao... với vai trò là một hậu duệ, chính tôi phải bảo vệ cậu mới đúng... tại sao...

- Tôi... không... cần... hậu... duệ...
tôi... cần... một... người... bạn...
luôn... bên... mình... Chính... An... à...

- Cậu là chủ tịch ngốc nhất mà tôi biết,
Vĩnh Khoa ạ! Tại sao lại cứu cả tôi?

- Vì... cậu... đã... từng... cứu... sống...
tôi...

- Đồ ngốc, cứu cậu là trách nhiệm của
một bác sĩ, và vì tôi là bác sĩ nên tôi
phải có trách nhiệm đó. Cậu hiểu không
hả?

- Phiền... hai... người... nhờ... Vĩnh...
Kỳ...sóc...sóc...con...

- Biết rồi! Tôi biết mình sẽ làm gì mà!
Cậu hãy mau chóng tỉnh lại, nếu không
tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu.

- ...

Những lời nói trước khi ngất đi của Vĩnh
Khoa cứ luôn ám ảnh Chính An và A
Huân, từng thanh âm yếu ớt mất đi sức
lực như những mũi dao cứa vào tim hai
chàng trai trẻ trong đêm tối hôm đó. Họ
sẽ chẳng thể nào có thể quên được mẩu
chuyện kia.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc sộc vào

mũi Vĩnh Kỳ như muốn cướp đi hơi thở của cậu. Nếu biết trước cậu sẽ ngồi trong bệnh viện mặc cho người ta băng bó hay làm gì với cánh tay đầy thương tích kia và ngửi mùi thuốc quái quỷ này thì cậu nào dại đột trút giận vào thân xác mình. Nghĩ lại... thật hối hận biết bao!

Chán nản nhắm mắt lại, Vĩnh Kỳ chẳng muốn nhìn thấy công việc băng bó kia chút nào nên chỉ có nhắm mắt mới giúp cậu quên đi... Nhưng không, cái đau kia vẫn đến với thân xác cậu cho dù cậu có cố nhắm mắt để không nhìn thấy.

- A, đau, đau quá, nhẹ tay, nhẹ tay thôi A Huân...

- Giờ mới biết đau sao? Muộn rồi!

Cười nhạt, A Huân tiếp tục sát trùng vết thương cho con người sợ đau kia rồi quấn băng quanh vùng bị thương. Thật là... nếu biết đau sao lại còn chơi trò trút giận lên đồ vật chứ!

- Cậu có phải bác sĩ không vậy, làm nhẹ tay chết à?

Cau có gắt lên, Vĩnh Kỳ trừng mắt nhìn A Huân rồi cất giọng. Nhưng ngay sau đó, A Huân lập tức xiếc chặt vòng băng rồi nới lỏng ra. Đừng quên là cậu đang nắm giữ cánh tay bị thương của tên ngốc kia nhé!

- A, đau... coi như tôi thua, làm ơn nhẹ nhẹ thôi...

Hét lên, Vĩnh Kỳ đành phải xuống nước trong tình cảnh éo le này chứ biết làm thế nào. Cậu không muốn thân xác bị hành hạ dưới tay bác sĩ trẻ “tốt bụng” này chút nào.

Ngồi yên vị trên ghế, Vĩnh Kỳ lẳng lặng nhìn sang A Huân một lúc lâu rồi mới cất giọng, hỏi khẽ :

- Cậu chưa từng phải đấu trí và vờ vờ vào những chuyện bạo lực như thế bao giờ, phải không?

Vẫn tiếp tục việc quán băng, A Huân im

lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài. Buột miệng
băng trắng trên bàn tay đã được khử
trùng, cậu cất lại mọi thứ vào hộp y tế
rồi cười nhẹ, nói như thể không có gì là
nguy hiểm khi cậu tự nguyện trở về đây
để tham gia vào việc được cho là nguy
hiểm này.

- Tôi rất thích trải nghiệm. Dù sao thì...
có một bác sĩ tốt bụng như tôi bên cạnh
chắc mọi người sẽ đỡ mệt mỏi hơn.
Không phải sao?

Cậu mà là bác sĩ tốt bụng?

Trố mắt nhìn A Huân như thể muốn bật
miệng thốt ra những từ đang suy nghĩ kia,
nhưng chợt nhớ lại rằng mình đang là kẻ

yếu thế nên Vĩnh Kỳ đành ngậm ngùi im lặng. Cậu chỉ biết nhoẻn miệng cười như thể mình là tên ngốc không bằng.

- Cậu có vấn đề... ở đây à?

Đưa tay chỉ vào đầu mình, A Huân buông lời trêu chọc rồi chậm rãi bước đi trước cái nhìn chết người của Vĩnh Kỳ. Cậu thừa biết, nếu không mau chóng rời khỏi đây thì cậu sẽ bị phanh thây bởi bàn tay ma quái của Vĩnh Kỳ mất.

Còn lại một mình trong phòng, Vĩnh Kỳ ngưng cười rồi khẽ ngã lưng xuống giường. Có khi... A Huân trở về lại tốt. Nhờ vào tài năng mua vui của anh chàng bác sĩ chất phác kia mà nụ cười có thể

lại hiện diện trên khốe môi của cả cậu và Chính An.

Đôi lúc tự thấy, A Huân lại là người tâm lí nhất trong bốn người. Lối suy nghĩ của A Huân luôn luôn theo hướng tích cực và thấu đáo khiến mọi người cảm phục và quý cậu hơn. Cũng có lẽ là do A Huân được sinh ra ở làng chài đầy áp tình thương yêu con người, và được nuôi lớn bởi tấm lòng bao la của biển khơi nên cậu mới chứng chạc đến thế!

Đúng là chàng trai của biển cả...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16

Áng mây thứ 16 : Sự trở về của chủ tịch trẻ.

Trong không gian phủ đầy gam màu trắng như tuyết, ngoài sự im lặng đến đáng sợ ra thì chẳng còn gì ngoài những thanh âm khô khốc phát ra tiếng kiu “tít tít” náo lòng.

Khung cửa sổ ngã màu do ánh nắng nhàn nhạt bên ngoài soi thẳng vào, tấm rèm cửa lơ đễnh bay bay giữa không trung trắng xóa hết đang khiêu vũ chên vên. Gió thổi nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ, mang luồng không khí tinh sạch bên ngoài vào trong gian phòng kín.

Gần đó, trên chiếc giường trắng toát, một

chàng trai với gương mặt anh tuấn cùng hàng mi cong vuốt đang nhắm nghiền. Từng ngón tay thon dài khẽ động đậy rồi lại bất động như chưa từng xảy ra.

Lúc sau, bàn tay yếu ớt kia lại cử động cùng lúc với đôi mày rậm nhẹ chau lại. Mi mắt từ từ hé mở để tiếp nhận luồng sáng bên ngoài một cách yếu ớt, đảo mắt quanh gian phòng phủ mảng trắng lạnh lẽo, chàng trai ấy nhú mày rồi hướng mắt ra khung cửa sổ đang nhận vài vệt nắng lung linh.

Cuối cùng cậu cũng thoát khỏi bóng tối u mê đầy rẫy sự cô đơn kia rồi. Không biết đã bao lâu cậu không được nhìn thấy ánh nắng mặt trời rồi nữa! Cũng có thể là rất

lâu, nhưng cũng có thể chưa lâu lắm.

Trở người, chàng trai kia cố nhích mình ngồi dậy một cách khó khăn. Tựa hẳn lưng vào chiếc gối phía sau, người con trai ấy nhẹ mím cười sau bao ngày nằm im lìm trên chiếc giường vô hồn.

Cạch!

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở ra và nhanh chóng thu hút tầm nhìn của chàng trai trẻ.

Tia nhìn thoáng vui mừng lập tức bị khựng lại trong giây phút hai ánh mắt chạm nhau. Người đang đứng mặt chàng trai trẻ không phải người thường xuyên

vào thăm cậu, càng không phải người cậu đã nhờ vả, lại không phải người có dung mạo giống hệt cậu. Người đó là một người hoàn toàn lạ. Không, người đó dường như cậu cũng đã gặp qua...

Nhếch môi, chàng trai đứng ở phía cửa cười bí hiểm rồi đưa tay đóng chặt cửa lại. Khóa trái.

Cất từng bước chân lạnh toát đến cạnh giường bệnh, chàng trai kia cười khinh bỉ. Dừng chân ngay trước tia nhìn đầy thắc mắc và phòng thủ kia, chàng thanh niên vừa bước vào lại nhếch môi cười nhạt. Cả hai người... cũng không khác nhau là mấy, nếu không nghe lỏm được mẩu chuyện kia thì cậu hẳn sẽ không biết

được ai là ai mất.

Giữa bầu không khí im lặng, cả hai chàng trai trẻ nhìn nhau như thể họ có thù từ kiếp trước. Không ai nói với ai một lời nào cho đến khi gió ngừng thổi vào khung cửa sổ.

Cho một tay vào túi, Minh Tuấn bật cười rồi đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa đầy nắng vàng, cát giọng. Âm vực trong giọng nói chứa đầy mùi nguy hiểm khó thấy được, khiến nắng cũng chẳng dám hừng hực thiêu trụi khung cảnh mát lạnh trong phòng.

- Chào, lâu rồi không gặp, Trương Vĩnh Khoa!

Màn hình máy tính cứ phát sáng cùng những con chữ đang lướt nhanh qua mắt một ai đó. Một tay rê chuột lên xuống, tay còn lại thì lật đi lật lại sắp giấy trên

bàn, Chính **A**n làm việc nghiêm túc và chăm chú đến mức khiến hai người đang có mặt trong phòng làm việc cũng trở mắt ngạc nhiên. Nhưng... có khi nào nhìn thấy anh chàng kia chú tâm đến điên loạn như vậy? Ngay cả khi làm việc vì tổ chức hay công ty thì anh chàng Chính An cũng không chau mày nhiều lần đến thế. Lạ thật!

Săm soi anh chàng có thái độ kì lạ trong
mấy tiếng đồng hồ gần đây hồi lâu, A
Huân chậm rãi dịch chân đến phía sau
Chính An sao cho không phát ra một âm
thanh làm phiền nào.

Đứng thẳng người, A Huân nhú nhẹ đôi
mày lại rồi lén đưa mắt nhìn vào đóng
giấy trên bàn cùng lúc với những dòng
chữ trên màn hình máy vi tính...

- ...

Sặc!!!

Đưa tay bịt miệng lại để không phát ra
tiếng cười, chàng bác sĩ “tốt bụng” lập
tức chuyển hướng sang Vĩnh Kỳ rồi lon

ton chạy đến chỗ Vĩnh Kỳ đang ngồi, nói nhỏ gì đó vào tai cậu ta.

Gương mặt căng thẳng vì áp lực dần biến sắc, Vĩnh Kỳ mím môi cho không cười thành tiếng rồi cố nhỏ giọng hỏi lại A Huân :

- Thật không?

- Thật mà. Lại đây xem...

Đáp chắc nịch, A Huân kéo tay Vĩnh Kỳ bước lại phía sau Chính An rồi đứng yên ở vị trí dễ xem lén nhất. Cả hai cùng chú tâm đưa mắt xem những dòng chữ Chính An đang nghiền ngẫm rồi cùng tròn mắt nhìn nhau. Rõ là quái lạ! Anh chàng

Chính An này... biết yêu rồi sao? Không thể nào. Không thể nào có chuyện lạ đời kia được. Suốt thời gian làm việc chung và thân nhau, ai mà không biết Chính An là quân sư tài ba trong việc chỉ bảo người khác chinh phục một nửa cho mình. Nhưng... khuyết điểm đáng nói của cậu ta lại là... không thể nào tự áp dụng những điều mình chỉ người khác cho chính mình được.

À, ra là vậy. Thì ra đây chính là lý do này giờ anh chàng Chính An điên đầu vì mớ chữ kia. Toàn là cách để chinh phục con gái không thôi!

- Bí quyết chinh phục bạn gái sao?

- ...

Đưa tay xoa cằm, Vĩnh Kỳ cười nham nhữ rồi thì thầm vào tai Chính An một cách sỗn gai óc rồi lại xoa cằm rồi cười nham nhữ.

Giật mình, Chính An tắt ngay máy tính rồi cũng quăng luôn đóng giấy trên bàn sang một góc, mặt đỏ ửng lên thấy rõ.

- Hey, cậu đang đề ý em nào thế? Nói đi rồi bọn tôi bày cách cho.

- Không có.

- Nói đi. Nói đi, có khi bọn tôi lại giúp được cậu cũng nên.

Nghĩ ngợi gì đó hồi lâu, Chính An ho nhẹ lấy tinh thần. Dù sao cũng thân nhau đến thế rồi, làm thế nào mà giấu mấy tên nhiều chuyện này cho được. Lấy hết can đảm, Chính An lí nhí kể trông khi mặt thì tỏ rõ vẻ “mắc cỡ”, đáng yêu chết được.

- Tối qua, tôi... tôi đến trường sóc con tìm tên Minh Tuấn và thăm dò tình hình... Đi được một lúc thì tôi gặp một người... tên Diễm My, cô ấy là bạn cùng lớp sóc con nên sẵn tiện tôi hỏi về tên Minh Tuấn chút đỉnh. Rồi...

- Rồi yêu người ta luôn chứ gì? À, cái này... có được gọi là tình yêu sét đánh... Mà không, phải nói là tiếng sét ái tình

mới phải.

Chấn ngang câu nói của Chính An là cái giọng “chanh chua” của Vĩnh Kỳ. Vỗ vai A Huân, Vĩnh Kỳ nhoẻn miệng cười nói như chưa bao giờ được nói. Thoáng qua nét mặt ngỡ ngàng của A Huân, Chính An cứ tưởng anh chàng bác sĩ kia đang nghĩ chắc tên ngốc này điên lắm. Nhưng ai mà ngờ được chuyện diễn ra ngay sau đó.

...

- Ha ha ha, tiếng sét ái tình, là tiếng sét ái tình đó. Hay... Vĩnh Kỳ, mình nghĩ cách giúp Chính An của chúng ta đi.

- Ủ. Mà này, tôi lớn hơn nên phải gọi là

anh chứ?

- Mệt, sao cũng được, mà anh lớn hơn tôi có nhiều tuổi đâu chứ. Nghĩ cách trước đi.

- Ừm, tôi có cách này. Hay mình hẹn cô bé đó ra rồi trò chuyện, sau đó dụ dỗ... à không, rủ cô bé ấy đi chơi. Rủ luôn sóc con nhé!

- Trước tiên mình vào quán nước trước nhé?

- Không. Ăn trước. Tôi thích món gà rán ở nhà hàng gần trường sóc con, món đó ngon lắm.

- Ha, trùng hợp thật. Tôi cũng rất thích ăn ở đó. Món đó ngon tuyệt.

- Chưa kể đến...

...

##\$^#\$\$^#!@#@\$(@...

Cuối đầu thiếu nảo, Chính An chỉ biết giữ im lặng cho hai cái loa phát thanh có dịp trùng phùng trò chuyện. A Huân trở về thật là chuyện... không nên chút nào. Rồi đây, cả cái công ty này sẽ được làm ồn bởi hai anh chàng có tâm hồn đồng điệu kia mất.

Kể cũng hay, khi có A Huân ở đây thì

đường như tiếng cười mau chóng đến hơn và mọi phiền muộn mau chóng tiêu tan hơn thấy rõ. Áp lực như đang được gỡ bỏ vậy.

Reng reng reng

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Chính An, đồng thời cũng giúp giảm âm li của hai cái loa phát thanh kia xuống mức thấp nhất. Cả ba cặp mắt đều hướng về phía chiếc điện thoại đang reo lên từng đợt, ngay người hồi lâu rồi quay sang nhìn nhau. Họ nhìn nhau bởi số điện thoại hiện trên màn hình là số từ bệnh viện nơi người nào đó đang hôn mê.

Xảy ra chuyện gì sao?

- Tôi nghe.

Vĩnh Kỳ vội nghe máy, cậu hồi hộp cất giọng vào điện thoại như đang cố cầu mong điều gì đó kì diệu xảy ra. Mong không phải là tin xấu...

...

Gác máy, đôi mắt vương chút mệt mỏi khẽ chuyển động. Tận sâu trong đáy mắt là sự tuyệt vọng khôn cùng.

Nhìn chằm chằm A Huân và Chính An hồi lâu, Vĩnh Kỳ như kẻ mất hồn, đôi mắt mong lung kia chuyển động dập dờn rồi

nhìn sang góc khuất trong phòng. Mảng đen trong đôi mắt vương tia mệt mỏi kia đã bị lấn át bởi gam màu tuyệt vọng, u ám.

Bàn thần ngã người xuống chiếc ghế xoay, Vĩnh Kỳ bất động không thốt nên lời càng khiến Chính An và A Huân lo lắng hơn. Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra rồi? Tại sao Vĩnh Kỳ lại mang nét mặt đau đớn thế kia?

Chẳng chần chừ nhiều, Chính An xông thẳng đến nơi Vĩnh Kỳ đang ngồi, kéo mạnh cánh tay đang buông lơ lửng giữa không trung, hỏi dồn :

- Chuyện gì... đã xảy ra chuyện gì ở

bệnh viện hả? Anh nói gì đi chứ, Vĩnh Kỳ? Nói gì đi. Ông bác sĩ đó đã nói gì với anh? Anh nói đi, nói mau đi.

Tâm trạng cũng bồn chồn không kém, A Huân nheo mắt tò mò rồi chậm rãi dịch chân trên nền gạch bóng loáng lạnh toát. Thở hắt, cậu từ tốn đặt câu hỏi trong khi tâm trạng thì đang căng thẳng vô cùng.

- Vĩnh Kỳ, anh nói đi. Rốt cuộc anh đã nghe những gì trong điện thoại? Đừng làm bọn tôi lo...

- Vĩnh... Vĩnh... Khoa...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17

Áng mây thứ 17 : Tuyệt vọng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

- Chết tiệt!

Rầm!

Rầm!

- Khốn khiếp!

Quăng hết mọi thứ trên bàn xuống đất,

Chính **A**n giận dữ hét lớn. Cảm xúc của cậu lúc này hết ngọn gió đang nổi giận, dồn hết sức bình sinh để quật ngã mọi thứ mình nhìn thấy trong cơn tuyệt vọng khốn cùng. Nhưng chò dù có quăng hết mọi thứ trên bàn xuống thì cũng không thể nào làm hạ đi cái đau lớn trong cậu được.

Lúc này, Chính An cứ như con thú dữ lâu ngày bị giam cầm đang nổi điên vậy. Con thú ấy sẵn sàng làm mọi chuyện mặc cho hậu quả có là gì trong những lúc giận dữ.

Bóng tối trong sâu thẳm tâm hồn của một con người yếu đuối tràn ngập nỗi thất vọng khó tả. Bóng tối ấy dần lấn át mọi

hy vọng và đập đổ mọi niềm tin trong nháy mắt.

Bóng tối ấy... thật đáng sợ!

Chưa một ai nhìn thấy gương mặt hung tợn kia xuất hiện một giây phút nào cả, nhưng bây giờ thì có đó thôi. Một Chính An luôn biết giữ bình tĩnh, luôn biết đè nén cảm xúc của mình, luôn tạo niềm vui cũng như tiếng cười cho nhiều người lại có lúc biến thành một con người hung hăng đến thế. Gương mặt trẻ trung và dễ mến kia rất ít khi cáu bẳn vì một ai hay một chuyện gì. Đôi mày thanh thoát có nét cười được thay thế bằng cái nhú mày khốn khổ và hiện diện trên khuôn mặt Chính An.

Bây giờ thì cậu còn có thể vui sao? Còn có thể cười sao? Có thể xem như không có chuyện gì xảy ra hay sao?

Hoàn toàn không!

Ngồi bệnh xuống nền gạch lạnh toát, A Huân đưa đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không trước mặt. Tin được không? Cậu có thể tin được chuyện vừa nghe thấy không? Làm thế nào... làm thế nào có thể xảy ra chuyện đó được?

Tâm trạng của chàng bác sĩ trẻ giống như rơi vào hố đen tuyệt vọng, không lối thoát, không ánh sáng. Một người bạn tốt cậu vừa quen không bao lâu, một anh

chàng ngốc đến khó chấp nhận, một con người tài năng có thể quán xuyến mọi chuyện dù là nhỏ hay lớn một cách toàn mỹ nhất. Con người đó... làm sao có thể...

Trong lúc này, A Huân cảm thấy mình thật vô dụng, vô dụng đến đáng trách. Với trách nhiệm là một bác sĩ thì cậu nên cố gắng tìm hiểu về tình trạng của Vĩnh Khoa chứ? Tại sao cậu lại lơ đãng đến như vậy? Tại sao... tại sao lúc đó Vĩnh Khoa lại ngốc đến mức nhào ra cứu người khác? Tại sao? Tất cả là tại sao?

Buông lỏng hai tay lơ lửng trong không trung, Vĩnh Kỳ cuối đầu không nói gì, bàn tay cậu xiết chặt vào nhau như cổ

kìm hãm cơn đau đang khuấy động tâm can. Vì cuối đầu nên không ai thấy những giọt nước trong suốt lớp lánh đang âm thầm rơi xuống. Thật khế. Thật nhẹ. Thật đau...

Khung cảnh vui vẻ khi nãy bỗng chốc hóa đau thương. Mảng màu sắc vui nhộn lấp lánh nắng ấm giờ đã được thay thế bằng sắc trắng vô hồn đáng sợ. Tất cả những người có mặt trong giảng phòng tĩnh lặng đều mang chung một tâm trạng đón đau. Tâm trạng ấy... chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ mà thôi.

- Không được! Tôi phải đến đó!

Vụt chạy sau những lời chắc nịch đầy vẻ

đau thương, A Huân lao đi như gió khỏi tổ chức với gương mặt tuyệt vọng. Nơi cậu đến hẳn là nơi đó. Bệnh viện mà Vĩnh Khoa đang hôn mê.

Im lặng nhìn theo chàng trai trẻ lúc lâu, Vĩnh Kỳ thiếu não đứng dậy rồi lủi thủi bước đi. Dường như biết Vĩnh Kỳ sẽ đi đến đâu nên Chính An cũng chỉ im lặng và bước theo. Trong đầu Chính An hiện giờ rối như tơ, không cách nào thoát khỏi được mớ hỗn độn đó. Con người vô tâm kia, cái con người biếng làm trong suốt những ngày tháng qua... Tại sao... Tại sao lại thành ra như thế này?

Chết tiệt! Cứ mãi hỏi tại sao như thế thì được ích lợi gì? Có cứu sống được mạng

người không? Có thay đổi được chuyện gì không? Có làm ra phép màu không?

Thừa thôi! Tất nhiên là không rồi!

Nhưng... những câu hỏi không có lời giải kia cứ luẩn quẩn bám theo ba chàng trai trẻ như mớ rễ vướng víu ngoan cố thì phải làm thế nào? Bứt rễ và không quan tâm? Họ làm được chứ? Họ có thể không quan tâm đến con người ngốc nghếch kia được sao?

Bầu trời quang đãng trong chốc lát bỗng phủ đầy màu xám ngắt vô vọng đến đau lòng.

Gió hiu quạnh vờn nhẹ từng cơn như kéo giọt thời gian chạy chậm lại để mong

muôn đảo ngược tình thế.

Lá cây lao xao phát ra tiếng thét vô hình, chẳng một ai, chẳng một ai có thể nghe thấy bất cứ gì ngoài gió...

Lao như tên bắn vào sảnh của bệnh viện, A Huân ngó quanh quất rồi định hướng, lại tiếp tục chạy như bay, nơi cậu chạy đến tất nhiên là căn phòng quen thuộc mà cậu vẫn hay ghé qua trong vài ngày gần đây.

Vừa lúc A Huân dừng chân trước cánh cửa trắng toát cũng là lúc một vị bác sĩ già từ trong bước ra với nét mặt u rũ của

người trong ngành.

Nhìn thấy A Huân, ông khẽ cuối đầu rồi lướt qua chàng trai trẻ như thể chàng trai ấy là vô hình. Vì ông biết, ông hiểu. Rằng A Huân sẽ đoán được những gì ông sắp nói với nét mặt như thế. Đơn giản, bởi A Huân là người trong ngành nên chắc sẽ thấu điều tối tẽ đó mà không cần một bác sĩ nào phải nói ra.

Nhưng không, ông đã lầm.

A Huân vẫn không thể nào tin nổi sự thật tàn khốc kia! Nói đúng hơn là... cậu không-hề-muốn-tin.

Quay người lại, A Huân từ tốn nhích

chân đến cạnh vị bác sĩ kia rồi chậm rãi cất giọng, âm vực trong giọng nói yếu đến mức vị bác sĩ kia phải cố lắng mới nghe rõ những gì cậu vừa nói.

- Tình hình... xin bác sĩ... nói cho tôi biết... tình hình của...

- A Huân, cậu từng làm trong bệnh viện cũng khá lâu, và cậu là một bác sĩ giỏi nên chắc sẽ hiểu ý của tôi mà, phải không?

- Tôi...

Định nói gì đó nhưng lại thôi, A Huân trầm tĩnh cuối thấp đầu, im lặng.

Thở dài, vị bác sĩ kia lắc nhẹ đầu rồi bỏ đi. Trước khi cất bước, ông không quên bỏ lại vài lời cần thiết, cứ coi như để ai ỉ... mà không biết đó có được gọi là an ủi hay không nhưng ông phải nói, nói cho anh chàng trẻ tuổi hiểu rõ.

- Sống hay chết, đều đã được đặt sẵn. Đó là quy luật. Mà đã là quy luật thì không một ai có thể thay đổi hay phá bỏ cả. Phải biết chấp nhận mọi chuyện, A Huân à. Tôi rất tiếc khi phải nói điều này với cậu nhưng đó là sự thật. Hẳn là... cậu không muốn nghe câu nói muôn thuở của ngành y khiến bao người ngã gục phải không? Thế nên... tôi sẽ không nói. Nhưng, cậu phải hiểu điều đó vì sự thật mãi chỉ là sự thật mà thôi.

Sai rồi! Quy luật không mãi là quy luật nếu có một người tài giỏi có thể phá bỏ nó. Và Vĩnh Khoa chính là người đó.

Chính cậu đã tự phá bỏ cái quy luật gàn dở lâu đời của tổ chức DemonWhite đó thôi! Không phải sao!

Quy luật vẫn có thể được thay đổi hoặc phá bỏ, chỉ có điều... chắc vị bác sĩ kia không hiểu được đâu.

Có thể nói A Huân điên rồ, ngốc nghếch hay mơ tưởng cũng được. Vì cậu vẫn tin, tin rằng ai đó có thể một lần nữa tự mình thay đổi quy luật...

Sự thật? Sự thật ư? Sự thật quái gì chứ?

Đấm mạnh tay vào tường, Vĩnh Kỳ đau khổ nghiêng răng khi vừa nghe hết thấy những gì vị bác sĩ kia vừa nói. Cậu không thể chấp nhận... không thể nào chấp nhận được sự thật quá tàn nhẫn trước mắt mình. Cái sự thật ấy... nó đau lắm. Rất đau!

Liệu... một cô nhóc ngây thơ, đáng yêu như sóc con có chịu đựng được cú shock này?

Không, không thể được... Thiên Di không thể nào chịu được cú shock quá tàn nhẫn kia... cô nhóc ấy... không thể

nào chịu được đâu...

Phải làm sao đây? Làm thế nào đây?

Diễn hết màn kịch?

Nhưng... còn Bảo Châu... cho dù là Bảo Châu hiểu rõ và đã đồng ý cho cậu sang đây để giúp sóc con nhưng... Bảo Châu là vợ cậu, cậu phải có trách nhiệm với cô gái đó. Lại còn cả Trương Tề và cha mẹ sóc con, cha cậu và đứa nhóc Thiên Vũ... tất cả mọi người sẽ ra sao đây?

Vĩnh Kỳ thật sự chẳng dám nghĩ tiếp đoạn kết cho vai diễn của cậu được nữa! Cái kết này... rất đau thương và mất mát.

- Sóc con... ra sao đây?

Giọng nói đau đớn của Chính An chậm rãi phá tan cái im lặng chết người và bầu không khí ngột ngạt trong khung cảnh ảm đạm. Giọng nói ấy như sợi dây đứt mạnh mọi vấn đề, khiến mọi người thoát khỏi bóng tối đau đớn mà quay trở về với thực tại tàn khốc.

Ánh nhìn vô hồn cùng dáng người từ từ hạ xuống thấp của Vĩnh Kỳ, nhìn cậu cứ như vừa bị tử thần rút hồn và ném vào tường vậy. Khung cảnh ấy làm A Huân và Chính An tự nhủ mình phải mạnh mẽ hơn nữa thì mới giữ kín chuyện này, được đến đâu hay đến đó. Nếu cả ba người

đều buông xuôi, đều tự nguyện dâng linh hồn của mình cho lưỡi hái tử vong thì tất cả sẽ sụp đổ, mọi công sức sẽ tan thành tro bụi.

Ngồi xuống cạnh Vĩnh Kỳ, Chính An nhỏ giọng nói trong khi lòng cậu cũng thắt lại từng cơn. Tự dặn mình phải cố chịu đựng, phải có kìm nén, Chính An giữ nét mặt bình tĩnh nhìn sang Vĩnh Kỳ.

- Vĩnh Kỳ, chúng ta phải cứng rắn, nếu chúng ta buông xuôi như thế thì sóc con chắc cũng không sống nổi đâu. Màn kịch này... chưa thể kết được.

Màn kịch này... đúng thật là chưa thể kết thúc được! Vì đã diễn quá đạt và vì

không thể lại để sóc con khóc mãi như lúc nào đó được nên không thể nào chọn cái kết đau lòng như vậy.

Cười chưa xót, Vĩnh Kỳ khẽ gật đầu thay cho câu nói “Tôi biết rồi!” đang nghẹn đắng nơi cổ họng. Ánh nhìn hơi có chút thần sắc, Vĩnh Kỳ nhích người đứng thẳng dậy rồi im lặng, không nói một lời.

- Minh Tuấn... Minh Tuấn... cái tên đó... có khi nào...

Mơ hồ thoát ra ý nghĩ của mình, A Huân đảo mắt quanh bệnh viện rồi chạy đến chỗ cô y tá gần nhất, hỏi với giọng gấp gáp :

- Cho tôi hỏi, trong ngày hôm nay có ai đến căn phòng đó không?

Đưa mắt nhìn theo hướng cánh tay A Huân chỉ đến, cô y tá kia khẽ nhíu mày rồi suy nghĩ lúc lâu. Như nhớ được gì đó, cô khẽ mỉm cười rồi đáp nhanh :

- Có, lúc sáng có một chàng trai đến.

...

Rõ rồi!

Sáng nay không một ai trong ba người có mặt ở đây đến bệnh viện cả.

Những lời Minh Tuấn nói hôm đó cứ như

một cuộn phim được tua chậm, thật chậm trong đầu mỗi người.

Vô tay thành hình nắm đấm, Vĩnh Kỳ nghiêng răng ken két rồi rít lên, gương mặt cậu từ đau đớn chuyển sang căm phẫn tột cùng.

- Khốn kiếp!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18

Áng mây thứ 18 : Sự thật thương tâm

Đêm lặng lẽ.

Bóng tối vụt qua khung cảnh đặc sánh

mùi thuốc bệnh viện, rồi lướt nhẹ ra ngoài sa lộ đông đúc, bao trùm cả không gian ngoài kia.

Bóng tối nhanh chóng chiếm lấy những tia đèn lấp lánh đến chói mắt, nhưng không thành. Mảng ánh sáng mờ mờ ảo ảo về đêm vẫn ung dung tỏa sáng.

Qua khung kính trong suốt từ đây lâu bệnh viện, Vĩnh Kỳ lặng lẽ đứng đó, đưa mắt về phía nền trời chuyển màu kia. Sắc màu ấy cứ như tâm trạng của cậu trong lúc này. Tận trong đáy mắt sâu hoắc là màu đen đau thương.

Một chiếc giường trắng tinh khôi, lạnh lẽo...

Một tấm gráp giường trắng toát...

Một con người với gương mặt anh tuấn
xanh xao, nằm bất động nhắm nghiền
mắt...

Trong lúc tấm gráp giường từ từ được vị
bác sĩ phủ lên đỉnh đầu của Vĩnh Khoa
thì mọi hy vọng đều tiêu tan như chưa
từng có. Kết thúc rồi, tất cả đã kết thúc
rồi!

Yên ắng.

Chỉ khi chiếc xe đẩy vừa khuất bóng sau
dãy hành lang, thì không khí liền trở nên
ngột ngạt, không một nói gì với nhau.

Khoảng không hẹp giữa bức tường trắng chỉ còn lại ba bóng đen thấp thoáng, kẻ đứng người ngồi, tâm trạng phức tạp.

Thời gian trôi qua như cả ngàn thế kỉ, Vĩnh Kỳ chỉ trầm ngâm đứng chết lặng bên khung cửa rục ánh đèn bên đường. Dường như cậu chỉ muốn thời gian ngay lúc này dừng hẳn lại và ngừng trôi, cậu không muốn đối diện với sự thật khó tin kia chút nào. Cậu phải đối diện thế nào đây? Chấp nhận? Hẳn là phải chấp nhận rồi, nhưng bằng cách nào và khoảng thời gian nào cậu mới có thể chấp nhận chuyện này?

Ngồi bất động trên chiếc ghế trong hành lang, chiếc ghế màu đỏ như màu tan

thương, chiếc ghế đỏ thắm cứ như vết máu còn loang lại đâu đó.

Cuối đầu, Chính **A**n cười buồn rồi đưa tay sẫm soi đôi cánh bạc lấp lánh màu ánh kim. Đôi cánh bạc mang hình ảnh một ai đó mà cậu đã từng quen biết, đôi cánh bạc cho thấy sức mạnh không gì đánh gục của một vị chủ tịch trẻ tuổi luôn hết sức vì công việc, đôi cánh bạc phản chiếu toàn bộ tính cách thật bên trong con người lạnh lùng nhưng trẻ con...

Nắm chặt đôi cánh bạc trong tay, Chính An cố kìm nén xúc cảm của mình.

Tại sao chứ?

Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Nếu Ngài không muốn giúp đỡ con người kia thì tại sao ban đầu, trong những lúc nguy hiểm khác, Ngài lại tạo ra phép nhiệm màu để làm gì? Nếu đã giúp con người kia thì sao Ngài lại không giúp luôn trong lúc này, Ngài tiếc gì một phép màu kia chứ?

Tại sao tử thần lại đáng ghét như thế? Đã bao lần, đã bao lần Ngài không nhận con người vô tâm, tính tình trẻ con kia, thì hà cớ gì vào lúc này, ngay tại thời điểm này, Ngài lại nở lòng cuồn đi nguồn sống của con người ngốc nghếch đó? Cái lưỡi hái của Ngài có bao giờ chịu nhận sinh mạng kẻ lạnh lùng ấy đâu, tại sao lại đổi ý khi

mọi chuyện đang dần tốt đẹp?

Phải chăng... trong cuộc chơi tàn khốc kia, ông trời đã luôn dày vò Vĩnh Khoa?

Dựa người vào tường, A Huân im lặng nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt. Đôi mắt vô hồn như lưỡi dao bén muốn chém nát tất cả. Chưa lúc nào một A Huân của biển cả lại dày đặc tâm trạng khốn đốn thế này.

Biển có thấu nỗi không? Biển có nhìn thấy không? Đứa con của Người đang rất tuyệt vọng, đang rất khốn khổ. Nếu bây giờ, trước mặt A Huân không phải là cánh cửa trắng toát, lạnh lẽo đóng chặt và cướp đi sinh mạng người khác, mà là

biển khơi trắng xóa và đầy nước xanh thăm thì chắc chắn A Huân sẽ lao mình như bay, xuống tận đáy biển, để được biển ôm trọn vào lòng, được biển lắng nghe và an ủi, được biển vỗ về như một đứa trẻ mất đi phương hướng. Để rồi sau đó, thân xác mệt mỏi sẽ nằm dài trên bờ cát trắng, từng hạt cát li ti sẽ quần quít quanh cơ thể rồi rời vì đuối sức, như muốn chia sẻ nỗi buồn.

Nhưng, trước mặt A Huân lúc này lại là cánh cửa đóng chặt, đóng chặt như chính tâm hồn cậu vậy. Không có biển, không có sóng, cũng chẳng có cát trắng mà chỉ là khoảng không trống rỗng, trống rỗng đến đáng sợ.

Bên ngoài, nhịp sống con người vẫn trôi chậm, đều. Không một ai hay biết vừa có một thiên thần đã bay đến cõi hư không. Không một ai cả!

Gió mang tiếng thét như gọi hồn lượn lờ quanh gốc cây to, quyện vào âm thanh cộc lốc phát ra từ những chiếc lá xơ xác.

Sao chẳng hiện, trăng chẳng sáng.

Trên nền thảm đen chỉ có vệt đen là rõ nhất, là chói mắt nhất, chói đến mức làm nhòe khung cảnh trước mặt ba chàng trai trong bệnh viện.

Ba con người...

Một tâm trạng...

Xoảng!

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ đụng phải một chiếc cốc thủy tinh trong suốt, khiến chiếc cốc chao đảo hồi lâu rồi rơi tõm xuống nền gạch bóng, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Ngồi thụp xuống, Thiên Di vội nhặt nhanh mảnh vỡ thủy tinh lên, nhưng không hiểu sao, chỉ khi cô nhóc vừa chạm tay vào mảnh vỡ thì tay liền chảy máu. Màu đỏ của máu thấm vào lớp thủy tinh trên nền gạch, mùi máu tanh lan tỏa

nhanh sau đó.

Sao thế này?

Cả ngày hôm nay, trong giờ học thì tâm trạng treo ngược cành cây, ngay cả bài giảng cũng chẳng thém đề tâm, mắt cứ đê đâu đâu tận ngoài ô cửa. Đến khi về nhà thì lại làm “hư hao tài sản”, Vĩnh Khoa mà biết chắc sẽ bầm cô ra mất.

Nhưng... tại sao khi nghĩ đến Vĩnh Khoa thì tâm trạng lại... hỗn độn đến thế?

Đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ khuya. Vĩnh Khoa vẫn chưa về.

Bỏ luôn đóng mảnh vỡ trên nền gạch, sóc

con vội bước ra khoảng sân trước nhà, ngo nghiêng mắt về phía cổng vào. Chẳng thấy ai, chẳng thấy một con xe nào cả.

Bỗng nhiên, Thiên Di cảm thấy sợ, nỗi sợ này rất lạ. Nỗi sợ lạ này chưa khi nào xảy đến với cô cả. Tại sao lúc này...

Nỗi sợ vô hình kia đã gợi nhớ cho sóc con về những chuyện thường xuyên xảy ra dạo gần đây. Mỗi tối, nếu không về trễ thì Vĩnh Khoa cũng luôn tìm cớ là có hẹn với người trong tổ chức để nán lại đâu đó cho đến tận sáng mới về. Ngược lại, nếu cậu về sớm thì chỉ cười nói vài câu với cô rồi lại đi tuốt vào tận phòng làm việc rồi chăm chú thực hiện công việc

của ngày hôm sau, cậu còn viện lý do là đạo này công việc bận tất bật nên cố gắng làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Thế là cả đêm cậu chẳng vào phòng ngủ.

Đạo này, thái độ của Vĩnh Khoa rất lạ, trái ngược hoàn toàn. Nhưng... Thiên Di vẫn luôn cố tin tưởng cậu, rằng những gì cậu nói điều là sự thật. Vì cô tin cậu sẽ không nhẫn tâm lần thứ 2 để rút cạn nước mắt của cô. Nếu có... nếu chuyện đó lại lặp lại thêm một lần nữa... thì... chắc chắn... cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu. Sóc con không thể nào chịu thêm cú đánh mạnh nào nữa. Thật sự rất đau. Đau lắm!

Brùm.

Két.

Ánh sáng từ hai quả đèn ô tô làm sóc con phải đưa tay che mắt lại để tránh. Cho đến khi luồng ánh sáng ấy chuyển sang một hướng khác thì Thiên Di mới có thể nhìn thấy người bên trong buồng lái.

Chiếc BMW đen loáng chạy nhanh vào khu vườn đầy cỏ. Đó chính là người mà sóc con đang đợi còn gì!

Xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn trong khoảng sân rộng trước nhà. Tháo dây an toàn, Vĩnh Kỳ im lặng nhấc chân xuống xe và mau chóng lấy lại nét mặt thường ngày của một... Vĩnh Khoa.

Vừa nhìn thấy cậu, Thiên Di nhoẻn miệng cười rồi lao như bay về phía chồng mình, vòng tay ra sau eo, ôm chặt lấy Vĩnh Khoa.

- Sao anh về trễ thế? Hôm nay lạ lắm, không hiểu sao em cứ nghĩ đến anh thôi, cứ sợ anh xảy ra chuyện...

- Ngốc, anh bận việc ở tổ chức. Đừng nghĩ linh tinh.

Ôm chặt sóc con vào lòng, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng luồn tay vào mái tóc mang hương thơm dịu, khẽ đặt lên đó một nụ hôn... thay cho lời xin lỗi.

Phải rồi! Cậu đã có lỗi lớn với cô nhóc đáng yêu này. Tội lỗi kia... biết bao giờ mới rửa sạch? Với trách nhiệm là một người anh, tại sao cậu lại không bảo vệ nôi đứa em trai song sinh của mình chứ? Cậu là người anh tồi, người anh vô dụng nhất trên thế giới này.

Rời tay khỏi thân hình nhỏ bé, Vĩnh Khoa cười dịu dàng rồi cất giọng :

- Vào nhà thôi, em định cho anh ngủ ngoài này huh?

Cười hì hì, Thiên Di lon ton chạy theo sau Vĩnh Khoa. Chắc là tại dạo này học hành căng thẳng nên sóc con bị stress thôi. Cứ nghĩ linh tinh, lang tang rồi đâm

ra lo lắng vớ vẩn. Vĩnh Khoa của cô vẫn an toàn đó thôi, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Yên tâm được rồi!

Trong vô thức, bàn tay nhỏ nhắn đã nắm chặt đôi cánh bạc đang lắc lư trên chiếc cổ trắng ngần lúc nào không hay, cho đến khi vào tận nhà...

Tiếng nhạc xập xình cùng ánh đèn mờ ảo chuyển động không ngừng khiến người ta chóng mặt, hoa mắt. Bầu không khí ồn ào trái ngược hoàn toàn với khung cảnh im ắng ngoài kia vào lúc giữa đêm như thế

này.

Ngồi ở một góc khuất, một mình, Minh Tuấn chậm rãi nâng niu cốc rượu thượng hạng lên ngắm soi rồi lại từ tốn uống từng chút một, như để thưởng thức và lưu giữ hương thơm của nó. Hoặc cũng có thể là để nuốt trôi dòng suy nghĩ lảng đãng trong đầu.

Đặt lại cốc rượu đã hết sạch xuống bàn thủy tinh, Minh Tuấn lại tiếp tục rót đầy cốc rồi ngã hẳn người ra sau ghế.

Một lúc lâu, cậu lại tiếp tục nhâm nhi hương rượu mạnh rồi hòa mình cùng những giai điệu điên cuồng nơi náo nhiệt được gọi là bar. Lắc lư thân xác, thả lỏng

tinh thần, đánh bay nghĩ suy là ba điều Minh Tuấn đang cần phải làm. Cậu cứ như thế, điên cuồng theo nhạc như một kẻ vô âu vô lo.

Chợt, Minh Tuấn thả lỏng người rồi cười nhạt. Cậu quay trở lại ghế ngồi, buông thõng hai chân trên sàn, rồi hướng tia nhìn bất cần sang hai người vừa đặt mình ngồi xuống chiếc bàn đối diện cậu.

Tia nhìn đầy hận thù hằn mạnh trên mắt Chính An, nhấp một ngụm rượu ngon, cậu nhếch môi khinh bỉ rồi đá một câu sang Minh Tuấn :

- Đồ hèn.

- ...

Chẳng đáp, Minh Tuấn chỉ “khiêm tốn” thực hiện cái nhếch môi bĩu cợt rồi lại ngồi thong thả, nhâm nhi rượu như chẳng có gì.

Thái độ cười cợt của Minh Tuấn càng làm Chính An tức điên lên, bấu chặt chiếc cốc thủy tinh như muốn nghiền nát nó ra, cậu nghiền răng giận dữ nhìn sang Minh Tuấn.

Đặt một tay lên bờ vai đang run từng hồi, A Huân nhẹ giọng lên tiếng, mắt thì dao dao ném sang Minh Tuấn những cái nhìn không ưa.

- An, mặc kệ hấn ta. Chúng ta đến chỗ khác.

Chết tiệt!

Vì muốn giải khuây nên cậu mới kéo thêm A Huân đến nơi này, để phòng khi say quá thì còn có người đưa về, ai ngờ lại gặp phải kẻ không ưa đâu chứ. Đúng là khốn khiếp!

Chính An chỉ ước sao cậu có thể nhào đến và giết chết tên khốn nạn kia, ngay bây giờ. Nhưng, vì Vĩnh Khoa, vì sóc con, vì tất cả mọi người nên cậu không muốn tay mình vương máu. Nhiệm vụ của cậu là gì chứ? Là bảo vệ chủ tịch chứ không phải báo thù một cách ngu xuẩn

như Minh Tuấn. Cậu và hắn hoàn toàn khác nhau, vậy nên, cậu không muốn mình phải giống hắn.

- Đồ tồi. Thật hèn hạ khi lợi dụng lúc người khác đang bị thương nặng mà ra tay. Có giỏi sao không đợi Vĩnh Khoa khỏe lại rồi đấu một cách công bằng? Đúng là loại người đáng khinh bỉ. Sao không chết quách đi cho rồi!

- Tôi thích hành động tiểu nhân, thì sao nào? Cậu tức vì không giống tôi được à, Dương Chính An?

Khác với lần trước, lần này Minh Tuấn đã cất giọng đáp trả. Ném cái nhìn đầy thách thức sang bàn đối diện, cậu thẳng

thường nghênh mặt như một kị sĩ chuẩn bị ra trận.

Rầm!

Đá đổ cái bàn trước mặt, Chính An trừng mắt nhìn Minh Tuấn như muốn lao đến ngay.

Tâm trạng cậu đang không tốt, đừng có điên mà châm dầu vào lửa. Đừng nghĩ một con người với gương mặt trẻ con lúc nào cũng tạo tiếng cười cho mọi người là không biết hoặc rất hiếm khi nổi giận. Cơn giận của Chính An có thể sẽ tương đương với sự giận dữ lúc Vĩnh Khoa cẩu thả đây! Có điên mới dám chọc giận kẻ nguy hiểm ngầm.

- An, đi thôi. Đừng để hấn khiêu khích mình!

Lại bàn tay ấy, lại cách nói chuyện nhẹ nhàng ấy, A Huân lờm Minh Tuấn một cái sắc lẹm rồi kéo tay Chính An, nói khẽ :

Cũng may, nhờ có A Huân can ngăn nên cơn giận trong Chính An mới dịu đi. Vì cách nói chuyện của A Huân, cách A Huân trấn an cậu và cách nhìn nhận vấn đề một cách sáng suốt rất giống với...
Vĩnh Khoa.

Yên lặng mặc cho A Huân kéo đi, Chính An cụp mắt xuống để cố bình tĩnh lại.

Nếu cứ mãi thế này, nếu cậu cứ nhầm lẫn A Huân và Vĩnh Khoa ở cái tính cách của họ thì sẽ có ngày cậu điên lên mất. Sự thật là Vĩnh Khoa đã chết, làm gì còn Vĩnh Khoa để mà cậu bảo vệ chứ? Mọi thứ kết thúc rồi, tất cả đã chấm dứt rồi. Chẳng còn gì cả! Không còn một thứ gì cả!

Nhiệm vụ bảo vệ chủ tịch coi như chấm dứt... Nhưng... Tại sao chứ? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm cướp đi mạng sống của một người bạn mà cậu quý nhất? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm cướp đi nguồn sống của một người tài năng khó ai bì kịp như Vĩnh Khoa?

Nếu ông muốn lấy mạng người khác, sao

lại không nhắm vào cậu, cậu sẵn sàng chết thay cho Vĩnh Khoa, bất kì lúc nào.

Nếu được quay trở về thời điểm đó, Chính An thề, nhất định cậu sẽ thay thế Vĩnh Khoa để thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm đó, cho dù cậu phải chết...

Nhưng... được sao, có thể sao? Thời gian qua rồi làm sao quay lại được?

Mãi mãi vẫn thế!

Vĩnh viễn vẫn là thế!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19

Áng mây thứ 19 : Nghi ngờ

Một tuần sau,

Việc làm đám tan cho Vĩnh Khoa cũng chỉ diễn ra trong yên ắng và vô cùng bí mật, chỉ có ba người tham dự. Sau khi mọi chuyện đã chấm dứt thì mọi người vẫn giữ vẻ bình thản như chẳng có gì vừa xảy ra.

Mọi chuyện vẫn cứ trôi đi như chính nó phải thế. Không có một dấu hiệu gì cho thấy sẽ lại có chuyện xấu xảy đến cả. Vì sao à? Vì Minh Tuấn đã báo thù được cho Wen rồi còn gì? Hắn ta đã giết Vĩnh Khoa rồi còn gì? Thế thì việc gì hắn phải tạo nên sóng, dệt nên gió nữa để phí

công.

Vẫn dồn hết sức lực vào công việc ở công ty và tổ chức, Vĩnh Kỳ trong vai Vĩnh Khoa làm việc như chưa từng được làm, như thể ngày mai cậu sẽ chết và như thể nguồn năng lượng trong người cậu luôn tràn trề. Ngày và đêm vẫn luân phiên trôi, Vĩnh Khoa vẫn không ngừng làm việc. Điều đó khiến một cô nhóc tinh ý như Sóc con khá nghi ngờ, rằng có chuyện gì đó đã xảy ra với cậu, rằng có điều gì đó mà cô không được biết hoặc không được phép biết đến, rằng có việc gì đó... rất đau lòng. Việc đau lòng ấy như vô hình, nhưng nó cứ khiến tâm trạng Thiên Di ngày một tệ đi, cô bắt đầu nghi ngờ Vĩnh Khoa. Mỗi ngờ vực mà Sóc nhỏ

đang cố giấu nhem đi ngày một lớn dần mà Vĩnh Khoa lại chẳng để tâm nhận ra hay đề phòng.

Kể từ cái hôm làm vỡ đồ trong nhà thì không ngày nào Thiên Di không suy nghĩ về Vĩnh Khoa. Tâm trí cô cứ tồn tại những chuyện của trước đây, chuyện Vĩnh Khoa đã luôn tự hứng chịu mọi thứ, chỉ một mình. Chuyện cậu giấu cô để gọi Vĩnh Kỳ thế vai...

Vĩnh Kỳ? Thế vai?

Có thể không?

Lẽ nào mọi chuyện cứ như một vòng xoay như thế? Vĩnh Khoa đã lật ngược

đồng hồ cát ư? Cậu lại muốn sóc con phải nếm vị thương đau thêm một lần nữa thì mới vừa lòng hả dạ chẳng?

Vĩnh Khoa chưa từng hứa là sẽ không giấu nhem mọi chuyện nữa... Nhưng... cậu cứ thích làm cô phải rơi nước mắt hay sao?

Mọi chuyện cứ rối tung lên trong trí óc cô gái nhỏ, khiến cô không ngừng nghĩ ngợi lung tung.

Về Chính **A**n, cậu vẫn cứ một mình, một máy làm việc điên cuồng chẳng khác Vĩnh Kỳ. Suốt ngày, chỉ thấy anh chàng ngồi bên chiếc máy tính thân quen, gõ

cách cách cứ như trong đầu cậu có nhiều điều phải viết ra. Lấp lánh trong ánh nắng tỏa sáng mỗi ngày là ánh phản chiếu sáng chói của đôi cánh bạc được đặt trên bàn máy tính. Còn cô nhóc Diễm My nào đó mà cậu thoáng để ý qua cũng đã cho vào dĩ vãng, đối với Chính An bây giờ thì chẳng có gì quan trọng ngoài việc ngồi vào bàn máy tính và chăm chỉ làm việc như kẻ ngốc.

Hằng ngày, ngoài việc ngồi yên một góc trong căn phòng im lặng ra thì A Huân còn là người phải nhắc nhở hai chàng trai ngốc nghếch kia ăn uống đầy đủ và ngủ đủ giấc.

A Huân, với vai trò là một bác sĩ, cậu

chỉ luẩn quẩn quanh những nơi hai anh chàng kia xuất hiện và luôn ngằm quan tâm đến sức khỏe của cả hai. Cậu thực sự không muốn có thêm một ai phải chết hay bị thương nữa. Như thế đã là quá đủ rồi. Thật sự đã đủ rồi!

Cạch!

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra, mang theo luồng ánh sáng bên ngoài tràn vào không gian yên ắng bên trong. Từ ngoài cửa, Thiên Di chậm rãi bước vào với gương mặt tươi tắn.

Tan học, vì muốn gặp Vĩnh Khoa nên sóc

con mới đến tổ chức. Chẳng biết vì sao nữa, nhưng lý trí cứ thôi thúc cô đến gặp Vĩnh Khoa, dường như có gì đó không ổn thì phải? Mọi chuyện gần đây thật lạ! Lại đến mức Thiên Di phải nghi ngờ Vĩnh Khoa, rằng Vĩnh Khoa đã không còn là Vĩnh Khoa nữa, cậu thay đổi chẳng?

Rõ ngốc!

Làm gì có chuyện đó kia chứ? Vĩnh Khoa vẫn là Vĩnh Khoa, cậu chẳng thay đổi gì cả. Chỉ có điều...

Cảm nhận được sự khác thường trong căn phòng ảm đạm phủ màu tan thương, sóc con ngơ ngác nhìn sang Chính An đang miệt mài đánh máy rồi lại đảo mắt

sang Vĩnh Khoa đang hăng say làm việc.
Đúng thật là có gì đó lạ lẫm!

Bỗng dưng, bàn tay trong vô thức của cô
nhóc đã nắm chặt lấy sợi dây chuyền có
đôi cánh màu bạc đang đung đưa trên cổ.
Cảnh tượng này... rất quen!

Rồi, như có ai đó mê hoặc, đôi môi
chúm chím khẽ mấp máy hai từ quen
thuộc mà khi xưa đã từng thốt ra.

- Vĩnh... Kỳ...

Bộp!

Cộc... Cộc... Cộc...

Cây bút trên tay Vĩnh Kỳ lặng lẽ rơi xuống nền đất lạnh, lăn vài vòng rồi nằm im lìm tại đó.

Đôi mắt đen mệt mỏi khẽ lay động, khóe môi héch lên như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Bần thần nhìn sóc con không thốt nên lời, Vĩnh Kỳ đột nhiên như biến thành kẻ vô hồn.

Cô vừa gọi cậu là...

Vậy... mọi chuyện...

Ngưng hẳn việc đánh máy, Chính An lập tức quay mặt sang cô nhóc đang đứng đó, đỡ lời giúp Vĩnh Kỳ :

- Sao thế sóc con? Sao em lại gọi tên Vĩnh Kỳ?

Như nhận ra việc mình vừa nói khá điên rồ, Thiên Di lúng túng chớp chớp mắt rồi khẽ nói :

- Không... không có gì! Em xin lỗi, chắc là tại lâu quá không gặp anh Vĩnh Kỳ nên thuận miệng nhắc tên anh ấy vậy thôi. À, cũng trễ rồi, em phải về nhà. Tạm biệt nhé! – Quay người đi, sóc con toan chạy thật nhanh nhưng chợt nhớ đến một chuyện nên cô cười tinh nghịch rồi nói tiếp – Vĩnh Khoa, anh đừng lo làm việc mà quên ăn, quên ngủ. Không biết tự chăm sóc sức khỏe thì chết chắc với em đây. Thôi, mọi người làm việc tiếp đi,

em phải về.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô nhóc, Vĩnh Kỳ cuối đầu đau khổ. Một lúc sau, môi cậu khẽ mấp máy, giọng nói nhỏ đến mức không một ai trong phòng nghe thấy được.

- Sóc con... anh... xin lỗi...

Bước thật chậm trên vỉa hè vắng người, Thiên Di thả tâm trí trôi lơ đãng theo dòng suy nghĩ mông lung trong đầu. Cứ bước đi như kẻ mất hồn. Tình huống này... đúng thật là rất quen, quen đến đau lòng.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì mà mọi người lại cố giấu nhem đi?

Còn Vĩnh Khoa... thái độ của Vĩnh Khoa dạo này cứ là lạ làm sao. Cậu không thường xuyên về nhà như trước, cũng không hôn cô vào mỗi sáng thức dậy như trước, càng tiết kiệm những lời nói hay cử chỉ thân mật hơn so với trước. Có thật Vĩnh Khoa là Vĩnh Khoa không?

Đầu óc như muốn nổ tung khi phải nghĩ đến những việc đã xảy ra trước đây, Thiên Di chỉ muốn biết được sự thật nhưng sao mọi người lại cố giấu cô? Như vậy chỉ khiến cô càng đau đầu thêm

thôi.

Nghĩ đến đây, sóc con bỗng dưng cảm thấy hận... cô hận Vĩnh Khoa biết bao. Chính cậu, cậu đã luôn dày vò cô khi mà cứ luôn hứng chịu mọi chuyện, một mình. Cậu muốn cô phải đau khổ đến bao giờ nữa đây?

Tìm điện thoại trong túi xách, Thiên Di vội nhấn số của Bảo Châu rồi ấn phím gọi. Cô quyết phải tìm ra sự thật này, cô không muốn để mình mãi bị dày vò như thế nữa.

- Alo, chị nghe!

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt

ngào của Bảo Châu, giọng nói mà rất lâu rồi sóc con chưa được nghe thấy.

Nắm chặt điện thoại trong tay, Thiên Di hít thở chậm rồi nhẹ nhàng hỏi. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm trạng để tiếp nhận mọi chuyện từ lâu rồi. Rằng Vĩnh Khoa hiện tại không ai khác chính là Vĩnh Kỳ.

- Chị, em rất tin tưởng chị, xin chị đừng cùng bọn họ gạt em nữa. Anh Vĩnh Kỳ... chính là người đang ở cạnh em, phải không chị?

- ...

- Chị, đừng im lặng như thế. Em muốn khẳng định, chị làm ơn... làm ơn nói cho

em biết đi mà... linh cảm của em là đúng... là đúng phải không?

- Thiên Di...

- Em ghét anh ta... hận anh ta... Tại sao chứ... tại sao đến bây giờ anh ấy vẫn sử dụng chiêu đó, anh ấy còn muốn dày vò em đến bao giờ nữa thì mới chịu buông tha em, anh ấy muốn lấy sạch nước mắt của em thì mới hả dạ sao?

- Thiên Di...

- Anh ấy xem em là con cóc, mãi mãi cũng xem em là con cóc. Nếu biết trước sự việc như thế này thì em sẽ không đồng ý lấy anh ta đâu. Em ghét anh ta, em sẽ

không tha thứ cho anh ta nữa...

- Thiên Di, em bình tĩnh lại đi, mọi chuyện không như em nói đâu, Vĩnh Khoa là vì có nỗi khổ...

- Chị, chị không cần nói giúp con người đó nữa. Em không muốn nghe. Xin lỗi vì đã làm phiền chị, em cúp máy đây. Tạm biệt chị!

- Thiên Di... em...

Tút. Tút. Tút.

Rõ rồi! Cuối cùng cũng rõ rồi! Linh cảm của Thiên Di không bao giờ là sai cả! Thảo nào những dạo gần đây ở cạnh Vĩnh

Khoa cô nhóc lại chẳng thấy cảm giác hạnh phúc là gì cả. Thì ra, cái con người phụ bạc kia đã “mời” Vĩnh Kỳ về đây để thế vai như trước! Thì ra, cái con người nhẫn tâm kia vẫn luôn muốn cướp đi nước mắt của cô bằng cách làm đau lòng đó!

Lần này sẽ không còn như những lần trước đâu. Sẽ không có một sự tha thứ nào tồn tại nữa! Đơn giản bởi Thiên Di đã chịu đựng dày vò đủ rồi, không còn sức để chống chịu thêm nữa thì đành buông xuôi thôi.

Nếu muốn chấm dứt, thì chấm dứt.

Đơn giản, nhanh, gọn, lẹ.

Giải thoát cho nhau.

Không ai níu kéo ai nữa.

Không ai dày vò ai nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20

Áng mây thứ 20 : Thú nhận... có chăng cũng đã muộn?

Khung cảnh ngập nắng và yên ắng trong một không gian đầy cây xanh, thật bình yên. Tiếng nước chảy róc rách từ cái hồ nhỏ nhí bên gốc cây kiểng không ngừng vang lên, mang đến những giai điệu tươi

mát, tạo cảm giác dễ chịu cho khách hàng khi bước vào đây.

Cạnh cửa gỗ vuông chút nắng bụi, một cô gái với gương mặt vô hồn đang ngồi đó. Đối diện cô là một chàng trai anh tú với đôi mày thoáng nhú lại, chăm chú quan sát nét mặt thờ thần kia. Tận sâu trong đáy mắt chàng trai là nỗi niềm xót thương khó tả.

Một lúc sau, chàng trai ấy mới khẽ cất giọng, phá tan cái khoảng lặng giữa hai người.

- Nếu xem Tuấn là một người bạn, Di có thể kể mọi chuyện với Tuấn mà. Đạo này, Di có vẻ khác trước lắm, ít cười hơn

trước, ít đùa giỡn hơn. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Thật là mấy ngày nay trông Thiên Di khác hẳn. Hình ảnh một cô nhóc năng động, luôn nghịch ngợm đã mất đâu, giờ đây chỉ còn lại một cô nhóc với ánh mắt u buồn và chứa sự căm phẫn tột cùng.

Chuyện gì đã xảy ra thì chắc hẳn Minh Tuấn đã rõ như trở bàn tay rồi nhỉ? Vậy cậu hỏi thế có nghĩa gì chứ? Tỏ ra mình không biết gì? Tỏ ra mình là người vô tội?

Kể từ cái ngày hôm đó, Minh Tuấn đã không ngừng quan sát Thiên Di một cách âm thầm, lặng lẽ. Cậu muốn chứng minh,

muốn kiểm chứng điều gì đó chẳng?

Nhìn thấy gương mặt đáng yêu ngày một tiêu tụy, Minh Tuấn đau lòng khôn xiết. Cậu không muốn nhìn thấy cảnh tượng này chút nào cả. Nếu cậu nhận ra sớm hơn, nhận ra rằng cậu không nên làm những chuyện ngu ngốc đó, nhận ra rằng cậu không nên mang thù hận trong mình... Thì có lẽ, bây giờ sóc con sẽ không như thế này.

Khuấy đều tách sữa mà Minh Tuấn vừa gọi cho mình một lúc, Thiên Di chậm rãi nâng tách nước lên để uống. Nhưng... có gì đó đắng nghen lại ở cổ họng, mùi vị ngọt ngào của sữa cũng chẳng thể áp đảo được vị đắng ngắt ấy.

Xoảng!

Thủy tinh lại vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Tách nước trên tay sóc con bỗng nhiên rơi xuống đất, sữa văng cả ra nền đất sạch sẽ. Nhìn Thiên Di không chớp mắt, Minh Tuấn sững người khi lại nhìn thấy cô nhóc rơi nước mắt.

Không biết đã bao nhiêu lần trong trường cậu nhìn thấy cảnh này rồi nữa. Cứ mãi nhìn Thiên Di khóc như thế chắc cậu sẽ chết mất. Nước mắt của cô cứ như kim nhọn đâm sâu vào trái tim cậu vậy. Thật sự rất đau!

- Di...

- Mình ghét anh ta, rất ghét anh ta. Mình hận là không thể nào giết chết anh ta. Tại sao chứ? Tại sao anh ta lại nhẫn tâm như

vậy? **A**nh ta còn muốn mình phải khóc đến bao giờ nữa...

- ...

- Vĩnh Khoa... Di rất hận cái tên đó...

Khóc nức lên, sóc con cắn phần nói, trong khi nước mắt cứ rơi mãi không ngừng. Cứ như con suối vỡ bờ, tràn vào đất liền.

- ...

Chỉ biết ngồi lặng thinh, Minh Tuấn đau khổ nhìn người con gái mình đã và đang yêu đậm sâu. Đáng ra cậu không nên làm như vậy! Cậu vẫn không thể nào trở thành con người tàn bạo được. Nhìn thấy cảnh Thiên Di rơi nước mắt vì Vĩnh Khoa, cuối cùng thì cậu đã hiểu. Rằng cậu đã hành động sai lệch... Ai lại đi làm cho người mình yêu phải khóc cơ chứ? Cậu đúng là đồ tồi!

Nhưng... phải đợi đến khi Thiên Di nhận ra thì... có kịp không? Liệu có đúng như những gì cậu đã nghe thấy và nghi hoặc tin tưởng?

- Vĩnh Kỳ... Chắc Tuấn biết anh Vĩnh Kỳ nhỉ?

Câu hỏi của Thiên Di như đánh mạnh vào tâm trạng Minh Tuấn, cậu không rời mắt khỏi cô nhóc, thoáng gật nhẹ đầu rồi chờ nghe những lời tiếp theo. Mong rằng... cậu đang nghĩ đúng...

- Vĩnh Khoa ác lắm... anh ấy ác lắm... Mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra, anh ấy luôn tìm đến Vĩnh Kỳ. Anh ấy xem Di là con cóc chắt? Làm sao mà Di không nhận ra cho được? Bọn họ tuy là song sinh nhưng khác nhau một trời một vực đó. Tuấn có tin không? Di có thể phân biệt hai người bọn họ chỉ trong thời gian ngắn...

Như có một luồng điện chạy xẹt ngang tâm trí Minh Tuấn, khiến cậu cảm thấy chói với rồi mau chóng tỉnh hẳn. Rút chân khỏi vũng lầy sa đọa, Minh Tuấn héch môi hờ hững, nhìn Thiên Di với ánh mắt đượm buồn.

Cậu đã sai! Sai hoàn toàn khi... thách thức ai đó!

Cuối cùng thì Thiên Di cũng nhận ra Vĩnh Kỳ là người đang thế vai Vĩnh Khoa. Tại sao khi trước cậu lại không hề tin rằng điều này có thể xảy ra kia chứ? Tại sao cậu không nghĩ rằng sóc con có thể cảm nhận được yêu thương?

Cậu quả là kẻ ngốc! Kẻ cuồng si!

Đan xen hai tay vào nhau, Minh Tuấn chậm rãi gieo tia nhìn mơ hồ lên đôi mắt ngấn lệ rồi nhỏ giọng hỏi, âm vực trong giọng nói cứ như một bản giao hưởng dịu nhẹ, mang đến cảm giác chua xót cho người khác khi nghe.

- Nếu như anh ta... ý Tuấn là Vĩnh Khoa, nếu Vĩnh Khoa vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của Di, thì Di có mở lòng để tiếp nhận một tình yêu khác hay là sẽ mãi lưu giữ hình ảnh anh ta trong tim mình?

Trong vô thức, Thiên Di như không nghe rõ những gì Minh Tuấn vừa nói. Tai cô như ù đi khi những thanh từ được mài

giữa nhọn như lưỡi giáo đâm thẳng vào tim mình.

Mà không... cô đang rất hận người con trai đó. Vậy... việc anh ta có biến mất vĩnh viễn hay không cũng chẳng nghĩa lý gì nữa. Chẳng phải ngay bây giờ, ngay lúc này, Vĩnh Khoa cũng đã vụt khỏi tầm với của cô đó thôi.

Nhưng... việc đón nhận tình cảm mới thì... có lẽ... không...

Đưa tia nhìn kiên định nhìn Minh Tuấn, sóc con nhẹ giọng nói, tận sâu trong đáy mắt là sự kiên cường hiếm có ở những người con gái khác.

- Với Di, bây giờ Thiên Vũ mới là quan trọng nhất!

Thiên Vũ...

Minh Tuấn đã nghe đến cái tên ấy rồi, thế nên nó không mấy xa lạ đối với cậu.

Cười nhẹ, Minh Tuấn uống một ngụm đắng café rồi buồn bã nhìn chăm chăm người con gái trước mặt như muốn lưu giữ những kỉ niệm đẹp giữa cả hai.

Hoàng hôn buông dần trên khoảng không vô tận. Tít xa, đường chân trời rực màu cam sẫm, ngăn cách giữa trời và đất, tạo

ra hai gam màu khác nhau.

Ánh chiều buồn ghé sát khung cửa kính trong suốt, lặng lẽ quăng mình lên dãy hành lang trước khuôn viên, trườn dài lên bãi cỏ xanh rì vừa rũ nước.

Trong ngôi nhà lấp lánh ánh đèn điện, chiếc tivi được bật sáng trưng, phát ra những thứ thanh âm vui nhộn từ một bộ phim hoạt hình nào đó.

Như kẻ mất hồn, Thiên Di thờ người ngồi đó. Cô nhóc đang đợi. Đợi... một người về nhà để... thú nhận sự thật...

Mà không, phải nói là Thiên Di đang chờ để nghe Vĩnh Kỳ nói sự thật mà cậu đã

giấu mình. Sau đó, cô sẽ sang chỗ Thiên Vũ và đưa cậu nhóc về đây cùng mình, sống một cuộc sống hai người. Và tất nhiên, chuyện liên quan đến Vĩnh Khoa, Thiên Di sẽ không để một ai bên đó biết, để họ không phải lo lắng.

Cạch!

- Em chưa ngủ sao?

Từ ngoài, Vĩnh Kỳ mở cửa bước vào với gương mặt mệt mỏi sau một ngày làm việc căng thẳng. Cậu cứ tưởng cô nhóc đã đi ngủ như mọi ngày rồi nên mới vác bộ mặt thảm sầu đó vào nhà. Nếu biết rằng Thiên Di vẫn còn thức thì cậu đã không mang bộ dạng ủ rũ đó vào nhà rồi.

Vì... Vĩnh Khoa đâu khi nào để vẽ mặt mỗi xuất hiện trên gương mặt mình mỗi khi ở cạnh cô vợ nhỏ. Đơn giản bởi Vĩnh Khoa luôn muốn vợ mình vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng... cậu nào ngờ cách mà cậu vẫn thường hay làm lại cướp đi sự hồn nhiên của cô nhóc tinh nghịch!

- Dạ, em chưa muốn ngủ!

Rời ghế, Thiên Di cúi nhẹ chân đến cạnh Vĩnh Kỳ, cười tinh nghịch. Đan xen hai tay vào nhau để lấy can đảm, cô nhóc nhỏ giọng gọi tên thật của người đang đứng trước mình một cách rành rọt, khiến đối phương vô cùng ngạc nhiên.

- Em muốn chờ anh về, vì em nghĩ anh có

chuyện muốn nói cho em biết, đúng chứ anh... Vĩnh Kỳ?

- ...

- Anh còn muốn giấu em đến bao giờ?

- ...

- Em đã nói là có thể phân biệt hai người trong khoảng thời gian ngắn mà. Tại sao anh lại làm như vậy? Cả anh và Vĩnh Khoa đều như nhau cả. Hai người thật sự rất tàn nhẫn...

Kịch!

Dáng người cao cao từ từ quỳ xuống nền

gạch bóng lạnh ngắt một cách bất ngờ, làm Thiên Di hơi bối rối vì không biết phải nói gì thêm nữa. Đứng bất động, cô nhóc nấc lên từng hồi, mặc cho nước mắt rơi đầm trên gương mặt xinh xinh.

Cuối đầu, Vĩnh Kỳ nắm chặt nắm đấm, nói trong đau khổ :

- Anh xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi em! Thật sự xin lỗi!

- Anh Vĩnh Kỳ...

- Xin lỗi...

Tách...

Tách...

Một giọt... Hai giọt... Rồi ba giọt...

Lần này, không phải sóc con khóc mà là... Vĩnh Kỳ. Cậu đang khóc, khóc trước mặt Thiên Di.

Vội ngồi xuống cạnh Vĩnh Kỳ, Thiên Di nhỏ giọng nói :

- Anh không cần phải làm thế, em... Xin lỗi vì đã nói những lời không hay với anh. Em xin lỗi. Anh làm ơn, làm ơn đứng lên đi, có được không? Em sẽ không hỏi nữa, sẽ không nói gì nữa. Những việc liên quan đến con người đó em cũng không bao giờ muốn nghe hay

biết nữa. Thật đó! Em sẽ không phiền anh nữa. Cũng không muốn biết về con người đó nữa. Anh làm ơn, đứng lên có được không?

Căn nhà trở nên hiu quanh hẳn. Gió bên ngoài rít mạnh vào không trung, tạo nên những âm thanh ghê rợn, sờn gai óc.

Ánh đèn cũng không đủ để sưởi ấm hai tâm hồn đã và đang gánh chịu tổn thương.

Chỉ có nước mắt là có thể giúp họ giải tỏa nỗi buồn trong tâm hồn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21

Áng mây thứ 21 : Tìm lời giải

- Hi, hi, bắt con đi, bắt con đi.

Đứa nhóc với gương mặt tròn phúng phính vừa chạy lon ton vừa ngoái đầu lại phía sau, cười híp mắt rồi hớn hờ reo lên. Gương mặt trẻ thơ trong sáng, thuần khiết trông thật đáng yêu biết bao!

Ánh nắng chan hòa giữa cung mây, len lỏi chiếu xuống vài tán lá trên nhánh cây cao cao. Bên dưới bóng râm là vài người trung niên đang ngồi trò chuyện vui vẻ, lắm lúc họ lại hướng mắt về phía phát ra những thanh âm vui tai cùng tiếng cười giòn tan của trẻ con.

- Ya, bắt được con rồi!

Chất giọng trầm ấm thoáng vang bên tai khiến cậu nhóc bật cười khúc khích. Trèo lên tấm lưng to lớn, cậu nhóc nhanh nhẩu truyền giọng nói trong veo đến người đang cõng mình :

- Vũ không muốn đâu, không muốn xa...

- Ngoan nào Thiên Vũ, con sẽ sớm được gặp mẹ Thiên Di thôi!

Thoáng chút tiếc nuối trên nét mặt mắt tia vui mừng, Thiên Vũ tựa chiếc cằm nhỏ xinh vào bờ vai rắn chắc, thở nhẹ từng hơi.

- Nhưng...

- Ngoan nào, đừng cãi lời! Thiên Vũ là ngoan nhất nhà mà!

Vẫn chất giọng nghiêm nghị khi này, từng câu chữ rành rọt như nhấn mạnh làm cậu nhóc im thin thít. Một lúc sau, Thiên Vũ mới dám nhỏ giọng đáp :

- Con biết rồi! Sau này, con sẽ méc mẹ Thiên Di cho xem!

Cười nham hiểm, chàng trai kia khẽ ngoái cổ lại rồi thì thào với chất giọng gian manh :

- Thách con đấy! Có tin con sẽ đáp đất

không?

- **A**, không dám. Hi hi...

Tiếng cười cứ thế vang vọng mãi một lúc lâu. Dưới ánh nắng vàng rực đầy tia ấm áp, bầu không khí như quang đãng hơn nhờ những hành động vui nhộn từ tí xa. Những thanh âm trong trẻo như lẫn vào không trung, tạo nên một giai điệu truyền cảm khó tả.

Mãi lúc lâu, khi cả hai đã mệt nhoài và không còn đủ sức lực để tiếp tục chạy giỡn trên thảm cỏ rộng lớn nữa thì những âm thanh ấy dường như lặn hẳn vào gió.

Chạy lại chỗ chiếc bàn tròn đầy ắp bánh trái, Thiên Vũ cười tinh nghịch rồi lè lưỡi :

- Con mệt quá! Mà hôm nay trời đẹp thế không biết! Hai ông cũng đẹp thế không biết!

Đã quá rành cái trò nịnh nọt kia nên Trương Tề chỉ phì cười rồi lăm lăm nhìn cậu nhóc tinh ranh. Ông và Lâm Kỳ thừa biết nhóc con tinh nghịch Thiên Vũ muốn gì mà!

- Muốn ăn thì cứ “tự nhiên”, con không cần dùng lời mật ngọt dụ khi hai lão già này đâu.

Bật cười lớn, Lâm Kỳ gieo tia nhìn hài lòng lên người chàng trai trước mặt. Ông khẽ gật gù rồi quay sang cậu nhóc Thiên Vũ, nói bằng giọng nghiêm khắc :

- E hèm, phải rửa tay trước khi ăn, quên rồi sao Thiên Vũ?

- Dạ! – Ngoan ngoan gật đầu.

Rình luôn đĩa bánh trên tay, Thiên Vũ chạy vọt vào nhà rửa tay rồi măm măm một cách ngon lành.

Bên ngoài, hai người trung niên lại tiếp tục chuyện trò vui vẻ. Còn lại chàng thanh niên kia, cậu tựa lưng vào góc cây gần đó rồi khép hờ mắt, để cho dòng kí

ức trong đầu ủa về như con sóng tràn vào đất liền.

Trong vô thức, bàn tay ấy khẽ mò mẫm trong túi lấy ra chiếc phone quen thuộc. Chiếc phone đã theo cậu trong dạo thời gian gần đây. Đặt phone lên tay và mở âm lượng lớn nhất, chàng trai ấy nhẹ thả mình vào những chất giọng quen thuộc đang vang lên trong phone.

Đúng là thời buổi công nghệ thông tin hiện đại, việc gì cũng có thể làm được!~

- Anh Chính An!

Ngồi xuống ghế, Thiên Di chậm rãi đưa tia nhìn nghi hoặc sang chàng trai đang ngồi chằm chú đánh máy. Vào giờ này, mọi người trong tổ chức đều đã nghỉ ngơi, trong căn phòng lớn chỉ còn lại mình Chính An là vẫn ngoan cố vùi đầu vào công việc. Cũng vì nắm bắt được khoảng thời gian vắng vẻ này nên sóc con mới có mặt ở tổ chức, vào lúc này.

Tối hôm đó, sau khi chứng kiến Vĩnh Kỳ khóc thì Thiên Di mơ hồ nghĩ ra vấn đề gì đó. Lý do gì mà một người trước giờ luôn cười đùa, luôn mạnh mẽ lại có thể rơi nước mắt? Còn Vĩnh Khoa, tại sao cậu lại biến mất một cách bất ngờ như vậy? Tại sao Chính An lại luôn lui đến tổ chức và không mấy may trò chuyện cùng

một ai trong đạo gần đây? Tại sao anh chàng bác sĩ trẻ A Huân lại cười buồn mỗi khi chỉ ở một mình trong phòng làm việc? Và Minh Tuấn, tại sao Minh Tuấn lại hỏi cô những vấn đề chẳng liên quan, và tại sao cậu lại biết nhiều về Vĩnh Khoa đến vậy?

Những câu hỏi kia được sóc con thu góp từ những lần quan sát và trò chuyện cùng những con người luôn mờ mờ ám ám ấy. Cô luôn đợi đến một lúc nào đó có thể được biết hết sự thật!

Đạo gần đây, Vĩnh Kỳ vẫn giữ nguyên thái độ như trước. Chỉ là, khi Thiên Di đã biết được thật sự Vĩnh Khoa chính là Vĩnh Kỳ thì khoảng thời gian dài đằng

dặc gần đây, Vĩnh Kỳ đã trở về với chính tính cách, con người thật của mình. Có điều, khác ở chỗ là cậu dường như đã thay đổi hẳn. Trầm lặng và vô cảm là hai từ có thể miêu tả Vĩnh Kỳ lúc này, điều đó làm Thiên Di không ngừng suy nghĩ về vấn đề đang được che giấu. Có liên quan đến Vĩnh Khoa chăng?

Vào ngày rảnh, Thiên Di thường tìm cơ để mò đến bệnh viện – nơi A Huân đang làm việc. Có những lúc, Thiên Di chỉ lén đến và lén quan sát nét mặt của chàng bác sĩ trẻ. Điều nghi hoặc là ánh mắt đượm buồn mãi nhìn xa xăm và nụ cười có như không đang gột tả tâm trạng A Huân mỗi khi phòng làm việc chỉ có mình cậu. Những lúc như thế, Thiên Di

chỉ biết giữ im lặng rồi lặng lẽ rời khỏi bệnh viện như chưa từng đến. Cho đến một hôm, có cơ hội được trò chuyện cùng A Huân thì Thiên Di càng ngạc nhiên hơn hẳn. Một anh chàng dịu dàng, mang dòng máu của biển cả trong người, luôn trò chuyện một cách thoải mái và chân thật với người khác lúc xưa đã biến mất. Thay vào đó và một chàng bác sĩ lạnh đậm, tia nhìn lúc nào cũng đượm buồn xa xăm, nhìn về một hướng nào đó. Cách nói chuyện thì lạnh lẽo, vô vị, dường như cậu còn chẳng muốn trò chuyện cùng một ai. Nhưng vì đó là Thiên Di nên cậu mới chịu hé miệng chẳng?

Chính An, một người cũng khá thân với

Vĩnh Khoa và Thiên Di cũng khác hẳn mọi khi. Làm việc bất chấp ngày đêm, chẳng nói chẳng rằng cứ như người câm. Những lúc nhìn thấy Thiên Di thì nở nụ cười ngượng ngạo mà chính cậu cũng chẳng khi nào nhận ra. Để được trò chuyện cùng Chính An thì còn khó hơn cả A Huân. Mỗi khi Thiên Di đến tổ chức thì chỉ bắt gặp một dáng người ngồi chăm chỉ nhìn vào màn hình máy tính như một con robot đã được lập trình sẵn vậy. Muốn bắt chuyện còn khó hơn cả. Lúc ấy, Thiên Di chỉ biết im lặng ngồi bên cạnh và quan sát Chính An làm việc. Còn Chính An, cậu cứ làm việc một cách hăng say như thể không hề biết đến sự tồn tại của cô nhóc ngồi cạnh mình.

Rốt cuộc thì chuyện quái gì đã làm thay đổi ba con người kia chứ?

- Em tìm anh?

Chất giọng trầm ấm phá tan cái suy nghĩ trong đầu và mang Thiên Di quay về với thực tại.

Cuối cùng thì Chính An cũng chịu hé môi nói chuyện rồi ư? Sóc con có nghe lắm chẳng? Là Chính An đang nói thật sao?

Đẹp hẳn công việc sang một bên, Chính An xoay người về phía cô nhóc rồi trầm tư đặt câu hỏi :

- Máy hôm nay em cứ đến tổ chức là vì

muốn nói chuyện với anh, phải không?

Chính An thừa biết Thiên Di đến tìm cậu là để làm gì mà. Chỉ là, cậu không đủ can đảm để đối mặt với cô nhóc thôi. Làm sao, làm thế nào hay bằng cách nào mà cậu có thể nói toàn bộ sự việc cho Thiên Di biết đây?

- Anh Chính An, em biết, anh là người bạn, người anh tốt nhất. Anh cũng là người hiểu rõ tên ngốc Vĩnh Khoa nhất. Em muốn biết, tại sao cả anh, anh Vĩnh Kỳ và A Huân lại khác xưa đến vậy? Mọi người đang có chuyện giấu em, đúng không?

- Anh...

Thôi thì, đã đến lúc phải đối mặt với sự thật. Lẽ nào cậu cứ mãi lẩn tránh trong bóng đêm như một tên hèn nhát sao!

Bấu chặt năm ngón tay, Chính An gương tia nhìn buồn bã nhìn đầu đó rồi nhỏ giọng nói khẽ :

- Anh xin lỗi vì đã giấu em chuyện này quá lâu. Chỉ vì anh sợ em sẽ không đủ sức để đối diện với nó. Ngay cả anh, Vĩnh Kỳ và A Huân cũng đã đổ gục thì làm sao em có thể. Anh nghĩ vậy đó. Nhưng, bây giờ có lẽ đã không còn giấu được nữa rồi. Em có quyền được biết sự thật. Sóc con à, Vĩnh...

RENG RENG RENG

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22

Áng mây thứ 22 : Kể “tình nghi”

Reng reng reng

Tùng hồi chuông điện thoại vang lên liên hồi, vội vã, thúc giục cứ như người gọi điện đang có chuyện gấp gáp lắm. Ngo ngác nhìn chiếc điện thoại trong phòng

hồi lâu, Chính **A**n quay sang Thiên Di cũng đang tròn mắt ngạc nhiên, nói khẽ, rồi tiến đến chiếc điện thoại đang làm

ồn.

- Em đợi anh tí!

Nghi ngờ áp ông nghe lên tai, Chính An chưa kịp đáp trả thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói lạnh lẽo đến quen thuộc. Phải nói là cậu chẳng bao giờ cho phép mình quên đi chất giọng lạnh tanh ấy :

- Chính An ngu ngốc!

- ...

Đôi mắt sâu hoắc ẩn chứa tia buồn bỗng chốc vụt sáng sau khi não bộ vừa phân tích những thanh âm “lạ” trong điện

thoại. Mở to mắt ngạc nhiên, Chính An như biến thành kẻ ngốc khi mừng tưởng tượng ra ai đó đang đứng bên đầu dây bên kia.

Làm thế nào có thể chứ?

Điên rồi!

Gạt phăng cái ý nghĩ điên rồ kia ra khỏi trí óc, Chính An lấy lại tinh thần rồi nghiêm túc trả lời vào điện thoại bằng giọng trầm trầm :

- Tổ chức Demon...

- Giữ nguyên điện thoại và nghe, đừng nói.

Cái chất giọng “đậm đà bản sắc dân tộc” kia không ngừng dấy lên não bộ Chính An một mối ngờ vực mơ hồ, khiến cậu không tài nào tập trung và nghe được nữa. Cảm giác chông chênh như thể cậu đang lơ lửng giữa không trung, chẳng thể nào giữ thăng bằng cho được.

Lại gạt phăng những suy nghĩ “trừu tượng hóa” sang một bên, Chính An khẽ nhíu mày rồi nói vào điện thoại. Cậu cho rằng có kẻ nào đó đang đùa giỡn với tổ chức nên mới hăng hộc gắt lên :

- Xin lỗi, tôi không rảnh để đôi co với anh. Thật ra, anh là ai?

- Tôi đã bảo cậu cứ im lặng và nghe mà.
– Giọng nói bên đầu dây kia vẫn điềm tĩnh như thế. Âm vực trong giọng nói đầy hơi lạnh âm u, truyền thẳng vào ống nghe.

- Tôi không có thời gian. Cũng chẳng muốn nghe. – Đáp một cách thản nhiên và đầy dứt khoát, Chính An khẽ nhún mày.

- Tôi biết. Cậu, Vĩnh Kỳ và cả A Huân đều đã rất mệt mỏi.

Đến nước này thì Chính An không thể nào bình tĩnh hơn được nữa. Cậu lập tức gác máy trong căm phẫn.

Nhãn thần chứa đầy tia tức giận lẫn buồn

bực, nắm chặt nắm đấm, Chính An chờ
đến nhích chân về phía trước như kẻ mất
hồn.

Làm ơn đừng có đùa như vậy chứ? Cú
shock kia vẫn chưa nguôi ngoai trong
thâm tâm mỗi người đâu!

Nhìn sóc con đang ngơ ngác nhìn mình
như muốn hỏi gì đó, Chính An vội cười
trừ rồi gắng bình tĩnh để nói vài câu quan
trọng :

- Sóc con, anh có việc bận phải đi ngay
bây giờ. Chuyện em muốn biết tối nay
anh sẽ nói. Cứ ở nhà em và chờ anh. Anh
hứa đấy!

Nói xong, Chính An vội lao đi như thể thực sự cậu đang có chuyện quan trọng lắm. Nhìn theo cái dáng cao cao dần khuất xa, sóc con khế chau mày suy nghĩ. Tại sao chỉ vì một cú điện thoại mà sắc mặt Chính An lại thay đổi đến như vậy? Rốt cuộc thì người gọi điện thoại là ai chứ?

Đột nhiên, mắt Thiên Di bừng sáng. Lon ton chạy lại chiếc điện thoại để bàn, cô nhanh mắt liếc qua dây số vừa gọi đến, và lưu vào máy của mình trong nháy mắt.

Rời tổ chức với tâm trạng khá phức tạp và khó gọi tên, sóc con lướt nhẹ tay trên bàn phím điện thoại rồi do dự một lúc. Sau khi đã đấu tranh nội tâm xong thì cô

nhóc mới mạnh dạn nhấn phím gọi.

Tút tut tut

Lạ thật!

Chẳng thể nào gọi được!

Ngơ ngác nhìn vào màn hình điện thoại và nhìn vào dãy số ban nãy, rõ ràng là không sai một số nào, sao lại không có tín hiệu?

Chán nản thở dài, Thiên Di lê từng bước chân nặng trĩu trên con đường đầy nắng. Việc cô nhóc cần làm bây giờ là về nhà và trông chờ vào những gì Chính An sắp kể tới nay.

Trương Vĩnh Khoa đáng ghét, cậu không biết rằng cô đã nhớ cậu biết bao! Nỗi nhớ ấy đã được dung hòa và hiện nay đã hóa thành hận thù. Sốc con hận vì cậu đã nhẫn tâm rời xa cô trong im lặng, chẳng một lời giải thích, chẳng một lời nhắn nhủ.

Cậu muốn dày vò cô lắm sao?

Đồ tồi!

Hộc hộc hộc

Chạy thụt mạng vào bệnh viện, Chính An

lao nhanh vào căn phòng ngập sự im lặng rồi tựa lưng vào tường, thở dốc.

Căn phòng im lặng kia không nơi đâu xa lạ chính là nơi trú ngụ của anh chàng bác sĩ trẻ tuổi A Huân. Mỗi khi rồi rãnh thì Vĩnh Kỳ đều tìm đến đây, đôi khi Chính An cũng thế, vì chỉ có nơi đây mới có thể giúp ba anh chàng kia “tĩnh tâm” và tự an ủi lẫn nhau. Ngoài nơi đây, chẳng còn nơi nào khác!

Nhận thấy sự khác lạ trên gương mặt đầm mồ hôi đầu tiên, A Huân chậm rãi nhìn Chính An hồi lâu rồi đặt câu hỏi, giọng nói vẫn nhẹ và buồn thấy rõ :

- Cậu có chuyện gì à? Sao lại chạy đến

đây rồi đứng đờ thờ hồng học thế?

- Lúc này, lúc này tôi nhận được một cuộc điện thoại. Giọng nói từ đầu dây bên kia rất quen, rất giống với tên ngốc Vĩnh Khoa – Với hơi thở gấp gấp, Chính An cố gắng nói thật chậm rãi để A Huân và Vĩnh Kỳ có thể nghe thấy.

Câu nói vừa dứt, mặt A Huân liền biến sắc. Cậu trân trân mắt nhìn Chính An như thể không tin những gì mình vừa nghe thấy.

- Sao?

Lúc này, Vĩnh Kỳ mới đứng lên, chậm chạp rải nhẹ chân trên nền gạch trắng

toát. Bước đến cạnh Chính An, cậu cuối đầu ủ rũ rồi nói khẽ :

- Chỉ là giống thôi. Trên thế giới này thiếu gì người có giọng nói khá giống nhau. Làm ơn đừng nhắc về chuyện này nữa!

Lũn thủi bước đi trong vô vọng, Vĩnh Kỳ hiện giờ đã đau đầu, đau lòng lắm rồi. Làm ơn đừng một ai khơi gợi lại chuyện đáng thương tâm đó nữa. Phép màu ư? Vĩnh viễn không hề có thứ đó tồn tại đâu! Mọi chuyện đã rành rành trước mắt thế kia, không chấp nhận thì còn làm được gì!

Đợi đến khi Vĩnh Kỳ khuất bóng, Chính

An mới gieo tia nhìn khó hiểu về phía A Huân. Rõ ràng lúc này cậu nghe rất rõ ràng mà. Chẳng những thế, người đó còn gọi đúng tên cậu mà.

Phải rồi!

Người gọi điện đã gọi tên Chính An còn gì!

Mắt bỗng sáng lên cho một tia hy vọng mỏng manh, Chính An đẩy tia nhìn ấy về phía A Huân, mong muốn A Huân nói vài lời.

- Người gọi đến đã gọi đúng tên tôi. Thật đấy, A Huân!

Cụp mắt xuống, lắc đầu buồn bã, A Huân dờ mắt sang khung cửa kính ngập nắng rồi nhỏ giọng. Giống như đang tự nói với chính mình vậy!

- Chắc nhầm lẫn thôi. Chẳng phải ta đã chấp nhận sự thật hay sao. Đừng khơi lại mọi chuyện. - Ngưng lại một lát, A Huân khẽ đứng khỏi ghế rồi tiến về phía Chính An đang đứng, vỗ nhẹ lên vai Chính An rồi tiếp tục thì thào - Về danh tính của tổ chức cũng như tên của những người đứng đầu, hẳn là ai ai cũng biết đến, cho nên, chuyện ai đó biết đến cậu cũng dễ hiểu thôi.

Cũng đúng thôi! Những gì Vĩnh Kỳ và A Huân nói đều đúng cả. Sự thật đang ở

trước mắt mà sao cậu cứ viễn tưởng thế kia. Có lẽ, người gọi điện cũng chỉ là tình cờ có giọng nói giống với ai đó mà thôi.

Cậu nên bớt ảo tưởng thì hơn!

Nhéch môi cho một nụ cười buồn, Chính An gật nhẹ đầu rồi ngồi xuống nền gạch trắng toát, lạnh lẽo.

Đưa mắt nhìn vào không trung hồi lâu, Chính An cúi đầu xuống rồi nhú mày nghi hoặc, rõ ràng là nghe đúng chất giọng ấy mà...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đêm.

Gió lạnh luồng qua khe cửa hở, bao quanh gang phòng ngập ánh đèn chói mắt. Tiếng nhạc du dương phát ra từ một chương trình truyền hình nào đó bỗng chốc hóa thành những đợt sóng dập dùi, tưới mát tâm hồn ai đó giữa màn đêm tĩnh mịch.

Trống vắng.

Sự im lặng đến não lòng không biết đã xuất hiện trong căn nhà ngập tiếng cười tự bao giờ. Mảng đen bóng tối như vết thương không lành, rướn máu lên trái tim

đang còn thồn thức.

Cô ro trên chiếc sofa, Thiên Di đưa ánh mắt vô hồn nhìn ra khung cảnh im lìm ngoài khoảng sân rộng đầy ắp kỉ niệm đẹp. Tận sâu trong đáy mắt đen u buồn là tia hy vọng, chờ đợi để được biết sự thật về Vĩnh Khoa. Vì lý do gì mà Vĩnh Khoa lại rời bỏ cô trông khi chẳng hề có bất cứ chuyện gì xảy ra?

Chợt, ánh mắt hững hờ ban nãy khẽ lay động. Cái vóc dáng quen thuộc cuối cùng cũng đã xuất hiện trong khoảnh sân lớn trước nhà.

Phóng khỏi chiếc ghế lạnh lẽo, sóc con nhanh chân chạy đến trước mặt Chính

An, gieo tia nhìn mong chờ lên người cậu, khẽ hỏi với giọng gấp gáp :

- Anh Chính An, mau nói cho em biết đi!

- Mình vào nhà đã.

Nghe lời Chính An, sóc con lon ton theo sau cậu vào nhà.

Thả mình lên chiếc sofa quen thuộc, Chính An thở dài rồi đưa tay day day hai bên thái dương mệt nhoài của mình trong chốc lát. Thời gian như liều thuốc độc cực mạnh, nó không có công dụng làm lành vết thương mà chỉ đào bới cho lỗ hổng đau thương thêm sâu mà thôi. Sự việc diễn ra cứ như hết từ hôm qua, mọi

thứ diễn biến quá bất ngờ cứ như một cú đánh mạnh từ Thượng đế giáng vào con người vậy. Không một ai có thể lường trước được những gì sẽ xảy ra cả!

Chớp nhẹ mi mắt, Chính An cố giữ thái độ bình thản nhất để đối diện với cô nhóc tinh nghịch trước mặt. Nén cảm xúc, cậu nói với giọng trầm ấm của mình, âm vực trong giọng nói không ngừng run lên bần bật :

- Anh không giấu em nữa. Thật ra, Vĩnh...

Reng reng reng

Chết tiệt!

Rốt cuộc thì sao đây?

Chuông điện thoại sao cứ canh ngay đúng lúc Chính An định nói với Thiên Di toàn bộ sự thật thì mới reo lên thế kia?

Dời mắt sang nơi phát ra tiếng ồn, Thiên Di khẽ chau mày rồi bước đến chiếc điện thoại đang reo inh ỏi, nhắc máy :

- Alo?

- ...

Đầu dây bên kia không có một tiếng đáp trả nào ngoài sự im lặng đáng nghi. Ngo ngác đẩy tia nhìn sang Chính An lúc này

đã đứng cạnh mình, Thiên Di nghi hoặc lập lại lời nói của mình một lần nữa:

- Alo?

- ...

Lẽ nào...

Lẽ nào là...

Tròn mắt nhìn Chính An hồi lâu, sóc con run run đưa ống nghe cho cậu rồi hồi hộp nói nhỏ với Chính An :

- Anh Chính An, có khi nào... là... là... ma không?

- Để anh nghe!

Đẩy cô nhóc sang một bên, Chính An hồi hộp áp ống nghe lên tai. Đầu dây bên kia không hề có một tiếng động nào khác ngoài sự im lặng khi này. Bình thản nhìn sóc con, Chính An nghi ngờ nói vào điện thoại bằng giọng điềm tĩnh :

- Alo, cho hỏi là ai vậy?

- ...

Lại im lặng!

Muốn chơi nhau chẳng?

Giữ bình tĩnh, Chính An cố dịu giọng để

lập lại lời nói của mình thêm lần nữa. Vì cậu không nghĩ có một ai đó rảnh rỗi đến mức gọi đến chỉ để nghe từ “Alo” vang vọng trong điện thoại.

- Alo, là ai...

- Chính An, là tôi đây!

Chất giọng lạnh tanh đột nhiên thánh thót vang lên bên đầu dây kia của cuộc gọi đến. Bần thần hồi lâu, Chính An chỉ biết đứng lặng người khi nghe thấy ai đó vừa nói.

Chất giọng ấy, rất quen! Đây đã lần thứ hai trong ngày cậu nghe phải giọng nói quen thuộc này rồi!

Nhận thấy nét mặt thoáng biến sắc của Chính An, Thiên Di tò mò quan sát hồi lâu rồi nhỏ giọng hỏi khẽ :

- Anh, là ai vậy?

- Chính An, cậu nghe cho kĩ đây. Đừng bao giờ nói gì với Thiên Di cả. Nhất là chuyện liên quan đến tôi. Sau này, tôi sẽ giải thích rõ cho cậu, anh Vĩnh Kỳ và A Huân. Nhớ đấy! Không được phép kể chuyện đau lòng ấy cho sóc con, không thì tôi giết cậu!

Từng thanh âm lạnh toát không ngừng vang lên trong điện thoại, thấm sâu vào não bộ của Chính An khiến cậu bất động,

không nói nên lời. Liệu, những gì Chính An đang nghĩ là đúng? Rằng Vĩnh Khoa vẫn chưa chết?

Tút. Tút. Tút

Đầu dây bên kia đã gác máy tự bao giờ. Đặt điện thoại lại vị trí ban đầu, Chính An đưa tia nhìn mông lung vào khoảng không vô tận, quên mất sự hiện diện của sóc con.

Rốt cuộc thì đây là thật hay là mơ?

Rốt cuộc thì ai là người vừa mới nói chuyện với Chính An?

Thật mơ hồ! Viễn tưởng!

- Anh Chính An...

Quơ quơ tay qua lại trước đôi mắt vô thần của Chính An, sóc con khế gọi tên cậu, nhưng mãi chẳng thấy cậu nhúc nhích hay đáp lời. Bực mình, Thiên Di đưa tay lay nhẹ cánh tay buông thõng kia, nói như quát vào mặt Chính An :

- Nè, anh bị gì vậy?

- À, không!

Giật mình, Chính An vội lấy lại dáng vẻ ban đầu rồi tiến lại chỗ sofa, thả mình rơi tự do vào lòng ghế ấm áp. Nếu những gì Chính An suy nghĩ là đúng, vậy thì,

suốt mấy ngày qua, cậu, Vĩnh Kỳ và A Huân đã mắc lừa Vĩnh Khoa?

Nhưng, có quá đáng lắm không?

Cú lừa này, có vẻ rất quá đáng! Kẻ gây ra chuyện này hẳn sẽ phải trả cái giá khá đắt!

Nghĩ thầm, Chính An trầm tư nhìn sang cô nhóc đang ngồi đối diện mình hồi lâu rồi buộc miệng cất giọng. Ân sâu trong giọng nói trầm trầm trù mẩn là một lối suy nghĩ mơ hồ về sự việc vừa xảy đến.

- Thật sự thì, Vĩnh Khoa đã đi công tác xa. Vì chuyến đi quá vội và bất ngờ nên cậu ấy không kịp báo trước với em, nên

mới phải nhờ đến anh Vĩnh Kỳ sang giúp đỡ.

Chính An ơì là Chính An, sao nói dối tài thế không biết!

Cười ma mị, Chính An khẽ nâng cấp trình độ bốc phét của mình lên thêm một mức nữa chỉ với một câu nói rất nhẹ nhàng :

- Nghe nói Vĩnh Khoa đã có bồ bên ngoài đấy!

Bar.

Tiếng nhạc ồn ào như lưỡi cưa cây sâu vào não bộ của người đến đây. Từng thanh âm dồn dập như chất kích thích ăn mòn vào tế bào của mỗi người, khiến họ cứ lắc lư điên cuồng theo những nhạc điệu vừa vang lên.

Bên trên chiếc sàn lấp lánh ánh đèn đủ màu và hiệu ứng chóng mặt, một vài cô nàng với thân hình nóng bỏng đang lắc lư một cách điên dại và gây kích thích cho những tên lãng nhãng say mèm.

Một góc khuất nhỏ của quán, ánh đèn đỏ sẫm chiếu thẳng vào gương mặt anh tuấn của một chàng thanh niên điển trai. Cốc rượu trên tay không ngừng chuyển động theo từng nhịp lắc của bàn tay ma quái.

Chợt, ánh nhìn sâu hoắc bỗng nhớ ra điều gì đó, buông vội cốc rượu lưng chừng xuống bàn, chàng trai ấy nhanh chóng chen vào đám đông rồi bước ra khỏi quầy để lấy lại khoảng không im lặng cho mình.

Móc chiếc điện thoại trong túi ra, đưa tay lướt nhẹ trên bàn phím rực sáng, chàng thanh niên ấy khẽ mỉm cười rồi nhấn phím gọi khi đã xác định được số cần gọi.

Một tràng “tút” dài vang lên liên hồi. Ngay sau đó, chất giọng lạnh tanh cũng vừa vang lên :

- Tôi nghe.

- Hai ngày nữa!

- Được!

Cuộc nói chuyện diễn ra ngắn gọn đến nỗi không ai ngờ. Toan cúp máy, chàng thanh niên kia nhẹ chớp mắt để tận hưởng bầu không khí tĩnh lặng, êm đềm dưới ánh trăng sáng.

Bỗng, cảm xúc từ đâu ùa về, lấn át mọi suy nghĩ trong cậu. Chân chừ vài giây, cậu thản nhiên nói vào điện thoại, bằng giọng nói buồn buồn :

- Tôi rất ngưỡng mộ anh. Thật đó.

- ...

- Nhưng, tôi không thể làm khác được.

Đầu dây bên kia lại im lặng.

Một lúc sau, chất giọng lạnh tanh ấy mới lại vang lên. Từng câu chữ trôi chậm rãi và đều đều trong ống nghe như một câu chuyện dài vô tận, mà có kể cũng chẳng một ai hiểu rõ.

- Không! Đó là đề nghị của tôi. Cứ coi như, một mạng đổi một mạng! Không ai có lỗi cả!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24

Không! Đó là đề nghị của tôi. Cứ coi như, một mạng đổi một mạng! Không ai có lỗi cả!

Câu nói ấy cứ được lặp đi lặp lại trong đầu anh chàng đang ngồi bên bậu cửa kính trong suốt, mãi không ngừng. Nói như thôi thúc, như trách mắng cậu, rằng cậu đã phạm lỗi và gây thương tổn cho người mình thương yêu nhất.

Phải!

Đó là lời đề nghị của cậu!

Không một ai trong chuyện này có lỗi cả,

lỗi là ở cậu. Vì cậu đã không cứu được sinh mạng của người có ơn với gia đình mình và vì cậu đã không thể nhìn ra tâm địa của con người đó sớm hơn, để có cách khuyên ngăn ông sớm hơn, để không xảy ra chuyện thương tâm như thế.

Vậy thì, cách giải quyết “một mạng, đổi một mạng” ấy đâu phải không hữu dụng?

Chỉ trách cái đầu của cậu không thể nào nghĩ ra một kế sách nào hoàn hảo hơn thôi. Đành thế, mặc dù tim cậu cũng rất đau, cứ như có hàng vạn mảnh vỡ thủy tinh gim vào. Thật sâu.

Nhớ.

Tận sâu trong tâm trí của anh chàng anh tú là nỗi nhớ vô hạn về thời khắc hạnh phúc và đáng trân trọng. Cậu rất nhớ người con gái ấy. Rất nhiều!

Hằng ngày, việc nghe cái giọng trong trẻo của cô nhóc con nghịch ngợm đã trở thành thói quen của cậu mất rồi. Đến mức, cậu không nghĩ sẽ có lúc cả hai xa cách đến vậy!

Lần này, tuy việc hành động được cho là ngốc nghếch này có thể kéo cả hai ra xa nhau, mãi mãi. Nhưng, vì cuộc sống là muôn vàn thử thách mà, cứ cho là sẽ có cầu vồng sau cơn mưa đi.

Đề nghị được đưa ra vào cái hôm định

mệnh ấy có lẽ là một đề nghị đúng. Vì
lời đề nghị kia, có thể sẽ thay đổi cả một
con người. Cậu tin là thế!

Gặm nhấm nỗi nhớ một mình trong mỗi
đêm đã là thói quen trong khoảng thời
gian gần đây đối với chàng trai này. Cứ
cô độc, hiu quạnh như thuở ban đầu, cái
thuở mà cậu chưa được gặp mặt cô nhóc
con nào đó.

Buồn.

Nỗi buồn cứ đan xen vào nỗi nhớ, ăn sâu
vào máu của cậu như một loại côn trùng
gây hại, khiến mọi suy nghĩ, hành động
của cậu dường như bị kìm hãm, hạn chế.
Thường ngày, cậu chỉ việc nằm ườn ra

đó và dán mắt vào trần nhà, đốt cháy mọi suy nghĩ, triệt tiêu mọi buồn phiền.

Đã có những khi, cậu muốn bay ngay về nơi nào đó thật nhanh. Và, cô nhóc con đã gây ra nỗi nhớ trong cậu sẽ hiện diện ngay trước tầm với, cậu sẽ chạy đến cạnh cô và thì thầm vào tai “Anh nhớ em!”.

Nhưng, điều đó chắc chỉ có trong mơ.

Hiện giờ, ngay cả một cú gọi cậu cũng chẳng dám thực hiện để gợi gấm nỗi nhớ của mình nữa là. Không phải vì cậu không muốn. Mà là vì, cậu đã trót hứa với một người, rằng cậu phải “mất tích” trong một thời gian khá dài. Chẳng biết là bao lâu nữa.

Chỉ mong rằng, nhóc con kia đừng suy nghĩ lung tung, đừng khóc vì cậu. Và quan trọng là, đừng hận cậu...

Thế đã đủ!

Tích tắc.

Tích tắc.

11h đêm, tổ chức DemonWhite :

Cạch. Cạch. Cạch

Màn hình máy tính sáng trưng liên tục

hoạt động và đưa ra những dòng chữ cần thiết cho người xem. Bàn tay thon dài gõ miệt mài lên bàn phím, tạo ra những con chữ chạy dài trên màn hình đang bật sáng.

1 sáng, tổ chức DemonWhite :

Chính An ngồi đó, mắt dán chặt vào chiếc máy tính đang thực hiện nhiệm vụ quan trọng giúp mình. Gương mặt anh tuần có phần hốc hác sau nhiều ngày liên làm việc miệt mài cùng những khoảng thời gian u buồn vô tận. Nhưng bây giờ, nét mặt hăng say vì “công việc quan trọng” đã làm gương mặt ấy bừng sáng, không phải do ảnh hưởng từ ánh sáng của chiếc máy tính kia mà là ánh sáng từ tia

hy vọng mới vừa lóe lên sau những cuộc nói chuyện trong ngày hôm qua.

Trước đó, khi vừa trò chuyện và mách “sự thật dối lòng” cho cô nhóc Thiên Di nghe thì lập tức, Chính An liền nhớ đến một việc khá quan trọng mà cậu đã có “dính dáng ngầm” đến.

Để lại Thiên Di và mỗi nghi ngờ to đùng về việc chồng mình cả gan đi ngoại tình trong lúc đi công tác ở ngôi nhà đầy ánh đèn điện, Chính An vội tức tốc phi như bay đến phòng làm việc của tổ chức để thực thi những ý nghĩ ban nãy lóe lên trong đầu cậu.

Và, đã có kết quả cho sự thành khẩn của

Chính An.

Là thế này, khi xưa, vì để tiện bề theo dõi mọi hành động trong tổ chức và quan sát “bằng tai” hết thấy mọi thứ diễn ra vào mỗi giờ nên anh chàng chủ tịch lăm lăm trí đa mưu Trương Vĩnh Khoa đã cho gắn máy nghe “nhí” vào toàn bộ các khu trong tổ chức. Lẽ tất nhiên, ở phòng của chủ tịch cũng có một chiếc. Hôm đó, Chính An tình cờ biết được nên đã nảy ra một ý định nho nhỏ cho riêng mình.

Với tài năng của mình và những am hiểu về các máy móc cũng như thiết bị hiện đại, Chính An đã dễ dàng lồng ghép chương trình đặc biệt của mình vào trong chiếc máy kia và kết nối vào vi tính

riêng của mình trong tổ chức – chiếc máy mà chỉ mình Chính An có quyền sử dụng.

Việc làm “lén” đó, Vĩnh Khoa nào hay biết!

Xem ra, lúc đó, trí thông minh của Chính An không phải thừa thãi. Nhờ thế mà lúc này cậu mới có thể dễ dàng tìm vị trí của ai đó trong vài tiếng đồng hồ miệt mài gõ “cách, cách” trên bàn phím máy tính.

Bây giờ, Chính An chỉ việc kích hoạt chương trình đặc biệt kia là xong!

Mọi việc diễn ra khá suôn sẻ và thuận lợi với Chính An, cậu chỉ việc lưu lại số di động “bí mật” và địa chỉ cần đến.

Thật hoàn hảo!

Ý là, không phải “cách làm” của Chính An thật hoàn hảo mà là “âm mưu” của vị chủ tịch trẻ kia. Mọi thứ hoàn hảo đến không ngờ! Và, Chính An chính là người sẽ phá tan sự hoàn hảo kia một cách bất ngờ nhất.

Cứ chờ đó, Trương Vĩnh Khoa ạ!

Sương sớm.

Từng hạt sương long lanh nhẹ lăn dài trên tán lá xanh um sau trận mưa rào ban

tôi.

Đúng như người ta nói, sau cơn mưa trời lại sáng.

Hôm nay, quang cảnh thoáng đãng, tinh sạch hơn hẳn hôm qua.

Bầu trời trong vắt màu thiên nhiên tuyệt đẹp, trên nền trền trời chan hòa cung mây ấy là những hình thù đáng yêu, hóm hỉnh từng mỗi cụm mây xấp mịn như kẹo gòn, thu hút ánh nhìn từ chàng trai đang ngồi đó.

Nghiêng đầu tựa vào tấm kính trong suốt trong một khu khách sạn tiếng tâm ở một đất nước có vai trò lãnh đạo. Chàng

thanh niên với gương mặt thoáng nét buồn khẽ đẩy tia một vòng quanh khung cảnh thơ mộng trước mắt, hững hờ theo dõi nhịp sống ngày một trôi đi với từng nhịp thời gian trống vắng, không một ai để tâm sự. Với khung cảnh tuyệt đến thế thì cậu rất cần một người ở bên cạnh, vào lúc này. Nhưng, bất lực, vì lúc này, chẳng một ai bên cạnh cậu cả!

Reng reng reng

- Alo?

Chán nản nhắc máy với mớ tâm trạng hỗn độn, chàng trai kia khẽ nói vào điện thoại với chất giọng mệt mỏi.

Chàng trai ấy thừa biết ai là người hay thường gọi điện cho mình nên cũng chẳng hồi hộp hay vui mừng nữa. Nhưng, lần này, suy nghĩ của cậu đã sai hoàn toàn. Người vừa-gọi-đến không phải là người hay-gọi-điện cho cậu.

- Là tôi đây.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen đến khó quên, phải nói là không thể nào quên được. Chất giọng trầm trầm đơn điệu nói nhẹ vào điện thoại, cho thấy người gọi điện có tâm trạng rất điềm tĩnh, chẳng hề nghi ngờ hay tò mò, cứ như người gọi ấy đã biết rất rõ và tường tận mọi chuyện đã diễn ra vậy!

Đúng vậy! Chính anh chàng điển trai
Dương Chính An chứ không ai khác!

- ...

Im lặng hồi lâu, chàng trai đang nằm trên
chiếc giường rộng êm ái ấy nhanh chóng
ngồi bật dậy, vì ngạc nhiên. Cậu thừa
biết ai là người gọi điện, nhưng, tại sao
người đó lại biết...

Hừ!

Chết thật!

Tại sao cậu lại quên mất con người có
nhan sắc “trẻ hóa” kia lại thông thạo
mạng internet và các thủ thuật vi tính cơ

chứ?

Quả là một sai lầm lớn khi gọi điện để
“cảnh báo” anh chàng “muru trí” kia!

Trầm ngâm hồi lâu với dòng suy nghĩ khá
chính xác của mình, chàng trai ấy lạnh
lùng nói vào điện thoại với chất giọng
tĩnh bơ như không biết gì.

- Sao cậu...

Chưa kịp để ai đó nói hết câu của mình
thì người gọi đến đã hung hăng nói vào
điện thoại. Tráo trộn và đầy bất ngờ. Cứ
như một món quà tặng dành cho con
người thích “đùa” người khác kia!

- Im lặng và ra mở cửa cho tôi. Mau lên đi chủ tịch... Trương Vĩnh Khoa!

- Gì hả?

Tròn mắt ngạc nhiên, Vĩnh Khoa như không tin vào tai mình và những từ ngữ vừa vụt qua não bộ. Từng tế bào thần kinh như run lên bần bật khi trí não giàu vitamin... À, trí não giàu chất xám của mình đã phân tích kỹ lưỡng những thanh từ có phần quan trọng ấy xong.

Chuyện gì đang diễn ra thế?

Vĩnh Khoa đang “cư ngụ” tại Mỹ, không phải đang có mặt tại tổ chức ở Việt Nam. Tại sao lại phải ra mở cửa? Hiện giờ

Chính An vẫn đang ở Việt Nam kia mà?
Dù cho có thông thạo và rành về lĩnh vực
mạng thông tin thì Chính An cũng không
thể nào tìm được manh mối của cậu
nhanh đến vậy chứ?

Nghi ngờ nhìn về phía cửa phòng, Vĩnh
Khoa khẽ nhíu mày rồi bước nhẹ đến
cạnh cánh cửa đang đóng im lìm.

Có nên mở không?

Nếu đúng là Chính An, thì cậu phải giải
thích rõ mọi chuyện trong lúc này ư?

Còn nếu không phải... thì sao?

Điên thật! Đó đã đúng là giọng nói đặc

trung của Chính An rồi còn gì? Nhâm lẫn
sao cho được!

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 25

Chần chừ.

Do dự.

Cầm chặt chiếc điện thoại vừa lóe sáng trên tay, Vĩnh Khoa không ngừng nghi hoặc dán chặt mắt vào cánh cửa bất động trước tầm nhìn. Tư tưởng trong cậu đang đấu tranh mãnh liệt : Một là mở và giải thích với Chính An mọi chuyện. Hai là

không mở và lập tức trốn khỏi đây để
Chính An không tìm thấy.

Vòng luẩn quẩn tâm trí không ngừng dẫn
dắt Vĩnh Khoa đi hết mê cung này đến
mê cung khác, khiến cậu không tài nào
tập trung được.

Reng reng reng

Đột nhiên, chiếc điện thoại trong tay cậu
lại phát sáng và run liên hồi. Lần này,
người gọi là một người khác, không phải
anh chàng Chính An mưu lược.

Không hề nghĩ suy, Vĩnh Khoa thụt lùi lại
vài bước, ấn điện thoại và nghe.

- Hôm nay sao? Được, tôi biết rồi!

Cúp máy, Vĩnh Khoa khẽ thở dài rồi lùi lại thêm vài bước nữa. Khác với những lần do dự khi nãy, cậu không ngần ngại gì mà nhấn phím điện thoại để gọi cho phục vụ phòng. Chưa đầy 5 phút, cậu đã tiếng người phục vụ trước cửa phòng mình và người phục vụ kia đã thực hiện đúng những gì cậu nói qua điện thoại, không sót một chi tiết nào.

- Chào cậu, tôi được Vĩnh Khoa gọi đến bảo đón cậu. Hiện cậu Trương đang đợi cậu dưới sảnh khách sạn ạ!

- Ừ. Tôi biết rồi!

- Mời cậu theo tôi.

- Được.

Mẫu đối thoại ngắn gọn và xúc tích kia không thoát khỏi tai Vĩnh Khoa. Khá hài lòng với những gì vừa xảy ra, Vĩnh Khoa ung dung cho điện thoại vào túi rồi nhếch môi cười lạnh.

Đợi cho đến khi không còn một ai đứng trước cửa phòng mình thì Vĩnh Khoa mới nhẹ nhàng đặt tay lên tay vịn, đẩy nhẹ. Nụ cười trên khóe môi đỏ mọng vẫn nguyên vẹn.

Cạch!

Không gian bên ngoài khá lạnh và tươi mới, hàng mi cong vút khẽ chớp nhẹ vài cái rồi đột nhiên khựng hẳn trong làn gió tươi mát vừa tràn vào gang phòng ấm cúng.

Nụ cười trên khóe môi mộng đỏ cũng chẳng còn thấy đâu.

Ngạc nhiên nhìn người đang đứng trước mặt mình, Vĩnh Khoa chỉ biết trừng mắt khó tin chứ không nói gì. Cậu hoàn toàn bất động khi nhìn thấy anh chàng đang héch môi cười, như châm biếm.

Làm thế nào có thể chứ?

Tên phục vụ phòng đáng chết! Dám

không thực hiện nhiệm vụ được giao!

- Tôi thừa hiểu tính cậu, Vĩnh Khoa ạ!
Nên, người phục vụ ấy là vô tội. Định
không mời tôi vào phòng nói chuyện
sao?

- Cậu... - Bỗng, một ánh đèn sáng chói
lóa lên trong tâm trí Vĩnh Khoa. Cười
lạnh, cậu thản nhiên khoanh hai tay trước
ngực, gieo tia nhìn lạ lẫm lần dò xét lên
người anh chàng trước ngưỡng cửa hồi
lâu rồi ngờ nghệch cất giọng, nói với
gương mặt tỉnh bơ - ... là ai? Tôi có
quen cậu?

Khà khà!

Thật tài! Thật vẹn toàn! Cứ giả vờ như cậu đang mất trí nhớ cũng hay.

Cười thâm trong bụng, Vĩnh Khoa vẫn giương đôi mắt “thỏ non” của mình nhìn sang Chính An cứ như là hai người chưa từng gặp mặt nhau thật vậy. Tại sao con người này lại tài ba đến mức hoàn hảo như thế chứ? Nói dối mà không hề chớp mắt!

À, không! Cũng tương tự lúc Chính An lừa gạt cô nhóc cả tin Thiên Di đó thôi. Sẽ ra sao nếu Vĩnh Khoa biết chuyện tà trời đó nhỉ?

- ...

Grừ!!!

Cái tên này!

Định chơi trò mất trí nhớ nữa sao?

Cũ mèm!

Ho nhẹ, Chính An khẽ đảo mắt một vòng quanh con đường nhỏ trong khách sạn rồi nhếch môi cười gian manh. Chẳng nghĩ tình, Chính An thẳng thừng giơ tay lên, đẩy mạnh vào người Vĩnh Khoa khiến cậu thụt lùi lại vài bước chân, bước trở lại vào phòng. Theo đó, Chính An nhanh chân bước vào phòng và tiện tay đóng cửa, cài chốt khóa trong.

Nhanh, gọn, lẹ và đầy bất ngờ!

Có hơi ngạc nhiên nhưng Vĩnh Khoa vẫn cố giữ được bình tĩnh trước thái độ “muốn ăn đấm” của tên bạn thân thói tha Dương Chính An. Vờ “ngây thơ”, Vĩnh Khoa gằng giọng rồi gắt lên, đồng thời cũng chuyển ánh mắt không vui sang người lạ mặt vô duyên :

- Làm gì hả? Đã nói tôi và cậu không quen nhau. Có tin tôi gọi bảo vệ không?

Cười nhạt nhẽo, Chính Anh hát hàm, nói với giọng như ra lệnh, cùng điệu bộ gian manh khó lường :

- Gọi bảo vệ? Được, cứ thỏa thích. Tôi

chiều cậu!

Gậy ông đập lưng ông đây mà.

Còn gì để nói hay đề nghị biện đây
Trương Vĩnh Khoa?

- ...

Thấy Vĩnh Khoa im lặng không nói gì,
Chính An nhân cơ hội nói tiếp những gì
đã được dồn nén bấy lâu trong cậu, bằng
giọng căm phẫn, tức giận :

- Cậu rất muốn chết, đúng không? Có
biết vì chuyện cậu giả chết mà mọi người
dường như mất hết mọi dũng cảm để đối
mặt hay không? Khi hay tin, anh Vĩnh Kỳ

đường như ngã quy, cậu đã từng nhìn thấy anh ấy rơi nước mắt vì cậu chứ? Còn A Huân, ngày càng mất thần, chẳng còn vui vẻ, năng động như ngày nào. Ngay cả tôi, tôi cũng... Còn vợ cậu, cậu có biết khó khăn lắm bọn tôi mới giữ kín được chuyện này không? Nếu biết, cậu nghĩ sóc con có sống nổi không? Vì tan lễ của cậu tổ chức rất nhỏ nên bọn tôi đã lơ là và không hề xem mặt người mình đã chôn. Buồn cười thật, tại sao lúc này tôi mới nghĩ đến chuyện quan trọng đó nhỉ? Nếu biết được, người nằm dưới mồ không phải cậu thì bọn tôi đã không như thế rồi. Lần này, trò đùa của cậu là rất quá đáng, Trương Vĩnh Khoa ạ!

Kịch.

Tròn mắt ngạc nhiên, Chính An nhìn trùng trùng dáng người thanh niên anh tú vừa quỳ kịch xuống nền gạch hoa mĩ không chớp.

Sao chứ?

Con người hiên ngang trước giờ không bao giờ cuối đầu trước ai, nay lại có hành động thấp hèn đến như vậy ư? Việc gì mà Vĩnh Khoa lại phải quỳ rạp xuống đất như thế?

Tuy đã từng thấy Vĩnh Khoa rơi nước mắt nhưng chuyện đang xảy lúc này là chưa khi nào Chính An nhìn thấy. Thậm chí là chẳng một lúc nào, một thời khắc

nào anh chàng chủ tịch trẻ tuổi ấy lại đi làm như vậy cả.

Rốt cuộc là chuyện kinh khủng gì đã xảy ra? Tại sao... tại sao Vĩnh Khoa lại thay đổi đến mức này?

Bất động vài giây, cuối cùng, Chính An cũng lấy lại được bình tĩnh. Dẹp bỏ sự ngạc nhiên đang chiếm trọn tròn mắt, Chính An trầm giọng gọi khẽ :

- Cậu...

- Chính An, tôi... xin lỗi!

Sân bay :

- Thiên Di, em đi thật sao?

Với hơi thở gấp gáp vì chạy một mạch đến tận sân bay khi vừa nhận được tin nhắn từ cô nhóc tinh nghịch, Vĩnh Kỳ khó nhọc thốt lên từng chữ trong tiếng thở đứt quãng. Đưa ánh nhìn mong đợi nhìn cô nhóc hồi lâu, cậu lại chuyển mắt sang người con trai mà cậu đang căm hận lúc này đang đứng cạnh Thiên Di bé nhỏ.

Không sai! Anh chàng đứng cạnh cô chính là Minh Tuấn!

Tối hôm đó, sau khi nghe Chính An nói chuyện xong thì Thiên Di đã không ngừng

suy nghĩ. Cô nhóc không cho rằng Vĩnh Khoa đã đi công tác xa giống như lời Chính An thuật lại chút nào. Càng không tin Trương Vĩnh Khoa chồng cô lại đi đàn díu với con “mắm” nào bên ngoài.

Nếu có, chắc chắn cậu sẽ chết chắc!
Nhưng, điều đó rất hiếm để được xảy ra!

Một đêm trần trọc suy nghĩ về chồng mình, cuối cùng, Thiên Di đã đưa ra quyết định cho riêng mình khi nhận được dòng tin nhắn từ số điện thoại của anh chàng lớp trưởng lớp Hội họa, với nội dung :

“Di, Tuấn biết hiện giờ tâm trạng Di rất buồn bực, về chuyện của Vĩnh Khoa,

đúng chứ? Nhưng mà, Di nè, nếu một người con trai, một người chồng thực sự yêu thương người con gái, người vợ của mình, thì hẳn là anh chàng ấy sẽ không ra đi mà không hề nhấn nhủ điều gì với vợ mình. Và hẳn là, sẽ không bao giờ làm người yêu thương phải khóc. Vì, khi yêu, ai mà không muốn mang lại hạnh phúc cho đối phương. Di có cảm thấy mệt mỏi không? Mệt mỏi vì phải nghĩ nhiều và suy đoán lung tung? Mệt mỏi vì bị dày vò trong nước mắt? Mệt mỏi vì mọi thứ đang diễn ra? Với Tuấn, Di thật mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không còn đủ sức để chống chọi khi mọi thứ đã quá tải. Từ bỏ luôn là quyết định không dễ dàng, và rất ít người có thể làm được điều đó. Khi không hạnh phúc, bên nhau mà cứ dày

vò, đau khổ thì sao không buông tay nhau ra. Để không phải cắn rứt và cho rằng mình đã sai ngay từ lúc khởi đầu? Có lẽ, duyên của Di và Vĩnh Khoa đã hết. Có lẽ, số mệnh hai người đã đùa hai người quá lâu. Vậy thì, tại sao không tự giải thoát cho nhau, để Di không phải khóc khi không biết rằng chuyện gì đang diễn ra quanh mình? [...] Nếu muốn, Di hãy đi đâu đó cho thư thả. Tuấn sẽ là người đi cùng Di, Di nhé?”

Những gì Minh Tuấn viết trong tin nhắn điều là sự thật. Chúng đều là những gì luôn luẩn quẩn trong đầu của Thiên Di trong dạo gần đây. Và rồi, Thiên Di đã khóc, khóc mà chẳng biết lý do. Cô cũng chẳng cần biết Vĩnh Khoa đã giấu cô

chuyện gì, cũng chẳng cần biết hiện giờ
Vĩnh Khoa đang ở đâu.

Có quan trọng không chứ?

Thiên Di không quan tâm đến con người
đó nữa. Có lẽ, hai người nên sớm kết
thúc thì hơn!

“Di muốn thăm Thiên Vũ”

Sau khi đã trả lời lại tin nhắn của Minh
Tuấn, sóc con khế nằm xuống giường rồi
cố nhắm mắt để ngủ. Không hiểu sao, cô
lại chẳng thể chìm vào giấc ngủ và lãng
quên mọi chuyện được. Cho đến rất lâu,
rất rất lâu sau đó, đến khi không còn ý
thức được nữa thì cô nhóc mới dần dần

chìm vào giấc ngủ muộn. Tạo cảm giác thư giãn cho cái đầu đang căng cứng của mình.

Đó chính là nguyên do khiến Thiên Di chọn chuyến bay hôm nay để sang Mỹ cùng Minh Tuấn. Đáng ra, cô cũng định từ biệt Chính An, nhưng mà, gọi mãi chẳng thấy cậu nghe máy và tìm đến tổ chức cũng chẳng thấy bóng dáng anh chàng ấy đâu cả. Còn A Huân, vì hôm nay có ca mổ đột xuất nên anh chàng đành phải ở lại bệnh viện. Không đến tiễn sóc con được, cậu cũng rất tiếc.

Tạm biệt người anh cả Vĩnh Kỳ xong, Thiên Di khẽ cười nhẹ rồi kéo vali bước vào trong khi nghe thông báo vang lên.

Đứng đó, nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn khuất dần sau đám hành khách đông đúc, Vĩnh Kỳ tự trách mình, vo tay thành hình nắm đấm rồi xiết chặt.

Mong sao Thiên Di luôn luôn vui vẻ!

Bên cạnh cô nhóc lại là tên Minh Tuấn đáng chết mà không phải Vĩnh Khoa. Chết tiệt! Nếu không tại Minh Tuấn thì hiện giờ, người đi cùng Thiên Di bé nhỏ phải là Vĩnh Khoa mới đúng. Nếu không vì Minh Tuấn, thì giờ họ đã được hạnh phúc bên nhau...

Nhưng, đời đâu như là mơ. Chẳng ai có thể ngờ mọi chuyện lại đi theo chiều

hương như thế cả. Có muốn cũng chẳng thể nào ngăn cản được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26

Anh nắm bàn mai soi nhẹ vào hàng ghế đá trong khoảng sân đầy cỏ dại. Mùi sương đêm còn đọng lại theo gió thoang thoang bay đi, chốc lát lại hòa tan rồi lẫn vào không khí. Từng hạt sương long lanh rơi khẽ xuống nền đất ẩm ương, thấm vào đất. Một quang cảnh thật yên ả, thanh bình và nhẹ nhàng với những thứ dịu dịu, vừa tầm mắt.

Phía bên kia đường, dòng người đông đúc không ngừng ngược xuôi hết như bị cuốn theo dòng chảy của thời gian. Hồi hải. Vội vã. Để chóng bắt kịp chuyển xe của cuộc sống.

Ngược lại với những thứ đang diễn ra để đón chào ngày mới là một tâm trạng hỗn độn rối vò như tơ sau một đêm trằn trọc không ngủ.

Thở dài, Chính An khẽ ngẩng đầu nhìn lên nền trời xanh thăm thẳm.

Ngày hôm qua, cậu đã thu xếp mọi chuyện để lập tức bay đến nơi có vị chủ tịch trẻ đang “ẩn mình” với ý nghĩ sẽ làm rõ mọi chuyện và trừng trị con người

đáng bị “ăn đấm” kia. Khi đến nơi, cậu còn mém xiu nữa là lại mắc lừa tên chủ tịch đáng chết. Nhưng mà cũng may thật, sau bao năm tháng cùng làm việc với nhau thì Chính An cũng đã dần nắm bắt hết thấy mọi “thói hư tật xấu” của tên bạn trời đánh của mình.

Ngay lúc đứng trước cánh cửa phòng đóng chặt, Chính An đã dồn hết chất xám lại một nơi trong não bộ, vận dụng hết kiến thức và kỹ năng được tích lũy để đối phó với những mưu lược khôn khéo của Vĩnh Khoa. Mập mờ trong lối suy luận với nhiều chiều hướng, cuối cùng Chính An đã rút ra được hai suy đoán có khả năng “đỉnh” cao nhất. Điều đầu tiên, tên ngốc trong phòng sẽ giữ im lặng tuyệt

đôi và không màng đến tiếng gõ cửa cũng như giọng nói gọi cửa quen thuộc. Điều thứ hai, một con mồi khác sẽ được sử dụng để dẫn dụ Chính An rời khỏi khách sạn trong thời gian sớm nhất. Và tất nhiên, mọi thứ không ngoài dự đoán và điều nằm gọn trong tầm kiểm soát của Chính An nên cậu mới ứng phó nhanh chóng và đánh lừa được ai kia.

Đúng như người ta thường nói : Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Ở gần Vĩnh Khoa lâu đến như vậy, lẽ nào Chính An lại không sưu tập được nhiều chiêu bổ ích cơ chứ!

Gặp được “kẻ giả chết” bằng xương bằng thịt trước tầm mắt, Chính An không

khỏi “ngõ ngang và xúc động”. Trong đầu cậu lúc ấy dường như chỉ muốn hỏi rõ Vĩnh Khoa mọi điều. Đơn giản bởi Chính An مطم chắc rằng Vĩnh Khoa sẽ không hành động một cách ngu ngốc và không lý do như vậy. Hẳn là trong chuyện này vẫn còn chuyện Chính An chưa biết đến. Nhưng, dù thế nào đi chăng nữa, sự việc Vĩnh Khoa đã và đang làm vẫn không thể nào tha thứ một cách dễ dàng được.

Ngay thời điểm Vĩnh Khoa quỳ kịch xuống nền gạch hoa mĩ sang trọng, trông mắt Chính An như dẫn ra hết cỡ, bộc lộ sự ngạc nhiên khôn cùng. Sau đó, những gì được Vĩnh Khoa giấu trong lòng bấy lâu như nước vỡ bờ, kể hết mọi sự trong

thâm tâm bao ngày qua. Và giải thích luôn cả nỗi thống khổ của mình đang bị đè nén bao lâu nay.

Ngay đêm hôm đó, mọi sự đã được làm rõ, chẳng còn mỗi nghi vấn nào tồn tại nữa.

Cả người như cứng đờ khi nghe Vĩnh Khoa buồn bã thuật lại câu chuyện có nguy cơ bị chôn vùi trong quá khứ.

Vĩnh Khoa vừa đáng trách, vừa đáng “đánh”, chẳng hề đáng thương tí nào khi ngóc ngách sử dụng cách hóa tan thù hận như vậy!

Câu hỏi đầu tiên được đặt ra trong đầu

Chính An và giành riêng cho Vĩnh Khoa chính là : Tại sao lúc đó cậu không nói với bọn tôi. Cùng nhau tìm hướng giải quyết?

Nhưng, những từ ấy như nghẹn lại ở cổ họng khi Chính An nhìn thấy gương mặt u buồn của Vĩnh Khoa. Khoảng thời gian qua, chắc chắn Vĩnh Khoa cũng đã rất đau khổ và nhớ con sóc nghịch ngợm ở nhà.

Đột nhiên, nghĩ đến Thiên Di, Chính An chợt cảm thấy cắn rứt lương tâm và có lỗi thật lớn đối với cô. Trông khi Vĩnh Khoa đang cố kìm nén cảm xúc và ẩn thân như một kẻ có tội chỉ vì muốn kết thúc thù hận trong lòng Minh Tuấn thì

Chính An lại nở lòng đi bêu rêu với
Thiên Di rằng Vĩnh Khoa đi ngoại tình!

Ôi !!

Dương Chính An ơi Dương Chính An,
cậu lần này chết chắc với chủ tịch
Trương rồi. Hic hic...

* * *

Quá khứ :

Thời khắc Vĩnh Khoa vừa tỉnh lại và
ngiêng mình cử động để đón nhận luồng
sáng mới sau bao ngày ngủ vùi.

Cạch!

Tiếng mở cửa đập tan cái ý nghĩ đón nắng mới trong đầu Vĩnh Khoa ngay lập tức. Đồng thời, một tiếng động nhỏ nữa lại vang lên ngay sau đó. Không quá mê mụi để không nhận ra rằng người đang đứng trước mặt mình là người nào và nhận biết được cánh cửa đã được khóa trái cùng lúc với một vật thể đen kình, lạnh buốt được giơ lên không trung trong tích tắc.

Giương đôi mắt hơi mệt nhìn về phía đối diện, Vĩnh Khoa điềm đạm héch đôi môi tái nhợt của mình lên rồi khẽ nói nhỏ, với chất giọng yếu ớt của một bệnh nhân vừa tỉnh lại sau chuỗi ngày dài hôn mê, ngập chìm trong khoảng không cô đơn đầy

bóng tôi.

- Cậu đến đây tìm tôi cũng đâu cần mang theo vũ khí?

Cười nhạt, Minh Tuấn nhếch môi khinh bỉ rồi ném cái nhìn giận dữ sang Vĩnh Khoa, gất lên :

- Tôi không tìm anh. Tôi đến để giết anh. Còn ngạc nhiên khi tôi đem thứ này đến đây nữa không, Trương Vĩnh Khoa?

Hơi sững người trước thái độ quá đáng của anh chàng cùng lớp với vợ mình, Vĩnh Khoa khẽ nhú mày nghi hoặc. Rõ ràng cậu không làm gì hại đến Minh Tuấn, tại sao Minh Tuấn lại dùng ánh

nhìn hung hăng, thù hận và giọng nói oán trách để nói với cậu?

Trước khi Vĩnh Khoa định cất giọng thì chất giọng mạnh mẽ, kiêu căng của Minh Tuấn đã cướp quyền nói trước :

- Vị bác sĩ già làm ở gia đình anh, nhớ chứ? Ông ấy chính là người tôi yêu quý nhất. Tại sao anh lại được quyền sống sót mà ông ấy thì không? Chính anh đã hại ông ấy phải ra nông nỗi ấy!

Vị bác sĩ già làm ở gia đình cậu... Lẽ nào là... Wen?

Rõ ràng rồi!

Vậy ra, Minh Tuấn có quan hệ thân thuộc với Wen!

Chết tiệt!

Chỉ vừa mới tỉnh dậy sau chuỗi ngày dài mê man cùng bóng tối u mê, Vĩnh Khoa vẫn chưa phục hồi sức khỏe và lấy lại thần sắc của mình. Chưa kể đến chuyện Vĩnh Khoa không hề muốn nhắc đến chuyện đau thương của tàn dương quá khứ khi đó. Vì cứu Wen, người cậu luôn kính trọng và quý mến cho dù có gây thương tổn cho cậu, người luôn tin tưởng ông nhất. Vào thời khắc cuối cùng trước khi sự việc tan thương xảy đến, Vĩnh Khoa luôn ôm mong muốn có thể dùng lời nói chân thành của mình để xóa tan

lòng tham vô đáy trong Wen. Nhưng, mọi chuyện xảy đến quá bất ngờ, bất ngờ đến mức Vĩnh Khoa sẽ mất luôn tính mạng của mình nếu không được cứu chữa kịp thời. Trong tận thâm tâm của mình, Vĩnh Khoa không hề muốn mọi chuyện đi theo chiều hướng tiêu cực như thế chút nào. Cậu không hề muốn!

Lúc này, Minh Tuấn – người thân của Wen – lại đích thân tìm đến ngay thời khắc cậu vừa tỉnh thức. Thật trùng hợp! Có lẽ, Vĩnh Khoa đã nợ Minh Tuấn một món nợ lớn vì cậu đã vô dụng đến mức không cứu nổi một mạng người.

Vẫn điềm nhiên quan sát Minh Tuấn, Vĩnh Khoa khẽ thờ dài rồi chậm rãi cất

giọng. Nếu muốn, cậu sẽ thuật lại mọi việc của đêm ấy cho Minh Tuấn nghe. Thật sự thì lúc này Vĩnh Khoa đã quá mệt mỏi rồi, cậu không muốn phải hận thù một ai cả, và càng không muốn một ai khác phải thù hận mình. Vì đâu đó trong con người vẫn còn tồn tại thứ tình cảm gọi là vị tha.

- Minh Tuấn, tôi thật sự rất tiếc khi không cứu được Wen. Đối với tôi, Wen là một người đáng kính ngưỡng. Tôi rất biết ơn và quý ông ấy. Chỉ là, tôi không lường trước được lòng tham của con người lại khiến tâm trí người ta ngu muội đến vậy. Sự việc đau thương hôm đó, tôi thật sự không muốn chút nào. Tôi đã cố hết sức mình để mong cứu được tất cả

mọi người, đặc biệt là Wen. Nhưng, chỉ với sức của một mình tôi thì việc đó gần như là không thể. Tôi đã liều lĩnh để xong vào cứu Wen, nhưng không được...

- Hừ, đừng biện minh cho hành động hại người của anh, Trương Vĩnh Khoa ạ. Tôi không tin anh lại “cao thượng” đến vậy trông khi ba nuôi tôi lại muốn hại cậu!

Thì ra là ba nuôi!

Nghĩ thầm, Vĩnh Khoa cố rướn người ngồi dậy một cách khó nhọc. Sau khi đã định được cả thân hình yếu sức của mình trên chiếc giường lạnh buốt, Vĩnh Khoa khẽ tựa lưng vào thanh giường, gieo đôi mắt mệt mỏi nhìn Minh Tuấn, nói rõ :

- Tôi không biện minh.

Tin làm sao được khi trong lòng Minh Tuấn bây giờ chỉ chất chứa toàn hận thù?

Cười nhạt với ý nghĩ mỉa mai câu nói của Vĩnh Khoa, Minh Tuấn hạ giọng châm biếm. Cùng lúc đó, cậu duỗi nhẹ chân trên nền gạch nóng mùi thuốc sát trùng, đến trước mặt Vĩnh Khoa và chia thẳng nóng súng đen kình, lạnh toát vào đầu Vĩnh Khoa.

- Hừ, những gì anh đang nói ý ám chỉ anh là người tốt, còn ông ấy là kẻ xấu, không phải sao?

- Tin hay không tùy cậu!

- Suy cho cùng thì anh cũng chỉ là một tên gian ngoa mà thôi. Cứu người ư? Tôi cóc tin! Chẳng phải anh rất muốn nhìn thấy ông ấy chết hay sao?

Thái độ giận dữ của Minh Tuấn vẫn chẳng làm lung lay Vĩnh Khoa hay thậm chí là dọa dẫm để cậu run sợ. Vì Trương Vĩnh Khoa nào phải kẻ hèn nhát!

Bình thần nhìn chằm chằm Minh Tuấn, Vĩnh Khoa mau chóng tập trung mọi chất xám vốn có trong trí não của mình lại vị trí cần thiết, sau đó bình tâm mà suy ngẫm, tìm ra cách giải quyết êm thỏa cho đôi bên và đánh tan lòng thù hận vốn có

của con người.

- Cậu hận tôi? Và rất muốn giết tôi?

- Còn phải hỏi sao? Tôi không nghĩ một người thông minh như anh lại có lúc ngu ngốc đến vậy?

Bỏ qua lời thách thức của anh bạn trẻ nóng nảy, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi trầm tĩnh nói tiếp. Phải chăng cậu đã nghĩ ra cách hay nào đó để giải quyết mọi chuyện?

- Vậy thì, một mạng đổi một mạng.
Okay?

- Okay! Tôi rất thích lối giải quyết nhanh

- gọn của cậu đây, chủ tịch Trương ạ!

Cùng lúc đó, Minh Tuấn giơ cao cánh tay cầm súng của mình lên trên, ngang thái dương của kẻ thù, toan bóp cò thì bị chất giọng trầm trầm lạnh toát của Vĩnh Khoa ngăn lại :

- Diên! Tôi không kêu cậu giết tôi bằng cách này! Cậu muốn đi tù à?

- ...

Ngơ ngác nhìn anh chàng đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết mà vẫn còn tâm trạng dùng những ngôn từ đùa giỡn để đàm thoại cùng mình, Minh Tuấn nghi hoặc nhíu mày nhìn Vĩnh Khoa hồi

lâu như không hiểu. Mà thật sự là Minh Tuấn hoàn toàn không hiểu Vĩnh Khoa đang ám chỉ điều gì nữa!

Trong khi Minh Tuấn vẫn im lặng và suy nghĩ những gì Vĩnh Khoa ám chỉ thì bên đây, Vĩnh Khoa đã đoạt quyền nói trước, vẫn bằng giọng lạnh tanh vốn có của mình.

- Cậu vẫn chưa hiểu yêu cầu của tôi? Minh Tuấn này, những điều tôi nói với cậu điều là sự thật. Tôi chỉ tiếc cậu không được tận mắt chứng kiến mọi chuyện và gặp mặt Wen lần cuối. Về chuyện “một mạng đổi một mạng” cậu có thể hiểu nom na thế này. Tôi sẽ chết như cậu muốn, nhưng là chết “giả”. Cũng sẽ

có đám tan và chuyện này chỉ mình tôi và cậu biết. Có như vậy, mọi thứ mới thật tự nhiên như thật. Khi Wen mất, cậu đau lòng và hận tôi. Như vậy, khi tôi chết, cũng sẽ có người đau lòng và hận cậu. Trong thời gian “chết giả”, tôi sẽ mất tích cho đến khi cậu bình tâm trở lại và hận thù trong cậu tiêu tan hẳn. Cậu thấy thế nào? Yêu cầu của tôi có vẻ rất hợp lẽ. Một mặt, cậu sẽ không đi tù vì tội mưu sát người tài năng. Mặt khác, tay cậu chẳng nhuốm máu, vì đôi tay của cậu là để tạo ra những bức tranh đẹp như thật. Và quan trọng, mọi người sẽ không gây thêm thù hận cho nhau.

Những thanh từ trầm lạnh thoát ra từ đôi môi nhợt nhạt của Vĩnh Khoa đi sâu vào

dòng suy nghĩ của Minh Tuấn và mọi thứ khựng lại khi Vĩnh Khoa thoáng ám chỉ đến người sẽ đau lòng và hận cậu. Như vậy, khác nào nói rằng Thiên Di sẽ hận cậu, oán trách cậu. Vì Vĩnh Khoa là chồng, là người mà cô nhóc yêu thương cơ mà.

Chỉ nghĩ đến đó thôi là Minh Tuấn đã quặng lòng rồi. Minh Tuấn không hề muốn Thiên Di hận cậu chút nào cả!

Đột nhiên, trong đầu Minh Tuấn dấy lên một ý nghĩ. Nếu như vậy, giao ước giữa cậu và Vĩnh Khoa sẽ được thực hiện. Trong khoảng thời gian ấy, Minh Tuấn sẽ tìm hiểu nguyên do của tất cả mọi chuyện về Wen, về Vĩnh Khoa để xác minh sự

thật mà Vĩnh Khoa vừa kể. Đồng thời, Vĩnh Khoa cũng phải thực hiện một điều kiện do Minh Tuấn đặt ra. Vậy mới công bình!

Hạ nòng súng đầy mùi chết chóc xuống, Minh Tuấn ung dung cất vật thể nguy hiểm ấy vào túi rồi hất mặt về phía Vĩnh Khoa, trầm giọng bảo :

- Được. Và tôi cũng có điều kiện dành cho anh!

- Tôi đồng ý!

- Oh, anh chưa nghe điều kiện của tôi mà lại đồng ý sớm vậy. Không sợ sẽ hối hận ư?

Sở dĩ Vĩnh Khoa đồng ý một cách nhanh đến độ choáng như vậy là do tận sâu trong đáy lòng mình, Vĩnh Khoa vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Minh Tuấn vì cậu không cứu được Wen. Nhưng nào ngờ, điều kiện mà Minh Tuấn đưa ra lại vượt quá mức tưởng tượng của Vĩnh Khoa.

- Rời xa Thiên Di, mãi mãi. Và cô ấy sẽ thuộc về tôi. Anh làm được chứ? Đừng quên là anh vừa đồng ý với tôi đây, chủ tịch Trương!

- Cậu...

Sững người trước những gì Minh Tuấn vừa thốt ra, Vĩnh Khoa chỉ biết trừng mắt

nhìn chăm chăm Minh Tuấn mà không nói được một lời nào. Làm sao có thể chứ? Cậu làm sao có thể rời xa cô vợ ngốc nghếch của mình, thậm chí là vài ngày cũng đã làm cậu muốn phát điên lên rồi.

Không dừng lại ở đó, Minh Tuấn tiếp tục khẳng định yêu cầu của mình trước Vĩnh Khoa, một cách thẳng thừng đến độ khiến Vĩnh Khoa đau buốt tim khi nghĩ đến yêu cầu khó khăn ấy :

- Nói lời phải giữ lấy lời đấy!

- Nhưng...

- Vậy nhé!

- Không được!

Lạnh lùng gạt bỏ yêu cầu đáng ghét của Minh Tuấn sang một bên, Vĩnh Khoa hung hăng nghiêng rằng như muốn xông đến đâm ngay vào mặt Minh Tuấn mà quên rằng mình vẫn còn rất yếu.

- Được. Thêm một điều nữa vậy. Anh sẽ mất tích trong khoảng thời gian không xác định, cho đến khi anh tìm được Thiên Di. Okay?

- Sao?

- Trong thời gian anh mất tích, tôi sẽ thay anh chăm sóc và đưa Thiên Di đi khỏi anh. Nếu trong tương lai gần anh tìm

được Thiên Di thì tôi sẽ chịu thua trước anh, dẹp bỏ hận thù và tiếp tục thực hiện ước mơ của mình. Còn ngược lại, Thiên Di sẽ mãi thuộc về tôi, anh sẽ mất cô ấy vĩnh viễn.

- ...

- Vậy nhé!

Rời đi sau những lời khẳng định của mình, Minh Tuấn đuổi thẳng chân trên nền gạch trắng đầy mùi thuốc sát trùng, bỏ đi trước ánh nhìn như muốn phản đối của Vĩnh Khoa.

Minh Tuấn đi rồi, chỉ còn lại một mình Vĩnh Khoa trong căn phòng lạnh lẽo. Chỉ

có căn phòng ấy mới hiểu rõ mọi chuyện và biết được bí mật giữa hai chàng trai trẻ.

Điều kiện Minh Tuấn đưa ra, Vĩnh Khoa thật chẳng muốn thực hiện. Hẳn là Minh Tuấn sẽ đưa Thiên Di đến một nơi mà Vĩnh Khoa vĩnh viễn không tìm được. Vậy thì làm sao...

Khốn khiếp!

Ngay từ lúc đầu, Vĩnh Khoa đã không nên đề ra giao ước điên rồ kia và đừng nên đồng ý thoả thuận vô lý do Minh Tuấn đề ra.

Không!

Đáng ra Vĩnh Khoa dừng bao giờ đồng ý trước khi nghe điều kiện của Minh Tuấn mới đúng. Nếu cậu chịu nghiêm túc và suy nghĩ kĩ càng hơn thì mọi việc đã không nằm trong tầm kiểm soát của Minh Tuấn rồi.

Ngoài kia, bầu trời quang đãng.

Gió vẫn thổi đưa nhành cây cạnh cửa sổ.

Chỉ có điều, tâm trạng hiện giờ của người vừa hồi phục sau bao ngày biếng lười nằm yên trên chiếc giường lạnh lẽo trong bệnh viện lại không được tốt.

Chuối ngày thên thang phía trước sẽ ra sao đây khi phải rời xa cô nhóc nghịch

ngọt, đáng yêu?

Vĩnh Khoa thật chẳng dám nghĩ tiếp nữa!

* * *

Hiện tại :

Tiếng xào xạc khi mỗi chiếc lá xanh tươi va chạm vào nhau do gió thúc đẩy đánh tan dòng suy nghĩ của Chính An ngay lập tức.

Một lúc lâu, bờ môi kia mới khẽ động đây khi vừa nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang từ từ tiến đến phía mình :

- Cậu phải đi bây giờ sao?

Nét mặt bình thản xen chút buồn thầm kín bỗng nhiên rực sáng dưới tia sáng ấm từ ông Mặt trời trên cao. Sải nhẹ đôi chân trên bờ cỏ xanh mượt, Vĩnh Khoa khẽ đẩy mắt về phía Chính An rồi hếch môi, tạo nụ cười có như không khi nghe được câu hỏi thoáng qua của cậu bạn thân.

- Ừ!

- Sao nhanh vậy?

Ngớ người, Chính An nghi ngờ hỏi lại với nét mặt hung tợn. Tính đùa nhau chẳng! Chính An tốn công, tốn sức để truy tìm tung tích và địa điểm nơi ở của

Vĩnh Khoa. Hơn nữa, cậu còn phải tốn tiền vé máy bay để bay chuyến sớm nhất sang đây nữa là.

Vậy mà bây giờ, một câu nói của Vĩnh Khoa thôi cũng đã khiến Chính An rụng rời tay chân trong thoáng chốc.

- Vì Minh Tuấn đã đề nghị!

Thản nhiên đáp lời Chính An, Vĩnh Khoa còn chẳng buồn ngó xem tâm trạng Chính An thế nào. Vậy nên, chủ tịch Trương không hề biết được Chính An đang dần nổi giận.

Đưa đôi mắt phùng phùng lửa giận nhìn sang bờ vai của con người đáng ghét,

Chính An nghiên răng ken két, hết như muốn ngăn cho lửa giận đừng tràn ra ngoài và bùng nổ dữ dội.

- Tên ngốc này, tại sao cậu lại phải ngoan ngoãn nghe lời thằng nhóc đó chứ?

Đáp lại thái độ hung hãn của Chính An vẫn là giọng điệu điềm nhiên đến bất ngờ của Vĩnh Khoa. Đơn giản bởi Vĩnh Khoa vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy gương mặt ai kia vì cậu đang bận ngắm trời, ngắm mây.

- Tôi đã hứa rồi nên phải giữ lời!

- Cậu... thiệt là...

Giờ đây, mức độ sôi máu trong người Chính An đã và đang được dâng lên. Cao ngất ngưỡng!

- Đừng lo, Chính An à. Tôi vẫn ổn mà!

- Ổn? Ổn cái đầu nhà cậu!

- ...

Đột nhiên, như dự đoán được sắc mặt của Chính An khi thốt lên những lời lẽ ban nãy, Vĩnh Khoa chậm rãi quay người lại đối diện Chính An và... ngạc nhiên khi tia nhìn lạnh thoáng chạm ngay tròng mắt rực lửa.

- Cậu đừng quên là vẫn nợ bọn tôi một

món nợ. Tôi còn chưa trừng phạt cậu về chuyện quá đáng vừa qua nữa đây!

Gì thế này?

Khi không Chính An lại nổi giận dùng dùng thế kia?

Nghĩ lại, Vĩnh Khoa cũng thấy mình thật quá đáng. Nhưng lúc này không phải lúc để cậu nhận tội với mọi người.

Không được! Vĩnh Khoa phải mau chóng rời khỏi nơi đây và trốn luôn “sự truy lùng” của Dương Chính An mới được!

Nhưng, trễ mất rồi!

Ngay khi Vĩnh Khoa vừa định xoay người bước đi thì chất giọng hù dọa man rợn của Chính An đã vang lên cùng lúc với tiếng lạo xạo của lá cây. Nghe càng thêm rợn người hơn nữa!

- Cậu! Theo tôi về Việt Nam! Ngay và luôn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27

Xoảng!

Tiếng thủy tinh va vào nền gạch trơn bóng vang lên, vọng đến tận hành lang

vắng người. Tiếng vọng vang mãi một lúc sau thì mới tắt hút.

Từng mảnh vỡ nhỏ li tí, lấp lánh phản chiếu màu nắng dịu dịu.

Nước vương vãi khắp phòng.

Như hóa thành tượng đá ngàn năm trong một giây ngắn ngủi khi đôi mắt bản thân của mình thoáng nhìn thấy bóng dáng một ai đó, A Huân lặng người. Giống như bị tử thần rút hồn khỏi xác, chàng bác sĩ trẻ không hề chớp mắt mà tập trung nhìn trân trân vào con người đang có mặt trong phòng làm việc của mình vừa vài giây.

Giây phút cậu thần thờ buông thông tách

nước ấm vừa rót từ phòng nghỉ về phòng làm việc, thời gian như ngừng trôi.

Bàn tay kia vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu, không hề lay động hay có bất kì dấu hiệu nào cho thấy sẽ nhúc nhích.

Nhận thấy sự ngạc nhiên quá lớn của A Huân, Chính An đang đứng đó vội bước đến cạnh anh chàng bác sĩ trẻ, nói với giọng trầm trầm :

- A Huân!

- ...

Bị giọng nói của Chính An “kéo về” với thực tại, A Huân chớp nhẹ mi mắt vài cái

rồi tròn mắt, quay sang nhìn Chính An như không tin. Đưa tay dụi nhẹ mắt mình, A Huân tiếp tục tròn mắt nhìn sang người phía trước, lâu thật lâu.

Sở dĩ A Huân có những biểu hiện ấy là vì dạo này cậu luôn ở trong tình trạng căng thẳng khi ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ, hiệu suất công việc ngày một tăng. Điều đó khiến thời gian của A Huân như bị rút cạn kiệt, và cậu như dần quên đi mọi chuyện liên quan đến Vĩnh Khoa vậy.

Nhưng hôm nay, khi vừa trải qua chuỗi ngày lê thê của những đêm làm việc và những ca mổ không báo trước thì A Huân mới có được vài giây phút thư giãn.

Trước khi đẩy cửa bước vào phòng làm việc của mình thì A Huân dường như quên đi việc Vĩnh Khoa đã chết. Cửa phòng vừa hé mở, đột nhiên lại trông thấy nét mặt quen thuộc đến thế, tất cả như khơi lại trong A Huân một mảng chuyện đau thương mà cậu không hề muốn tin là sự thật và cũng chẳng hề muốn nhớ đến chút nào.

Cười nhẹ, Vĩnh Khoa thả nhiên nhún vai rồi tiến tới trước vài bước chân. Khi đã đứng trước tia nhìn ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ của anh chàng bác sĩ A Huân thì Vĩnh Khoa mới chậm rãi cất chất giọng trầm lạnh quen thuộc của mình lên, phá tan cái yên tĩnh khó chịu trong gang phòng đầy mùi thuốc sát trùng nơi bệnh

viện :

- A Huân, thành thật xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra khi trước!

Đột nhiên, tinh thần như thoát khỏi bóng tối mê mị vừa rồi. A Huân lẳng lẳng trở về ghế ngồi, thả nhẹ mình xuống đó rồi cười nhẹ khi hiểu ra trò mưu mẹo của Chính An. Một lúc sau, cậu ôn tồn cất giọng :

- Chính An, có cần thiết phải nhờ Vĩnh Kỳ làm trò này không? Chuyện qua rồi cứ để qua đi, không nhất thiết lập lại đâu.

- Không...

- Chính An.

Chặn ngang lời Chính An, Vĩnh Khoa nháy mắt ra hiệu cho cậu bạn im lặng. Nhận được dấu hiệu từ chủ tịch Trương, Chính An khẽ lườm nhẹ rồi gật đầu đồng ý cùng nụ cười gượng trên khóe môi. Thật ra, những gì Chính An đang nghĩ trong đầu là thế này : Hừ, đã làm chuyện có lỗi còn nháy mắt với tôi? Đợi sau khi làm rõ mọi chuyện thì cậu chết chắc với bọn tôi đây, Vĩnh Khoa à!

Ngồi xuống ghế, Vĩnh Khoa ung dung quan sát nét mặt A Huân một lúc rồi đột nhiên mỉm cười. Điều đó cho thấy Vĩnh Khoa vẫn chưa cảnh giác được “âm

muru” trả thù của Chính An dành cho mình, vì Vĩnh Khoa vẫn còn tâm trạng đề mà trêu ghẹo người khác cơ mà.

Ho nhẹ, Vĩnh Khoa điềm nhiên cất giọng. Mắt vẫn không ngừng dõi theo mọi nhất cử nhất động của anh chàng bác sĩ tài giỏi.

- A Huân, chuyện của Vĩnh Khoa làm cậu rất buồn, đúng không?

Nhíu mày, A Huân dừng ngay việc đang làm lại. Trong đầu A Huân hiện giờ là một ngàn lẻ một vạn lời nhận xét về Trương Vĩnh Kỳ. Đơn giản bởi A Huân vẫn đinh ninh rằng người trước mặt là Vĩnh Kỳ. Và trò khỉ giữa Chính An cùng

Vĩnh Kỳ đã bị cậu nhìn thấu.

Đẩy mắt về phía con người vừa thốt ra những câu nói vô duyên kia, A Huân lãnh đạm nói :

- Thế còn anh, anh không hề buồn sao, Vĩnh Kỳ?

- Oh, vậy ra Vĩnh Khoa cũng khá quan trọng đối với mọi người nhỉ?

Bỏ qua câu nói của A Huân, Vĩnh Khoa tiếp tục chiêu trò của mình mà không hề để ý thấy rằng có một ánh mắt hình viên đạn đang nhìn cậu chậm chậm từ ngay khi lời nói của cậu được tuôn ra khi này.

Vâng! Là Dương Chính An!

Ở một góc phòng, Chính An hằm hằm nhìn Vĩnh Khoa như muốn nuốt tươi cậu ngay lập tức. Thật chẳng biết Vĩnh Khoa đang nghĩ gì trong đầu mà lại đi nói những lời lẽ như thế để nâng cấp tội lỗi của mình lên vài bậc nữa. Hay... vì vắng xa mọi người lâu quá nên đâm ra... điên?

Nghĩ thầm, Chính An tự gật gù rồi tự kết luận và đưa ra kết quả cuối cùng cho lỗi suy ngẫm bảy giờ của mình. Nếu thật sự có chuyện như thế thì cậu sẽ sớm “tổng cổ” tên thói tha Trương Vĩnh Khoa này vào... nhà xác mất!

Hơi bức bối vì lời nói mang tính khiêu chiến của Vĩnh Kỳ, A Huân hơi nhú mày khó chịu. Dẹp đóng hồ sơ bệnh án sang một bên của chiếc bàn ngập hồ sơ, A Huân đặt nhẹ hai tay lên mặt kính trong suốt, nhẹ nhàng cất giọng. Nhưng ẩn chứa trong câu nói tưởng như nhẹ tựa sóng biển lúc hoàng hôn ấy lại là một viên đạn vô hình trượt ngang sườn độc trí tuệ.

- Với trách nhiệm là một bác sĩ của bệnh viện này, tôi đề nghị anh nên mau chóng làm hồ sơ nhập viện. Vào khoa... thần kinh, ngay bây giờ!

Cũng may là đang tựa lưng vào thành tường trắng nên Chính An mới không té nhào ra phía sau một cách bất ngờ. Hả hê

với lời nói khích tướng của anh chàng điển trai A Huân, Chính An cười ngất ngẽo một cách lén lút. Thật không ngờ, tài “ăn nói” của bác sĩ Huân ngày càng chuẩn và phóng ra nhiều lưỡi dao bén đến bất ngờ. Xem ra, những người “ở chung” với cánh tay đắc lực và cái đầu trọng tâm của Demon dần dần đã được “huấn luyện” một cách “ngghiêm khắc” về biệt tài ăn nói. Với cái đà này, chắc chắn tương lai A Huân sẽ học được nhiều, nhiều và nhiều thứ “hay ho” hơn rồi!

Dùng chiêu công kích không thành, Vĩnh Khoa đại bại nặng nề đành ôm hận ngậm ngùi. Không vội bỏ cuộc trong trận chiến đầu tiên, chủ tịch Trương vẫn ngoan cố cứng đầu đóng vai Vĩnh Kỳ nhằm mục

đích “bôi nhọ” thanh danh anh song sinh của mình.

- A Huân, cậu đang làm gì vậy?

Dở hơi! Đúng thật là dở hơi!

Trầm ngâm nhìn xoáy con người hết thuốc chữa trước mặt, A Huân héch môi rồi thản nhiên đáp :

- Anh cũng biết rằng tôi rất bận sao? Vậy có phiền không nếu tôi trịnh trọng mời anh rời khỏi nơi này, Trương Vĩnh Kỳ?

Rầm!

Cánh cửa phòng làm việc được đánh bật

một cách bất thình lình và gây ra tiếng ồn nhất định, ảnh hưởng đến những thành phần có mặt trong gian phòng tràn mùi thuốc sát trùng.

Người ngoài cửa dùng dùng nổi giận. Tròng mắt hằn mạnh tia đỏ khiến gương mặt trông hung bạo hằn hoi. Nói cách khác là rất giống quái thú vừa xông chuồn và muốn thịt kẻ nào vừa xuất hiện trước mặt.

Vốn dĩ định đến tìm A Huân tán gẫu và hỏi tung tích của anh chàng Chính An nên Vĩnh Kỳ mới vội vội vàng vàng chạy đến nhà hàng, đánh no nê một bữa. Sau đó còn gọi điện cho cô vợ thân yêu Bảo Châu của mình để nói những lời tình cảm

“cúm” cho thỏa niềm mong nhớ sau bao tháng ngày lìa xa chưa có dịp trùng phùng. Cuối cùng, Vĩnh Kỳ phóng xe ngay đến bệnh viện – nơi A Huân làm việc với ý định “tám” chuyện.

Ai ngờ, khi vừa đứng trước cánh cửa phòng đóng im lìm, Vĩnh Kỳ lại vô tình nghe được câu nói “Anh cũng biết rằng tôi rất bận sao? Vậy có phiền không nếu tôi trình trọng mời anh rời khỏi nơi này, Trương Vĩnh Kỳ?” gây mất thiện cảm này.

Trong đầu cậu lúc đó không còn gì ngoài ý nghĩ xông thẳng vào bằng cánh phá cửa.

Nhưng, cơn giận lập tức được dập xuống bằng một thao nước lạnh vô hình.

Vĩnh Kỳ bất chợt hóa tượng khi nhìn thấy “bản sao” y hệt mình đang đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người mình như thể mình là người ngoài hành tinh mới vậy.

Gạt bỏ cái suy nghĩ điên rồ duy nhất trong đầu mình, Vĩnh Kỳ đuổi thẳng chân, bước vào phòng ung dung. Quét mắt tới lui trên “hình hài” con người trước mắt, Vĩnh Kỳ bất giác quay sang A Huân, cười thích thú :

- A Huân, tôi không ngờ cậu lại có biệt tài này đây. Còn chế tạo được cả người

máy hết tôi y đức. Cậu dùng gen của tôi à?

Lúc này, mắt A Huân mở to hết cỡ, nhìn Vĩnh Kỳ trùng trùng như muốn nói điều gì đó. Nhưng tiếc là những câu chữ ấy lại bị nghẹn đắng ở cổ họng.

Duy chỉ có Chính An là người bình thản nhất, nhàn rãi nhất. Cậu thản nhiên đứng đó như người vô hình mà dõi theo tình hình đang diễn ra.

Rất nhanh chóng, A Huân lập tức dùng lí lẽ của Vĩnh Kỳ đá sang kẻ nhàn rãi, bằng giọng nghi hoặc :

- Chính An, cậu cũng quan tâm đến lĩnh

vực đột biến gen trong sinh học ư?
Người máy cậu tạo ra lại còn rất mưu trí,
đổi đáp lưu loát với tôi cơ đấy!

Ngay tức khắc, mọi ánh nhìn điều chuyển
sang người vô hình, vô âu, vô lo nầy giờ.
Từng tia nhìn nhọn và bén như từng mảnh
vỡ thủy tinh còn vương trên sàn gạch,
chúng cứ nhắm thẳng vào Chính An bé
nhỏ, chực xông đến.

Cùng lúc, lời nói của A Huân là tiêu
điểm duy nhất mách bảo Vĩnh Kỳ rằng
người cậu muốn tìm cũng hiện đang ở
đây. Chỉ là, cậu không đoán được mấy
ngày nay tên nhàn rồi ấy bỏ đi đâu thôi.
Lẽ dĩ nhiên, hai chuyện được gộp lại làm
một. Điều đó càng làm nổi khó hiểu và

bức bối trong Vĩnh Kỳ dâng cao hơn.

Chuyện quái gì thế này? Từ người xem kịch lại biến thành người tháo gỡ khuất mắt ư?

Chẳng do dự, Chính An lia tia nhìn ám chỉ sang người còn lại trong phòng. Cậu lờm lờm kẻ buộc dây đùa cợt bằng ánh mắt sắt lêm.

Người vui sướng nhất, tất nhiên là Trương Vĩnh Khoa.

Anh chàng này rút cuộc chẳng nghĩ đến kết cục của mình gì cả. Vừa “hoàn dương” mà lại mưu mẹo bày trò phá rối người “bị thương”. Nay tội nặng càng

thêm nặng. Hẳn là chuỗi ngày dài tiếp theo Vĩnh Khoa sẽ khó sống trên chính mảnh đất của mình đây!

- Này, cậu nói gì đi chứ?

Đợi mãi mà chẳng thấy Vĩnh Khoa có động tĩnh gì nên Chính An cất giọng hối thúc. Mong cho mau chóng tháo bỏ khuất mắt trong mỗi người và mong cho mạng sống bé nhỏ của chính bản thân Chính An được bảo toàn. Cậu đã lạnh sống lưng lắm rồi khi mà cứ luôn nhận được ánh nhìn không mấy “vui vẻ” từ Vĩnh Kỳ và A Huân.

Vẫn chưa muốn dứt điểm trò hề của mình tạo ra, Vĩnh Khoa đứng phắt dậy, bước

đền cạnh Chính An, nghiêm túc bật ra
từng thanh từ :

- Tuân lệnh ông chủ!

- ...

- Dương Chính An, cậu định chơi bọn tôi
à?

Chất giọng trầm thấp của A Huân nhẹ nhẹ
vang bên tai làm Chính An giật thót
người. Cái gì thế này? Cậu từ người vô
tội sao lại thành ra kẻ có tội thế kia?

Trương Vĩnh Khoa đùa dai thật!

Lửa giận từ hai người kia không biết tự

khi nào đã truyền sang cho Chính An, khiến cả người cậu nóng bừng bừng. Chỉ muốn tìm đối tượng trút giận cho xong. Hiên nhiên, đối tượng chỉ có một và chỉ một mà thôi.

Quay quắt sang con người chủ mưu, Chính An trừng mắt, gắt lên :

- Trương Vĩnh Khoa, cậu còn định đùa tới khi nào nữa?

Tại một nơi khác trên Trái đất :

Tranh cãi không hề có chỗ đứng như ở nơi nào đó ban nãy.

Khí trời quang đãng thật thích hợp để vui đùa bên ngoài. Và đó là lý do khiến ông bà đồng ý cho cậu nhóc Thiên Vũ tung tăng chơi đùa cùng đám bạn bên ngoài một lúc lâu.

Hơn hờ chạy quanh bồn nước cùng một vài đứa trẻ trạc tuổi mình, Thiên Vũ cười khúc khích khi phát hiện ra những chú bò câu trắng muốt đang âm thầm ăn vụn bánh.

Ngồi xuống nơi gần những chú bò câu xinh xắn nhất, Thiên Vũ cùng đám bạn chăm chú theo dõi từng hành động vụn nhặt của loại động vật bé nhỏ hiền lành này. Một cách thích thú.

Vì mãi mê ngắm nhìn những chú chim
câu xinh đẹp mà nhóc Thiên Vũ không
nhìn thấy hai người nào đó đang dần tiến
lại phía cậu. Thật chậm rãi!

Cười tí mắt khi nhìn thấy cậu nhóc lém
lỉnh sau bao ngày không gặp mặt, Thiên
Di rón rén bước thật khẽ đến phía sau
lưng con trai mình. Sau khi đã đạt được
khoảng cách như mong muốn, cô mới nhẹ
nhàng thì thầm bên tai cậu nhóc :

- Bỏ cầu xinh nhỉ?

Thoáng nghe thấy giọng nói lạ mà lại
quen, Thiên Vũ ngơ ngác giương mắt tìm
kiếm và ngẩng nhẹ mái đầu lên. Chợt,

đáy mắt lạnh lợi bùng sáng khi nhận ra một ai đó quá đỗi thân quen.

Đứng phắt dậy, Thiên Vũ nhào vào lòng Thiên Di rồi mừng rỡ reo lên :

- Mẹ Thiên Di, con nhớ mẹ lắm lắm lắm luôn!

Ôm chặt cậu nhóc vào lòng mình, Thiên Di như muốn òa khóc vì vui. Từng ngón tay thanh mảnh chạm nhẹ vào mái tóc đen mượt mà, vuốt thật chậm. Cảm giác ấm áp lan tỏa đến từng tế bào trên cơ thể. Ánh nắng vàng mượt mà truyền xuyên qua bồn nước lung linh, tạo nên những mảng sáng huyền ảo tuyệt đẹp.

Đột nhiên, Thiên Di cảm thấy nhớ Vĩnh Khoa vô cùng. Nhớ cái cảm giác mà Vĩnh Khoa đang rộng tay, ôm trọn hình dáng bé nhỏ của cô vào lòng. Rất ấm áp! Rất an toàn!

Nhưng mà, có lẽ đó đã là chuyện của quá khứ rồi. Có nhớ cũng chỉ thêm đau lòng mà thôi, chi bằng cứ quên đi cho nhẹ lòng.

Rời mái đầu khỏi vòng tay nhỏ nhắn của mẹ mình, Thiên Vũ lúc này mới có cơ hội ngó nghiêng sang người con trai đứng cạnh mẹ. Trong đầu cậu nhóc thông minh, lanh lợi này đang có một bảng so sánh thật rành rọt.

“Không cao bằng ba Vĩnh Khoa. Không đẹp trai bằng ba Vĩnh Khoa. Có lẽ cũng không giỏi bằng ba luôn. Nhưng lại đi cùng mẹ Thiên Di đến đây trông khi lúc trước ba Vĩnh Khoa lại đi có một mình. Suy ra người này là người xấu. Phải giúp ba Vĩnh Khoa lấy lại mẹ Thiên Di mới được!”

Thấy cậu nhóc nhìn mình trân trân, Minh Tuấn hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng mau chóng lấy lại phong thái, cười thân thiện nhìn Thiên Vũ.

- Chào Thiên Vũ, chú là Minh Tuấn!

Ngay lập tức, Thiên Vũ lại lập bảng so sánh : “Ngay cả tên cũng không đẹp bằng

ba Vĩnh Khoa.”

Đối với nhóc Thiên Vũ, ba Vĩnh Khoa của nhóc luôn luôn đứng ở vị trí số một, không ai sánh bằng.

Ý thức được phép lịch sự tối thiểu mà mình được học ở trường, Thiên Vũ cười lạnh lợi rồi nhanh chóng đáp lời Minh Tuấn :

- Chào chú ạ! – Quay sang Thiên Di, nhóc con hơn hở bảo – Mình về nhà đi mẹ. Chắc ông bà sẽ rất vui nhìn thấy mẹ đó.

- Ừ.

Nắm chặt cánh tay non nớt của Thiên Vũ, Thiên Di nhoẻn miệng cười rồi dắt cậu nhóc đi. Theo sau vẫn là Minh Tuấn với gương mặt trầm tư như đang suy ngẫm điều gì đó quan trọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28

Áng mây thứ 28 : Xin lỗi? Muộn rồi...
cung!

- Trương Vĩnh Khoa, cậu còn định đùa tới khi nào nữa?

Giọng nói “truyền nhiễm” của Chính

An như liều độc dược có tính kích thích mạnh bạo, truyền thẳng đến từng giác quan của Vĩnh Kỳ và A Huân, làm tê liệt mọi cảm xúc và suy nghĩ trong não bộ ngay tức thì.

Cùng lúc, hai gương mặt đang thư giãn vì trò đùa của anh chàng Chính An đột nhiên căng cứng lại. Mọi cảm xúc trên hai gương mặt dường như tan biến vào hư vô.

Cạch!

Cộc cộc cộc

Cây bút trên tay A Huân tìm được sự tự

do, rơi thẳng xuống nền gạch trắng toát, phát ra những thanh âm khô khốc tê liệt. Lăn đến mũi giày đen, cây bút bi mới giảm tốc độ lăn và dừng hẳn lại ngay trước mũi giày, hết như một tên nô lệ đang quỳ sập trước mặt chủ nhân của mình.

Giương đôi mắt ngạc nhiên của mình nhìn sang Chính An rồi lại dời đến anh chàng có gương mặt hết Vĩnh Kỳ, A Huân bản thân không nói nên lời. Dường như cuống họng cậu đã bị vật gì đó chặn ngang mất rồi!

Trụ vững trên đôi chân như muốn rã rời của mình, Vĩnh Kỳ ngo ngác đẩy ánh nhìn nghi hoặc sang con người kia, quét tới

quét lui như thể không tin. Một lúc lâu, đôi môi đỏ mới bắt đầu run run, như muốn nói điều gì đó mà không tài nào nói được.

Thở nhẹ, Vĩnh Khoa chậm chạp cho một tay vào túi, ung dung khom người nhặt cây bút bi lên, mang đến chỗ A Huân và đặt vào chiếc hộp đựng viết trên bàn. Xong, cậu trầm ngâm cất giọng, cứ như một kẻ phạm tội đang đứng trước phiên tòa xử phạt. Tự nhận hết mọi phần lỗi do mình tạo ra.

- Xin lỗi! Vì tất cả!

- ...

Trong giây lát, cả căn phòng đột nhiên bị nhấn chìm bởi sự im lặng đến độ ngột thở. Chẳng một ai cất lời phá tan bầu không khí ngột ngạt giữa bốn chàng trai kể từ lúc những lời nói thành khẩn kia vừa thoát ra khỏi khóe môi mộng đỏ.

Vẫn giữ nét bình thản trên gương mặt, Vĩnh Khoa âm thầm dời mắt quan sát hết thấy mọi gương mặt trong phòng. Chờ đợi “phán tội”. Nhưng, mọi chuyện một lần nữa lại nằm ngoài dự đoán của cậu.

Từ gương mặt ngạc nhiên tột cùng, Vĩnh Kỳ nhanh chóng đổi biểu hiện cảm xúc trên mặt mình thành nét cười vui mừng quái lạ. Cậu nhào đến Vĩnh Khoa, ôm xiết thật chặt rồi “thút thít” :

- Vĩnh Khoa, em có biết anh rất đau lòng không? Tại sao lại hành động NGU NGỐC như vậy hả thằng NGỐC? Hu hu hu...

Trò quái gì thế này?

Cố gắng đẩy mạnh Vĩnh Kỳ ra khỏi người mình, Vĩnh Khoa chau mày khó hiểu nhìn đối phương trân trân bằng đôi mắt lạnh tanh khi xưa. Lẽ ra cậu sẽ không dùng ánh mắt như vậy để nhìn anh mình sau bao ngày cách xa đâu, vì cậu vẫn còn nợ Vĩnh Kỳ một ân tình khi nhờ vả Vĩnh Kỳ đến đây giúp đỡ. Hơn nữa, việc nhờ vả Vĩnh Kỳ đến đây một chuyến lại còn gián tiếp làm gián đoạn giai đoạn hạnh

phúc cao trào của anh trai mình nữa chứ.

Nghĩ kĩ, Vĩnh Khoa thấy mình thật có lỗi với anh trai biết bao!

Quay trở lại với tình huống hiện giờ, chỉ vì những ngôn từ phát ra từ cái loa phóng vệ tinh kia, Vĩnh Khoa nghe không lọt tai tí nào. Nói cách khác, Vĩnh Khoa không tài nào nhồi nhét những lời kêu than kia của Vĩnh Kỳ vào bụng cho được. Có nước ghen mà chết tức tưởi mất!

Cũng đúng thôi! làm Vĩnh Khoa tức là một trong những điều nằm trong kế hoạch của Vĩnh Kỳ từ trước rồi mà.

Vĩnh Kỳ đã cố tình chạy lại ôm chặt Vĩnh

Khoa để thể hiện nỗi nhớ mong của mình giành cho em trai, một cách thầm thiết. Còn nữa, cậu đã cố tình nhấn mạnh nguyên âm và phụ âm gần cuối để tôn thêm sức nóng cho câu nói đau đớn mang tính quặn quại của mình còn gì. Ngu ngốc, ngốc. Nghe chẳng phải rất hài hước và thuận tai hay sao?

Bỏ qua người anh trời cấn của mình, Vĩnh Khoa kinh ngạc trở mắt đờ đẫn khi nhìn thấy chàng bác sĩ trẻ A Huân đã đang đứng trước mặt mình từ bao giờ, cùng hai hàng nước mắt lăn dài trên gương mặt non nót chất chứa sự gian manh khó lường.

Không thốt nên lời, Vĩnh Khoa chỉ biết

im lìm nhú mảy, thể hiện ngôn ngữ không bằng lời qua đáy mắt kinh ngạc tột độ. Có nhớ cậu cũng đau nhất thiết phải khóc như thế? Xem ra, Trương Vĩnh Khoa cũng rất quan trọng đối với mọi người nơi đây nhỉ?

(Anh ấy lại một lần nữa tự đề cao bản thân mình. Phục sát đất)

Giống hệt Vĩnh Kỳ, A Huân lại ôm chầm lấy Vĩnh Khoa, kèm theo hành động nhỏ.

- Tại sao cậu lại mất tích lâu đến vậy? Có biết bọn tôi lo thế nào không? Bọn tôi còn tin những chuyện cậu ngảm sắp đặt là sự thật nữa. Cậu tại sao lại ngốc đến như vậy? Nếu có chuyện gì khó suy nghĩ tại

sao lại không bàn bạc cùng bọn tôi? Sao lại hành động một mình? Cậu không nghĩ đến bản thân thì cũng nên nghĩ đến vợ, con mình chứ? Còn có bọn tôi nữa mà. Cậu chết một mình thì cũng tốt đấy, vì Thế giới mất đi một người sẽ rộng rãi hơn. Nhưng cậu nghĩ xem, nếu cậu chết mà làm người khác đau khổ, rồi tự nhiên sống lại thì sao cậu không chết quách cho xong? Lại còn ngu ngốc đổi mạng sống của mình. Cậu thật sự muốn chết đến mức phải làm như vậy ư? Vậy sao không nói sớm với tôi, trong ngành của tôi có rất nhiều cách chết đẹp. Chắc chắn cậu sẽ rất thích!

Mỗi câu nói là một cái đánh mạnh vào lưng Vĩnh Khoa, vì thế, A Huân không

ngại gì mà suy nghĩ thật nhanh những lời cần thiết và trau chuốt cho văn chương hoa lệ để nói với chủ tịch Trương. Cùng với lời nói và hành động là biểu lộ cảm xúc trên gương mặt. Mọi cảm xúc của A Huân thay đổi đến độ choáng ngợp, khiến ai đó cười nghiêng ngả phía sau. Ngay cả A Huân, nếu cậu không cố gắng cầm cự thì có lẽ đã bật cười khanh khách vì tài lẻ của mình mất rồi. Cũng may là cậu đang trong tình trạng “giấu” mặt phía sau lưng Vĩnh Khoa.

Nói đi thì phải nói lại, thật tình thì A Huân đánh đau chứ chẳng đùa! Bằng chứng là gương mặt lạnh tanh của Vĩnh Khoa đang nhăn nhó đầy khổ sở phía sau.

Thú vị thật!

Chính xác thì đó cũng là một trong những việc cần làm để tiếp đón vị khách lạ mà quen Trương Vĩnh Khoa. Theo đúng như kế hoạch từ trước.

- Aish, cậu có cần mạnh tay vậy không, A Huân?

Đau rát cả lưng, Vĩnh Khoa đau khổ đẩy A Huân ra xa cơ thể mình rồi nhăn nhó than vãn. Trong khi đó, Chính An lại lầm lũi cười lên một cách thích thú nhìn hiện trường vụ án đang diễn ra đúng như kế hoạch. Thật sảng khoái!

Mà khoan đã!

Những lời A Huân nói vừa rồi sao nghe mà quen tai đến thế? Hơn nữa, điệu bộ của Vĩnh Kỳ cũng rất lạ lẫm?

Đưa tay xoa xoa cằm, Vĩnh Khoa lườm lườm mắt ngẫm nghĩ mọi chuyện. Đột nhiên, từ dưới nền gạch lạnh toát, Vĩnh Khoa nhìn thấy một vật gì đang nằm lẩn lóc cạnh chân A Huân. Rất đáng nghi!

Tò mò cuối người xuống thấp, Vĩnh Khoa đưa tay nhặt vật lạ mặt ấy lên, sầm soi hồi lâu.

Đây chẳng phải thuốc nhỏ mắt hay sao?

Thuốc nhỏ mắt?

Một mối liên hệ vô cùng hợp lí. Vô cùng logic và chuẩn xác.

Trong tức thời, Vĩnh Khoa quay quắt lại phía sau vì cậu có cảm giác bị đâm lén sau lưng. Thật không ngờ, trực giác của Vĩnh Khoa luôn luôn đúng. Cậu đã nhìn thấy một Dương Chính An đang cười nghiêng cười ngả. Trông rất khoái trá!

Vì Chính An vẫn đang cười sặc sụa và vì Vĩnh Khoa đột nhiên xoay người lại một cách bất ngờ nên Chính An đáng thương vẫn chưa kịp ngậm mồm lại. Nụ cười gian manh vẫn còn cơ hội hiện diện trên gương mặt gian trá đầy gian xảo.

Lại tiếp tục kích thích não bộ hoạt động, vận dụng hết chất xám có trong đầu, Vĩnh Khoa không ngừng đưa ra kết luận.

Thứ nhất, Chính An đột nhiên tìm được Vĩnh Khoa trông khi cậu nguy trang một cách hoàn hảo cho vở kịch của mình đã làm xuất hiện một dấu hỏi to đùng trong tư tưởng Vĩnh Khoa.

Làm sao mà Dương Chính An có thể điều ra tung tích bí ẩn của cậu chỉ trong tích tắc?

Thứ hai, Chính An kiên quyết lôi Vĩnh Khoa về Việt Nam.

Mặc dù cậu có thể về Việt Nam cùng

Chính An vì lúc này sóc con không còn ở đó, nhưng hành động khó hiểu của Chính An khiến Vĩnh Khoa không khỏi hoài nghi.

Thứ ba, vừa về đến Việt Nam thì Chính An đã lôi ngay Vĩnh Khoa đến bệnh viện, nơi A Huân làm việc chỉ với câu nói : Cậu phải tìm cách xin lỗi mọi người đi!

Chính câu nói kia đã làm sự hoài nghi trong Vĩnh Khoa dâng lên thêm một mức. Tại sao phải tìm cách xin lỗi? Và còn thái độ mờ mờ ám ám của Dương Chính An nữa. Thật đáng nghi!

Cuối cùng, những gì này giờ Vĩnh Kỳ và A Huân làm hết như được lập trình sẵn

trong đầu vậy. Rõ ràng tính cách của hai con người kia hoàn toàn không như vậy, làm gì có thể bộc lộ được những xúc cảm “đáng khen” đó chứ?

Vĩnh Kỳ bù lu bù loa thút thít một cách khó khăn, ngượng ngịu. Lời nói của Vĩnh Kỳ còn mang hàm ý mắng trực tiếp Vĩnh Khoa.

A Huân dùng thuốc nhỏ mắt tạo hiện tượng khóc giả, lại còn ngang nhiên đánh người giữa ban ngày cùng những câu từ dài dòng. Chẳng phải muốn kéo dài thời gian để đánh cậu thêm vài cái thật đau hay sao?

Dựa vào những lí lẽ, lập luận trên của

mình, Vĩnh Khoa đã đưa ra kết luận cuối cùng : Cậu đã và đang bị lừa toàn tập!

Gương mặt ngáo ộp của Vĩnh Khoa là chất xúc tác ngay lúc này, chính nó đã khiến cả ba chàng trai đang cố kìm nén cảm xúc liền vỡ òa trong vui sướng. Tiếng cười hả hê vang vọng khắp giảng phòng làm việc, tạo bầu không khí dễ chịu hơn so với những thời khắc ngột thở ban nãy.

Trùng mắt, Vĩnh Khoa nhìn chằm chằm Chính An, lạnh lùng gắt :

- Cậu còn bảo tôi xin lỗi?

- Xin lỗi? Muộn rồi cưng!

Chộp lấy thờ cơ, Vĩnh Kỳ nhanh miệng đá lại câu nói của Vĩnh Khoa rồi ôm bụng cười như điên. Thật không ngờ hôm nay Trương Vĩnh Khoa lại mắc lừa cả đám một cách ngây thơ đến vậy. Quả là cơ hội hiếm có!

Bầu trời trong veo màu của nắng.

Gió nhè dội vào thân cây to lớn, tạo không gian rộng thênh cho những tán lá xanh um khiêu vũ cùng nhau. Khúc nhạc êm đềm tường chừng như không âm thanh lại chính là cái mà con người ta mong chờ nhất để được nghe thấy. Bài nhạc

của nhịp sông, của nguồn sông, của cuộc sống.

Tựa lưng vào gốc cây, Thiên Di ngẩng đầu đón gió cùng nắng ấm. Luồng khí ấm mát từ trên không trung bao trùm lấy thân hình nhỏ bé, ôm trọn vào lòng vỗ về.

Bỗng, nỗi nhớ trong tiềm thức lại ủa về cùng nhịp điệu không âm của cảnh vật thiên nhiên. Nếu bây giờ, ngay lúc này, có người cùng ở bên, cùng nhau nắm tay, tựa đầu vào nhau, ngắm nhìn quang cảnh yên bình. Thì hay biết mấy!

Trương Vĩnh Khoa.

Cái tên khiến Thiên Di nghe đến càng

nhớ lại càng ghét, càng hận. Cậu tại sao lúc nào cũng như vậy? Muốn vô tâm đến mức tan vỡ thì mới hài lòng hay sao?

Tách!

Một giọt...

Hai giọt...

Rồi ba giọt...

Từng giọt nước trong suốt, nóng hổi lăn nhẹ trên bờ má xinh. Chạm vào đôi môi chúm chím. Mặn chát. Đắng ngắt.

- Vĩnh Khoa, anh thật đáng ghét...

Khóe môi nhỏ khẽ hé mở, thốt ra những thanh từ nhẹ bẫng. Nước mắt lại được dịp tuôn trào, chiếm lấy gương mặt đáng yêu không rời. Càng lúc, tiếng khóc của Thiên Di càng to hơn. Mọi buồn phiền trong lòng cũng tuôn theo dòng nước trong suốt mặn đắng ấy mà trào ra ngoài.

Từ xa, Thiên Vũ lon ton chạy đến gốc cây, nơi có mẹ mình đang đứng đó. nhìn thấy nước mắt mẹ đang rơi lã chã trên gương mặt xinh xắn, nhóc con khẽ kéo nhẹ vạt áo Thiên Di, nói với giọng trong veo :

- Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc? Ai dám chọc giận mẹ của Vũ thế?

Giật mình, Thiên Di lúng túng đưa tay lau nhanh những giọt nước còn chưa khô hẳn. Quay sang cậu nhóc nhỏ, cô nhẹ nhàng bảo :

- Thiên Vũ ngoan, sao con lại chạy ra đây?

- Vì Vũ lo cho mẹ!

Thật ra là vì muốn xác định vị trí hiện giờ của mẹ Thiên Di cơ! Nhưng tình cờ lại nhìn thấy mẹ Thiên Di xinh đẹp của mình khóc nên Thiên Vũ mới lon ton chạy đến cạnh mẹ, hỏi han.

Cười nhẹ sau khi nghe những gì cậu nhóc tinh quái nói, Thiên Di đưa tay véo nhẹ

bờ má phúng phính :

- Ngoan, giờ vào nhà chơi đi. Mẹ không sao đâu. À, con đừng nói cho biết mẹ đang ở đây nhé, mẹ muốn ở một mình.

- Dạ.

Cười lém lỉnh, Thiên Vũ ngoan ngoãn gật đầu rồi lại lon ton chạy vụt đi. Mất hút.

Chạy vào nhà, nhóc Thiên Vũ tinh nghịch đảo mắt quanh nhà. Xác định được đối tượng “tình nghi”, Thiên Vũ vui vẻ chạy đến.

- Chú Minh Tuấn, mẹ cháu muốn gặp chú!

Sau câu nói khẳng định ấy của Thiên Vũ, Minh Tuấn cười nhẹ rồi đi theo cậu nhóc tinh nghịch mà không biết rằng mình vừa mắc lừa chú bé lém lỉnh này. Thiên Di đâu hề nói muốn gặp Minh Tuấn. Chỉ là, Thiên Vũ muốn được đi chơi thôi.

Sau đó, Minh Tuấn khẽ nhú mày vì không nhìn thấy Thiên Di đâu cả. Địa điểm hiện giờ cậu đang đứng cùng Thiên Vũ là điểm mà trước đó cậu và Thiên Di đến tìm nhóc con này – đài phun nước.

- A, chắc mẹ cháu đi đâu đó dạo mát rồi. Hay chú và cháu đi chơi nhé? Ở đây có rất nhiều trò thú vị, chắc chú sẽ thích lắm!

Cười títt mắt, Thiên Vũ liền kéo tay Minh Tuấn đi theo mình, không để cậu kịp có phản ứng hay có cơ hội từ chối ý tốt của nhóc con. Kết quả, Minh Tuấn vừa phải tốn tiền, vừa phải tốn sức lực để du ngoạn cùng cậu nhóc khỏe mạnh giàu tinh thần vui chơi, ăn uống - Thiên Vũ.

Sau đó, khi đã bị lừa thì Minh Tuấn mới phát hiện. Hôm nay là ngày cá tháng tư

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29

Duỗi thẳng chân, Minh Tuấn bước thật

nhẹ trên đoạn đường phía trước. Ánh mặt trời chói chang rọi qua kẽ lá xanh um, xông thẳng xuống mặt đường nhựa.

Chợt, Minh Tuấn bỗng nhiên dừng bước, quay lại phía sau. Khẽ đưa tay ngoắc Thiên Di lại nơi mình đang đứng khi thoáng nhìn thấy chút u buồn vương trên gương mặt nhỏ nhắn, Minh Tuấn héch môi, tạo một nụ cười nhẹ tênh.

- Di, lại đây!

Sau khi tạm biệt mọi người và chơi đùa một lúc khá lâu cùng nhóc con Thiên Vũ thì nụ cười trên môi Thiên Di dường như tắt hẳn. Rõ ràng Minh Tuấn thừa đọc được những gì Thiên Di đang nghĩ đến,

nhưng cậu muốn cô tự chính mình thừa nhận. Thế mới công bằng. Cho cả hai. Cho một bí mật đã được cất giấu bấy lâu.

Theo như kịch bản thì lẽ ra, lúc này đây, Minh Tuấn sẽ dẫn Thiên Di đi đến một nơi nào đó mà cậu đã vạch sẵn ra trong đầu với mục đích kéo dài cuộc tìm kiếm của Vĩnh Khoa. Nhưng, có một lý do khiến Minh Tuấn thay đổi suy nghĩ về kịch bản đã được bày ra ấy. Cậu sẽ tiên phong lật ngược ván cờ. Chỉ để chuộc lỗi với một ai đó.

Dịch chuyển trên đoạn đường ngắn khi từ máy bay bước ra, cả Minh Tuấn và sóc con đều im lặng không nói gì. Không phải là không có gì để nói, mà là, họ cần

một khoảng lặng. Để lắng lòng. Suy
ngẫm.

Sau khi Thiên Di đã đến cạnh thì Minh Tuấn mới khẽ nhếch môi cười nhẹ. Nụ cười trong suốt dưới ánh nắng mặt trời rực cháy. Nụ cười như xóa tan mọi hận thù từ trước. Vĩnh viễn.

- Hãy đến nơi mà Di hiện đang muốn đến nhất! Xem như Tuấn tiễn Di đến đây thôi nhé!

Bất chợt, Thiên Di khẽ nâng mắt lên cao, chạm ngay tia nhìn bí hiểm của Minh Tuấn. Một cách khó hiểu, Thiên Di ngo ngác hỏi lại :

- Ý Tuấn là?

- Đã về đến nhà rồi nên Tuấn sẽ tập trung vào việc nâng cao “tay nghề” của mình. Giờ thì tạm biệt Di nhé! Hãy nhớ, khi Tuấn gặp Di, trên gương mặt xinh xắn này phải luôn hiện diện nụ cười. Nụ cười của hạnh phúc.

Đặt một nụ hôn phớt lờ lên mái tóc đen láy đang tung bay trong gió, Minh Tuấn lại cười một cách khó hiểu rồi thủng thẳng bước đi. Hết như không có gì vừa xảy ra.

Còn lại Thiên Di đứng đó với một tâm trạng khó hiểu.

Tít tít tít.

Chợt, chiếc điện thoại trong túi rung lên bần bật. Báo tin nhắn đến.

Lục lấy điện thoại, Thiên Di ngơ ngác nhìn dòng tin nhắn từ số máy của Minh Tuấn gửi đến. Dài ngoằn.

“Vợ yêu ơi, anh biết hiện giờ tâm trạng em rất buồn bực, về chuyện của anh, đúng chứ? Nhưng mà, em nè, nếu một người con trai, một người chồng thực sự yêu thương người con gái, người vợ của mình, thì hẳn là anh chàng ấy sẽ không ra đi mà không hề nhắn nhủ điều gì với vợ mình.

Và hẳn là, sẽ không bao giờ làm người yêu thương phải khóc. Vì, khi yêu, ai mà không muốn mang lại hạnh phúc cho đối phương. Em có cảm thấy mệt mỏi không? Mệt mỏi vì phải nghĩ nhiều và suy đoán lung tung? Mệt mỏi vì bị dày vò trong nước mắt? Mệt mỏi vì mọi thứ đang diễn ra? Với anh, em là một sức thật mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không còn đủ sức để chống chọi khi mọi thứ đã quá tải.

Từ bỏ luôn là quyết định không dễ dàng, và rất ít người có thể làm được điều đó. Khi không hạnh phúc, bên nhau mà cứ dày vò, đau khổ thì sao không buông tay nhau ra. Để không phải cắn rứt và cho rằng mình đã sai ngay từ lúc khởi đầu? Có lẽ, duyên của em và anh đã hết.

Có lẽ, số mệnh đã đùa chúng ta quá lâu. Vậy thì, tại sao không tự giải thoát cho nhau, để em không phải khóc khi không biết rằng chuyện gì đang diễn ra quanh mình?

Em biết không, khi nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi dài trên gương mặt đáng yêu của em. Anh rất đau! Điều đó làm anh cảm thấy mình thật tội tệ. Thật sự rất tội tệ khi mà cứ mãi làm em phải khóc như thế!

Anh biết, giờ em đang rất ghét và hận anh. Vì anh là người có lỗi.

Sẽ có một ngày, anh sẽ xuất hiện trở lại

và giải thích tất cả mọi chuyện cho em dù cho có nhận được sự tha thứ của em hay không!

Nếu muốn, em hãy đi đâu đó cho thư thả. Minh Tuấn sẽ là người đi cùng em, vợ nhé? Vì có Minh Tuấn, sự an toàn của em sẽ được đảm bảo. Anh sẽ bớt lo hơn...”

Cái gì thế này?

Nhiều chặt đôi mày thanh mảnh, Thiên Di lướt mắt thật kĩ qua những dòng chữ nhỏ nhắn trên màn hình điện thoại. Nếu cô nhớ không lầm thì dường như những câu từ trong đoạn tin nhắn này khá quen thuộc. Nhưng, làm thế nào mà Minh Tuấn lại gọi cô là vợ?

Vô lí thật!

Tít tít tít.

Trong khi Thiên Di vẫn còn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại thì một tin nhắn nữa lại được gửi đến từ số Minh Tuấn, với nội dung :

“Tin nhắn đó Tuấn đã lưu rất lâu. Chỉ chờ đến ngày hôm nay để gửi nó cho Di. Thật ra, đó mới là nguyên văn thật sự của dòng tin khi trước Tuấn gửi cho Di. Hửn là Di đã đoán được ai là người viết nó, đúng không nào? Còn bây giờ, hãy trở lại với chính mình và làm những việc nên làm đi nhé! Chúc Di may mắn!”

Gì thế này?

Ngẩng người, Thiên Di ngơ ngơ ngác ngác nhìn vào màn hình điện thoại đang rực sáng dưới ánh nắng vàng rực cùng những con chữ khó hiểu không ngừng ào ạt xông đến tâm trí cô lúc này.

Lúc này, tâm trạng Thiên Di cứ như đang đứng bên bờ vực thẳm. Một nửa muốn kết thúc mọi chuyện thật nhanh bằng cách bước đến phía trước một bước. Nửa kia thì lại thôi thúc cô quay đầu lại và guồng chân chạy thật nhanh đến... Mà đến đâu cơ chứ? Rõ ràng Vĩnh Khoa đã biến đâu mất, thế thì cô nên chạy đến đâu để tìm gặp cậu?

Chuyện lần này, rõ ràng là Trương Vĩnh Khoa sai trước. Dù thế nào đi nữa thì cậu vẫn là kẻ phạm tội không đáng được tha thứ vì đã biến mất trong âm thầm, khiến Thiên Di lại một lần nữa tiêu tốn nước mắt vì cậu.

Đồ đáng ghét! Nước mắt của cô nhóc đâu phải vô giá mà cứ cho không cậu mãi?

Bàn tay nhỏ nhắn trong vô thức khẽ nắm chặt lại. Đôi mắt đen láy hiện rõ mòn một hình ảnh của con người phụ bạc đáng đánh hạ Trương tên Vĩnh Khoa. Một cách hung hăng, Thiên Di nghiêng răng nghiêng lợi rồi lằm lằm lì lì lườm mặt nhựa nóng rực. Hệt như con đường ấy là

hiện thân của Vĩnh Khoa, giúp cô nhóc trút giận trong người.

Cô hận cậu. Hận rất nhiều!

Vì hận nên sóc con bé nhỏ mới nhớ cậu da diết. Nhớ đến mức như điên loạn.

Mỗi khi nghe thấy giọng nói sắc lạnh vang vọng tí xa, như trong mơ. Bất giác, cô nhóc lại ngoảnh đầu lại. Và tìm kiếm trong vô vọng...

Nửa tiếng sau.

Trước cửa tổ chức Demon, một cô gái

với mồ hôi nhễ nhãi trên vầng trán xinh, gương mặt như đang nghĩ ngợi gì đó rất khó thông suốt đang đứng tần ngần hết kẻ mất hồn.

Một tên bảo vệ thấy vậy, hơi nghi ngờ liền bước đến chỗ cô gái nhỏ, nghiêm túc đặt câu hỏi :

- Xin lỗi, cô có cần giúp gì không?

Giật mình bởi câu hỏi đột ngột kia, Thiên Di lúng túng nhìn sang chỗ người bảo vệ đứng rồi lại mím chặt môi, đảo mắt một vòng quanh sảnh trong của tổ chức. Im lặng không thèm đáp lại lời của người bảo vệ kia khiến hấn ta hơi khó chịu.

Bực dọc quan sát cô gái nhỏ, tên bảo vệ lại cất giọng hỏi :

- Này cô gì ơ, đây không phải nơi để dòm ngó lung tung đâu!

- Được rồi, không còn chuyện của cậu!

Một thanh âm êm tai từ đâu vọng đến, đồng thời thu hút cả hai sự chú ý của sóc nhỏ và người bảo vệ mới. Quay người lại phía sau, Thiên Di khẽ hé môi cười khi trông thấy “người quen”. Còn tên bảo vệ kia, khi nhận ra được gương mặt của Chủ tịch thì vội vàng lấp ba lấp bắp, gãi đầu :

- Ồ, chào Chủ tịch...

- Cậu cứ tiếp tục làm việc của mình đi.
À, đây là Chủ tịch phụ nhân đây. Lần này
tôi bỏ qua vì cậu là người mới. Nhưng
không có lần sau đâu.

Nháy mắt với Thiên Di, Vĩnh Kỳ đột
nhiên nghiêm nghị nói với người bảo vệ
bằng giọng khá khó khăn làm hấn ta sợ
đến mức chẳng dám ngẩng đầu lên.

- Dạ!

Vội bước đi ngay sau khi nghe một tràng
giáo huấn đúng đắn từ ông chủ của mình,
tên bảo vệ lập tức trở về vị trí trực nhật.
Nghiêm túc làm việc.

Lúc này, Vĩnh Kỳ mới quay sang cô nhóc này giờ im thin thít, cười rồi khẽ hỏi :

- Em về khi nào sao không báo anh một tiếng?

Bỏ qua câu hỏi của anh cả Vĩnh Kỳ, Thiên Di vội đưa tay kéo lấy vạt áo sơ mi tinh sạch, hỏi nhanh như thể đang rất gấp :

- Anh, em nghe Minh Tuấn nói tên đáng ghét đó đã về, phải không?

- ...

Im lặng, Vĩnh Kỳ trầm ngâm cuối đầu. Thì ra, cô nhóc Thiên Di tinh nghịch này

vẫn còn rất giận Vĩnh Khoa. Hẳn là, trong khoảng thời gian vừa qua, cô đã rất đau khổ!

Nhận ra nét mặt khác thường của Vĩnh Kỳ, Thiên Di đột nhiên sững người. Dường như một bí mật nào đó đã vừa hé mở, qua ánh nhìn trầm tư kia. Linh cảm như mách bảo Thiên Di phải nắm bắt thời cơ. Ngay lập tức!

Nhưng, nếu như... không phải thì thế nào?

Không! Nhất định đúng!

Lẽ nào trực giác cô nhóc lại đánh lừa mình cơ chứ! Chắc chắn là đúng như

vậy!

Nghĩ thầm, Thiên Di chậm rãi lén lút quan sát nét mặt im lặng kia của Vĩnh Kỳ hồi lâu rồi khe khẽ đưa tay kéo nhẹ vạt áo sơ mi, nhỏ giọng đề nghị :

- Anh Vĩnh Kỳ, em không muốn gặp đồ khó ưa đó. Anh có thể cùng em đến một nơi không?

Chất giọng đáng yêu vang nhẹ nhàng bên tai khiến Vĩnh Kỳ bừng tỉnh, thoát khỏi mớ hỗn độn đang bủa vây trong tâm trí. Nhíu nhẹ đôi mày anh tú, cậu khẽ hỏi lại. Để xác minh.

- Em... thực sự không muốn gặp Vĩnh

Khoa sao?

- Không! Không muốn gặp chút nào!

Mắt đôi mắt kiên định, Thiên Di chậm rãi nhấn mạnh từng thanh từ được bật ra trong chốc lát. Chưa bao giờ Vĩnh Kỳ trông thấy nét mặt kiên cường ấy khi nào. Điều này đã ngấm mình chứng, rõ ràng cô nhóc đang hận Vĩnh Khoa thấu xương.

Đau lòng thật!

Giơ một tay lên không trung, Vĩnh Kỳ xoa nhẹ mái đầu nhỏ, trầm giọng ưu tư :

- Thật sự không muốn gặp ư?

Thằng thẩn gặt phăng cánh tay đang yên vị trên đỉnh đầu mình một cách “vô duyên”, Thiên Di kiên quyết nói. Mắt vẫn nhìn thẳng ánh mắt khó hiểu của Vĩnh Kỳ không rời.

- Không! Anh còn nhắc đến tên đó là em giận anh luôn đấy!

- Em... không nhớ Vĩnh Khoa sao?

- Việc gì phải nhớ trông khi hấn bỏ em mà đi?

- Thật không nhớ?

- Không nhớ! Em ghét anh ta! Rất rất rất ghétttttt!

- Ủ. Đi.

Ngắn gọn, Vĩnh Kỳ kéo tay sóc con một mạch mà không thèm để ý đến cảm nhận của cô nhóc. Và đồng thời cũng không thèm hỏi một câu, rằng Thiên Di muốn cùng cậu đi đến nơi đâu.

Rõ ràng rất mờ ám!

Một ai đó đang có một âm mưu to bự trong đầu. Một ai đó đang có một bí mật chưa nói ra.

Thiên Di với mớ tâm trạng rối bời, lảo đảo chạy theo sau thân hình cao to phía trước không kịp thở. Rõ là những lời khi

này cô cố tình mắng Trương Vĩnh Khoa. Thế mà người anh trai song sinh Trương Vĩnh Kỳ lại chơi trò báo thù giúp em sao?

Nhấn tâm thế!

Nhưng...

Để rồi xem. Ai nhấn tâm hơn ai. Đồ cáo giầu đầu lòi đuôi ạ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30

Chuyện kể rằng, vào một thời điểm nào

đó, có một cuộc trò chuyện bí mật...

- Trương Vĩnh Khoa... tôi thua rồi!

Minh Tuấn nhẹ tựa lưng vào gốc cây trong khoảng sân náo nhiệt, thở dài vào điện thoại rồi buông câu nói thật nhỏ.

Đêm. Bóng tối lướt ngang qua ngọn đèn vàng vọt bên vệ đường đông người của một đất nước nhộn nhịp, phồn hoa.

Dường như tại nơi đây, bóng tối không hề có chỗ đứng mỗi khi đêm ủa về. Nếu có, may ra chỉ là lúc thành phố dần dần chìm vào giấc ngủ sâu. Rồi nhanh sau đó, mọi thứ lại trở về như quy cũ vốn có.

Vẫn là ánh sáng mang màu hi vọng. Vẫn là nhịp điệu ồn ào luôn hiện hữu mỗi

ngày.

Đầu dây bên kia, Vĩnh Khoa như hóa đá. Cậu không tin rằng Minh Tuấn vừa thừa nhận thua cuộc. Cậu không dám nghĩ đến viễn cảnh Minh Tuấn chịu trả Thiên Di lại cho cậu một cách dễ dàng như thế. Cậu đang mơ sao?

- Vĩnh Khoa, anh vẫn nghe chứ?

Không phải mơ. Chắc chắn là sự thật.

Chính giọng nói chất chứa nỗi buồn sâu lắng kia của Minh Tuấn đã thức tỉnh Vĩnh Khoa trong giây lát. Vĩnh Khoa không nghe lầm hay nằm mơ, rõ ràng là giọng Minh Tuấn đang nói. Nhưng, mọi chuyện

cứ thể kết thúc một cách không ngờ ư?
Không đùa chứ?

Chớp nhẹ mắt, Vĩnh Khoa lạnh lùng đáp
lời Minh Tuấn :

- Tôi nghe. Có chắc là cậu đồng ý dừng
mọi chuyện lại không?

- Vĩnh Khoa, anh thật may mắn.

Không trả lời vấn đề mà Vĩnh Khoa đề
cập đến, Minh Tuấn chỉ khẽ nhếch môi
cười rồi thản nhiên cất giọng. Đầu dây
bên kia, một đóng dấu hỏi to đùng không
dung hiện lên trong đầu Vĩnh Khoa,
khiến cậu phân tích không ngừng nghỉ.

Đột nhiên, trong một đêm, Minh Tuấn gọi điện cho cậu. Một cách bất ngờ, Minh Tuấn tự nguyện chấm dứt mọi chuyện. Nếu là thật thì... Vĩnh Khoa thật sự rất vui mừng. Cậu đang nhớ cô nhóc tinh nghịch Thiên Di đến phát điên mất rồi. Không được nhìn thấy Thiên Di, không được ở bên chăm sóc cho cô nhóc, Vĩnh Khoa như kẻ mất linh hồn vậy! Mỗi giờ trôi qua đối với cậu như cả ngàn thế kỉ. Mọi hoạt động cậu làm dường như đều bị chi phối bởi hình ảnh đáng yêu luôn ẩn hiện trong tiềm thức.

Nào biết đâu, Vĩnh Khoa nhớ cô đến phát điên!

Nhưng, nếu Minh Tuấn chỉ thử cậu... thì

sao? Cầu Chúa phù hộ cho hấn ^^.

Phá tan mối hồ nghi đang dấy lên trong đầu chàng chủ tịch trẻ, Minh Tuấn trầm ngâm nói vào điện thoại. Thật chậm rãi.

- Vĩnh Khoa, con trai anh rất thông minh.

- Sao?

Nhiều mày nghi hoặc, Vĩnh Khoa đột nhiên bừng tỉnh. Vì sao ư? Vì Minh Tuấn đang nhắc đến con trai cậu – Trương Thiên Vũ.

Ra là vậy!

Rốt cuộc thì Vĩnh Khoa đã biết được nơi

mà Minh Tuấn và vợ yêu của cậu đang ở rồi. Chắc chắn là nơi đó chứ không nơi nào khác!

Một ý nghĩ táo bạo dấy lên, rằng trong đêm tối đó, Vĩnh Khoa sẽ bắt chuyến bay cuối cùng để bay đến cạnh Thiên Di – người đáng ghét đã làm tim cậu thổn thức suốt mấy ngày tháng qua.

Nhưng, chưa đầy một giây thì Minh Tuấn đã lại cất giọng. Và câu nói của Minh Tuấn đã lật tẩy được âm mưu to bực của Vĩnh Khoa. Một cách công khai.

- Trương Vĩnh Khoa, anh đừng bay sang đây. Vô ích thôi. Nếu muốn, tôi và Thiên Di cũng có thể bắt chuyến bay cuối cùng

đến một nơi khác trong giờ này mà.
Không phải sao?

Cứng họng, Vĩnh Khoa chỉ biết ngậm
ngùi nuốt hận mà im lặng chờ đợi Minh
Tuấn nói tiếp.

Một lúc lâu, Minh Tuấn lại trầm ngâm
cất giọng. Lại là chất giọng mang chút gì
đó đau buồn.

Vì cái gì mà hôm nay tâm trạng Minh
Tuấn thay đổi xoành xoạch thế kia chứ.
Thay đổi đến choáng ngợp, đến mức
Vĩnh Khoa không kịp nắm bắt và chấp
nhận.

- Thế nhé Vĩnh Khoa, coi như mọi

chuyện đã chấm dứt. Tôi và anh, không ai nợ ai.

- Khoan...

- À, còn chuyện của Wen... tôi xin lỗi... vì đã không tin anh. Thành thật xin lỗi anh, Trương Vĩnh Khoa.

Tút tut tut.

Ngay sau đó, Minh Tuấn cúp máy, không kịp để Vĩnh Khoa tiêu hóa những gì vừa nghe thấy, và không kịp để Vĩnh Khoa đáp lại vài lời.

Con người ta đôi lúc thật khó hiểu. Khi không có thì cố tìm mọi cách để giành

lấy cho bằng được. Đến khi có rồi thì lại nhận ra mình đã đi sai hướng. Sau đó lại thay đổi thái độ như chong chóng.
Choáng!

Đưa tay day day thái dương, Vĩnh Khoa ngã người xuống sofa. Trên tay cậu, màn hình điện thoại vẫn phát sáng, cùng hình ảnh người con gái mà cậu ngày đêm thương yêu đang mỉm cười, tình nghịch nhìn cậu. Ánh mắt tròn xoe đến trong veo trông thật đáng yêu, nhìn vào ánh mắt ấy, Vĩnh Khoa lại càng nhớ cô nhóc hơn.

Thấy buồn mà không khóc được...

Thấy nhớ nhưng không thể nói ra...

Thấy cô đơn mà không ai bên cạnh...

Thấy đau mà vẫn phải mỉm cười...

Giá mà lúc này, Thiên Di đang ngồi cạnh bên Vĩnh Khoa thì tốt biết mấy! Cậu thề là sẽ ôm chặt cô nhóc vào lòng, không để vượt mắt nữa. Vì cảm giác lìa xa con sóc siêu quậy rất khó chịu. Cứ như có hàng ngàn cây kim được mài giữa nhọn hoắc đâm thẳng vào con tim “mong manh, dễ vỡ” của Vĩnh Khoa vậy!

Yaaaa! Cậu điên thật rồi!

Trương Vĩnh Khoa ơi Trương Vĩnh Khoa, mày chết mất thôi!

Cầm chặt chiếc điện thoại vẫn nhấp nháy hình ảnh xinh xinh trong tay, Vĩnh Khoa từ từ khép mắt. Chìm dần vào giấc ngủ.

Trong mơ, Vĩnh Khoa nhìn thấy một cô nhóc đang đứng đó. Khẽ mỉm cười, Vĩnh Khoa bất giác giơ tay lên không trung. Nhưng càng đưa tay ra thì hình ảnh thân thương ấy càng nhỏ lại. Mất hút.

Choàng tỉnh, Vĩnh Khoa nhú mày khó nhọc ngồi bật dậy. Đáng ghét thật, ngay cả trong mơ mà cô vợ ngốc vẫn muốn rời xa cậu như thế. Vĩnh Khoa biết, cậu là người có lỗi, phải làm thế nào để chuộc lại lỗi lầm không đáng có này đây?

Cùng lúc đó, tại một nơi khác trên Trái

đất.

Cho điện thoại vào túi, Minh Tuấn nhếch môi cười buồn rồi cúi đầu, nhìn thắm cỏ phản chiếu nhiều sắc màu lấp lánh.

Lần này, hành động của Minh Tuấn hoàn toàn đúng. Cậu tin chắc điều đó!

Mới đây, khi vừa trò chuyện cùng nhóc con Thiên Vũ, Minh Tuấn đã rút ra được rất nhiều kinh nghiệm hay ho cho bản thân.

- Hãy đối xử tốt với kẻ thù của chú. Tại sao ư? Vì nhờ có kẻ thù mà chú trở nên

mạnh mẽ hơn, hoàn thiện hơn và vị tha hơn. Chú thấy đúng không?

- Ủ, cháu nói đúng.- Cười nhẹ, Minh Tuấn gật gù đáp.

- Tuyệt! Thế thì chú giúp ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di làm lành đi? Vũ không thích nhìn họ buồn đâu. Chú nhé?Lúc trước, ba Vĩnh Khoa có đến thăm Vũ, Vũ rất vui. Nhưng, Vũ nhìn thấy được trong ánh mắt của ba, ba hình như đang rất buồn, nhất là khi Vũ nhắc đến mẹ Thiên Di. Bạn vũ nói, khi ba mẹ giận nhau thì họ đều rất buồn, nên Vũ nghĩ ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di đang giận nhau. Khi mẹ Thiên Di bất ngờ xuất hiện ở đây cùng chú thì Vũ đã tin chắc là giữa ba

Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di đang không vui.

- Tại sao? Tại sao chú lại phải giúp ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di của cháu?

- Vì chú là người tốt. Vũ tin chú! – Cười hớn hở, nhóc con Thiên Vũ ngây thơ nói.

- Chú thì không tin một đứa nhóc vừa lừa mình lại đi tin mình đâu, nhóc ranh à! – Nhíu mày, Minh Tuấn tỏ vẻ tinh tường, dùng giọng điệu ngoa nhằm mục đích trêu nhóc con.

- O, chú thù dai. Xấu tính quá! - Bịu môi, Thiên Vũ giận dỗi nhìn sang Minh Tuấn bằng cặp mắt tròn xoe đáng yêu khiến

cậu không nhìn được phì cười.

- Tại sao cháu nghĩ chú có thể giúp ba mẹ cháu?

- Vũ không muốn chú và ba Vĩnh Khoa thành kẻ thù của nhau. Vũ chắc chắn mẹ Thiên Di cũng nghĩ thế.

- Nếu... chú không đồng ý? – Đưa mắt nhìn gương mặt non nớt của Thiên Vũ, Minh Tuấn nói thật khẽ.

- Chú, Vũ xin chú, chú đừng cướp mẹ Thiên Di. Ba Vĩnh Khoa của cháu sẽ rất buồn đó. – Lay nhẹ cánh tay săn chắc của Minh Tuấn, Thiên Vũ đẩy ánh mắt long lanh đáng thương sang Minh Tuấn. Nói

với giọng non nớt.

- ...

- Chú chắc cũng sẽ buồn, rồi sau đó chú sẽ không buồn nữa. Còn ba Vĩnh Khoa mới là người buồn nhất, vì ba Vũ rất yêu mẹ và Vũ. Nha chú, chú giúp ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di nha!

- Ủ, ranh con. Chú hứa sẽ giúp! Chịu chưa!

- Yeah, yêu chú nhất.

Khẽ cười khi nhớ đến nét mặt hớn hờ trẻ con của cậu nhóc Thiên Vũ, Minh Tuấn ngẩng cao đầu ngắm trăng sáng. Trên môi

cậu, nụ cười vẫn vẹn nguyên. Mọi khuất mắt, hận thù trong lòng đã được hòa tan tự bao giờ. Giờ đây, Minh Tuấn chỉ còn cảm nhận được chút dư vị buồn của mối tình đơn phương. Và một chút dư vị tươi mới cho nguồn cảm hứng đang dâng trào trong từng mạch máu. Đột nhiên, cậu thềm được nâng niu ngòi bút và tạo nên những nét vẽ sống động đến bất ngờ.

Chính nhờ những lời nói ngây thơ của Thiên Vũ mà Minh Tuấn ngộ ra rất nhiều điều lý thú. Cậu và nhóc Thiên Vũ đúng thật rất có duyên với nhau!

Ngồi trong căn phòng tràn ngập ánh sáng cùng những gam màu tươi khỏe, Minh Tuấn không ngừng di chuyển bàn tay

thoăn thoắt trên khung tranh cạnh cửa sổ.

Minh Tuấn đang vẽ. Phải! Chính xác là cậu đang vẽ!

Dường như cảm hứng trong người đang hồi thúc Minh Tuấn phải vẽ thật nhiều vì cậu đã rời xa ngòi bút một thời gian dài. Giờ đây, Minh Tuấn đã trở lại. Một Minh Tuấn hăng say với niềm đam mê nghệ thuật. Một Minh Tuấn của ngày xưa.

Rì rào...

Rì rào...

Tiếng sóng biển đổ xô vào bờ tạo nên những hợp âm dịu dịu, tưới mát tâm hồn con người trong chốc lát. Từng thanh âm êm tai truyền đến, khiến tâm trạng đang cáu bẳn của một ai đó càng thêm dịu hơn.

Gió lạnh không ngừng luồn vào kẽ tóc thanh mảnh, đem cái mát cùng hương mặn mặn của biển cả bao trùm cả khoảng không yên ắng.

Tiếng sóng làm bá chủ.

Tiếng sóng chiếm lĩnh mọi giác quan.

Tiếng sóng là chất xúc tác, khiến cảm xúc dâng cao. Đạt giới hạn cực đại.

Bàn tay to lớn của Vĩnh Kỳ vẫn dính ninh nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn của Thiên Di không buông. Chẳng những thế, dường như bàn tay ấy đang run nhẹ, thi thoảng khẽ xiết chặt lấy từng ngón tay thon thả.

Đứng trước biển, Thiên Di vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ngạc nhiên là vì hiện giờ, nơi cô nhóc muốn đặt chân đến nhất chính là nơi đây – nơi mà cô đã tìm được Vĩnh Khoa và gặp được chàng bác sĩ điển trai, tốt bụng tên A Huân, một nơi rất có ý nghĩa đối với cô nhóc. Vui mừng là vì... vì...

Không được! Mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc được! Không nên dễ dàng như

thế chứ!

Tự nhủ với lòng, Thiên Di gật đầu chắc nịch rồi quả quyết làm mặt lạnh. Đã đến lúc vạch trần âm mưu của ai kia rồi. Khả khả.

Giật phăng cánh tay mình khỏi bàn tay ấm áp nhưng lạnh ngắt của Vĩnh Kỳ, Thiên Di thản nhiên nhếch môi rồi đưa tay bắt hình cái loa, mắt hướng thẳng ra biển, hét lớn :

- Trương Vĩnh Khoa, anh là đồ khốn. Tại sao ông trời lại cho anh sống đến tận bây giờ hả???

Một câu nói với sức thét kinh khủng đã

được biển khơi tiếp đón nồng hậu. Tiếng nói trong trẻo vang vọng ra títt mù khơi rồi lan tỏa ra xung quanh, trở lại bờ theo từng đợt sóng nhấp nhô.

Đứng bên cạnh, Vĩnh Kỳ ngơ ngác trở mắt nhìn Thiên Di, không thốt nên lời. Cô nhóc vẫn hận Vĩnh Khoa đến mức muốn Vĩnh Khoa phải chết thật đấy ư? Không đùa chứ?

Nhưng... ai đó vừa mắng Vĩnh Khoa là đồ khốn? Rồi lại nguyên rủa Vĩnh Khoa chết đi?

Gì thế này? Nghe lắm chẳng? Ai vừa nói thế kia?

Thật không ngờ... càng ngày càng quá đáng. Cô nhóc này... hình như ngày càng hung dữ thì phải!

Trông khi Vĩnh Kỳ chìm đắm với những bức xúc trong lòng thì Thiên Di đang hả hê cười thâm trong bụng. Nghĩ thầm, Thiên Di đưa tay kéo nhẹ cánh tay ai đó rồi nhanh miệng nói, đồng thời cũng di chuyển một cách nhanh nhất có thể để kéo được ai đó ra biển.

- Anh Vĩnh Kỳ, theo em ra đây!

Bị kéo bất ngờ, Vĩnh Kỳ đành im lặng nhú mày mà sai chân theo cái dáng bé nhỏ phía trước. Cô nhóc này đang định làm gì nữa đây? Mà cũng hay, hôm nay

cậu đã được tận mắt chứng kiến con sóc siêu phá phách này nguyên rửa chồng mình, biết được bộ mặt hung dữ thật sự của Thiên Di. À không, cái bộ mặt hung hăng với chồng kia đã được khai quật từ trước rồi. Chỉ là, nay chỉ số hung hăng đã được nâng cấp, thêm một bậc.

Hừm! Được lắm!

Bộp!

Ùm!

Quái gì thế này?

Khó chịu nhieu mà, Vĩnh Kỳ làm lì đưa mắt lờm con nhóc tinh nghịch hồi lâu

rồi lựng thưng đứng dậy khỏi biển khơi. Vừa đó, một lực nhẹ đã đẩy Vĩnh Kỳ ngã nhào xuống biển trong lúc cậu đang mê man với dòng nghĩ suy trong đầu. Kết quả, cậu ngã ùm xuống biển một cách đáng thương xót.

- Anh là đồ khốn, Trương Vĩnh Khoa.

- ...

Trong bộ dạng ướt cả người, Vĩnh Kỳ... Không, là Vĩnh Khoa thì đúng hơn. Đưa mắt nhìn cô vợ bé nhỏ mà mình ngày đêm mong nhớ, Vĩnh Khoa chau mày nghi hoặc, lạnh lùng đặt câu hỏi :

- Gọi gì?

- Trương Vĩnh Khoa là đồ khốn.

Chóng tay ngang hông, Thiên Di đáp lời Vĩnh Khoa bằng chất giọng hung hăng.

Hứ! Bị phát hiện ra là đang “giả mạo” anh trai Vĩnh Kỳ mà còn làm bộ mặt băng đầy để nói chuyện à? Tưởng dùng giọng nói lạnh tanh đặc thù đáng ghét ấy thì cô sợ chắc. Còn khuya nhá!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31

Trương Vĩnh Khoa là đồ khốn. Có gì

sai sao, anh Vĩnh Kỳ?

Ngây thơ nhìn gương mặt giận dữ của Vĩnh Khoa, Thiên Di thản nhiên nghiêng đầu hỏi lại. Nhìn nét mặt giả vờ vô tội của cô mà Vĩnh Khoa tức trào máu.

Chẳng phải khi này còn hùng hồn gọi Trương Vĩnh Khoa này Trương Vĩnh Khoa nọ hay sao?

Hừm?! Khoan đã!

“Có gì sai sao, anh Vĩnh Kỳ” Là ý gì đây? Cô vẫn chưa phát hiện ra cậu là Vĩnh Khoa à? Hay lại cố tình giả vờ ngây thơ?

Vắt sạch mớ nước biển mặn chát đang bám vạt áo mình, Vĩnh Khoa sỏi nhẹ chân trên nền cát trắng, đẩy tia nhìn lạnh lùng sang cô vợ lêu lẻo dám hành hung chồng mình, gắt khế :

- Sao hả?

- Tại anh mang gương mặt giống với tên trời đánh Vĩnh Khoa nên em mới trút giận lên người anh.

Hơ! Câu trả lời dễ nghe ghê nhỉ!?

Nếu Vĩnh Kỳ thật sự có mặt ở đây thì không biết mọi chuyện sẽ thế nào nữa! Nhưng, Vĩnh Khoa dám chắc chắn một điều rằng, dù là cậu hay Vĩnh Kỳ có mặt

ở nơi này đi nữa thì con bé này vẫn sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Cuối đầu, Vĩnh Khoa khẽ mỉm cười.
Thản nhiên nhắc từng bước chân trên nền cát trắng, cậu hờ hững nhìn Thiên Di rồi chậm rãi bước đến gần cô, lạnh lùng đặt câu hỏi :

- Em thích ném thử nước biển không?

Đánh hơi được mùi nguy hiểm, Thiên Di nheo nheo mắt, đành giọng nói lại :

- Anh Vĩnh Kỳ sẽ không làm thế.

Hờ hờ, Vĩnh Kỳ không làm thế. Nhưng Vĩnh Khoa thì có đấy!

Đột nhiên, Vĩnh Khoa cúi người, áp sát mặt mình vào mặt sóc con. Cậu cười nhẹ rồi thì thầm vào tai sóc con bằng chất giọng dịu dàng :

- Vì anh không phải Vĩnh Kỳ, nên anh sẽ làm thế, ngốc ạ!

Phập!

- Đồ chết bầm.

Nhân lúc ai đó sơ hở, Thiên Di nhanh nhẹn nắm lấy bàn tay lâu ngày không chạm đến, cắn thật mạnh vào cho hả cơn giận bao lâu qua.

Cậu là đồ đáng ghét, cô nhóc đã đau thế nào khi cậu không từ mà biệt. Ngay lúc vừa biết được mọi chuyện, cô đã chạy thật nhanh đến tổ chức để mong được gặp lại cậu. Nhưng, chính cậu lại là kẻ dối trá trước. Nếu muốn làm Vĩnh Kỳ thì cứ việc, cô không bắt ép cậu phải nhận mình là Vĩnh Khoa làm gì!

Vết răng của Thiên Di in sâu trên cánh tay Vĩnh Khoa. Đau buốt.

Mặc dù bị cắn rất đau và cũng rất giận nhưng Vĩnh Khoa vẫn ý thức được phần lỗi thuộc về mình. Cậu là người phạm sai lầm trước khi đã vô tâm bỏ rơi cô vợ đáng yêu trong quãng thời gian dài dằng dẳng. Chịu đau thế này có đáng gì so với

những gì Thiên Di đã trải qua.

Vĩnh Khoa lẳng lặng vòng tay, ôm chặt cô gái cậu yêu sâu đắm vào lòng vỗ về.

Tuyển lệ đã được kích hoạt từ bao giờ, Thiên Di cảm nhận được nước mắt lại đang rơi. Đáng ghét!

Vùng vẫy để thoát khỏi cái ôm của Vĩnh Khoa, Thiên Di nhú chặt mày, dùng sức đẩy cậu ra nhưng vô ích.

Giữ chặt Thiên Di trong lòng, Vĩnh Khoa đau lòng tựa cảm lên mái đầu phảng phất hương thơm dịu dịu, nói nhỏ :

- Vợ yêu, anh biết lỗi của mình rồi. Em

đừng giận nữa. Anh cũng rất đau lòng khi rời xa em, ngốc à!

Vĩnh Khoa tưởng nói như thế thì có thể khiến Thiên Di tha thứ cho cậu ư? Cậu đã lạnh lòng bỏ đi mà không hề báo trước, cô đã đau thế nào cậu hiểu sao? Nếu thật sự đau lòng thì tại sao lại hành động như thế? Còn nữa, lời nói của Chính An hiện giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô gái nhỏ. Mặc dù vẫn rất tin tưởng rằng Vĩnh Khoa không phải loại người có thể dễ dàng đi ngoại tình bên ngoài nhưng Thiên Di không thể nào gạt phăng chuyện đó ra khỏi đầu mình. Đơn giản vì cô là con gái, mà con gái thì ai mà lại không ghen khi nghe người khác nói thế về chồng mình.

Gạt phăng nước mắt, Thiên Di thẳng thừng đẩy mạnh người Vĩnh Khoa ra xa mình, lạnh lùng nói :

- Tránh ra đi. Anh nói anh cũng đau lòng ư? Anh đau lòng mà lại nhẫn tâm rời bỏ tôi để ngoại tình? Anh có biết anh đáng ghét lắm không? Tôi ghét anh, rất rất ghét anh.

Gì cơ? Ngoại tình? Ngoại tình ư?

Tròn mắt nhìn Thiên Di, Vĩnh Khoa run run người không tin vào những gì mình tận tai nghe thấy. Vì lý do gì mà Thiên Di lại gán cho cậu cái danh ngoại tình vô lý kia? Cô không hiểu cậu yêu cô thế nào

sao?

Cố giữ bình tĩnh, Vĩnh Khoa nhấn giọng hỏi lại, mắt vẫn trừng trừng không tin :

- Em nói anh ngoại tình?

- Chính An nói.

Lạnh lùng đáp lại lời Vĩnh Khoa, Thiên Di thản nhiên quay người, toan bước đi nhưng đã bị chất giọng lạnh tanh ngăn lại. Đứng quay lưng lại với Vĩnh Khoa, Thiên Di cố giữ bình tĩnh để không bật cười. Kế hoạch của cô đang thành công trên từng giây trôi qua. Tuyệt lắm!

- Em đứng yên đó.

- Chẳng việc gì tôi phải đứng lại.

Đáp lại mệnh lệnh của Vĩnh Khoa vẫn là thái độ gặt phăng mọi chuyện của sóc con. Tiếp tục bước đi, Thiên Di thậm chí còn không thèm bước chậm lại để mong Vĩnh Khoa đuổi theo.

Vì dáng người thấp nên những bước chân của sóc con cũng chẳng bằng vài ba bước chân của Vĩnh Khoa. Thoắt cái, Vĩnh Khoa đã đứng chắn trước mặt Thiên Di.

- Tại sao lại tin lời Chính An?

- Vì tôi tin Chính An.

- Em không tin anh? – Giữ bình tĩnh, Vĩnh Khoa cố dịu giọng.

- Đúng.

- Lý do?

- Còn hỏi ư? Tôi nghĩ anh là người rõ nhất lý do là gì mà? Tránh ra đi, tôi muốn về.

- ...

Hà hà! Hay lắm. Không uống công Thiên Di tập luyện nhuần nhuyễn nét mặt lạnh hết Vĩnh Khoa cùng những câu nói tường chừng vô tâm.

Dịch chân sang hướng khác, Thiên Di thẳng thừng bước đi trong cái nhìn đau đớn của Vĩnh Khoa. Đưa tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn, Vĩnh Khoa nhỏ giọng cất lời :

- Anh xin lỗi. Anh biết lần này anh đã rất quá đáng. Em bỏ qua cho anh có được không?

Gì thế này? Sao Vĩnh Khoa của cô lại cứ hệt như một đứa trẻ nhỏ đang vùi vẹo thế kia? Cái bản tính này xuất hiện ở cậu khi nào thế?

Nhưng, cũng rất đáng yêu!

Đáng yêu? Không biết Vĩnh Khoa mà nghe được hai từ này thì sẽ nghĩ thế nào đây?

Nghĩ thầm, Thiên Di cười trong lòng rồi tinh nghịch nhìn Vĩnh Khoa, nghiêm giọng hỏi lại :

- Anh biết lỗi thật ư?

Đôi mắt sâu hoắc tỏ ra tia vui mừng nho nhỏ khi nhận được câu nói nhẹ nhàng của cô vợ lém lỉnh, Vĩnh Khoa nhoẻn miệng cười rồi gật đầu đáp :

- Thật. Anh biết tội mình lớn, chỉ mong được em tha thứ.

- Được. Với một điều kiện.

Chỉ chờ có thế, Thiên Di nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính. Vẫn chưa nhận ra âm mưu của cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa thản nhiên gật nhẹ đầu, xoay người cô nhóc lại rồi hỏi :

- Điều kiện thế nào?

- Làm việc nhà và phục tùng mệnh lệnh của em trong vòng một tháng.

Đứng tựa lưng vào một góc cây đầy ánh đèn đường, Chính An lo lắng ngó nghiêng vào quán nước đối diện mình, như để tìm

kiếm một ai đó. Một ai đó mà cậu đã
thăm đ^ể ý từ lâu. Không biết cậu đã cực
khổ thế nào đ^ể van nài con sóc nghịch
ngợm kia nói hết mọi thông tin liên quan
đến cô bạn Diễm My nữa. Cuối cùng,
không uổng công i ê thuyết phục, Chính
An đã tìm đ^{ược} đến nơi Diễm My hiện
đang làm thêm.

Keng keng.

Ngay khi cánh cửa thủy tinh vừa đ^{ược}
mở ra thì một dáng người quen thuộc
xuất hiện. Nhận ra đ^{ược} “đối tượng”,
Chính An thầm vui trong lòng rồi chỉnh
trang lại “xiêm y”. Xong đâu vào đó, cậu
chuẩn bị bộ mặt vui nhất có thể đ^ể tạo ấn
tượng đẹp.

- Chào em, rất vui được làm quen!

Tươi cười, Chính An nhanh chân chạy đến chắn trước mặt cô bạn của sóc con, thân thiện mở lời làm quen.

Vốn là, Chính An đã định làm quen với Diễm My từ lâu. Nhưng vì phải lòng sự tung tích của Vĩnh Khoa nên cậu đành gác lại chuyện của bản thân mình. Với lại, Diễm My của cậu chắc cũng không chạy mất đâu mà lo, nhỉ!

Dù sao thì Chính An cũng đã báo thù Vĩnh Khoa rồi còn gì, chẳng phải cậu đã nói với con sóc siêu phá phách kia rằng chồng cô đang đi ngoại tình hay sao?

Hắn là, với bản tính không được nhu mì kia, Thiên Di chắc chắn sẽ không dễ yên cho Vĩnh Khoa đâu.

Việc Chính An cần phải làm bây giờ là chinh phục tình yêu của cậu mà thôi! Đã đến lúc rồi!

Diễm My mỉm cười nhìn anh chàng dễ thương trước mặt, hỏi khẽ :

- Chào anh, chẳng hay anh là...

- Dương Chính An, anh cũng là bạn của Thiên Di.

- À, ra là vậy! - Đưa tay gỡ đầu, Diễm My cười nhẹ rồi lại hỏi - Anh tìm em có

việc gì không?

Đương nhiên là có rồi. Mà... Nói thế nào đây nhỉ?

Trong lúc vận dụng trí thông minh của mình, Chính An vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi để nhằm duy trì ý định tạo ấn tượng tốt với ai đó.

Có rồi.

Nháy mắt tinh nghịch, Chính An làm điệu bộ hài hước khiến Diễm My bật cười, rồi nói với giọng nhẹ nhàng :

- Cô nhóc siêu phá phách Thiên Di muốn gặp em. Vì đã cúp cua quá nhiều ngày

nên đâm ra nhớ cô bạn đáng yêu cùng lớp ấy mà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32

Không gian tĩnh lặng bao trùm cả một khuôn viên rộng lớn. Vài nhịp điệu du dương được ngân lên giữa tiết trời xanh ngắt, tưới mát tâm hồn những người đang có mặt trong khoảng không của một quán nước trầm lắng.

Quán không nhỏ nhưng cũng không quá lớn. Cảnh vật không sang trọng nhưng cũng chẳng mang màu cũ kĩ. Những cánh

hoa đại vụn vặt, e dè trước cái nhìn sau đấm của thực khách. Chúng toả ra một mùi hương dễ chịu, làm hài lòng những vị khách nơi đây.

Chính An ngồi trên chiếc ghế gỗ cổ điển nhưng không lỗi thời, hai tay đan xen vào nhau, đặt hờ hững trên mặt gỗ nâu sẫm. Đôi mắt sâu hoắc của cậu mãi nhìn một phía xa xăm, đắm chìm trong mớ suy nghĩ của bản thân. Không dứt ra được.

Hôm nay, Chính An đã lại mời cô nàng Diễm My. Nhưng lần này, lời mời được hỏi một cách thẳng thắn chứ không đôi co vòng vo như đêm nào đó. Điều quan trọng nhất vẫn là quyết định của Diễm My. Chẳng biết cô nàng có chịu xuất hiện

không? Hay cô đã giận cậu vì chuyện hôm trước?

Tôi đó, chính vì lời nói của Chính An mà Diễm My mới buộc lòng theo cậu tìm sóc con. Ngay khi cả hai vừa có mặt ở trước cổng ngôi nhà lớn thì Diễm My mới tò mò quay sang hỏi nhỏ Chính An, rằng Thiên Di hiện đang ở trong ngôi nhà kia sao? Nhận được cái gật đầu của anh chàng đáng yêu, Diễm My bất giác mỉm cười. Nhưng, nụ cười ấy đã chóng tắt lịm khi cậu nói khe khẽ của Chính An vang lên bên cạnh. Chất giọng trầm ấm của cậu khiến Diễm My nửa bực tức, nửa xuyên xao. Cô nheo mắt nhìn cậu một cách khó hiểu rồi tự nhủ. Có khi nào anh chàng này chỉ bịa chuyện về việc có

quen biết với Thiên Di không? Việc gì lại bỏ công dẫn cô đến nơi này rồi lại kêu lên rằng đã nhớ nhầm ngày hẹn với Thiên Di? Còn bày biện lý do rủ rê cô đi ăn cùng?

Nghĩ thế, Diễm My chẳng nói chẳng rằng quay người bước đi. Bỏ lại nét mặt ngơ ngác của Chính A nhìn theo, trông thật đáng thương.

Đó có thể coi là lời từ chối của Diễm My?

3 ngày trôi qua, Chính An đã không ngừng van nài con sóc bé nhỏ mong được giúp đỡ, tìm cách giải thích cho Diễm My hiểu rõ. Cũng nhờ cái tài bóc

phét kia mà Chính An nhận được ánh nhìn hung hăng sắt lạnh từ sóc con tinh nghịch. Ai bảo cậu cả gan vu oan gán họa cho Vĩnh Khoa yêu quý của cô nhóc làm gì cơ chứ, giờ đành hứng chịu thôi. Gieo gió ắt gặp bão!

Tóm lại, Thiên Di không những không giúp Chính An mà còn trùng mắt với cậu. Đã thế, Trương Vĩnh Khoa tài ba cũng im lìm không ra mặt bên vực bạn bè. Tức không chứ!

Quên mất, vì Chính An không biết trách nhiệm ở cái nhà kia bây giờ đã được hoán đổi nên cậu mới trách nhầm tên bạn thân đáng thương đang phải chịu trận trước con nhóc vợ ngỗ nghịch của mình.

Nếu nắm bắt được tình hình thì chắc
Chính An đã thút thít chia buồn cùng
Vĩnh Khoa mất rồi. Đường đường là một
vị chủ tịch giỏi giang, lạnh lùng ở
Demon mà lại phục tùng trước cô vợ tình
nghịch lắm trò ở nhà. Tin được không?
Chưa kể đến nét mặt của Chính An khi
cậu nghe được chuyện Vĩnh Khoa phải
tuân mệnh Thiên Di. Sẽ thế nào nhỉ?

Ngạc nhiên?

Ngơ ngác?

Không tin?

Ngán tò te?

Bật cười sắc súa?

Ôi, Vĩnh Khoa chắc nổi điên mất!

Quay lại vấn đề chính. Qua nhiều đợt truy tìm thông tin cũng như nhờ vả kẻ sớm tối gần bên... Thiên Di moi móc mọi sở thích, sở ghét của Diễm My thì Chính An cũng can đảm gọi vào số máy mà cậu đã thuộc lòng, đưa ra một lời mời chính đáng. Nhưng, Chính An còn bỏ sót một điều, đó là có người còn cao tay hơn, đi trước Chính An vài ba bước trên chặng đường chinh phục Diễm My.

Thật ra chỉ là một cách báo thù đáng yêu mà thôi. Chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Mãi miên man suy nghĩ mà Chính An không để ý rằng có một người vừa xuất hiện ngay chiếc bàn của cậu. Người đó chậm rãi kéo ghế rồi nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện Chính An.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Chẳng có tiếng nói nào vang lên. Điều này thật khiến người đối diện muốn biết được Chính An đang nghĩ gì trong đầu.

Chóng cảm, Diễm My cười nhẹ rồi gọi khẽ :

- Anh Chính An.

- ...

Im lặng.

Nhíu mày, Diễm My đưa tay quơ quơ trước tầm mắt kẻ mất hồn rồi gọi :

- ANH CHÍNH AN.

- Hả?

Choàng tỉnh, Chính An lúng túng nhìn sang nơi có tiếng gọi rồi mới hoàn hồn khi nhận ra đó là cô gái tên Diễm My mà cậu đang mong chờ.

Điều đầu tiên hiện lên trong trí não của Chính An chính là : Diễm My đã đến khi nào?

Cái ý nghĩ ấy đã tô thêm cho nét mặt của Chính An một điểm nhấn đáng yêu ngô ngố.

Cười xoà, Diễm My ngồi ngay ngắn trên ghế rồi tinh nghịch nhìn sang Chính An, trao cho cậu câu trả lời thoả đáng khi đã nhìn thấu ý nghĩ của ai kia :

- Em vừa đến. Anh cứ như người mất hồn ý. Mà nói thật nhé, em muốn biết lúc này anh đang nghĩ gì mà lại tập trung như vậy lắm đấy!

- À...

Đưa tay gãi đầu khổ sở, Chính An lắp ba lắp bắp nhìn Diễm My không biết nên trả lời thế nào. Chết thật, lẽ nào giờ lại nói với Diễm My là khi nãy cậu đang nghĩ đến cô? Ngại chết đi được hà!

Che miệng, Diễm My bật cười khúc khích khi nhớ đến câu nói băng quơ của cô bạn lém lỉnh cùng lớp Hội họa.

"Di sẽ nói cho My nghe một bí mật nè. Chính An ấy, anh chàng tên Dương Chính An mà hôm bữa tìm My á. Thật ra thì Chính An thích My đây, cô nàng dịu dàng ạ! À, còn nữa, anh ta cũng rất hay xấu hổ

ý, trêu anh ta nhiều vào giúp Di nhé. Hi hi..."

Khi!

Túm túm che dấu nụ cười ngây ngô trong chốc lát, Diễm My vờ chỉnh chu lại đầu tóc rồi ho nhẹ, dịu dàng nhìn Chính An rồi khẽ cất giọng :

- Sao ạ? Anh... có điều gì muốn nói với em không?

- Hả?

Câu hỏi mờ mờ ám ám của Diễm My lại làm Chính An suýt vỡ tim, tâm trạng hồi hộp không tả được. Trong lòng cảm luôn

luôn mách bảo Chính An, rằng có việc gì đó khó hiểu trong ánh mắt dịu dàng của Diễm My.

Vén lại lọn tóc trước ngực, Diễm My e dè một cách nghịch ngợm, nhìn xoáy Chính An :

- Anh thích em. Anh không định nói thế khi gặp em sao? Anh cũng không sợ người khác cướp em đi?

- ...

Trước sự im lặng của Chính An, Diễm My lén cười thầm rồi toan đứng lên, rời chỗ ngồi.

- Thôi vậy, em sẽ hẹn hò với người khác.

Chẳng thèm để mắt quan sát mét mặt
Chính An ra sao, Diễm My bỏ lại câu
nói gọn rồi quay người, thực hiện vài
bước chân ngắn. Như để mong chờ điều
gì đó xảy ra.

- Chờ đã, Diễm My!

Kèm theo tiếng gọi gấp bằng sự nhiệt
thành âm áp, Chính An chạy nhanh đến,
kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của Diễm My.
Nói nhỏ :

- Sợ. Anh rất sợ em bị người khác cướp
mắt. - Đột nhiên, đáy mắt Chính An sáng
bùng. Một ý nghĩ thông minh vừa hiện ra

trong não bộ của cậu. Thầm cười, Chính An dùng giọng hài hước của mình, nhanh nhẩu nói - Bên cạnh em còn có Thiên Di nhà anh, chắc chắn sóc con sẽ giúp anh chinh phục em.

Quả là anh chàng khôi hài.

Chớp mắt, Diễm My chậm rãi xoay người lại. Mặt đối mặt cùng Chính An, cô thở thê :

- Thật sao? Em không nghĩ thế. Nếu Thiên Di bé nhỏ chịu giúp anh thì anh chắc sẽ không như bây giờ. A...

Vội đưa tay che miệng sau vài từ lỡ lời, Diễm My bẽn lễn đưa mắt thăm dò sắc

thái biểu cảm trên gương mặt đang dần chuyển tông màu kia.

Chợt, như ngộ ra điều quan trọng gì đó, Chính An nhìn Diễm My nghi hoặc. Một lúc sau, cậu chậm rãi đặt câu hỏi :

- Thiên Di bày trò, đúng không?

Đúng như lời Thiên Di dự đoán từ trước, Diễm My vội giải bày lý do chính đáng cho Chính An nghe, để ngăn chặn cơn giận đang len lỏi trong từng tế bào cậu.

- Vì anh đã gạt Thiên Di là Vĩnh Khoa lãng nhăng bên ngoài, nên Thiên Di muốn em giúp báo thù anh.

À, ra là vậy.

Đồ sóc nhỏ lóc chóc thù dai dẳng. Hứ!

- Anh không giận chứ?

Lay lay cánh tay Chính An, Diễm My
ngơ ngạc hỏi nhỏ.

Nhìn thấy nét mặt đáng yêu kia thì làm
sao Chính An giận cho đành cơ chứ.

Nở một cười tươi như hoa, Chính An vội
cất lời, mắt dán chặt vào người con gái
trước mặt :

- Anh không giận.

- Vậy... Có điều gì muốn nói không anh?

- Uhm. Thật ra... Thật ra...

- Sao ạ?

- Làm người yêu anh, nhé!

Phải, Chính An đã trút hết can đảm của mình để nói thật rành mạch từng chữ một. Mong cho Diễm My hiểu được tấm chân tình thành tâm của anh chàng đáng yêu Dương Chính An.

-

Ầm ầm.

Xoảng.

Rầm rầm.

Xì xèo...

Cộp.

Keng keng keng...

Rồi, xong.

Hoang tàn.

U ám.

Đứng tần ngần trơ mặt ra nhìn đóng bừa

bộ do chính bàn tay đầy phép nhiệm màu của mình gây ra, Vĩnh Khoa đau khổ đảo mắt quanh căn bếp xinh xắn mà cậu từng cầm cô vợ nhỏ chạm vào. Ấy vậy mà bây giờ, ngay tại chính thời khắc đáng giá ngàn lượng vàng này, thì, Vĩnh Khoa lại là kẻ tạo nên thành quả tuyệt diệu kia.

Họa chẳng, vợ chồng nhà này điều có tài năng phá hoại nhà bếp bẩm sinh? Rồi nhóc con Thiên Vũ sẽ không như hai người nào kia đấy chứ?

Ôi... cực phẩm nhân gian là đây!

Ở phòng khách, Thiên Di đã lóng tai mà nghe rõ ràng những âm thanh tạp nham

vừa vang lên trong cái nhà bếp đáng thương. Cười trộm, cô bẽn lễn nhấc từng gót chân xuống bãi chiến trường do người chồng yêu quý dựng nên.

“Trời ạ, Người hãy nói là con đang nằm mơ đi. Không phải như thế chứ?”

Đưa tay che miệng, cặp mắt to tròn ngạc nhiên không chớp. Rất lâu sau, dường như cả ngàn thiên niên kỉ trôi qua thì Thiên Di mới nhỏ giọng hỏi khẽ Vĩnh Khoa, ánh nhìn ngơ ngác con tê giác nghiêng nghiêng mang hàm ý châm chọc :

- Chồng yêu, anh... anh...

Nghe giọng nói trong veo vang lên phía

sau, Vĩnh Khoa quăng luôn cái chảo đang cầm trên tay sang một bên rồi ngượng ngùng bào chữa :

- À, em đói chưa? Hay mình ăn món cũ nhé?

Món cũ, tất nhiên là mì gói. Ngoài nó ra, còn có món “ngon” nào khác ư?

Đến lúc này, Thiên Di đã không còn kìm chế được nữa. Cô nhóc nhoẻn miệng, sau đó bật cười hả hê :

- Ha ha ha, Trương Vĩnh Khoa cũng tài đáo để chứ chẳng đùa. Anh xem, hôm nay chúng ta có màn hay để xem rồi. Hi hi hi.

- Em...

Trợn mắt, Vĩnh Khoa gằng giọng hăm he. Ban cho cô vợ nhỏ cái nhìn sắc nhọn, cậu hung hăng nghiêng răng. Hừ! Tại cô nhóc siêu phá phách này bắt cậu xuống bếp chứ cậu nào muốn vào đây? Giờ lại thành ra làm trò cười cho con nhóc ma lanh này?

- Ôi, xem kìa, anh còn phá hoại tài sản hơn em cơ đấy. Hư hỏng thật.

Thiên Di vẫn vô tư buông lời châm chọc mà không hề mảy may để ý đến nét mặt đang dần chuyển đổi màu sắc của Vĩnh Khoa. Nguy hiểm... đang đến gần rồi

kìa. Còn không mau chạy thoát thân đi.

Đá đóng phế thải sang một góc để dọn đường, Vĩnh Khoa nhếch môi cười lạnh rồi nham hiểm nhìn Thiên Di, ma mãnh cất giọng :

- Vợ lắm trò, hôm nay... Em chết chắc rồi.

- Á...

Ngửi được mùi thuốc nổ cực đại ,Thiên Di vội thụt lùi lại vài bước lấy thế rồi hét toáng lên, co giò bỏ chạy.

- Đứng lại ngay. Đồ siêu quậy.

- A, bố người ta, giết người, giết người.
- Em có im lặng không hả?
- Không im. Làm sao nào?
- Giỏi. Để xem anh làm gì em.

Rầm.

Rầm.

Rõ rồi, ngôi nhà kia... đang bị bạo loạn. Sức tàn phá của con người đối với đồ vật vô tri vô giác thật bá đạo. Đáng thương nhất, vẫn là đồ vật...

Tải eBook tại: www.dtv-

Sáng.

Một buổi sáng đẹp trời, mây nhuộm màu
lạ lẫm, kinh ngạc ngó nhìn khung cảnh im
lìm bên trong gang phòng khách rộng
lớn.

Từ dưới bếp, mùi hương của từng món
ăn không ngừng tỏa lan, vây bủa khắp
căn nhà.

- Vợ yêu, ăn cơm nào.

Bỏ chiếc tạp đề ra khỏi người, Vĩnh

Khoa lạnh giọng gọi cô vợ bé nhỏ của mình xuống dùng bữa sáng. Khẽ nháy mắt với người giúp việc trong nhà, cậu mờ ám nói khẽ :

- Nhớ nhé. Tất cả do tôi nấu.

Gật nhẹ đầu thay câu trả lời, cô giúp việc cười thầm rồi vội đi làm việc của mình. Còn Vĩnh Khoa, cậu chỉnh chu lại trang phục rồi đảo mắt quanh chiếc bàn thủy tinh đang chứa đầy thức ăn, cười mãn nguyện.

Vì chiều lòng cô vợ bé bỏng mà cậu phải chắt vạt từ sớm để tìm nguyên liệu và sau đó thì... đứng một bên quan sát cô giúp việc tốt bụng đã đồng ý giúp cậu hoàn

thanh bữa sáng theo yêu cầu oái ăm của cô chủ đáng yêu.

Gì mà phải có một bữa sáng đúng nghĩa?
Gì mà nếu là mì gói thì em sẽ không ăn?

Hừ! Muốn đầy đọa chồng mình thì có.

Tất cả cũng tại Dương Chính An chết
bầm hại cậu mà ra. Nếu không tại tên lảm
chuyện, ba hoa Chính An thì Thiên Di
làm gì mà có cơ hội điều khiển Vĩnh
Khoa chứ!

Nhưng cũng nhờ thế mà cả hai mới tương
phùng sau chuỗi ngày đau khổ. Cười nhẹ,
Vĩnh Khoa chậm rãi bước từng bước lên
bậc thang lầu. Nơi cậu sắp đến, đương

nhiên là phòng ngủ.

Cách.

Đẩy cánh cửa, Vĩnh Khoa chuẩn bị bộ mặt vui vẻ nhất có thể rồi cất bước đến bên chiếc giường lớn. Gương mặt từ hạnh phúc chuyển sang u ám đến không ngờ.

Sao chứ? Trông khi cậu phải dậy từ sớm để lo bữa sáng thì cô vợ gốc nhà cậu lại hăng say mà "nướng" một cách ngon lành? Đã thế, khi cậu dùng chất giọng ngọt ngào của mình để gọi "Vợ ơi, ăn cơm" thì cô vẫn chẳng nhúc nhích hay định ngồi dậy ư?

Quá đáng! Quá đáng mà!

Hầm hầm, Vĩnh Khoa đưa tay giật mạnh cái chăn Thiên Di đang quấn chặt lấy, đánh giọng gọi :

- Vợ, dậy!

Ánh ban mai chan hoà chen mình vào khung cửa kính trong suốt, từ tốn bò đến góc giường, tham lam chiếm một khoảng rộng nền nhà mà soi rọi.

- Ừm... Đang ngủ mà. Ai mà vô duyên quá.

Với giọng ngáy ngủ, Thiên Di đưa tay quơ loạn xạ trong không trung để tìm

kiểm chiếc chăn bông yêu dấu của mình. Mãi chẳng thấy, nhưng thôi cũng chẳng cần. Tiếp tục quay mặt sang hướng khác, sóc con vô tư ngủ.

Hướng lên phía gương mặt lạnh tanh của chàng trai đang đứng tần ngần cạnh mép giường, nằng ngáp ngừng thăm dò mọi nhất cử nhất động của ai kia. Khí lạnh lan toả, đánh đuổi vệt nắng nhàn nhác còn sót lại trên nền gạch bóng loáng.

Quăng luôn cái chăn đang nắm chặt trong tay, Vĩnh Khoa khoanh hai tay trước khoang ngực rồi gằng giọng :

- Anh đếm tới 3 mà không chịu ngồi dậy thì đừng trách. 1...

Ngáy ngủ, Thiên Di ngẩng đầu lên một lúc rồi nhanh miệng đưa ra lý do chín đáng cho mình.

- Anh quên rồi sao chồng yêu, vị trí trong nhà của chúng ta đang được hoán đổi. Là hoán đổi đó.

Hoán đổi à? Hoán đổi ư? Vĩnh Khoa mặc kệ. Cậu đã cất công nấu... À, không phải... đã cất công đứng kế bên người nấu để quan sát cách cho ra lò món ăn. Dù gì thì cũng phải để con nhóc này thấy "tay nghề" của... người hầu của cậu chứ!

- Dậy. Không nói nhiều. Không chống đối.

Một cách thô bạo, Vĩnh Khoa khẽ khom người, bế xốc cô gái nhỏ trong tích tắc.

Bị nhấc bổng một cách bất ngờ, Thiên Di tỉnh ngủ hẳn ra. Nhìn thấy nét mặt lạnh như tiền của chồng mình, sóc con vội nhả nhó đánh lạc hướng. Mặc dù đang nắm trong tay quyền hành điều khiển chồng mình nhưng mỗi khi trông thấy gương mặt lạnh tanh, hung hăng này thì sóc con không khỏi lo lắng hay hoảng sợ.

- A, bỏ em ra, em cần vào nhà vệ sinh.

- Nếu em muốn... đáp đất nhanh. Anh sẵn sàng!

- Hả?

Ngẩng người sau câu nói mờ ám của Vĩnh Khoa, Thiên Di ngơ ngác đưa mắt nhìn cậu thăm dò.

Nằm gọn trong vòng tay to lớn, ánh mắt ngây thơ cùng gương mặt chẳng biết gì sắp xảy ra khiến sóc con trong đáng yêu vô cùng. Không cầm lòng được trước nét đẹp hút hồn của vợ mình, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng cúi đầu thấp xuống, rồi lại nhẹ nhàng đặt lên bờ môi bé xinh một nụ hôn khẽ.

Đợi đến khi Vĩnh Khoa ngừng lại thì Thiên Di mới nhú mày khó chịu để che giấu sự ngượng ngùng (giờ này mà còn

ngượng ngùng cơ đấy, đã là vợ chồng rồi còn gì^^). Đánh vào bờ ngực rắn chắc, Thiên Di bấu môi trách móc :

- Đồ biến thái.

Biến thái?

Cái con nhóc này... Thật là, vợ chồng hôn nhau cũng được cho là biến thái? Ôi trời, chắc Vĩnh Khoa phải trích một ít thời gian của mình ra để huấn luyện lại cô vợ ngốc này mất! Cứ mãi thế này lỡ khi đang tung tăng dạo phố cậu lại muốn hôn cô, cô kêu biến thái thì khổ.

- Vợ, muốn anh biến thái nữa không?
Anh đang cao hứng đây!

Cao hứng? Cao... hứng.... Cái gì cơ?

Đỏ mặt, Thiên Di vội đá bay cái ý nghĩ "ghê rợn" mang tính đen tối vừa loé sáng lên trong đầu mình, nhăn nhó nói :

- Muốn chết không chồng? Mau cho em xuống đi. Đói rồi.

- Không, em nhịn luôn đi. Chiều anh vợ nhé?

Dùng chất giọng gian manh nhất của mình, Vĩnh Khoa ma mị nhìn cô vợ nhỏ đang ngoan ngoãn trên tay mình mà trong lòng vô cùng hả hê. Chẳng là, cậu đã nắm được những gì cô vợ ngốc đang nghĩ

đến trong đầu qua nét mặt đáng yêu khi này.

Vẫn vậy, Thiên Di cứ dễ bị dụ hết như lần đầu gặp mặt. Cứ thế thì làm sao Vĩnh Khoa cầm lòng cho đành. Rồi cậu sẽ lại càng yêu say đắm con bé vợ này mất thôi.

Cách dùng từ của Vĩnh Khoa lại trôi dào thêm sự phong phú cho trí tưởng tượng cao xa của Thiên Di. Dè chừng nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di nhăn mặt phản bác :

- Không. Không là không. Anh thật nham nhỡ. Em nếu trước khi lấy anh biết được anh là một tên như thế thì sẽ không đồng ý lấy anh đâu.

- Muộn rồi. Em chẳng phải đã thuộc về anh còn gì?

Thản nhiên đáp lời, Vĩnh Khoa giương đôi mắt sâu hoắc đẹp mê hồn nhìn chằm chằm người sóc con khiến cô bất giác đỏ mặt. Cái gì chứ? Bộ mặt thật của Trương Vĩnh Khoa chồng cô đây ư? Ôi trời ạ, đúng là không thể đánh giá một con người qua bề ngoài của họ mà.

Kẻ lạnh lùng ban đầu gặp mặt. Kẻ hung hăng, giận dữ mỗi khi có chuyện gì đó bức mình. Kẻ bỗng chốc biến thành dịu dàng ngay khi cô gái của mình gặp nguy hiểm. Kẻ ngốc nghếch luôn tự hành động một mình. Kẻ có thể cười như thiên thần

khi ở cạnh Thiên Di. Kẻ có nét mặt đẹp mê hồn làm say đắm bao cô gái nhẹ dạ cả tin như cô. Cái kẻ mang tên Trương Vĩnh Khoa này rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt đây?

Những suy nghĩ lằng đằng khiến gương mặt Thiên Di không ngừng biến đổi sắc thái biểu cảm. Nét mặt lúc nào cũng ngây thơ đến mức người ta chỉ muốn véo cho một cái.

Vĩnh Khoa hài lòng lắm. Vì cậu thích ngắm gương mặt này của vợ mình mãi. Trông dễ thương cực.

- Anh tin không, em có thể bỏ anh đấy!

Dọa ai?

Hừ! Cười gian, Vĩnh Khoa thẳng thừng
đáp lời cô vợ bé nhỏ không chút do dự :

- Cứ cho là vậy. Đơn li hôn anh không kí,
chữ kí của em cũng vô dụng. Còn nữa,
em có chạy đằng trời cũng thoát khỏi
Trương Vĩnh Khoa này đâu.

- Thế thì em ngoại tình.

- Anh sẽ nuôi bồ nhí.

- Em bỏ nhà theo trai.

- Anh thâu đêm với gái.

- Đồ trẻ con.
- Thế thì người lớn đừng trách trẻ con.
- Anh...
- Thế nào? Còn gì nữa vợ thân yêu của anh!

Cứng họng.

Đau khổ nhìn kẻ thắng cuộc, Thiên Di chỉ còn biết dùng cách van nài :

- Chồng yêu, em đùa anh mà. Hì hì, nhưng giờ em không muốn đâu. Để... tối nhé?

- Tôi làm gì vậy vợ?

Ngẩng người, Vĩnh Khoa tỏ vẻ không hiểu ý vợ mình, nghiêng đầu hỏi lại với nét mặt "ngây thơ".

- Thì... chẳng phải anh muốn... muốn...

- Ha ha ha

Đến lúc này, Vĩnh Khoa đã không còn tìm chế được nữa. Cậu nhẹ nhàng đặt Thiên Di xuống rồi bật cười sặc sụa, khiến Thiên Di ngơ ngác không hiểu gì đang xảy ra, chỉ biết tròn mắt dẹt nhìn tên chồng ngốc đang ôm bụng cười nghiêng ngả.

- Ha ha, vợ à, anh thích lời suy nghĩ của em lắm. Hay chúng ta...ngay bây giờ luôn nhé? Anh không muốn để vợ mình chờ lâu đâu.

1 giây.

2 giây.

3 giây.

- Á á á á... Đồ xấu xa, dám trêu em.

Rầm.

Sau khi đã hiểu ra được vấn đề, Thiên Di trừng mắt nhìn tên chồng gian manh của mình rồi chạy tốc vào nhà vệ sinh.

Đóng sầm cửa lại.

"Đúng là không trêu ai vui bằng vợ mà, đồ con nít ngốc!"

Nghĩ thầm, Vĩnh Khoa họ nhẹ rồi lại tiếp tục "giở trò" ma quái.

- Vợ ơi, em sao thế? Là do em muốn...

- Á á á, anh im ngay. Còn nói nữa thì tối nay ngủ dưới đất đi. - Thiên Di từ phía trong phòng vệ sinh nói vọng ra.

- O, thế em không muốn anh nữa sao vợ?

Giờ giọng, Vĩnh Khoa cố nén cười mà nói rõ ràng từng thanh từ. Chưa kể đến

việc cậu còn cố ý nhấn mạnh từ ngữ quan trọng nữa.

Rầm.

- Anh mà còn nói nữa thì tối nay cuốn gối ra đường đi. – Hét lớn, Thiên Di nổi giận dùng dùng đá mạnh chân vào cánh cửa đang đóng sầm lại.

Vẫn vô tư nhoẻn miệng cười thích thú, Vĩnh Khoa nhún vai tỏ vẻ bất lực rồi nói vọng vào :

- Nhà này của anh mà vợ!

- Thế em sẽ dọn đồ về nhà mẹ. Hừ.

- À, thôi. Để anh dọn ra đường cho vợ vừa lòng.

- Anh có chịu im và đi xuống nhà không hả?

- Bà xã đại nhân của anh mau thay quần áo rồi xuống dùng bữa sáng với anh nhé. À, nhớ đừng suy nghĩ đen tối nữa. Em ngày càng hư hỏng rồi đấy, vợ à!

Trước khi đóng cửa phòng lại, Vĩnh Khoa còn cố tình bỏ lại câu nói mang tính chất chòng ghẹo cô vợ nhỏ. Chỉ cần nghĩ đến nét mặt tức tối, phùng mang trợn má của Thiên Di là cậu không nhịn được cười rồi.

Vui thật! Không ngờ Vĩnh Khoa lại cười ngay con bé là chất gây cười siêu siêu tốc. Sốc con ngay từ khi sinh ra đã là người dành cho nhà họ Trương rồi.

Chậm rãi nhắc từng bước chân xuống nhà, Vĩnh Khoa lại liên tưởng đến gương mặt tức tối của Thiên Di rồi không kìm chế được, cậu bật cười sặc sụa. Ôi, cười đến chết mất thôi...

Rầm.

Âm thanh lạ từ trên phòng ngủ vọng xuống, khỏi cần bước lên xem thì Vĩnh Khoa cũng đoán được đó là do nội công thâm hậu của cô vợ bé nhỏ gây ra. Hẳn là cánh cửa nhà vệ sinh phải chịu đau nhiều

rồi.

Vĩnh Khoa nằm phịch xuống sofa, trong mắt ánh lên tia vui hạnh phúc tột cùng. Ngày tháng nhung nhớt, khổ đau, tự dằn vặt đã trôi qua rồi. Giờ là lúc cậu chính thức bù đắp cho Thiên Di, để cô nhóc được vui vẻ, hạnh phúc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34

Diễm My, anh ở đây!

Suốt cả buổi chiều đứng đợi Diễm My khiến Chính An không khỏi sốt ruột, bồn

chồn, lo lắng. Ngay khi vừa nhìn thấy cô nàng xuất hiện, Chính An phần khởi giờ một tay lên không trung và cất giọng gọi. Chẳng là, hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của hai người.

Chỉn chu lại trang phục, Chính An nhoẻn miệng cười tươi nhìn người con gái vừa tiến lại phía cậu. Hôm nay trông Diễm My thật đáng yêu.

Đưa tay vén lọn tóc trước mặt, Diễm My tinh nghịch nhìn Chính An, khẽ hỏi :

- Anh đợi em lâu chưa?

- Anh vừa tới. Giờ ta đi thôi.

Nói rồi, Chính An kéo nhẹ khuỷu tay Diễm Mi, cả hai cùng tiến vào khu vui chơi náo nhiệt. Đông đúc.

Tít xa, một cặp đôi lén lút nhìn nhau bật cười, rón rén bước theo hai nhân vật chính của buổi tối hôm nay.

- Em muốn chơi trò nào?

Chất giọng trầm ấm của Chính An khẽ vang lên, đồng thời, cậu cũng quay sang nhìn người con gái cạnh mình. Đặt câu hỏi.

- Ừm...

- Vợ yêu của anh, em muốn chơi trò gì

nè?

Đột nhiên, cái chất giọng thân quen từ đâu vọng đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Diễm My khi cô đang cố gắng chọn ra một trò chơi thú vị nhất, vì tất cả các trò cô đều muốn chơi. Xoay người lại, Diễm Mi tròn mắt nhìn hai nhân vật vừa xuất hiện trước mặt mình, không thốt nên lời.

Về phía Chính An, cậu cũng bày ra một gương mặt hết sức kinh ngạc nhìn hai kẻ vừa rớt xuống. Xem kìa, nhìn thật chướng mắt.

Choàng tay qua eo Thiên Di đầy âu yếm, Vĩnh Khoa đưa tay vuốt nhẹ mái tóc thơm dịu của vợ mình rồi cất giọng hỏi,

cô ý để ai đó nghe thấy được.

Thiên Di cố nén cười, khẽ nhón chân rồi véo một cái vào chóp mũi Vĩnh Khoa, lém lỉnh dùng chất giọng ngọt ngào để nói.

- Chồng của em chọn đi, trò nào anh chọn em cũng thích.

- Ôi, sao vợ anh đáng yêu thế này!

- Hi, chồng em mới đẹp trai đó chứ!

Ôi, hai người này đang tự khen nhau kia kìa!

Nén kinh ngạc, Chính An hằm hằm lia tia

nhìn man rợn về phía hai kẻ cô tình gây sự chú ý kia, gầm lên :

- Nè, hai người có thôi không hả?

Bị chất giọng của Chính An làm cho giật mình, Thiên Di nháy mắt tinh nghịch nhìn Vĩnh Khoa rồi cả hai cùng nén cười. Buông chồng mình ra, Thiên Di ngo ngoác quay sang phía giọng nói vừa cất lên, chớp chớp mắt ngây thơ :

- Ủa? Chính An, sao anh lại ở đây? Còn cả Diễm Mi nữa? Hai người hẹn hò hả?

- A, Di, bạn và chồng đang đi chơi sao? Trùng hợp vậy!

Diễm Mi ngây ngơ chạy lại chỗ Thiên Di, mừng rỡ vang lên. Cô rõ là không nhận ra âm mưu phá đám của hai vợ chồng nhà này mà. Gượng cười, Chính An hít thở sâu rồi bước nhanh đến, kéo tay Diễm Mi ra phía khác, nói nhỏ :

- Em đừng để gương mặt của hai người đó lừa gạt. Họ rõ ràng đã theo chúng ta mà.

Diễm Mi ngạc nhiên nhìn về phía Vĩnh Khoa và Thiên Di rồi lại nhìn sang Chính An. Tại sao Thiên Di lại phải theo dõi cô và Chính An chứ? Quái lạ!

Thăm nghĩ, Diễm Mi nhoẻn miệng cười tỏ vẻ “Không có gì!” rồi nắm lấy bàn tay

rắn chắc của Chính An, kéo cậu lại chỗ hai vợ chồng nhà “trẻ con” đang đứng.

- Để em hỏi Thiên Di, chắc không phải như anh nói đâu.

- Em bị họ lừa rồi.

Thiếu não trả lời, Chính An giương đôi mắt sắt bén về phía hai kẻ đáng ghét đang giở trò ma quái trên cậu. Nhưng, ánh mắt của cậu có là gì so với hai tên “quỉ” nhỏ gian manh kia chứ.

Ngâm hiểu được những biểu cảm trên gương mặt đáng yêu của cô bạn xinh xắn, Thiên Di hé môi cười lên rồi vòng tay ra sau, ôm chầm lấy Vĩnh Khoa ngay khi

Diễm Mi vừa dừng chân trước mặt hai người. Vùi đầu vào thân người ấm áp của Vĩnh Khoa, cô khẽ mếu máo :

- Chồng ơi, anh Chính An vu oan mình kìa. Mình đâu có theo dõi bọn họ, đúng không chồng?

Đưa tay vuốt nhẹ tấm lưng nhỏ như đang an ủi, Vĩnh Khoa đánh giọng lại, nhìn Chính An trách móc :

- Dương Chính An, tại sao cậu lại vu oan bọn tôi? Có biết vợ tôi đau lòng thế nào khi bị vu oan không hả? - Rồi lại vỗ về Thiên Di bằng giọng nói nhẹ nhàng hơn - Vợ ngoan, anh dẫn em ăn kem, nhé?

Gì? Lại ăn kem? Sao lúc nào cũng là kem?

“Phân đoạn” này chẳng phải Thiên Di đã tập kĩ lưỡng cho Vĩnh Khoa rồi ư? Tại sao cậu lại luôn lặp lại kịch bản cũ thế chứ? Muốn trêu tức nhau à?

Lần này, Thiên Di không những không hưởng ứng theo mà còn làm bộ mặt nhăn nhó. Hừ! Cái tên chồng đáng ghét này, kịch bản chẳng phải cô đã tập cho cậu cảnh này nhiều lần rồi sao? Lúc này lẽ ra Vĩnh Khoa phải chuyển sang Diễm Mi để công kích chứ? Cô đã dặn cậu bao lần là phải dùng giọng nỉ non, lừa Diễm Mi cho cô nàng nói giúp cả hai với Chính An còn gì?

Lập tức buông tay khỏi người Vĩnh Khoa, Thiên Di cau mày nhìn cậu, rồi nghiêng răng :

- Nè, em đã nói cảnh này không phải vậy rồi mà?

- Anh thích. Cảnh của em nghĩ anh không làm được. Áp dụng cách của anh hay hơn.

Không kém cô vợ bé nhỏ, Vĩnh Khoa cũng âm ức gắt lên, mắt lạnh băng nhìn xoáy cô. Con nhóc này ngày càng quá đáng. Nghĩ thế nào mà lại bắt anh nhẹ giọng với con gái? Dù sao thì việc đi theo Chính An và Diễm Mi cũng dễ như

trở bàn tay rồi. Nếu hai người đó nhất quyết không cho thì cậu và vợ bé nhỏ cứ leo đèo theo sau. Ai cấm bao giờ?

Hừm! Khó khăn lắm cậu mới gạt đầu đồng ý diễn chung kịch với cô vợ tinh nghịch lắm mưu mẹo này. Đã phải kìm nén lắm Vĩnh Khoa mới ngọt ngào đến vậy. Không thì đừng có mơ.

Trùng mắt, Thiên Di đã đá bay sự tồn tại của hai nhân vật chính trong đêm nay bằng sự hung hăng của mình. Chóng tay ngang hông, cô nhìn Vĩnh Khoa bằng đôi mắt rực lửa.

- Nếu cách ăn kem của anh hay hơn cách của em thì có lẽ kem trên thế giới này

bán sạch hết rồi!

- Nếu em muốn, anh sẽ mua hết cho mà ăn.

- Em không thích. Em ghét kem.

- Vậy hôm bữa ai ăn hết hủ kem anh mua hả? Anh hay em?

- Trương Vĩnh Khoa, anh sao lúc nào cũng hơn thua với em vậy?

- Em mới là người thích hơn thua với anh.

- Anh...

- Thôi, thôi, Di dễ thương, bình tĩnh lại nào. Bình tĩnh nào!

May mà có Diễm Mi chen ngang vào cuộc cãi vã không lối thoát kia nên hỏa khí mới dần hạ xuống.

Kết quả “chung cuộc” của trận khẩu chiến ấy thế này : Diễm Mi đành tách lẻ cùng Thiên Di. Điều dĩ nhiên, Chính An phải “cặp” cùng Vĩnh Khoa. Chiến dịch làm hòa từ đó được bắt đầu.

Kéo Thiên Di lại chiếc ghế đá trong khu vui chơi, Diễm Mi thở dài chán nản nhìn gương mặt phùng phùng lửa giận của cô bạn mà không biết nên nói gì để dập đi ngọn lửa hờn giận trong lòng con nhóc

thích tranh cãi kia.

Thiệt tình, đã là vợ chồng rồi mà cứ như con nít không bằng. Hở tí là cãi nhau rồi đâm ra giận nhau. Báo hại Diễm Mi hôm nay không được vui vẻ bên Chính An ấm áp.

Đặt mình ngồi phịch xuống ghế, vươn vai. Một lúc sau, cô bạn tinh nghịch ngó nghiêng nhìn sóc con, nói đùa :

- Này, còn giận chồng Di hả?

- Hừ! Tất nhiên. Không giận mới lạ. Anh ấy suốt ngày thích hơn thua, chẳng bao giờ nhườn Di hết. Đáng ghét!

- E hèm, thật sao? Vậy những gì anh Chính An nói về Di, hoàn toàn sai sao ta?

Hắng giọng nhẹ, Diễm Mi làm điệu bộ mờ ám rồi nháy mắt tinh nghịch nhìn Thiên Di, khiến sóc nhỏ bất giác giật mình. Chính An rớt cuộc là nói gì mà Diễm Mi lại nhìn cô với đôi mắt gian manh đó nhỉ?

Như đọc được suy nghĩ trong lòng Thiên Di, Diễm Mi khẽ cười rồi nói tiếp :

- Mình nghe kể là lúc trước có một cô nhóc rất quậy phá. Suốt ngày cô nhóc đó không ngừng bày cách trêu trị kẻ máu lạnh, khiến anh ta giận dữ nhưng cũng

chẳng làm gì được. Bởi vì, anh ta rất yêu cô nhóc đó. Yêu tha thiết. Yêu chân thành. Cuối cùng, sau bao nhiêu sóng gió, họ đã tìm được nhau và sống bên nhau trọn đời. Nghe giống truyện cổ tích Di ha?

- ...

Tạm thời ngồi im lặng, Thiên Di bỗng cảm thấy có một phần lỗi. Nếu cô không chấp Vĩnh Khoa, nếu cô nhườn cậu trong lúc cãi nhau thì cả hai đâu gây lộn suốt như thế? Dù gì ai đó cũng đã rất khổ sở trong quá khứ rồi cơ mà?

Nhưng, không cãi nhau thì còn gì vui?

Loanh quanh trong mớ tâm tư hỗn tạp, tâm thức của sóc con không ngừng đấu đá lẫn nhau. Và rồi, cô đưa ra quyết định : Vẫn tìm cách cãi nhau, nhưng sẽ giảm độ “hung hăng” xuống mức cực tiểu.

Tuyệt vời!

Niềm vui trong “cuộc sống” vẫn được giữ nguyên vẹn mà không hề tổn thất!

Cười thầm, Thiên Di tinh nghịch quay sang, lè lưỡi trêu Diễm Mi :

- Mi và anh Chính An hôm nay hẹn hò hả?

Nghe Thiên Di nhắc đến Chính An, Diễm

Mi bỗng xụ mặt. Vài giây sau, cô ngẩng đầu lên với cặp mắt hờn trách, danh giọng :

- Không tại cô và chồng cô thì tôi đã được đi cùng hoàng tử của mình rồi. Cô hại tôi cả đấy! Đền đi.

- Đi, anh đền cho em!

Khi Diễm Mi vừa nói xong thì lập tức, một bàn tay to lớn kéo lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô. Theo phản xạ, Diễm Mi chạy theo dáng người quen thuộc ấy. Chỉ phút chốc, cả hai đã hòa vào dòng người tấp nập bên ngoài. Bỏ lại Thiên Di ngơ ngác ngồi đó trông theo.

Hừm! Đáng ghét! Bỏ cô lại một mình một xó thế này mà được đây!

Hậm hực đứng lên, Thiên Di quay người lại phía sau thì chợt nhìn thấy một ánh mắt dịu dàng đang nhìn mình chăm chăm. Trước khi sóc con toan xoay lưng bước đi lần nữa thì chất giọng lạnh tanh mang theo hơi ấm riêng biệt đã ủa vào tai cô.

- Vợ, anh xin lỗi!

Mím chặt môi, Thiên Di đột nhiên chạy đến, vòng tay ra sau, ôm chặt lấy thân hình vạm vỡ của Vĩnh Khoa, thút thít :

- Em xin lỗi, sau này sẽ không làm chồng buồn nữa đâu!

- Ngoan, có kem cho em này! Cầm lấy và lên anh công!

Ngoan ngoan vâng lời Vĩnh Khoa, Thiên Di lon ton chạy ra sau lưng cậu rồi trèo lên. Được ăn kem mát lạnh, lại còn được công đi dạo trên đường. Thật thích!

Sau khi đã “chén” xong que kem “hạnh phúc”, Thiên Di cười tinh nghịch rồi đưa tay choàng qua cổ Vĩnh Khoa, tựa đầu cô vào đầu cậu, khẽ nói :

- Yêu chồng nhất!

- Ừ, anh biết.

- Sau này em sẽ không hung dữ với chồng nữa, chịu không?
- Thật không?
- Đương nhiên là... không rồi. He he.
- Kê. Anh nhườn vợ vậy!
- Hì hì, em đùa thôi. Mà chồng ơi, em nhớ con!
- Ủ, để vài ngày nữa anh và vợ sẽ sang đón Thiên Vũ sang đây.
- Sao lại vài ngày?
- Thì để vợ chồng mình thân mật thêm

vài ngày nữa chứ sao!

- Anh... ghen tị với con à?

- Không có.

- Em biết mà.

- Không.

- Ha ha, chồng đáng yêu quá đi.

Trăng khẽ bật cười soi rọi đường cho hai người phía dưới, sao lấp lánh chung vui niềm hạnh phúc bất tận, tỏa sáng vạn dặm.

Sau bao sóng gió, cuối cùng thì tình yêu

vẫn đánh bại tất cả. Những người yêu nhau lại tìm được nhau, trao nhau những chiếc hôn nồng ấm cùng những nụ cười bất tận.

Ngọt ngào vệt nắng hạnh phúc.

Định mệnh.

Dây chỉ đỏ tình yêu vốn không thể cắt đứt.

Rồi, hạnh phúc sẽ về với những người thực sự trao trọn con tim cho nhau.

Vĩnh viễn...

HẾT

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ngoại Truyện : Valentine

Lớp D - Hội hoạ.

Bầu không khí trong lành choáng lầy khoảnh sân rộng thênh bên dưới, từng chậu cây nhỏ li ti thay nhau uốn mình ra đón lấy những đợt nắng vàng tinh sương. Gió nhè nhẹ lùa vào khung cửa trong suốt, tưới mát cả lớp học. Ánh nắng lén trườn dài trên nền gạch, bám víu vào gót giày của giáo viên như những đứa trẻ nhỏ đang vùi vãnh mẹ cha.

Viên phấn trắng di chuyển nhẹ nhàng trên mặt bảng xanh, tạo thành những đường nét tuyệt mỹ. Bàn tay thoăn thoắt trên bảng đã thu hút mọi ánh nhìn của sinh viên, những nét vẽ thoắt ẩn hiện tạo nên một bức tranh sinh động.

Đưa tay chóng cảm, Thiên Di gieo tia nhìn miên man ra ngoài phía cửa, dòng suy nghĩ lênh đênh trôi về nơi có cái tên Trương Vĩnh Khoa ngự trị. Mới hôm qua thôi, người nào đó còn dở chứng ghen lung tung, cô chỉ là trò chuyện vui vẻ với anh bạn học khoá trên thôi, có gì quá đáng đâu chứ? Vậy mà cái tên ngang ngược ấy lại ghen cho bằng được. Ghen một cách dở hơi. Ghen một cách trẻ con.

Hừ!

Đã thế thì cô sẽ đi trò chuyện với thật nhiều con trai cho bỏ ghét. Muốn ghen thì ghen cho đã đi.

Chỉ cần nghĩ đến gương mặt trẻ con ghen vô có kia là lòng Thiên Di đã phùng phùng lửa giận. Thật không ngờ đường đường là một vị chủ tịch tài giỏi, đứng trên nhiều người như Trương Vĩnh Khoa mà lại có lúc suy nghĩ ngốc nghếch như thế.

[/FLASH]

À, không phải.

Là ngọc nghềch triển miên mới đúng.

Bên cạnh nhau lâu rồi, Thiên Di lẽ nào không khai quật thêm nhiều tật xấu của người ấy chứ.

Buông viên phấn xuống bàn, giáo viên liếc nhìn quanh lớp một lượt rồi đưa tay thu dọn sắp hồ sơ, nghiêm nghị :

- Lớp trưởng, em giữ lớp giúp tôi cho đến ra chơi nhé. Tôi phải lên văn phòng gặp thầy Hiệu trưởng.

Đang thả đầu óc rong chơi thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, phá tan những ý nghĩ đang mập mờ hiện ra. Quay trở lại với thực tại, Thiên Di cười híp mắt khi

nhận được thông báo vắng tiết tiếp theo.
Còn gì vui hơn đâu nào!

- Dạ.

Lễ phép cuối đầu chào giáo viên, Minh Tuấn cười nhẹ. Đợi đến khi giáo viên ra khỏi lớp, Minh Tuấn mới ho nhẹ, đảo mắt nhìn quanh lớp một lượt rồi nói :

- Giáo viên đi rồi.

Không gian bỗng chốc yên ắng.

Các thành viên trong lớp nín thở, nhìn chăm chăm anh chàng lớp trưởng ngoan ngoãn của lớp D - Hội hoạ, chờ đợi.

Vờ nghiêm túc, Minh Tuấn hắng giọng rồi lém lỉnh :

- E hèm, NỒI LOẠN THÔI.

- Yeah!!!

- Muahahahaha, mừng valinhtinh nào bà con.

- Này, socola của tớ đâu?

- Ê, tại sao bọn con trai mấy người lại khôn galang một xíu nhỉ? Tặng hoa hồng hoặc socola cho đám con gái tụi tôi đi.

- Tự mua đi.

- Èo, con trai gì mà keo kiệt.

- Hừ, tặng thì tặng thôi. Nhưng nếu thích thì quen nhau luôn, giúp nhau thoát kiếp F.A, sao?

- Okay luôn, sợ gì nào!

Vâng! Đây chính là bộ mặt thật của một khối lớp luôn có thứ hạng đầu bảng trong danh sách của trường.

Mặc cho tụi bạn nổi loạn và la hét hét công suất, Diễm My vẫn vô tư vẽ cho xong bài tập của mình, bỏ ngoài tai cuộc trò chuyện kia. Vì sao à? Vì cô đã là hoa có chủ tốt, làm sao nỡ lòng nào mà tơ vương tới chủ mới cho được, cô cũng

không muốn nhìn thấy người ấy phải buồn hay ghen như chồng của Thiên Di đâu, một người đã là quá đủ rồi. Nhở!!!

Tổ chức Demon White :

- Khoa, thấy thế nào? Đẹp không?

Chìa khoá hoa hồng được gói một cách công phu ra trước mặt Vĩnh Khoa, Chính An quơ quơ tay rồi cười tươi rồi nhìn Vĩnh Khoa chờ đợi lời nhận xét. Món quà này là cả tấm lòng cậu muốn dành tặng cho nửa kia của mình nhân một ngày đặc biệt. Valentine đợt này cũng chính là ngày kỉ niệm tròn 1 năm cậu và Diễm My

bên nhau. Ý nghĩa quá còn gì!

Chính An đã tốn công mua hoa về, xong lại mò mẫm tự tay gói lấy bằng chính đôi tay của mình, trên đoá hoa còn có hẳn một tấm thiệp bé xiu xinh xinh với lời chúc chân thành mà cậu đã suy nghĩ suốt đêm. Hẳn là cô người yêu bé nhỏ sẽ rất thích món quà này cùng một buổi tối lãng mạn bên những ngọn nến lung linh, mờ ảo. Còn cả tiếng nhạc vu vương dìu cả hai vào điệu nhảy nhịp nhàng đầy yêu thương nữa chứ. Xong màn dạo đầu, cả hai sẽ cùng nhâm nhi bữa tối ngọt ngào đối diện nhau. Rồi, họ sẽ trao nhau những nụ hôn hạnh phúc, đắm mình vào vũ điệu tình yêu.

Khoan đã.

Có... sến quá không nhỉ?

Rời mắt khỏi màn hình vi tính, Vĩnh Khoa gieo tia nhìn nghi hoặc lên người cậu bạn thân. Một lúc lâu, Vĩnh Khoa chợt lên tiếng :

- Cậu... Ất xì...

Chết tiệt!

Biết ngay mà.

Khịt khịt mũi, Vĩnh Khoa đưa mắt lườm Chính An.

Trong phòng có hương thơm lạ, Vĩnh Khoa ghét hương thơm ấy. Đặc biệt, hương thơm ấy lại toả ra từ con người đang nâng niu đoá hoa hồng kia. Bao lâu nay sai một loại nước hoa không chán, vậy mà khi coa bạn gái lại liền đổi hương nước hoa ngay, lại chọn đúng mùi Vĩnh Khoa không ngửi được mới đau chứ!

Nhìn thấy gương mặt đang trở nên khó coi của Vĩnh Khoa, Chính An nghi hoặc đặt câu hỏi. Cậu vẫn chưa phát hiện ra ai đó không ngửi được hương thơm phát ra từ người mình. Ngay thơ đến vậy là cùng.

- Sao vậy? Cảm à?

"Cảm cái đầu cậu."

Mắng thầm tên giả ngây, Vĩnh Khoa chau mày, gắt :

- Cậu đổi nước hoa đi... Hơ, ắt xì...

À, hoá ra là dị ứng với mùi nước hoa.

À, đến giờ thì Chính An mới chính thức phát hiện ra Vĩnh Khoa dị ứng với mùi thơm ngào ngạt trên người mình. Chỉ tại cậu đổi nước hoa mới thôi sao? Lẽ nào lại không ngửi được mùi hương đầy nam tính này?

Cười xoa, Chính An kéo tay áo đưa lên

mũi người người, lại nói :

- Quyến rũ mà.

- Đồi ngay... Ất xì!!!!

- My chắc sẽ thích hương...

- Nếu cậu muốn tối nay tặng ca thì cứ việc giữ mùi mà My của cậu thích. Ất xì...

- Nhưng...

Lờ mắt, Vĩnh Khoa thản nhiên nhún vai :

- Vậy tối nay tặng ca. Ất xì...

- Okay, okay. Tôi đổi, tôi đổi.

Đang định đi ra ngoài để nhườn lại bầu không khí trong lành cho Vĩnh Khoa thì Chính An sực nhớ ra một chuyện quan trọng. Khựng lại một vài giây, Chính An chớp chớp mắt ngây thơ, khẽ giọng :

- À, Khoa nè, tôi... Phải làm sao thì mới đổi hương thơm được chứ? Chẳng lẽ dùng loại nước hoa khác xịt lên người cho thành hỗn hợp hương? Cậu không thấy sẽ rất kì quặc à? Mọi người chắc sẽ nhìn tôi...

- Hoặc về nhà tắm rồi thay toàn bộ quần áo, hoặc dời bàn việc của cậu ra ban công ngồi vĩnh viễn. Cậu chọn đi.

Im lặng.

Chính An hận là mình không thể lập tức bay đến trước mặt tên khó ưa trước mặt, xé xác hắn ra trăm nghìn mảnh nhỏ cho hả giận. Ngay cả thương lượng cũng chẳng để cho cậu nói hết câu của mình, cứ thích chặn họng người ta là sao chứ?

Hừ!

Nếu cậu mà là chủ tịch Demon thì đã đuổi việc tên ngang ngược này từ rất lâu rồi. Người gì mà quá đáng.

Ra chơi.

Đặt bút chì xuống bàn, Diễm My đưa mắt liếc nhìn cô gái nhỏ. Chợt, khoé môi bỗng chốc nhếch lên, cô thì thầm vào tai Thiên Di, cười nham nhở :

- Nè, hôm nay Di có đi "hâm nóng" tình yêu với anh Vĩnh Khoa không?

- Không.

Vì đang bức người kia nên Thiên Di không ngại ngần gì mà lạnh lùng bật ra câu từ chối. Ghen mà, thích thì đi chơi một mình cho đã đi!

- O, Valentine mà anh Vĩnh Khoa không

rảnh luôn hả? Mình có nghe Chính An nói hôm nay anh ấy được nghỉ mà, không lẽ chồng Di vẫn ở lại tổ chức làm việc?

Ừ thì Thiên Di biết hôm nay là ngày gì, Valentine - lễ tình nhân chứ gì! Nhưng, tại người đó đã ghẹo điên cô nên cô quyết làm tới cùng luôn. Hôm nay, cô sẽ nhận hết quà mà các bạn nam trong lớp, trong trường tặng cho cô.

Để rồi xem.

Ai đó ời, cứ ghen thoả thích nhá!

- Ừ, nay là Valentine. My với anh Chính An đi chơi vui nghen.

- Ủa...

- Hey, quà của hai nàng này.

Diễm My chưa nói hết câu thì một giọng nói trầm trầm quen thuộc đã vang bên tai. Đồng thời, hai hộp socola bé xinh cũng nằm gọn trên mặt bàn gỗ nâu.

Chào theo kiểu quân đội, Minh Tuấn nháy mắt tinh nghịch. Gieo tia nhìn âm áp lên người hai cô gái cùng lớp, cậu ma mãnh cười :

- Phong trào của lớp mình đó mà, he he. Riêng Di, tí nữa sẽ có luôn một đóa hoa hồng. Còn My, đợi người yêu tặng đi nhé!

Bức xúc, Diễm My chau mày liếc xéo Minh Tuấn :

- Ô, kì vậy? Thiên Di cũng có chồng rồi mà? Không công bằng.

Trước thái độ vờ giận dỗi của Diễm My, Minh Tuấn cười hì hì rồi lập tức nghiêm giọng :

- Thế giờ nhận socola hay không đây? Hay tôi cho người khác nhé?

Quắc mắt lườm Minh Tuấn, Diễm My bức bối bật hộp socola ra. Cho từng thỏi socola ngon lành vào miệng trước mặt Minh Tuấn, cô cười lém lỉnh :

- Cửa chùa, công nhận ngon ghê!

Nhìn màn đấu khẩu của hai người bạn thân, Thiên Di không khỏi bật cười. Thiệt tình, hai người cứ như trẻ con ý, giống y như tên chồng Vĩnh Khoa đáng ghét của cô vậy.

Nghĩ đến là phát bực.

Mà không biết có nhớ hôm nay là ngày gì không nữa? Hay là lại cắm đầu vào công việc và ở lại tổ chức luôn đây? Có khi nào chiều không đến đón cô không nhỉ?

- Lỡ anh ấy không đến đón vì nghĩ mình còn giận thì sao trời? Lẽ nào đi bộ về

nhà?

Không nghĩ thì thôi, chứ đã nghĩ thì Thiên Di nghĩ đi rất sâu xa. Trong lòng rõ ràng còn rất giận người ta, nhưng mà con tim lại mong muốn người ta đến đón mình.

Đúng là ngược đời.

Tổng cộng 10 hộp socola loại nhỏ, 5 đóa hoa hồng cỡ vừa. Trong đó có một đóa hoa nhận từ anh bạn khóa trên với lý do cảm ơn hôm nọ cô đã nghĩ giúp anh cách đưa đồ một cô nàng trong lớp mình.

Đó, cô nói chuyện với người ta là vì có lý do chính đáng chứ bộ. Cô có bao giờ nghĩ đến việc sẽ đi ngoại tình trong khi đã có một người chồng trên cả tuyệt vời như thế đâu chứ!

Nhìn đống quà tặng trên tay mình, Thiên Di tự hài lòng rồi lon ton bước đi. Đôi mắt lạnh lẽo đảo quanh khoảng sân ngập tiếng cười một vòng như để tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, nhưng mãi chẳng thấy.

Lẽ nào cậu không đến đón cô thật ư? Không phải chỉ vì cô đã nói chuyện với anh bạn khóa trên một lần đó chứ? Sao lại có người hẹp hòi thế nhỉ?

- Di, đợi với.

Từ xa, Minh Tuấn chạy lại chỗ Thiên Di, trên môi là nụ cười rạng rỡ. Điều hòa lại nhịp thở, cậu cười dịu dàng rồi chìa đóa hoa trong tay ra trước mặt sóc con rồi nói :

- Quà của Di.

- Ừm, cảm ơn...

- Di không nhận đâu.

Giọng điệu đó, còn ai lạ vào đây chứ!

Cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua nhánh cây lớn, tạo ra chuỗi âm xào xạc vui tai. Trước

khi lướt đi, gió để lại trên cây một luồng khí u ám, vây bủa quanh khung cảnh thơ mộng trong sân trường.

Cho một tay vào túi quần, Vĩnh Khoa ung dung sải đều chân đến trước “đôi tình nhân trẻ”, lờm lờm Minh Tuấn :

- Đừng dụ dỗ vợ tôi.

Dường như có mùi vị thuốc súng ở đây, không được ồn cho lắm à nha!

Hương vị ghen, vẫn còn thì phải?

Cười hiền, Minh Tuấn quay sang Vĩnh Khoa, ngây thơ hỏi lại :

- Tặng hoa cũng được gọi là dụ dỗ? - Lại nhìn sang Thiên Di, Minh Tuấn vô tư chỉ vào đóng quà tặng trên tay cô gái nhỏ, vội nói - Vậy anh xem, có bao nhiêu chàng trai đã dụ dỗ được vợ anh?

Chẳng đáp lời Minh Tuấn, Vĩnh Khoa dang tay ra, kéo Thiên Di vào lòng mình rồi nghiêm giọng hỏi :

- Trong đóng này, còn thứ nào là của Minh Tuấn?

- À...

- Cái này, đúng không?

Không đợi Thiên Di trả lời trả vốn, Vĩnh

Khoa đã đưa mắt quan sát những thứ cô vợ bé nhỏ ôm trong lòng rồi lạnh lùng chọn lấy một hộp socola có gắn chiếc nơ đỏ đỏ xinh xinh, tự đưa ra câu trả lời cho mình.

Hộp socola Vĩnh Khoa chọn, đích thị là của Minh Tuấn.

- Mang về ăn đi. Hãy ước cho năm sau thôi F.A, nhé!

@@

Liếc sang Minh Tuấn, Thiên Di cười nhảu nhở với hàm ý xin lỗi. Chưa kịp để cô nói thêm lời nào với Minh Tuấn thì Vĩnh Khoa đã thẳng thừng kéo cô đi

trước cái nhìn gần như rực lửa của anh chàng lớp trưởng.

Trương Vĩnh Khoa chết dẫm!

Nếu trời mà để cho cậu gặp được Thiên Di trước tiên thì cậu đã lên mặt dạy cho tên ngang ngược Trương Vĩnh Khoa kia một bài học rồi.

Cậu mà cô đơn á?

Rõ điên.

Chỉ là cậu không chịu quen với những cô nàng vây quanh mình thôi, tưởng có vợ là ngon chắc.

Tại sao Thiên Di không chịu đi li dị đi nhỉ?

Thầm nghĩ, Minh Tuấn cười ma mị nhìn theo dáng Vĩnh Khoa. Một lúc sau, cậu bắt tay thành hình cái loa, hét lớn hết công suất để cho người kia có thể nghe rõ từng chữ mình thốt ra :

- Khi nào chán chồng hãy nói nhé, Tuấn sẽ thay Di viết đơn thôi chồng. Ngay lập tức.

Đương nhiên, cái nhìn ghê rợn của Vĩnh Khoa đã sớm lia thẳng tới chỗ Minh Tuấn đang đứng.

Để lại một mình Minh Tuấn cười đầy ẩn ý, Vĩnh Khoa nhanh chóng kéo vợ bé nhỏ

rời khu vực "nguy hiểm". Ra đến xe, Thiên Di mới vùng tay khỏi bàn tay lực lưỡng kia. Hằng hộc nhìn sang Vĩnh Khoa, cô chau mày :

- Anh quá đáng vừa thôi...

- Em đừng tự tiện nhận quà lung tung nữa vợ, nguy hiểm lắm.

- Nhưng...

- Chuyện Minh Tuấn, anh xin lỗi. Ai bảo cậu ta có gương mặt đáng ghét làm gì. Hừm, em phải mau mau học cho nhanh để thoát khỏi trường này, tránh luôn việc gặp mặt tên đó thì càng tốt.

- Anh...

- Hắn ta đáng ghét.

Quay sang cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa ngang ngược gắt lên, trong đáy mắt kia hẳn rõ sự giận dữ không biết bắt nguồn từ đâu. Thở dài, Thiên Di cố nặn ra một nụ cười thật tươi, lay nhẹ cánh tay Vĩnh Khoa, thì thầm :

- Được rồi mà, chồng yêu. Anh đừng thế, em nhận quà của các bạn chỉ với ý nghĩa bạn bè thôi. Còn anh chàng học khóa trên là vì muốn làm quen bạn lớp em nên mới tiếp cận em trước, hoàn toàn không như anh nghĩ đâu. Minh Tuấn cũng đâu đáng ghét như anh nói, cậu ấy chỉ quan tâm em

như một cô em gái thôi. Vả lại, em đã là vợ anh rồi thì còn chạy đâu được nữa, không phải sao?

Tất nhiên, chiêu nhõng nhẽo của Thiên Di đã vô cùng thành công.

Tối Valentine, bầu không khí lãng mạn bao trùm lấy hai người. Mọi thứ thật tuyệt vời cho đến khi có sự xuất hiện của Minh Tuấn. Ai lại ngờ Minh Tuấn thích trêu tức Vĩnh Khoa đến độ một đêm ngọt ngào của người ta cũng lẻo đẹo theo sau gheo chọc, khiến ai đó đôi lần tức điên nằng nặc đòi về nhà. Nhưng cũng may, nhờ có Thiên Di lanh trí can ngăn nên mọi chuyện khá êm đềm.

Valentine, yêu lại càng yêu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers